

HOMERI
CARMINA

CVM BREVI ANNOTATIONE

ACCEDVNT

VARIAE LECTIONES ET OBSERVATIONES VETERVM GRAMMATICORVM CVM NOSTRAE AETATIS CRITICA

CVRANTE

C. G. HEYNE

TOMVS QVARTVS

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD I. PAYNE ET MACKINLAY
MDCCCII

VARIAE LECTIONES

ET

OBSERVATIONES

IN

ILIADEM

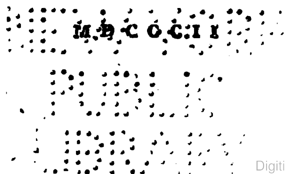
CVRANTE

C. G. HEYNE

VOLVMINIS PRIMI PARS PRIMA

LIB. I—IV.

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD I. PAYNE ET MACKINLAY
M.DCCCII

Etsi consilium huius editionis meaeque in ea operae in Notis et Obseruationibus alio iam loco expositum sit a me: non tamen refugiam in fronte Obseruationum vel verbo monere, propositum mihi fuisse, vt in Notis quidem rerum narratarum ordo ante oculos positus esset, ita vt pro interpretationis perpetuae genere haberi possent, intertexta breui explicatione eorum, quae possint etiam festinantem tenere; in obseruationibus autem, vt primo loco copias criticas cum editionum tum codicum, siue ab aliis siue a me inspectorum, cum versibus ab antiquis scriptoribus passim laudatis, conquisitas ac digestas apponerem; porro vt grammaticorum de verborum lectione et interpretatione obseruata et notata, quae ex Scholiis vetustioribus, Etymologo, Le-

xicis aliisque libellis collegeram, eorumque et aliorum ſcriptorum veterum de carmine eiusque partibus, locis verſibusque ſingulis iudicia enotata exhiberem; tandem vt iis ſubiungerem obſeruationes meas, cum iisdem de rebus et iudiciis, tum de aliis, quae mihi notabilia viderentur, ſeu criticis et grammaticis, ſeu ad interpretationem et illuſtrationem ex priſci ſermonis indole et antiquorum hominum vitae vſu ſpectantibus; ita vt vno adſpectu appareret, quid veteres de Homero ſuo ſenſerint, et quid nobis de eo ſtatuendum eſſe videatur.

IN ILIADEM
VARIAE LECTIONES
ET
OBSERVATIONES

IN LIBRVM I. ILIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

1. Quaeſtiones grammaticorum ſunt plures ſuper exordio. Haerent illi in μῆνιν, et quaerunt, cur ab *ira*, male ominato verbo, carmen exorſus ſit poeta. Sch. Ven. A. cum Schol. Lipſ. Quam quaeſtionem etiam Lucianus attigit Ver. Hiſt. II, 20, vbi Homerus ea de re interrogatus feſtiue reſpondet, ſibi ita in mentem veniſſe. Alii admiratione dignum cenſent, quod, ceteris rebus Troianis omiſſis, ſtatim in medias res rapit auditorem (Schol. Ven. A. Sch. br. cf. Waſſenberg ad Schol. h. l. p. 128. Et ad h. v. retrahendum eſt ζήτημα in Schol. Ven. B. ad v. 21). Atqui poeta non bellum Troianum, ſed iram Achillis eiusque effecta, et placationem, exponit; eoque ipſo carminis epici naturam conſtituit, quod in vna actione ac facto ſubſiſtit: cum alii, vt Cyclici, ſeriem rerum geſtarum et euentorum contexendo carmina hiſtorica ſcriberent. Laudat id Ariſtoteles Poet. 23. cf. 8. Facit adeo poeta exordium ab ipſa re. Sane ſic magno cum commodo narrantis euenit, vt ex ceteris rebus ad Troiam geſtis interponere poſſit multa: etſi; an id, quod ipſa res ſuppeditabat, ad ſtudium, ingenioſum inuentum et artem poetae referendum ſit, dubitari poteſt.

Altera dubitatio multo minus expediri poteſt: hocne exordium (προέκθεσις) omnino profectum ſit ab eo, qui rhapſodias in epos, quod nunc habemus, congeſſit ac distribuit; quandoquidem omnis quaeſtio de Iliadis et Odyſſeae condendae modis et cauſſis variis quidem ſuſpi-

cionibus opportunitatem praebet, ad expediendum autem, et demonſtrandum id quod verum ſit nec materiem nec fundum ſatis idoneum ſuppeditat. Relinquenda adeo, quod in rebus, quae vltra opinationem procedere nequeunt, fieri par eſt, vnicuique libera ſentiendi et opinandi libertas.

Inepte in hos primae rhapſodiae verſus 1—5 commentatur Dio Or. XI p. 321. ed. R.

ἄειδε. Imperandi formulam reprehenderat Protagoras ap. Ariſtot. Poet. 19. (Tyrwh. ſ. 34. p. 67.) quod *imperat* poeta, cum *ſupplicare* vellet. Inepte. Vnde alii pro optatiuo imperatiuum poſitum eſſe obſeruant, alii pro ᾄδειν ποίει dictum eſſe volunt et exemplis aliorum poetarum id illuſtrant. Sch. A. L. Amſt. Euſtath. p. 10 extr. ed. Rom. in quo doctum hoc Scholion habetur plenius p. 9. 10. add. Apollon. Lex. in ἄειδε. ὕμνει. δύναμιν περιποίησαι, ὥςτε ᾆσαι. Enimuero poeta ipſam Muſam inuocat et, vt illa canat, precatur: quo facto ille tanquam ab ea afflatus verba eius pronuntiare ſibi videtur. Muſae nomen Calliopes ſubſtituere haud licet; nam Homerus nec numerum nec nomina Muſarum nouit.

Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. vna littera λ, metri cauſſa, ſcribi aiunt Sch. br. idque ὁ Κοτυαεὺς (Alexander) monuerat: Sch. A. Dicendum potius, principio fuiſſe Ἀχιλεὺς, et inde ſolito more geminata littera ad producendam ſyllabam factum eſſe Ἀχιλλεὺς, quod vſu obtinuit. De nominis etymo argutiae ſunt multae: v. Waſſenberg p. 130. Plutarchus vero, notante Clarkio, de profect. virt. ſent. (To. II, p. 80 D.) „primum ſtatim verſum ἄμετρον eſſe obſeruat; tantum eum confidentiae habuiſſe in ſua facultate poetica.“ ſeu quod duplex λ in voce Ἀχιλῆος deſiderabat, ſeu quod ſyllabas duas εω contractas in vnam in Πηληϊάδεω pro vitio habebat.

Orphicum verſum: Μῆνιν ἄειδε, θεά, Δημήτερος ἀγλαοκάρπου: ab Homero expreſſum eſſe parum docte tradidit Iuſtin. Coh. ſ. 16. (Fragm. Orph. n. 18.) Scilicet ferebatur carmen Orphicum, in quo is verſus legebatur.

Πηληϝιαδεω (seu — δεω) olim ſcriptum fuiſſe, cenſent Dawes et R. Payne Knight.

2. ⟅— Interiit Scholion ad διπλῆν. Reſpexit illud, ſuſpicor, ad ἥ, quod nonnulli ᾗ tertio caſu ſcribebant, vt ſubiectum eſſet Achilles; vt alii rhetoricam figuram eſſe aiebant, quod pro ὅς ſcriptum ſit ἥ. οὐλομένην. δεινὴν, ὀλεθρίαν. Apollon. Lex. huc ſpectat: adde Etymol. Schol.

ἄλγε' ἔθηκε. Ionica ratio poſtulat ἄλγεα θῆκε. Nec dubito ita olim ſcriptum fuiſſe: aurium iudicio etiam h. l. probatur. Malebat quoque illud Vpton. ap. Burgeſs ad Dawes p. 432. Scribitur tamen nunc vbique ἄλγε' ἔθηκε. niſi quod ap. Euſtathium, ſed alio loco, ita ſcribitur.

Apud eund. Burgeſs p. 438 viro docto, Sam. Saltero, nimis tenue viſum ἄλγε' ἔθηκε, itaque refinxit ἄλγε' ἐφῆκε vel ἔτευχε; et mox θῆκε κύνεσσιν. At τιθέναι pro ποιεῖν Homericum eſſe ſatis conſtat. Ipſum quoque ἄλγεα τιθέναι occurrit: E, 384 χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες· et X, 422 ἄλγε' ἔθηκε. Inf. vſ. 96 eſt ἄλγε' ἔδωκεν, ἠδ' ἔτι καὶ δώσει, et iterum B, 375. Et exhibet hoc idem h. l. Cantabr. Apud Apollon. Lex. adſcripto verſu eſt ἔθηκεν. προκατέθηκεν, ἤτοι ἐποίησεν· hoc melius.

ἔθηκε ſcribendum, non ἔθηκεν, quippe in verſus fine, etſi ante conſonam. Erneſti diu hac in parte fluctuabat.

3. ⟅— quod male nonnulli πολλὰς δ' ἰφθίμους κεφαλὰς ſcripſerant, vt eſſent *fortes viri*. Sch. A. Apollonium Rhodium ita ſcripſiſſe, tradunt Sch. B. L. vt Il. Λ, 55 οὕνεκ' ἔμελλε πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προϊάψειν. At oppoſitum h. l. eſt αὐτοὺς δὲ, ergo τὰ σώματα, quibus reſpondent ψυχαὶ, non κεφαλαί. Firmat ψυχαὶ inf. H, 330 τῶν νῦν αἷμα — ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἄρης, ψυχαὶ δ' Ἄϊδός δε κατῆλθον, vbi v. Sch. A. Et paſſim alibi *animas* ad Orcum deſcendere ait, vt Π, 856 Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδός δε βεβήκει. cf. Waſſenb.

δ' ἰφθίμους. Cum vbique in Homero ſit ϝῖφις, ϝῖφι, putes etiam fuiſſe ϝίφθιμος. Vidit quoque hoc Salter, et eiecto δ' ſcribere iuſſit πολλὰς ἰφθίμους. Repones occurrere et alia loca, in quibus digamma in hac voce exulet: vt Γ, 336 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ. Μ, 417 οὔτε γὰρ ἴφθιμοι. Sane in his et aliis medela eſſet in promtu: κρατὶ δὲ ϝιφθίμῳ· οὔτε δὲ ϝίφθιμοι. At ſunt alii verſus, qui manifeſte docent, digamma abfuiſſe ab ἴφθιμος. Sic Λ, 373 — Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο. Μ, 410 Ἀργαλέον δέ μοί ἐστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι. add. Δ, 534. Θ, 144 et ſaepe.

Ἄϊδι προΐαψεν. forma loquendi occurrit iterum Ε, 190. Ζ, 487. Λ. 55. habet tamen difficultatem interpretatio: vide vel Stephan. Lex. Non haerebo in eo, quod in πρὸ vim agnoſcunt grammatici, recte reprehenſi ab Erneſtio, et *ad praematuram mortem* referunt, vt ante fatalem mortem occidiſſe Achiuos ſignificatum ſit. Sic ipſe acceperat Ariſtides Quinctil. de Muſica lib. III, p. 160. Alii πρὸ abundare ſtatuerant, vt in νῆάς τε προπάσας Β, 493. Sch. Lipſ. ſic προϊέναι pro ἰέναι inf. Α, 326. 336. Γ, 118 et al. Verum tenet hoc, quod, ſententia ipſa eo ducente, vt ſit *mittere ad Orcum*, paſſim redditur προέπεμψε. Sch. br. πρὸ τῆς εἱμαρμένης ἔπεμψε. Adde Suid. Heſych. vt adeo ἰάπτειν eſſe debeat πέμπειν. βάλλειν. Nec aliter acceperat Virgilius: *demittere Orco* hoc reddidit: Aen. II, 398. IX, 527. *demiſere neci inſontem* Aen. II, 85. Conuenit quoque alterum εἰς Ἀΐδαο προπέμπειν vt inf. Θ, 367, etſi hic paullo aliter de Hercule. Atqui ἰάπτειν eſt βλάπτειν, φθείρειν. idem ἴπτειν. Etiam Apollon. Lex. in προΐαψεν, et in ἰάψῃ: προδιέφθειρεν. ἐμφαίνει δὲ τὴν μετ' ὀδύνης αὐτῶν ἀπώλειαν. quae apud Heſych. quoque leguntur: etſi is vtrumque coniunxit: προέπεμψε. προδιέφθειρε. Et Strabo VIII, p. 569 B, vbi de πολυΐψιον Ἄργος: τὸ γὰρ προϊάψαι, καὶ τὸ ἰάψαι, καὶ τὸ ἰάψασθαι, φθοράν τινα καὶ βλάβην σημαίνει. laudatque vſ. Β, 193 τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν, et χρόα καλὸν ἰάπτῃ (Od. Β, 376.) et h. l. Ἄϊδι προΐαψεν Ἀΐδῃ (ſed vltima haec aſſuta eſſe arbitror). miſcent vtramque

significationem alii, vt Schol. Townl. ἔβλαψε προπέμψασα τῷ ᾅδῃ πρὸ τοῦ πρέποντος ἀνθρώποις θανάτου. Excidit vox Etymologo; ex ἰάπτω tamen apparet, et ipsum προΐαψε sic accepisse.

Bene dices sensum hunc τῷ προΐαψε per se tribui; ita tamen molestum esse et sensu obscurum, quod adiectum est Ἄϊδι. Scilicet erit casus cui, *in Orci gratiam;* non enim potest esse, *morte*, διὰ τοῦ Ἄϊδος. vt alias ὀλέθρῳ, θανάτῳ ἔφθιτο.

Superest, vt statuamus ἰάπτειν olim etiam significatum habuisse τοῦ πέμπειν. vt ἰάλλειν, est βάλλειν, πέμπειν. Quaesitum quoque est, an non fuerit προϝιαψαι. Etiam Taylor Lect. Lys. c. 9 ex Hesychiano: προτιάπτω, προπέμπω, colligebat τ natum esse ex ϝ, et scriptum olim fuisse προϝιαψαι. Bentleius tamen, ad quem ille prouocat, nihil notauit; nec locum illud habuisse videtur, cum occurrat Od. B, 376 χρόα καλὸν ἰάπτῃ, et μέγα δ' ἴψαο inf. 454. malim ita dicere, esse προτιάπτειν, προσάπτειν, pro προσάγειν, *admouere*, adeoque Orco adducere. Ita quoque est apud Suidam: προτιάπτω, προσάπτω.

Totum versum, vt nunc eum habemus, agnoscit Apollon. Lex. Ἄϊδι. τῷ Ἅδῃ. ἀπ' εὐθείας τῆς Ἄϊς. ὡς Πάρις.

4. αὐτοὺς δὲ ἑλώρια. Editum erat inde a pr. edd. δ' ἑλώρια cum vitio metri: sicque pars codd. vt Lips. cum Schol. Vrat. a. ac Suidas in ἀναβάδην. et ipse Eustath. etsi alterum norat, δὲ ἑλ. et δ' ἑλλ. Emendabat Stephanus δ' ἑλλώρια, quod et cod. Townl. habet. nec non codd. Laud. Barocc. (apud Barnes) Mori. Lips. (ap. Bentl.) Sic quoque Schol. Aristoph. Acharn. 397, vbi vss. 3. 4 adscripti sunt. Reposuerat Barnes quod nunc habemus δὲ ἑλώρια, desertum a Clarkio et Ern. quasi, etsi non scribitur, ἑλώρια pronuntiandum sit littera geminata. Barnesium tuetur codd. meliorum copia: Cant. Mori. add. Ven. cum Sch. A. Vrat. b. Vat. item Sch. br. — At Barnes non tenebat rationem quam Bentl. hincque alii docuere: fuit ϝέλωρ, ϝελώριον. Itaque inf. E, 684

μή δή με ϝελωρ. P, 667 πρὸ Φόβοιο ϝελώρ. In aliis locis ν interponitur, feriorum opera, E, 488 ἀνδράσι δυςμενέεσσιν ἕλωρ. Σ, 93 Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα. fuit Πατρόκλου δὲ ἕλωρα. Od. N, 208 μήπως μοι ἕλωρ, vbi codd. habent μήπως γε ἕλωρ.

Poteſt contra haec difficultas moueri, quod ἕλωρ ab ἑλεῖν ductum eſt, quod nunquam fuit per digamma pronuntiatum. Scilicet nec inde ductum eſt, ſed ab ἕλω, vnde εἰλέω. Nam haec familia eſt ϝελειν. ϝειλειν.

Attamen, ἕλωρ, grammatici reddunt ἕλκυσμα, σπάραγμα. Sic ἑλώρια, ἑλκύσματα, Apollon. Lex. Heſych. Etymol. recte ad ſenſum. Verum ἕλκω ab ϝελω ductum non eſt, ſed ab altero ἕλω capio, vt ſit praeda. Non male ergo alii per βρῶμα reddiderant. cf. inf. ad P, 151.

Apollonii Rhodii aetate digamma iam exoleuerat; nam apud eum ſcribitur: lib. IV, 404 εἴ σε θανόντες ἕλωρ κείνοισι λίποιμεν. Et iam Aeſchylus Supplic. 813 κυσὶν δ' ἔπειθ' ἕλωρα κἀπιχωρίοις. et Sophocles Ai. 430 ῥιφθῶ κυσὶ πρόβλητος, οἰωνοῖς θ' ἕλωρ.

Hemiſtichium paſſim excitatur, vt ap. Aelian. V. H. XII, 27 — ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν, vbi Hercules primus fertur barbarum morem abiiciendi et mutilandi corpora ſuſtuliſſe: auctore neſcio quo; Stoico tamen haud dubie vel Cynico, qui Herculem omnis virtutis exemplum proponere ſolebant. Fabula ipſa ita ſe habuit: Promiſerat Hercules Licymnio ſe filium eius Argeium reportaturum eſſe ex bello; cum tamen ille cecidiſſet, excogitauit hoc, vt corpus remitteret. Haec habent Schol. B. inf. ad 52, vbi ex Androne narrationem petitam eſſe, ſubſcriptum eſt, in fine Scholii. At Iſtri eſſe Scholion e cod. Leid. patet apud Valken. Diſſ. de Schol. p. 118. Spectauit narratio ad expeditionem aduerſus Oechaliam Euboeae, vt diſcas ex Apollod. III, 7, 7 et Not. ad e. l. At Zenodotus vſſ. 4. 5 damnauerat: τοὺς δύο ἀθετεῖ. Vtinam adiecta eſſet cauſſa iudicii! Videratne a nonnullis codicibus abeſſe? an norat a rhapſodis inſertos verſus eſſe? nam poterat carmen ſine iis ſibi conſtare; etſi Sch. A. proce-

mium ita mutilari ait: *γίνεται δὲ τὸ προοίμιον κόλον.* Quaeri quoque posse puto, an recte adiecti sint versus: verum enim non est corpora caesorum insepulta abiecta esse: nam post priorem pugnam, induciis factis, corpora sublata sunt et sepulta; post alteram et tertiam pugnam non satis fuit otii ad sepulturam: in quam sententiam disputantur quoque nonnulla in Sch. Lips.

5. Signo (*διπλῇ περιεστιγμένῃ* et quidem h. l. *ἔσω νενευκυίᾳ* ⸖ quae alibi non occurrit, sed ⸖) nil respondet in Schol. Scilicet exciderunt in primis paginis multa Scholia: ex quibus hoc, quod ad h. v. desideratur, indicare forte debuit, hemistichium *Διὸς ἐτελείετο βουλή* iterum legi alio loco: scil. Od. Λ, 296, nisi ad Zenodoteam lectionem spectauit.

Scilicet apud Athenaeum I, 10 p. 12 extr. et Eustath. Zenodoti lectio memoratur *Οἰωνοῖσί τε δαῖτα.* nec tamen constat, profectane illa sit ab auctoritate an ex emendatione. Sane *πᾶσι* otiosum esse videri potest; nec verum hoc est, *omnes* alites cadauera attigisse; omittitur quoque *πᾶσι* in similibus locis inf. Θ, 379 *ἤ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνούς.* N, 831. X, 354. Fuere qui *πᾶσι* cum seqq. coniungerent: *πᾶσι Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.* Vnde assequi licet, cur in Schol. Lips. Euclides, nescio quis, iunxisse tradatur *τεῦχε κύνεσσιν οἰωνοῖσί τε πᾶσι.* Dicendum erit: aut *πᾶσι* esse pro *παντοίοις*, aut corpora proiecta fuisse alitibus *quibusuis*, vt praeda esse possent. Nam saepe ex ceteris adiectis definitur et circumscribitur notio. Sic mox 15 *ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς.* scil. qui aderant ad nauem Agamemnonis.

Contra Zenodoti lectionem disputatum est sic, vt dicerent *δαῖτα* de animantibus nusquam occurrere dictum: v. Eustath. Contrarium docet locus Il. Ω, 43, vbi leo adoritur pecudes, *ἵνα δαῖτα λάβῃσι.*

Etiam Bentleius malebat *οἰωνοῖσί τε κύρμα*, aut versum prorsus sublatum: vna cum sequenti tamen, puto.

Διὸς δὲ τελείετο βουλή. Hic pro vulgato δ' ἐτελείετο, ſine haeſitatione Ionicum repoſui, ſubnixus Schol. MS. Cod. Coll. noui ap. Burgeſs p. 438.

βουλῇ legerant nonnulli (Sch. A.), inter quos erat Nicanor ὁ στιγματίας ap. Euſtath. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλῇ ſcil. ταῦτα.

Ariſtarchus tandem interpungebat: Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, ἐξ οὗ δὴ τὰ πρ. parum commode. verum ille ſpectauerat hoc, „ne totius belli Troiani mouendi auctor haberetur Iupiter, et ne fabulas de belli Troiani cauſſis altius repetendis excogitatas probaſſe videretur ipſe Homerus.“ Sch. A. et Sch. br. Scilicet in Cyprio carmine Staſini cauſſa fuerat commemorata et conſilium Iouis in bello Troiano mouendo, vt hominum numerus imminueretur: verſus appoſiti ſunt in Schol. A. Sch. br. emendati ex parte a Waſſenberg ad Schol. p. 133 ſq. Vides quam antiqua ſit illa ſapientia: prouiſum eſſe callide a numine, vt bella oriantur, ne humanum genus ad nimiam frequentiam increſcat. Alludit ad illos verſus Euripides Or. 1639 ſq. vbi v. Schol. add. Euſtath. p. 20. In illis Staſini verſſ. vltima ſunt: οἱ δ' ἐνὶ Τροίῃ Ἥρωες κτείνοντο, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. eadem, vt vides, formula, quae in Homericis eſt. Alii βουλὴν per εἱμαρμένην interpretati erant; in quibus eſt ipſe Plutarch. de aud. poet. (p. 23 Par. et Frf.) quod aliis ſane locis conuenit, vt Od. Λ, 296, vbi de vaticinio: Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. quod paullo ante μοῖρα vſ. 291, quae eſt τὸ πεπρωμένον. Alii ad oraculum Iouis Dodonaei reuocauerant: in Sch. A. de quo idem occurrit Od. Ξ, 327. 8 τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ. Interpoſita eſt ſententia grauiſſima ad totam oeconomiam carminis: Iouis voluntate, conſilio et machinatione haec facta eſſe, vt Achilli pro illata iniuria ſatis fieret: vnde aliquoties: Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἕκτορι βούλετο νίκην Il. N, 347. Hoc eſt quod Euclides voluerat apud Schol. Lipſ. non ſubiecta eſſe antecedentibus (quaſi hoc ſpectauerit Iupiter, vt

a feris et alitibus laniarentur corpora) nec cum sequentibus coniuncta: sed sententiam constare per se. Veram sententiam perspectam habuerant iam Aristophanes et Aristarchus, vt e Sch. A. patet.

6. τὰ πρῶτα. Ante Turnebum edd. coniunctim ταπρῶτα. sollenni codicum more, a grammaticis puto illato, qui in compositorum numero augendo, vt in Homericis sexcenta docent loca, nimium sibi placent. Antiquior aetas seiunctim scripserat, quod et meliores codices, ipse Venetus, habent: τὰ πρῶτα. Satis sit semel hoc monuisse, quod in toto Homero sequendum esse statuebam.

ἐξ οὗ δὴ — Vix dubites iungenda esse προΐαψεν et τεῦχεν, ἐξ οὗ *a quo tempore.* Quid Aristarchum adduceret, vt Διὸς δ' ἐτελείετο βουλὴ ἐξ οὗ iungeret, paullo ante ad v. 5 vidimus. Alii tamen nouam sententiam exorsi, in his Barnes, iungunt: ἐξ οὗ δὴ — Ἀχιλλεύς, cum sqq. τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν, vt haec apodosis sit: in quo repugnat copula τ' ἄρ. Popius illa ἐξ οὗ δὴ — Ἀχιλλεύς; per interrogationem efferebat. Koeppen Ἄειδε μῆνιν — ἐξ οὗ iungendo.

διεστήτην praefixum est Scholio in cod. Lips. Absurde lectum olim a nonnullis fuit διὰ στήτην ἐρίσαντο, vt στήτη sit dorica vox στῆτα pro γυνή, ap. Eustath. p. 21 f. et 918, 54. cf. ad Hesych. in στῆτα.

7. ÷ signo in Veneto codice nil in Scholiis respondet; nec caussa idonea exputari potest.

Ἀτρείδης τε ἄναξ Ex hoc primum versu intellectum, antiquioribus fuisse Ἀτρείδης τε ϝάναξ. Etiam Ατρεϝιδης volunt scriptum esse ab Ατρευς, Ατρεϝος. v. Dawes et Payne p. 39.

8. τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν — E grammaticorum Alexandrinorum disputationibus apparet, dudum ante eam aetatem σφῶε inter antiquata vocabula fuisse. Nam Zenodoti lectio erat σφῶϊ: probante (Dionysio) Sidonio; hoc idem (non σφῶε) probasse videtur Seleucus apud Apollon. de Syntaxi lib. II, p. 167, vbi obscura est haec de re disputatio. Enimuero hoc esset *vos duo*. v. Apol-

lon. Lex. h. v. inf. Δ, 286. Requiritur σφῶε, quod eſt αὐτὼ, duali, *illos duo*.

Alia disputatio fuit inter veteres: ſitne ſcribendum σφῶε, an σφωὲ, an ἄρ σφωε, vt enclitica ſit dictio; vt Θ, 402 γυιώσω μέν σφωε voluere ſcribi. Ita videtur ſcribendum eſſe apud Apollon. de Synt. l. l. vbi ἄρ σφῶε editur; Apollonius ipſe tuetur σφῶε.

τίς τ' ἄρ σφῶε. nusquam δ' ἄρ legitur. Vſus Homericus eſt γὰρ, vt eſſe putes: τίς γάρ σφῶε quod tamen nusquam memoratum vidi. τις ταρ eſt in Veneto. τίς τάρσφωε eſt in ed. Flor. et Aldd. ſeparauit τίς τ' ἄρ σφωε ed. Rom. Turn. Tum τ' ἄρ σφῶε Steph. At Euſtathius haec non attigit.

ξυνέηκε. ξυν εηκε Ven. et Sch. A. At ξυνέηκε, συνέβαλε Apollon. Lex. συνίημι, ſ. ξυνίημι vt Lat. *committere* ſc. pugna, μάχῃ. Quaeritur, ſitne iungendum μάχεσθαι ἔριδι, an ξυνέηκεν ἔριδι. Homero ſollenne eſt ξυνιέναι ἔριδι, vt Υ, 66 θεῶν ἔριδι ξυνιόντων. Φ, 390 a συνεῖμι, ergo et συνίημι. vt ἔριδι ξυνελάσσαι Υ, 134. Φ, 394. Χ, 129 et ἔριδος μένει Il. Η, 210 μετ' ἀνέρας, οὕς τε Κρονίων Θυμοβόρου ἔριδος μένει ξυνέηκε μάχεσθαι, vt h. l. ἔριδι. Eſſe poetae ἔριδα ſimpliciter μάχην, πόλεμον, multis locis conſtat, vt Υ, 251 ſq.

9. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς — Semel monebo grammaticos disſentire, et codices cum editis variare in ſcriptura ὁ et ὃ, tam inconſtanter, nec idonea cauſſa pro alterutro allata, vt nolim enotare haec aut iterum de iis monere; porro Homero ὁ eſſe pro οὗτος et ἐκεῖνος, idque vbique memoria tenendum. Obſeruatum iam ad h. l. fuit a grammaticis, vt ex Euſtath. p. 22 extr. et Scholiis intelligas, quae pleniora olim fuere, vt colligo ex Schol. Cod. S. German. Habetur pars in Apollon. in ὃ, vbi hic ipſe verſus excitatur.

10. ἀνὰ στρατόν. Obſeruat Apollon. Lex. eſſe h. v. ἀντὶ τῆς κατά.

11. οὕνεκα τὸν Χρύσην. Homerum articuli praepoſitiui vſum ignoraſſe, in confeſſo eſt; vtique eo, quo mox

Attici nominibus eum praemittunt. Nam vtitur eo tantum, vt aut postpositiui articuli aut pronominis demonstratiui vicem, aut maiorem quandam vim habeat. Facit itaque molestiam articulus h. l. nam parum commode exponi potest ἐκεῖνον τὸν Χρύσην. Grammaticus in Schol. obseruat tantum hoc, quod ex vulgari consuetudine esse debuisset alio verborum ordine τὸν ἀρητῆρα Χρύσην· (vel τὸν Χρύσην τὸν ἀρητῆρα) Monuit de his Wolf V. C. cum aliis. Multa tamen disputare nihil attinet; quia nihil expediri potest: cum in tam antiquo poeta grammaticam subtilitatem frustra vbique requiras. Est emendatio viri docti in Biblioth. Crit. T. I, P. II, p. 32 οὕνεκά τοι Χρ. Sed diuinare liceret plura: οὕνεκ' ἄρα, vt H, 140. Λ, 79. οὕνεκα δὴ, cum excidisset particula, serius seu librarius seu corrector ex seriore vsu τὸν interposuisse videri potest. Omnino in primis libris, maxime in rhapsodia A plurima ad vulgarem vsum deflexisse grammaticos suspicor. Sunt tamen aliquot alia loca, in quibus nec minus, articuli serior vsus deprehenditur: vt inf. 33 ἔδδεισε δ' ὁ γέρων. 106. 107 τὸ κρήγυον. τὰ κακά. Sane in his ac similibus assequi saltem licet, quomodo vsus articuli serius inualuerit; nam possunt illa esse τὸ, pro ὅ, ἐκεῖνο ὃ κρήγυόν ἐστι· τὰ κακὰ, pro ἃ, et sic alia.

ἠτίμησ' ἀρητῆρα. Ven. cum Sch. A. et a m. sec. Lips. cum Vrat. a. ἠτίμασεν ἀρητῆρα. Est sane ἀτιμάζειν apud Homerum saepe in Odyss. At in Iliade non occurrit, et de iniuria illata saepe, vt hoc ipso libro 94. 356. 507. ἀτιμᾶν.

Quod ἀρητῆρα pro ἱερέα dixit, obseruat Aristoteles de poet. 21, quod iam Clarke notauit.

12. 13. 14. (adde 15. 16.) praefixos habent asteriscos ※ in Ven. quod iidem repetiti sunt non bene inf. 371. 2. 3. 4. 5.

14. στέμματ' ἔχων ante Steph. qui στέμμα τ' induxit; reuocauit antiquum Clarke. Fatendum tamen est, inferri nexum leniorem: Φέρων τ' — στέμμα τ' ἔχων, (pro ἔχων τε στέμμα) si copula interposita est; et ite-

rum singularis occurrit inf. 28 καὶ στέμμα θεοῖο. Quod Plato de Rep. III p. 276 Bip. στέμματα memorat, docet, iam isto tempore fuisse ita acceptum locum; nihil amplius. Pluralem quidem etiam Ven. et A. agnoscunt; at στέμμα τ' quod haud dubie praestat, legit Eustath. p. 24 extr. tum codd. Oxon. Eton. Vrat. a. et tuetur id Stephanus. Iungenda autem sunt ἦλθε καὶ ἐλίσσετο.

ἐν χερσὶν ἑκηβόλου. Haud dubie cum Bentleio: εν χερσι Fεκηβολου. Nec dubito ν esse serioris vsus ad hiatum explendum adhibitum, cum aspiratio non amplius pro consona haberetur; scribique adeo ad Homeri mentem χερσὶ ἑκηβόλου deberet. Sic ante ἑκηβόλος ν interpositum est hoc ipso libro 96. 110. 373 et Π, 513. Ψ, 872. Quae obstant, facili mutatione corriguntur, inf. 21 υἱὸν ἑκηβόλον, legendo υἷα ἑ. 438 βῆσαν ἑκ. vbi vide. X, 302 υἱεῖ ἑκηβόλῳ, leg. υἷι. Vsum autem τοῦ Digamma firmant E, 54 οὐδὲ ἑκηβολίαι. Od. O, 33 ἀλλὰ ἑκάς. Od. P, 73 ξείνοιο ἑκάς. Alia immutata fuerunt: Od. B, 40 οὐχ ἑκὰς leg. οὐ ἑκάς, vt οὐ ἔθεν. Jl. Υ, 422 Δηρὸν ἑκάς, Bentl. corr. Δηθὰ ἑ.

15. χρυσέῳ priore longa, pronuntiari χρυσῷ, quod Clarke sexcenties inculcauit, semel monitum esto. Porro ἀνὰ σκήπτρῳ. Bentleium offenderat ἀνὰ, et corrigebat modo σὺν vt B, 47. 187. modo ἅμα Γ, 458. Z, 426. H, 350. X, 114. At ἀνὰ recte pro ἐν, super: vt Φῆγ᾽ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ Φαιδίμῳ ὤμῳ Od. Λ, 127. Sane quidem τὴν ἀνὰ πρὸ σὺν λαμβάνουσιν (οἱ Δῶρες)· ὡς Ὅμηρος· χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ Gregor. p. 91 edixerat. At idem melius suppeditat: χρυσέαις ἂν ἵπποις ex Pindaro Ol. I, 66 vbi est pro ἐν. Porro καὶ λίσσετο Ven. et A. quod Ionicum adeoque magis Homericum; vt et inf. 374. Laudat tamen alterum Apollon. ἐλίσσετο ἐπὶ μὲν τοῦ ἐλιτάνευε καὶ παρεκάλει.

16. In Ven. ⸖ (forte fuit ⁜) et 17 ⸖ nec in Sch. A. quicquam respondet. Ad 16 in A. est τινὲς, Ἀτρείδαο. Spectauit, suspicor, Scholion et diple ad v. 24. Bentleius iunctum esse volebat: Ἀτρείδα δὲ μάλιστα

δύω, κ. scilicet vt Αἴαντε δύω B, 406 et saepe alibi. T, 310 δοιὼ δ' Ἀτρείδαι μενέτην. Sic quoque Salter ap. Burgess distinxerat. Fuit et olim δύο ap. Eustath. p. 26. In Platone est vulgata scriptura.

17. Ἀτρείδαι. Ergo binis proximis versibus Ἀτρείδαι — Ἀτρείδαι. Quidni et hic Ἀτρείδα? mutatum forte propter sequens καὶ ἄλλοι. Etiam Bentl. offensus laudat Π, 555. 6 Αἴαντε πρώτω προσέφη — Αἴαντε, νῦν σφῶϊν. Verum Ἀτρεῖδαι et alibi locum alterius inuasisse videri possunt, vt T, 310 Δοιὼ δ' Ἀτρεῖδαι, et al.

18. Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν. Bentl. f. Υ̓́μμι θεοὶ μὲν δοῖεν sane suauius; etsi Bentl. non ignorabat, contractiones similes infinitis in locis fieri.

Locum inde a v. 18 vsque ad 43 in narrationem conuertit Plato de Rep. III, p. 393. D. E. quod, per se legenti obuium, iam aliis notatum etiam a Valken. Diss. de Schol. p. 114, e qua narratione apparet quoque, cum poeticis si compares, quod sit discrimen inter διήγησιν ἁπλῆν et τὴν διὰ μιμήσεως γιγνομένην. Haec est quam nos solemus appellare narrationem dramatice factam: quando aliquis non narrat, quae facta sint, sed agentes et loquentes ante oculos ponit et exhibet: et hoc est artificium poetae per totum carmen obseruandum. Notarunt hoc veteres primum hoc in loco; praeter Platonem Aristoteles poet. 24. cf. de Homeri poesi, f. 20. Vir doctiss. Tho. Burgess in Initiis Homericis eundem Platonis locum apposuit cum graeca Paraphrasi et Metaphrasi.

19. εὖ δ' οἴκαδ' ἱκέσθαι. Cum satis constet, antiquitus ϝοικαδ' fuisse, vt ϝοικος, v. c. Γ, 72 γυναῖκα τέ, οἴκαδ' ἀγέσθω, probabile fit, verum vidisse Bentleium, interpolatum esse versum, et fuisse aut πόλιν καὶ ϝοίκαδ' f. aut εὖ δ' Ἄργος ἱκέσθαι, vt toties alibi: B, 115. Γ, 75. Δ, 171. I, 141. 246. N, 217. Od. Σ, 259. Probabilius hoc, quam quod Salter coni. ἐκπέρσαι πόλιν Πριάμου εὖ ϝοίκαδ' ἱκέσθαι.

At illud veteres male habuit, quod Chryses, ipse Troianus, Troiae euersionem precatur: v. Sch. A. B. L.

br. Eustath. Fuit adeo inter ζητήματα, quaestiones, quas soluendi modos varios excogitarunt. Expeditissimus sane modus erat hic, vt diceres, non Troianum fuisse Chrysen, sed Phrygem; modo de hoc constaret. At vero non tam subtiliter nec sacerdos nec poeta rem explorarunt: erat ea sollennis obtestandi formula; vt alterum votorum suorum compotem precaretur aliquis. Inter exercitationes rhetoricas fuit haec, vt hanc Chrysis et sic aliorum in Iliade orationes variarent et ornarent; v. c. in Libanii Progymnasm. p. 35.

20. παῖδα δ' ἐμοί. Ven. cum Sch. B. et L. et Vat.: Lipſ. Mosc. 1. etiam Apollon. de Synt. p. 20, qui opposita censebat esse ὑμῖν μὲν et παῖδα δ' ἐμοί. Clarke emphasin in ἐμοὶ esse putabat.

λῦσαι τε — δέχεσθαι. Defensionem habet lectio, quod doctior est: vt sit infinitus pro imperante modo; λῦσαι iubentur Achiui qui reddunt. Erat λύσατε et δέχεσθε editum vbique ante Barnes, quod in codd. plerumque legitur; in λύσατε tamen metro media repugnat. v. Clarke. Idem nihilominus Apollon. de Synt. p. 20 agnoscit, cum Theod. Gaza p. 149 et codd. pars, λύσατε et δέχεσθαι iunctim, est inter hos Vrat. c. Towinl. vnus Vindob. Neque aliter Eustath. legit, qui tamen Scholion seruauit: ὅτι — Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος, ὧν βιβλίον (ὑπομνήματα alibi vocat) εἰς τὰ τοῦ Ὁμήρου φέρεται, διδόασι (sic solent grammatici pro παραδιδόασι) καὶ ἀπαρεμφάτως γράφεσθαι παῖδα δέ μοι λῦσαί τε φ. κ. ἀ. δέχεσθαι. At iidem ἀζόμενοι volebant καθ' ὑπέρβατον dici, cum ad δοῖεν referrent infinitiuum. Male hoc; nam μέμνησθε aut simile aliquid perpetuo Homeri vsu subintelligendum est; quod etiam Wassenberg monuit p. 140. etiam in δέχεσθαι Schol. Ven. B. Lipſ. et Amſt. Et haec lectio est in Vrat. A. Mor. Cant. ap. Barn. Alludunt λύσεται Vrat. a. Pro λῦσαί τε legunt λύσαιτε Ven. cum Sch. A. B. L. Cant. et Vat. ap. R. Bentl. Lipſ. a m. pr. Flor. ap. Tho. Bentl. omnes cum δέχεσθαι; quod vt in δέχεσθε mutaretur, (quod a m. sec. factum in Lipſ. et

in Vindob.) fecit ignoratus vsus infinitiui, aut cum iungeretur θεοὶ δοῖεν — δέχεσθαι ἁζόμενοι. Plato ita poetam vertit (l. c. de Rep. III, p. 276 (393 E.) ἐλθὼν ὁ ἱερεὺς εὔχετο, ἐκείνοις μὲν τοὺς θεοὺς δοῦναι, ἑλόντας τὴν πόλιν αὐτοὺς (δὲ del.) σωθῆναι· τὴν δὲ θυγατέρα αὐτῷ λῦσαι, δεξαμένους ἄποινα, καὶ τὸν θεὸν αἰδεσθέντας. Apud Apollon. de Syntaxi p. 85 δεδέχθαι legitur, forte ex v. 23 καὶ δέχθαι ἄποινα. In Labbei emendationem, λύσασθε, quam male Barnes recepit, cum sit, *redimite*, animaduertit Clarke, qui λύσαιτε praetulit, et δέχεσθε, quae sane lectio est expeditissima: nisi doctior altera in vet. libris haberetur. Idem λύσοιτε quoque protulit; hoc e Schol. Moschop. male puto editis; probauit tamen Salter. Bentlei. coni. λύσαντε — δέχεσθε, ἁζόμενοι, vt ad duo Atridas referretur, firmabatque vsum dualis cum plurali iuncti per exempla Il. Ψ, 213. Π, 429. Ρ, 718. Σ, 341 tuncque malebat τάδ᾽ ἄποινα, laudatis locis Ψ, 273. Ω, 429. Od. Θ, 402 vbi similiter τάδε et τόδε. (Sane et sic Sch. br. τάδε τὰ δῶρα. At Hesych. τὰ δ᾽ ἄποινα, τὰ δὲ λύτρα.) δέχεσθαι tuiti sunt viri docti passim; in his Dorvill. Vann. p. 371.

21. ἁζόμενοι, σεβόμενοι Apollon. Lex. h. v. υἱὸν ἑκηβόλον repugnat metro: vid. ad 14, propter digamma. Fuisse adeo apparet υἷα ϝεκηβόλον, seu vt nos scribimus υἷα ἑκηβόλον. Sic Bentl. et Salter. υἷα. Ceterum v. 22—25 habuere olim haud dubie asteriscos appictos, quia iidem versus iterantur inf. 376—9. In v. 22 ἔνθα obseruatur ab Apollon. Lex. tanquam exemplum significatus τότε.

22. ἐπευφήμησαν. μετ᾽ εὐφημίας ἐβόησαν. Sch. br. quae eadem Hesych. apposuit in εὐφήμησαν. add. Suid. Est puto, *acclamarunt*, vt significarent, videri sibi aequum esse, vt reuereatur rex supplicem. Plato l. c. reddit: οἱ μὲν ἄλλοι ἐσέβοντο καὶ συνῄνουν.

23. αἰδεῖσθαι θ᾽ ἱ. Apollon. Lex. h. v. qui bene notat, dici h. l. ἐπὶ τοῦ ἐνδέχεσθαι τὸν ἱκέτην δι᾽ ἐντρο-

πῆς. δέχεσθαι Vrat. b. indocte: quod enotamus saltem vt pro specimine sit; nam in seqq. similia haud enotabimus, e quibus nihil proficere licet.

24. Ἀγαμέμνονι ἥνδανε. Fuit ϝήνδανε. Et sic saepe ea vox occurrit antecedente vocali. Aliis locis interpositum ν, vt Il. Σ, 510. Porro Ven. Sch. A. tradit Zenodotum scripsisse Ἀτρείδαο (debuit adeo praefixa esse versui ⸖). Fuit ergo: Ἀτρείδα' Ἀγαμέμνονος. pro quo tamen Homerus scripturus fuisset Ἀτρείδεω. quod et coni. Daceria; Etsi peccat lectio in legem τοῦ Digamma in Ἀγαμέμνονος ϝηνδανε. At enim θυμῷ est ἐν θυμῷ et duplex ille datiuus est frequentissimus, etiam in ipsa hac voce, v. c. Od. N, 337 τοῖσι δὲ κακὴ φρεσὶν ἥνδανε βουλή.

25. Recitat vs. 24. 25 Plutarch. de aud. poet. p. 67. R. κακῶς, τουτέστιν, ἀγρίως καὶ αὐθαδῶς καὶ παρὰ τὸ προσῆκον. κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε. Hic et in seqq. accipitur plerumque ac si esset *praeterea*, et, *adiecit*. At ἐπέτελλε videtur esse simpliciter ἐπέλεγε. Pro μῦθον vitium est θυμὸν in Vrat. b. — κρατερὸν μῦθον, pro minis. Iterum inf. 326. 379 τὸν μετὰ ἀπειλῆς, τὸν ἀπηνῆ, σκληρόν. Inf. O, 202 τόνδε φέρω Διῒ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε; Schol. B et L. laudant Od. O, 232 ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ κρατέρ' ἄλγεα πάσχων memoriae vitio, puto; prius hemistichium est ex Il. Ω, 212.

26. ⸖ signo nil in Sch. A. respondet; nisi est: κιχείω ἀντὶ τοῦ κιχείοιμι. At hoc male. non est optantis sed minantis. φυλάσσου, μή σε. Sed probabile fit, fuisse monitum de μή σε, non μὴ σὲ, vt ad Il. Ω, 596 monetur. Pro γέρον, est γέρων in ed. Rom. quam nec tamen sequutus est Turnebus. At Basil. quam Barn. laudat, est ex Romana expressa, a. 1558.

27. Eadem Rom. δηθύνοντα ἢ cum hiatu. Sic quoque Mor. et Vrat. a. Tum αὖτις, et αὖθις perpetua in libris varietas, nec minus in grammaticorum libris; nec certi quicquam traditum vidi, (v. Suid. Hesych.) nec forte tradi potest; nisi dicas, αὖτις tanquam mollius esse Ionicum. αὖθις h. l. est in Eustath. Barocc. Vat. ed.

Rom. Aliud eſt, quod differunt αὖθις et αὖθι. v. Etymol. in αὖθι et αὖτε. Diſtinxi, vt ſententia clarior eſſet: nunc, diutius in caſtris commorando — in poſterum iterum ad me accedendo.

28. μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο. h. e. τὸ στέμμα ἀνὰ σκήπτρῳ, vt ſup. 14 — χραισμεῖν h. l. quod alias ἐπαρκεῖν, vt et Plato vocem reddit l. c. Sch. br. reddunt μὴ βοηθήσῃ. Vide de h. v. inf. ad 242.

29. 30. 31. — ἀθετοῦνται. Indigna enim, aiunt, Agamemnone oratio et minarum vim infringens. Sic grammatici in Ven. A. iudicio ſuo nixi, non codd. auctoritate. At enim recordari debebant, in priſca vita nec inſolens, nec indecorum viſum eſſe, captiuam pro pellice habere. Exempla habemus ipſas Troianas captiuas.

29. τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω. πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν. Iunctim haec ſcripta οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισι, verſa: „*hanc non liberabo, antequam eam et ſenectus inuadat*,“ peccabant in grammaticam. Ita enim dicendum fuiſſet πρὶν — ἐπιέναι. Vt inf. 97 οὐδ' ὅγε χεῖρας ἀφέξει, πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι. Et ſic centies; aut cum coniunctiuo: vt Σ, 189. 190. Sunt ergo disiungenda haec: Hanc *ego non dabo liberam;* antequam id fiat (πρὶν ἢ ἐμὲ λῦσαι αὐτήν), *illa conſeneſcet apud me*, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισι pro ἐπελεύσεται. Eſt adeo πρὶν h. l. fere quod *quin potius*. Senſiſſe videntur Sch. B. L. μᾶλλον γηράσει παρ' ἐμοί, ἢ λυθήσεται. Diſertius de h. l. egit Sch. A. ad Σ, 283 οὐδέποτ' ἐκπέρσει. πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται. Vſum hunc firmant alia loca Il. Ω, 551 οὐδέ μιν ἀνστήσεις. πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα. aliud ibid. 727. 8. 9. Od. N, 427. Locum, in quo verſamur, Plato ita reddidit: πρὶν δὲ λυθῆναι αὐτοῦ τὴν θυγατέρα, ἐν Ἄργει ἔφη γηράσειν ex vulgari vſu et ratione.

Porro τήνδ' ἐγὼ nonnullos maluiſſe, narrat Clarke. Καὶ in κεν mutabat Deuarius. At in noſtra interpretatione καὶ vim habet.

VII. 29—32 recitat Dio Or. LXI, p. 318. quae eſt mera rhetorica exercitatio: nec quicquam fructus inde feras.

30. ἐν Ἄργεϊ. pro Peloponneſo dictum Ἄργος; quod ſollenne Homero. Obſeruat ipſe Strabo VIII, p. 568. A. ex hoc verſu adſcripto. Vide ad B, 108 et 684.

31. ἱστὸν ἐποιχομένην. Etymol. τὸν ἱστὸν ἐπιπορευομένην. ἤγουν ἱστουργοῦσαν καὶ ὑφαίνουσαν — αἱ πάλαι γυναῖκες ἑστῶσαι ὕφαινον καὶ ἐπιπορευόμεναι τὸν ἱστόν. Similia ſunt in Euſtath. et Heſych. h. v. Addit Schol. Pindari P. IX, 33, vbi ἱστῶν παλιμβάμους ὁδοὺς illuſtrat, laudato hoc verſu, αἱ γὰρ ὀρθαὶ ὑφαίνουσαι προπορεύονται, καὶ πάλιν τὸν αὐτὸν πορεύονται τόπον· καὶ ὑποστρέφουσιν, ſcilicet modo propius ad telam admouetur corpus, modo longius retrahitur. ἐποιχόμενον Vrat. b.

καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. In Etymol. ἀντιάσασαν legitur. At Apollonius Lex., etſi in voc. ἀντιάσειεν, recitat tamen ἀντιόωσαν, παραγινομένην εἰς τὴν κοίτην. ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. Sch. br. τῆς ἐμῆς κοίτης ἀντιλαμβανομένην καὶ μετέχουσαν. Ven. Lipſ. τῆς κοίτης μεταλαμβάνουσαν. Vti et alia tempora τοῦ ἀντιᾶν et ἀντιάζειν exponuntur apud Heſych. Suid. et paſſim per μεταλαβεῖν. ἐπιτυχεῖν. μετασχεῖν. Bene haec ad ſenſum; ſed cauſſa ſermonis in hoc ἀντιᾶν λέχος nondum ex his intelligitur. Miſcet plura Heſychius: ἀντιόωσα. ἀπαντῶσα. παραγινομένη. εὐτρεπίζουσα. Vltimum hoc amplexi ſunt alii, in his Schol. B. at v. notam ad h. v. ἀντιᾶν τινος vulgaris eſt ſtructura (pro κατά τινος) vt Od. A, 25 ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης. Nunc, ſi eſt ἀντιᾶν τι intelligendum eſt ἐπί τι. vt h. l. ἐπὶ λέχος. quod non videbant grammatici in Etymol. Schol. Cod. S. Germ. a Tollio communicatis et Cod. Reg.

32. Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε. Emendat hinc ἀλλ' ἦει, ἀλλὰ πορεύου, apud Heſychium Bentleius. De σάος, σόος v. Apollon. Lex. h. v. σαώτερος eſt ſane pro σόος vti et a Platone redditur. Scilicet eſſet proprie, magis

ſaluus, quam ſi me laceſſeres. Mox de ſilentio emphatico monent interpretes.

33. ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων. Ex Homerico vſu debuit eſſe ἔδδεισεν δὲ γέρων. et ſcriptura antiqua εδεισε δ'. et mox ἠρᾶτο γεραιός. v. ad vſ. 10. Sitne ἔδδεισεν an ἔδδεισε verius, v. ad B, 718.

34. βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Zenodotus in Sch. A. ἀχέων, quod et ipſum ferri poteſt. ἀκέων Apollon. Lex. agnoſcit. Multa de hac voce disputant grammatici: Etymol. Euſtath. pluribus locis, inprimis ad Θ, 459. Moleſtiam facit locus Od. Φ, 89 ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε. Alioqui eſt ὁ καὶ ἡ ἀκέων.

θῖνα. αἰγιαλόν. diſputat de hac voce Apollon. Lex. et ex eo Etymol. in θίς.

πολυφλοίσβοιο. πολυήχου. πολυταράχου. Eſſe ad ſonum factum notant Sch. h. l. et ad E, 322, vbi νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου. De ſuauitate ſoni ad rei naturam monitum eſt ab aliis poſt Woodium.

35. ἠρᾶθ' ὁ γεραιός. debuit olim eſſe ἠρᾶτο γεραιός. Mox, pronuntiatum puta Απολλωνι ϝανακτι.

37. Recitat verſum hunc et ſequ. Strabo XIII, p. 911. C. κλῦθί μευ, ſic h. l. conſtanter. Alibi variat κλῦθί μοι et μευ. vt E, 115.

ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. ἀμφιβαίνεις. de quo vſu perfecti praeteriti accurate ad h. l. egit Clarke; modo non ſexcenties obſeruatiunculam hanc inculcaſſet! Etiam Sch. br. ὑπερμαχεῖς. cum Sch. A. ad Ξ, 477 et ad Θ, 331. Vox ipſa, vt et περιβαίνειν, notionem habet ἐναργῆ defendentis alterum, dum iacentem vel inermem protegit corpore ſuo obiecto aut clipeo. Il. P, 4 Menelaus Patrocli corpus tuens: ἀμφὶ δ' αὐτῷ βαῖν' ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ πρωτοτόκος, κινυρή — ὣς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος. cf. Euſtath. p. 33. Sic περιβῆναι Il. P, 80. 313. Ξ, 424. N, 420. E, 21. Θ, 331 vbi v. Sch. A. et primo loco Apollon. Lex. in ἀμφίβασις et περιβῆναι. Vox, vt vides, in Homero obuia. Rarior eius vſus poſt Homerum. Aeſchyl. VII ad Th. 181 ἀμφι-

βάντες — τὴν πόλιν. vbi Schol. laudat h. vſ. Conuenit *ἀμφιπολεῖν — περιπολεῖν ἀμφί τινι.* cf. Schol. Pind. Ol. XII, 1.

38. *Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις.* Recitat hemiſtichium Strabo XIII. p. 900. D. Nunc in eo ſunt hiatus; at fuit *τε ϝιφι ϝανασσεις.*

39. *Σμινθεῦ.* Vulgo a muribus ducunt nomen depulſis a deo; eſſe enim *σμίνθον* murem. v. inprimis Strabo XIII, p. 901. et 912. Enimuero fuit vrbs Troadis Sminthe apud Stephan. Byz. vel Sminthus, vt in Schol. Et fuere loca plura Sminthia. v. Strabo p. 902. et *Σμινθαίων νεωκόρων* in numis legitur. Ab vrbe nomen Apollinis Sminthii ducere etiam Ariſtarchus maluit: ap. Apollon. Lex. h. v. Apollinem Sminthium in Tenedo templum habentem intelligebat h. l. Strabo l. c. p. 900. C. D. Videtur tamen Smintha Troadis potiori iure hic locum habere. Fuit quoque templum Apollinis Sminthii Hamaxiti, vrbe Troadis, in quo mures candidi ſacri alebantur. Aelian. H. An. XII, 5. Seruatum nomen Apollinis Sminthii in numis Alexandriae Troadis: *Απολλωνος Σμιθεος*, vel *Σμιθεως*, vt ſaepe N eliſum eſt ab antiquis; cf. Eckhel. Doctrina numor. Vol. II, p. 480.

Nominis cauſſae a muribus repetitae patrocinatur ſignum Apollinis a Scopa factum, cuius pedibus mus ſubiectus erat, in Apollinis Sminthii templo ad Chryſen: ap. Strabon. l. c. p. 901. Antiquum ſcilicet ſymbolum Apollinis vatis mus, vt *γαλεώτης*, ſtellio; *σαῦρος*; draco. Saltem poſteriorum temporum ea opinio fuit, a muribus Sminthium deum dictum eſſe. Alia v. ap. Euſtath. p. 34. Schol. et Waſſenb. p. 146. In numis Troadis modo memoratis cum nomine Apollinis Sminthii Apollo non cum mure ſub pedibus, qualem Scopas exhibuit, cernitur, ſed gradiens ille expreſſus eſt.

χαρίεντ᾽ ἐπὶ νηὸν ἔρεψα. ἐπερέφειν eſſe idem quod *στέφειν* ne dubites; vt Romanorum *velare* de corollis et vittis: vt Aen. II, 248 *Nos delubra deum — feſta velamus fronde per vrbem.* Nec aliter Eurip. Bacch. 323 *Κισσῷ τ᾽ ἐρεψόμεσθα.* et Apollon. II, 159 *ξανθὰ δ᾽ ἐρε-*

ψάμενοι δάφνῃ καθύπερθε μέτωπα. Notiſſimo religioſo more, quo coronabantur fores, arae, vaſa, victimae, ſacra facientes; ipſa templa et parietes: vnde εὐστέφανοι θυσίαι ap. Ariſtoph. Nub. 307 quas Schol. noſtro loco illuſtrat.

Fuere tamen antiquiores, qui de templo *ſtructo* vel *tecto* τὸ ἔρεψα h. l. acciperent. Apollon. Lex. ἔρεψα. ἐστέγασα, addit quoque ille: κακῶς δ' ἀπέδωκάν τινες, ἐστεφάνωσα. Etiam Euſtath. ὠρόφωσα, quod et in Schol. Amſt. occurrit. Miſcent duas notiones alii grammatici: Sch. br. ὠρόφωσα. ἐστεφάνωσα. Ita et Etymologicon. Cumulata ſunt e more in Heſychio diuerſa: ἐστεφάνωσα. ἔστεψα. ἐστέγασα. ᾠκοδόμησα. ὠρόφωσα. Propius ad h. vſ. ſpectat ἐπέρεψα. ἐπεσκεύασα. ἐπεκόσμησα. ἐπεστέγασα.

Sane ἐρέφειν eſt tegere domum: Od. Ψ, 193. et Il. Ω, 450 αὐτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν λαχνήεντ' ὄροφον. Nec aliter Plato accepiſſe videtur l. c. de Rep. III, p. 276 εἴ τι πώποτε ἢ ἐν ναῶν οἰκοδομήσεσιν ἢ ἐν ἱερῶν θυσίαις κεχαρισμένον δωρήσαιτο. Miror tam incommodum ſenſum veteres amplexos eſſe. Nam ſacerdotis eſt, velare templa, non tectum imponere. Conuenit quoque cum ornatu per corollas alterum, victimas caedere. Bentleius adſcripſerat varietatem ἔρεξα ex Schol. Ariſtoph. Nub. 77. (v. 307.) ſed eſt id vitium ed. Baſil. etſi video hoc idem codici Vindob. a praua manu adſcriptum eſſe, et ad χαρίεντ', δῶρα. Ceterum vſſ. 39 ſq. recitat Dionyſ. Art. c. 9, 15. p. 368, vt doceat, quomodo preces faciendae ſint; vſ. 39 inter formulas τῶν ὀνειδιζόντων τῷ θεῷ refert Maxim. Tyr. Diſſ. XI, p. 205. At παρῳδεῖ locum Ariſtoph. Pac. 385 ſqq.

40. Excidit in Ven. A. Scholion ſuper μηρί' ἔκηα. quod diſco ex eod. ad Il. B, 427.

Quaerere licet an non Ionica forma olim fuerit: μηρία κῆα.

41. τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ. Pugnarunt grammatici ſuper ſcriptura τὸ δὲ et τόδε. Herodianus probabat τόδε μοι, Ariſtarchus τὸ δέ μοι. Sch. A. Addunt his Schol. Amſt. et Reg. ap. Waſſenberg quem cf. Not. p. 147. et

Schol. S. German. in schedis Tollii: esse simile illud: τὸ δέ τι ξυνήϊόν ἐστι (quod nunc legitur τόδε τοι ξυνήϊον ἔστω: Od. I, 370). Aristarchi partes tuitus erat Ptolemaeus Ascalonita: ἐπείσθη δὲ ἡ παράδοσις Ἀριστάρχῳ (non — χου). Add. Etymol. in τόδε μοι κρ. Porro τόδ' ἐμοὶ Lipſ.

κρήηνον scribitur in edd. ab aliis κρήηνον et κρήηνον. hoc in Vrat. A. et Leid. ap. Valken. de Cod. Leid. p. 108, qui sic recte legi ait; et Ernesti „quod verum est" addit. At variat in his vsus grammaticorum et codicum; vt in tot aliis vocabulis; nec ratio illa vincit.

ἐέλδωρ reddunt omnes Schol. Hesych. Suid. Etymol. quem inprimis vide, per ἐπιθύμημα.

42. ἵν quod Zenodotus legerat τίσειεν, Sch. A. Sphalma hoc esse debuit recensionis Zenodoteae; aut legerat ille τίσαιεν. Ceterum notum satis est τίειν esse proprie facere vt alter persoluat, adeoque esse punire, vlcisci; tum vero etiam, persoluere poenam, luere, vt h. l. ἀποδοῖεν in Suida non sufficit, sed τιμωρίαν δοῖεν, vt Sch. br.

Δαναοὶ δ' ἐμὰ Vrat. b.

Quod autem Achiuos, qui tamen Chrysis partes tuiti erant, vs. 22. non Agamemnonem, plecti vult Chryses, retulere veteres inter ζητήματα. Sch. A. B. Townl. Eustath. p. 37. Dixissent melius, ad rudiorum hominum sensum iniuriae dolore et cupiditate vlciscendi abreptum sacerdotem mala Achiuis precari, more hominum, qui iras et odia ab indiuiduo ad totum genus transferre solent; vti totum populum homini alicui inuisum et odiosum esse videmus, quia ab vno ex eo populo laesus fuerat.

Ceterum versus hic 42 celebratus est vsu Neruae ad Traianum adoptatum: ap. Dion. lib. LXVIII, 3.

44. βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων. Laudat versum Apollon. Lex. in κάρη. vbi κάρηνα, τὰ ἀνώτατα τῶν ὀρῶν. et Schol. Theocr. V, 15 pro exemplo diaereseos βῆ δὲ κατ' pro κατέβη, fierique hoc ποιητικῶς. Immo vero (vt

ſemel moneam) ſit antiqui ſermonis more, quem ex Homero retinuere poetae.

45. ὤμοισιν ἔχων. Eſt in Var. Lect. ap. Erneſtium: „ὤμοισι ἔχων. Fl. A. R. I.“ Primum, non eſt varietas, ſed vitium; ſecundo, eſt vitium vnius tantum Aldinae 2. et edd. ex ea profectarum. Semel itaque monitum hoc eſſe volo: duplicem lectionem Ald. 1. et 2. in iſta var. lect. farragine nondum eſſe animaduerſam.

ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην. Scribitur ἀμφιρεφέα apud Apollon. Lex. h. v. ſicque Vrat. a. Moſq. 3. ex correctione. ed. Ald. 2. cum ſequacibus. Correxit Turnebus ex ed. Rom. Eſt autem ἀμφηρεφής eidem Apollonio Etymol. Heſych. et al. fundo et operculo tectus, ab vtraque parte. Quidni ſit: operculo bene apto, circum circa in ora, occluſa pharetra, ἀμφὶ ἐρεφομένη?

46. 47. Hi vſſ. obelum aliquando adſcriptum habere debuere; codex Venetus autem ſignum ÷ Nam Sch. A. ὅτι Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους ἠθέτηκεν. οὐ καλῶς. Quid eum induxerit, vt verſus pro pulcerrimis habitos improbaret, non apparet. Verſum tamen 47 video damnatum eſſe etiam Bentleio. v. ad v. 47.

46. ἔκλαγξαν. Lipſ. a m. pr. ἔκλαξαν. vitium ſollenne vocum ſimilium in concurſu γξ.

Ad hunc verſum inſerta in Sch. B. ῥῆσις eſt tranſſcripta ex Heracl. de Allegor. Hom. 12.

ἐπ' ὤμου (ſaltem ἐπ' ὤμου) Ern. e cod. Lipſ. laudans ἀνὰ δῶμα inf. 570. Verum eſt merum vitium codicis.

47. ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς. phantaſma poeticum, quod facile quiuis videat; ſi tamen proprie illud eſt eloquendum ac declarandum, aqua haeret. Si loca compares, in quibus haec loquendi forma occurrit, non vno modo ac ſenſu haec dicta videbis. Etenim modo ſimpliciter *dei inceſſus* comparatur cum motu nubis per aerem. Sic E, 867 Mars vulnere percuſſus pugna excedens ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν φαίνετο. et Thetis mari emergit et per aerem fertur ἠΰτ' ὁμίχλη inf. 359. Sic apud alios quoque; apud Quintum III, 778 Neptunus

ἐπὶ πόντον ἀπήϊεν εἴκελος αὔρῃ, et IV, 110 mari Thetis emergit αὔρῃ ὑπηοίῃ ἐναλίγκιος. Modo poeta ſimul declarat τὸ ἀόρατον, *vt' nube obuolutus ac tectus nube lateat*. quod ſaepe occurrit; vt inf. E, 186 Diomedi adſtat deus haud viſu noſcendus, ἀεί τις ἄγχι ἕστηκ' ἀθανάτων νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους. In Aen. XI, 596 Opis Dianae nympha *caeli delapſa per auras Inſonuit, nigro circumdata turbine corpus*, h. nube tecta. Quod ſi fit, interdum eo ipſo, quod atra nube tectus eſt deus, *terroris iniiciendi* ſignificatio ineſt: Jl. O, 308 Apollo Troianos antecedit εἱμένος ὤμοιϊν νεφέλην, nam idem concutit ac vibrat aegidem ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν. Tandem ſunt loca, in quibus omnis res ad *comparationem* redire videtur, vt nube nigra, tenebris, nocte, terroris notio ac ſpecies animo obiiciatur: vti ſolemus obtutum triſtem ac terribilem hominis irati per caliginem ac noctem declarare. Ita Od. Λ, 605 Hercules in inferis cum arcu intento minitabundus incedit: ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς — δεινὸν παπταίνων, adſpectu truci et terribili. Jl. M, 463 Hector pugnat νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια, terribilis obtutu. Ita etiam oculorum ardor cum fulgure ex atra nube comparatur: Jl. Σ, 205 ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων χρύσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν. Ergo et h. l. Apollo incedit νυκτὶ ἐοικὼς, *ſimilis nocti*, adſpectu terribili, qui ſimilis eſſet nocti atrae, ſeu nubi atrae per caelum actae et deſuper ingruenti: qualis illa dei ſpecies fuerit; an ipſe nube atra tectus fuerit, quae terrorem faciat, non declarauit. Atque ita tandem locum habet explicatio apud Heſych. Φοβερὸς τὴν θέαν. καταπληκτικὸς καθάπερ νύξ. Idem quod Odyſſ. X, 405 δεινὸς εἰς ὦπα ἰδέσθαι.

αὐτοῦ κινηθέντος et iungi poteſt antecedentibus; et interpunctione dirimi; hoc melius: nam vim habet, ſi abſolute dictum eſt.

ὃ δ' Vrat. c. Vt ſemel moneam: eſt perpetua in codd. et grammaticis variatio, nec digna vbique enota-

ιη, vt ὁ, ὁ δὲ, et ab aliis ὃ et ὃ δὲ ſcribatur, quoties eſt pro οὗτος, ἐκεῖνος.

νυκτὶ ἐοικώς. De ſenſu v. Notam. In Sch. A. ad M, 463 ſeruata eſt varia lectio huius loci. Zenodotus legerat: ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐλυσθείς (ϝελυσθεις). nec male hoc; *caligine inuolutus;* quod ſollenne phantaſma eſt. Bentleium video totum verſum 47 damnaſſe; ea ſuſpicor de cauſſa, quia ſententia erat abſoluta verſu antecedente. Et αὐτοῦ κινηθέντος habet ſane ſpeciem additamenti; et verſus ſimilis eſt multis centenis, qui a rhapſodo aliquo, interpretandi vel amplificandi cauſſa, adiecti eſſe videntur. Verum vltra ſuſpicionem vix procedere licet.

48. ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν. Bentl. coni. ἀπάνευθεν ἰὼν, vt eſt Od. I, 189. Et idem ex Homero memorat Heraclid. p. 4. Supra 35 erat ἀπάνευθε κιών.

μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε. Sch. br. μετὰ ταῦτα. male. Recte Clarke per μετὰ τὰς νῆας explicat. Sane quidem μεθιέναι ἰὸν non dicitur, ſed ἐφιέναι, eſt tamen ſimili modo Od. Σ, 401 τῷ κ' οὔτι τόσον κέλαδον μεθέηκεν ſc. μεθ' ἡμᾶς. ἕηκεν. ἀφῆκεν. ἔπεμψε Sch. br. et Etymol. ἐπαφῆκε, προήκατο Heſych.

50. οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο. οὐρεὺς, ex ὀρεὺς, ὁ ἡμίονος, notatum vulgo; iam ab Harpocratione in τὰ ὀρικὰ ζεύγη. Itaque vix aſſequi licet, quomodo apud Ariſtot. Poet. 25 eſſe potuerint, qui mallent οὐρῆας *cuſtodes* intelligere. Nam inter modos reſpondendi criminationibus poetarum, refert et hoc: οὐρῆας. ἴσως οὐ τοὺς ἡμιόνους λέγει, ἀλλὰ τοὺς φύλακας. Videntur fuiſſe, quibus minus probabile viſum, *mulos* ante omnia alia animantia lue eſſe tentatos. quibus voluere occurrere alii. Totum illud caput Sophiſticis argutiis refertum, non poetica criſi, aliunde illatum videri, et ipſe olim et alii ſuſpicati ſunt; certe cum locis lib. de Sophiſt. Elench. multa conueniunt: forte nec ab Ariſtotele profectum; attamen tot alia teſtantur Ariſtotelem in arte interpretandi, inprimis Ho-

meri, plus ſubtilitatis quam veri ſenſus adhibuiſſe. Tum ille videtur egiſſe idem quod Plato, et ipſe Socrates, vt Sophiſtarum argutias aliis argutiis refelleret; apparet enim Sophiſtarum acumen praeter cetera etiam occupatum fuiſſe in locis Homericis vellicandis et poeta exagitando: Quibus occurrere ille forte voluit. Zoilum primo loco in iſta turba Sophiſtarum eminuiſſe conſtat; licet quoque cum Toupio ad Ariſtot. de Poet. p. 202 ſuſpicari, argutias, quibus ibi occurritur, forte ipſius Zoili magna e parte fuiſſe fetum. Hinc ſubnatae ſunt illae ζητήσεις et λύσεις. Cum alia corrupta ſint in capite illo libri de Poetica, illum quoque locum credere poſſis turbatum eſſe; eumque, qui eo exemplo vſus erat, ſpectauiſſe ad alterum locum K, 84 ἠέ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἤ τιν' ἑταίρων. Nam ad illum locum grammaticos idem iudicium adhibuiſſe teſtantur Scholia et alia, quae ad e. l. videnda ſunt. Verum fidem faciunt Ariſtotelico loco Scholia vetera A. B. L. add. Heſych. Et reſpiciunt haec eadem Scholia ad Ψ, 111.

Ceterum ad h. l. multae aliae ſunt veterum argutae quaeſtiones, quod *lue immiſſa* vltus eſt iniuriam Apollo, quod *per tela* miſſa ea exorta eſt, quodque lues initio iumentorum corpora tentaſſe narratur. Alia eſt quaeſtio: vnde tandem Achilles norat, ab Apolline luem eſſe immiſſam? et quomodo omnino in eam opinionem deuenerant homines iam tum, vt ab Apolline auctore, non ab alio deo, luem repeterent? Scilicet, etſi Apollinis cum Sole eodem loco habiti aperta et explicita memoratio nulla occurrit, manifeſtum tamen ſit multis ſignis, Apollinem iam ante Homerum cum Sole confuſum eſſe; vt hoc ipſo loco lue, ſagittis, quibuscum radii ſolis antiquiore ſermone comparantur; adde quod λυκηγενής, mane ortus eſt Apollo, quod matrem Λητώ et ſororem ſagittis et ipſam vtentem habet, et alia. Ducta eſſe multa in mythis ex antiquiorum ſymbolicis declarationibus, nemo dubitet; longe diuerſae ab iis ſunt argutiae nimis ſubtiles ſeriorum v. c. Max. Tyr. diſſ. XXVIII, p. 68 R. vbi v. Dauiſ.

51. ⸖ Signo διπλῆς nil respondet in Scholiis; spectasse tamen illud videtur ad voc. αὐτὰρ, de qua iteratis vicibus monetur aliis locis; scilicet eam differre a δὲ, quod praeponatur, hoc autem postponatur; inprimis ad Γ, 1.

ἐφιεὶς. Ita editum erat in Flor. pr. et Ald. 1. Recepit ἀφιεὶς Ald. 2. quod retinuere Rom. Turnebus et Stephanus; qui cum probasset ἐφιεὶς, iterum ad hoc rediit Barnes, hinc Clarke. Est sane hoc ἐφιεὶς in codd. plerisque, tum ap. Eust. br. Schol. adde cod. Ven. Hesych. et Etym. in ἐφιεὶς et in βάλλω (cf. Schol. Apoll. II, 329 qui male interpretatur locum: est enim ibi *immittere columbam inter petras*): Et sic saepe in Homero: v. c. τῷδ' ἐφὲς ἀνδρὶ βέλος Il. E, 174. 188. 206. et al. Sane quidem nec minus recte dicitur ἀφιεὶς, vt ἔγχος ἀφῆκεν Il. K, 372 et saepe ἄκοντα, βέλεα. Video ἀφιεὶς notatum e Mosq. 3. Miror itaque Ernestium in Var. Lect. apposuisse: ἀφιεὶς, „*Dawes sic de coniectura*:" et addit, *bene*, Atqui ἐφιεὶς nec minus bene dicitur; h. l. autem melius, quia αὐτοῖς adiectum; ita enim non tam *emittitur* telum, quam potius *immittitur* in ipsos sc. Achiuos. Et inf. 382, vbi eadem repetuntur, quae hic, est: ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος.

52. ⸖ Nil in Sch. A. respondet; nisi spectauit ad quaestionem, seu reprehensionem poëtae in eo propositam, quod nunc mortui cremantur, at sup. v. 4 insepulta abiicienda cadauera dixerat. Scilicet hoc ad pugnas mox futuras spectabat. θαμεῖαι Pamphilus scripserat, θαμειαὶ Aristarchus. v. Sch. B. et L. Et hanc scripturam probauit vsus. Est in Sch. br. B. et Leid. narratio de origine moris cremandorum corporum ab Hercule repetita: quam v. sup. ad vs. 4.

53. κῆλα θεοῖο. βέλη θεῖα vt bene Etymol. et Hesych. τὰ τοξικὰ βέλη Schol. Pind. P. I, 21 vbi inepte ex κηλήματα factum esse vult κῆλα.

ἀνὰ στρατὸν: atqui petendus erat sagittis Agamemnon iniuriae in Chryseidem auctor; meliora suaserat exercitus

vſ. 22. v. ad vſ. 42. et cf. Not. ad vſ. 8. In hunc ſenſum de h. l. disputat Themiſt. Or. XV, p. 191.

54. ἀγορήνδ' ἐκαλέσσατο Vrat. b.

55. τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεά — verſus pro ſententia adhibitus de conſilio in repentinis capto, v. c. ap. Plutarch. Coriol. p. 229. C. vbi etiam τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ Φ. Maxim. Tyr. diſſ. XIV, p. 258. Porro θεὰ λευκώλενος Ἥρη. Si loca huic ſimilia vere Homerica ſunt: neceſſe eſt, poetae modo Ἥρην fuiſſe modo Ϝήρην, vt πότνια Ϝήρη. Alioqui ſtatuendum eſt, loca haec eſſe interpolata aut profecta a ſerioribus. v. Excurſ. ad h. v.

56. ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο. ÷ „quia Zenodoti lectio erat ὀρητο, nec videntis Doricum id eſſe.“ Sic Sch. A. et iterum ad vſ. 198. Atqui ipſe grammaticus non vidit id ipſum eſſe verius et antiquius: nam fuit ὅρημι, ὅρημαι. Ita Od. Ξ, 343 antiqua lectio ſeruata eſt: τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὅρηαι. vel ὅρηαι, vt in Etymol. p. 621, 35. et ὅρημαι, ὁρῶ Heſych. ὁρέω autem ap. Herodotum. Dicas Doribus id proprium fuiſſe, quod ex Theocrito conſtat. Recte vtique, ſed dorica et aeolica ſunt, quae fuere antiquiora. Aeolicum idem fuiſſe colligo ex fragm. Alcmanico ὁρέοντι μὲν οὐδὲν, δοκέοντι δέ. (ap. Euſtath. p. 1701, 24.)

κήδετο γὰρ Δαναῶν. Pro γὰρ eſt δὲ in mſ. Tzetzae ap. Bentl. et in alio τε. Alterutrum et ipſe praeferam, ne γὰρ bis ſe excipiat. Bentleius porro coni. ὅτιή, forte quia ῥα poſt ὅτι offendit. Atqui ὅτιή Homericum eſſe non memini; ὅτι ῥα, ὅτι δὴ apud Heſych. eſt. Scilicet ὅτι ῥα eſt pro ὅτι ἄρα, *vtique*, quod iam Clarke declarauit.

Fuit ad h. l. ζήτημα, quo iure Iuno κήδεσθαι τῶν Δαναῶν dici potuerit: in Sch. B. L. Townl.

57. οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τε γένοντο. Aliquoties verſus repetitur in Odyſſea, et ſemel in Il. Ω, 420. Videtur tautologia ineſſe ſi ἤγερθεν eſt ab ἀγείρεσθαι, videturque adeo praeſtare, vt ductum ſit ab ἐγείρειν, praeeunte Tollio, in ſchedis, vt ſint *excitati* ſedibus

fuis: vti ſane tempora horum verborum eandem formam habent; ſic ἤγειραν ab ἐγείρω, vt E, 208. P, 222. 261 et ab ἀγείρω Od. B, 28. 41. Eſt tamen ἀγείρεσθαι proprium de concurſatione ad concionem, vt B, 52, et al. et poteſt ex formula antiqua dictum eſſe et declaratum addito altero: ὁμηγερέες τε γένοντο.

ὁμηγυρέες Laud. ap. Barn. et Vat. ap. Bentl. Vrat. a. Mosq. 1. Eſt ſane ἡ ὁμήγυρις, ex ἄγυρις, Jl. Υ, 142. At ὁμηγερὴς agnoſcunt grammatici, Etymol. Heſych. ὁμηγερέες τε γένοντο, quae Ionica ratio eſt, expreſſa eſt in Vat. a. b.

58. ⸖ praefixum in Veneto; nil reſpondet in Scholiis. in quibus notatur tantum hoc, Achillem dicturum ſurgere et ſtare e more veterum.

Porro τοῖσι δ' ἀνιστάμενος. Steph. τοῖσιδ' v. Bergler. in praef. pro τοῖςδε, τούτοις; eſt enim in apodoſi. Clarke tuetur τοῖς δὲ, ſc. vt δὲ aliquoties in apodoſi occurrit. Reddit Clarke: *tum vero;* videtur enim in hoc δὲ latere vis τοῦ δή.

59. ⸖ non recte praefixa, ſed διπλῆ eſſe debuit ⸖ quippe obſeruatum a veteribus, quod hinc (ex voc. παλιμπλαγχθέντας) ſequiores poetae finxerunt narrata de fruſtra tentato ante Jliadis tempora eſcenſu in Myſiam, quo fugati a Telepho Achiui diſceſſerant. Magnopere autem Grammatici, (in his Apion et Herodorus ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὅμηρον ὑπομνήμασιν ap. Euſt. p. 47.) argutati ſunt in notione voc. πάλιν in παλιμπλαγχθέντας, ſitne εἰς τοὐπίσω an μάτην. Eſſe quoque debuere, qui illud *iterum*, altera vice, *vagari* acciperent, et priorem hinc aliquam πλάνην, profectionem, effingerent. cf. Schol. inprimis A. Reſponſum eſt ad haec, πάλιν Homero non eſſe *iterum*, ſed *retro*. cf. ad N, 3. Aliud diſſidium codicum in ſcriptura: Ariſtarchi auctoritas effecit, vt vna ſit vox; at alii πάλιν πλαγχθέντας ſcripſere: v. Sch. B. L. Sic et παλινόρμενον Λ, 326 vbi v. Sch. Ven. A. et diſertius Etymol. in παλιμπλαγχθέντας. Adde Sch. A. ad O, 95 vbi video, Scholium aliud ad hunc A, 59 ver-

ſum interiiſſe in Veneto. Recte grammaticus ſtatuerat, ſeiunctim omnia haec verba antiquitus fuiſſe ſcripta. (Scilicet grammaticorum acumen erat, compoſita noua ſtruere; hoc ſexcenties monendum erit. Nunc relinquendum eſt, quod vſus inuexit. cf. Exc. ad A, 164. Tandem παλιπλαγχθέντας Lipſ. et Sch. v. Waſſenberg p. 154. Verſum laudat Apollon. Lex. in ἄμμε, Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς. quod et Schol. notant, cum alii, vt Etymologus, pro duali haberi vellent. De plurali tamen dubitari vix poteſt. Scribitur quoque alibi ἄμμε, ἀμὲ, ἀμὲ, pro ἡμᾶς. cf. Euſt. et Koen. ad Gregor. p. 110. Ceterum artificium huius orationis 59 — 68 copioſe exponit Dionyſ. Art. rhet. c. 9, 7. p. 342 ſq. R.

60. ⸖ quia Zenod. οἵ κεν. non bene, vt Sch. A. addit: καλὴ γὰρ ἡ ἀπόγνωσις τῆς σωτηρίας. Immo οὐ καλὴ legendum.

61. εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Mosq. 1. legerat πόλεμος δ' ἀμᾷ quaſi ab ἀμᾷν ſit, nam exponit ἀδδηνὴ καὶ ἀπλήστως ἀμᾷ καὶ θερίζει. Eſt autem ὁμοῦ, alias locale, nunc pro ἅμα, quod proprie de tempore dicitur. Obſeruatum paſſim; inprimis ab Euſtath. p. 878, 12 ſq. vt ἔνθά δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν. et τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην. add. Ammon. p. 14. Schol. Thucyd. II, 54 pr. vtitur verſu ad interpretandum verba πάθει ἐπιέζοντο.

62. ⸖ quod μάντις nomen genericum ſit, ἱερεὺς vero et ὀνειροπόλος formae ſeu ſpecies μάντεων. Atque ita ſtatuerat Herodianus, qui et diſtinguebat poſt μάντιν plene, aut potius poſt ἐρείομεν: vti quoque Schol. Townl. habet, Nicanor μαντικῆς tria genera in h. l. conſtituta videbat, οἰωνοσκοπίαν, ἱεροσκοπίαν (ita iam Waſſenb. em. p. 154 pro ἀεροσκ.) et τὴν διὰ τῶν ὀνειράτων μαντείαν. At Porphyrius μάντιν interpretatur τὸν διὰ οἰωνῶν καὶ σημείων ἢ τεράτων μαντευόμενον. Eſt in iisdem his copioſus Euſtath. ad h. l. Retrahendum eſt ad h. v. Schol. Cod. Lipſ. ad v. 462 appoſitum. Similem quaeſtionem videbimus ad Ω, 221. Iam ſi, grammaticis dimiſſis, vſum

et rationem ſermonis quaerimus, apparet vſum in his vocibus non omnino conſtantem fuiſſe. μάντις proprie ὁ ἔνθεος, qui afflatu diuino vaticinatur. Iam cum diuinatio et naturae ſit et artis, haec autem ipſa naturae felicitate adiuuetur, h. e. vt euenta, oſtenta, monſtra, ſigna, diuinitus inſtinctus aliquis interpretetur, poteſt μάντις et μαντεία diuerſa genera deſignare, quae ſuis nominibus declarantur. Itaque eſt modo nomen proprium diuino inſtinctu ac motu vaticinantium, modo commune ac genericum: itaque praeter μάντιν memoratur h. l. ἱερεὺς, qui futura praedicit ex ſacris, victimarum extis, igni; Apollon. Lex. ἱερεὺς — ἐπὶ δὲ τοῦ διὰ θυσιῶν μαντευομένου, adſcripto verſu noſtro: Ἀλλ' ἄγε. Alias idem θυηπόλος, θυοσκόος eſt. cf. Euſtath. p. 47. 48. Infra tamen Ω, 221 etiam in his diſcrimen eſt: ἢ οἳ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι ἢ ἱερῆες. Alia v. in Sch. Lipſ. ad A, 462. ὀνειροπόλοι non modo aliorum ſomnia interpretantur, ſed et ipſi ſomno capto futura praeuident, vt Trophonius. Itaque h. l. additur: καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστι, h. nam etiam per ſomnia deus futura aperit. Quatenus autem μάντις non modo deo percitus vaticinia edit, verum etiam ſigna et euenta *interpretatur*, poſſunt hi omnes etiam μάντεις dici: Proprio tamen aliquo modo ii qui augurium et oſtenta ac prodigia (σημεῖα καὶ τέρατα) interpretabantur: nam et naturae et artis opus hoc eſt; et diuinitus afflatus eſſe debet, qui quid ea ſignificent intellexerit. Itaque Calchas, μάντις, inf. 106 μαντευόμενος, B, 300. θεοπροπέων B, 322. et A, 86. 87 ab Apolline edoctus θεοπροπίας ἀναφαίνων, idem eſt 69 οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος, *augur*, ὃς ᾔδει τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα et idem *oſtentum* interpretatur et ex eo annos obſidendae Troiae praedicit. Etiam οἰωνὸς genericum interdum nomen eſt, non modo augurii. Contra diſcernuntur μάντις et οἰωνῶν εὖ εἰδὼς, vterque μαντευόμενοι, Od. A, 202. Etiam Theophraſt. Charact. 16 iungit ὀνειροκρίτας, μάντεις, ὀρνιθοσκόπους: vnde non magis definias

qui inter hos μάντεις ſint; etſi ſuſpicor eſſe eos, qui libero animi motu futura praedicunt.

Secundum haec dicta etiam h. l. μάντις eſſe poteſt aut is qui a deo inſtigatus vaticinia edit, aut οἰωνοπόλος, *augur*, quod in Calchante per ſequentia confirmatur, quodque praeferam; aut poteſt nomen eſſe genericum, cui ſubiectae ſint duae claſſes, ἱερεῖς et ὀνειροπόλοι. Ita cenſuere nonnulli inter veteres: vt ſup. in Scholiis vidimus. cf. Waſſenb. p. 155.

63. καὶ γάρ τ' ὄναρ. Per τὸ ὄναρ expleri nequit; nam Homerico more articulus appoſitus foret pro τοῦτο τὸ ὄναρ. Sch. Ven. A. cum B. accipit pro τὶ ὄναρ, quia ſomniorum genus tantum aliquod verum eſt. At hoc non minus durum, quam ſi γάρ τοι expleueris. Recte vtique Stephanus per τε explet; γάρ τε eſt vt *namque*, pro nam; v. c. Φ, 24. I, 406. 410. Vt τε h. l. *quoque* ſit, quod Clarke vult, deberet iungi καί τε. Ceterum, ſi vera tradit Sch. A. Zenodotus totum verſum improbauit. Sed Scholion corruptum eſt.

64. ὅς κ' εἴποι. κ' inſertum ſerius. Nam veteres pronuntiaſſe ϝεπω, ϝειπον dubitare non licet; contra ἕπω, ἕπομαι, comitor. Praeiuit Bentl. ὅς ϝείποι. In Vindob. εἴπῃ et εἴπῃ.

ὅ τι. Olim ὅτι vbique editum; (contra quam Erneſti tradit) nec diſtinctio iſta ὅ, τι recepta, niſi a Turnebo, mox ab aliis neglectam reuocauit Clarke. In libris fruſtra expectamus ita ſcriptum: etſi Erneſti ex Lipſ. laudat. Addunt tamen Sch. L. et Ven. B. τῷ δὲ ὅτι λείπει ἡ διά. Viderunt adeo eſſe hoc διὰ ὅ τι. Praeſtat, omiſſa virgula diremtis vocibus ſcribere ὅ τι hic et alibi.

65. ÷ Signum declarat reprehenſionem Zenodoti: quae in Sch. non occurrit. Sed fuit forte haec, quod Zenodotus ſcripſerat, vt nos: εἴτ' ἄρ. nam ſcriptum olim ab aliis fuit, quod et Ven. habet, εἶταρ, et Sch. A. reprehendit eos, qui ſcribant εἴτ' ἄρ· non enim eſſe τε; nam ſic ſequi deberet alterum τε (ſcilicet legebant ἠδ' ἑ.) ſed τὰρ eſſe encliticam: cf. ſup. 8. Eſt hoc ap. Heſych.

τἄρ. σύνδεσμος. δὲ, δὴ, ἄρα, καὶ δὴ, ταχέως. Conf. αὔταρ inf. 93. Potuit autem τἄρ factum esse ex τ' ἄρ, vt γὰρ factum est ex γ' ἄρ. γε ἄρα.

εὐχωλῆς. pro vulgari εὐχῆς Apollon. Lex. h. v. et ceteri.

ἠδ' ἑκατόμβης pro εἴθ' ἑ. Vat. ap. Bentl. Ven. Townl. Vrat. a. b. 2. duo Vindob. Tum Sch. A. explet περὶ εὐχ. immo ἕνεκα. vid. inf. 93. 94. Apud Eurip. Hippol. 1402 ex h. v. ductum est τιμῆς ἐμέμφθη Diana. Quo sensu ἑκατόμβη apud Homerum dicta sit, quaesitum est. Memoria eius sacri iam olim ita exoleuerat, vt coniectura tantum de ea statui posset, et quidem ex etymo: vulgo quidem, vt esset ἑκατὸν βοῶν. v. Etymol. Hesych. Eustath. et iam antiquiores, vt Strabo III, p. 233 B. etsi ratio grammatica parum conuenit; deberet enim ita dictum esse sacrum ἑκατόμβοιον, vt ap. ipsum Strabon. p. 557 B. Exortus vir doctus (Segaar Diatribe acad. 1775) qui ab Ἑκατὸς, Apollinis cognomine, ducendum esse nomen contenderet; factum inde esse ἑκάτομνος et ἑκάτομβος; fuisse (proprie saltem) sacrum Apollinis (hincque traductum ad aliorum deorum sacra: vt Athenes Jl. Z, 115.). Negari tamen nequit, fuisse eam communem antiquitatis opinionem, ab ἑκατὸν, et centum victimarum numero, ductum nomen esse; occurrunt quoque sacra centum victimarum; et notum est Pindaricum: πάντα θύειν ἑκατόν. Tum sacra Laconum ἑκατόμβαια et alia. Manifestum tamen fit, mature ad numerum incertum nomen abiisse, et ἑκατόμβην pro quouis sacrificio sollenni esse dictam, quod pluribus victimis caesis fit: cf. 315. 316. 447. 8. Sic Jl. Z, 115 ἑκατόμβη est, quae vs. 93 XII boum est, et Ψ, 146. 7 Spercheo promittitur hecatombe L ouium. Adeo iam in Homericis et numerus et victimarum genus est immutatum; multo magis serius. In marmore quoque occurrere ἑκατόμβην nuper vidimus, (in Barthelemyi *Diss. sur une ancienne Inscription* p. 29) vbi ἐς ἑκατόμβην sumtus facti memorantur; rem ad Panathenaea referebat vir doctissimus. Et in marmore

Sanduicensi Delum mittuntur CIX boues. Ne sequar Segaari opinionem, retinet me illud quoque, quod ab ἑκατὸς Ἀπόλλων esset ϝεκατος: atqui est εἵθ' ἑκατόμβης. quod fieri non possit ειθ' ϝεκατ.

66. αἴ κέν πως — βούλεται. Omnes Scholiastae pronuntiant κεν abundare. Atqui αἴ κεν est idem quod εἰ ἄν. Est dictum vt expleatur per ἵνα εἰδῶμεν, εἰ ἄν — Quod saepe ponitur pro: *vt*.

At αἴ κεν cum indicatiuo βούλεται aliam facit offensionem, quandoquidem subiunctiuus desideratur; vt et sit in εἰ ἄν, vnde factum est ἐάν semper cum subiunctivo iunctum. Verum est is Homericus vsus quem saepe videbimus, vt indicatiuus subiiciatur particulis quae communi vsu subiunctiuum postulant: quod equidem a sermone prisco, nondum subtiliter satis constituto, procedere existimo: v. Excursum ad h. vs. Hermann. de Metris p. 85 a praecedente accentu: quod forte probabilitatem habet in θείομεν ex θῶμεν, δώομεν ex δῶμεν, τραπείομεν ac similibus; in βούλεται tamen et aliis manet idem accentus, βουλεται an βουληται scripseris. Eiusdem generis sunt tot alia, indicatiuo iuncta, vt ἵνα. v. inf. ad 363 ἵνα εἴδομεν ἄμφω.

ἀντιάσας κνίσσης. multi codd. κνίσης, vt Ven. Lips. Townl. ipse Apollon. Lex. h. v. Hesych. Etymol. Eustath. ad h. l. et alibi, at nullo cum iudicio nec constantia. Similiter variat scriptura in codd. aliorum scriptorum, v. c. Pindari Isthm. IV, 112 vbi v. Schol. Antiquiores ita scripsisse nemo dubitet; sed illi geminabant consonam pronuntiando; seriores scribunt, et nos scribere solemus quod pronuntiatur: itaque duplicanda est h. l. littera sibilans; nam κνίσα a κνίζω ducta habet priorem breuem (cf. ad Hesych. h. v. Toup. in Suidam To. II, p. 148 s. 407.) De voce v. Schol. ad h. l. et inf. ad 317 et Etymol.

κνίσῃς cum Iota subscripto olim quoque scriptum fuisse, hinc colligo, quod in Sch. A. Aristarchi lectio κνίσης sine iota esse perhibetur. Sane datiuus posset ferri;

ſed caſus ſecundus cum ἀντιάζω et ἀντιάω ſollenni vſu habetur; v. c. Od. A, 25 ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης. Eſt autem ἀντιάσας, μεταλαμβάνων vel μεταλαβὼν, vt in Heſych. emendatur, etiam a Bentleio. Apollon. Lex. cum effectu dictum vult, pro ἵλεως — καὶ οὐκ ἀναστραφεὶς, aut potius ἀποστραφεὶς cum Villoiſ. Quod autem ἀντιάσας mediam breuem habet, ex ἀντιάζω, docet Clarke ad h. l. et ſaepe iterat; item Brunck ad Apollon. Arg. IV, 1057.

68. Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. Vt ſemel moneam, ἤτοι et ἦτοι varie ſcribi, notatum iam veteribus: ratio grammatica probat prius; eſt enim aſſeueratiua particula, ἤ ſane. ἤτοι ſane quidem. Apollon. Lex. h. v. hoc verſu laudato notat eſſe ἤτοι pro μέν. ad quem locum v. Toll. et Toup. ibi laudatum.

ὅγ' ὣς — Bentlei. quoties ὣς eſt pro οὕτως, malebat eſſe ϝὼς. ſed id non firmatur ipſa re; niſi forte in θεὸς ὣς et ſimilibus: cuius cauſſa tamen quaerenda erat in tono et caeſura.

Tandem ÷ quia Zenodotus legerat εἰπὼν ἐκαθέζετο, parum grammatice; non magis enim ita loquitur Homerus quam ἐκατέβαινε. Apud Heſych. κατερέξατο, ἐκαθέσθη, ad h. vſ. ſpectat, em. κατ' ἄρ ἕζετο. et κατερέζετο, ἐκαθέζετο. emendata quoque a Bentl. in ſchedis.

69. ÷ Κάλχας Θεστορίδης, quod Zenodotus legerat μάντις Θεστορίδης. non tamen ita genus hominis cum vitae genere iungi monet Sch. A.

Porro e Porphyrio (qui haud dubie antiquiorem exſcripſerat) narrat Euſtathius, verſus olim alios hic lectos eſſe: p. 51 ὅτι δέ τινές φασιν ἐν τῇ τοῦ Κάλχαντος Ὁμηρικῇ γενεαλογίᾳ στίχους ἐκλελοιπέναι Πορφύριος ἱστορεῖ, ἐκτιθέμενος καὶ στίχους δύο, ἐν οἷς Εὔβοεύς τε φαίνεται εἶναι (Calchas) καὶ Ἄβαντος ἀπόγονος. Verſus tamen haud appoſuit.

70. ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα — In ᾔδη hic et vbique ſcripturae eſt disſenſus; itaque de eo videamus ſemel. Scribitur ᾔδη. ᾔδῃ. ᾔδει: Ita et h. l. eſt ᾔδη in Ven. et aliis:

idque ſtatim receptum inde ab Ald. 1. nam in Flor. eſt ἤδη. At ᾔδει eſt in L. apud Bentl. tum cod. Mori. Vrat. b. Mosq. 1. a m. ſec. tum Voſſ. apud Koen. ad Gregor. p. 184. Schol. Ariſtoph. Plut. 20. ἤδη Vrat. a. Videamus nunc rationes. Antiquum fuit ηιδειν et inde ηιδει, vnde factum ᾔδει. At Iones, et hinc veteres Attici pronuntiarunt ηιδην. ηιδης. ηιδη, vnde eſt ᾔδη. v. Etymol. p. 419. et inter recentiores Valken. ad Il. XXII, p. 55. 56. nam X, 280 occurrit augmentum ἠείδεις. Brunck. ad Ariſtoph. Nub. 329. Porro ὃς ᾔδη. fuit Ϝηιδη. neque adeo locum habet ὅς τ' ᾔδη, quod e Schol. ὅς τις ἠπίστατο exſculpit vir doctus ad Eurip. Ion. 381 quodque in Schol. Ariſtoph. Plut. 9 legitur.

τά γε ὄντα Schol. Bibl. S. Germ. perperam.

Ceterum vſus verſus eſt varius apud veteres modo de vatibus, modo de viris prudentibus. Argutatur in eo Plutarch. de Ει ap. Delph. p. 387. B.

73. ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν. ∻ quia Zenodotus legerat ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. In principio verſus ὅς σφιν occurrit: de quo ſemel monendum eſt; nam quoties illud occurrit in Homero, (cf. inf. 253. 336) variat lectio inter ὅς σφιν et ὅ σφιν vel ὅσφιν: hoc alterum, quod Ariſtarcheum eſſe fertur, habent h. l. Ven. et Sch. A. B. L. Amſt. tum codd. L. Vat. Eton. Harl. Lipſ. Mosq. 1. et a m. ſec. 3. In edd. ὅσσφιν Flor. Ald. pr. Inde ὅ σφιν Ald. 2. et ex ea ductae. ὅς φιν Rom. et ſecundum hanc ὅς σφιν Turn. Steph. Sane vtrumque rationem habet, et vſum; eſt enim ὅ et ὅς Homericum pro οὗτος; v. Etymol. p. 614. pr. antiquitatem tamen habere videtur ὅ σφιν. At ὅς σφιν vſus probat. Porro εὖ φρονέων fere in libris ſcribitur; „vtrumque patitur metrum" addit Ern. Non vtique h. l. quo requiritur εὔ. In orationem Calchantis commentatur Dionyſ. Art. rhet. c. 9, 7, p. 345. R.

vſſ. 74. 75 per interrogationem efferri malebat Stephanus. Sicque codd. Cant. Vrat. a. A. c. Barn. ed. De voc. ἑκατηβελέτης, alibi ἑκατηβόλος, aliquid monere,

necesse non est, e veteribus. Apertum est esse τὸν ἑκὰς βάλλοντα, vnde factum ἕκατος, et ex hoc ἑκατηβόλος. Ex etymo Fεκας est Fεκατος. Mirum est, Simonidem iam significatum τοῦ ἑκατηβελέτης ita aut ignorasse aut corrupisse, vt τὸν ἑκατὸν βέλεσιν ἀνελόντα τὸν ἐν Πυθοῖ δράκοντα interpretaretur: referente Eustath. p. 52.

76. τοὶ γὰρ Vrat. b. Mosq. 1. 3. ἐγὼ 2. Tales varietates hoc primo libro tantum enotabo, vt speciminis loco sint.

τοί γ' ἄρ' malit Sylburg. ad Dionys. l. c. Scilicet γὰρ est idem ac γε ἄρα.

καί μοι ὄμοσσον. Schol. br. ἄλλως· „καὶ κατάνευσον."

77. ἦ μέν μοι, esse Homericum pro ἦ μὴν, iam Sch. Ven. A. obseruauit, idque sollenne et habet rationem quod Doricum ἦ μὰν est. Scilicet est hoc ex antiqua scriptura; cum nondum ε et η discernerentur; postea factum est ἦ μήν. Neque aliter se res habet in Herodoto. v. Gregor. p. 223 et ibi Koen. Poetae mox promiscue vsi sunt vt metro consulerent; vt Apollonius. Alio modo argutantur in ἤ et ἦ. hoc scribi si βεβαιωτικὸν sit, concedit et h. l. Sch. A. scribere tamen iubet ἤ μὲν, vt et alii volunt. vid. Etymol. In Hesych. est ἦ μέν μοι. ὄντως μοι ex h. l. Semel de his monuisse satis esto; etsi ea variatio et disputatio iterum iterumque per totum Homerum occurrit. εἰ μὲν — ἀρήξεις (hoc a m. sec. forte e v. 83.) Vrat. b. et Vindob. ἀρῆξαι est ap. Suidam in ἦ μέν μοι.

78. οἴομαι. Lips. ap. Bentl. et οἴω Vindob.

80. Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηι. ÷ (In Schol. ⋇ male) quod Zenodotus scripserat κρείσσω. Sch. Ven. vterque Lips. Amst. seu vitio codicis, seu prauo iudicio, si quidem comparatiua ita nonnulli olim scripserant. Iterum monitum in Schol. ad Γ, 72. 91. Π, 688. Η, 114. Et sic γλυκίω inf. 249. Porro „Zenodotus totum versum ἀθετεῖ." scripserat adeo versum, sed damnauit. Caussa adiecta non est: an in nonnullis codd. abfuerat? Certe simillimus est iis versibus, qui a rhapsodis

interpositi sunt; ab alio rhapsodo tum sequentes duo inserti esse possunt, qui saltem sine eo, ceu fulcro, concidunt. Grauior autem et simplicior Chrysis oratio, si cum v. 79 finitur. — ὅτε χώσεται pro optatiuo.

ἀνδρὶ χέρηι. Sic χέρηι scribitur vbique. attamen contractum esse volunt ex χερείονι grammatici, ipse Etymologus. Ex Sch. A. patet, eam doctrinam esse Herodiani, qui etiam laudat Il. Λ, 400 ἀλλὰ τὸν υἱὸν γείνατο εἷο χέρεια. et Ξ, 382 χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν. Ex χερείονι tamen fieri deberet χερεῖ, χερῆι. Verius credas fuisse χέρης, vnde et χέρηα, χέρηες occurrunt in Odyssea. Versus passim pro sententia laudatur, vt ap. Philostr. Vit. Soph. I, 8, 2. Sententiam reddit Pindarus: νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀπωθέσθ' ἄπορον Ol. X, 46. ad quem Schol. hunc versum laudat, vt et Schol. Eurip. ad Alcest. 965. vbi κρεῖσσον οὐδὲν ἀνάγκας εὗρον. ἐπικρατέστερον. δυνατώτερον. Similis locus est inf. H, 111. 2.

81. εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ. Pro γάρ τε est γάρ τι in Schol. Eurip. Med. 120.

καταπέψῃ vbique legitur, etiam in Apollon. Lex. h. v. καταπέψοι Vat. et Laud. cum vno Vindob.

De vsu et iunctura τοῦ εἰ. εἴ κε multa disputata sunt a viris doctis ad Tragicos. Nobis videndum est de vsu Homerico. Est sane ille plerumque hic, vt iungatur εἴπερ γάρ τε cum subiunctiuo. Vt: μοῦνος δ' εἴπερ τε νοήσῃ, Il. K, 225. Λ, 116. X, 191. Nec tamen vsus optatiui prorsus insolens est, plerumque quidem addito κε, vt εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν Il. B, 123. Θ, 205. N, 287 et sine περ, vt sup. 60 εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν. nec tamen exemplo caret optatiuus sine κε, vt Odyss. Υ, 42 εἴπερ γὰρ κτείναιμι, et ibid. 49 εἴπερ — νῶϊ περισταῖεν. Iam loca sunt plurima, in quibus lectio variat inter optatiuum et coniunctiuum, vbi frustra eam ad alterutrum redigas, constituto pro arbitrio canone grammatico: Sic K, 106. 7 εἴ κεν Ἀχιλλεὺς — μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ, alii μεταστρέψοι. Multo minus pronuntiari potest in Homero soloecum esse εἰ cum

subiunctiuo, sed vbique reponendum esse optatiuum; quid enim facias tot locis, v. c. Jl. O, 403 εἴ κεν οἱ θυμὸν ὀρίνω; Frequentior omnino vsus est cum subiunctiuo, praesenti quidem et aoristo tempore: εἴπερ γὰρ, εἴπερ γάρ κε, εἴπερ ἂν, εἴπερ τε. At cum indicatiuo, temporibus omnibus, frequentissime iungitur εἴπερ, εἴπερ τε, εἴπερ καὶ, εἴπερ τε καὶ, εἴπερ γάρ τε, εἴπερ γάρ τε καί. Sic quoque εἴ κε. εἰ δέ κε. εἰ δέ κε μή. Vulgata lectio est quoque apud Diog. Laert. VII, 114 vbi per hos duo versus Zeno declarat, quod μῆνις sit ὀργὴ πεπαλαιωμένη καὶ ἐπίκοτος, ἐπιτηρητική.

χόλον καταπέψῃ. ἐν ἑαυτῷ παρακατάσχῃ a cibis concoquendis, quos stomacho retinemus, recte Apollon. Lex. ad h. l. Sic quoque Sch. br. Amst. Et spectant huc verba Etymol. in πέσσει. ὅθεν τὸ καταπέψῃ, ἀντὶ τοῦ κατάσχῃ, καταδαπανήσῃ, ὅ ἐστι καταπραΰνῃ. est adeo κρατεῖν, domare, continere iram, non modo retinere, vt πέψαι χόλον B, 234 vbi v. Vnde illud Pindari Ol. I, 87 μέγαν ὄλβον καταπέψαι, aequo animo ferre, capere, perferre, fortunam, ne ad ὕβριν rueret.

82. Ἀλλά γε καὶ — Excitat versum Aristot. Rhet. II, 2. et sententiam ornat Eurip. Med. 119 sqq. *Clarke*.

ἀλλά τε Ven. et fr. Eton. male; nec non Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2.

83. σὺ δὲ, Φράσαι, εἴ με σαώσεις. vide an me ab iniuria tutum praestare poteris. (⁒) Zenodotus: Φράσον. Hoc illud est, quod Apollon. Lex. in Φραδέος respicit: Φραδέος συνετοῦ, δυναμένου ἐπιφράσασθαι. ὅ ἐστιν ἐπινοῆσαι. (Jl. Ω, 354 Φράζεο, Δαρδανίδη,) Φραδέος νόου ἔργα τέτυκται. Pergit siue ipse, siue alius grammaticus: ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὸ Φράσαι. (aut excidit interpretatio: quae in Sch. br. est λόγισαι. σκέψαι, et in Hesych. διανοήθητι. σκέψαι: aut subintelligi potest ex anteced.) ὅπερ ἀγνοήσας Ζηνόδοτος μεταγράφει· σὺ δὲ Φράσαι εἴ με σαώσεις. (recte vidit Tollius, Φράσον fuisse Zenodoteam lectionem, Φράσαι Aristarcheam) οὐδέποτε τοῦ ποιητοῦ ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν τάσσοντος τὴν λέξιν. διόπερ Ἀρίσταρχος ἐν τῇ Ρ τῆς Ἰλιά-

δος ἠθέτησεν (non verſum ſed lectionem φράσον). Suſpicor Ariſtarchum hanc obſeruationem appoſuiſſe in nota ad P, 144 φράζεό νῦν, ὅππως τε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς. Zenodotus ſcilicet hoc Il. A, verſu notionem animo tenebat: *tu autem dic*, λέγε, quemadmodum etiam vulgo vertitur. Videtur ille non ignoraſſe φράζεσθαι nusquam in Homero hac notione occurrere, ſed vbique ad animum referri, vt ſit, *excogitare, deliberare, obſeruare*, id quod veriſſimum eſt; (v. Etymol. in φράζω) mutauit adeo, aut e varietate lectionis arripuit φράσον. Atqui nec φράζω in actiuo, notione τοῦ λέγειν, Homero frequentatur. Vnus eſt locus, quo actiuum habetur, Od. Λ, 22 χῶρον, ὃν φράσε Κίρκη. eſt tamen ibi non *dixit*, ſed *monſtrauit*. Abiit inde in obſeruationem vulgarem, eſſe diuerſa φράσον et φράσαι: Sic Thomas quoque et Ammonius. Loca laudata ſunt ad Apollon. Lex. p. 698. ed. Toll. Similis controuerſia nata de πέφραδε, quod per *dixit* redditur, etſi plerumque eſt *monſtrauit, declarauit*. v. ad Ξ, 335. Porro τὰ στήθεσσιν ἑ. pro τὰ 'ν, τὰ ἐν, Salter. legebat, ne articulus deſit. At hunc reſpuit vſus Homericus. εἴ με σαώσαις Laud. ap. Bentl. male. Od. Π, 260 καὶ φράσαι, εἰ — ἀρκέσει. cf. ibid. 256. 7. inf. B, 258 εἴ κ' ἔτι — κιχήσομαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος. Vindob. ἐπαμειβόμενος indocte.

85. εἰπὲ θεοπρόπιον ὅ τι οἶσθα. Legitur θεοπρόπον, ὄττι περ cod. Cant. apud Dionyſ. Halic. Art. rhet. c. 9, 7. p. 386. vbi totam Achillis orationem commendat. ὅτι Lipſ. Flor. ap. Ern. (at ſtatim em. in Ald. 1.) v. ſup. ad 64. Tum Sch. A. ὅτι τὸ οἶσθα χωρὶς τοῦ Σ. οὕτως γὰρ λέγει διὰ παντός. Quid voluit ſibi grammaticus? ſcilicet, quod in ſecunda perſona οἶσθα, non οἶδας, (quod vno in loco, ſi recte teneo, obuium Od. A, 337 θελκτήρια οἶδας videtur eſſe mutandum) ſcribit Homerus: cum οἶδα, οἶδας, οἶδε, eſſe debeat; ſed ex οἴδασθα factum ſit οἶσθα. Adiicitur θα vt in ἦσθα et aliis.

86. Alii οὐ· μὰ γάρ. alii οὐ μὰ ſcribebant, docente Sch. B. Homerus promiſcue οὐ μὰ, et ναὶ μὰ, Attici fere

negatiue vtuntur: vt multi docuerunt. *οὐ μὰ τὸν* vn. Vindob. In fine Zenodotus *Κάλχα*. At *Θόαν* N, 222. *Αἶαν* N, 68 ad q. loc. vide.

87. *ἀναφαίνεις*. mſ. Tzetzae ap. Bentl. *ἀγορεύεις*. forte ex v. 109.

88. Iunxere olim *δερκομένοιο σοι*. v. Sch. A. B. L. *dum a te adſpicior*, male accepto vocis vſu: quod non vidiſſe grammaticos, mireris. Nam etiam Sch. br. *ὁρῶντος ἢ ὁρωμένου*, et Euſtath. *φαινομένου*, aut *βλεπομένου* Paraphraſtes; monuit quoque Waſſenberg p. 29. nam *δέρκεσθαι* paſſiue non adhibetur; quod paſſim iam monitum, etiam a Villoiſono ad Apollon. h. v. in quo bene: *δερκομένοιο, ὁρῶντος, ἀτενίζοντος*. ſic *δέρκεσθαι, εἰσορᾶν* in Homero paſſim, v. c. Jl. Ξ, 140. 1. Achilli *φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν δερκομένῳ*.

89. *οὔτις — σοι — χεῖρας ἐποίσει*. Eſt *ἐφήσει* in Vrat. a. Sane poſſit tolerari: Od. N, 376 *φράζευ, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσῃς*. item Υ, 29. 39. 386.

90. *οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς*. Excitat verſum et improbat Achillis imprudentiam prouocando iram regis, poſtquam bene exorſus erat verba ſup. 59 et recte iram coercens v. 220, Plutarchus de aud. poet. p. 26. D. Superbe ſane dictum eſſe videtur ab Achille; poteſt tamen et ſine contumelia dictum accipi cum Sch. A. *οὐχ ὑβριστικῶς εἴρηται, ἀλλὰ φιλοφρόνως*, quaſi de regis voluntate ſecurus ipſe ſit.

91. *ἐνὶ στρατῷ* quod vulgo lectum erat, etiam in ed. Ven. expreſſum eſt. at Sch. A. *Ἀχαιῶν αἱ Ἀρισταρχειοι· ὁμοίως καὶ ἡ Σωσιγένους, καὶ ἡ Ἀριστοφάνους, καὶ ἡ Ζηνοδότου*. Sic Ven. A. (In Lipſ. Scholion eſt confuſum cum Schol. ad v. 97, quod eodem modo factum in Schol. Townlei.) eſtque adeo haec verior lectio: *ἄριστος Ἀχαιῶν*. Forte alterum, *ἐνὶ στρατῷ*, petitum ex B, 22 vbi magis conuenit, cum *Ἀχαιῶν* praeceſſiſſet.

93. ⸖ Signo nil reſpondet in Schol. Sed fuiſſe ſuſpicor ⸖ propter omiſſum *περὶ*, nam haec *ἐπισημειώσεις* ſexcenties inculcatur in Scholiis, aut propter *οὔταρ*,

quod et in Ven. expreſſum. hoc enim, vti v. 65 εἶταρ, voluerunt conſtare ex οὐ et enclitica τάρ, ſi enim eſſet τε, ſequi debuiſſe alterum τε. Scilicet legebant οὐδ' ἑκατόμβης, vt eſt in Ven. et Townl. et in vno Vindob., non οὔϑ' vt nunc legitur. Inanes tricae; nam compoſita vox eſt ex οὔτε ἄρα.

95. Ad hunc verſum obelus ſpectat, quem verſui 94 male appictum eſſe aiunt Sch. A. B. L. Etiam Vat. ap. Bentl. ἀϑετεῖται ὡς περιττός. At hoc altero 95 poſſumus vtique bene carere: ſi modo haec cauſſa idonea eſt, non tam ad verſum reprehendendum, quam νοϑείας accuſandum.

96. — in ed. Ven. obelus eſt appoſitus: forte tamen ille ad v. 95 ſpectabat.

97. οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει. Fuit olim Ariſtarchea lectio: οὐδ' ὅγε πρὶν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἀπώσει. Ita Schol. Ven. A. et Lipſ. in quo aberrauit illud ad v. 91. et Vatic. ap. Bentl. In Veneto Scholion eſt turbatum alienis inſertis his: Λέξεις ἐκ τῶν πρὸς Κωμανόν· (Ariſtarchi fuit liber.) τὸ μὲν (leg. τὸν μὲν) ἀεικέα λοιγὸν ὄλεϑρον ἀπεοικότα λέγει· (non λέγειν) τοῦτο δέ ἐστιν, ἀπεχϑῆ. ἀπριάτην δὲ, σαφὲς, ὡς ἄνευ τοῦ πρίασϑαι, καὶ ταὐτὸν τῷ νῦν λεγομένῳ δωρεάν. haec ſpectabant ad vſ. 99. His eiectis continuanda ſunt reliqua in Scholio οὕτως αἱ Ἀριστάρχου, καὶ ἡ Μασσαλιωτική. καὶ ἡ Ῥιανοῦ τὸν αὐτὸν ἔχει τρόπον· (Vat. et Lipſ. addunt, καὶ σχεδὸν πᾶσαι.) Ἔοικεν οὖν ἡ ἑτέρα (vulgaris) Ζηνοδότου εἶναι. Ariſtarchea lectio ex diuerſa rhapſodorum verſus recitatione profecta locum habuiſſe videtur in ea editione, quae meram Ariſtarcheam recenſionem redhibebat. Parum tamen in ea placet λοιγὸν ἀπώσει. Homericum eſt λοιγὸν ἀμῦναι. ἀλάλκειν. Retinenda igitur altera Zenodotea. Hanc vulgatam lectionem agnoſcit quoque Etymologus in ἀφέξει, verſu adſcripto et addit, ἀφέξει, ἐπίσχει. παύσει. Schol. br. ἐπίσχοι. παύσει. Suidas: ἀποκωλύσει. ἀποστήσει. Conuenit inf. M, 248 ἀφέξεαι. vnde duae gloſſae confuſae ſunt in Heſychio h. v. ἐφέξει vn. Vindob. indocte.

Markland. ad Lyſiam p. 592 tentauit οὐδ' ὅγε — κῆρας ἀφέξει. Videntur adeo displicuiſſe verba χεῖρας ἀφέξει. Verum hoc eſt refingere et argutiora ſubſtituere ſimplicioribus et bonis. Nec memini κῆρας ἀπέχειν vſu Homerico probari; eſt κῆρας ἀμύνειν Δ, 11. κῆρας ἀλάλκειν alibi. At χεῖρας ἀπέχειν, transitiue, de eo, qui vim ab aliquo propellit, dictum quoque alibi. Od. Υ, 263 κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω πάντων μνηστήρων et Od. X, 316 κακῶν χεῖρας ἀπέχεσθαι. Koeppen, acumine vix probando, iungebat χεῖρας Λοιμοῖο, Peſtilentia in perſonam mutata, vt ei tribuantur manus.

98. πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι. Vrat. a. ἄπο. ſed eſt ἀποδόμεναι.

99. ἀπριάτην. Apollon. Lex. p. 149 pro aduerbio haberi voluit, vt ἄρδην, σποράδην; idque omnes Schol. recoquunt cum Euſt. Ita eſſe debuerat κατ' ἀπριάτην ſc. μοῖραν aut ſimile quid. Euitatur ſic duplex, et eiusdem ſignificatus, epitheton ἀπριάτην, ἀνάποινον. Addit Apollonius, ſi adiectiuum eſſe voluiſſet poeta, dicturum fuiſſe ἀπρίατον vt ἀνάποινον. Vt in hoc incideret, cauſſa fuit quod Od. Ξ, 317 legitur: ἔνθα με — ἐκομίσσατο Φείδων ἥρως ἀπριάτην. Vlyſſes loquitur; ſi adiectiuum eſſet, deberet ἀπρίατον dictum eſſe; eſt ergo habendum per ellipſin dictum, pro aduerbio, vt δωρεὰν eodem ſenſu, omiſſo κατά. Crates grammaticus alio modo occurrere voluerat ſcribendo ἥρως ἀπριάτης. Notat hoc Apollonius κακῶς factum. Ceterum niſi Odyſſeae locus eſſet, nihil impediret, quo minus in noſtro loco ἀπριάτην ad puellam referri et pro epitheto haberi poſſit: non enim nouum eſt in Homericis duo epitheta ſynonymice apponi. ἀνάποινον, ἄνευ λύτρων, etiam Suidas.

100. ⸖ quia Zenod. αἴ κέν μιν. Ait Grammaticus: ridiculum eſſe, vatem incerta loqui. At non ille meminit, ſexcenties αἴ κεν eſſe pro ἵνα. Quod prima in ἱλασσάμενοι corripitur, praeter morem fit, v. ad vſ. 583.

101. ἤτοι, ἦτοι et ἄρ, ἄρ', vt ſemel moneamus, eſt perpetua varietas ſcripturae nec digna res enotatione. Sa-

ne ἢ est asseueratiuum et debebat esse ἦτοι, vt ἦ μήν. Sed vsus probauit ἤτοι, forte vt distingueretur ab ἦ τοι *sane tibi*. Apollon. de Syntaxi p. 15, l. 17 ἤτοι ait esse modo copulatiuam, et idem valere quod μὲν, itaque sequi δὲ, τοῖσι δ' ἀνέστη. modo disiunctiuam, ἤτοι νέος, ἠὲ παλαιός. Esse idem quod δὲ, nec Homerum ἤτοι disiunctiue adhibuisse, notat, etsi alieno loco, auctor Prouerbior. app. e Vatic. II, 12. ϝειπὼν Bentl.

103. Ἀχνύμενος, λυπούμενος Schol. et Hesych. ex h. l. Idem ἀχλύμενος. male, Bentleio quoque iudice.

103. ※ 104. ※ asterismi appositi, quia iidem versus translati in Od. Δ, 661. 2 minus bene. Hi vss. 103. 4. passim recitantur ad irae signa et deformitatem declarandam. ita ap. Themist. Or. VIII, p. 111. Stobaeum serm. XX, p. 172. (p. 376.)

ἀμφὶ μέλαιναι. vt iungantur ἀμφιπίμπλαντο. Sic Vrat. A. Mosq. 3. Et sic nonnulli inter veteres in Schol. Ven. A. B. L. et ipse Eustath. adde Schol. Pindar. Pyth. IV, 194. sicque malebat Stephanus. ἀμφιμέλαιναι, quod vulgatius, agnoscunt alii in Schol. Etymol. Hesych. Manet sane ambiguum in aliis quoque locis, et parum refert. Cum tamen innumeris exemplis de prauo grammaticorum studio, composita effingendi constet: maiorem antiquitatis auctoritatem habere videtur ἀμφὶ μέλαιναι. Accedit quod ne sibi quidem constant grammatici et editores. Inf. P, 183 πύκασε φρένας ἀμφὶ μελαίνας praeferunt. At ibid. 499. 573 repetunt ἀμφιμελαίνας. Apud Pindarum l. c. sunt φρένας λευκαὶ, ex natura diaphragmatis, quatenus omento splendet; contra sanguinis epitheton perpetuum est, *ater*.

φρένες. diaphragma. v. primo loco Aristoteles de part. animal. III, 10. add. Schol. ad Il. Π, 481 et Eustath. ad h. l. vna cum Schol. Leid. Eaedem φρένες aliis locis sunt πραπίδες, vt inf. 608 antiquiore vsu.

μένος ἐπὶ τοῦ θυμοῦ versu adscripto Apollon. Lex. Ceterum ab Homericis his progressa est schola Pythagorica in collocanda vi ac sede animi ἐν φρεσὶν, *in corde*,

et τοῦ θυμοῦ *in iecinore:* de quibus videnda hiſtoria placitorum philoſ. cf. Plutarch. de plac. philoſ. IV, 4, 5.

104. πίμπλαντο. pro hoc eſt πλήσαντο in Sch. br. ed. pr. Nolim pro lectione habere; excidit πίμπλαντο. πλήσκντο. ἐπληροῦντο.

ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην. De ὄσσε eſt disputatum in Sch. B. v. inf. ad Λ, 356.

ἐΐκτην pro εἰκείτην. ὡμοιοῦντο. ὁμοίως. Apollon. Lex. h. v. Sic Apollonius Argon. ὡς ἰνδάλλοντο dixit II, 1297. Hemiſtichion eſt quoque in Sc. Herc. 390 de apro. Verſum παρῳδεῖ Ariſtoph. Pace 754.

105. Iterum turbae in ſcriptura: κακοσσόμενος. Sic Ven. B. Sch. breu. in ed. pr. Heſych. Codd. Cant. Vrat. a. Mosq. 3. fragm. Eton. et edd. vsque ad Argent. quae diuiſim κάκ' ὀσσόμενος intulit, ſicque ſcribunt alii, Apollon. Lex. h. v. Ven. c. Sch. A. cf. Valk. de Schol. p. 108. ſic legi norat Euſtath. Melior ſane grammatica diuiſim ſcribere eiusmodi vocabula docuit. Alia eſt dubitatio de ſenſu, quem ex etymologia conſtituunt (longa eſt disputatio Porphyrii Quaeſt. 16, etiam in Schol. B. ad h. l. repetita). Modo ὄσσομαι accipitur *video*, (et τῷ ὄσσε praeceſſerant) idque ſequitur Apollon. Lex. κακῶς ὑποβλεψάμενος, cum Etym. et Heſych. Comparant ſic ὑπόδρα ἰδών. et ap. Ariſtoph. βλέπειν μανικόν τι καὶ τραγικόν, cum ſimilibus, vt ὄσσεσθαι ſit vultum induere, habere: quod ſequitur Fiſcher. ad Plat. Phaed. 35. Alii, vt Sch. A. Townl. et Porphyr. ab ὄσσα, *vox*, vel vt ſit Φήμη, adeoque κάκ' ὀσσόμενος, *male ominans, augurans, vaticinans*, vel vt ſit *maledicens*. Si vſum Homericum circumſpexeris, quod tamen primo loco erat faciendum, notio *praeſagiendi*, tanquam ab ὄσσα, vbique aut habetur, aut pro fundo ſignificationis eſſe videtur. Eſt autem modo *portendere, praedicere* aut *ſignificare aliis:* Od. B, 152 aues ὄσσοντό τ' ὄλεθρον. Sic Il. Ξ, 17 mare commotum ὀσσόμενον, tempeſtatem venturam *portendens* et *ſignificans*, modo *praeſentire, praeſagire* et omnino *praeuidere* animi iudicio. Sic Il. Σ, 224 audita Achillis

voce fugiunt Troiani, ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ. Od. E. 389 Vlysses: πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὄλεθρον. adde Od. K, 374. Σ, 153. Inde Od. A, 115 et Υ, 81 dictum de re, quam in animo versamus, agitamus. Sic et προτιόσσομαι, Il. X, 356. Od. Ξ, 219. Quod autem proxime ad h. l. accedit Il. Ω, 172 Iris ad Priamum: *venio ad te* οὐ κακὸν ὀσσομένη, opponitur ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα, estque adeo *non male animata aduersus te*, quod quidni et huic loco accommodatum putes? Obtinet tamen ratio Apollonii, vt sit κακῶς ὑποβλεψάμενος (quod alias ὑπόδρα ἰδὼν) sic et Eustath. Hesych. vbi v. Intpp. In Etymol. est περιβλεψάμενος. Quam rationem cum recte improbet Porphyr. l. l. fallitur tamen ille, cum ait ὄσσεσθαι in Homero nunquam esse *videre*; nam Od. H, 31 μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο, μήδ' ἐρέεινε. sic et Ψ, 365. Sic et ὄσσεσθαι Apollon. Rh. IV, 318. et ἐπιόσσεται II, 27.

106. οὔπω ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας. εἶπας legitur inde ab Ald. 2. Antea in Flor. et Ald. 1. erat εἶπες quod et in Cant. (ap. Bentl.) hic et vs. 108. Vrat. c. A. Lips. Ven. cum Sch. A. B. Porphyr. Qu. Hom. p. 106. Hellad. Chrestom. p. 13, vbi ex his versibus docetur, iratos homines bis terue eadem iterare; deprauatum hinc ἔειπες in Townl. Vrat. 2. Vat. Eton. fr. Eadem varietas alibi quoque occurrit: Θ, 146. Ω, 744 et inf. A, 286. 552.

Schol. B. ait εἶπας esse lectionem Aristarcheam, ipse tamen eam damnat; εἰπὼν γὰρ, inquit, ἀεὶ καὶ εἴποιμι λέγομεν. Fac haec dici; non tamen per hoc tollitur alterum, quin et εἶπα vsu frequentatum sit. Porro simul ratio habenda est versus 108 ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος οὐδ' ἐτέλεσσας, vbi εἶπας et ἐτέλεσσας vtrumque aoristo redditum, mutuo se tuentur. Itaque nec h. l. tollendum illud esse visum est; sequimur enim canonem: mutari temere lectionem, nouamque inferri, quoties pro vtraque lectione argumenta paria militant, nec in alterutram partem grauior adest auctoritas critica.

Grauius est alterum: κρήγυον εἶπας. quod olim fuisset κρηγυον ϝειπας, corrupto metro. Occurrit iam Bentl.

in schedis: οὐ πώποτ' ἐμοὶ τὰ κρήγυα Ϝεῖπας. Sic et Salter. Sane id postulat oppositum versu sequ. κακά. probabile fit fuisse qui hiatui perperam cauere vellet, quem sexcenties haud curarunt.

Vox τὸ κρήγυον hoc vno loco legitur: occurrit tamen apud Hippocratem. cf. Erotian. h. v. Constituunt grammatici vim vocis ex etymo; (τὸ τῷ κέαρι ἡδὺ καὶ προσηνὲς, τὸ θυμῆρες. Sch. Etymol. Porphyr. Qu. Hom. Corruptum est τὸ κρέατι et κέρατι ap. Moschopulum. Eustathius malebat ducere ἀπὸ τοῦ ἥδειν τὸ κῆρ.) aut *verum*, aut *bonum*; ἀγαθὸν, ὠφέλιμον, ὑγιὲς, vt Hesych. hoc recte: vt v. 108 pro eo τὸ ἐσθλὸν ponitur. Vide Etymol. Suid. Hesych. vbi cf. Intpp. Hellad. p. 12. Porphyr. Qu. Hom. 16. p. 106. et Schol. ad h. l.

De articuli vsu in τὸ κρήγυον, τὰ κακὰ v. sup. ad vs. 11.

108. ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος. Est οὔτε τι in Laud. Vrat. a. Mosqu. 1. Townl. fr. Eton. οὔτ' ἔτι Barocc. at οὐδέ τι verius: quod et Ven. habet. Eo spectat Sch. A. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου καὶ Ἀριστοφάνους, καί ἐστιν ἐμφατικὸν τὸ οὔτε (immo οὐδὲ) δὶς λεγόμενον. Etiam Hesych. οὐδέ τί πω, οὐδέποτε. οὐδαμῶς. cum Sch. br.

εἶπες etiam h. l. Ven. cum Sch. A. et sic Townl. et vn. Vindob. οὐ δὲ τέλεσσας alius.

110. ἀθετεῖται, tanquam otiosus et eneruis; sic et Sch. A. B. et Vat. ap. Bentl. (in quo haec sunt: ὅτι ἀθετουμένη αὐτὴ (lego ἀθετουμένου αὐτοῦ) οὐκ ἐλλιπὴς, ἀλλὰ σύντομος ἔσται ἡ ἑρμήνεια.) Ita ἀγορεύεις, οὕνεκα est pro ὅτι.

112. βούλομαι πολὺ (μᾶλλον) αὐτὴν οἴκοι ἔχειν, (ἢ τὰ ἄποινα δέχεσθαι.) de forma loquendi v. ad 117.

113. ῥα deest L. et malit Bentl. καὶ γάρ ἑ (και γαρ Ϝε) Κλυταιμνήστρας Laud. προβέβουλα, προκέκρικα, προτετίμηκα. ἀπὸ τοῦ βούλω — Etymol. c. Sch. br. Hesych. Suida.

114. οὐ ἕθεν constanter editur; nusquam οὐχ ἕθεν. (nisi quod in Stobaeo Ecl. phys. ed. Cant. p. 86 erat

οὐθέν.) atque in hoc manifesta est vis τοῦ Digamma: οὐ ϝέθεν, etsi eam grammatici ignorant, cum lectionem laudant tanquam receptam. v. Hesych. Etymol. Apollon. Dysc. ap. Reiz. p. 425. ἕθεν esse pro ἕο, h. e. αὐτοῦ, h. l. αὐτῆς quis non videat! at Zenodotus οὔεθεν pro οὐδαμῶς esse voluit: Etymol. in καί σφεας. Adeo ignorabatur iam tum vis et vsus τοῦ Digamma. Docent contra grammatici multa de accentu: ἕθεν per se scribendum esse; at si iunctum cum altero, fieri encliticam; scribendumque adeo οὔ ἑθεν. sic videtur aliis dissentientibus Aristarchus praecepisse, in Sch. Ven. A. adde B. L. et Etymol. in ἀπὸ ἕθεν, et meliora exemplaria id exhibere, docet Eustath. p. 61 med. Retinuere hoc Alexandrini in οὔ οἱ. Ita Apollon. II, 290 ὡς οὔ οἱ ἔτι. et III, 470 οὕνεκεν οὔ οἱ ἔγωγε. cf. Doruill. Vann. crit. p. 393, cui tamen de Digammate nondum satis liquebat. cf. inf. ad E, 4 δαῖέ οἱ. Contra alii ἀπὸ ἕθεν v. Etym. in ἀπὸ ἕθεν. cf. Schol. ad Jl. Γ, 128. Manet hoc: ab Homero fuit, ου ϝεθεν. Similiter inf. Ω, 214 οὔ ἑ non οὐχ ἑ.

κουριδίης ἀλόχου. proprie est quam quis virginem, κόρην, duxerat. Sic κουρίδιον ἄνδρα dixit E, 414 τὸν ἐκ παρθενίας ἄνδρα γεγαμηκότα αὐτήν. vt ibi Sch. br. Videntur oppositae esse secundae feminarum nuptiae.

115. οὔτ' ἄρ φρένας. malebat Bentl. οὔτε φρένας, deleto ἄρ.

116. ἀλλὰ καὶ ὧς ἐ. Si veteres Grammaticos audimus, scribemus ὧς. Eustath. p. 62 περισπᾶται τὸ ὡς παρὰ παλαιοῖς. φέρεται γὰρ ἐν τοῖς Ἡροδώρου καὶ Ἀπίωνος, ὅτι τὸ ὡς, ὅτε δηλοῖ τὸ ὅμως (*veruntamen*) περισπᾶται. Eadem Schol. Cant. et monet de re Schol. Ven. A. et Amst. Apollon. in ὡς p. 725. cuius locus translatus est in Hesych. in ὡς p. 1601. Apud Etymol. p. 824, 48 etiam ὧς scribitur quando est pro οὕτως. vt inf. 217.

Ceterum pauca sunt loca, in quibus grammatici hoc monuere, Γ, 159. K, 719. Interpunxerunt nonnulli — πάλιν. εἰ τόγ' ἄμεινον, βούλομ' ἐγὼ — Sch. A. εἰ τόγ' ἄριστον vn. Vindob.

117. Totum versum Zenodotus ἠθέτηκε, cum sententia inepta sit. At Schol. A. adiicit, non seorsum, sed cum antecedentibus iunctim esse recitandum: ἐν ἤθει γὰρ λέγεται. Scilicet haeserunt veteres in ἢ ἀπολέσθαι. v. Sch. B. L. et A. Eustath. Voluerunt itaque esse καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι. Etiam recentiores multis modis sunt aggressi: voluerunt esse, *et non;* sic iam Philelphus in Epist. ad Lapum (in Centuria philologic. Epp. e bibl. Goldasti p. 18) nec aliter Clarke: *et nequaquam mei caussa perire.* Enimuero ex vsu et more prisci sermonis, a contrario rem declarantis, aut posito vno negantis contrarium, declarandum hoc est. Vid. Galenus ad Hippocr. de medic. offic. To. XI. Charter. p. 85, vbi simile est ex Hippocrate: παντὶ τῷ σκέλει ἢ ἡμίσει. Vulgaris forma loquendi esset: volo enim copias saluas esse: βούλομαι δὴ λαὸν σόον εἶναι. pro hoc dictum βούλομαι μᾶλλον τὸν λαὸν σόον εἶναι ἢ αὐτὸν ἀπολέσθαι. Expedita esset ratio emendandi βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι ex Il. Θ, 246 νεῦσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι οὐδ' ἀπολέσθαι. Sed his versus interpolatus esse videtur ab Aristarcho. Quomodo autem sententiae succurri possit interrogatione, non assequor. μᾶλλον in comparatione omitti sollenne est Homero: vt modo 112 ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν οἴκοι ἔχειν. P, 331 ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι νίκην. Od. M, 350. P, 404. Γ, 232 et saepe alibi. Sunt etiam Herodoti loca hoc modo expedienda, vt I, 172 προςκεχωρήκασι δὲ (Caunii) γλῶσσαν μὲν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθος ἢ (supple μᾶλλον ἢ) οἱ Κᾶρες πρὸς τὸ Καυνικόν.

— λαὸν σόον ἔμμεναι. Si res tanti esset, reuocandum esset σῶν. Nam οὕτως, σῶν, αἱ Ἀριστάρχου. Addunt B. L. et Vat. ap. Bentl. ὅτι ἅπασαι σῶν εἶχον. vt illud νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος Il. N, 773. Et sic saepe σῶς in Homero; verum et σόος occurrit, et Ionico propius hoc esse putes. Vitiose h. l. etiam σῷος scribitur vt in Vrat. a.

120. Λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ. λεύσσετε. Ita per σσ vulgo scribitur. λεύσετε iam

olim Ariſtarchus probauerat, vt futurum eſſet a λεύω. (Sic recte B. L. turbata ſunt Sch. A.) At Herodianus nouum verbum a futuro ductum eſſe voluit, vt οἴσω ab οἴω, οἴσω. At alii λεύσσω ſcripſere, vt a futuro diſcerneretur: hoc et Ven. habet et Euſt. et occurrit in Etymol. quod tamen et alterum habet ex Scholio ad h. l. Et ſic in Ariſtophane et in Tragicis ſcriptum et editum; etiam in Apollonio Rh. v. Brunck. I, 1307. Vna littera λεύσω eſt in Heſych. et in codd. Lipſ. Fr. Eton. Vrat. a. b. idque in edd. induxerat Ald. 2. Iterum inuexit σσ Turneb. ex Rom. Quidni tamen λεύσω ſatius eſſe putemus; vt γλαύσω fuit? Inuitus haereo in his argutiis; video tamen iis ſemel defungendum eſſe. Rich. Payne p. 69 ſcribit λεϝσσω et eſſe idem quod γλαϝω (ex λάω?) vnde γλαϝσω. γλαυσσω. Ducit quoque hinc γλαϝκωπις, γλαυκῶπις Ἀθήνη, neque hoc ſpectare ad colorem, ſed ad obtutum acrem; ſic Heſychium accepiſſe (ille φοβερὸν, λαμπρὸν habet). Hinc γλαϝκος eſſe; γλαυκὸς de mari ſpectare ad maris impetum et motum, non ad colorem; γλαϝκς, γλαυξ, de noctua; γλαυκιόων de leonis obtutu acri et terribili.

τότε Vrat. a. ὅ μοι Sch. B. et L. et primo loco Apollon. Lex. in ὁ, accipiunt pro ὅτι, vt more Homerico ſit pro καθ' ὅ, ὅτι. Alias accipitur: videtis quale munus a me aufertur. ἔρχεται. οἴχεται, pro ἄγεται. Ad ἄλλῃ eſt reprehenſio Ptolemaei Oroandis f. ἐν τῷ γ' Ὁμηρικῶν ὑποδειγμάτων qui obſeruationem ſuper permutatione vocum ἄλλος et ἕτερος ex h. l. illuſtrare voluerat. Sed ἄλλῃ eſt ἀπέρχεται ἀλλαχόσε.

121. τόνδ' hic et aliis locis Barn. pro τὸν δ' edidit, reprehenſus propter id a Clarkio; recte; etſi non aliter aliae edd. nec mutatum niſi a Turnebo, hinc in Steph. ποδάρκης, primo nunc loco obuium, grammaticis et gloſſographis notatum, ipſi Apollonio in Lex. ὁ τοῖς ποσὶν ἐπαρκούμενος, hinc et pro βοηθῶν, ait ille, proprie *valens curſu*, tum omnino celer, ποδώκης.

122. Ἀτρείδη κύδιστε. Bentleius malit κέρδιστε, *vaferrime*: ſane pro contextu acute. Spectat tamen τὸ κυ-

δος ad imperatoriam dignitatem: vt in nota monitum. Apud Eustath. ad Od. B, 190. p. 1441. l. 18 Seleucus narrat Aristophaneam lectionem fuisse *φιλοκτεανέστατε*, quae cur cesserit alteri *φιλοκτεανώτατε*, haud intelligo. Vulgatam tamen Apollonius quoque interpretatur Lex. h. v.

124. *οὐδέ τί πω ἴδμεν*. sic et editum e Ven. at Sch. A. habet *που*. *οὕτως καὶ ἡ Σωσιγένους καὶ ἡ Ἀριστοφάνους*. Et Sch. B. L. cum Vat. *αἱ πᾶσαι δὲ που ἔχουσαι*. Parum refert. *οὐδέ τί πω* est vel *nullo modo*, vel *necdum*; est enim *πω* ex *πῶς*, *οὔ πως*, et *οὔ πω*. Hesych. *οὐδέ τί πω*. *οὐδέποτε*. *οὐδαμῶς*.

Ceterum orationes, quae sequuntur, admirati sunt veteres. *Nonne*, ait Quinctil. X, 1, 47, *vel in primo* (libro) *inter duces illa contentio — omnes litium explicant artes?* Scilicet placere eae possunt, quia conueniunt personis ac temporibus, animique sensus verborum grauitate ac proprietate reddunt.

125. Cum post *οὐδέ τί πω ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλά* sequatur: *Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται*: fuere qui iungerent — *κείμενα*. *πολλὰ ἄλλα τὰ μὲν* — Sch. A. B. Contorte factum! Quod vulgo dicitur *πλῆθος κοινῶν, κειμένων*, hoc Homero est vbique *τὰ πολλά*.

Videtur ex h. v. duxisse exordium carminis sui Choerilus (ap. Aristot. Rhet. III, 14). *Νῦν δ' ὅτε πάντα δέδασται*. quod Virgilio est Ge. III. *omnia iam vulgata*.

126. *παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν*. Tyrannio acuebat *ταῦτ'* pro *ταὐτά*. Sch. A. B. L.

128. *αἴ κέ ποθι Ζεύς*, msf. Tzetzae et Vat. ap. Bentl. *αἴ κέ ποθ' ὁ Ζεύς*. perperam.

129. *αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῷσι*. Edd. veteres *δῶσι*, monente quoque Ernesti: etiam Turn. Steph. Barnes, Clarke. Sic quoque in edd. Plutarchi de aud. poet. p. 103 To. VI. R. (p. 29. A.) et de sui laude p. 141 To. VIII. Vitiose tamen. Est enim *δῶ*. *δῷς*. *δῷ*. pro ΔΩΙ, tertia persona, vt *γνῶ*. *γνῷς*. *γνῷ*. et hinc *δῷσι*, vt omnes grammatici ad h. l. etiam Etymol. Hesych. et Apollon. h. v.

Ergo δῷσι restitui, quod etiam Cantabrig. reuocarat. Zoilus Amphipolita, et Chrysippus Stoicus, reprehenderant locum, dum δῷσι pro plurali acceperant. (v. Sch. A.) sane tam indocte vt nihil magis. δῷ cum paragoge δῷσι, vt ἄγῃσι. Sic Od. Θ, 318 πατὴρ ἀποδῷσι laudat Sch. ad h. l. (vbi nunc legitur ἀποδώσει) Docuerat hoc Herodianus ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ.

Alia subtilitas grammatica in Τροίην occurrit, a multis repetita et inculcata; etiam ab Eustathio; volunt h. l. scribi Τροΐην. Nam Τροίην absolute dici, adiecto autem πόλιν dici Τροΐην. hoc Aristarchus exputauerat (ergo quod alias Τρωΐην, Τρώην). Reprehensus ergo Zenodotus, qui h. l. Τροίην ediderat, vt nunc editur; quasi Τροίη πόλις, *Troia vrbs*, non aeque bene dici possit. Etsi hoc statuam: primo suauius ad auditum videri Τροΐν, tum antiquius videri fuisse hoc; cum contracta seriora sint. Est aliud, in quo argutati sunt: non esse Ilium h. l. intelligendum, aiebat Aristarchus, assentiente, vt videtur, Herodiano, et ipso Apollonio Lex. in Τροίης, vt nec Od. Λ, 509 ἤτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροΐην, sed *vrbem aliquam Troadis*: καὶ ἐπείσθη αὐτῷ ἡ παράδοσις satis patienter. Caussa affertur: quia incertum erat, vtrum Ilium caperetur; quo quid ieiunius? atqui expectabatur hoc, alias non oppugnassent.

εὐτείχεον est sollenne Ilii epitheton. Quod inf. 164 Τρώων πτολίεθρον legitur, nihil obstat; nam est pro πόλις Homerico vsu.

ἐξαλαπάξαι. vox Homerica: de qua tamen grammatici non agunt, nisi ad E, 166.

131. 132. μὴδ' οὕτως — κλέπτε νόῳ. Reddunt omnes κλέπτειν, ἀπατᾶν, παραλογίζεσθαι. Sic et Apollon. ex eo Hesych. ad quem v. Intpp. Suidas, Etymol. Etiam Sch. Aristoph. Pl. 27 et Sch. Sophocl. El. 54, adscripto versu. vnde κλοπή, ἀπάτη ap. Sophocl. Philoct. 1025 et Sch. Est ergo: noli me circumuenire, vt, ostensa spe recuperandi tale munus ex praeda, nunc id, quod habeo, dimittam. νόῳ est adiectum prisco more, vt φρεσὶ et al.

Dubito tamen, annon omnino sit: ne ita reputa, cogita, machinare. Nam κλέπτειν est omnino clam aliquid agere, aut animo agitare, adeoque fraudulenter, vafre.

μηδ' varie scribitur, modo μή δ' modo sine omni accentu; nil refert, modo teneas quod sequeris, vbique. Semel et hoc monitum esto.

ἀγαθός περ ἐών. E Schol. Apollonii I, 299 disco, Aristarchi obseruationem ad h. l. fuisse de περ, esse illud pro δή vel γέ. quod vtique verum est in multis locis, vt in eo, quod laudat, Od. P, 47 Φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον. Quoties autem περ et ἔμπης se excipiunt, est *licet* et *tamen*. De voce θεοείκελος et θεοειδής philosophatur Plato de Rep. VI p. 501. B.

133. 134. — „ἀθετοῦνται, tanquam exiles ac ieiuni, cum structura, tum sententia, nec Agamemnonis persona digni." Sch. A. Damnantur ergo grammaticorum iudicio; non antiquitatis auctoritate.

133. ἦ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἐμὲ αὔτως ἦσθαι δευόμενον. Edd. ant. cum Turn. et Steph. excepta ed. Rom. etiam codd. Lipf. Vrat. b. c. Mosc. 3. Correxit Barnes accinentibus codd. etiam Venetis. Scilicet, vt semel moneam, obseruarunt grammatici, ἐθέλω esse Ionicum et Homero frequentatum; non autem θέλω. cf. vel Eustath.

ὄφρα male volunt pendere ab ἐθέλεις, et laudant tanquam schema orationis mutatae ὄφρα ἔχῃς ἦσθαι. Nec vero esse potest, *interea dum*. Sic deberet esse ὄφρα ἔχεις. Legitur constanter ἔχῃς, et est absolute dictum: ita vt tu (interea) habeas tuum munus, me munere priuato.

ἔμ' αὔτως ἦσθαι. In multis, et Townl. Vrat. c. est scriptum αὔτως, etiam aliis locis; et tuetur hoc Schol. Ven. B. vt discernantur αὔτως, μάτην, et αὐτως, οὕτως. v. Etymol. cf. inf. A, 525. vide ad Γ, 220. Debet adeo in Apollon. Lex. h. v. scribi: αὔτως, ἐπὶ μὲν τοῦ, ματαίως. grammaticum inuentum, quo vti licet, si placet.

135. Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας — Deesse ad h. v. apodosin, παύσομαι, ἢ ἡσυχάσω, vel καλῶς ἔχει. εὖ ἔχει. iam veteribus notatum: Sch. Amst. Reg. Ven. add. Eustath. Schol. Aristoph. Pl. 469. ad quem Schol. Rauennas recitat εἰ μὲν δώσουσι. Sch. Thucyd. p. 170, 47. lib. III, 3 et al. vt recentiores taceam. Adde Gregor. de Dial. p. 19. refert is cum Ven. hoc ἀνανταπόδοτον inter Atticismos; alii autem, vt Sch. Reg. et Amst. Ven. B. non ἐλλιπὲς, sed ἀρχαϊκὸν esse contendunt, aliis exemplis laudatis: cf. Wassenb. p. 166. Dicendum erat, cum μιμήσει, cum gestu, κατ' ἦθος, ἠθικῶς, pronuntiandum esse. cf. Not.

136. ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, — vnde fit γέρας θυμήρες, ἀρεστόν. ab ἄρω, ἁρμόζω, ἀρεστὸν ποιῶ. cf. Schol. vt sit munus ἀντάξιον τῆς Χρυσηΐδος.

ἄρσαντες. Aristarchus ἅρσαντες scribi voluit; nam esse ἅρμα, adeoque ἅρω esse debuisse; et est sane ἁρμὸς, ἁρμόζω. Est tamen nec minus ἄρμενος. ἄρθμος. ἐπάρω. χαλκήρης. Obstitit Aristarcho Herodianus, et defendit ἄρσαντες ab ἄρω. Sch. A. B. L. Amst. Reg. et Vat. ap. Bentl. cum Eustathio ἐκ τῶν παλαιῶν. Vtrumque interpretatur Apollon. Lex. h. v. ἅρσαντες et ἄρσαντες· Illustrandus ex illis Etymologus. Videtur aliquando vtrumque vsu habitum esse; seruatum tamen alterum solum ἄρω. Hoc autem iam Homerico aeuo vsu habitum esse, docet compositum ἐπάρω, quod ἐφάρω non est.

137. εἰ δέ κε μὴ δώωσιν. Sch. B. δώσουσιν sicque Vindob. Fragm. Eton. scilicet ex v. 135. Nam, quod centies obseruatum: futurum indicatiuum et aoristus II. subiunctiui eodem loco habentur.

139 — ἀθετεῖται, quia sine eo sententia absoluta est; et absurdum est, quod additur ὁ δέ κεν κεχολώσεται, nam hoc per se intelligitur futurum esse. Sch. A. apud Eustath. p. 67. Longinus pro insititio versum habuisse fertur. Sublato versu tollitur quoque ambiguitas; manifesta enim fit apodosis: ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι pro ἑλοίμην. Agnoscit quidem versum Apollon. Lex. in ἵκωμαι.

et ex eo Hesych. Tollendus tamen versus, si quis alius; indice quoque Bentleio.

140. Ἀλλ' ἤτοι — Al. ἤτοι perpetua variatione; v. ad 101. vt et αὖτις et αὖθις de quo ad A, 27. Suidas hoc versu vtitur ad docendum, quid sit ὕστερος λόγος.

141. Νῦν δ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Laborat versus vitio metri: quod iam Bentleius notauit; nam ϝερύω fuit antiquitus, quod nunc est ἐρύω. v. Exc. ad h. v. ergo non esse potuit μελαιναν ϝερυσσομεν. Apparebit vitium multo clarius, si similia loca comparaueris: inf. A, 485 νῆα μὲν οἵ γε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ϝέρυσσαν. idem vs. Od. Π, 325. 329. Porro Il. Ξ, 76 νῆας — πάσας δὲ ϝερύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Od. Δ, 666 νῆα ϝερυσσάμενος. 780 νῆα μὲν ἄρ πάμπρωτον ἁλὸς βένθοσδε ϝέρυσσαν. idem vs. Θ, 51. Expectes itaque et h. l. fuisse — νῆα ϝερύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Exciderat puto epitheton, quod restitutum putarunt, aut exemplo aliorum versuum interpolatrice manu intulerunt, μέλαιναν. Fac fuisse versum: Νῦν δὲ θοὴν, ἄγε, νῆα ϝερύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Minus numerosus esset versus: Νῦν δὲ μέλαιναν νῆα ϝερύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Nisi haec admiseris: fatendum est, versum a rhapsodis esse insertum cum toto loco 140 —147. ad explendam narrationem, ex eo, quod mox subsequutum esse narratur. Cuius generis loca multa in Homericis mihi videor obseruasse: vt supplerent rhapsodi, quae primi carminis auctores prisca simplicitate et breuitate aut omiserant aut summatim attigerant. Sane inuictis argumentis talia probari non possunt; continentur ea intra iustae alicuius suspicionis fines.

ἐρύσσομεν emendate iam in ed. Flor. legitur; at in codd. vt Barocc. Laud. passim ἐρύσομεν media breui. Et sic in hac voce fere vbique aberratur.

142—144. Obseruanda in his vss. modorum et temporum diuersorum vis eodem loco habita: ἐρύσσομεν. ἀγείρομεν. θείομεν. ἀναβήσομεν. v. Exc. ad A, 66.

142. ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν. Aristarchus ἐν δ' ἐ. ediderat. εἰ δ' L. apud Bentl. εἰς δ' Vrat. b.

In ἐπιτηδὲς mira subtilitas grammaticorum occurrit, in Scholiis, Eustath. Etymol. Hesych. et in Apollon. Lex. Volunt ii esse pro ἐπιτηδέας, ἐπιτηδεῖς, ἐπιτηδὲς, quomodo et ἀκλεὲς fit pro ἀκλεεῖς. Atqui perperam et hoc statuunt. nam fuit non modo ἀκλεής, sed et ἀκλής, έος, ἀκλέες. v. ad B, 115. H, 100. at ἐπιτηδὲς, aut ἐπίτηδες vt alibi scribitur, est pro κατὰ τὸ ἐπιτηδὲς, ἐπιτηδείως.

143. Θείομεν, ἂν δ' — versum ἀθετεῖ Zenodotus. At Sch. A. censet, Chryseidis mentionem necessario fieri. cf. 310.

Θείομεν. ex antiqua forma θέω fit θῆμι, τίθημι· ex θέω, fit θῶ, θῶμεν, θέωμεν, θείομεν. Et sic in ceteris huic similibus; vt semel moneam.

146. ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν. dubitari potest, sitne simpliciter, summe, princeps, vt ἔκπαγλος sit θαυμαστὸς, τιμιώτατος· pro quo militat alter locus Σ, 170 Ὄρσεο, Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν, Πατρόκλῳ ἐπάμυνον. an sit cum vi dictum: terribilis, violentus. Sic Etymol. h. v. ἐκπληκτικώτατε. φοβερώτατε. Additur tamen ἢ ἐξοχώτατε. Et Hesych. θαυμαστότατε. ἐκπληκτώτατε.

147. ὄφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι. Sch. A. contendit ἧμιν esse scribendum. Docent enim veteres, primam acui, si indefinite ponitur, sin definite, vltimam acui aut circumflecti. v. Sch. A. et inf. ad 214. 579. Γ, 163 et Etymol. h. v. ἥμιν Ionicum esse, docet idem in ἄμμι, quod Aeolum esse, ἡμὶν (voluit ἁμὶν vel ἀμμὶν) Doricum contendit. Conuenit, quod ἧμιν, vel ἡμὶν, scribitur metri caussa, vt vltima corripiatur.

Nihil monent grammatici de altera difficultate, eaque grauiore, metrica: quod in ἱλάσσεαι prima corripitur, cum in ἵλαος et deriuatis producta sit: quod firmare potest suspicionem supra memoratam, vss. 140 — 147 serioris commatis esse. Certe poterat hoc versu carere carmen. De voce ἱλάσκομαι v. inf. ad v. 583.

148. ἐπ- praefixum; deb. esse ἐπ- etiam obseruatur tantum hoc, quod Achillis ira iam ad Agamemnonis verba

vſ. 138 ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, efferueſcere debuit, nunc autem in verba erumpit.

ὑπόδρα. multa argutantur grammatici de hac voce eiusque etymo et ducta inde eius vi. Quae Sch. B. habent, ſunt in Etymol. add. Euſtath. Recentioribus eſſe ὑποδράξ, monet Apollon. Lex. ὑποδερχόμενος eſt in Quinto III, 251. Ex disputatis tenebimus hoc: ὑπόδρα eſſe torve, ὑποβλεπτικῶς. δριμέως. βλοσυρῶς.

149. ἀναιδείην ἐπιειμένε. primo nunc loco occurrit forma antiqua loquendi, etiam in libris ſacris notata: vt de habitu mentis dicatur ἐπιειμένον εἶναι· ſic I, 372. ἀλκὴν H, 164 et al. *veſtitum*, pro, inſtructum, inſignem eſſe et conſpicuum aliqua re, moribus, indole.

κερδαλεόφρον. Vrat. c. κερδαλεόφρων. At vulgatum tuentur etiam Sch. A. B. L. De voce κέρδος et cognatis v. ad Z, 153. Dubitari h. l. poteſt, ſitne de lucro an de fraude accipiendum. Sequar prius, cum ſupra vſ. 122 Agamemnon dictus ſit φιλοκτεανώτατος. Eſt ergo κερδαλέος, et κερδαλεόφρων, ὁ φρονῶν τὰ κερδαλέα, h. l. φιλοχρήματος, vt in Schol. redditur, aut potius ὁ πλεονέκτης, ſuis vtilitatibus ſtudens adeoque aliena appetens: Videtur quoque hoc ſequutus eſſe Apollon. Lex. h. v. at Ariſtarchus, ait idem, reddit, φρόνημα κερδοῦς ἔχων, ἤγουν ἀλώπεκος adeoque pro fraudulento. Habuit ille in animo locum Pindari Pyth. II, 142. Similia ſunt in Sch. A. B. ad Jl. K, 44. Euſtath. Etymol. Heſych.

Ceteroqui quod haec contumelioſius dicta, quam perſonis talibus conueniat, vt multa alibi, v. c. 225, arguuntur a multis, etiam a veteribus, et ab ipſo Platone de Rep. III, p. 391. p. 389. 390. non tam, quod Erneſti Riccio in Quaeſt. Homer. nimium tribuens putabat, in verſione latina ad verbum facta eſt quaerendum, quam potius in moribus rudis aetatis heroicae: cui non minus haec condonanda ſunt, quam hominibus doctis ruri enutritis, ſi conuiciis plebeiis alios exagitant.

150. πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσι πείθηται Ἀχαιῶν. Non eſt otioſe poſitum πρόφρων; poteſt enim aliquis pa-

rere inuitus. Bene Sch. br. προθύμως. Saepe sic, vbi abesse posse videbatur, adiicitur πρόφρων, hac cum voluntatis propensae significatione. Sic sup. 77. 544 et saepe. πείθοιτο vnus Vindob. indocte cum hiatu.

151. ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι. Dubitabat Bentleius annon fuisset ἠὲ λόχονδ' ἐλθεῖν vel ἰέναι. vt inf. 227 legitur: οὐδὲ λόχονδ' ἰέναι. Saltem is locus pro interpretatione huius versus habendus est; quod faciunt quoque Sch. B. L. T. Itaque ὁδὸν interpretantur ἐνέδραν. nec sine ratione: nam insidias facere debuere *ad viam*, ἐφ' ὁδῷ. vt Demosthenes dixerat ἐν ὁδῷ καθελών. v. Harpocrat. in ὁδός. add. Eustath. Hesych. Laudat quoque versum Sch. Pindari Ol. X, 37 ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἀντὶ τοῦ ἐνέδραν ἐλθεῖν, vbi in Pindaro: ἐφ' ὁδῷ ἀντὶ τοῦ, λόχῳ. Nihil itaque in poeta mutandum est.

153. μαχησόμενος. Bentl. em. μαχεσσόμενος. v. inf. ad 298.

ἐπεὶ οὔτι μοι αἴτιοί εἰσιν. Bene obseruat Eustath. Homero αἴτιον aliter dici quam sequioribus, quibus simpliciter est, qui in caussa est. At Homero est ὁ αἰτιατέος, ὁ ὑπὸ μέμψιν καὶ αἰτίαν κείμενος: obnoxius. incusandus.

154. οὐ γάρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν. „Aristarchus iunctim πώποτ'" Sch. A. Scilicet scripserant alii οὐ γάρ πώ ποτ', non deterius puto. Addit Sch. A. οὔποτε et οὔπω ποτὲ, de praeterito, οὐδέποτε de futuro dici. Versu vsi sunt passim seriores prouerbii loco, vt Dio Or. XLIII, p. 191. To. II. ed. R. Plutarch. de aere alieno p. 829 E. Lucian. Amor. 31 et alii.

155. βωτιανείρῃ interpretantur βόσκουσα τοὺς ἄνδρας, τρέφουσα, Schol. et ipse Apollon. Lex. h. v.

156. ἐπειὴ — Argutiae sunt grammaticorum in Sch. A. B. L. dum scribunt ἐπειῆ, vt sit ἐπεὶ ἦ, βεβαιωτικῶς dictum. v. Etymol. in ἦ. et Eustath. ad h. l. et al. Est quoque ἐπειῆ in ed. Rom. in cod. Vindob. et al.

157. οὔρεά τε σκιόεντα. Aristarchus: σκιόωντα. Sch. A. at Apollon. Lex. σκιόεντα, σύσκια.. Versu saepe vtun-

tur ſcriptores prouerbiali modo vt Plutarch. Sympoſ. V. pr. et Philoſtratus cum al.

158. ὄφρα σὺ χαίρῃς. recte χαίρῃς, non χαίροις. Recte quoque Achilles; venerant enim ad Troiam Achiui χάριν Ἀτρείδῃσι φέροντες Od. E, 307. etſi neget Thucyd. I, 9. et metu potius ductos fuiſſe contendat. Ex loco noſtro probat quoque Pauſan. III, 24 extr. Achillem non fuiſſe inter procos Helenae.

159. τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ (÷) quod ἠθέτηκε Zenodotus, cum non videret τιμὴν h. l. eſſe τιμωρίαν, et ἀρνύμενος eſſe εἰςπραττόμενος παρὰ Τρώων. Sch. A. bene. Adde Etymol. in τιμή — ἐπὶ δὲ τῆς τιμωρίας· τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ. καὶ γράφεται ποινήν. fuit ergo gloſſema hoc quoque lectum. Et iam Apollon. in τιμήν· — ἐπὶ δὲ τῆς τιμωρίας· τιμὴν ἀρνύμενοι. add. Heſych.

Bentleius, qui τιμὴν, vt vulgo fit, pro *honore* accipiebat, laudatis quoque verſibus Jl. Υ, 80. 81, ad πρὸς Τρώων offenſus, emendauerat πρὸς Δαναῶν. vti legitur Π, 85 ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο πρὸς πάντων Δαναῶν. et E, 552 venerant ad Jlium Achiui τιμὴν Ἀτρείδῃσ', Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ, ἀρνύμενοι. poterat afferri quoque locus Z, 446 vbi pro τιμῇ memoratum videtur κλέος· nam Hector, fortis, inquit, eſſe didici, ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ.

Praeſtat tamen τιμὴν accipere pro vltione: etiam in ſeqq. P, 92 Menelaus de Patroclo: ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκ' ἐνθάδε τιμῆς. Od. Ξ, 70 Jlium adierat Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς. add. ibid. 117. Et eſt τιμὴ proprie, *quo ſatisfacimus alteri*, iniuriam compenſamus; cf. Γ, 285. 6. 8. 9. et 459. Et ſic toties de Achille τίειν. τιμᾶν. τιμή, cf. inf. 510. vti τιμὴ eſt pretium Od. X, 57 τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσάβοιον ἕκαστος. πρὸς Τρώων autem eſt pro παρὰ, vt ſaepe, etiam in Herodoto obuium.

Super ἄρνυμαι multa argutantur grammatici ex etymo, inprimis Etymologus et Euſtathius ex iis, pluribus locis: eſſe ἀντικαταλλάσσειν. Homero eſt *capio*, tum, *appeto*, vt capiam, σπουδάζω λαβεῖν, vt X, 160 ἐπεὶ

Φερτερόν ἐστιν. in aliis accentus variat Φέρτερον ἐστὶν, vt in Vrat. a. ſic Φέρτερος εἰμί. et ſic ſexcenties in aliis. Scilicet vt et hoc moneam vno loco: grammatici ipſi ſibi in his non conſtant, multo minus librarii. Nec tamen haec et alia ad poetam ſpectant, ſed ad grammaticam; adeoque, ſi omiſero, nil peccare videbor.

Ceterum 169. 170. 171. recitantur a Platone in Hippia p. 370 C.

170. 1. σὺν νηυσὶ κορωνίσιν. Barocc. et Mori κορωνῇσιν. Barnes legendum cenſet κορωνῇσ', at eſt merum vitium librarii. Quae ſint naues κορωνίδες v. ad B, 392.

οὐδέ σ' ὀΐω ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν. Modos, quibus vulgo locus expediri ſolet, ſuppeditant iam veteres in Scholiis, Sch. A. L. Vat. br. aut vt ἄτιμος ἐὼν, nominatiuus abſolute poſitus ſit pro genitiuo abſoluto: ἀτίμου ἐόντος ſcil. ἐμοῦ. aut vt hyperbaton ſit, cum ſint iungenda: Νῦν δ' εἶμι Φθίηνδε — ἐνθάδ' ἄτιμος ἐών. vtrumque parum commode. Sunt qui ἄτιμος ad Agamemnonem referant; vt his ille reſpondeat vſ. 175 παρ' ἐμοίγε καὶ ἄλλοι, οἵ κέ με τιμήσουσι. id tamen grammatica non admittit; poteſt quidem dici: ἐγὼ ὀΐω ἀφύξειν — ἄτιμος ἐών. non autem: ὀΐω σε ἄτιμος ἐὼν ἀφύξειν. nam ſic neceſſe eſt ἄτιμον ἐόντα ſcribere: contra quam Clarke putabat. Quod acutius intuenti facile occurrit, eſt, vt σ' accipiatur pro σοι, aut quod facillimum, mutetur in σοι οἴω. Malis forte ſic ἀφύσσειν. nam οἴω cum futuro eſt fere ſpero (vt inf. 427 καί μιν γουνάσομαι, καί μιν πείσεσθαι ὀΐω E, 252. 350) aut metuo (vt ſup. 59 νῦν ἄμμε ὀΐω ἄψ ἀπονοστήσειν.) Eſt tamen et ſuſpicor, puto, ὑπονοῶ, apud me conſtitutum habeo, cum futuro: vt inf. 296 οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι ὀΐω. ita et paullo ante 289. Hoc idem in animum veniebat Bentleio, poſtquam plura tentarat in ſchedis: οὐδέ σ' ὀΐω ἐνθάδε δηθύνοντ', vel οὐδέ σ' ὀΐω ἐνθάδ' ἄτιμον ἐόντ', reſpectu vſ. 159 σοὶ ἅμ' ἑσπόμεθα, τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε. Aduocat quoque Od. Ξ, 370 et 117. Poterat quoque ſcriptum eſſe οὐδέ τ' ὀΐω, pro οὐδέ τε. ne-

que ego ita animatus ſum, vt parem opes, ipſe contemtus, ſc. tibi.

171. ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν. Excitat verſum Etymol. et ἀφύσσειν interpretatur ἀντλεῖν. vt Sch. br. ἀπαντλήσειν. et melius προσωρεύειν, vel vt in Barnes eſt, περισωρεύειν, *accumulare*. Quod apud Heſychium eſt: ἄφυξιν, ἀπάντησιν, Bentl. quoque em. ἀφύξειν, ἀπαντήσειν.

ἄφενος. In Barocc. et Mori et Moſc. 1. e correct. eſt ἄφενον. vtrumque Homero frequentatur. ἄφενος eſſe proprie prouentum vnius anni, et ex multorum annorum copiis oriri πλοῦτον docent Schol. Suid.

173. Φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς — Dubitant grammatici, ſintne iungenda: Φεῦγε μάλ', an: Φεῦγε, μάλ' εἴ τοι, an μάλα abundet.

Pro εἴ τοι fuit quoque ſcriptum ᾗ τοι. Sch. B. L. Vat. Deberet ſic eſſe, ᾗ τοι *quo tibi lubitum eſt*. Pro ἐπέσσυται fuit lectum ἐέλδεται. Schol. B. L. Vat. Verum etiam Od. K, 484 θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἤδη. ergo et ἐπισείεσθαι, ὁρμᾶσθαι ἐπί τι. Et Sch. Leid. ἐφορμᾶται. ἐπέρχεται. ἐπιθυμεῖ. Tum Schol. breu. οὐ γάρ ἐγώ σε interpretatio forte eſt non lectio. Tum ἔγωγε et 174 ἔμοιγε, etſi non minus recte foret ἐμοί γε ſcriptum, et πάρ ſcribere iubent grammatici in Sch. A. et ſaepe alibi. v. Etymol. in ἔγωγε. εἵνεκ' ἐμοῖο vitioſe codd. pars.

175. οἵ κ' ἐμὲ τιμήσουσι Themiſt. recitat Or. XXXI p. 354 recte. Et Cic. ad Diu. III, 7. Eleganter quoque dictum: Ὅν τινα τιμήσουσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο Muſae, ap. Themiſt. Or. XXXI extr.

— quod κε abundat, et τιμήσουσιν eſt pro τιμήσειαν. „Obſeruatio aliis quoque locis facta, vt K, 44 ἥτις κεν ἐρύσεται ἠὲ σαώσει. In ſeriore poeta probarem οἵ γε vt L. Bentl. et Barocc. habent. In Schol. Lipſ. eſt οἳ καὶ τιμήσωσι. at κεν cum futuro frequens, pro optatiuo: vt adeo viris doctis obtemperandum non ſit, qui κὲ vel ἂν cum futuro obuium mutare ſolent, vt Dawes in Callim. Iou. 93 τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει; eſt adeo οἵ

με τιμῷεν ἄν. Exempla vſus plura extant; nec modo ſup. 139, verum et ſeqq. A, 523 ἐμοὶ δέ κε μελήσεται ὄφρα τελέσσω. Δ, 176 καί κέ τις ὧδ' ἐρέει. pro εἶποι ἄν. I, 155 οἵ κε ἑ — τιμήσουσι. adde ad I, 75. Λ, 435.

μητίετα ſcribi voluit Ariſtarchus; idque obtinuit. Multis hac de re agunt A. B. L. Abſurdum eſt quod de vocatiuo pro nominatiuo, et Attico more, (v. c. Gregor. p. 40) narrant: eſt antiqua forma quam aeolicam, ſi placet, appellare licet. Eſt autem μητιέτης, βουλευτικὸς, v. Sch. A. ad 508 vbi iterum hac de voce agitur, et ap. Etymol. h. v.

177. ※ quia idem verſus in Odyſſea non recte legitur. Sic Schol. A. Verſum in Odyſſea occurrere non memini; at iterum verſus legitur Jl. E, 891 de Marte, vbi itidem aſteriſcus appoſitus: quo loco Schol. A. ait, verſum inde in Jl. A. eſſe translatum. Et ſane, ſi quid video, verſus ab h. l. eſt alienus; at locum ſuum tuetur inf. E, 891. Debebat ergo — ※ (obelus cum aſteriſco) appictus eſſe, qui nec Euſtathio ad alterum locum E, 891 ignotus fuit. Forte tamen aut hinc ductae ſunt a cyclicis narrationes de rixis Achillis in temporibus Antehomericis, aut ex iisdem verſus hic inſertus eſt.

178. τόγ' ἔδωκεν. Vindob. τόδε δῶκεν.

179. νηυσί τε σαῖς Vat. ſed Ionicum σῇς.

180. 1. οὐκ ἀλεγίζω — οὐδ' ὄθομαι. Aliquoties his vtitur poeta: diſcrimen ſynonymorum grammatici fere ex etymo conſtituere volunt in Schol. et Etymol. Vereor ne ratio nos fugiat. Sufficit tenere, eſſe ſynonyma. Myrmidones qui ſint, videbimus ad B, 684.

184. ⊱ deb. eſſe ⊱ Nam Sch. A. notat: ὅτι τὸ ἄγω (ἄγω κε) ἀντὶ τοῦ ἄγοιμι.

185. Αὐτὸς ἰὼν — grammatica ſubtilitate obſeruatum eſt, omnes orationis partes hoc verſu occurrere: ap. Plutarch. Plat. Quaeſt. p. 1009. B.

186. στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος. στυγέοι Barocc. Sane poſt ὄφρα bene, inprimis e doctorum virorum Canone. At h. l. στυγέῃ, poſt εἰδῇς praeſtat. Eſt autem στυγεῖν h. l.

ſimpl. vereri. Apollon. Lex. ἐπὶ τοῦ φοβεῖσθαι. Sch. br. μισηθῇ. εὐλαβηθῇ. hoc alterum melius. Similia Heſych. φρίσσειν Euſtath. Scilicet antiquo vſu φιλεῖν dicitur pro probare, amplecti; ergo etiam μισεῖν pro abhorrere, metuere, recuſare; ſaepe ſimpliciter, praeferre et poſthabere.

187. Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι. Male nonnulli, ipſe Lipſ. φᾶσθαι. Euſtathius: τὸ ἶσον φάσθαι, τὸ ἐναντίον εἰπεῖν. Et Sch. br. ἰσηγορῆσαί μου, τουτέστιν, ἐξ ἴσου πρὸς ἐμὲ λέγειν. At eſt ſimplicior ratio: φάσθαι, ἑαυτὸν εἶναι ἶσον ἐμοί.

189. στήθεσσι λασίοισι. laborant veteres in epitheto. in Schol. et Heſych. in λασίοις et in στήθεσσι. Simpliciter ornare illud puto, et ad virile robur, adeoque ad animum fortem refero.

— ſpectat ad διάνδιχα μερμήριξεν. ὅτι δύο ἐμερίμνησεν, οὐκ ἐναντία ἀλλήλοις — ait Sch. A. ſcilicet fuit illud mirum veterum iudicium, duo illa, de quibus dubitaret, eſſe: *remouere alios*, et, *Agamemnonem interimere*. ἢ τοὺς μὲν ἀναστήσειε — ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίζοι. Male vero; haec duo ſunt coniuncta. At duo diuerſa illa ſunt: *num* Agamemnonem occidat *an* iram comprimat; vt etiam Sch. B. L.

μερμήριζεν Cant. et mſ. Tzetzae. Barocc. Mori. vnus Vindob. Atque ſic Plutarch. in Coriol. p. 229. C. recitat.

191. τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίζοι. Verſus eſt ap. Apollon. Lex. in ἀναστήσας — ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀνάστατον ποιῆσαι (vt leg.) adſcripto hoc verſu. Emendandus hinc Heſych. in ἀναστήσειν.

ἐναρίζοι. Ita Apollon. Lex. l. c. Etymol. Heſych. mſ. Tz. Euſtath. et Ven. cum vulgo ſit ἐναρίξοι, etiam in Sch. br. φονεύσοι. nec eſt, quod dubites hoc recte dici poſſe; nam aoriſtos optatiuos et futurum indicatiuum aequipollere ſaepe videbimus. Bentl. malit ἐναρίξαι vt conueniat cum ἀναστήσειεν· quod tamen in Homero non deſiderabo. Vrat. a. ἐναρίξει.

192. ὅτι ἐκλύεται τὰ τῆς ὀργῆς. διὸ ἀθετεῖται. Sch. A. Pendet hoc iudicium ab altero illo prauo: quod διάν-

δίχα accipiebant de binis illis: ἢ τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' (quasi hoc esset pro ἠδὲ, καὶ) Ἀτρείδην ἐναρίζοι. Sic sane versus hic erat otiosus. Apparet porro hoc exemplo, τὸ ἀθετῆσαι grammaticorum interdum ad merum iudicium eorum spectare, non rationem criticam subesse.

Alia est argutatio in ἢ — ἠὲ in Sch. A. B. L. Amst. (ad 190) volunt hoc alterum esse ἦε. additur: καὶ οὕτως ἐν τῇ καθόλου. Locus is Herodiani est excerptus in Etymol. p. 415, 44. ad quem cf. inf. Sch. A. ad vs. 219. nil tamen video quod rationem habeat.

193. ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε. Mirum in hoc et aliis nonnullis veterum scripturam esse seruatam, nulla de caussa idonea; nam ἕως haud dubie idem est quod alibi scribitur ὡς. Tollius quidem in schedis malit accipere ἕως aliquamdiu; vt O, 277. P, 727. 730. Φ, 602. est certe pronuntiandum, vna syllaba ὡς. Mirum tamen illud est, quod, quoties hoc ἕως pro ὡς occurrit, toties fere altera insolentior ratio metri occurrat: ὁ ταῦθ', quod pronuntiatum esse debuit ὄττα ῦθ' ὥρμαινε. Grammaticorum argutias vide et ad h. l. et ad E, 349 apud Eustath. p. 554. 555. Clarke pronuntiari voluit ὥσω. v. ad h. l. ad Jl. O, 539 et al. Od. Δ, 90. Rich. Payne Knight p. 66 ex antiqua scriptura ἕϝος deducit, et contendit primam modo corripi modo produci. Fac corripi: quid tamen vel sic huic loco faciemus? Ipse, quoties metrum obstat, alia loca emendat, vt Od. B, 148. E, 123. Jl. P, 727. — Bentleius em. ἕως (vna syllaba) ὄγε ταῦθ' vt Od. E, 386 ἕως ὄγε Φαιήκεσσι. Simili ratione occurrit in ceteris locis, vbi ἕως ὁ ταῦθ' vel ἕως ὁ τὸν, ὁ τῷ, occurrit. At vero occurrit quoque ἕως ἐγὼ, vt Od. Δ, 90 et alia, in quibus non vna ratione vtitur ad vitium tollendum. Non praeteriit haec doctiss. Hermann. de Metris p. 86. 87 de his disputans; vt tamen rationem aliquam satis tutam haud reperiat. Donec meliora edoctus fuero, maneo in hoc, vt a pronuntiatione veterum illa repetam; quae ad scripturam nondum erat efficta et emendata.

Ceterum, quod ad Athenes monitum refertur, quod prudentia ſuadere poterat (v. Not. ad 188) negari quidem nequit, rationem habere commentum hoc poetae in eo ipſo, quod Athene prudentia ſuadet; nec tamen, quod Heraclides, Dionyſ. Halic. et alii volunt, allegorice haec a poeta narrari dicendum eſt. Saepius monuimus de diſcrimine hoc inter poetae narrationes e priſcarum aetatum ſenſu ortas, et a ſymbolico ſermone ductas; et inter ſequiorum allegorias, inde petitas. Altera ex parte, niſi ſolem lucere negabis, negari nequit, Athenes numen a ſymbolica notione iam tum profectum, aut iam tum cum ea coniunctum eſſe debuiſſe; cur enim Mineruae, nec alii numini partes dantur bona et ſalubria monendi?

Porro ſemel monendum eſt: quod nunc inter vulgo nota habetur, ante XX annos non aeque: quicquid homines cogitant, ſuſcipiunt, peragunt, ita vt conſilii concepti cauſſa aut obuia non ſit aut ratio, quomodo res geſta ſit, vulgo non occurrat, id ad numen referri, quod id aut clam moneat, aut homines ad id impellat aut eos afflet, aut clam adiuuet rebusque agendis ipſum interſit.

194. ÷ praefixum: ſed Schol. A. excidit. Niſi Zenodoti alia lectio fuit: puto fuiſſe ⸖ ad difficultatem notandam, vnde apodoſis initium ducat, quae per ſubſequens τέως vel τόφρα erat declaranda, vt Λ, 411. 412. Schol. A. ad 193 accepit ἕως pro τέως, et ſubſtitit in θυμόν. ἕλκετο — Et ſane ſic Od. Β, 148 Τὼ δ' ἕως μέν ῥ' ἐπέτοντο, *aliquamdiu*. Ο, 539. 540. Erat quoque procliuior ad hoc Tollius, qui adſcripſerat loca Jl. Ο, 277. Ρ, 727. 730. Φ, 612. Melius alii apodoſin incipiunt ab ἦλθε δ' Ἀθήνη. vt δὲ iterum ſit in apodoſi vſurpatum: quam ſane mirum eſt in hoc libro tam frequentem occurrere, in ceteris minus. Habet in his locum quod grammatici aiunt δὲ poni pro δή. Bentl. coni. ἦλθεν Ἀθήνη, et citat Jl. Σ, 16. hoc idem ἦλθεν Ἀ. laudat Barnes neſcio vnde. ἕλκε γὰρ ap. Heracl. alleg. 17 legitur. ἕλκυτο Vrat. a.

Carituri eſſemus his omnibus, ſi grammatici nobis reliquiſſent locum ſic ſcriptum: Ὣς ὁ πάϋτ' — (*Sic* ille animo agitabat) θυμόν. Ἕλκετο δ' ἐκ κ. μ. ξίφος. Ἦλθε δ' Ἀ.

195. — ⁜ 196. — ⁜ obelus cum aſteriſco: quod non bene e poetae perſona haec dicuntur: Schol. A. adeoque is, qui ſigna appoſuit, putauit ea melius locum habere poſt verſ. 207. vbi iterum e Mineruae perſona recitantur, hoc loco autem damnauit. At inf. ad v. 208. 9, ὅτι ἀμφοτέρους Ζηνόδοτος ἠθέτηκε. an igitur et illo loco? et *omnino* ſublatos eſſe voluit? Ita putes a grammatico *altero loco ſaltem* vindicari eos, tanquam magis accommodate appoſitos: οἰκείως δὲ μᾶλλον κεῖνται εἰς προτροπὴν τοῦ Ἀχιλλέως. Si verum eſt, Zenodotum omnino ſuſtuliſſe verſus, poteſt ille hoc reſpexiſſe, quod ſi omnes dii in Aethiopiam profecti ſunt, quomodo Minerva a Iunone miſſa *ex caelo*, οὐρανόθεν, delabi potuit? Nam quaeſitum hoc eſſe inter veteres, e Sch. B. et Leid. colligo; et Porphyrii quidem eam ζήτησιν fuiſſe ſit probabile e Sch. Leid. et Sch. B. Lipſ. inf. ad 221. Qui a poeta auertere vellet inconſiderantiae crimen, potuit verſus a rhapſodo inſertos pronuntiare. Licet adeo ſuſpicari voc. σφωΐτερον v. 216 in errorem induxiſſe, quod, hoc vno loco obuium, ſeriores ita conſtituerunt, vt ſit *veſtrum ambarum*. Dicas vel ſic v. 221 ſupereſſe; ſed is minus premit, potuit enim dea in Olympum redire, vndecunque tandem illa venerat. Verum his argutiis omiſſis, de quibus cf. Schol. Ven. ad A, 216. 222. Ξ, 295, praeſtat aut fateri, bonum Homerum dormitaſſe, aut pronuntiare cum Ariſtotele, ἄλογον hoc non eſſe poetae tanquam poetae nec carminis; ſed lectoris, qui argutias ſuas aliunde infert. Grammatici ita expediebant, vt dicerent, θεοὶ δ' ἅμα πάντες 424 eſſe τοὺς πλείστους, aut *deos*, non *deas* in Aethiopiam abiiſſe.

Interpunctionem: ἦλθεν Ἀθήνη· Οὐρανόθεν πρὸ γὰρ ἧκε tentabat Bentl. at inf. 208 hoc idem fieret durius.

197. Πηλείωνος nonnulli ap. Sch. A. Quod coma correpta Achillem retrahit Minerua, displicebit forte nostris hominibus; nec tamen amplectemur argutias grammaticorum, quae id eo referunt, quod mentis et prudentiae sedes in capite est. Illustrationem huius opinionis v. ap. Bernard. ad Theophan. Nonn. Praef. p. 8. add. Io. Lydum p. 84 vbi h. v. laudatur.

Malis ξανθῆς τε. sicque cod. Maximi Tyrii XIV, p. 257. R.

198. ⸖ quod Zenodotus ὄρητο, scripsit, reprehensus, quod Ionicum esse putauit, cum sit doricum. Ven. A. B. et L. c. Vat. Atqui doctior erat in hoc Zenodotus quam eius aemuli. Antiqua forma fuit ὄρημι vel ὄρημι. cf. sup. ad v. 56.

οἴῳ φαινομένην legerunt Sch. B. et L. et Vat. vt cum seqq. iungantur. Sic vero δ' eiiciendum erat: οἴῳ φαινομένην τῶν ἄλλων οὔτις ὁρᾶτο.

199. μετὰ δὲ τράπετ' Ionico more Cant. et Harl. ap. Bentl. Mosc. 2. et Heraclid. allegor. 17. et reuocandum est. Vtinam codices vbique in Ionica conspirarent!

200. ⸖ huic signo quid in Sch. A. responderit, notatum non est: siue propter nomen Παλλάδος eiusque etymon; siue quod δεινὼ ὄσσε ad γλαυκῶπιν spectare putauit grammaticus; seu quod φάανθεν, ἀντὶ τοῦ ἐφωτίσθησαν, οἱ τοῦ ἥρωος ὀφθαλμοὶ, vti nonnulli acceperant: vt Achillis oculi ita illustrati fuerint, vt deam agnosceret. δὲ autem esse γάρ.

δεινὰ δέ οἱ Heracl. Alleg. Hom. Tum Bentl. corrigit φαάνθην, vti μιάνθην, vt sit dualis. Sic sane saepe, vt ὄσσε — λαμπέσθην. sed et alterum, vt Π, 792 στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε.

202. τίπτ' αὖτ') Mosc. 2. αὖ. quae varietas fere est perpetua. αἰγίοχος primo nunc occurrit ὁ ἔχων τὴν αἶγα, quae postea αἰγίς. cf. ad B, 148.

203. ἢ ἵνα ὕβριν ἴδῃ. ⸖ Nil in Schol. respondet; haud dubie notata fuit Zenodotea lectio ἴδῃς. Scilicet ἴδῃ (ab ἴδωμαι) Scholion A. vindicat: οὕτως καὶ ἡ Ἀρι-

στάρχου. Adde Schol. Γ, 163. Δ, 205. Sicque Ven. A. tum Sch. B. L. Vat. Euft. qui ἴδῃ pro ἴδηαι. Apollon. in ἵνα pro ὅπως. et Schol. Pind. P. IV, 276 ἴδῃ ἀντὶ τοῦ ἴδηαι. codices autem cum alii tum Townl. Vrat. a. c. tres Mosc. duo Vindob. Sicque editum erat ante Barnef. Contra ἴδῃς eft in paucis: vt Barocc. Si res ex vfu diiudicanda eft, Homerus ἴδωμαι, ἴδηται, ἰδέσθαι, amat; etfi verum eft et ἴδεν, ἰδεῖν, occurrere; ἴδῃς tamen vix trinis locis, N, 449. O, 32. vbique cum varietate. Itaque ἴδῃ reftitui.

At grauior eft difficultas metrica, propter digamma; nam fuiffe ϝιδεῖν, ϝιδέσθαι, et fic alia, dubitari nequit. Atqui h. l. ὕβριν ἴδῃ, quod effet ὕβριν ϝιδῃ, metrum violat; eft porro hiatus ἵνα ὕβριν. Bentleius emend. ἦ ἵν' ἐφ' ὕβριν ὁρῷς. vt Od. N, 214 Ζεύς, ὅτε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ἐφορᾷ. P, 487 θεοὶ — ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες. Laudat et Il. X, 254, vbi ἐπιδώμεθα. Saltem fic emendem: ἦ που ἵν' ὕβριν ὁρῷς vel ὅρῃ pro ὅρηαι. vt Od. Ξ, 343 τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὅρηαι. Potuiffe talem permutationem inferri, difcas ex variatione, v. c. P, 646 ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι et ὁρᾶσθαι.

Ceterum aliis in locis vbique eft ὄφρα in fimilibus; v. c. E, 221 ὄφρα ἴδηαι, οἷοι Τρώϊοι ἵπποι. Z, 365 ὄφρα ἴδωμαι. vt ibi legendum. T, 144 ὄφρα ἴδηαι. Adde Φ, 61 et al. An et hic fuit: ὄφρα ϝίδῃ ὕβριν Ἀ. Ἀ.; Nifi haec fuere; neceffe eft ftatuere, etiam hunc verfum rhapfodis deberi, qui Homericam profodiam ignorabant. In capite verfus ἦ inde a Barnef. legitur; ante quem ἦ editum hic et alibi: nam ea vbique variare, iam dixi.

204. ⁒ quod Zenodoti lectio: τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται, vt mox 212. at grammaticus monet, melius Mineruae conuenire tam affeueranter loqui, quam Achilli, adeoque melius ifti loco feruari. Ariftarchus legebat: τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὀΐω. etfi haud conftare puto, hoc ex codicum auctoritate eum repofuiffe, praefero tamen vulgari, quia poetae iftud follenne, perfectum pro futuro poni infolens eft; nifi forte reduplicatiuae formae vocem

et h. l. intulere: τετέλομαι. Omnino grammaticorum lectiones plerumque ſunt emendationes et interpolationes priſcae lectionis, quam ſuis rationibus et opinionibus adverſari videbant aut credebant. Potuit adeo antiquior lectio eſſe τετελεσμένον ἔσται, hoc ſenſu, ſi quidem argutari placet: *erit aliquando res ad exitum perducta.*

205. τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ) ὀλέσσαι L. et mſ. Tz. ap. Bentl. tum Ven. et Townl. male. nam ὀλέσσῃ ἂν pro futuro ponitur: v. Not. ad A, 137. ᾗς non edd. vett. ſed ſola Flor. nam ᾗς iam in Aldd. habetur.

ὑπεροπλίῃσι media producta vt in tot aliis ſimilibus vi accentus: vt cenſebat Hermann. de Metris p. 81. cf. inf. B, 731. Ad γλαυκῶπις Ἀθήνη monet Bentl. ap. Ouid. Met. VI, 130 non *flaua virago*, ſed *raua* eſſe legendum.

Super vi vocis γλαυκῶπις multa veteres, v. inprimis Etymol. Optimum eſt a colore oculorum qualis leonum eſt, illud declarare. v. Phurnut. c. 20. Niſi omnino *fulgidos* oculos deſignare voluit antiquitas: quod illuſtrat Schol. Apollonii I, 1281. Hactenus bene; conuenit deriuatio a γλάω (quod et fuit λάω) γλαύσσω quod et λεύσσω fuit, *intueor;* propoſita a Rich. Payne Knight, p. 69, modo γλαυκὴ θάλασσα ad ſignificatum ſatis conueniret: cf. ſup. λεύσσω vſ. 120. Inepte Pauſan. I, 14 ſub f. a Libyca Minerua epitheton repetit.

207. τεὸν) τὸ σὸν Ven. Vrat. A. Moſc. 2. Townl. male. nam articulum poeta non habet.

208. ※ ⸓ 209. ※ ⸓ prius ſignum eſt appoſitum reſpectu v. 195. 6. qui iidem verſus. Alterum quod Zenodotus eos ἠθέτηκε· hoc male videtur h. l. in Schol. repetitum; nam priore tantum loco improbauerat verſus hos Zenodotus.

211. ἀλλ' ἤτοι. Sane poſt alterum ἀλλ' ἄγε ſuſpectus eſſe poteſt verſus confictus ex v. 224 ſqq. quo melius careret oratio. Grammatici nil de hoc monent; at laborant illi in interpretatione. Ptolemaeus et Seleucus interpungebant poſt ὀνείδισον, iungendo: ὡς ἔσεταί περ, ὧδε γὰρ ἐξερέω, duriſſime, vt ſit, ὥςπερ γὰρ ἔσται, οὕ-

τω καὶ ἐρῶ. Sequitur hoc Schol. Lipſ. et Vat. at Sch. Ven. A. improbat. Non viderunt eſſe: ὡς ἔςεται περ, *quicquid in bucoam veniet; vt fors feret.* ὀνειδίζειν autem de beneficiis in ingratum collatis; vt accurate Schol. Eurip. ad Or. 1244 οὐκοῦν ὀνείδη ταῦτα κλύων, ῥῦσαι τέκνα.

212. debuit eſſe ⁊ nam Zenodotus ſcripſerat h. l. τὸ δὲ καὶ τετελέσθαι οἴω, quod melius in hominem cadit v. 204 quam nunc in deam. Schol. A. B. L.

214. πείθεο δ' ἡμῖν) ἧμιν Ariſtarchus. v. ſup. ad 147. improbantibus B. et L.

216. σφωΐτερον eſſe duale, *veſtrum duarum*, adeoque ad Iunonem et Athenen referendum, obſeruat Sch. A. eoque ipſo refelli Zenodotum verſus 195. 6. 208. 9 tollentem. Vide ad eos verſus. Ab Apollonio tamen Rhodio σφωΐτερος pro *ſuus*, vel *eius*, ſing. et plur. adhibetur, etſi improbantibus grammaticis, v. c. I, 643. II, 546. III, 335. 600. atque etiam pro *tuus* lib. III, 395. qua de re iam monitum eſt a Ienſio ad Lucian. et ab al.

χρὴ, vſu euicitur, non χρῆ, quod ratio grammatica poſtulabat. Saepe de hoc grammatici monent; inprimis Euſtath. ad Il. I, 309. p. 751 et Etymol. h. v.

ἔπος εἰρύσασθαι. Eſt εἰρύσσασθαι in Harl. Eton. At ἐρύω media breui eſt, *traho;* et fuit ϝερυω. at ἐρύω et ῥύω, *tueor, ſeruo,* media longa. v. Excurſ. ad A. vſ. 141.

217. ὣς γὰρ ἄμεινον. ὧς ſcripſere veteres h. v. περισπωμένως, cum ſit pro οὕτως, vt Etymologus docet p. 824, 47. ſi modo vera tradita ibi ſunt. Nam alibi hoc de ὡς monetur, quoties eſt ὅμως. Vide ſup. ad 116.

218. μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ· Ionice debuit eſſe μάλα τε κλύον. αὐτοὶ legitur apud Clement. Alex. Strom. V. pr. Vim forte quaeras τοῦ τε, et malis γε. at τε antiqui ſermonis more, in quo particularum vis ac poteſtas nondum ſatis conſtituta eſt, puta eſſe pro, etiam, viciſſim, vt ſimiliter καί. Tum ἔκλυον eſt pro κλύουσι. Ver-

sus passim recitatur; serius adhuc ap. Eunap. Vit. Soph. p. 98. Commel.

219. 220. Debuit his vss. appicta esse ※·. Nam Zenodotus legerat: Ὣς εἰπὼν, πάλιν ὦσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθησε vno versu.

De ἦ, ἔφη, in Sch. A. est locus, qui et in Etymologo habetur.

221. ἡ δ' Οὔλυμπόνδε βεβήκει. Recte se habet Ionica ratio; etsi et hic δ' ἐβεβήκει Cant. L. ap. Bentl.

De ἐβεβήκει et ἐβεβλήκει ad nauseam vsque inculcat obseruationem suam Clarke, non posse pro eo stare βέβηκε. Quaeras tamen amplius: cur tandem in his verbis plusquamperfectum locum habeat aoristi vel imperfecti. Reddunt quoque aut substituunt grammatici plerumque ἔβη. ἔβαλε. Praestat, puto, dicere, esse imperfecta a βεβήκημι, βεβλήκημι. vnde sit ἐβεβήκην, —κη et κει. vt ἐτίθη, et ἐτίθει.

222. μετὰ δαίμονας ἄλλους in Olympo. Atqui dii ad Aethiopes abiorant: Sch. B. L. De hac difficultate iam monitum sup. ad vs. 195.

223. ἀταρτηροῖς ἐπέεσσι, h. e. σκληροῖς. χαλεποῖς. λυπηροῖς. proprie ἀτηρὸς, est βλαβερὸς, βλαπτικός. Sic Sch. Apollon. Lex. h. v. Etymol. Hesych.

225—233. Totum locum ἠθέτηκε Zenodotus; sane cum Platone de Rep. III, p. 390. A. et Plutarcho de aud. poet. p. 67. scilicet, quod conuicia in Agamemnonem ab Achille dicta improbarunt; probabili quidem sensu honesti; ab heroum tamen aetate alieno. Alii in Sch. et Eustath. varia comminiscuntur ad eleuanda aut mitiganda conuicia, quae tamen ex sensu et more rudiorum hominum dicta sunt. v. Notam.

κυνὸς ὄμματ' ἔχων. quod sup. vno verbo κυνώπης.

226. οὔτε πότ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι. Bentl. lenius constituebat: οὔτε ποτὲ πτόλεμόν δ' ἅμα λ. Et ad 227 laudat Od. Ξ, 217 ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε.

228. τόδε τοι. Diuersa in accentu sequuntur grammatici. In Flor. et seqq. erat τό δέ τοι. Mutauit Barn.

in τόδε τοὶ, quod iam Steph. in margine habebat, cum in Rom. eſſet τό δέ τοι. Sane iam Sch. Ven. A. τὸ δέ τοι, ἐν δύο μέρεσι λόγου. οὐ τόδε. ἵνα ᾖ· τοῦτο δέ σοι θάνατος νομίζεται. (φαίνεται Apollon. cum Heſych. Sch.) De κὴρ v. Apollon. h. v.

229. 230. ἦ πολὺ λώϊόν ἐστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἀντίον εἴποι. Sch. Ven. A. Amſt. Vat. poſt εὐρὺν interpungi et Ἀχαιῶν δῶρα iungi volebant, vt eſt ſup. 62 δόσαν δέ μοι υἷες Ἀχαιῶν.

230. Δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι. Nusquam alias niſi in hoc primo libro, hic et 275 occurrit hic hiatus in ἀποαιρέω pro ἀφαιρέω, neque αἱρέω fuit Ϝαιρεω, vt cum Bentl. ſcribere liceat αποϜαιρεισθαι. Alias vbique ἀφαιρεῖσθαι eſt. Neque occurrit aliud ſimile quam ἀποαίνυμαι N, 262 et in Odyſſ. aliquoties. Diuerſa ſunt αποϜειπειν. αποϜεργει. Ambiguum ἐπιάλμενον, H, 15.

Iam pro εἴποι, quod vulgo legitur, εἴπῃ repoſui, quod grammatica poſtulat: v. c. Σ, 507. 8 κεῖτο — τάλαντα, τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ. Sicque cod. Ven. tum Cant. Vat. et Schol. Harl. Eton. Fragm. Barocc. et Laud. Vrat. a. b. At aliam mouet difficultatem ἀντίον Ϝείπῃ, quod repugnat metro; ἀντία Ϝείπῃ repones facile cum Bentleio; ſic quoque Salter.

231. Grammatici nonnulli ſupplebant δημοβόρος εἶς β. at Philoxenus ἐν τῷ περὶ προσῳδιῶν ſeiunctim accipiendum eſſe docuerat. v. Not. δημοβόρος, ὁ τὰ τοῦ δήμου κοινὰ κατεσθίων. Apollon. Lex. h. v.

232. λωβήσαιο eſt pro ἐλωβήσω ἄν. Sententiam comparat Schol. Sophoclis cum Ai. 447. 8. 9.

234. Nihil ſane ad h. l. in Scholiis occurrit. Morantur in ναὶ μὰ pro νὴ (vid. iam Apollon. in μὰ, vnde Heſych. Suid. in μά add. Lex. M. S. Montf. Bibl. Coislin. p. 236. Auctor de Soloecis ad calc. Ammonii p. 202.) et in ſceptri vſu. Bene tamen hoc in Sch. Ven. τὸ γὰρ ἑξῆς· ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, ᾗ ποτ' Ἀχιλλῆος.

Verba τὸ μὲν οὔποτε φ. καὶ ὃ. laudat Hesych. T. II. p. 1397. quasi noui quid sit in τὸ μέν.

235. ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν. Sch. br. et Hesych. τὴν ῥίζαν. aut potius τὸν κορμόν. Pro τομὴν fuisse qui κόμην legerent ait Vrsin. (ad Virg. p. 456.) ap. Clarke, nimirum e loco Virgil. Aen. XII, 209 *posuitque comas et brachia ferro*. Qui ii fuerint, non memoratur: Bentl. laudat Od. Ψ, 195 ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης. Imitator Quintus VIII, 161 vbi hasta Peliae γενεῇ δέ οἱ ἐν κορυφῇσι Πηλίου αἰπεινοῖο, τομὴν ὅθι λεῖπε καὶ εὐνήν.

ἐπειδὴ vt semel moneam, saepe in libb. et edd. ἐπεὶ δὴ, nec dubito antiquam hanc scripturam fuisse. Verum obtemperandum est vsui.—

237. νῦν αὖτέ μιν — φορέουσι. μιν (vt et ἓ) pro αὐτὸ dictum, τὸ σκῆπτρον, h. l. notat Apollon. Lex. p. 460.

238. ἐν παλάμῃς. mirum in παλάμαις conspirare Lips. Vat. Barocc. Laud. Townl. Mosc. 1. et cum his ipsum Ven. δικασπόλοι et θεμιστοπόλοι, nomen antiquum regum: quorum munus praecipuum erat vt ius dicerent. Notat Dionys. V, 74. Ant. R.

239. οἵτε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται. Moratur me metri ratio in εἰρύαται, ductum ab εἰρύω, ex ῥύω, ἐρύω, media producta. cf. Excurs. ad A, 141. Corripi adeo credendum τὸ υ ante vocalem; verum fuit εὔρυνται. — πρὸς Διός. παρὰ τοῦ Διός. Hesych. h. v. ex h. l. adeoque iura a Ioue constituta: ὁ δὲ non ὅδε legere iubet quoque Sch. A. et laudat Od. Λ, 147 ὁ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει. ὁ δέ τι Vrat. b. Bentl. malit τὸ δέ τοι. Tandem μέγας ὅρκος ἐσσεῖται. L. ap. Bentl. cum Barocc. sed hoc Dorum est, non Ionum.

240. ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται. Sch. vet. Hesiodi p. CXVII. b. εἶπετ' Ἀ. Ceterum haec est illa Ἀχιλλέως εὐχὴ, cui similis erat illa precatio Camilli in exilium discedentis, vt ciues mox sui desiderium inuaderet: ex Appiano ap. Suidam in ea voce.

241. ξύμπαντας vulgatum. Vt de re leuiſſima ſemel moneam. σύμπαντας Barocc. Vat. Lipſ. Vrat. a. b. A. et ipſe Ven.. Variant in his vbique fere codd. nec idonea de cauſſa, niſi vbi breuis antecedens eſt producenda vel corripienda. Ita E, 861 ἔριδα ξυνάγοντες non συνάγοντες. Iam vbi talis cauſſa non adeſt, praeſtat retinere συν, vt inf. 399 ὁππότε μιν συνδῆσαι.

τοῖς δ' οὔ τι δυνήσεαι χραισμεῖν. Ven. τότε δ' οὔ τι. Ven. et ſic Ariſtarch.

δυνήσῃ L. apud Bentl. Vrat. a. a m. pr. Moſc. 1. 2. Etiam haec varietas ſaepe occurret; non vllius momenti, niſi vbi — εαι ante conſonam occurrit, tum aut pronuntiandum eſt vna ſyllaba aut ſcribendum. Antiquior autem ſcriptura haud dubie fuit — εαι. Contractiones ſerioris inuenti ſunt.

242. χραισμεῖν. abſolute, vt ſaepe, iam ſup. 28. 566. 589. Plena oratio eſt χραισμεῖν, χραισμῆσαί τινί (πρός) τι. *prodeſſe*. Adeoque etiam ad auertendum malum. βοηθῆσαι. Ita Λ, 120 ὣς ἄρα τοῖς οὔ τις δύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον. ad propulſandum adeſſe, propulſare. H, 144 ὅθ' ἄρ οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον χραῖσμε σιδηρείη.

εὖτ' ἂν πολλοὶ — πίπτωσι. ἀντὶ τοῦ ὁπόταν. Etymol. verſu laudato. vt et alibi pro ὅτε. ὁπότε. cum indicatiuo. Λ, 734 εὖτε — ὑπερέσχεθε. Od. N, 93 εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε. Alias inſeruit comparationi; vt Γ, 3. 10.

243. σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. grauiter dictum, et hinc a tragicis frequentatum: h. e. τὴν ψυχὴν σπαράξεις λυπούμενος vt Sch. br. vel ἀνιώμενος, vt Heſych. ad quem vide. Etymol.

244. χωόμενος ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας. Vereor ne hic verſus rhapſodis debeatur; eſt enim otioſus et infringit orationis vim; vixque ex Achillis perſona probabiliter appoſitus, vt ſe ἄριστον Ἀχαιῶν ipſe appellet. Nunc video etiam a Bentleio verſum notatum eſſe. Grammatici haerent in οὐδὲν, quod eſt pro οὐ.

245. προτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ. Alii ποτί. Sexcenties occurrit haec varietas: ſemel itaque defungendum eſt

opera, vt vniuerſe de eo moneam. Vtrumque eſſe Homericum dubitari nequit, metro exigente modo hoc modo illud. v. c. Ἕκτωρ δὲ προτὶ ἄστυ. ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρα. Alibi vtrumque locum habet, et vtrumque in libris habetur; Codicum tamen nulla in his eſt auctoritas. Grammatici non niſi ariolationes apponunt; licet itaque et nobis ariolari; definiri enim poteſt nihil. Aiunt igitur ποτὶ eſſe Doricum: v. c. Etymol. Euſtath. ad P, p. 1106, 20. add. Gregor. p. 84 et ibi Koen. Ab editore nihil poteſt poſtulari, quam vt, vtrum vtrum praetulerit, conſtantiam ſeruet in iis, in quibus metrum non intercedit. Equidem προτὶ praetuli, quia eſt antiquius et aſperius, ex πρὸς, προσὶ, προτί. — Schol. Apollonii Rh. III, 322 ex h. l. docet, ποτὶ eſſe Homero, quod vulgo παρά. παρέβαλε τῇ γῇ.

247. ἐμήνιε Clarke pronuntiatum eſſe cenſet ἐμήνι, quia ι in μηνίω producitur. Niſi eſt inter exempla vocalis longae correptae ante vocalem: Sic Jl. M, 10. Od. P, 14 et al. — ἐμήνυε L. ap. Bentl.

248. ἡδυεπὴς ἀνόρουσε λιγὺς Πυλίων ἀγορητής. Verſus paſſim in vſus ſcriptorum vocatus. Ludit in eo ad τὸν Λόγον transferendo Clemens Paedag. I, 6. p. 128 Pott.

249. ἐπί quod in Zenodotea legebatur γλυκίω (vt ſup. vſ. 80 κρείττω ad quem vſ. vide).

Ceterum hic verſus τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή, ad Platonem translatus eſt cum figmento, pueri inſediſſe ori apes: Olympiod. vita Platon. pr. inde a multis frequentatus vt a Dione Chryſoſt. a Cicerone Cat. 10.

250. τῷ δ' ἤδη δύο μὲν (multi codd. vitioſe δύω) γενεαὶ — verſus ſaepe excitatus, etiam ab Heſych. in γενεὰ, in notione γενεᾶς declaranda, item de Neſtore triſaeclo. Arguitantur quoque multa in re per ſe clara, quod ſenex forte ſeptuaginta et quod excurrit annos natus tertiam γενεὰν attigiſſe ſatis ſplendide dicitur: v. Porphyr. Qu. Hom. ſ. 13. Schol. Euſtath. Heſych. De aetate,

qua quis liberos generare potest, interpretatur γενεὰν Apollon. Lex. h. v. Variae vocis γενεὰ significationes expositae sunt a Schol. B. ad Δ, 60. qui locus exscriptus est ex eod. Apollonio. Paria habet Etymologus in γενεά. Alia congerere nihil attinet.

251. δύο γενεαὶ — ἐφθίαθ', οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδὲ γένοντο. Ἐν ἄλλῳ quod Zenodotus αἵ οἱ. sed vulgata respicit notionem ipsam, τοὺς ἄνδρας.

ἐφθίατο. ἔφθιντο. non ἔφθινται. a φθίμι. v. inf. ad Σ, 446.

ἅμα τράφεν. Barn. „γρ. ἅμ' ἔτραφεν." non est varians lectio: sed hoc signo declarare ille plerumque solet, posse ita scribi. Centies me in fraudem induxerat, vt variantes lectiones ab eo apponi putarem. De voce τράφεν pro ἐτράφησαν v. ad B, 661.

ἠδὲ γένοντο e Vrat. a. adsciui. Debebam Ionicas formas vel sine omni codd. auctoritate adsciscere. Metuebam tamen *patruae verbera linguae.*

253. ὅς σφιν. ὅ σφιν et h. l. pars codd. et ipse Venetus cum edd. ante Turnebum. Sed v. ad 73.

254. ὢ πόποι primum occurrit, in seqq. aliquoties obuium. Vocem exclamantis esse satis constat; verum origo ignoratur. Volunt antiquum nomen esse, πόποι, οἱ δαίμονες quod iam apud Plutarchum habetur: v. Apollon. Lex. h. v. Hesych. Etymol. Eustath. Nisi vocabulum est a sono factum; vt παπαί.

ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. Est hoc Homericum illud saepe obuium: χαλεπὸν δέ με πένθος ἱκάνει. εἴπερ τί σε κῆδος ἱκάνει. ἀλλὰ τό δ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει. et similia, in quibus ἐπὶ supplendum pro ἐφικνεῖται. Sic quoque alia: ἄδος τέ (πρὸς) μιν ἵκετο (κατὰ) θυμόν Λ, 88. Ita locum habet quod Etymol. ait: Ἱκάνω — σημαίνει καὶ τὸ παραγίνομαι καὶ καταλαμβάνω apposito hoc versu.

255. ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος. etiam apud Aristot. Rhet. I, 6 legitur. recitat quoque vss. 255. 6. 7 Plutarch.

de vtil. ex host. p. 87. F. et Schol. Thucyd. VI, 79. p. 428, 17. ad illustranda Thucydidea.

ἦ κεν. ὄντως ἂν χαρείη Etymol. in η. γηθήσει Vrat. a. quod defendi posset; at alterum tuetur ratio et auctoritas. De κεχάρομαι v. ad O, 98.

Ad sententiam conuenit inf. T, 63 sq. Ἕκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ etc.

257. μαρναμένοιϊν. Theodor. Gaza p. 162 μαρναμένοισιν.

258. οἱ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Editum βουλὴν e Veneto: οὕτως Ἀρίσταρχος, καὶ ἐν τῷ πολυστίχῳ. Sch. A. Sicque etiam Herodianus, Sch. B. L. Amst. Vat. Vt alibi: N, 621 Ζεῦ πάτερ, ἦ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων. Od. A, 66 ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν. Od. Σ, 247 ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν εἶδός τε μέγεθός τ' ἠδὲ φρένας ἔνδον ἐούσας· Nec aliter alii, vt Apollon. III, 408 ἄεθλος — τόν ῥ' αὐτὸς περίειμι χεροῖν. His auctoritatibus nititur lectio mutata; etsi βουλῇ etiam Apollon. Lex. in περὶ agnoscit. Similem disputationem inf. ad N, 729 videbimus; vbi βουλῇ περὶ ἴδμεναι ἄλλων.

Porro passim scribitur πέρι — πέρι, vt in Vrat. a. c. et edd. vsque ad Turnebum, qui e Romana restituit περὶ, nam est περι — εστε. At πέρι scribunt tantum si postponitur nomini. cf. Sch. B. L.

259. Ἀλλὰ πίθεσθε. Hoc versu stolide vsum vide Fauorinum ap. Plutarch. in Bruto p. 1000. A.

ἐμεῖο. Male ἐμοῖο, prisco errore, Sch. br. sicque Vrat. b. cum edd. Flor. Ald. 1. emendatum in Ald. 2.

260. 1. ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν, ἠέπερ ὑμῖν, ἀνδράσιν ὡμίλησα. — Est Zenodotea lectio; quod cum alii superbe dictum putarent, mutarunt in ἡμῖν. Sic Ven. cum Sch. A. scilicet ex nostro decori sensu. cf. Eustath. ὑμῖν etiam Hesych. agnoscit in ἤδη. vbi firmatur significatus vocis ἐπὶ τοῦ παρῳχημένου χρόνου ἀορίστου. etsi non minus ἦ δὴ γὰρ esse posset, vt inf. 573. Verum

ista ambiguitas sexcenties occurrit. De ὁμιλεῖν, quod primo nunc occurrit, v. ad μεθομιλεῖν inf. 269.

Ceterum vss. 260—266 et 273 recitat Dio Chrys. Or. LVII et rhetorice in sententias commentatur. Versus 260. 1 recitat Plutarch. de sui laude p. 544 F. et inde docet, recte aliquem gloriari posse ad contundendam aliorum ferociam. Themist. Or. XV, p. 198 mutat in mitius, καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν. Senectuti consentaneum esse, iuuenilia facta praedicare, monuerunt ex his vss. alii: cf. Cic. Cat. 10.

261. οὔποτ' ἐμ' Mosc. 1. Apud Apollon. Lex. p. 48 (T. I, p. 60) ἐπεὶ οὔποτέ μ' οἴγ' ἀθέριζον. Apud Etymol. in ἀθέριζον corrupte versus legitur. In vocis ἀθερίζειν etymo multi sunt grammatici v. Eustath. Schol. ad h. l. Schol. ad K, 67 e Porphyr. cf. Od. Ψ, 174. Etymol. h. v. Hesych. et hinc Steph. Lex. videtur proprie esse ἀθέρα, *paleam, abiicere.*

262. ἴδω sed deb. esse ἴδωμαι quia omissum μή, οὐδὲ μὴ ἴδωμαι. vt B, 488 similiter factum: πληθὺν δ' οὐδ' ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω (pro οὐδὲ μὴ ὀ.). Grauius erat obseruatu, ἴδωμαι, ἴδωμαι ἄν, pro futuro poni. Obseruavit quoque Lesbonax de figuris p. 186. 7. Recitat vss. 262—265 Pausan. X, 29 p. 871 vbi de Polygnoti pictura.

263. Pugnae Lapitharum cum Centauris, feris et silvestribus montium Thessaliae, vt Pelii, incolis, vetus fuit fama accepta et a poetis exposita etiam singularibus ἔπεσιν; e quibus narrationem suam adornasse videtur Ouidius Met. XII, 210 sq. Altera pugnae mentio fit B, 742. Od. Φ, 295 sq. add. Hesiod. Sc. Herc. 178 sq. Sch. br. et Ven. ad nostrum locum.

264. Narrant Schol. c. Eustath. apud seriores Ξάδιον scribi; legerunt ergo h. l. Καινέα τε, Ξάδιόν τε. Apud Eustath. est etiam Καινέα θ' Ἐξάδιόν τε. At est Ἐξάδιος etiam ap. Hesiod. Θ, 180 et Ouid. Met. XII, 266 *Dixerat Exadius.* ἀντιθέους τοὺς ἀγαθοὺς appellari (vix tamen sensu philosophico) ait Plutarch. de Is. et Osir. p. 360 F.

265. Abest versus a Cod. Ven. et a Scholiis: et a codd. L. et Eton. ap. Bentl. Townl. a pr. m. Vrat. a. a pr. m. Mosq. 2. a pr. m. et trib. Vindob. At legitur in Dione Or. LVII. l. c. In Vrat. b. ordo versuum est: οἷόν Πειρίθοον. Θησέα. Καινέα τ'. Potuit versus serius accedere; potuit quoque antiquo aliquo codice excidere, vnde pars seriorum codicum descripta est. De vltima in Θησέα (nec minus in Καινέα) recte quaerit Clarke, longa ne sit, vt notissimo more est apud Atticos, an breuis; Necdum video, quod dubitationem in Homero tollat; nam, si est longa vltima, pronuntiandum erit binis syllabis. Ad digamma confugit Payne Knight p. 51.

Ceterum de *Caeneo* sunt vss. I, 59 sqq. Apollonii Rh. et ibid. I, 40 de *Polyphemo* Elati f. Memorauerat tamen idem alium Polyphemum Taenaro ortum Neptuni f. ex Europa, cursus velocitate nobilem lib. I, 179 sq. qui tamen aliis in locis ipsi Apollonio *Euphemius* est; restitutus quoque nunc a Brunckio. In idem tamen lectionis vitium inciderat iam Valer. Flacc. qui I, 457 sq. de Polyphemo narrat ea, quae ad Euphemum, Taenarum redeuntem, spectare videntur.

268. Ͽηρσὶν Lips. Vrat. b. vt fere scriptores scribere solent, qui versus recitant; sic Aristides To. II, p. 293. De voc. vide inprimis Apollonii Lex. h. v. Φλᾶν pro Ͽλᾶν comparat Schol. Aristoph. Plut. 694. In etymologia vocis ὀρεσκῴοισι laborant grammatici. v. Schol. Eustath. Hesych. Etym. Apollon. h. v. qui ceteris praeiuisse videtur ex Apionis auctoritate: aut dici ὀρεσκῷον pro ὀρεσίοικον, quod parum grammatice fit, aut pro ὀρεσίκοιτον. παρὰ δὲ τὸ κεῖσαι, ὅ ἐστι κοιμηθῆναι δύνασθαι εἶναι Ἰακῶς. καὶ γὰρ διὰ τοῦ Ι εἴρηκεν, ὀρεςκῴοις (vt cum Villois. et Toll. legendum). καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ κῴδιον οἱονεὶ κοίτιον (immo κείδιον, κοίδιον) ὥςτε καὶ κῶας διὰ τοῦτο. — Verum in his necesse est poni, κείω etiam fuisse κοίω, adeoque κεῖσαι et κοῖσαι. Praestat hoc eo, quod Strabo narrat vocem ἀπὸ τῶν κώων (ὁ κῶος) h. e. κοιλωμάτων, ductam esse, lib. VIII, p. 564. de qua notione v. inf. ad

B, 581. Fuit vero etiam ὀρεσκῶος, vt apud Aeschyl. VII ad Th. 534 μητρὸς ἐξ ὀρεσκόου. At ὀρεσκῴων σκυλάκων est ap. Eurip. Hippol. 1277. Ὀρίκτιτον σῦν dixerat Pindarus. v. Fragm. Pind. CLVI, p. 150.

269. μεθ' ὅμιλεον. Sic Aristarchus: Schol. Ven. A. et sic Vrat. a. Aristarchus adeo sibi haud constitit, cum alias iuncturis compositorum nimium indulget. μεθομιλεῖν acceperant grammatici συμμαχεῖν hoc quoque loco: quod etiam facit Schol. Eurip. ad Phoen. 1417. Contra quos pugnant Sch. B. et L. Redditur in Sch. br. συναναστροφήν. Concedendum tamen est proprium vocis vsum Homericum esse in commilitio et societate pugnandi: Nestor cum iis se militasse, vna cum iis bello et expeditioni interfuisse pronuntiat. cf. ad Λ, 502.

270. ἐξ. Ni forte ἐκ fuit: excidit pars Scholii; qua Zenodotea lectio aut interpretatio vocum τηλόθεν ἐξ ἀπίης γῆς reiecta fuit. De hac voce ἀπίη γῆ iam inter veteres fuit disceptatum, aliis *terram longinquam*, ἀπίης, τῆς πόῤῥωθεν οὔσης, interpretantibus, aliis Peloponnesum, ab Apide Phoronei filio. v. quae congessit Wassenberg ad Paraphr. p. 42. Scholia Ven. A. aiunt: ὅτι παραλλήλως, τηλόθεν ἐξ ἀπίης. Addit: οἱ δὲ νεώτεροι, τὴν Πελοπόννησον ἐξεδέξαντο. Eadem repetuntur alibi: Γ, 49. Quomodo tamen *recentiores* memorari possunt, cum Apia de Peloponneso iam apud antiquiores, vt ap. Sophoclem et ipsum Aeschylum occurrat? Scilicet qui post Homerum, tanto interiecto temporis interuallo scripsere, omnes sunt οἱ νεώτεροι. Accipiendum tamen Scholion tantum de iis, qui Homerum interpretati sunt; ex his recentiores Peloponnesum h. l. intellexere; in quibus est Etymol. At antiquiores, in quibus fuit Apollonius Lex. videntur varius vidisse; etsi enim h. l. Peloponnesus intelligi possit, sunt tamen Homerica loca, in quibus manifeste appellatiue dicitur terra longinqua, ἀπίη γῆ, Od. Π, 18 *vt pater amplectitur filium* ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γῆς. add. Od. H, 25. Ceterum hoc idem pronuntiatum, τοὺς νεωτέρους Apiam Peloponnesum dixisse, etiam Geographi

repetierunt: Strabo VIII, p. 570 C. (qui et verſum 270 recitat p. 16 B.) et Steph. Byz. in Ἀπία. Scilicet *Apia* tantum poetarum nomen factum, nunquam geographicum nomen fuit; vti plura ſunt terrarum nomina, quae tantum in poetis occurrunt, vere in hominum vſu nunquam fuerunt. Itaque non ſunt probandi, qui cum Sch. Thucyd. I, 9 antiquius nomen *Apiam* fuiſſe aiunt, mutatum poſt Pelopem in Peloponneſum.

271. Ἐ— quod Zenodotus ſcribit: κατ' ἐμωυτὸν, *Sch. Ven. A.* Sane Ionice ita ſcriptum eſſe debuit, ſi ex Herodoto et Hippocrate aeſtimes. Aliud, quod in Homeri exemplaribus notatur, eſt, quod in nonnullis vna voce κατ' ἐμαυτὸν erat ſcriptum; hoc improbauit Ariſtarchus et alii qui compoſitum ἐμαυτὸν apud Homerum occurrere negabant; ſed ἐμ' αὐτὸν (οὕτω κατὰ παράδοσιν ait Sch. A.) ſcribere iubebant; vt nec ἑαυτὸν, ſed ἓ αὐτόν. Ita et σὲ αὐτὸν et σ' αὐτὸν non σεαυτόν. At in ſecundo caſu vulgare occurrit σαὐτοῦ. σαὐτῆς quod Ionice eſſe debuit σεωυτῆς binis ſyllabis. Appingitur vulgo in Ionicis ſcriptoribus diaereſeos nota σεωϋτῆς. ἑωϋτῆς. Spectant ad hanc obſeruationem etiam illa, quod ἕο αὐτοῦ et ἑοῖ αὐτῷ in Homero ſcriptum eſt, non ἑαυτῷ nec ἑαυτοῦ. qua de re quoque ſubtiliter egit Apollon. de Syntaxi lib. II, ſ. 19. cf. Schol. Ven. Res iam antea ex Euſtath. et Etymol. erat nota. Codicum, inprimis vulgarium, nulla in his poteſt ratio haberi, vt nec edd. vett. Neque talia pro Homerica ratione haberi poſſunt; ſed ſunt repetenda ab ea aetate, qua diſtingui verba coeperunt; adeoque inter Alexandrinos.

272. Ἐ— Notatum fuit μαχέοιτο. nam haec obſeruatiuncula ſaepe repetitur, quod eſt μαχέομαι, μαχέσομαι. cf. ad 298. Sic quoque Dio l. c. Or. LVII. Ariſtid. T. II, p. 372. tum Etymol.

273. ξύνιον. Variauit ſcriptura iam olim. ξύνιεν, quod et Ven. habet, fuit lectio Ariſtarchea quam et Herodianus lib. XVII (τῆς καθόλου puto) memorauerat: Schol. A. Scilicet, vt ſemel moneamus, duplex fuit antiquitus

verborum in μι forma, altera in εω. αω. οω. altera in μι. In Homero formae antiquioris exempla multa occurrunt: superfunt etiam tempora in vulgari flexione multorum verborum. Ita fuit ἱέω et ἵημι. ξυνιέω et ξυνίημι. Vnde occurrit ξυνιεῖς. Fuit forte et ἴω, ἶον. Nunc tamen aoristum esse ἶον ab ἱέω, e grammaticorum vsu dicimus; ergo et ξύνιον h. l. cum Etymol. h. v. ξυνίει imperatiue, est Od. A, 271 εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει. At a ξυνίημι est ξύνες B, 26. ξύνετο Od. Δ, 76. Sic μεθιέω fuit, v. inf. ad Z, 523. K, 121. E, 880. et μεθίημι, vnde in Od. Δ, 372 mansit ἠὲ ἑκὼν μεθίης. Nihil adeo refert, vtro modo scribas, nisi, quod sensu *intelligendi* etiam alibi συνίημι in Homericis occurrit: vnde ξύνιεν est pro ξυνίεσαν. Vtramque formam habet Hesych. ξυνίον ἀέκοντος ἐμοῖο laudat Theod. Gaza p. 179. scilicet memoriae vitio ex v. 301.

275. μηδὲ σὺ τόνδ' — ἀποαίρεο κούρην. ⸖ signum spectauit ad vulgare illud: ὅτι ἀρχαϊκῶς, τόνδ' ἀφαιροῦ, οὐχὶ τοῦδε. Schol. A. et pro casu secundo quartum poni in h. v. notat Gregor. Cor. p. 39. Est tamen in Homero perpetuum hoc, ἀφαιρεῖσθαί τινά τι. Tum τόν γ' Eton. ἀποαίρεο notabile propter hiatum vt iam 230.

277. Πηλείδη, 'θέλ' ἐριζ. Obseruatio veterum fuit a multis repetita, (v. Schol. hic inprimis Ven. A. et saepe, vt ad Θ, 229. Eustath. Etym.) apud Homerum esse ἐθέλω non θέλω· Itaque hic locus, in quo θέλειν a poeta admissum esse videbatur, nam ἔθελ' metrum respuit, variis modis fuit constitutus: vel Πηλείδ' ἤθελ' (sic et Ven. et Mosc. 2. 3.) vel Πηλείδῄθελ', Πηλείδῃ θέλ' seu, vt Sylburg. constituit: Πηλείδῄθελ', vel Πηλείδη 'θέλ', quod vltimo loco in Schol. A. occurrit, quodque nunc recte receptum est inde a Turnebo, Simile est δὴ 'φάμεν Il. Θ, 229. At Aristarchus ὀξύνει τὸν δῆ, τὸ πλῆρες λέγειν ἔθελε. Scripsit ergo et is Πηλείδῄθελ' vt vltima in Πηλείδη et prima in ἔθελε sint contractae in η. Ad recentiores codd. in his non est attendendum. Πηλείδη θέλ' Vatic. Πηλείδ' ἤθελ' Lipf. Ven. Eton. edd. omnes ipsa

Rom. et Steph. Sed recte Turneb. et Barnef. vt nunc legitur, quod pars quoque codicum habet, vt Mor. Barocc. Cant. et noftri.

278. De ἔμμορε mira comminifcuntur; effe pro μέμορε. Atqui nec praeteritum locum habet. Debet effe aoriftus: ἔμορον et ἔμμορον a μόρω et μορέω, aufero portionem feu fortem, μόρον vel μοῖραν. Ita Etymol. quoque fenfit, vt fit ἔτυχεν, ἔλαχε. vti etiam exponunt vocem Sch. br. Hefych. et primo loco Apollon. ἔμμορε. ἔμμορε (f. ἔμορε) κατὰ μοῖραν εἴληφεν.

280. θεὰ δέ σ' ἐγείνατο Mofc. 1. vn. Vindob.

281. ἀλλ' ὅδε Eton. Ven. Townl. Vrat. b. tum ἐπὶ πλ. Vrat. c.

283. λίσσομαι, Ἀ. Nil ad haec veteres obferuarunt; nifi quod Euftath. habet: λιτανεύει τὸν βασιλέα, παύσασθαι τοῦ χόλου τῷ Ἀχιλλεῖ. Verfio in fraudem rapit: *verum ego precabor Achillem deponere iram;* ac fi effe poffet λίσσομαι Ἀχιλλῆϊ. Immo vero eft μεθιέναι χόλον Ἀχιλλῆϊ cum tertio cafu, cum in alterius gratiam aliquid fit; nifi mauis dictum χόλον Ἀχιλλῆϊ pro εἰς Ἀχιλλῆα. Mutaui itaque interpunctionem. Conuerfa enim eft oratio Neftoris ad Agamemnonem in hoc quoque verfu: *compefce iram tuam; ego vero ipfe precor, vt.* αὐτὰρ eft pro δὲ dictum, et, vti hoc ipfum, merae copulae vim habet; fic alibi, vt Od. H, 121., vel *et praeterea*, vt Od. O, 159. Verfus hos expreffit Ariftoph. Ran. 856 fq. vbi Brunck. quoque de praua interpretatione vulgari monuit.

286. κατὰ μοῖραν ἔειπες. ἔειπας et hic Laud. duo Vindob. Mofc. 1. 2. cf. fup. ad 106. In Apollon. Lex. voc. αἶσα p. 60 laudatur tantum: ναὶ δὴ ταῦτα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.

287. πέρι et hic edd. et codd. At v. ad 258. In Sch. Ven. A. E, 325. citatur ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἔθεται. Sane ἔθει, *folet*, ἔθων vidimus. Eft tamen lapfus calami.

288. πάντεσσι δ' ἀνάσσειν laudat quoque Dio Chryf. Or. II, p. 74 R. At rationibus τοῦ Digamma repugnat;

ergo Bentl. πάντεσσι Ϝανάσσειν emendat, aut potius πᾶσι δὲ Ϝανάσσειν, πάντων δὲ Ϝανάσσειν.

289. ἅτιν' οὐ πείσεσθαι ὀΐω. Multa hic in Schol. L. parum ad rem facientia. Perperam grammatici πείσεσθαι ad πάσχειν referunt, aut, si a πείθω ducunt, πείσεσθαι modo actiue, modo passiue, significare volunt. Quod cum non perspicerent, nonnulli fuere, qui h. l. ἅ τινα seiungerent, ἃ οὐκ οἶμαι ἕνα τινὰ ἄνθρωπον πείσεσθαι καὶ παθεῖν· quam indocte! Vti est πείθω τινά τι, E, 252 μή τι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἴω. ita est πείθομαί τί τινι (in alicuius gratiam, παρά τινος). Semel hoc monitum sufficiet ad alia loca vt inf. 296. 427. Υ, 466. Od. Γ, 146. vbi Eust. Estque adeo h. l. καθ' (ἅτινα) οὐκ οἴω ἐγὼ πείσεσθαι αὐτῷ. Ceterum πείθεσθαι hic et 296 Mosc. 1.

291. Τοὔνεκα οἱ προθέουσι. Barnes: γρ. τοὔνεκεν οἱ non intellecto vsu τοῦ Digamma — ad προθέουσι. Nihil notatum in Apollonio, Hesych. Etymol. occurrit. Fuisse tamen ad h. v. Scholion, intelligas ex appicto in Ven. signo ⊱. Vulgo, etiam in Eustathio, redditur per προτρέχουσι, vt sit: *probra praecurrunt dicta*, ὀνείδεα προτρέχουσι τοῦ μυθήσασθαι, pro, τῶν μύθων, αἱ ὕβρεις τοῦ λέγειν. parum scite. modo συνιᾶσι, in Schol. br. (legendum forte προιᾶσι, a προιέναι, προέσθαι, *permittere*, quod Homero esset προιεῖσι, vt Λ, 270). Restat vt poeta dicatur antiquam formam adhibuisse: προθέω pro προτίθημι. vti in subiunctiuo θῶ et Ionice θέω habetur, et ipse poeta θείω, θείομεν dixit, vt sit adeo προθέουσι pro προτιθεῖσι, *permittunt*, προτρέπουσι. Vidit quoque Damm. in Lexico. Bentl. coni. τοὔνεκά οἱ πόλλ' ἔστιν — vt Υ, 246 ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι πολλὰ μάλ'. Hesych. corrupte καιροθέουσι. κρατοῦσι. προτρέχουσι.

292. ὑποβλήδην. ex ὑποβάλλειν· de quo v. ad Τ, 80, vbi est ὑββάλλειν de quo v., Apollon. Lex. Etymol. ὑποβαλὼν λόγον, ὑποκρουστικῶς ἔτι λέγοντός τινος. ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὁ Ἀχιλλεὺς, versu hoc adscripto. Si-

milia, etsi aliis verbis Schol. br. Leid. Eustath. Hesych. vt sit lat. *interpellare*. Saepe tamen omnino *responde-re*. Apollon. Arg. aliquoties adhibuit simpliciter pro, exorsus: κακῶς ait Schol. ad III, 400. Etiam h. l. ὑποβλή-δην de interposito sermone simpliciter accipi potest; *excipiens, respondens*.

294. εἰ δή σοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι. Prima verba Herodianus ὀρθοτονεῖ. scribi ergo voluit δή σοὶ πᾶν. alioqui enim poetam δή τοι scripturum fuisse. v. Sch. A. B. L. docuerat plura de hac subtilitate grammaticus ad Od. Γ, 50 τοὔνεκά τοι πρότερον.

εἴπῃς Eton. Laud. Barocc. Ven. Townl. Vrat. a. b. Vindob. pro vulg. εἴποις. et iam vidimus istud Homerico vsu probari. Bentleius acute: πᾶν ἔργον, inquit, nusquam. Malim τι ϝέπος, vt B, 361 οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἴπω. Scilicet ἔπος εἰπεῖν centies occurrit; at nusquam ἔργον εἰπεῖν. Porro εἴκω vbique Homero est ϝείκω, ergo et ὑποϝείκομαι. Mederi voluit Bentl. legendo: εἰ δή σοί τι ϝέπος ὑποϝείξομαι, ὅττι κε ϝείποις. De toto versu non habeo quod dicam.

295. ἄλλοισι δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο. ⸖ Schol. A. „κοινὸν τὸ ἐπιτέλλεο, καὶ ὁ γὰρ περισσὸς, διὸ ἀθετεῖται·“ (debuit adeo versui obelus — appositus esse, non ⸖). Severum iudicium, et obscurum: ἐπιτέλλεο esse κοινὸν sensum debet habere, vocem esse vtrique membro communem, et repetendam altero loco μὴ γὰρ ἔμοιγε sc. ἐπιτέλλεο. adeoque versus sequens esset inutilis. (v. ad v. 296.) non vero 295. At tamen videtur statuere: esse γὰρ otiosum, ideoque versum improbari. Atqui γὰρ est pro δὲ, vt saepe in Homero, qui in particularum vsu longe ab subtilitate sequiorum abest. Tum B. et L. ἐμοί γε scribi volunt, non ἔμοιγε.

296. σήμαιν', οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοὶ πείσεσθαι ὀΐω. Eustath. τινὲς, ὡς καὶ Λογγῖνος δηλοῖ, νόθον οἴονται τὸν στίχον. Et hoc recte, nam si quem alium, hunc versum suppletum esse perspicies. Assentitur quoque Bentl.

οὐ γάρ ἔγωγ' ἔτι praefert Sch. B. L. ἠθικῶς. Alii legerant ἔγωγέ τι vti Schol. et Vrat. a. Mosc. 2 et e corr. 1. vti 289 erat ἅτινα cum πείσεσθαι.

297. σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι· primo occurrit vetus loquendi forma, in seqq. aliquoties obuia ἐμβάλλεσθαί τι φρεσὶ, θυμῷ, vt et ἐνθέσθαι de actu animi, quum ad cogitandum, considerandum ac deliberandum aliquid arripit ac suscipit, cf. K, 447. O, 566. Ψ, 313.

298. χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχήσομαι. οὔτοι Ven. vterque, Lips. Towneł. Alii οὔτι ἔγωγε. Porro μαχήσομαι in edd. tuetur Venetus. Schol. A. addit: οὕτως, διὰ τοῦ η, μαχήσομαι, οὐ διὰ τὸ ες, μαχέσσομαι. Tunc laudat pro se: „μαχήσομαι esse in Massiliensi, Argolica, Sinopica, Antimachi et Aristophanis recensione." Vtinam grauiora ex istis codd. notasset! Addunt Schol. B. et L. „Aristarchum per η scribere, at Heracleonem nomina quidem per η, verba autem per εσσ scribi voluisse, vt, Σολύμοισι μαχέσσατο." inf. Z, 184 vbi vide. Sic quoque scriptum est in Vat. Eustath. Mori, Vrat. a. Mosc. 1. 2. Fragm. Eton. Repetitur quoque obseruatiuncula et inculcatur a grammaticis pluribus locis. At supra 152 nihil erat monitum, vbi erat δεῦρο μαχησόμενος; Contra inf. 304 μαχεσσαμένω editur. Bentleius μαχεσσ. praefert. Vix res digna, vt verbum addam; vtrumque enim recte scribitur, modo constantiam serues. Orta videtur duplex scriptura in hoc et nonnullis similibus (v. ap. Eustath.) ex eo, quod antiquitus, cum nondum ε et η discretum esset, scriptum fuit μαχέσατο, idque postea grammatici modo μαχήσατο modo μαχέσσατο exararunt. Retinere praestat sollennem formam. Notabilior est altera ratio, rara quidem, cum poetae ad corripiendam syllabam η mutarunt in ε, vt γαμεθεῖσα apud Theocr. VIII, 91.

299. ἐπεί quia Zenodotus legerat, ἐπεί μ' ἐθέλεις ἀφελέσθαι, ex aliis forte exemplaribus. Barnes: γρ. ἀφέλεσθε διδόντες. Est autem dictum pro τὸ διδόμενον, *quandoquidem aufertis id quod ipsi dederatis*, adeoque, addit paullo subtilius Schol. ὑβρίσαντες ἑαυτούς γε, οὐχ

ἐμέ. Porro esse σχῆμα Asiaticum μ' ἀφέλεσθε pronuntiat Lesbonax p. 182. esse Atticorum ait Gregor. Cor. Inepte! Duplex est antiquior vsus, ἀφελέσθαι τινά τι et τινά τινος, vt paullo ante vidimus.

301. φέροις ἂν ἑλὼν diuisim recte codd. Ven. Barocc. Vat. cum Schol. br. At Schol. A. B. L. ἀνελὼν contendunt esse retinendum, nam ἂν bis positum Atticorum esse. Bentl. itaque coni. οὐχ ἕν τι φέροις ἂν —

Porro ἀέκοντος (quod fuit αϝεκοντος) Schol. B. scribere iubet ἀ ἑκοντος, quod et aliis locis monent grammatici esse faciendum.

ἐμοῖο Flor. Ald. 1. perpetuum fere sphalma; emendatum in Ald. 2.

302. εἰ δ' ἄγε μὴν, substituunt veteres εἰ θέλεις, εἰ βούλει, etiam Gregor. de Dial. p. 13.

303. αἶψά τοι αἷμα ἐρωήσει περὶ δουρί. αἶψά τῳ Bentl. acute. Et Eustath. ἀορίστως λέγει p. 107, 12. et antea 299 οὔτε τῳ ἄλλῳ. Attamen etiam Od. Π, 441 αἶψά οἱ αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί.

ἐρωήσει, quod alibi de quocunque impetu vehementi, nunc est de sanguine *emicante*. Spectat huc in Hesychio ῥεύσει. Sch. br. cum Etymol. περιῤῥυήσεται τῷ δόρατι. Enargiam in hoc loquendi modo insignem agnovere veteres: Sch. B. L. ἐναργῶς δὲ πέφανται τὸ περὶ δόρυ μεθ' ὁρμῆς ἐκχεόμενον αἷμα· καὶ ταύτας ἐμψύχους ἔλεγεν εἶναι παρ' αὐτῷ (Homero) λέξεις Ἀριστοτέλης.

304. μαχεσσαμένω etiam ap. Apollon. in τῷ vbi hoc versu vtitur, et in ipso Veneto; Schol. A. tamen Aristarchum η probare monet. μαχησαμένω rescripsi. v. ad 298.

305. ⸖ Nil respondet in Schol. nisi quod iungi posse ait ἀγορὴν Ἀχαιῶν. forte fuit ⸗.

306. νῆας ἐΐσας. Primo nunc occurrit; quo sensu dictum sit dubitatur. v. inf. ad 468.

307. ⸖ Videtur et hic ⸗ fuisse; notatur enim, quod Μενοιτιάδης, patronymicum, ponitur absolute, proprio nomine non adiecto.

308. νῆα θοὴν ἅλαδε προέρυσσεν. Hesych. male προέρευσεν. v. mox 435. 485. Od. O, 496.

309. ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν. Pro hoc: ἐν δ' ἐ. Aristarstarchus. Ven. A.

310. ÷ Signo nil in Schol. respondet. Sed respicit illud forte Sch. ad v. 143 quem Zenodotus eiiciebat.

311. ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη. ἂν δ' ἀρχὸς ἔβη Harlej. Laud. Barocc. Vrat. A. vnus Vindob. alter ἀνὰ in rasura. br. Schol.

312. ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα. ἀπέπλεον Vrat. a. a pr. m.

314. οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο. Sic potiores. ἀπολυμαίνοντο Barocc. cum aliis et Apollon. Lex. h. v. ἀπολυμαίνοντο. ἀπεκαθαίροντο, ἀφηγνίζοντο. ordo tamen litterarum esset ἀπελυμ. Respicit locum Pausanias VIII, 41. p. 683, vbi de Lymace Arcadiae fluuio, ita dicto καθαρσίων τῆς Ῥέας ἕνεκα· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, ἀπολυμαίνεσθαί τε ἐπὶ τῇ λύσει τοῦ λοιμοῦ τοὺς Ἕλληνας καὶ ἐμβάλλειν τὰ λύματα εἰπὼν σφᾶς ἐς θάλασσαν. Cf. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 215. Ceterum primam in λύω produci, obseruat Labbe, cum in λύσις, λυτὸς, corripiatur, hocque ad h. l. illustrat Clarke similibus exemplis. Plura v. in Etymol. in θύω. Caussam in eo quaerit R. Payne Knight p. 69, quod λυϝω olim fuit, quodque aspiratio interdum quievit. At quando et cur fiat, non magis docuit, quam Clarke. Quantum assequor, fuere plurima verba, quae duplicem haberent formam, vsum et pronuntiationem, alteram breui vocali, alteram longa: inde diuersa quantitas in nonnullis temporibus; inde futurum secundum, quod appellant, cum aoristo altero, penultima correpta extat.

315. ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἑκατόμβας. ἔρδον. alii ἕρδον. Sane vtrumque scribitur; et videtur vtrumque pronuntiatum esse vsu Graecorum. ἕρδειν probat Etymol. Videtur conuenire ἔργμα. Apud Hesiodum est Ἔργ. 801 οἳ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι. non ἐφ'. et seruandum hoc per totum carmen; ergo et Od. H, 202 εὖθ' ἔρδωμεν

praestat scribere ἔντ' ἔρδομεν. Praeterea autem antiquior scriptura tertia esse debuit per digamma; nam occurrunt Il. Ξ, 261. μή οἱ ἀποθύμια ἕρδοι, fuit Ϝέρδοι. Od. O, 359 φίλα Ϝέρδοι. mansit hoc constanter in Ϝέργον cum deriuatis, vt digamma seruaretur; etsi in ἔρδειν et Ϝέρδειν vsus variet: nam sic v. c. Il. I, 53 πόλλ' ἔρδεσκε. K, 503 ὅ τι κύντερον ἕρδοι et sic porro.

τελήεσσας ἑκατόμβας. τελήεσσας varie explicant grammatici. Praestat tenere, quod primo loco posuit Apollon. Lex. esse pro τελείας voc. propr. de victimis nullo vitio laborantibus.

316. παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. Epitheton hoc primo nunc obuium; ergo de eo paucis monendum. Est ἀτρύγετος vox antiquata, quam grammatici ex etymo interpretati sunt, cum vsu illa exoleuisset: vel vt sit pro ἄτρυτος, *non vexatum* mare vento; vel a τρὺξ, τρυγὸς, faex, vt sit ἅλς βαθεῖα, ἄβυσσος τρύγα μὴ ἔχουσα, vel a τρύγη, τρύγην μὴ ἔχουσα, τὸν καρπὸν, oppositum terrae: hocque verius, modo teneas antiquum vsum. Voc. τρὺξ et τρύγη dictum est de vini, tum et de aliarum frugum prouentu; abiit τρὺξ ad faeces vini, at τρύγη mansit de tritico. Praeiuit Apollon. Lex. h. v. et Etymol. Hesych. hinc alii; etiam Schol. inprimis ad Il. O, 27. Est adeo *mare sterile*, ἄγονον. quo forte sensu et ἀκύμων θάλασσα dicta fuit; maris ἀκάρπιστα πεδία dixit Eurip. Phoen. 218. vbi cf. Valk. p. 81. et opponitur *terrae arabili*, *frugiferae*, quae sollenni epitheto τραφερὰ appellatur. Rich. Payne Knight p. 72, cum meminisset Oceanum dici ἁπάντων γένεσιν, mauult exponere *mare inexhaustum*, *perpetuo generans*, (vt α sit intensiuum) notione Oceani ad mare traducta. Il. P, 425 etiam ἀὴρ ἀτρύγετος occurrit; qui *vastum inane* Lucretii est.

317. κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν. De κνίσση praeeunte Porphyrio agunt grammatici ad h. l. add. Etymol. Apollon. h. v. De varietate in sibilo geminato v. sup. ad 66. Pro ἷκεν est quoque ἦκεν vt in vno Vindob.

Digitized by Google

319. οὐ δ' Ἀγαμέμνων λῆγ' ἔριδος τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆϊ. paullo insolentius dictum ἀπειλεῖν τὴν ἔριδά τινι, vel ἐπαπειλεῖν. Schol. br. supplent κατὰ, καθ' ἣν — esset adeo, non cessauit ab ira, perstitit in ira, in qua minatus erat — quod languet. nam non destitit a minis quas fecerat inter rixandum. Apollon. Lex. voc. ἔρις recitat: λῆγ' ἔριδος κρατερῆς, memoriter vltima voce addita ex Il. N, 358 notante Villois. πρῶτος Vindob. indocte.

320. ⸖ (non ⸓) quia alius Eurybates, Vlyssis praeco Il. B, 184. Respicitur porro Scholion de Pylaemene duplici ad E, 576. N, 643. B, 851.

321. ὀτρηροὶ, vox obuium significatum habens, δραστικοὶ, ἐνεργεῖς, σπουδαῖοι. notatur tamen in Schol. Etymol. Hesych. et iam in Apollon. Lex. in ὀτρηροὶ, quod ad Od. Δ, 109. spectat, vnde cepit Hesych. In etymo ineptiunt grammatici. Debuit esse verbum ὀτρέω, quod et ὀτρύω. ὀτρύνω. altior origo latet.

324. 5. εἰ δέ κε μὴ δώῃσιν. sic quoque Ven. et Schol. At Barocc. et Mori c. Vindob. δώωσιν, vt v. 137 erat.

ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι sc. σὺν ἀνδράσιν. At Sch. br. et Leid. cum Eustath. iungebant: ἕλωμαι ἐλθὼν, σὺν πλεόνεσσιν, vt esset: ἕλωμαί κεν αὐτὴν μετὰ πολλῶν καὶ ἄλλων κτημάτων. quod acumen forte natum est ex minis Achillis vs. 300.

326. κρατερὸν δ' ἐπὶ μ. Barnes „γρ. κρατερόν τ' —"

327. τὼ δ' ἀέκοντε βάτην. Bentl. „nisi ἀκέοντε fuit, vt βῆ δ' ἀκέων vs. 34."

328. Post Μυρμιδόνων abest δ' in ed. Rom. in aliis τ' interponi ait Barnes.

330. ⸖ (non ⸓) quod a contrario dicta sunt οὐδὲ γήθησεν pro ἐλυπήθη. Sch. A. *animo commotus est.* Schema notarunt multi, etiam recentiores, et notatum exemplum simile Virgilii Aen. VI, 350 vbi Charon — *nec vero Alciden me sum laetatus euntem Accepisse lacu.* Ita mox vs. 332 eloquentia in silentio obseruatur. Clarke laudauit Hermog. περὶ μεθόδου δεινότητος. c. 37.

332. οὐδέ τι. Non οὐ δέ τε. Etiam Cypria τι. Schol. Ven. A.

335. οὔτι μοι ὔμμες ἐπαίτιοι. οὔτοι vitium solius Ald. pr. οὔτε Rom. Tum ὔμμες non ὕμμες· monent Sch. ὑπαίτιοι Laud.

Suauiter haec detorquet Plut. de tranquill. p. 864, T. VII, quam grauis dolor sit, si quis sibi dicit, οὔτις ἐμοὶ τῶν ἄλλων (f. τῶν δ' ἐστὶν) ἐπαίτιος, ἀλλ' ἐγὼ αὐτός.

336. ⸖ quod Zenodotus legerat ὁ σφῶϊν quod esset ὑμῶν vel ὑμῖν; vt v. 338. At σφῶϊ' est vos duo. cf. ad A, 8 Scilicet duo sunt grammaticis obseruata: primo, quod ὃ σφῶϊ et ὅς σφῶϊ occurrebat: de quo iam vidimus ad 73. Schol. Ven. et Vat. ὃ σφῶι δίχα τοῦ σ. ὁμοίως τὸ θώρηχ' ὃ γάρ ἦν οἱ (Il. Σ, 460). In edd. h. l. constanter ὅς, et in plerisque codd. at ὃ Lips. Mosc. 1. a m. pr. et ex Ven. ὁ σφωι. editum. Altera quaestio est iam memorata de σφῶϊ et σφῶϊν; hoc et Mosc. 1. habet et in Apollon. Synt. p. 166 editur; male puto: nam sententia verborum ibi postulat σφῶϊ. Idem ibid. obseruat, σφῶϊ accentum seruare, nec scribi posse, ὅς σφωι.

337. Πατρόκλεες Mori.

338. ⸖ haud dubie propter μάρτυροι forma antiqua quae prorsus exoleuerat serius (vt Sext. Empir. adu. Grammat. p. 260 testatur) pro μάρτυρες· quae obseruatio ad fastidium repetitur, v. ad B, 302 et h. l. Eustath. p. 114. Est quoque μάρτυρες in Barocc. et aliis. in eod. ἔστον, estote, at ἔστων, sunto. Porro σφῶϊν, αὐτοῖν Apollon. Lex. h. v. cum hemistichio.

340. ⸖ quia τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος dictum sit pro βασιλῆος τοῦ ἀπηνέος· Schol. Ven. A. et Eust. p. 113. secundum obseruationem iam sup. factam v. 11. τὸν Χρύσην ἀρητῆρα, ad quem locum vide. At Grammaticus non vidit τοῦ esse Homero pro τούτου vel ἐκείνου τοῦ β. Scholion Porphyrii, haud magni momenti, de regibus medio loco inter deos et homines collocatis a Valkenario ad Ammon. p. 240 exscriptum, est idem quod e Ven. B. et Lips. adscriptum est a Villois.

Porro pro ἀπηνέος Seleucus ἐν τῇ πολυστίχῳ scribebat ἀναιδέος, scil. ex emendatione, quia sic sup. v. 149 ἀναιδείην ἐπιειμένε.

Ad εἴποτε in Vrat. a. superscr. η. Forte voluit ἤ ποτε vt A, 240. sed obstat γένηται.

341. ἐμοῖο. Vrat. b. vt 259.

342. ἦ γάρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει. Turbat metri ratio in ὀλοῇσι. Atque in hoc manifesta fit vtilitas doctrinae de Digamma. Nam scriptum fuisse patet ολοϝῃσι, quod pronuntiatione duplicatum esse apparet ολοϝϝῃσι. Sic et Jl. X, 5 Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοὴ Μοῖρ' ἐπέδησεν. fuit ολοϝϝη. Aliena itaque sunt commenta de versu λαγαρῷ ap. Eustathium hic et aliis locis. vt inf. M, 208. Multae sunt ineptiae super στίχοις ἀκεφάλοις, μειούροις, λαγαροῖς de quibus multi multa. Loc. primarius est ap. Athen. XIV, p. 632 D.

Antiqua est seu lectio seu interpolatio ὀλοίῃσι, quam Ven. cum Sch. A. agnoscit; etiam Hesych. Etymol. Potuit ita pronuntiari, nam etiam ὀλοοίτροχος, quod remotius est, occurrit Jl. N, 137. At ὀλοῇσι, quod Barnes intulit ex Eustathio, interpolatum est. Bentleius etiam scribebat ἦ γάρ ῥ' vt sup. 113. καὶ γάρ ῥα.

343. Mire laborant grammatici in interpunctione: Sch. A. v. Notam ad h. v. οὐδέ τοι Vat. msf. Tz. Laud. Porro pro νοῆσαι videtur desiderari posse notio *videndi*. Hoc sensisse videtur Bentl. qui coni. εἶδε. vel οὐδέ τι οἶδεν ὁρᾶσθαι. Jl. Σ, 250 Polydamas: ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω. Sic et Od. Ω, 451. Et Jl. Γ, 109 οἷς δ' ὁ γέρων μετέῃσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει. Est autem ὁρᾶσθαι, ὁρᾶν. Hesych. v. c. Jl. Γ, 306. Nimis tamen subtiliter haec: cum ipsum illud *videre* de animo dictum sit νοεῖν· etiamsi non memineris notum illud: νοῦς ὁρᾷ. Ceterum miror Schol. et Eustath. accipere τὰ πρόσσω, praeterita et τὰ ὀπίσσω, τὰ μέλλοντα. Sic et inf. Jl. Σ, 250 faciunt.

344. μαχέοιντο Ἀχαιοί. Hiatus non est Homericus; etsi non aliter Ven. Sch. A. et Schol. Theocr. 3, 24. Iam

Barn. „γρ. μαχεοίατ'" nec adſcripſit vbi? Emendauerat quoque ſic Bentleius.

349. λιασθεὶς, χωρισθεὶς, ἐκκλίνας. Schol. Heſych. De voce v. ad O, 520. Verſum recitat Plutarch. de aud. poet. p. 26 E. De lacrimis heroum multi multa. Scilicet non decori ratio in his habita priſca aetate, nec turpe viſum naturae ſenſum patefacere. Turpitudo a cauſſa proficiſci viſa, ab ignauia, mollitie, mulierculae amore; at h. l. ab indignatione proficiſcitur.

350. ἁλὸς πολιῆς primo loco epitheton occurrit, receptum quoque a latinis poetis, *canum mare*, ab albicante ſpuma: ſic Schol. ad h. l. Sch. Apollon. Arg. I, 454. Etymol. in h. v. ſed interpolatus. At multa argutantur grammatici ſuper vi et etymo: v. Euſtath. multis locis: vnde Phauor. Sch. B. ad T, 267.

ἐπὶ οἴνοπα πόντον. Sch. Lipſ. ap. Bentl. et Waſſenb. „γρ. καὶ ἐπ' ἀπείρονα." τὸ οἴνοψ optime redditur τὸ μέλαν. vt et μείλανα πόντον videbimus Ω, 79. Schol. B. et L. οἰκεῖον τῇ θινὶ (leg. τῇ ἁλὶ) τὸ πολιὸν, τῷ πόντῳ τὸ ἄπειρον καὶ τὸ οἴνοψ. proprio aliquo modo Mari Aegaeo epitheton hoc *fuſci* maris conuenire, contendebat Wood p. 319. Ceterum Schol. non male obſeruat, cum arte aliqua poetam hoc parare, vt, Achille propter moerorem ſeorſum ab aliis in littore, mari alluente, ſedente, Thetis ad eum accedere poſſet.

351. ἔν quod Zenod. χεῖρας ἀναπτάς. non omnino indocte. Eſt enim ἀναπτὰς ex ἀνάπτημι ex πτέω πτῆμι, quod olim fuit, poſtea factum πετάω, πετάννυμι (cf. ad P, 371) vnde πέπταται. πέπτατο. χεῖρας ἀναπτὰς eſt adeo idem quod ἀναπετάσας. Sic Od. Λ, 391 πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας. Probabile itaque ſit antiquiorem lectionem hanc fuiſſe. Sch. Ven. B. et L. c. Vat. γρ. τινὲς χεῖρας ἀνασχών. — ἠράσσατο Mor. Mox requiro Ionicum ἐπεί με τέκες.

353. τιμὴν μὲν Vrat. a. περ eſt, *quidem*. τιμήν πέρ μιν Vindob.

356. ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας. Iungenda sunt ἔχει ἀπούρας. ὅπερ ἀπηύρα. Super ἀπούρας mira comminiscuntur grammatici; aiunt esse ab ἀπορίζειν et provocant ad Il. X, 489. dictum pro ἀπορίσας, ἀφορίσας, ἀφελόμενος. Sic et Eustath. At Etymol. ex ἀπαυράω, ἀπαυρήσας factum contracte ἀπαύρας. Non viderunt esse debuisse formam veterem non vnam: ἀπαυράω, ἀπαυρέω et ἀπαύρω, vnde ἄπηυρα, ἀπαύρας. Est ἀπαύρειν et ἀπαυρεῖν idem quod ἀφελέσθαι. vti et Apollon. Lex. h. v. interpretatur.

Recitat versum Aristot. Rhet. II, 2.

357. ὣς φάτο δακρυχέων. τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ. Versum notarunt grammatici propter rhythmum ἐνόπλιον. v. Schol. Aristoph. Nub. 651. τοῦ δὲ κλύε nusquam legitur.

358. Ἡμένη. versus repetitus inf. Σ, 36. Habitat autem Nereus cum aliis diis marinis in fundo maris Aegaei, v. Apollon. IV, 771 sq. vbi et regia: v. Exc. II ad Virgilii Georg. IV. Quaestionem grammaticorum, de commoratione Thetidis apud Peleum eoque relicto apud patrem Nereum, v. inf. ad 396. inpr. Apollon. l. c.

359. καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς, ἠΰτ' ὀμίχλη. Prius hemistichium est ap. Hesych. ἁλός. tum ἠΰθ' ὁμίχλη, Vrat. b. et a. a m. sec. At Ionicum est ὀμίχλη quod Etymol. docet hoc ipso versu adscripto.

361. ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζε. pleonastica haec formula antiqua sexcenties occurrit nulla alia cum vi quam vt pro simplici φάτο sit; etsi in ea argutati sunt veteres. In Platon. Quaest. sub Plutarchi nomine p. 1010 B. cum recte monitum sit, proprie omnem orationem contineri nomine et verbo, statuitur, Homerum voluisse hoc ipsum hoc versu declarare; ὄνομα et ἔπος, pro τὸ ῥῆμα.

363. ἵνα εἴδομεν ἄμφω. Pamphilus olim scribi iusserat εἰδόμεν, esse enim pro εἰδῶμεν. Repugnant Sch. A. B. L. syllabam enim esse per systolen correptam; ac si nomine reperto caussa rei reperta sit! Corinthium sche-

ma appellat Lesbonax p. 178. et saepe notatum id veteribus, qui laudant fere pro exemplo hunc versum; vt Schol. Pindari Ol. I, 12. Eurip. Phoen. 743. Laborarunt alii quoque viri docti in constituendo hoc vsu τοῦ ἵνα cum indicatiuo: qui aliquoties occurrit, vt inf. H, 353 ἵνα μὴ ῥέξομεν οὕτω. ad quem loc. cf. Obss. et ex Scholiis notata ad Θ, 18 ἵνα εἴδετε. Equidem haec et similia ex antiquo nondum satis grammatice constituto sermone mansisse suspicor. cf. sup. dicta ad A, 66 αἴ κεν πως — βούλεται. Quid? quod illa migrarunt in politiorem Atticorum sermonem; vnde Brunck. ad Aristophanem aliquoties de eo monuit, vt ad Ran. 919. Sic et ὡς. ὅπως. ὄφρα.

364. τὸν δὲ βαρυστενάχων ⸗ ὁ Σιδώνιος (Dionysius) περισπᾷ βαρυστεναχῶν (ex στεναχέω, oblitus etiam στενάχειν esse, vt Δ, 154 ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι·) ὁ δὲ Ἀρίσταρχος βαρύνει Sch. A. et ceteri. Duabus vocibus scribitur in Veneto hic et alibi; et hoc melius; nam huiusmodi composita grammaticorum acumini deberi multis argumentis patet. v. ad A, 164.

365. ⸗ οἶσθα. quod ipse Achilles recusat ea, quae iam satis nota sunt, iterare: quo ipsum manifestum fit, versus XXVII sequentes esse alienos; habent itaque vss. a 366 ad 392 obelum, essentque adeo eiiciendi, modo nobis de veris rationibus huius critices constaret: sitne tantum grammatici iudicium, an fides antiquior. Quid? quod ne hoc quidem diiudicare possumus, vtrum probabilius sit, poetam breuitatem an potius copiam esse sequutum. Breuitas sane cum simplicitate aeui magis convenire videtur: et probabilius fit rhapsodos attexuisse quam quae otiosa putarent rescidisse; altera tamen ex parte non male obseruatur a Schol. B. et L. οἱ δὲ ἀθετοῦντες τοὺς στίχους, οὐκ ἐῶσι μαθεῖν ἡμᾶς, ὅθεν ἦλω Χρυσηΐς. Porro τίη antiquior scriptura, teste Eustathio et Etymol. Est enim ex τί et ἦ. At alii τιή, et vna voce τίητοι. τί ἦτοι Mosc. 3. Semel monitum esto. cf. inf. ad Υ, 251.

ταῦτα ἰδυίῃ, haud dubie ſcriptum fuit, corruptum ignoratione τοῦ digamma, vt vulgo legeretur ταῦτ' εἰδυίῃ, cum metri vitio. ἀγορεύσω Eton. Vat. Lipſ. vnus Vindob.

366. Laudatur ap. Strab. XIII, p. 875 D. 910 A. cum tribus ſeqq. vbi hinc docet, Chryſen fuiſſe in ditione Thebes. Nobile fuit ſeriore aetate τὸ Θήβης πεδίον teſte Strab. l. c. p. 910 B. quod et ap. Polyb. Xenoph. al. occurrit, apud Melam I, 18 *campus Thebe* dictus. cf. ib. Voſſ. Eſt porro in Schol. B. et L. longa obſeruatio de quatuor narrationis generibus e rhetorum ſcholis petita; cuius tamen vtilitatem haud video: ſi audita quis narret, ſi mandata; ſi alium narrantem inducimus; ſi cui narrata ab ipſo in memoriam reuocamus.

368. μετὰ σφίσιν, non μετά σφισιν, (vt et nonnulli ap. Euſt. habebant) ſcribendum eſſe, docet Schol. A. ad h. v. nam ſi praepoſitio praemittitur pronomini, hoc acuitur: σὺν σοὶ, δῖα θεὰ K, 290. προτὶ οἷ (vel οἵ) δ' ἔλαβ' ἔντερα. Υ, 418 κατὰ σφέας γὰρ μαχέοιντο (immo μαχέσονται.) B, 366 ἀπὸ ἕο κάββαλεν, E, 343. ἀμφὶ ἓ πταπτήνας Δ, 497. At ſuper ἄλτ' ἐπὶ οἷ μεμαὼς adhuc quaeri poſſe. Fuit haec Ariſtarcheae ſcholae doctrina, ad quam in grammaticis paſſim reſpicitur: cf. Etymol. in καί σφεας. Add. Schol. A. B. ad Δ, 2. N, 542. X, 326. Apollon. de Syntaxi pluribus locis.

369. Ἐκ δ' ἕλον. huc ſpectat gloſſa Heſych. ἐκ δ' ἕλον. ἐξέδωκαν. ſic quoque Sch. br.

370. δ' αὖ Vat.

372 ad 376. praeter obelum etiam habent notam ※ haud dubie, quia iidem verſus lecti ſunt ſupra v. 15—16. 22—25. Iam bene ſe haberet res, ſi liquido conſtaret, ſitne hic locus cum ſimilibus, notatus codicum auctoritate, a quibus ille abeſſet aliisue de cauſſis criticis, an tantum iudicio grammatici, qui haec iterata improbauerat. Per ſe lubricum eſt facere iudicium; poteſt enim ex ipſa antiquitatis ſimplicitate hoc defendi, quod bis eadem verba repetuntur; poſſunt tamen nec minus a rhapſodis haec eadem eſſe memoriter iterata. Noſtro

quidem animo insidet haec sententia, probabilius esse, talia adiecta esse, quam recisa.

373. *στέμματ'* omnes edd. ante Steph. etiam Rom. vide ad v. 14.

374. *καὶ λίσσετο* Ven. et Schol. A. B. L. cum Lips. vt sup. v. 15.

375. *'A. δὲ μάλιστα δύω*, interpungit Bentl. vt v. 16. nec *δύω κοσμήτορε* iungit.

381. *ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.* Seleucus e Cypria et Cretica cum Theagene: *ἐπεί ῥά νυ οἱ φίλος ἦεν.* Addit Sch. A. *ἀπίθανον γάρ· ὁ δέ νυ λίαν φίλος ἦεν.* Putauit adeo grammaticus, non bene dici aliquem *valde* gratum esse deo. At sequente versu iterum *οἱ δέ νυ.* Clarke in particularum notatione diligens *νυ*, ex *νῦν* ortum, reddit: *Milites vero statim: οἱ δέ νυ λαοί.* Melius dices, omnino asseuerandi vim habere, et locum tenere *τοῦ δὴ* vtrumque *τὸ νυ* et *τὸ νυν.* Sicque iam veteres grammatici tradiderunt, Hesych. in *νύ* et *νῦν.* Eustath. p. 52, 21. vnde Wassenb. ad Paraphr. p. 30 quem vide. Apollon. Lex. *νῦν. δή.* laudato loco Il. O, 115. At dissertius doctrinam veterum de *νύ* et *νῦν* exposuit Eustath. ad Il. K, 105 p. 792, 15. et ad Ψ, 485 p. 1312. secundum Apionem. Repetit partem Schol. ad Eurip. Hecub. 996. Quemadmodum tamen saepe particulae positu suo admittunt, vt possint varie accipi ac reddi, ita *νυ* interdum potest reddi per *nunc*, per *μὲν*, per *οὖν*, *γάρ.* vt in Apollon. II, 311. Schol. *κλῦτέ νυν, ἀντὶ τοῦ οὖν.* potius pro *γὰρ* initio sermonis, vbi tamen hoc ipsum est pro *δὴ*, *γ' ἄρα.* Tandem *μάλα οἱ* non hiatum facit, sed est *μάλα ϝοι.*

383. *τὰ δ' ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο.* Est *τάχ' ἐπῴχετο* ap. Apollon. Lex. in *κῆλα.* sed vitio librarii, nec est varia lectio. Cetera iam sup. vs. 53 vidimus.

388. *ἠπείλησε μ.* Eton. sine *ν.* vt alii alibi. In Schol. A. praefixum *τετελεσμένον* vt et in vno Vindob. Sicque videtur iunctum fuisse cum *ὅ.* Sed *ὁ* est pro *ὅς*, notauit quoque Auctor de Soloecis p. 291.

389. Ad ἑλίκωπες, cum h. l. primum occurrat, expectabas Scholion, quod excidisse videtur; supersunt nonnulla in Schol. br. pleniora habet Etymol. h. v. Adde Schol. sup. ad 98. vbi ἑλικώπιδα κούρην. Occurrit aliud Γ, 190 in Lipſ. sed ineptum, cum ab ἑλίκη, vrsa sidere, ducatur, quasi sint, qui vrsam respiciunt. Apollon. Lex. h. v. οἱ ἕλικοι κατὰ τὴν πρόσοψιν, puto: *qui circumferunt, voluunt, obtutum, oculos*. hoc repetit Hesych. et Etymol. sed additis aliis, dum μελανοφθάλμους reddunt, vel a superciliis circumductis, vel ab oris rotunditate. Ad Π, 569 Schol. B. ἀξιοθέατοι, πρὸς οὓς ἑλίσσομεν τοὺς ὀφθαλμούς. Manifestum fit, ex etymo omnes vim vocis esse suspicatos, verum vsum, veram vim, ignorasse. Difficultas similis inest in ἕλικες βόες. de quibus v. ad Il. I, 462.

393. ἕ, παιδὸς ἔῆος. „ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἑοῖο“ Sch. A. sicque scriptum erat in Cant. (ap. Bentl.) Vrat. b. et vno Vindob.

Scilicet disputatum est inter veteres grammaticos: adhibeanturne pronomina possessiua pro simplicibus; et possitne adeo παιδὸς ἑοῦ esse pro παιδός ἑο vel, οὗ, quemadmodum putabant παιδὸς ἐμοῦ non esse a primitiuo ἐγὼ, idem quod παιδός μου, verum ab ἐμὸς, vt sane hoc interdum esse potest. Hoc cum affirmasset Zenodotus cum aliis: accessit alia opinio, ἑὸς non modo poni pro *suus*, sed et pro ἐμὸς et σὸς, adeoque h. l. dictum esse παιδὸς ἑοῖο pro παιδός σου, *filii tui*. Atqui hoc esset soloecum. Verum de his, vt de altera quaestione, an digamma in ἑὸς locum habeat, v. Excurs. ad h. v.

Praeferenda itaque visa est altera lectio antiquitus tradita παιδὸς ἔῆος vel ἐῆος. etsi vocabuli antiquati vis et ipsa diuersis modis accipiebatur. Fuere enim qui putarent ἔῆος esse pro ἕο ex ἑὺς, suus, vt Ξ, 9. (cf. Etymol. in ἔῆος p. 318.) Erat hoc idem in Apollon. I, 225 πατρὸς ἑῆος. nunc πατρὸς ἑοῖο. transtulerunt hoc idem ad h. v. adeoque et ipsi soloecum in h. l. intulerunt, vt esset pro *tuus*. Ipse Ven. A. qui ἔῆος scribit, in hoc vitium con-

fenſiſſe videtur. Videntur ſoloeciſmum abſtergere voluiſſe alii, qui reddiderunt ἐῢς per ἴδιος, ex ἑὸς, quod et Euſtath. putabat p. 1363, l. 53. ἑὸν τὸ ἴδιον, τὰ ἑὰ, τῶν ἑάων. de quo paullo poſt dicam. Melius alii ἐῢς interpretati ſunt *bonus*, ſiue ex contexto, ſeu quod vſus antiqui memoria ſupererat. Promiſcue appoſuit Schol. br. ἔῆος ἀντὶ τοῦ σοῦ. οἱ δὲ ἀγαθοῦ, προςηνοῦς. ἢ ἰδίου. Quod medio loco poſitum eſt, probandum eſſe videtur. Nam ἐῢς, ἐέος, ἔῆος, et ἠῢς, ἠέος, vnde ἐῢ, quod factum εὖ, *bene*, videtur fuiſſe *bonus*, ἀγαθός. Exciderunt, puto, plura h. l. e Scholiis, at videndi Euſtath. Heſych. c. Intpp. Suidas et Etymol. primoque loco Apollon. Lex. ἔῆος, ἀγαθοῦ, προςηνοῦς. ἐπὶ μὲν τοῦ ἀγαθοῦ. ἐπεὶ παρὰ τὰ ἐὰ (leg. ἑὰ) τὰ ἀγαθά. τὸ δὲ προςηνοῦς· — εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἔῆος. (vltima ſuſpicor adiecta eſſe) Conuenit notio τοῦ προςηνοῦς in πατρὸς ἔῆος. quod in Apollonio locum habebat lib. I, 225. at in filio eſt vel fortis vel bonus, vt φίλος υἱός. cf. inf. ad Γ, 244. Sic Schol. Ven. reddit ἀγαθοῦ inf. Il. O, 138, vbi etiam Zenodoti lectio exploditur. ἀνδρὸς ἔῆος eſt Il. T, 342. Notio autem τοῦ ἐὸς, ἐὸν, pro ἀγαθὸς agnoſcitur in Il. Ω, 292. 296 ἐὸν ἄγγελον, *bonum omen*, cum et ibi alii vellent ἑὸν eſſe ſuum: vt vides ap. Apollon. de Syntaxi p. 157. Ad haec vide primo loco Tollii not. ad Apollonii Lex. p. 242. Firmatur notio illa τοῦ ἐὸς, *bonus*, ex noto illo quod dii dicunt δωτῆρες ἐάων, etſi et hoc paſſim ſcribitur ἑάων, male. Nam ex ἐὸς, eſt ἐὰ, Ionice ἐὴ ſc. δόσις, δωτίνη, aut ſimilis vox, vnde caſus ſecundus pluralis ἐῶν, ἐάων. vt Od. Θ, 325 et δωτορ ἐάων 335. tum Il. Ω, 528 δώρων — κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων. etſi huius loci antiquitas in dubitationem vocari poteſt. At θεοὶ, δωτῆρες ἐάων aliquoties apud Heſiod. Θ, 46. 111. 632. 663. Male Euſtath. p. 1363 loco ante laudato ex ἑὸν τὸ ἴδιον, ducebat τὰ ἑὰ, τῶν ἑάων, vt ſit neutrum ἑῶν, comparatque ex Herc. Scuto 7 βλεφάρων ἀπὸ κυανεάων, ac ſi eſſet ἀπὸ τοῦ, τὸ βλέφαρον· at ibi eſt ab ἡ βλεφάρη.

Ceterum in principio versus Bentl. legit ἀλλὰ σύγ', εἰ, cui adstipulandum censeo.

Porro Lamb. Bos Obss. Misc. c. 19 monet male ἀλλὰ reddi *sed;* esse enim *quare.* Posse ita h. l. reddi, concedam. at est notus vsus vocis in adhortando, interdum ἀλλ' ἄγε; tum vero etiam Latini reddunt: *Verum.*

εἰ δύνασαί γε non dubitantis esse sed supplicantis, aiunt Schol. B. L. Scilicet hoc volunt: esse εἰ *quandoquidem,* pro εἴπερ. ἐπεί. Mox εἴποτε δήτοι vn. Vindob.

395. ἠὲ καὶ ἔργῳ quod esset ηε καὶ ϝεργῳ haud dubie vitiata lectio: quod iam Bentl. monuit, et est legendum ἠέ τι ἔργῳ. Nam sic poeta loqui amat. Sic Od. Γ, 99 ἢ ἔπος ἠέ τι ἔργον. Δ, 163 ὄφρα οἱ ἤ τι ἔπος ὑποθήσεαι ἠέ τι ἔργον. Il. E, 879 ταύτην δ' οὔτε ἔπεϊ προτιβάλλεο οὔτε τι ἔργῳ.

396. ἐξῆ appicta esse debuit stigme in cod. Ven. vsque ad 406 siquidem Schol. A. ait, Zenodotum versus hos vndecim damnasse; etsi eos apposuerat, vt e Schol. ad 400. 404 colligo; vtinam teneremus, qua de caussa damnauerat. Potuit desiderari antiqua auctoritas, potuit totus locus videri insertus a rhapsodo; sed potuit quoque tota censura proficisci a praua opinione, videri haec Ioue indigna esse.

Cum haec ex Scholiis non comperias, disces multas argutias super distinctione verborum et super γαρ σεο, sitne γάρ σέο, an γάρ σεο scribendum: hoc alterum Aristarchus amplectebatur, nullam enim vim pronomen habere; atque hoc sequuta est eius schola; idque defendit quoque Apollon. de Syntaxi p. 166. At pro altera ratione, παρὰ σέο stabat Herodianus; esse enim παρὰ σοῦ καὶ (οὐκ inserendum) ἄλλης. Scilicet alii σέο πατρὸς ἐνὶ μ. iungebant et de Thetidis patre, Nereo, accipiebant; atqui in Nerei domo Achilles non fuit; sed audiit hoc Phthiae in patris, Pelei, domo, matre Thetide narrante: σέο ἄκουσα. Omitto alias Ptolemaei argutias. Nil refert; videtur tamen iudicium Herodiani praestare; itaque γάρ σέο intactum relinquo; cùm non propositum sit,

Ariſtarcheam διόρθωσιν reſtituere, ſed probabilem Homeri lectionem reddere. cf. Sch. A. B. L. Pelei autem domum Thetis non reliquit poſt coniugium ſuum: quod fabulati ſunt ſeriores: inque iis primo loco Apollon. IV, 866 ſq. Apollod. III, 13, 6. Contrarium docet poeta Il. II, 574 ſq.

Tanquam exemplum, quomodo gratiae repoſcendae ſint, laudat et commentatur in h. l. Dionyſ. Art. rhet. c. 9. 15. p. 106 Hudſ. (366 R.)

Ridet fabulam, quae in ſeqq. exponitur, ſuo more Lucian. DD. 21. Offenderat ea nec minus philoſophos, vide Sextum Empir. p. 280. vnde nata licentia in allegoriam haec mutandi: de qua cum h. l. primum agendi ſit opportunitas, paucis de ea monebo. Diuerſiſſimi generis ſunt allegoria philoſophorum et ſermo ſymbolicus vetuſtiſſimorum hominum: qui cum omnia ad ſenſus referrent, nec ſermonem haberent philoſophicis notionibus reddendis idoneum, neceſſitate ducti, ea, quae cogitabant ſi eloqui vellent, ſymbolice eloqui debuerunt; non autem artem in eo quaerebant, non ingenioſi inventi vel luſus laudem, vt ſeriores in allegorica enuntiatione. Notum eſt porro, antiquiſſima ingenia, antequam contemplandae rerum ſingularum naturae ſtudium addixiſſent, in naturae vniuerſae primordiis rerumque originibus enarrandis inanem operam poſuiſſe; natos hinc eſſe antiquiſſimis aetatibus, forte quoque aliunde in Graeciam apportatos, mythos coſmogonicos et theogonicos, in quibus rerum natura, quaeque in ea continerentur, cauſſae, effecta, euenta, mutationes et viciſſitudines, per perſonas, facta et geſta, declararentur; elementa et elementorum diſcordiam cum ſubſequuto ſtabili rerum ordine in pugnam et victoriam abiiſſe; ex fabulis his antiquioribus maiorem partem fabularum poeticarum prodiiſſe, exutam tamen habitu illo coſmogonico, et in narrationes ad delectandum idoneas conuerſam; etſi ſubinde modo poetae modo philoſophi iisdem ad condienda praecepta vtilia vterentur; incidiſſe tamen poſtea philoſophos

et grammaticos in eum errorem, vt in ipsis mythorum originibus subtilitatem suam philosophicam quaererent, eorumque auctoribus eam affingerent: nunc hi homines mythos, qui olim fuerant symbolici, esse voluere allegoricos; quos inter se diuersissimi generis esse pronuntiaui iam ante XXX annos.

Iam autem mythus h. l. narratur, quem antiquiorem poeta esse manifestum est, nam eum tanquam aliunde iam notum leuiter perstringit. Eum symbolici generis esse, ex eo probabile fit, quod conuenit cum indole aliorum eius generis mythorum ex antiquis aetatibus: contra multo minus probabile esse video, in tale commentum incidere vulgus, cum nihil insit, quod cum rudium temporum fabulis popularibus vllo modo conueniat. In Iouem, summum Olympi imperium tenentem, conspirauerant dii eumque vinculis seu constrinxerant, seu constringere voluerant; tum Thetis ei subuenit, et aduocato Briareo vinculis liberauit, cuius robur inuictum deos a consilio deterruit. Prorsus haec conueniunt cum mythis cosmogonicis; similia narrantur ab Hesiodo, qui nec ipse ea commentus est, nec a vulgo, quod illo tempore nimium quantum aberat a tali acumine; sed ab antiquioribus poetis accepit, e quibus Theogoniam contexuit Hesiodus. Nomen Briarei a βριαρὸς, esse symbolicum, et vires praepotentes declarare manifestum est. Similis est fabula vincti Iouis a Typhone. Num haec a me disputata absurda sint, iudicent, qui idoneam doctrinae copiam et aequitatis sensum incorruptum habent.

Verum haec quomodocunque se habeant, manet tamen istud, mythum esse carmine hoc antiquiorem; a poeta autem in rem gestam versum et tanquam rem vere gestam narratum; neque nunc amplius de commento aliquo cosmogonico esse cogitandum; adeoque veteres philosophos et grammaticos in eo peccare, quod ipsi poetae opiniones philosophicas et subtiles illi attribuunt; recte autem hoc seu vidisse, seu aliunde acceptum tenuisse, mythum ab origine cosmogonicum fuisse. Nec tamen al-

tera ex parte mythum eo ſenſu hiſtoricum eſſe apud poetam dixerim, quo Erneſti videtur accepiſſe, ac ſi primi eius auctores euentum aliquem verae hiſtoriae tradere voluerint. Etſi liberum cuiusque hisce de rebus, quae probabiliter tantum disputari poſſunt, iudicium eſſe debet.

Verum omiſſa de ipſa mythi natura disputatione, propius ad carmen ſpectat altera difficultas, quemnam locum in mythicis haec narratio habeat. Videri poteſt ad Titanomachiam ſpectaſſe vti quoque Agatharchidem cenſuiſſe videbimus in loco inf. ad v. 400 excitando. Titanes vincire Iouem voluiſſe videntur; cui Briareus auxilio venit: v. Heſiod. Θ, 624 ſq. 713 ſq. Enimuero in Iouis partibus tum fuere Iuno, Neptunus et Minerua, omninoque dii Olympii, qui h. l. ſunt οἱ θεοὶ ἄλλοι, et in his ipſi fratres Iouis, iique, ne Titanes Ioue potirentur, pugnarunt.

Diuerſum adeo hunc eſſe mythum a Titanomachia, manifeſtum eſt; et vetuſtum eſſe debuit carmen, in quo ab iis diis, qui in bello cum Titanibus ſocii Iouis fuerant, bellum motum fuit. In eorum qui in Iouem conſpirauerunt, ſocietate ſunt Iuno, Neptunus et Minerua; qui, ſi hi verſus ab antiquo poeta ſunt, ſeu pugna ſeu inſidiis Iouem in vincula ſeu coniecerant ſeu coniicere voluerunt: cum re animaduerſa Thetis Briareum arceſſiuit, qui Iouem liberauit et Olympiorum deorum impetum retudit.

397. ὅτ' ἐΦηςθα. probabile ſit in Ionicis exemplaribus fuiſſe ὅτε Φῆςθα. Ducit quoque eo Apollon. Lex. h. v. p. 687, vbi v. Villoiſ. et Toll. Adde inf. ad Φ, 186.

398. ἐν ἀθανάτοισιν. Dionyſ. in Arte rhet. l. l. ἐν ἀθανάτῃσιν exhibet; forte propter ea, quae mox memorabuntur; parum tamen neceſſe: ſimiles loci ſunt inf. 503 et al. Saepe autem hoc μετ', ἐν, ἀθανάτοισι additur ſatis otioſe, vt inf. 525.

399. ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι. Sunt *Olympii dii* nunc qui ſub Ioue agebant, Crono iam de regno deiecto et cum Titanibus in Tartarum de-

truſo. cf. grammaticos ad Ξ, 279. Illuſtrat per hunc vſ. ὁπότε pro ὅτε Schol. Apollonii I, 1349.

400. Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. Verſus iam veteribus ſuſpectus: quod ſi eſt, ab interpolatore valde antiquo profectus ille eſſe debet iam ante grammaticos Alexandrinos: ne ſeriores memorem, qui eum laudant, vt Lucianum DD. XXI. adde Iou. Tragoed. 40. Verum iam ab Agatharchide eum lectum eſſe video de mari rubro p. 11 τὸν δὲ νομιζόμενον μέγιστον Δία ἐπιβουλευθῆναι μὲν ὑπὸ τοῦ ἀναγκαιοτάτου τῆς γυναικὸς ἀδελφοῦ, (leg. ὑπὸ τῶν ἀναγκαιοτάτων, γυναικός τε καὶ ἀδελφοῦ) σωθῆναι δὲ ὑπὸ τῶν ἐχθίστων, λέγω δὴ τῶν Τιτάνων (Briareum deſignat, qui paſſim inter Titanes refertur) οὓς ἀναβάντας ἐκ τοῦ σκότους καὶ τῆς ἐκεῖσε φυλακῆς, ἐπεὶ τὴν χρείαν παρέσχοντο φοβήσαντες τοὺς περὶ τὸν Ποσειδῶνα, καταβῆναι πάλιν ἑκουσίως εἰς τὸν Ἀχέροντα καὶ τὸν Ἅδου τόπον. (videtur auctor confudiſſe Heſiodea cum Homericis; niſi nouum mythum ante oculos habuit.)

Senſerant veteres τὸ ἄλογον καὶ ἀνάρμοστον, quod Iuno, ſoror et vxor, Neptunus frater, et multo magis, quod Minerua filia, Iouem vincire voluere: itaque verſum damnaſſe videntur. Haec tamen ratio eſt philoſophica, non grammatica: quae in eo poſita erat, quod iam ante Alexandrinos et inter rhapſodos variatum in lectione et diuerſimode traditum fuit, vt verſum hunc 400 ab aliis recitatum, ab aliis omiſſum eſſe conſtaret. Id ipſum arguere videtur hoc, quod adiecta poſt οἱ θεοὶ ἄλλοι nomina trium deorum interpolationem ſapiunt: non enim reliqui dii praeter Iouem ad trium horum numerum reuocari poſſunt. Verum hanc rationem veteres non viderunt; vt vero priori illi, quod philoſophicum dixi, iudicio occurrerent, varia commenti ſunt. Primo ſcripſere: καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων, quaſi non idem flagitium, a quo Minerua filia liberatur, relinqueretur in Apolline, Iouis filio. Memorat iſtud commentum Schol. Pindari ad Ol. VIII, 41, vbi verſibus laudatis addit: οὐχ ὡς

ἔνιοι· „καὶ Παλλὰς Ἀθήνη" et Schol. Lycophr. 34. 399. Coniungi ita poterat mythus cum alio, quo Neptunus et Apollo a Ioue damnati funt ad operas Laomedonti praeftandas. v. laudatos Schol. Pindari et Lycophr. et Didymum in Schol. ad l. noftrum, breu. et Ven. In Sch. B. et L. et Euftath. p. 123 Zenodotus ita fcripfiffe dicitur; qui tamen totum locum damnaffe dictus erat; v. ad 396. Alii verfus transtulere, vt effet: Οἴη μὲν — Ἥρη τ' — Ὁππότε μιν. At quomodo Thetis fola, οἴη, fuit, fi Iuno, Neptunus et Minerua operam fuam coniunxerant? Alii, vt Homerum ab impietate abfoluerent, ad allegoriam confugerunt, vt Heraclides c. 26 et Porphyrius, cuius longa illa ῥῆσις effe videtur, quae inferta eft Sch. Ven. B. L. add. Euftath. Melius in Schol. A. ad 399 Didymus nouum fabularum ordinem fubfternit, quem fequuntur Sch. br. B. et L. ad 400. fcilicet in Iouem nouo regno ferocientem furrexiffe Iunonem, Neptunum, et Apollinem, tum Thetidem re comperta e patre Nereo Ioui confilia aperuiffe, qui poenam exegerit, a Iunone quidem, vt fufpenfa effet in aere, a Neptuno et Apolline, vt in θητείαν venderentur Laomedonti.

402. ⊱ quod μακρὸν Ὄλυμπον, vtpote montem, dixit; at fi eft caelum, dicit εὐρύν. Sch. A.

ἑκατόγχειρον, centum brachiis inftructum, mythice dici antiquo fermone ad defignandum robur, obuium eft; in Indorum religionibus hunc vfum adhuc fupereffe nouimus. Attamen et in hoc argutatus eft Ariftarchus, voluitque dictum effe Briareum centum cubitorum, ap. Apollon. in Lex. h. v. In voce ipfa nihil variatur, etfi alibi ἑκατόγχειρ occurrit. Nunc tamen video in vno Vindob. effe ἑκατόγχειρα.

403. 4. 5. ⁜ habent praefixum; nifi fuit ✕ quo figno declararetur, formulam illam ὃν καλέουσι θεοὶ — iterum occurrere aliis locis: Υ, 74. Ξ, 291. Add. Β, 413. Od. Κ, 303. Verfus autem 405 repetitur de Marte Ε, 906. vtitur eo Plato in ingenii lufu duplicis Amoris, Ἔρωτος et Πτέρωτος, in Phaedro p. 347 B. Vide eum in-

primis in Cratylo, vbi in nominum etymis argutatur seu per lusum seu pro saeculi more, p. 392.

Βριάρεον Mosc. 3.

Ceterum, quod ad loquendi formulam attinet, cum eiusdem rei seu hominis aliud nomen a diis, aliud ab hominibus repetitur, probabiliter nunc constitutum est, alterum nomen videri esse antiquius, alterum recentius et vsitatius: cf. Schol. Clarke ad h. l. et ad Z, 402. inprimis Koeppen ad h. v. Luserunt in eo Comici. v. quos laudat Koen. ad Gregor. Cor. p. 38.

404. ⸎ Nam pro: ὁ γὰρ αὖτε βίῃ οὗ πατρὸς ἀμείνων, quod vulgo obtinet, etiam ap. Suidam in voc. οἷ. Zenodotus scripserat, πολὺ φέρτατος ἁπάντων (sec. Schol. A. at πολὺ φέρτερος ἁπάντων sec. Eustath.) ὁπόσοι ναίουσ' ὑπὸ Τάρταρον εὐρώεντα. Scilicet scriptum fuit:

— ὁ γὰρ αὖτε βίῃ πολὺ φέρτατος ἦε
Πάντων, οἳ ναίουσ' ὑπὸ Τάρταρον εὐρώεντα.

quod iam viderant Steph. et Barnes.

βίῃ. Sch. A. οὐ διὰ τοῦ ν βίην. Ἀρίσταρχος. Si verum est, Aristarchum alteram lectionem in libris repertam reiecisse, respuit ille lectionem doctiorem et Homericam, h. e. Homerico vsu probatam.

405. ⁜ quia idem versus E, 906 repetitur, vt iam dixi: in quem locum non bene hinc traductum eum indicat Sch. A. minus bene idem patrem Neptunum intelligit.

καθέζετο. καθίζετο. Vrat. b.

κύδεϊ γαίων. Apollon. Lex. h. v. τῷ καθ' ἑαυτὸν ἀξιώματι γαυριῶν. vnde Hesych. at Sch. br. τῇ ἑαυτοῦ δόξῃ, minus bene. γαίειν antiqua vox, (γάω. γαίω. γαύω. γαῦρος. γαυριῶ. γήθω. γηθέω.) χαίρειν. γαυριᾷν. σεμνύνεσθαι. Hesych. Inseruit hinc periphrasi τοῦ κυδιᾷν, σεμνύνεσθαι. Iterum occurrit E, 906. Θ, 51. Λ, 81. quod Il. O, 266 κυδιόων de equo generoso. cf. ad B, 579.

406. οὐδέ τ' ἔδησαν. οὐδ' ἔτ' Sch. br. Mor. alii: et ex edd. Steph. Barnes, edd. ante Steph. quas Clarke sequitur, prius habent. Eademque diuersitas vbique fere

occurrit, quotiescunque haec particula legitur. Saepe vtrumque locum habet, οὐδ' ἔτι, et οὐδέ τε, etiam tertium, οὐδέ τι. In aliis tamen locis οὐδέ τε ſolum ſeruari poteſt, vt Od. B, 182 ὄρνιθες δέ τε — οὐδέ τε πάντες. Noſtro in verſu οὐδ' ἔτι eſſet, nec amplius vincire auſi ſunt. Eſt tamen οὐδέ τ' etiam in Veneto.

407. τῶν νῦν μιν μνήσασα. In Mori, Barocc. τῶν νῦν μιμνήσασα. In Dionyſ. Hal. Art. p. 106 τῶν νῦν μοι μνήσασα. Fuere quoque qui τῶν νυν ſcriberent, vt enclitica ſit: Waſſenb. notante ad Paraphr. p. 30.

παρέζεο, καὶ λαβὲ γούνων. Ven. παρ' ἕζεο. Tum λαβὲ volunt eſſe Atticum, vulgare λάβε. Grauius eſt λαβὲ γούνων, quod vſu ſcriptorum eſt λαβοῦ. Aiunt igitur Homerum λαβεῖν etiam cum ſecundo caſu iungere. At videtur eſſe ellipticum: λαβὲ αὐτὸν κατὰ, ἐκ, τῶν γονάτων. Nam et alibi λαβεῖν, vbi verbum regens eſt, cum quarto caſu iungitur: λαβεῖν γούνατα, vt Ω, 465. 478.

408. Αἴ κέν πως. haec eſt illa Ἀχίλλειος εὐχὴ, ex Suida h. v. nota, qua quis precatur vt illatam ſibi iniuriam vlciſcantur dii, inprimisque eorum, qui patria eiecti, vt ſui deſiderium iniiciatur ingratis ciuibus, precantur. Has preces Camillus feciſſe narratur ab Appiano (in Excerpt. Peireſc. lib. II. p. 39 ed. Schw.) et a Plutarcho in Camillo p. 135 B. contra quam Ariſtides fecerat apud eund. in Ariſtide.

409. ἔλσαι. legitur quoque ἕλσαι. Verum fuit non vna vocis et deriuatorum forma: modo cum leni, modo cum aſpero, modo cum digamma: ἔλω, Ϝέλω, ἕλω. Inde εἰλέω, Ϝειλέω, εἱλέω, et ſic reliqua. Saepe de his monebitur; inprimis v. ad Z, 424.

410. ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος. ἐπαύρεσθαι vel ἐπαυρεῖσθαι h. l. cum vi, experiri poenam ſtultitiae regis. Eſt enim proprie ἀπολαύειν, tum experiri, ſentire, vti γεύεσθαι. Sic Jl. Z, 353. O, 17. cf. Odyſſ. Σ, 106. tum et attingere telo. v. ad Jl. Λ, 391.

412. ἣν ἄτην. hanc ἄτην, verſu laudato, interpretatur Max. Tyr. diſſ. XIX, p. 376. R.

414. *τί νυ σ' ἔτρεφον.* Nuspiam vidi Ionicum *τί νυ σέ τρέφον.*

415. *αἴϑ' ὄφελες, debebas:* vt *ὡς ὄφελες.* nunc reddi poteſt vtinam. *αἴϑε* vel *εἴϑε* ſolo vſu conſtat; grammatica ratio deficit. Multa de eo habet Apollon. de Syntaxi p. 246. 248. loco hoc laudato. Ammon. p. 8 et alii.

416. *ἐπεί νύ τοι αἶσα μίνυνϑά περ οὔτι μάλα δήν.* durior iunctura. Suppleo *αἶσά ἐστι ζώειν μίνυνϑα,* (pro *ἐπὶ τὰ μίνυνϑα*) h. e. *ἐπ' ὀλίγῳ χρόνῳ,* vt Schol. et Etymol. *τὸ μίνυνϑα* explicant, quod olim adiectiuum fuiſſe videtur. Vt vero *αἶσα* ipſa vita fatalis ſit, eodem modo vt *μινυνϑάδιος δέ τοι αἰὼν* dictum eſt, qui efficere volet, vſu probare loquendi debet. *μίνυνϑά περ οὔτι μάλα δήν,* priſca abundantia, rem a contrario iterandi: vt multa in Homericis: *ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν* Γ, 59.

419. *τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα.* Verſus eſt ap. Dionyſ. Hal. Art. rhet. p. 106, vbi male *σοί.*

420. *Ὄλυμπον ἀγάννιφον* nunc de monte. Apollon. Lex. h. v. Cum contrarium occurrat Od. Z, 72. ſq. v. Exc. ad A, 499.

422. *μῆνι' Ἀχαιοῖσι, πολέμου.* Ex Homerica ratione eſſe debuit *πτολέμου,* vtpote poſt ſyllabam breuem.

423. *Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰϑιοπῆας χϑιζὸς ἔβη.* Scripſi *ἐς Ὠκεανὸν* ſecundum Ven. et Sch. cum Euſtath. Sic et Harl. Eton. Vrat. b. c. Moſc. 1. Nec aliter legitur ap. Strabon. I, p. 5 C. p. 59 C. Diodor. III, 2. et Stobaeum Ecl. I, p. 53 ed. Heer. Lesbon. p. 180. Expreſſum quoque erat in ed. pr. Mutauit tamen ſtatim Ald. 1. et inde ceterae; niſi quod a Waſſenberg reuocatum eſſe video *ἐς.* Comparant grammatici cum *ἐς Μενέλαον. εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον.* Igitur accipiendum eſt pro *πρὸς τὴν τοῦ ϑεοῦ οἰκίαν. ad Oceanum deum profecti ſunt; κατὰ δαῖτα, ad epulas, vocati ab ipſo.* At communis interpretatio eſt, Oceanum eſſe h. l. *τὸν ποταμὸν,* ex Homerica notione, (Herodoto parum probata,

II, 21. 23 et al.) qui terram ambit; et δαῖτα esse Αἰθιοπήων, adeoque accipitur *de sacro ab Aethiopibus instituendo.*

μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. Aristarchus scripserat ἐπ' ἀμ. bene! modo constaret, feceritne hoc librorum auctoritate an indicio. Scripserat ille hoc ἐν τῷ ά τῆς Ἰλιάδος ὑπομνήματος (f. ἐν τοῖς εἰς ά τῆς Ἰλιάδος ὑπομνήμασι). Agnoscit tamen μετὰ Apollon. Lex. h. v. et Hesych. quod conuenit cum altero loco inf. laudando Od. A, 22 de Neptuno: ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας. Fuere alii, qui, vt ex Sch. B. et L. constat, legerent, μετὰ Μέμνονας Αἰθιοπῆας, quasi a Memnone nomen hoc duxissent. Nomen quoque gentis in Aethiopia memorant Plin. et Ptolem. v. Iablonsky de Memnone p. 43. quae ad poetam nemo facile referet.

424. Χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο. — Ad obelum spectant verba in Sch. A. Ἰστέον δὲ, ὅτι τινὲς γράφουσι· μετὰ δαίμονας ἄλλους. διὸ ἀθετεῖται. Ita versus fuit improbatus, non is qui nunc legitur, sed qui illo modo legebatur; et recte fuit improbatus; nam quis μετὰ ter repetitum ferat? et qui sunt illi δαίμονες ἄλλοι, ad quos profecti sunt? Nec satis apparet, quomodo ex ista lectione versus stare potuerit: Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα — μετὰ δαίμονας ἄλλους, deficiente metro. nam θεοὶ nunc locum non habebat. Ne ter legeretur μετὰ, putes forte fuisse adoptatam alteram lectionem, quam mox videbimus, κατὰ δαῖτα. Verum totam rem aliunde illustrabimus, simulque Aristotelis loco lucem affundemus: vnde apparebit, non lectionem huius loci illam fuisse, sed Scholion esse turbatum et corruptum. Non h. l. fuit lectum, μετὰ δαίμονας ἄλλους, sed quia sup. 222 ita fuit lectum, reprehensus fuit hic versus θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο.

Apud Aristot. Poet. c. 25 (p. 202 Harl.) de fontibus λύσεων locus est truncatus: ** τὸ γὰρ πάντες, ἀντὶ τοῦ πολλοὶ, κατὰ μεταφορὰν εἴρηται. Scilicet, qua de re sup. ad v. 195 monitum iam est, Grammatici alicuius

ſubtilitas (quam et in Porphyrii Scholio a Sch. B. inf. ad Ξ, 295 ſeruato agnoſcas) reputauit, cum ſupra Minerva et Iuno in Olympo verſari dictae eſſent, v. 208. 221. 222 eodemque loco Minerua in Olympum reuertatur *μετὰ δαίμονας ἄλλους*, repugnare nunc verba: *θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο*, non enim *omnes* afuerunt Olympo, ſi Iuno et Minerua remanſerunt. Ab Ariſtotele *πάντες* per *πολλοὶ* redditur; at noſter grammaticus verſum totum improbauit: *διὸ*, inquit, *ἀθετεῖται*. Alius *πάντες* nullam vim habere putauit; eſſe dictum vt *Παναχαιοὶ* pro Achivis ſimpliciter: ap. B. et L. ad 423. Hoc modo locum Ariſtotelis, quem Dan. Heinſius recte vidit mutilatum eſſe, expediendum eſſe arbitror. Multa philoſophantium turbam in hos verſus commentatam eſſe, apparet vel ex Excerpto ap. Stobaeum Ecl. I, p. 52. ed. Heer.

μετὰ δαῖτα legebatur vulgo. Ariſtarchus *κατὰ δαῖτα*, pro *ἐπί*. Etiam alios poetas *κατὰ* pro *ἐπὶ* adhibere, vt Sophoclem: *ἐγὼ κατ' αὐτὸν, ὡς ὁρᾷς, ἐξέρχομαι*, notat Schol. A. Idem inuenerat *κατὰ* in codd. *οὕτως δὲ εὕρομεν καὶ ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ καὶ Σινωπικῇ καὶ Κυπρίᾳ, καὶ Ἀντιμαχείῳ καὶ Ἀριστοφανείῳ·* nolim putare has diuerſas fuiſſe editiones, ſeu recenſiones, exceptis Antimachea et Ariſtophanea, ſed tantum exemplaria Maſſiliae, Sinope et in Cypro aſſeruata; maluiſſem tamen tantas auctoritates in re grauiore memorari: etſi fatendum eſt, *ἰέναι, βῆναι, κατὰ δαῖτα* inſolentius dictum eſſe; et ſollennius eſſe *μετὰ, ἐπὶ, ἐς*. At v. c. Δ, 199 *βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν* eſt pererrauit agmen, quod alias *ἀνὰ στρατόν*. Melius fuiſſet legere *κατ' ἀμύμονας Αἰ. per Aethiopiae fines*. Pro *ἐν τοῖς ἀμύμοσιν Αἰθίοψι* Lesbonax dictum cenſet et inter figuras refert. At auctoritas antiquorum tuetur *κατὰ δαῖτα*, etiam Apollonii in Lex. h. v. Quae in eodem Scholio Ven. A. ſequuntur, luxata ſunt, nec conſtat, ſpectentne ad antecedentia: *Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ πρὸς τὰς ἀθετήσεις, ὁμοίως καὶ ὁ Σιδώνιος καὶ ὁ Ἰξίων ἐν τῷ ϛ' πρὸς τὰς ἐξηγήσεις.* hi videntur *μετὰ* legiſſe. Iidem etiam legerunt *ἕπονται*, pro *ἕποντο*. Nam ſequitur: *καὶ τὸ· θεοὶ δέ τε*

πάντες ἕπονται. Schol. Lipſ. corruptum eſt: Ἀρίσταρχος γράφει· ἐπὶ δαῖτα (immo κατὰ pro ἐπὶ) οἱ δὲ ἄλλοι· κατὰ δαῖτα. καὶ ἕποντο διὰ τῆς αι.

425. Δωδεκάτῃ δέ τοι αὖτις ἐλεύσεται Οὔλυμπόνδε. Longum eſſet, ſi referre vellem omnia commenta veterum et recentiorum in hos vſſ. 423. 4. 5. maxime cum nihil ad liquidum perduci poſſit; quandoquidem nos deficiunt ea, quibus interpretatio inniti debebat, cum nec rem aliunde ſatis notam habeamus nec ex verbis eam conſtituere poſſimus. Expeditum igitur eſt, alios refellere; at de ſuo meliora afferre, quae alii refellere nequeant, ardua res eſt, quoties nihil praeterquam quod opineris afferri poteſt. Ipſa lectio et verborum ſententia difficultates habet: Qui ἐπ' Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας χθιζὸς ἔβη κατὰ vel μετὰ δαῖτα legerant, interpretabantur verba de ſacro apud Aethiopes per XII dies celebrato; ad quod deos, quibus illud habebatur, veniſſe antiquo more traditum credebant. Eſt enim hoc ſollenne, vt dii ſacris ſuis interſint et in iis epulari dicantur; vnde ad ſacrificia et feſta proficiſci ſolent. Sic Pindarus Ol. VIII, 68 Neptunum ait redire Corinthum, ἐποψόμενον δαῖτα, et apud Oeneum cum omnibus diis, praeter Dianam, ſacrum eſſet factum, θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας, Jl. I, 531. Olim etiam deos in ſuis feſtis et ſacris in hominum conſpectum veniſſe fabulati ſunt, vt Od. H, 201. Et omnino hinc δαὶς pro ſacrificio, v. c. Jl. Δ, 48 οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. Si tamen verba ipſa grammatice exigas, ſenſus ineſſe poteſt quoque hic: Iovem ad Oceanum, deorum parentem, eſſe profectum, vt epulis ab eo paratis intereſſet. Oceani ſedes eſt in Aethiopum finibus, qui vltimi ſunt orbis terrarum. Solent dii adire Oceanum et Tethyn; ita Iuno praetexit cauſſam profectionis ſuae Jl. Ξ, 200 ſe ad Oceanum tendere. Aethiopes memoratos dixeris tantum ad fines terrae, πείρατα γαίης, declarandos. Conuenit Quintus Smyrn. XII, 156 Δὴ τότ' ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς καὶ Τηθύος ἄντρα Ζηνὸς

ὑπερθύμοιο θεῶν ἀπάτερθε μολόντος, Ἔμπεσεν ἀθανάτοισιν ἔρις. δαῖς in deorum vita declaranda vulgaris res.

Aſſumtus eſt ad interpretandum hunc locum alter ex Odyſſ. A, 23. vbi Neptunus a ceteris diis aberat, Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας, Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν, Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος, Ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης. Ἔνθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος. Manifeſtum eſt, eum qui hos vſſ. ſcripſit, locum Jliadis eo, quo vulgo accipitur, ſenſu et ipſum accepiſſe atque etiam amplificaſſe: iter ad ipſos Aethiopes fit, et ad ſacrum, quod ab ipſis paratur. Adiicitur praeterea aliquid de Aethiopum ſedibus occidentem et orientem verſus ſpectantibus. Multum operae poſuere viri docti in Aethiopia hac ad geographicas rationes reuocanda, ſiue ex noſtra, ſiue ex antiqua orbis terrarum notitia. Qualis tamen Homerica aetate fuerit et quam late patuerit, ignoratur. Nouimus ſaltem hoc, Aethiopum nomen late patuiſſe, et veteribus terras quas iis aſſignarent fuiſſe parum notas. Argutati quoque viri docti multa ſunt in eo, quod noſtro in loco Aethiopes ἀμύμονες dicti ſunt. Poteſt hoc ſimpliciter epitheton ornans eſſe, *praeclari* vt ſint. Potuere tamen quoque fabulae eſſe de iis populis, vt de Hyperboreis piis et religioſis, quos Apollo amat et adit; potuere adeo Aethiopes laude iuſtitiae celebrari, eosque adire Iupiter cum aliis diis. Cum ab Aegyptiis nonnullarum rerum famam ad Graecos, Homeri iam aetate veniſſe magna ſuſpicio ſit, quidni de ipſis Aethiopibus ſupra Aegyptum per mercatorum ſocietates adiri ſolitis aliqua fama obſcura et incerta peruenire potuit? Suſpicari et coniectare licet in his; definiri poteſt nihil. Itaque nec pro certo pronuntiare licet, fabulas de extremo Africae occidente in Perſeide, tum in Heracleis et aliis carminibus narratas cum his verſſ. aliquid commune habere; verba certe nihil ſuppeditant. Eſt etiam in ipſa Jliade locus, qui fabulam horum verſuum repetit: magna tamen ſuſpicio eſt rhapſodi alicuius fetum eum eſſe; Jl. Ψ, 205.

caussam, cur moram facere nequeat, Iris praetexit: Οὐχ᾽ ἕδος· εἶμι γὰρ αὖθις ἐπ᾽ Ὠκεανοῖο ῥέεθρα, Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέζουσ᾽ ἑκατόμβας Ἀθανάτοις, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν. Versuum horum auctor et ipse locum nostrum de festo et sacro Aethiopum acceperat, quod dii adire crediti essent. Viri docti interpretationem hanc sequuti, praesidia eius circumspexere. Communior sententia obtinuit, respici ad Iouis festum Diospolitanum: quod apud Diodorum quoque memoratur, I, 97. vbi sacellum Iouis quotannis trans Nilum vehi in Libyam (oram occidentalem) et inde duodecimo die reuerti ὡς ἐξ Αἰθιοπίας τοῦ θεοῦ παρόντος ait. Hoc ornarunt alii in Scholiis ad v. 425 et ap. Eustath. p. 128 cum ipso Aristarcho: ibid. p. 1386. addunt (ibid. ad 423) Oceanum Aegyptiis appellari Nilum: v. ap. eund. Diod. I, 12 et 19.

Est alia ratio, ad quam numerus duodenarius duxisse videri potest, ex Aegyptiorum astronomia petitus; *Solem* videbant quotannis ad Aegypti fines australes accedere, adeoque *Aethiopes adire;* iam sunt XII signa Zodiaci et XII menses in deos mutati, seu verius hieroglyphis redditi; quos *Solem sequi* certo modo dici poterat. Confer ad haec doctam Commentationem Gattereri nostri de Theogonia Aegyptiorum in Soc. P. Scient. Gott. 1785. Vol. VII et *Weltgeschichte* 1785. Vol. I p. 213. Sunt et huius explicationis vestigia apud Eustath. p. 128. Subtiliores argutias Stoicorum, qui stellas e mari nutriri opinabantur, v. ap. Macrob. Sat. I, 23 et in So. Scip. II, p. 170 seq.

Sunt aliae disputationes doctorum virorum, in his Georgii Costardi, ad astronomicas rationes haec reuocantis; censuit enim esse Aethiopes Cuschaeos, hoc est Babylonios ad sinum Persicum habitantes, et respici Sacaea, festum, quod post solstitium aestiuum agebatur; iisdem diebus luem Achiuos afflixisse. Aliena haec esse a geographicis Homericorum temporum notitiis facile patet.

425. ζ— Nil respondet in Scholiis, in quibus tantum est obseruatio de festo Diospolitano: de quo paullo ante monitum est.

426. Quaerunt grammatici, cur Thetis non in Aethiopiam extemplo iuerit. v. B. et Sch. Leid. vnde apparet, argutiarum auctorem esse Porphyrium. προτὶ Cant. Argutantur et in χαλκοβατὲς, ipse Apollon. h. v. cf. Not. στερεὸν est etiam ap. Suidam.

427. καὶ μὶν πείσεσθαι ὀΐω sc. ἐμοί. cf. ad 289. vt sup. αἴκε πίθηται. Male Eustath. pro πείθειν accipi vult.

428. ἀπεβήσετο Mosc. 1. sollennis varietas. cf. ad B, 35. nuspiam Ionicum vidi τὸν δὲ λίπ'.

429. ζ— quia περὶ omissum, περὶ γυναικός. Sch. A.

430. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς — Artificium poetae in narrandis rebus minutis, voluit dicere, exilibus, tenuibus, multum praedicauit Clarke ad h. l. et ad B, 102. I, 210. 589 et al. nec minus alii, qui de sensu pulcri egerunt. Res tamen non tam artis erat habenda, qua instructum poetam nolim putare, quam sensus alicuius a natura profecti et sagacitatis in animaduertendo eo, quod animos audientium tenere potest; tum vero felicitatis alicuius hoc est, quod versatur poeta in rebus vitae priscae exponendis, quae delectant simplicitate sua et, quod earum obuia et ad intelligendum facilis species et natura est, ita vt statim, vbi expositae fuerint, in sensus incurrant: quo ipso etiam fit, vt singula singulis versibus complecti possit. Quod secus se habet in rebus arte doctiore aetatis nostrae effectis, quarum descriptio vix esse potest satis ἐναργής, quia propter maiorem ac copiosiorem instrumentorum et adiumentorum apparatum est impedita, adeoque molesta, multo magis, si verbis propriis, quae poesis respicit, haud vtaris et tibi multa circumloquenda sint. Nostro autem aeuo, quo ad sensus nostros similia ex nostra aetate tenuia, exilia et vulgaria habituri, essemus, delectat vetustatis aspectus et simplicitas.

431. ἐς Χρύσην ἵκανεν. Chryse ergo erat vrbs maritima, in qua Chryses sacerdos templo Apollinis Sminthei

praeerat; nisi forte nihil aliud fuit quam templum cum agro. Est autem Homerica Chryse diuersa ab alia recentiore, propius ad Troiam, inter Troiam vrbem et Promontorium Lectum, in colle sita. At vetus remotior erat versus austrum, haud longe ab Adramyttio ad littus sita cum nauium statione, ad quam Vlysses vnius diei nauigatione peruenit: vide Strabon. XIII, p. 901. 910. 911. Diei iter a Pedaso abfuisse, nescio qua fide, Eustathius narrat, quem v. p. 34. 77. Suberat vrbs ditioni Eetionis, regis Thebes. De templo Apollinis Sminthei cf. Eustath. p. 34. Sch. Ven. et Leid. ad vs. 37. 38. 366. Male nonnulli Chrysen in insula iuxta Lemnum quaesiuerunt. v. Fabrett. ad Tab. Iliac. p. 317.

432. ἐντός. Aristarchus ἐγγύς. Sch. A. Versus est ap. Strab. XIII, p. 911 B. vbi docetur, Chrysam antiquiorem alio loco sitam fuisse quam recentiorem.

434. ὑφέντες Zenodotea est lectio: eaque probanda; nam ὑφίενται, demittuntur vela et malus cum antennis. Agnoscit quoque Hesych. ὑφέντες, χαλάσαντες. ὑφελόντες. At Aristarchus ἀφέντες legebat: Sch. A. αἱ δὲ ἄλλαι πᾶσαι ἐφέντες. Sch. B. et L. ἱστοδόκη quid sit, res ipsa docet; docent tamen omnes Schol. et Glossogr. primo loco Apollon. h. v. Adde Ammon. et ad eum Valken.

435. προέρεσσαν habebant editiones Argolica, Sinopensis et Sogenis. Sch. A. Eadem varietas et alibi, vt Od. I, 73. O, 496. vt Od. N, 279. Parum interest; suavius tamen προέρυσσαν ἐρετμοῖς, προςεῖλκυσαν, προςήγαγον, quam προέρεσσαν ἐρετμοῖς. Alterum προερύειν iam sup. vs. 308. Inf. I, 358 — νῆας, ἐπὴν ἅλαδε προερύσσω.

436. ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον. De voc. εὐνή, *saxo quod pro ancora fuit*, v. Schol. Apud Apollon. Lex. in εὐνὰς est: λέγει δὲ καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀγκύρας εὐναίας. Iam cum paullo ante idem laudet verba nostri: εὐνὰς δ' ἔβαλεν, acute suspicatur Tollius, lectum fuisse olim h. l. εὐναίας δ' ἔβαλον. In Apollonio tamen εὐνὰς, non εὐναίας praefixum fuisse, manifestum est. πρυμνήσια ἔδησαν nuspiam lectum vidi.

438. βῆσαν ἑκηβόλῳ A. Iugulat hic versus obseruationem de Digamma: nam est ϝεκηβόλῳ. Supra v. 310 erat: ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσε θεῷ. Tentabat Bentl. et h. l. βῆσε ϝεκηβολῳ. quod tamen non conuenit. Satis probabile fit, versum esse serius confectum ex priore loco, iam a rhapsodo, qui omnes partes et momenta rei actae huc congerere volebat.

439. cum binis seqq. extat ap. Strabon. XIII, p. 911 C.

440. ἐπὶ βωμῷ ἄγων erat in Apollon. Lex. in βωμούς, monente Villois. at in ἐπὶ pro πρὸς, scriptum est βωμὸν, nec monitum quicquam.

443. ⸓ quia ἀγέμεν etiam ad ἑκατόμβην referri potest: quo fit vt alter versus 444 abesse possit; διὸ καὶ ἀθετεῖται Ven. A. Similia ad Φ, 479 repetuntur. Videtur adeo versus hic a nonnullis afuisse: quem ab interpolatore profectum esse arguit hoc quoque, quod vitium inest ex ignoratione τοῦ Digamma.

444. — v. ad vers. antec.

ὄφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα. non sola Veneti auctoritate receptum est, verum grauioribus de caussis metricis: quibus adducti iam Bentlei. et Dawes ita correxerant. Editum erat in Flor. et Ald. 1. ὄφρ' ἱλασσώμεσθα ἄνακτα. Vitium manifestum est emendatum in Ald. 2. ὄφρ' ἱλασσώμεθ' ἄνακτα. atqui huic digamma intercedit. Recepta tamen haec lectio vulgo, reperta queque in codd. vt Vrat. b. A. Vindob. at ἱλασώμεθ' erat in Vrat. a. quod nec minus metro repugnat. Nam ab ἱλάσκομαι breuis est α in ἱλάσομαι. vnde sup. 100 scriptum erat ἱλασσάμενοι. Vera lectio est ἱλασόμεσθα quam tuentur codd. Cant. Harl. Eton. Ven. Lips. (in quo tamen ἱλαόμεσθ' male legitur) Mosc. 1. vn. Vindob. Schol. Ven. B. Lips. De prosodia vocis cf. inf. ad 583.

445. πολύστονα κήδεα. πολλῶν στεναγμῶν ἄξια Sch. br. et Hesych.

446. ὁ δὲ δέξατο Townl. et Eton. recte: pro vulg. ὁ δ' ἐδέξατο.

446. 447. Debuit ⊱— olim adſcripta eſſe; nam Zenodotus duo verſus in vnum contraxerat: ὡς εἰπὼν, τοὶ δ' ὦκα θεῷ ἱερὴν ἑκατόμβην ἑξείης ἔστησαν. Addit Schol. A. ita Chryſeidem, cuius maxime mentio erat facienda, eſſe ſublatam. At nec verborum vſ. ſequ. ſtructura ſic maneret integra.

ἱερὴν ἑκατόμβην Zenodotum legiſſe modo vidimus. Corrupte igitur adſcripta ſunt in Schol. A. „κλειτὴν ἑκατόμβην. ἱερὴν εἶχον αἱ Ἀριστάρχου.“

449. οὐλοχύτας Apollon. in Lex. interpretatur h. v. non eſſe vas, (fuerunt adeo qui ſic acciperent!) ſed ipſum hordeum fractum, quod in frontem victimae ſpargitur. Recte haec; et repetierunt hinc Heſych. Etym. Schol. B. L. ad h. l. etiam Schol. Apollonii Arg. I, 409.

οὐλοχύτας ἀνέλοντο. Legerat προβάλοντο, vt 458 occurrit, etiam h. l. Euſtath. Et Schol. apud Waſſenberg. προβάλοντο, προήνεγκαν, ἐβάστασαν. quod vltimo loco poſitum eſt, ſpectat potius ad ἀνέλοντο. ſiquidem hoc eſt, quod in Nota poſui, manu ſuſpenſa eleuare molam ſupra victimae caput, dum preces fiunt; tum fit alterum, προσβάλοντο. Alii ἀνελέσθαι accipiunt, eſſe de caniſtro vel vaſe tollere molam. Apollon. ἀνέλοντο legerat; at Etymol. vnum προβάλοντο interpretatur.

Ceterum ritus hos ſacrorum qui ſequuntur, ex antiquiore aeuo, qui a ſerioribus ritibus paſſim recedunt (v. Dionyſ. Hal. VII, 72. qui etiam ex h. l. probat, priſcos Romanos iisdem ritibus ac Graecos veteres vſos eſſe,) illuſtratos nunc habemus in libris antiquitatem Graecam enarrantibus, locus tamen eſt inter claſſicos.

451. 452. verſus repetiti e ſup. 37. 38.

453. ἤδη μέν ποτ' ἐμεῦ. Eſt in Harl. ἦ δὴ, quod praeferam: Inf. Π, 236 variatur: ἦ μὲν δή ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο. vbi v. Eſt perpetua in his vocibus varietas. Poterat etiam eſſe εἰ μὲν δή ποτ' — ἦ δ' ἔτι καὶ νῦν.

454. Τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν, ⊱— (debuit eſſe ⋇) quod is verſus iterum legitur inf. Π,

237. male tamen ex h. l. translatus, iudice Sch. A. quia Achilles Graecorum clade laetari haud potuit, Chryses potuit, vt barbarus. Vide ad c. l. in quo duo vss. 236. 238 ex h. l. 453 et 455 expressi sunt.

τίμησας poterat esse quoque ἔκλυες τιμήσας.

μέγα δ' ἴψαο. notatum a grammaticis. Sch. br. μεγάλως ἔβλαψας. Etymol. ἴαψεν, ἔβλαψεν — τὸ θέμα, ἰάπτω et ἴπτω. vnde ἰψάμην, ἴψαο, apposito hoc ipso versu. Hesych. ἴψαο, κατέβλαψας. ἔφθειρας. Idem monstrose δίψαι, βλάψαι: ex δ' ἴψαι. et in Apollon. Lex. ἴψαι, φθεῖραι. τὸ αὐτὸ ἄψαι. add. Suidam in ἴπτω. cf. sup. ad vs. 3 προΐαψε.

455. ἠδ' ἔτι καὶ νῦν — Vt ἦ δ' ἔτι locum haberet, deberet antea lectum esse ἦ δὴ μέν. Sed ἠδ' communis est lectio codd. et edd.

456. ἤδη νῦν. Harlej. ἦ δὴ νῦν.

458. οὐλοχύτας προβάλοντο. nunc recte post preces factas: vt monitum ad vs. 449. Est tamen et h. l. ἀνέλοντο in Vat. Cant. Vrat. b. traductum ex vs. 449 vt recte Clarke censet.

459. ἔ— respexit puto τὸ αὐέρυσαν, quod vna voce exhibet Ven. A. cum Schol. A. B. L. sicque occurrit vulgo scriptum Pindar. Ol. XIII, 114 ὅταν δ' εὐρυσθενεῖ καρταίποδ' αὐερύῃ Γαιαόχῳ. quae grammaticis, placentibus sibi in nouis compositis deberi, mihi probabile fit: nam αὖ ἐρύῃ ipsa sermonis ratio fert, et h. l. αὖ ἔρυσαν. αὖ est πάλιν, retro. Vtrumque memorat Eustath. Corruptius Schol. Pindari ἀνρύῃ ἀντὶ τοῦ ἀνερύῃ, ἤγουν ἀνατρέπῃ, ἀντὶ τοῦ σφάζῃ. vt in Homero ἀνέρυσαν vnus Vindob. Induxerat αὐέρυσαν Ald. 2. verum rediit ad veriorem scripturam, quae in Flor. et Ald. 1. erat, Turneb. Mira est subtilitas in Schol. B. L. vbi a Cumaeis hic mos petitur: qui tamen communis esse debuit in sacris, quae diis superis fiebant.

459. 460. 1. vt vs. 462. 3 apponit auctor vitae Homeri sub falso Herodoti nomine c. 37. vt inde probatum eat, Homerum Aeolensem fuisse; nam ὀσφὺν (lumbos seu

eoxam) haud memorari h. l. inter proficias, quam soli Aeoles apponere in sacro haud soleant; tum eosdem solos quinque cuspidum furcis vti, alios Graecos trinarum cuspidum. Leuissima sane argumenta. Probabilius fit, Aeoles antiquum ritum, ab aliis mutatum, retinuisse. Et si ille Aeolensis fuit, dicendum est, aut antiquiore aeuo Aeolensium et Ionum sermonem fuisse eundem, aut iam tum Ionicum sermonem fuisse poetis epicis proprio aliquo vsu frequentatum.

460. Exciderunt haud dubie ad h. v. Scholia, quae inserta sunt ad Il. B, 423 et Φ, 363. Legerant alii κνίσῃ plurali numero, τὰ κνίση. In Sch. ad B, 423 ipsi Aristarcho hoc tribuitur; vix recte. Ita conuenire videbantur τοὺς μηροὺς κατεκάλυψαν τὰ κνίσση, etsi parum conuenit quod sequitur: ποιήσαντες αὐτὰ δίπτυχα. De scriptura κνίσῃ et κνίσσῃ dictum iam ad vs. 66.

461. ⊱ διπλῆ respexit τὸ ὠμοθέτησαν. de resectis vndique pinguioribus carnium partibus, quae femoribus imponebantur: δίπτυχα ποιήσαντες, διπλώσαντες τὴν κνίσσαν, τὸν ἐπίπλοον, vt bene Lipsi. et Apollon. h. v. eodem modo. Minus bene Schol. ad Il. B, 423 ἐπίπλουν εἰς δύο διελόντες, scil. propter duo femora. Alii ap. Eustathium: vt alterum femur alteri imponerent. Ceterum hic locus, aut plures ex eo versus inde a 458 aliquoties repetuntur siue a poeta siue a rhapsodis; B, 421 sqq. Od. M, 359 sq. Γ, 447 sqq.

462. ἐπὶ σχίζῃς. Suidas h. v. vulgare habet σχίζαις. at Sch. Aristoph. Pac. 1024 ἐπὶ σχίζῃ. αἴθοπα οἶνον nunc primum legimus: τὸν πυρωπὸν, seu μέλανα. quod praeeunte Heliodoro a multis traditum, etiam ab Athenaeo lib. I, p. 26 B. et probabilius esse videtur quam quod alii habent, et Apollon. τῇ φύσει θερμόν. vel vt alii διάπυρον.

463. πεμπώβολα Cumaeis in vsu fuisse, aliis trium dentium furcas aiunt Schol. B. et L. et Eust. Fac hoc ita se habere; an propterea hinc petiit Homerus? cf. ad 459. In Vindob. huic versui adscriptus erat vs. 426 ex

Il. B. Argutias in παρ' αὐτὸν pro παρ' αὐτῷ vid. apud Thom. Mag. p. 679.

464. αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη. Sic editur. Vt magis Ionica fieret oratio, Ptolemaeus ſcribebat μῆρε κάη hic et B, 427 (Putauit ergo τὼ μῆρε eſſe τὸ μῆρος). Etiam Ariſtarchus ſic ſtatuerat: qui tamen adiecerat: et μηρα κάη ferri poſſe. Ita ſane dicerem τὰ μηρὰ melius ſcribi: nam τὸ μηρὸν fuit, vt Od. N, 26 μηρὰ δὲ κείαντες. v. Clark. ad Od. Γ, 179. Mirum eſt, putaſſe grammaticos μηρὸν eſſe dictum per ἔκθλιψιν pro μηρίον. Apollonius probabilius, μηρία eſſe exſecta ἐκ τῶν μηρῶν, vt et Schol. in Etym. voc. μηρία. Verſus idem repoſitus B, 427. Od. Γ, 461. M, 364, vbi variat ſcriptura, modo μῆρ' modo μήρ'. eumque παρῴδησεν Ariſtoph. Pac. 1092. 3. Mirum eſt quod μηρία, τὰ μηριαῖα ὀστᾶ eſſe volunt grammatici in Schol. et Suida.

σπλάγχνα πάσαντο Ariſtarch. in Schol. A. B. quod reſtitui. Vox πάσασθαι, priore breui, primo nunc obuia, pro γεύσασθαι, ſaepius occurret. Egit de ea Valken. ad Ammon. p. 187. ſq. locus praecipuus eſt Athen. I, p. 23 F. p. 26 A.

465. Grammaticorum nouae argutiae in Μίστυλλον τ' ἄρα τἄλλα. Ptolemaeus legebat: τάργ' ἄλλα (an pro τ' ἄρ γ'). At reſpondet Schol. A. vulgari lectione prius τε eſſe copulam, alterum articulum τἄλλα pro τὰ ἄλλα. At Herodianus repoſuit, Homerum articulo non vti, eſſe adeo alterum τε et ipſum copulam. Dices: Immo τὰ eſt pro ἐκεῖνα, more Homerico. Niſi, vt ἄρα τ' pro ἄρα τε ſit, priore loco δὲ legas: μίστυλλον δ' ἄρα τ' ἄλλα. Vocem μιστύλλειν παρὰ τὸ μεῖον recte ducit Etymol. vnde μειστὸς, μιστὸς, μιστύλλω. εἰς μικρὰ διέκοψαν v. inf. ad H, 315. Cum tamen et μυστίλλεσθαι ſcriberetur, et μυστίλλη, pro diuerſis habuerunt et multa alia argutati ſunt grammatici, v. Etymol. h. v. Heſych. Schol. Ariſtoph. Pl. 627. vbi v. Hemſt. Schol. Lycophr. 154. Euſtath. pluribus locis, Koen. ad Gregor. p. 264. add. Herodot. I, 132. Ceterum hi verſus aliquoties repetuntur, vt B, 427

ſq. Od. M, 364. Ξ, 429 ſq. cf. H, 317 ſq. Ω, 623. Od. T, 422 vbique tamen eſt μίστυλλόν τ' vel τε. Nec Ptolemaei acumen alibi repetitur. In fine pro ἔπειραν vn. Vindob. ἔπειρον.

466. Etiam hic verſus aliquoties legitur: B, 429. H, 318. Ω, 624. ad hunc vide.

467. ⟗ ſigno nil in Scholiis reſpondet. At illud miror, vtrumque verſum 467 et 8 non obelo transfixos eſſe a' priſcis; ſunt enim, vt nunc totus locus legitur, manifeſte inſerti aliunde, nam ſunt otioſi, et ingrata eſt triplex αὐτὰρ in verſus principiis 464. 467. 469. Niſi quod paullo ante ad 460. 1 in Notis propoſui, optione eligere malis, vt vſ. 467 ex ſententia eliminetur. In vno Vindob. deſunt vſ. 468. 469. Ceterum πόνος de paratu dapum ſollenne. Obſeruant grammatici πόνον Homero nusquam de dolore dici. Dictum tamen pro aerumna, ταλαιπωρία vt B, 291. ἠτοιμάζοντο Apollon. Lex. h. v.

468. οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐίσης. οὐδ' ἔτι Vat. Mor. Barocc. quod Stephanus quoque malebat, improbante Clarkio et Berglero praef. p. 4.

δαιτὸς ἐίσης. Quae δαὶς ἐίση ſit, disputatum eſt inter veteres et recentiores. Occurrit haec vox in Homero de nauibus, vt iam A, 306 vidimus, de clipeo, ἀσπίδα πάντοσ' ἐίσην, vt Γ, 347. tandem vt h. l. de epulis. Accipitur ab aliis ἐίσος pro ἴσος, quod tamen analogia caret, alii per *bonus* interpretantur, vt ſit δαὶς ἐσθλή, ἀγαθή, quod ſenſui conuenit; eſt tamen ea vox ἐΰς, non ἐίσος.

Interea vtrumque et auctoritatem habet et rationem. δαὶς ἐίση, ἀγαθή, iam Zenodoto acceptum erat, teſte Athenaeo I, 10 p. 12 E. Adſtipulatur Erneſti ad locum noſtrum, et ad Δ, 48. ex quo loco, οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐίσης, firmatur ea interpretatio: Iupiter enim de ſuis ſacris loquitur, quae in partes aequas distribui nec ſolent nec poſſunt. Placet hoc tanto magis, quod A, 575 ipſa vox δαὶς ἐσθλή in hac re adhibetur: οὐδέ τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος. Erunt itaque et νῆες ἐίσαι *bonae*, vt et Erneſti accepit ad A, 306. Sicque

Schol. ad Od. T, 574. Conueniunt quoque φρένες εἴσαι, Od. Λ, 336 *bonae.* Licet itaque credere, non modo ἐΰς, ἐΰ, verum etiam εἴσος in vsu fuisse.

Sunt tamen quae nec minus pro altera interpretatione memorari possunt, vt εἴσος sit idem quod ἴσος. Primò versus B, 765 ἵππους σταφύλῃ (σταθμῇ) ἐπὶ νῶτον ἐΐσας. vbi esse pro ἴσας manifestum sit. Conuenit ἀσπὶς πάντοσ' ἐΐση. v. ad Γ, 347. ἴση ergo et ἐΐση δαΐς, dicta erit propter portionem cuique suam attributam per ministros. (v. Sch. br. B. L. ad h. l. Hesych. Etymol. in δαίς.) hinc μοῖρα. νωμᾶν et δάσασθαι μοίρας. et μοῖρα ἴση Od. T, 281. 2. Restant νῆες ἐΐσαι, quas reddunt ἰσοτοίχους, ἰσοπλεύρους. v. Sch. ad A, 306. E, 63 et Apollon. Lex. τὰς ἐξ ἑκατέρου μέρους ἴσως πλεούσας. paullo argutius, quam volebat; melius tamen quam alii, qui, ἀπὸ τοῦ ἱέναι, πορευτικὰς esse voluerant, ap. Eustath. ad A, 306. 602.

Post haec omnia quaestionem nondum ita expeditam esse arbitror, vt pronuntiari possit de antiquata hac dicendi forma. Nisi forte censeamus fuisse ἴσος et εἴσος vtroque significatu vsurpatum, vt sit *par, aequus,* et idem *iustus, bonus.* Vt δαῖς ἐΐση h. l. et alibi, *epulae bene instructae* sint, requirere videtur formula οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. *bene et ex animo epulati sunt;* vt B, 708 οὐδέ τι λαοὶ δεύονθ' ἡγεμόνος, contenti erant, habebant ducem, qualem animo expetebant, bonum ducem. Ducere videri potest ad idem iudicium Apollon. Lex. ἐΐσας. τὰς νῆας — ὅταν δὲ — φρένας ἔνδον ἐΐσας, εὐκράτους, ἀγαθάς. vnde eadem ap. Hesych. leguntur.

Si εἴσος ex ἴσος ductum est, debuit olim scriptum esse ἐϝισος. Nam per totum Homerum ϝισος fuisse apparet. Manet tamen ambiguum, quando ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην occurrit, voluetitne antiquus poeta hoc an πάντοσε ἴσην, (παντοσε ϝισην.)

469. αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. primum nunc occurrit. Reddunt ἐκορέσθησαν recte; tum vero volunt ἕω esse πληρόω. perperam. Erat ἕω. quod

nunc est ἵημι, ἐξέω, olim εξέω, pro ἐξίημι, ἐξιέναι, ἐκπέμπειν, ἐκβαλεῖν τὸν ἔρον, τὸν πόθον cibi, adeoque famem; consentit Etymol. in ἔντο. Altera interpretatio ἕω, πληρόω nata est ex contexto, et ignorata ellipsi: cf. ad Il. T, 402 ἐπεί χ' ἑῶμεν πολέμοιο.

470. κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Schol. Theocr. III, 18 κοῦροι δὲ στ. Versus hic cum seqq. iterum occurrit inf. I, 175 et Od. Γ, 339. Φ, 271. Ambigitur vtrum de corollis, quibus crater cinctus esset, an de repleto vsque ad oram cratere sit accipiendum. Si prius est, iungenda erunt κρατῆρας ποτοῖο, crateres vino plenos, ἐπεστέψαντο absolute, sc. ἄνθεσι. Seriores hoc more pocula coronandi vsos esse nemo dubitat; sed quaeritur de vita heroum aut potius de Homerico more. Nam tragici et hinc alii suorum temporum morem in hoc, vt in aliis, in heroum vitam intulere, vt ipse Virgilius Aen. I, 724. At Homerici heroes corollarum vsum ignorarunt. Itaque ipsi veteres accipiunt στέφεσθαι, ἐπιστέφεσθαι κρατῆρα, craterem vsque ad oram, vino oram ambiente, implere. ὑπὲρ τὸ χεῖλος ἐπλήρωσαν, ὥςτε δοκεῖν ἐστέφθαι τῷ ὑγρῷ. Sch. B. L. Et Athenaeus I, 11 p. 13 E. (vnde Suidas sua petiit in ἐπιστεφέας κρ.) ἐπιστέφονται ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἤτοι ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥςτε διὰ τοῦ ποτοῦ ἐπιστεφανοῦσθαι. add. XIV, p. 674 F. Convenit inf. Θ, 232 κρατῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο. item Od. B, 43 pro πλήρεις. itaque casus secundus iungitur, quem vocabula copiae requirunt, vt πλήρης οἴνου. Otiosus esset hic genitiuus in altera acceptione, *coronare pocula vini*, κρατῆρας οἴνοιο, atque oratio ieiuna. Aliter res se habet Θ, 70 vbi δέπας οἴνοιο occurrit, eodem modo quo ἀσκὸς οἴνοιο. πίθοι οἴνοιο. κισσύβιον οἴνοιο· hic enim vini notio vim habet.

Hisce de caussis videor mihi veteribus recte paruisse, simulque occurrisse iis, quae contra interpretationem hanc monentur, apparebitque Virgilianam rationem ab hac diversam declarare quidem, quid Virgilius senserit, Tragicos plerumque sequutus, non autem, quid Homerus.

471. Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν. Variam habet interpretationem et hic versus propter vsum ignotum vocis ἐπάρχεσθαι hac in re. In Sch. B. Leid. Lips. est ἐπιχέαντες parum grammatice; nam ἐπάρχεσθαι δεπάεσσι, sic iunctum, non potest esse infundere in pocula; ἐπιχέειν. ἐγχέειν εἰς τὰ δέπα. Saltem sic dicendum, per ellipsin haec efferri pro ἐπαρξάμενοι ἐγχέαι. Etsi et sic praestabit νώμησαν δεπάεσσι, pro ἐν. σὺν δ. Sustuli itaque interpunctionem post πᾶσιν.

Alii ἐπαρξάμενοι de libatione acceperunt: ἐπαρξάμενοι σπονδὴν τοῖς θεοῖς, πᾶσιν ἐνώμησαν· eadem Schol. vnde et Hesych. reddit σπείσαντες. At enim non pueri libant; sed conuiuae qui poculo sibi praebito libant: adiicitur quoque hoc ipsum σπεῖσαι in altero loco Od. Σ, 424 Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν. οἱ δὲ θεοῖσι σπείσαντες πίον. Sic et Od. H, 183. 4. Φ, 272. 3. Viderat hoc quoque Gronou. Obss. I, 4. Apud Eustath. ad Od. Φ, p. 1908, l. 61 est ἐπάρξασθαι ἐπὶ τοῖς φθάσασι πάλιν ἄρξασθαι. respectu particulae praepositae.

Cum ex his non multum proficias, videtur redeundum esse ad interpretandi vias certiores. ἐπάρχεσθαι est omnino, incipere, initium facere; cuiusnam rei? eliciamus ex ipsis verbis νώμησαν ἐπαρξάμενοι sc. τοῦ νωμᾶν. Sedent conuiuae in longis sedilibus, alii propiores crateri, in mensa posito, alii remotiores. Miscetur vinum in cratere: facit hoc κῆρυξ, vel οἰνοχόος, implentur inde pocula, τὰ δέπα; et distribuuntur singulis conuiuis, initio ab iis facto, qui proximi sedent: hoc est ἐπαρξάμενοι τοῦ νωμᾶν· adeoque νωμῶσιν ἐν δεπάεσσι, accedentes ad singulos pocula circumferunt pueri, seu ipse praeco. Od. Σ, 424 vbi Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο κῆρυξ — Νώμησε δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν. (Factum id esse ita, vt primo loco praeberetur ei qui a dextra sederet, et sic porro a dextra, videtur innui per ἐπιδέξια. v. inf. ad 594.) Conveniunt cum his loca: Od. H, 182 Ποντόνοος (κῆρυξ) δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα, Νώμησε δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενος, δεπάεσσιν. Sicque κοῦροι loco nostro et Il. I, 176. Od.

Γ, 339. 340. Φ, 271. Elliptice inde efferri coepit, quod Od. Σ, 417 est: Οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσι. quod explendum erit ἐπαρξάσθω νωμᾶν τὸν οἶνον ἐν δεπάεσσι. Sane hoc δεπάεσσι iungitur modo cum ἐγχέαι, vt Od. I, 9 μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων Οἰνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι. et cum ἐνοινοχοεῖν, Od. Γ, 472 Οἶνον ἐνοινοχοεῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσι.

Mature tamen ellipsis coepit latere, nam Hymn. in Apoll. 125 Apollini Themis νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην χερσὶν ἐπήρξατο, positum est simpl. praebuit; nisi et ibi suppleas νωμᾶν, νέμειν, παραθεῖναι.

πᾶσιν autem οὐ τοῖς ποτηρίοις, quod factum a nonnullis, ἀλλὰ τοῖς ἀνδράσιν, iungendum notante Athenaeo l. c. p. 13 E.

472. 3. 4. recitat Plutarch. de Musica pr. p. 1131 C. et iterum sub fin.

472. ⊱ quod πανημέριοι non eo valet, vt per totum et integrum diem cantauerint; sed per id quod diei adhuc supererat. Eadem Sch. B. L. tam grauis visa est obseruatio! Ceterum versum laudat, et epitheti ac numeri suauitatem commendat Aristides Quintil. de Musica lib. II, p. 82.

473. καλὸν ἀείδοντες παιήονα (⊱) ὅτι Παιήονα οὐ τὸν Ἀπόλλωνα ἀλλὰ τὸν ἐπὶ καταλύσει λοιμοῦ ὕμνον. καὶ τὸ καλὸν ἀντὶ τοῦ καλῶς. Sch. A. Paria Sch. B. Lips. Leid. et idem Apollon. ex eoque Hesych. tum Etymol. Quod hymnum ad depellendam pestem cani solitum pronuntiant, ex h. l. et contexto petitum esse apparet. Porro ποτὲ μὲν vox notat τὸν λεγόμενον παιᾶνα εἰς Ἀπόλλωνα ait idem Apollon. Lex. h. v. quod tamen fieri vix potuit antequam nomen Παιήονος, qui deus medicinae in Homero est, ad Apollinem transferretur. At antiquitus nomen hymni seu genericum seu laeti saltem euentus fuisse videtur; nam iterum caeso Hectore victoris hymnus est: Il. X, 391. qui vsus vocis etiam est apud bonos scriptores: v. Ruhnken. ad Timaeum voc. παιανίσαι. Certiora non habemus. Si cum deo Paeeone aliquid com-

mune hymnus habuit: dicendum eſt, fuiſſe proprie hymnum εἰς τὸν Παιήονα, medendi deum, E, 401. 899. 901. Od. Δ, 232. dictum et ipſum Παιήονα. Niſi ſuſpicari velis vtrumque verſum 473 et 4. eſſe a rhapſodis ſerius ſuppletos: cum iam Apollo Παιήων et Παιὰν vſu frequentaretur. Verſum 474 ἀθετεῖσθαι ſtatim videbimus. Quinque genera hymnorum memorant Sch. B. L. et Leid. hic iam ap. Valken. ad Phoen. p. 729. De voc. Παιήων video nunc docte diſputari a viro doct. Ilgen ad H. in Apoll. p. 300.

474. μέλποντες Ἑκάεργον. ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων. Reſpicit hunc verſum, puto, memoria tamen lapſus, et confundens alterum locum N, 493 Xenophon. Sympoſ. 8, 30 ἔστι μὲν γὰρ δήπου καὶ Ὁμήρῳ· γάννυται δέ τ' ἀκούων. Debuit autem huic verſui adſcriptus eſſe obelus; nam pronuntiant Sch. A. B. L. ἀθετεῖται, et addit Sch. A. ὅτι νομίσας τις τὸν Ἀπόλλωνα Παιήονα εἰρῆσθαι προςέθηκεν αὐτόν. nec iniuria. modo adiectum eſſet: debeaturne obelus iudicio grammaticorum an codicum auctoritati. Fuiſſe autem, qui Apollinem h. l. intelligerent, ex eo quoque apparet, quod fuere, qui ſeiungerent: καλὸν ἀείδοντες, παιήονα μέλποντες ἑκάεργον. ap. Euſtath. p. 138. Quando primum nomen Παιήων, Παιών, Παιάν, ad Apollinem tranſlatum occurrat, videant alii. In Pindaro P. IV, 481 Παιάν τέ σοι τιμᾷ φάος antiquus vſus vocis eſſe videtur; ap. Aeſchylum aliquoties eſt omnino hymnus. Παιὰν pro Apolline in Sophocle occurrit. Bentleius verſum delendum eſſe cenſet et ipſe; obſeruat idem praeterea vocem μέλποντες ſuſpectum verſum facere; nam alibi eſt μέλπεσθαι H, 240. Π, 182. At apud alios occurrit μέλπειν, vt ap. Apollon. I, 569. 1151. II, 716. apud quem etiam eſt II, 704 ἰοπαιήονα Φοῖβον μελπόμενοι.

477. ἦμος ὅτι οἱ ἑξῆς ἐκ τῆς Χρύσης μετέρχονται etc. Sch. A. Emenda τῇ ἑξῆς. Obſeruatio ſpectat ad numerum dierum duodenarium. Nam χθιζὸς ἔβη 424 et ſequitur 493 Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς.

De ἠριγένεια, *mane orta*, multis agunt Schol. Hesych. et primo loco Apollon. Lex. h. v.

479. ἴκμενον οὖρον, *ventum secundum* esse, in aperto est; verum vocis origo et sensus ignoratur proprius; ab ἰκμὰς, vt humidus sit, duci nequit: etsi sic a multis traditur, etiam in Alleg. Homer. p. 55. vt ab ἱκόμενος sit, vnde πορευτικὸς redditur, non magis admittit ratio grammatica: etsi propterea etiam ἵκμενος quidam scripserunt. Debuit esse verbum ἴκμι. ἴκμαι, et inde ἴκμενος.

480. οἱ δ' ἱστὸν στήσαντ', ἀνὰ δ' ἱστία — Sch. br. legerunt στῆσάν τ', ἔστησαν, nec male, sequente τε.

481. ἐν δ' ἄνεμος πρῆσε μέσον ἱστίον. πρήθειν est proprie φυσᾷν flare, vt Π, 350. et hinc altero loco incendere, conflato sc. igni. Ita digerenda sunt grammaticorum notata, in Schol. Suida, Etymol. Hesych. et Eust.

Commendant versus numeros Sch. B. et L. hic quoque notum illud repetit, quod ab aliis quoque notatum est: Ἀριστοτέλης φησὶν, ὡς κινούμενα ὀνόματα γράφει ὁ ποιητής.

482. ἀμφὶ δὲ κῦμα στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε. Malebat Barnes πορφῦρον, sine caussa, vt Clarke monuit; nam et πορφύρεος est media breui. Scilicet fuit πορφύρω, media longa, vt Ξ, 16. vbi mare nigrescit, πορφύρει, et πορφυρέω, πορφυρῶ, media breui. Esse autem πορφύρεον τὸ μέλαν certatim docent grammatici, inque iis Eustath. cf. ad Ξ, 16.

μεγάλ' ἴαχε haud dubie est corruptum, et emendatum iam a Bentl. μεγα ϝιαχε et a Dawes, qui et inter ι et α interponebat digamma ϝιϝάχε. Scilicet ἰάχω, ἰαχὴ, cum cognatis, pronuntiata sunt cum digamma: vt γένετο ἰαχή τε φόβος τε. quod aliquoties occurrit, primum Δ, 456. vbi alia loca congessit Clarke, caussam hiatus ignorans. Sunt loca pauca, quae repugnant; sed ea emendatione egere videntur. cf. ad B, 316 ἀμφιαχυῖαν. In Hesych. erat μεγάλ' ἴσχε. nunc emendatum.

483. διαπρήσσουσα κέλευθον. legebatur κέλευθα sono minus grato. At κέλευθον est lectio multorum librorum:

Cant. Harl. Vat. mſ. Tz., ap. Bentl. Vrat. a. b. A. Eton. add. Vindob. accedit Ven. c. Schol. Euſtath. Sch. br. Etiam ſic Od. B, 429.

484. κατὰ στρατὸν eſt Ariſtarchea lectio; quod docet Schol. A. ſimiliter vt ſup. 424. ſicque Lipſ. Vindob. Alii legunt μετὰ, quod vſui ſollenni conuenit: ſicque Cant. Vat. mſ. Tz. ap. Bentl. Barocc. Eton. Vrat. A. Townl. Moſc. 1. vn. Vindob. etiam Lipſ. et Ven.

486. ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις. Erat ψαμάθου in ed. Flor. Ald. 1. ſed ſtatim Ald. 2. recepit ψαμάθοις. Errant codices inter vtramque lectionem. ψαμάθου Vrat. c. Moſc. 3. et ex corr. 1. Vindob. ψαμάθοιο (deb. ψαμάθοι') Mori. Cant. Lipſ. Vrat. a. b. vn. Vindob. Schol. Apollonii III, 257. at ψαμάθοις firmatur auctoritate Ven. et Sch. tum Apollonii Lex. p. 301. Vſus pluralis in hoc voc. frequens ap. Homer. et eodem modo ὑψοῦ ἐπὶ νοτίῳ Od. Δ, 785. Eſt itaque ἐπὶ ψαμάθοις retinendum: quod et legitur in Hy. in Apoll. 507. Variat ſimili modo lectio N, 12 ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου, vbi Townl. ἀκροτάτῃ κορυφῇ non male. Et in hac ipſa voce inf. Ψ, 853, vbi vulgatum erat ψαμάθοιο et ψαμάθου, cum vera lectio ſit ψαμάθοις. Totus verſus ab alia manu adſcriptus erat in Lipſ. Townl. et Eton.

ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν. De etymo voc. ἕρμα, quod eſt ἔρεισμα, στήριγμα, cf. B, 154. Multa diſputantur in Schol. Etymol. Euſtath. pluribus locis. Add. Sch. A. B. ad Π, 549. vbi eſt ἕρμα πόληος. columen vrbis. at Δ, 117. ſagitta eſt μελαινῶν ἕρμ' ὀδυνάων. vbi vide. Male ab ἐρείδειν ducunt ἕρμα. Praeſtat dicere, εἴρειν, iungere, conſerere, adeoque firmare, ſtabilire, fuiſſe primitus ἕρειν et ἕρειν, cf. ad Ξ, 182. — Quae ex Schol. B. et L. adſcripta ſunt, iam erant vulgata e cod. Leid. a Valken. Diſſ. p. 139 praemiſſo nomine Πορφυρίου.

487. αὐτοὶ δὲ σκίδναντο Vrat. a. b. pro vulg. αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο.

488. αὐτὰρ ὁ μήνιε, νηυσὶ π. In Hesych. erat ὁ μήνυε, corr. Bentl. Clarke pronuntiare iubet μήνι, quia media est longa, vt B, 769. at iam sup. 422 vidimus μήνι' Ἀχαιοῖσι. Necesse est adeo, vocalem longam ante aliam vocalem corripi posse: vt in ἰθύειν Λ, 551. P, 661 ἡμύειν. v. ad B, 148.

488—492. Exciderunt obeli. Nam hos versus Zenodotus ἠθέτηκε, at v. 491 οὐδέ ποτ' ne scripsit quidem. Iudicium haud obtusum: si quidem suppleti esse possunt ab eo, qui nexum narrationis seruare vellet. Modo adscripsisset, solone animi iudicio, an quod versus libris tunc aberant, ita statuerit. Recitat vss. Plutarchus de Tranquill. p. 465 E. verum is omnino vulgatam lectionem recitare solet.

489. Πηλέος υἱός. Ita editum erat vsque ad Barnes. qui mutauit Πηλῆος υἱὸς, quod tamen Harl. Bentleii habet et Mosc. 1. Clarkius Πηλέως reposuit, quod habebat ap. Bentlei. Vat. et Mor. ap. Barn. Laud. Barocc. add. Eton. Vindob. Mutationis ratio nulla idonea est: nam omnes formae, ηος quidem frequentissime, sed et εος et εως occurrunt, vt lubricum sit aliquid velle ita constituere vt ab ea lectione, quam antiquitas dedit, recedamus. Disputare licet et ambigere in notis quantum libet: ergo Πηλέος retineamus quod, binis syllabis pronuntiandum, h. l. constanter seruant codd. ceteri, etiam Ven. Similis varietas est Il. T, 216. Π, 21. Aliter res se habet Π, 203. vbi vide.

490. οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν — Erat οὐδέποτ' in L. ap. Bentl. et sic Gregor. de Dial. p. 190. κυδιάνειραν, τὴν ἐνδόξους ἄνδρας ἔχουσαν vel ποιοῦσαν. Sch. br. et Hesych. Optime ipse poeta interpretatur Il. I, 441 — ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι. Debuit olim esse κῦδις. Vnde et κυδίων, κυδίστος venit.

491. οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον. ἀλλὰ φ. Ita iam Wolf. edidit ex Ernesti iudicio. Erat antea ἐς πόλεμον γ', fulcrum hoc in seriore poeta saltem certis in locis, quae determinationem aliquam admittunt, recte apponeres, non

in Homero, qui tono tantum tribuere videtur, vt fulcro non indigeat. Statim hoc acceſſit in Ald. pr. At abeſt γ' a Cod. Lipſ. Vrat. A. b. c. Moſc. 1. a pr. m. tum a Barocc. Vat. et aliis: ita Plut. l. c. Bentl. haud male ex vſu poetae emendat: οὔτε ποτὲ πτόλεμόν δ'. Sed et ἐς πόλεμον recte, vt ſup. 126. E, 152.

ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ. Hemiſtichion cum vſ. ſequ. de Pyrrho ſcite adhibet Plutarch. in Pyrrho p. 390 C. quod iam Clarke notauit; iterum in Cleomene p. 821 B. C.

φθινύθεσκε vi tranſitiua acceptum eſt in Sch. br. ἔφθειρε. Et ſane φθινύθειν vim habet cum τοῦ φθείρειν tum τοῦ φθείρεσθαι· poteſt tamen h. l. accipi pro ἐτήκετο (κατὰ) τὸ κῆρ.

492. αὖθι μένων. αὖθι pro αὐτόθι nunc primum occurrit. Notauit vocem ipſe Apollon. Lex. αὖθι, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ. Confunditur paſſim cum αὖθις, iterum, quod idem eſt ac αὖ, αὖτε. cf. Sch. B. ad K, 62. Etymol. in αὖθι. Heſych. Schol. Apollonii I, 1356. Ammon. p. 27.

ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε. recte πτόλεμον poſt ſyllabam breuem τε. Et hoc per totum Homerum obſeruandum: etſi vbique fere librarii aberrant, vt h. l. Lipſ. et alii.

493. Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠὼς — ⊱ (obelus praefixus locum non habere potuit) Mirum fuit Ariſtarchi acumen, qui ſcripſerat ἀλλ' ὁτεδὴ, vt δηλαδή· „at nec Homerus ea voce vtitur; et corrumpitur ſententia; eſſet enim ex ὁτὲ, interdum.“ (Hoc neceſſe non eſſet: ſed ὁτεδὴ, τοτεδὴ, ſe exciperent, quando, tum; eſſet tantum inutile ſtudium compoſitione procudendi vocabula noua.) Ariſtarchum refutauerat Pamphilus; et Herodianus ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ aſſeuerabat, vſum τοῦ ὁτὲ omnino eſſe nullum in Homero; idem tamen in libro XIX τῆς καθόλου agnouerat vſum in Il. Λ, 64. 65. ὁτὲ μέν τε — ἄλλοτε δέ. Haec Sch. A.

Mirum quoque quod ἐκ τοῖο in iisdem Sch. A. a grammaticis antiquis pro forma Theſſalica venditatur, pro ἐκ τοῦ. ita tamen etiam Apollon. de Syntaxi p. 55.

496. παιδὸς ἑοῦ. Bentlei. dubitabat, quomodo digamma tueretur in παιδὸς Ϝεου. nam vt Ϝεο eſt, ita videbatur quoque Ϝεος eſſe debuiſſe. Enimuero fuit vel Ϝου vel ἑϜου. v. Excurſ. ad 393.

ἀλλ' ἥγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης. Ven. ἀνεδύσετο, vt ἐβήσετο. v. Sch. A. etiam ſic Moſc. 1. Praeſtat h. l. vulgatum, quippe in narrato facto.

497. ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόν τε. ⟵ quod non accipiendum eſt, quaſi Olympus ſupra caelum eſſet; ſed quia montis cacumen ſupra nubes aſſurgit. Sch. A. paullo ſubtilius. v. Excurſ. de Olympo ad A, 494.

498. εὐρύοπα Κρονίδην. primum nunc legitur; et Sch. A. ψιλῶς, μεγαλόφωνον, ὡς τὸ ἐριβρεμέτης. ἢ μεγαλόφθαλμον, διὰ τὸ προνοητικόν. Additur tamen in iisdem et Sch. B. priore ſenſu ductum eſſe παρὰ τοὺς ὧπας, in altero παρὰ τὴν ὧπα, ὅ ἐστι τὴν φωνήν. quae erronea ſunt; ita enim εὐρύωπα eſſet. Sed vt αἴθοψ, νώροψ, ita εὐρύοψ eſſe potuit, vnde εὐρύοπος, εὐρύοπα, late proſpicientem, vnde et ductum eſt εὐρυόπης. Sic E, 265 εὐρύοπα Ζεύς. Manet tamen vel ſic ambiguitas, annon ab ὄψ, ὀπὸς, φωνὴ, vnde ſit ἤνοψ, μέροψ. ducere praeſtet, vt ſit late ſonans, tonando, ἐριβρεμέτης, ἐρισμάραγος, βαρύκτυπος. Neo certiora diſces e grammaticis, Sch. br. Euſtath. Etymol. Heſych. et primo loco, Apollon. Lex. h. v. Chryſippus, vt dignius numine epitheton eſſet, acceperat τὸν δεινὸν ἐν τῷ διαλέγεσθαι (ab ὄψ, ἡ φωνὴ) καὶ διαβεβηκότα (h. e. ὑπερβεβηκότα) τῇ δυνάμει τοῦ λόγου. ap. Plutarch. de aud. poet. p. 31 E.

498. 499. repetuntur inf. Il. E, 753. 754. et prior iterum Θ, 3. Recitat εὗρε δὲ — Stobaeus Ecl. lib. I, p. 2. Ex vſ. 500 ſqq. profecit Callimachus in Dian. 26.

501. ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα. non poteſt ἑλεῖν cum caſu ſecundo iungi; nec ὑφελεῖν vſu notum eſt. Verum ſupplendum: ἑλοῦσα αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ἀνθερεῶνος σὺν τῇ δε-

ξιῷ. Ita et ſup. 107 ξανθῆς τε κόμης ἕλε Πηλείωνα· pro ἐκ. κατὰ κόμης. et 407 λάβε (κατὰ) γούνων (αὐτόν.) Morem ſupplicum notauit Plinius XI, 45 *antiquis Graeciae in ſupplicando mentum attingere mos fuit.* Notus locus Callimachi H. in Di. 126.

503. Reſpicit locum Dionyſ. Hal. in Arte rhet. 9.

504. κρήγυον Vrat. A. et al. v. ad 41.

510. ὀφέλλωσί τέ ἑ τιμῇ. τιμὴν praefixum eſt Scholiis B. L. ſicque Vrat. b. et A. Etiam Euſtath. τινὲς δὲ γρ. τιμὴν, vt ſit αὐτὸν κατὰ τὴν τιμήν. quod tamen minus gratum.

ὀφέλλωσίν τε οἱ τιμὴν aduerſante metro ed. Flor. quod non debebat probare Erneſti. Eadem varietas eſt in codd. Vindob.

512. ἀχέων Vrat. a. ſed vitio librarii, qui χ et κ ſaepe permutat.

513. εἴρετο. hoc repoſui, nam ita et alibi Homerus εἴρετο. εἴροντο. nusquam ἤρετο quod vulgatum erat; emendatum quoque ἀνήρετο Il. Φ, 508 et ἐξήρετο E, 756. Apollon. Lex. in εἴρετο. tum vero et h. l. ſic legerant Ven. et Sch. B. L. in his adiectum: εἴρετο, ἔλεγεν. εἴροντο δὲ κῆδε' ἑκάστη Od. Λ, 541. tum porro Mor. Laud. Eton. Lipſ. adde Townl. Vrat. a. Moſc. 1. tres Vindob. et cf. Etymol. in εἴρω. Variat quoque alibi ſcriptio, vt apud Platon. et al. Ex Schol. Lipſ. laudat Bentl. ὁ δ' Ἰξίων ἔγρετο. κακῶς. Etiam αὖτις et αὖθις variat: v. ad vſ. 27.

515. ἀπόειπ'. De voce v. ad I, 309.

517. μέγ' ὀχθήσας. primo nunc occurrit vox haec ſaepius in Homero obuia, valde vexata grammaticorum commentis, ex etymo ductis. Si ad loca ipſa animum attenderis, vſum vocis eſſe intelliges, aut in *graui dolore* aut in *indignatione:* vtrumque facile reuocari poteſt ad *animum valde commotum* aut ad notionem τοῦ στενάξαι, *ingemiſcere.* Audiamus primum Apollonium Lex. h. v. p. 520 ὀχθήσας, οἷον μετεωρίσας τὴν ψυχήν· τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας (ex Il. H, 454) ἀπὸ (δὲ del.) τῶν ὄχ-

θων, αἳ εἰσιν ἀναστήματα τῶν ποταμῶν. (quod *de commotione animi est* intelligendum. Commode laudant Lexica ex Sophoclis Oedipo 914 ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν λύπαισι παντοίαισι.) Pergit Apollon. τάσσουσι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ στενάζειν. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς. καὶ γὰρ ὁ στενάζων τετάρακται τὴν ψυχὴν, καὶ ὁ μετεωριζόμενος. Partem Scholii huius exscripsit Hesych. adiectis aliis quae ad etymologiam ἀπὸ τοῦ ἄχθος, (quod est βάρος,) ἀχθέω, spectant, quam Etymol. quoque habet. Eodem redit Scholion Ven. A. B. ad h. l. εἰς ὕψος ἐπάρας τὸν θυμὸν, παρὰ τοὺς ὄχθους. ἢ μεγάλως ἀχθεσθεὶς παρὰ τὸ ἄχθος. At Sch. br. μέγα στενάξας καὶ δεινοπαθήσας. Eadem occurrunt aut similia in Eustath. ad h. l. et alibi, inprimis ad Il. O, 101. Sch. Ven. ad Il. Σ, 5. Quod ad Il. Θ, 208 in Cod. Lipf. adscriptum super ὀχθίζω laudat Ernesti, etiam apud Eustath. reperitur p. 707, 8.

518. ἦ δὴ sic Apollon. Lex. in ἦ et Ven. A. et Etymol. in ἦ ὄντως. ἀληθῶς. Alii ἤδη, quod nonnulli pro ἐπειδὴ acceperunt in Sch. Leid. et Eustath.

— ὅτε μ' ἐχθ. L. C. Vat. ap. Bentl. Ven. Vrat. a. Mosc. 1. Townl. suauius forte ad aurem quam ὅτ' ἐμ' ἐχθοδοπῆσαι. ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ. Apud Platon. et al. ἐχθόδοπος est inuisus: Timaei Lex. p. 128. adeoque ἐχθοδοπεῖν *inuisum esse*. Nec tamen hoc sensu dictum esse potest h. l. propter ea quae sequuntur, ὅταν μ' ἐρέθῃσιν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν. nam si quem opprobriis prouoco, ille non tam inuisus fit, verum irascitur, exasperatur. Vnde patet ἐχθοδοπῆσαι h. l. esse, *irasci* Iunoni. Schol. Etymol. reddunt ἀπέχθεσθαι. et ἐχθρὸν καταστῆσαι. Hoc alterum habet locum et quod in Etymol. est: τὸ διὰ λόγων μαχέσασθαι. Atque ita etiam euenit: inf. 539 Αἶψα δὲ κερτομίοισι — Iuno Iouem asperis dictis ad iram prouocat, et procedit res ad iurgia et minas.

519. Ἥρῃ primo casu Aristarchus, vt sit ὅταν ἡ Ἥρη — τότε ἐχθοδοπῆσαί μ' ἐφήσεις (suppleuit adeo αὐτῇ) Sic Ven. A. B. et Schol. ap. Bentl. Est et in Ed. Flor.

Ἥρῃ. Scilicet sic interpungere debebant: ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις, Ἥρη ὅταν μ' ἐρέθῃσι — ὅτ' ἂν e Lipſ. notatum ſicque Ven. et Sch. A. B. cf. Etymol. h. v. quem ſupple e Schol. A. Etiam haec ſcripturae varietas vbique occurrit, nec in ſingulis locis enotatione digna. Nil refert vtro modo ſcribas: modo conſtanter. Retinerem ὅτ' ἂν quia etiam ὅτε κεν diſtincte ſcribitur, et quia omnes contractiones duarum vocum ſerioris compendii ſunt habendae; nullo tamen cum fructu haec nouatio fieret.

ὀνειδείοις praeeunte Oxon. reſcripſit Barnes, cum vulgo editum eſſet ὀνειδίοις. quod et per totum Hom. plerique libri habent Ven. Eton. Vrat. c. al. At altera ſcriptura ὀνείδειος alibi occurrit, (etſi vbique v. c. B, 277. Π, 628 cum varietate) eamque tuentur h. l. plures codd. vt Mor. et L. Bentl. Agit de forma vocis Sch. A. ad Φ, 471.

520. ἡ δὲ καὶ αὔτως. ſic, nulla de cauſſa. Minus bene Sch. μάτην. ψευδῶς.

521. καί τέ με. καί τ' ἐμὲ, Vat.

522. ἀπόστιχε. Apollon. Lex. ἄπιθι. „Heſych. male ἀπόστειλε et ἀπέστηλε“ (quod iam alii correxerunt.)

μή σε νοήσῃ antea legebatur; non multum refert; ex regulis tamen criticis alterum μή τι propter antiquam auctoritatem erat reponendum; nam Sch. Ven. A. οὐχὶ, μή σε, ἀλλὰ μή τι, αἱ Ἀριστάρχου, καὶ αἱ ἄλλαι σχεδὸν πᾶσαι διορθώσεις. Declaratur quoque exemplis τι non vacare; id quod nemo ignorat. Similia Sch. Lipſ. ap. Waſſenb. verſus 536. 7. vtrique lectioni accommodari poteſt.

524. κατανεύσομαι. Eſt Ariſtarchea lectio: nam fuit quoque lectum ἐπινεύσομαι eodem ſenſu; verum, cur vox damnanda eſſet, fuit forte cauſſa, quod ἐπινεύομαι non occurrit, ſed tantum ἐπινεύω, vt 528. P, 209 et al. Schol. A. οὕτως κατανεύσομαι, οὐχὶ ἐπινεύσομαι, Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς πρὸς Φιλητᾶν προφέρεται. Apud Waſſenb. e Leidenſi extat Porphyrii ζήτημα, cur Iupiter non ſtatim promiſſum perſolverit? Ineptae quaeſtioni ſoluendae ineptiora afferuntur.

Simpliciter erat respondendum: ita tota narratio epica perierat; nam res statim erat ad finem perducta. — τῇ κεφαλῇ κ. Vrat. a. male. idem πεποίθεις. Laudat hunc versum Etymol. in κραίνω ad vocis huius etymon ex nutu capitis conficiendum.

526. ⸖ ὅτι περιώρικε τοὺς τρόπους inquit Sch. Ven. A. h. e. quod poeta definiit modos, quibus aliquid irritum fieri potest.

παλινάγρετον. Apollon. Lex. παλίλληπτον, οἷον μεταμέλητον. Idem reliqua verba interpretatur. In Sch. B. L. e Porphyrio de trinis his modis promissi haud servati multa disputantur; etiam in Sch. A. adde Eustath. Tum monentur alia de interpunctione ab aliis aliter instituta. Similia Schol. Amst.

De τέκμωρ nil monetur in Ven. τέκμωρ, τέλος, est in Apollon. Lex. τέλος, σημεῖον, in Sch. br. At v. ad Z, 349. H, 30.

527. οὐδ' ἀτελεύτητον γ' ὅ, τι. Ita fere scriptum et editum erat. Recte γ' eiicitur, si constare nobis volumus (v. ad v. 491). Et eiectum iam a Wolfio, ex Ernesti auctoritate, qui in msf. Lipf. et in ed. Flor. abesse monuerat, abest quoque in Mor. Laud. Vrat. a. b. c. A. Mosc. 1. et Veneto. Adde binos Vindob. Schol. Eurip. Alc. 981. Maxim. Tyr. diss. X, p. 182. R. Themist. IX, p. 127. et Stobaeum Serm. XI, p. 136, vbi legitur ὅπερ ἂν κεφ. at p. 139, vbi e Trismegisto vss. 525. 6. 7. excitantur, est ὅ τι κεν. Iouis nutum hinc expressere multi: v. Callim. in Di. 40.

528. Ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀ. Quod Phidias hinc diuinum Iouis signum adumbrasse narratur, notum est: v. Plin. XXXIV, 8. Valer. Max. III, 7. ext. 4. Locus classicus est Strabon. VIII, p. 543. A. B. Polyb. fragm. XXX, 15, 3. magna scilicet visione, seu phantasmate per hos versus in eius mente excitato. Alia enim ad ipsam artem petere inde vix potuit. Ad Euphranorem traductam video in Schol. L. ad 530. cum Eustathio. cf. Valer. Max. VIII, 11, 2.

κυανέοισιν ἐπ' ὀφρύσι. L. Eton. et mſ. Tz. ap. Bentl. item Vrat. c. et hoc voluit vn. Vindob. κυάνοισιν. Colorem voci ſubeſſe *nigricantem* dubitari vix poteſt poſt tot alia, quae et ſignificatum illum vocis, et Iouem, Neptunum et Plutonem *nigra* barba et capillo exhibitum fuiſſe teſtantur. Nuper tamen vir doctus (*Whitaker de orig. Arianiſmi* p. 282) docere nos voluit, declarari *ſupercilium cyano tinctum*, pigmento quod nos appellamus Indicum (*Indigo*) cum quo confundit quoque *henna* Arabum. Mirum, ſi hoc ita ſe habuit, nihil quicquam hac de re veteribus notum fuiſſe; cum tamen de rubricae vſu in ſignis deorum ſatis moneant. Saltem docendum erat, ex India, Aegypto vel Arabia iam Homeri aetate illata fuiſſe pigmenta.

Ceterum verſus tres ſeqq. recitat Strabo VIII, p. 543. et verſum priorem iterum XVII, p. 1168 C. paſſim alii vt Dio Or. XII, p. 383. Themiſt. XVI, p. 210. Lucian. Icarom. 33. Senſum reddidit Callim. in Dian. 39 ὣς ὁ μὲν εἰπὼν μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι.

ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. Proprie ſupercilia non annuunt, ſed oculi vel caput. ὀφρὺς proprie attollitur vel demittitur, ἐπαίρεται, κατάγεται. Tum vero ei tribuuntur, quae fronti propria ſunt, vt contrahatur, relaxetur. συστέλλεται, συσπᾶται, συνάγεται. at nunc tribuitur, quod capiti proprium eſt, vt annuat. Nam h. l. τὸ ἐπινεύειν fit *moto capite*; alias idem, vt et *annuere*, generalius dicitur pro concedere preces et ſic porro. Igitur vſus loquendi haec confudit, ipſa natura eo ducente; nam iuncta haec eſſe ſolent, motus capitis, frontis et ſupercilii. Vnde recte Plin. XI, 37 *Supercilia homini et pariter et alterne mobilia, et in iis pars animi; negamus, annuimus.* Grammatici aiunt, poſitam eſſe partem pro toto. Iterum de Ioue dictum occurrit P, 209. Et Od. Π, 164. Minerua ſignum dat haud dubie moto capite, ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε. et Vlyſſes ſociis, vt ſe ſoluant: Od. M, 149 ὀφρύσι νευστάζων, et Od.

I, 468 ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ, et idem Telemacho Φ, 431 ἦ καὶ ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε.

529. Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος. Esse ἀμβροσίας simpliciter θείας probabile fit: v. Exc. ad h. v.

ἐπεῤῥώσαντο. Videamus primum de voce, tum de eius scriptura. ῥώεσθαι est cum impetu ferri, se mouere. Inf. Ω, 616 Νύμφαι δ' αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐῤῥώσαντο sunt saltantes. ὀρχούμεναι. cf. inf. ad Λ, 50. Σ, 411. 417. ἐπιῤῥώεσθαι Od. Υ, 107 de vehementi motu corporis in mola agitanda, hoc est in pistilli impulsu: τῇσι δὲ (μύλῃσιν) ἐπεῤῥώοντο γυναῖκες. De heroibus remos impellentibus Apollon. II, 663 ἐπεῤῥώοντ' ἐλάτῃσιν. idem aliquoties ea voce vtitur, vt et τῷ ῥώεσθαι. Et de comis Apollinis lib. II, 679 χρύσεοι δὲ παρειάων ἑκάτερθε πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπεῤῥώοντι κιόντι. vt de iubis equorum Ψ, 367 χαῖται δ' ἐῤῥώοντο. Apparet ex his vtramque vocem, simplicem et compositam de comis et iubis inter cursum succussis et in frontem defluentibus dici; id quod conuenit h. l. de capite quassato defluentibus in frontem comis. Etymol. ἐπεῤῥώσαντο, ἀντὶ τοῦ, ἐπεσείσθησαν, ἐκινήθησαν. ἔστι ῥώω σημαῖνον τὸ κινῶ καὶ σείω. laudato hoc versu. Etiam Apollon. Lex. ἐσείσθησαν. Plura perperam admiscet Hesych. Infra de equo est ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται Il. Z, 509 quod inde ductum in Hymno in Cer. 177.

Dawes Miscell. crit. p. 175. se offensum profitetur iunctura ἐπεῤῥώσαντο — ἀπὸ κρατὸς, nec habere ἐπὶ in verbo quorsum referas; itaque ἐπὶ sublatum esse vult, legitque εϝερρωσαντο, siue vt ipse pingit εϜερρωσαντο. Atqui in hoc τοῦ digamma vsu est nulla analogia, vt ερρωσαντο sit Ϝερρ. et hinc εϜερρ. Recte adeo scribitur ἐπερρωσαντο. Tum ἐπὶ habet in loco nostro sensum suum: defluunt comae in frontem, in genas, in ceruicem, in humeros; legerat sic Apollonius l. c. nec aliter locum intellexerat, quam nos accipimus.

ἄνακτι in fine versus legit Harlej. per se non male; et sic ap. Apollon. l. c. est πλοχμοὶ — ἐπεῤῥώοντο κιόντι.

530. — quod Zenodotus scripserat κρητὸς, quod tamen nec Ionicum est, nec necesse; cum κρατὸς, κρατὶ, κρᾶτα, toties apud Homerum occurrat: vti Od. Θ, 92. Sch. A.

μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον. Apud Clement. Cohort. Gent. p. 28 Pott. vbi vss. 528. 9. 530. adscripti sunt, legitur ἐλέλιξαν, vt ad comas referatur, χαῖται — ἐλέλιξαν. minus bene. Etiam Θ, 199 ipsa Iuno Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον. In Etymol. expressum est μέγα δ' ἐλέλιξεν. Vocis ἐλελίζειν vsus, notio et etymon, nihil habent, de quo ambigas; saepe apud Homerum occurrit; redditur a grammaticis σείειν. συστρέφειν, κινεῖν, μεταβάλλειν. Sic Apollon. Lex. Hesych. Eustath. et Etymol. hoc ipso versu laudato: ἐκίνησεν. ἔσεισε. Ecce extitit Dawes, qui (Misc. crit. p. 51. et p. 177) negat, vocis hanc vim esse; esse, *percutere*, quia ap. Pindar. est φόρμιγγ' ἐλελίζειν, quod reddi potest *percutere lyram*, itaque nec Neptunum ἐλελίχθονα esse *quassatorem* terrae sed *percussorem*. Virum doctum pro imperio agere cum alias saepe tum in hoc videmus vel maxime: expellit ille vocem ex toto Homero et substituit ϝεϝελιξε. ϝεϝελιχθη et rel. ab ἑλίσσειν. quod fuit ϝελισσειν. ab εἴλεω, ἕλω, quae fuere ϝελω. ϝειλεω. Recte haec; verum nec minus in locum τοῦ Digamma succedere potuit syllaba reduplicata, ελ. Donec igitur certiora tenebimus, retineamus, quod sedem suam satis certam habet: nam vtuntur ea Pindarus, Tragici, Comici, Callimachus, Apollonius. At concedam in locis nonnullis, vbi notio esse debet τοῦ εἰλεῖν, *voluere*, *flectere*, ἑλίσσειν quoque locum habere, et forte etiam ἐλελίζειν mutari posse in ϝελισσειν. v. inf. B, 316. Λ, 39. Haeserat in his iam Bentlei. qui modo digamma apposuit, modo omisit. Rich. Payne Knight Dawesio accedit.

531. τώ γ' ὣς βουλεύσαντε διέτμαγεν. Sch. B. L. αἱ πᾶσαι διὰ τοῦ ε. διέτμαγεν. et sic Venetus A. sicque edi-

tum inde ab Ald. 2. vsque ad Barnes, qui non bene intulit *διέτμαγον*, quod in Flor. et Ald. 1. erat, quodque legitur in cod. Lipf. Vrat. A. et a pr. m. in 2. Mofc. 3. a pr. m. 1. a m. fec. Hoc quomodo grammatice defendam, vt vim habeat, *disceſſerunt*, non habeo dicere. At *διέτμαγεν* eſt pro *διετμάγησαν*, *disiuncti*, *diremti ſunt*, h. e. *disceſſerunt a ſe inuicem*. atque idem docent Euſtath. Heſych. Etymol. Apollon. hi duo nouiſſimi tamen etiam *διέτμαγον* agnoſcunt. Eſt *διέτμαγεν* a *διέτμαγον* ap. Apollon. III, 343. verum actiue: nauem *λάβρον ὕδωρ πνοιή τε διέτμαγεν*. vt in Odyſſ. H, 276 *αὐτὰρ ἔγωγε νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον*. At aliis locis *διέτμαγον* relictum eſt in edd. vbi *διέτμαγεν* deſideratur; lib. III, 1147. II, 298. Similiter peccatur in locis Homeri, aut ſaltem variatur in codd. et edd. Jl. M, 461. Od. N, 439. At in aliis conſtanter Jl. H, 302. Π, 354. vbi Sch. A. de varietate monet. Apud Pindarum P. IV, 300 eodem ſenſu dictum eſt *οἱ μὲν κρίθεν*, pro *διεκρίθησαν*.

βουλεύσαντε. Apollon. Lex. h. v. *βουλευσάμενοι. βουλὴν συνθέντες*. hoc melius.

532. *εἰς ἅλα ἆλτο*. Hiatus vix ab Homero eſt. Bentl. iam vidit *ἅλαδ'* fuiſſe: Recte. Sic Od. K, 351 *ἔκ τ' ἱερῶν ποταμῶν, οἵ τ' εἰς ἅλαδε προρέουσι*. De *ἆλτο* v. inf. ad Λ, 192.

533. *Ζεὺς δὲ ἑὸν πρὸς δῶμα*. Male habebat hiatus Bentleium: qui legebat: *Ζεὺς δ' ἄρ' ἑὸν* vel *Ζεὺς δέ γ' ἑόν*. Niſi haec acceſſerunt a ſeriore rhapſodo: quod et alibi factum hoc ipſum voc. arguere videtur; arbitror fuiſſe *Ζευς δε ϝον προς δωμα*. Nam digamma, pronuntiando duplicatum breuem antecedentem producebat. De *ἑός* v. Exc. ad A, 393. vbi ſub fin. de Digamma hac in voce.

534. *ἐξ ἑδέων*. Alii *ἑδρέων* apud Schol. A. B. L. Sicque L. Mor. Barocc. Vindob. Iterum inf. 581 *ἐξ ἑδέων*.

535. *μεῖναι ἐπερχόμενον*. Sch. B. *ἀντὶ τοῦ, ἐπερχομένου*.

ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες. Sch. B. *ἄμεινον „ἦλθον" γράφειν. τοῦτο γὰρ ἐναντίον τῷ μεῖναι, καὶ πλείονος τιμῆς*

ἐχόμενον. Eadem Bentl. e Schol. affert; profecta a critico nimis fubtili. Immo vero ἔσταν etiam fine codd. auctoritate effet praeferendum; eft pro ἀνέστησαν. Etiam Etymol. ἔσταν legerat in voc. ἀντίος. In Townl. et Eton. eft ἀντίον.

536. 7. οὐδέ μιν Ἥρη ἰδοῦσ' ἠγνοίησεν ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλάς. Lenior forte effet iunctura οὐδὲ μὲν — Nunc eft ftructura vulgo Attica dicta pro: οὐκ ἠγνοίησεν ὅτι αὐτῇ συνεφράσατο βουλὰς οἱ. αὐτῷ.

Porro antiquae edd. diftinguebant inde ab Ald. 2. ἠγνοίησεν, ἰδοῦσ' ὅτι — Iunxere adeo, vt et Barnes et Clarke iungere videntur ἰδοῦσ' ὅτι. Atqui hoc Homericum non eft: *videns quod*, fed eft ἰδεῖν τι, vel ἰδεῖν abfolute. Nec laudari poffunt loca, vt Il. Θ, 32 Ἴδμεν ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιείκτον, nam hic eft *fcimus, nouimus*. et Od. Φ, 122 τάφος δ' ἕλε πάντας ἰδόντας, ὡς εὐκόσμως στῆσε eft τάφος ἕλεν ὡς. Iungenda funt οὐκ ἠγνοίησεν, ὅτι. vt γινώσκειν ὅτι v. c. Il. Θ, 175.

536. Quae ab hoc inde verfu vsque ad libri finem fequuntur, poffunt ferioris rhapfodi videri, vt tot alia; funt enim a fumma narrationis aliena; poffunt quoque defendi ex epicis rationibus tanquam episodium, quo poeta declaret aliquid quod ad rerum fummam fpectet. Aperiuntur enim his vff. Iunonis confilia Ioui aduerfa et odia in Troianos. Exfequitur hoc poeta per altercationem Iovis et Iunonis 537—567. Iam eadem iurgia erant iterum componenda: quod fit inde a vf. 568. commento nouo ac fingulari.

538. ἀργυρόπεζα Θέτις. οἷον λευκόπους. v. Apollon. Lex. h. v. vnde alii grammatici petiere. πέζη pro πούς etiam ap. Hippocratem. Zenodotus Arcadum et Dorum vocem effe, in ἐθνικοῖς narrauerat, ap. Galen. in Gloffis Hippocr. Debuerat dicere, antiquam effe vocem.

ἅλιον γέροντα hic vt fup. 358 Nereum effe nemo non videt, Hefiod. Θ, 234 Omnes tamen Schol. ἄδηλον effe aiunt, Πρωτέως ἢ Φόρκυος. εἰ μὴ, διὰ τὸ κλῦτε κασί-

γνηται Νηρηΐδες, Νηρέως. Sic leg. pro Φόρκυνος. Est vſ. 52 Il. Σ.

541. Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν, ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα. Poterat eſſe ἐμεῦ ἄπο. Verum ἀπὸ eſſe ſcribendum, monent Sch. A. B. L. vt iungatur ἀπὸ — ἐόντα, ἀπόντα. Quod parum referre videtur. Tum debuiſſe eſſe τοι — ἐόντι notant Schol. Apollon. I, 441. ſed alterum eſt ex nota ſyntaxi, paſſim illuſtrata, v. c. ad Thucyd. II, 36.

542. δικαζέμεν h. l. eſſe βουλεύεσθαι in nota dictum; quod antea συμφράζεσθαι βουλὰς, nunc tamen potius δικαιοῦν, ſtatuere. Euſtath. reddit διακρίνειν καὶ οἰκονομεῖν. Sch. A. πράττειν, nimis late. Ita et inf. Θ, 431 Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὡς ἐπιεικὲς, de iis ſtatuito ex aequo.

543. ὅττι νοήσῃς. non ſcribi ὅττι conſtanter in codd. nec in antiquioribus ſcriptum eſſe facile expectes, ſed ὅτι; geminari enim litteras pronuntiatione, non vero ſcriptione, nouimus. Recepit ὅττι ſtatim ed. Ald. 2. Tum νοήσῃς auctoritate librorum L. Eton. Vrat. A. et a. (a pr. m.) c. a m. ſec. Moſc. 1. tum Ven. Lipſ. Schol. br. receptum. Saepe haec tempora variare in codd. videbimus; variare etiam cum optatiuo; nam dici poteſt: ὅτι νοήσειας ἄν, vel νοήσαις.

548. τόν γ' εἴσεται. Dubitari non poteſt, γ' ſerius interpoſitum eſſe, cum antea lectum eſſet τὸν εἴσεται ex τον ϝεισεται. Nam ϝειδω cum deriuatis vbique agnoſcitur.

549. ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοιμι νοῆσαι. Ita edd. At ὃν δέ κ' ἐγὼν C. Eton. Harl. L. Vat. mſ. Tz. ap. Bentl. Vrat. omnes. Moſc. 1. 3. Townl. cum Veneto. Schol. br. et edd. Flor. et Ald. 1. Sed receptum δ' ἂν in Ald. 2. Nil refert; mutandum tamen fuit his auctoritatibus, ἐγὼν licet ſuſpicari, grammaticis deberi pro ἐγώ.

550. μή τι σὺ ταῦτα διείρεο. Vrat. b. μήτε.

552. ἔειπες. auctoritatibus obſequutus reſcripſi, etſi nec ἔειπας damnandum: quod in edd. venit per Turnebum e Rom. Nam antea ἔειπες legebatur, idque nunc habet Ven. cum Schol. H. Eton. ap. Bentl. Laud. et Lipſ.

Vrat. omnes, Mosc. 1. 3. Townl. duo Vindob. Perpetua est haec varietas: vide ad vs. 106.

553. *καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι* — Legunt *λίαν* et *πάρος τ'* Harl. et Eton. alterum, *πάρος τ'* etiam Mor. Barocc. *λίην* in Homero simili fere modo frequentatur ac *μάλα*. *οὐ λίην, οὐ μάλα, μηδ' ὅλως* v. c. N, 284 plane, omnino, nunquam. Sch. *καὶ πάνυ*. — *πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ*. *οὐ πολυπραγμονῶ* pro *εἰρόμην*. tempus praesens de re praeterita. Vsus frequens in *πάρος· πρίν*. Sic inf. M, 347 *οἱ τὸ πάρος περ ζαχρηεῖς τελέθουσι*. ad quem loc. vide Obss. et ad Δ, 264. Porro fuit olim lectum quoque *οὐδὲ*, quod damnant Grammatici. Ven. A. *οὔτε μ. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου, καὶ ἡ Ῥιάνου, καὶ ἡ Ἀριστοφάνους* etc. putes de re grauissima agi. Accedunt B. L. *διέρεσθαι* esse idem quod *ἔρεσθαι* apparet collato 550.

554. *εὔκηλος* esse scribendum, non *εὐκηλος*, vt *ἕκηλος*, omnes monent grammatici (Scilicet *ἕκηλος*, *Ϝέκηλος*, de quo v. ad E, 759 resoluunt in lenem Aeoles).

ἅσσ' ἐθέλῃσθα. Est Aristarchi obseruatio repetita quoque in Etymol. tria esse quae voc. hoc designat: *τινά, ἅτινα* et *ὅσα*. Scribi *ἅσσα* aspere, si sit *ἅτινα*, at *ἀσσα*, si sit *τινά*, (vt Atticum *ἄττα*.) Ergo sic scribendum Od. T, 218 *ὁποῖ' ἄσσα*, (non *ἅσσα*) et si sit *ὅσα* (quod vix multum diuersum esse potest ab *ἅτινα*). Melius Ptolemaeus aiebat, *ἄσσα* non scribi, nisi sit pro *τινά*. Additur ex Herodiano, *ἅσσα* esse compositum ex *ἃ* et *σά*, (satis contorte) idque Megaricum fuisse pro *τινά*. Haec Schol. Ven. A. B. add. Eustath. Hesych. et primo loco Apollon. Lex. *ἄσσα. τινά, ποταπά*. — Est aliud quod mirum est: solere vbique per totum Homerum edi *ἐθέλῃσθα*, contra *εἴπῃσθα* et alia similia.

555. *μή σε παρείπῃ*. Ex *Ϝέπω*. *Ϝεῖπον* esse debebat *παρϜείπῃ*. Et priore syllaba producta occurrit Z, 62. 337. et al. Bentleius itaque emendat *παρέλθῃ*, vt sup. 132 *παρελεύσεαι*. et Od. N, 291 *ὅς σε παρέλθοι*. Disputat contra hoc Burgess vir doctissimus praef. ad Dawes

p. XXVII. Nec mihi Bentleiana emendatio probatur, ſed ea de cauſſa, quia neceſſaria non eſt. Scilicet in compoſitis plerisque digamma eliditur; vt in ἔπω, non modo παρειπεῖν, ſed et ἐνέπω, docet. Sic ϝέρυω et tamen θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ Od. A, 441. et ſic alia. Subtilior eſt alia Burgeſſii obſeruatio, annon ſcriptum fuerit μή σε παρεῖπεν ſiue παρῆλθεν, nam de re praeterita agitur; cum μὴ — παρέλθῃ eſſet de re futura dictum, vt multis exemplis docet, v. c. Od. Θ, 230. Enimuero quod vſus ſermonis requirebat erat optatiuus: μή σε παρέλθοι (ἄν), παρείποι. iam autem Homerus ſaepe pro optatiuo ponit ſubiunctiuum et in hoc ipſo μή: ſeu priſco vſu grammatices imperfectae, ſeu vitio librariorum antiquiorum. Porro παρειπεῖν, παραφάσθαι, παραπεῖθειν, παραλογίσασθαι proprie ad aliud, quam ſequi par erat, conſilium aliquem adducere; adeoque decipere, in fraudem inducere. Exempla v. ap. Valk. ad Theocr. p. 356. Videtur inde eſſe idem quod πείθειν, vt Z, 337 Νῦν δέ με παρειποῦσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν ὥρμησ' ἐς πόλεμον. Apollon. II, 14. ἐπέεσσι παραιφάμενοι πεπίθοιεν μειλιχίοις.

558. καταινεῦσαι. apud Heſych. et κατανεῦσαι occurrere, Bentleius obſeruat. In hoc tamen loco omnes conſentiunt in vulgatum.

559. πολέας. Zenodotus πολεῖς. Sch. Lipſ. vt ſane aliquando pronuntiari coepit.

τιμήσεις vn. Vindob.

560. Sch. A. γρ. τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας vt erat v. 517.

561. Appictum in Ven. ※ quod non apparet quomodo huic verſui conueniat, cum alibi ille haud occurrat. Niſi reſpexit grammaticus locum K, 279. vbi Vlyſſes de Minerua: οὐδέ σε λήθω κινύμενος. Δαιμονίη Heſych. μακαρία. Scilicet et hoc ex vulgari vſu, vt ὦ θαυμάσιε, et ſimilia, ſimpliciter eſt o bona.

562. ἄπο θυμοῦ Steph. ſicque Vrat. b. ſed mutata ſcriptura opus non erat. ἀπὸ θυμοῦ εἶναι quod ſequioribus ἀποθύμιον εἶναι. Simili modo ἀπ' οὔατος εἶναι Σ, 272. X, 454. ἀπὸ δόξης εἶναι K, 324. ἀπὸ πραπίδων ἐλθεῖν X, 43.

563. ἔσσεαι Lipf. Townl. Vrat. A. nifi indocte fcriptum binis fyllabis eft pronuntiandum.

564. Appictum ⸖ nihil tamen in Scholio occurrit, quod de Zenodotea aliqua lectione moneat. Puto fuiffe ⸖ vt ei refpondeat in Schol. A. ὅτι τὸ μέλλει οὐκ ἐστὶ χρονικὸν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἔοικεν. Hoc et alia Scholia repetunt; et Hefych. in μέλλει. (et latet idem in μελιεοικε, vt Bentl. obferuat) Suidas. cf. Etym. p. 576 f. Verum nec fic tollitur obfcuritas fententiae. Multo minus eft in verbis quod Euftath. affert: — ἠθικῶς εἶπεν, οἷον, ἐμοὶ ὡς ἔοικε, φίλον ἐστὶν, ἀντὶ τοῦ, οὕτω μοι ἀρέσκει, οὕτως ἐγὼ θέλω. ita deberet effe οὕτω τοῦτ' ἐστὶν, ὡς ἐμοὶ μ. φ. vel εἰ δὲ, (fc. οἴεαι) οὕτω τοῦτ' ἐστὶν, (οὕτω) ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι. Verum vt verba nunc fe habent, non aliter interpretari licet, quam in Nota factum. μέλλει εἶναι eft pro ἔσται, adeoque idem ac φίλον ἐστί μοι.

565. ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. Eft hiatus in κάθησο, ἐμῷ forte excufandus, quatenus prius hemiftichium claudit. Bentl. tamen tentabat μεῷ, vel κάθησό γ'. At fimiles verfus occurrere videbimus, plures: vt ftatim 569. Infra Δ, 412 Τέττα σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. Mox 566 εἰσὶν Ὀλύμπῳ Vindob. Alteri.

567. ⸖ quod Zenodotus ἆσσον ἰόνθ' (in verbis: μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ ἆσσον ἰόνθ', ὅτι κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.) idem effe voluit ac ἆσσον ἰόντε. ad deos itaque retulit, Iunoni auxilio venientes, et dualem voluit effe pro plurali, ἰόντες θεοί. Idem et alii grammatici ftatuerunt. v. ad E, 487. I, 182. Euftath. h. l. ficque recentiores: quos Clarke refellit. Notae funt virorum doctorum hac de re difputationes, nec tamen huius loci. Alexandrinos ftatuiffe, dualem pro plurali adhiberi poffe, docet vel vnus Arati verfus 1023 (Diofem. 291) καὶ ὀψὲ βοῶντε κολοιοί. idemque fequuti funt hymnorum auctores vt H. in Apoll. 456. 487. etc. Verum de antiquioribus quaeritur. cf. ad Pindar. Ol. II, 158. inf. ad Δ, 452. 3.

Zenodoteam lectionem improbat Sch. A. οὐκ ἔστι δὲ, inquit, ἀλλ' ἀντὶ ἰόντος. συγχεῖ δὲ καὶ τὸ Διός. Obscura haec: mens tamen grammatici: esse ἄσσον ἰόντι pro genitiuo absolute posito, ἐμοῦ ἄσσον ἰόντος, vt ad Iouem referatur.

Schol. Lips. (ap. Wassenb.) „ἰόντα ἀντὶ τοῦ ἰόντος." Recte, si modo recte explicatur. Vsus loquendi est χραισμεῖν τινί τι. vt in illo: οὐκ αὐτῷ χραίσμησεν ὄλεθρον. v. Τ, 296. Λ, 120. Η, 143. 4. Scilicet χραίσμειν et χραισμεῖν, ἀπὸ τοῦ χράω, impetum facio, ductum, iungitur cum datiuo commodi, χραισμεῖν πρὸς τὸν ὄλεθρόν τινι, in alicuius gratiam; est adeo βοηθεῖν, ἀρκεῖν, ἐπαρκεῖν τι. ἀλάλκειν. vnde tandem vulgaris notio auxiliari, prodesse. cf. Etymol. h. v. Est adeo et h. l. verius; μή οὐ χραίσμωσί σοι πρὸς ἐμὲ ἄσσον ἰόντα, h. e. ἐπιόντα. ne tibi haud subueniant, subuenire possint, contra me, inuadentem te, vt ad verbum reddam, h. e. me manus tibi iniiciente.

Bentleius tentat ἄσσον ἰὼν, hac distinctione: — ἐν Ὀλύμπῳ, ἄσσον ἰὼν ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω. Hoc idem Clarke in medium protulit; non probante Ernestio: „quia frigida inest tautologia." Iudicio huic non omnino subscribo; mutatione tamen locum indigere non puto.

Contra Zenodoteam rationem est adhuc aliquid quod moneam: referebatur in ea ἄσσον ἰόντε ad deos subuenientes; poterat hoc modo versus solita ratione strui: μή νύ τοι οὐ χραίσμωσι θεοὶ ἄσσον ἰόντες, ὅταν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω. Enimuero est in vsu τοῦ ἄσσον ἰέναι aliquid nondum animaduersum, quod intercedat: ὁ ἄσσον ἰὼν vbique est is, qui aliquem aggreditur, vt vim inferat, non vero is, qui accedit, vt vim et iniuriam propulset. Sic inf. O, 105 ἢ ἔτι μεν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἄσσον ἰόντες. Ξ, 247 Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίωνος ἄσσον ἱκοίμην. Adde Χ, 92. Ζ, 143. Igitur et h. l. de Ioue locum habet, non de diis dici potest auxiliantibus Iunoni.

χραίσμωσιν — ὅτε κεν — ἐφείω. (pro ἐφῶ. ἐπιβαλῶ) eadem forma, qua Δ, 54. 55 οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ — ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης.

ἀάπτους χεῖρας. Multae ſunt grammaticorum argutiae ſuper voce ἄαπτος in Schol. Euſtath. Etymol. Apollon. Lex. et Heſych. vbi v. Notam. Saltem ſummatim attingam potiora. Ariſtarchus pronuntiabat leniter ἀάπτους, vt nunc vſu receptum eſt. Zenodotus ἀάπτους, quia eſt ab ἅπτω, ἅπτομαι, ſunt enim manus quas nemo audet attingere, adeoque nec ad eas accedere, inuictae, ἀπροςπέλαστοι. Ariſtophanes ἐν ταῖς γλώσσαις ſcripſerat ἀέπτους, ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι, mirumque eſt quod Lipſ. (vitioſe puto) habet; αἱ πᾶσαι ἀέπτως ἔχουσιν. Ad hanc lectionem ſpectat in Heſych. ἄεπτον, ἰσχυρὸν, ἀνίκητον, monente Bentleio. At in Schol. A. ab ἰάπτω ducit grammaticus, vt ſit pro ἀίαπτος; eſt is Herodianus, vt ex Schol. B. L. intelligo. Longum eſſet omnia perſequi: cf. Euſtath. Tandem μή νύ τι Moſc. 3.

569. καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. Iterum hiatus in καθῆστο ἐπιγ. (eo tamen loco, quo ferri poſſe puto: cf. ad 565) Bentl. em. καθέζετ' vt vſ. 536. Tum ἀέκουσα Vrat. b.

ἐπιγνάψασα perpetua variatione et ſollenni omiſſionis more τοῦ μ in hoc et ſimilibus, Flor. ed. inſ. Laud. et al. Heſych. vbi v. Not. At ſeruat μ Apollon. Lex. h. v. ἐπιγνάμψασα. ἐπικατακλάσασα. συμπείσασα.

570. ὤχθησαν. Scribitur ὄχθησαν in Eton. et in Lipſ. quod ex antiquiſſimis codicibus ductum eſſe pronuntiat; et ad Il. X, 235 remittit Ern. qui et in Addendis adiicit: „adde ad O, 101. et bona lectio eſt in poeta, qui augmenta negligere ſolet.“ Ionicum eſt, augmentis vacare, non Homero proprium. Nec vero hic aliquid definiri poteſt, illo enim tempore ο et ω non habebant diſtinctas notas. Eſt quoque ὄχθησαν in Heſych. ſed in eodem ὤχθησαν. ἠγανάκτησαν. ἐλύπησαν (f. ἐλυπήθησαν) ἐστέναξαν. — Οὐρανίωνες h. l. generale epitheton deorum;

alibi proprie antiquiores Dii ex Urano nati: cf. Schol. Ariſtoph. Nub. 246.

572. ἐπίηρα. Scilicet infinitae fuere grammaticorum disputationes ſuper hac voce. Ariſtarchus iungebat ἐπίηρα, repugnantibus aliis, qui ἦρα per ſe legi volebant. Iam ſuper ἦρα noua controuerſia, partim de forma vocis partim de ſcriptura. Alii, inprimis οἱ νεώτεροι, ait Euſtath. ab ἐρᾷν, ἐρανὸν, ἠρανὸν ducebant contractum ἦρον, et ἐπίηρον, vnde h. l. τὰ ἐπίηρα eſſe volebant. Ita fere ſeriores ſtatuerunt; cum his ſenſit auctor inſcriptionis Herodis Attici in Regillam v. 19 Τῷ δὲ Ζεὺς ἐπίηραν (ſc. φέρων) ὀδυρομένῳ ἀπόρητον — vbi v. Salmaſ. recte disputantem p. 101. At Herodianus ab ἦρ, ἠρὸς, ἦρα, ἐπικουρία. Heſych. ἦρα, χάριν, βοήθειαν, ἐπικουρίαν, vbi v. Notas, qui tamen et alterum ἐπίηρα habet: τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν (haec ex Apollonii Lexico) μεγάλην. ἢ ἐκ τῆς περιουσίας. ὡς Ἀντίμαχος. Ergo iam apud hunc voc. occurrere debuit. In Etymol. eſt ἦρ, ἦρος. At in Schol. Ven. A. ἦρ, ἠρὸς, hoc recte, vt χεὶρ, χειρὸς, χεῖρα. et ſic gloſſa Moſc. 1. in qua monetur quoque differre ab ἦρ, ἔαρ. Iam ἦρα φέρειν ſaepe alibi occurrit, ap. Homer. vt inf. Ξ, 132 θυμῷ ἦρα φέροντες, tum et apud alios; (ap. Quint. XIV, 444. 507 et al.) nec minus tamen ἐπίηρα, et ἐπίηρα φέρων, (v. c. Sophocl. Oed. T. 1113 (Br. 1094) quod illud eſt de quo dubitatur, ſitne eo modo ſcribendum an ἐπὶ ἦρα φέρων. Si prius: neceſſe eſt, olim ἐπίηρ primo caſu dictum fuiſſe, (vt αὐτόχειρ. ἀντίχειρ) Sin cum Brunck. ad Analecta To. III, p. 112. et ad Apollon. Rh. ἐπὶ ἦρα φέρων ſcripſeris, iungendā erunt ἐπιφέρων ἦρα. Atqui nec vocabulum Homericum eſt ἐπιφέρω, nec dicitur χάριν ἐπιφέρειν, ἐπικουρίαν ἐπιφέρειν, nec forte dici poteſt: ſed χάριν φέρειν, *gratificari, obſequi*; vt E, 211. 874. Accedamus igitur grammaticis: καὶ ἐπεκράτησεν ἡ Ἀριστάρχου, καί τοι λόγον οὐκ ἔχουσα. Nec male Euſtath. ad E, 211, p. 540 ἔνθα ὅρα, ὡς ταυτόν ἐστιν εἰπεῖν χάριν καὶ ἦρα καὶ ἐπίηρα. ὁ γοῦν ἐν ἄλλοις εἶπεν· ἦρα φέρων. καὶ, μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέ-

ρων· ἐνταῦθα οὕτω φράζει· φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ. Nolim igitur lectionem mutare, quandoquidem res ad liquidum adduci nequit. Certe ἐπίηρα vbique legitur in Sch. et Codd. add. Apollonii Lex. h. v. et Etymol. h. v. Etiam in aliis locis, in quibus ἐπίηρα occurrit, in vtramque partem disputari poteſt, Od. Γ, 164. Il. Π, 375. Σ, 56. Sic et in Apollonio, niſi quod vnus locus eſt, vnde apparet, eum ἐπίηρα iunxiſſe, non ἐπιφέρειν, IV, 376 ὄφρ' ἐπίηρα φέρωμαι, ἐοικότα μαργοσύνῃσιν, eſt enim, *mercedem auferre.* Putares vocem ab ἄρω ductam fuiſſe, vnde et ducitur θυμήρης, de eo, quod gratum eſt. Ex Od. Γ, 164 Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες apparet ϝῆρα fuiſſe, et ἐπιϝῆρα. Etiam Bentl. emendabat ἐπὶ ϝῆρα φ. Porro λευκωλένῳ Ἥρῃ non admittit digamma. Conf. hac de re Excurſ. ad A, 55. Fuit olim alia lectio τετιημένῃ ἦτορ, vt Schol. Ven. B. et Lipſ. teſtantur; eaque multo magis accommodata.

573. Ἦ δὴ λοίγια ἔργα. ἤδη defendebant Apion et Herodorus apud Euſtath. cf. ad v. 518. et Apollon. Lex. in ἤδη hoc verſu probat cum futuro illud iungi. Eſt tamen apud eundem ἦ δὴ in ἦ. At ἦ δὴ ἐκ παραλλήλου Schol. Apoll. I, 631. Tum οὐδέτ' C. ap. Bentl. Lipſ. Vrat. b. Moſc. 1. 3. Scilicet quod iam ad A, 406 monuimus: quotiescunque hoc vocabulum occurrit, diuerſitas ſcripturae eſt in codd. et edd. οὐδέ τι. οὐδ' ἔτι. οὐδέτι. οὐδετί. v. c. inf. 593. 602. Ad ἀνεκτὰ Scholion olim fuit, vt colliges ex Sch. Θ, 355. ἀνεκτὰ, ἀνασχετὰ, ὑπομονῆς ἄξια Etymol. cum Sch. br.

574. σφῶ reuocaui. Barnes intulerat σφῷ, quod eſſet pro σφῶι duali, v. c. Il. Λ, 775. ex quo ſane ductum debuerat ſcribi σφῷ. Iam veteres grammatici ſuper ſcriptura multa diſputarunt: ſubiicit Etymol.: „σφῶ tuetur vſus: ἡ παράδοσις οὐκ εἶδε τὸ ι ἐγκείμενον. v. Ven. B. et L. Euſtath. Etym. in Νώ. cf. inf. ad E, 219. Nobis ſemel haec attingere neceſſe fuit; breuiſſimis tamen, ne in nos vertatur illud Herodici in grammaticos (Athen. V. f.)

Φεύγετ' Ἀριστάρχειοι — οἷσι μέμηλε τό σφιν καὶ σφῶϊν καὶ τό μιν ἠδὲ τό νιν.

575. ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον. Lipſ. ἐπιτείνετον et Euſtath. ἐπιτείνετε. Melius Sch. br. θόρυβον ἐγείρετε; Inſolens hoc. Potius dictum putabimus pro ἐνελαύνετον θεοῖς, immittitis adeoque excitatis inter deos. εἰςφέρετε. ἐμποιεῖτε. Vidit id iam Koeppen, qui comparat Pindari P. VIII, 11. καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ et Tyrtaeum II, 10 εἰς κόρον ἐλάσατε (ſc. ἑαυτούς.) De κολῳὸς ex κολοιὸς multa ſunt apud grammaticos.

576. ⋇ praefixus aſteriſcus; nil in Scholio reſpondet; reſpici puto verſum iteratum Od. Σ, 402. 3. ἦδος eſſe, non ἧδος, monet Schol. A. et prouocat ad Herodianum ἐν τῇ Ἰλιακῇ προςῳδίᾳ. Similia habet Schol. Apollonii I, 1294. Contra ἧδος eſt in Apollonii Lex. h. v. vbi v. Toll. Sufficit et ἦδος, ab ἥδω, et ἧδος fuiſſe, vt ἄδος. cf. ad Λ, 318. Eſt quoque ἧδος in Eton. et Ven. Iam noua dubitatio ſuccedit: in cognatis ἥδω. ἡδὺς, occurrit digamma; debuit ergo eſſe Ϝῆδος. Itaque Bentl. emendat ἔσται Ϝῆδος. Vide inf. ad E, 203.

ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ. τὸ χέρειον, pro τὸ κακόν. quod Euripidi Phoen. 896 eſt: „ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακόν ἐστι τἀγαθοῦ" h. e. ἐπικρατέστερόν ἐστιν, vti Schol. ad e. l. exponit noſtro verſu appoſito. Iterum Od. Σ, 403 οὐδέ τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ. ad quem Barnes memorat verſum Sophoclis Philoct. 456 ὅπου τὰ χεῖρον τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει. ſic fere Homericum accipit Schol. Thucyd. I, 33. p. 76, 1.

577. μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι. Eſt πάρφημι in Sch. Lipſ. ap. Bentl. Dixit autem poeta παραφάσθαι, vt alibi παρειπεῖν, pro συμβουλεύειν· monet Euſtath. Apollon. Lex. h. v. Vide inf. ad Λ, 792 παρειπών. cf. ſup. ad 555.

578. ⸓ ſpectat στιγμὴ ad voc. ἐπίηρα. de quo vide ad 572. Ad πατρὶ φίλῳ et ad μητρὶ φίλῃ 572 reſpicit Apollodor. I, 3, 5. et inde docet, Iouis filium e Iunone

habitum esse Vulcanum: cum eius natales alii diuersis modis tradant.

579. σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ. vn. Vindob. ταράξει. Esse. ἥμιν scribendum monet Sch. A. scilicet quia indefinite dictum est: de qua subtilitate v. sup. ad 147. In Hesychio est: σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξαι.

580. 1. εἴπερ γάρ κ' ἐθέλησιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς ἐξ ἑδέων στυφελίξαι· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν. Primo ἀστεροπητὴς vbique legitur, etiam ap. Hesych. Bentl. tamen legendum monet ἀστεροπητά. Sic sane, si memineris, esse μητιέτα Ζεὺς, εὐρύοπα Ζεὺς, νεφεληγερέτα, στεροπηγερέτα. Occurrit tamen et aliis in locis semper ἀστεροπητὴς, et simili modo ὑψιβρεμέτης sup. 354 et al. Tam lubrica res est iudicium in rebus grammaticis quae ab vsu pendent.

Porro alii interpungebant olim post ἐθέλησιν, vt στυφελίξαι esset optatiuus, alii aliter in Sch. A. Amst. Reg. vnde saltem apparet, διορθώσεις etiam de interpunctione laborasse.

581. ἐξ ἑδέων στυφελίξαι. Etiam hic ἑδρέων Cant. Mori, vn. Vindob. vt 534. Tum Bentl. malit στυφελίξει. Concinne quidem; verum horridior sermo priscus omittit in apodosi: *potest id facere Iupiter.*

στυφελίξαι. Vocem a στυφελὸς, durus, ductam, interpretantur per ἀποκινῆσαι, ἀναστρέψαι Sch. br. per κινῆσαι, σεῖσαι, Etymologus, διασεῖσαι, Apollon. Lex. Plura cumulat Hesych. στυφελίζειν, διασείειν, κραδαίνειν, τινάσσειν, ὠθεῖν, ταράσσειν, ἐνυβρίζειν. Ex ἑλᾶν Etymol. et ex ἑλίσσειν Eustath. ductam esse vocem tradunt. Videamus probabiliora! Cum στυφελὸς, στύφειν, ex στύειν, eadem origine cum στέειν, στείβειν et al. proprie de rebus adstrictis, adeoque induratis, dicatur: notio vocis deducta est ad motum, quem res durae aliis cum vi admotae et allisae faciunt; Ita proprie dictum Il. Π, 773 πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξε. Adde E, 437. H, 261. M, 405. et de vento nubes impellente Λ, 305. et h. l. deturbare de sedibus. Sic quoque inf. X,

496. Od. P, 234. Adde Il. Π, 703. Σ, 158. Apollon. Arg. I, 384. Inde voc. deductum eſt ad eos, qui alios male mulcant, vexant, raptant vt ξεῖνοι στυφελιζόμενοι Od. Π, 107. Σ, 415. Υ, 324. Il. Φ, 380, 512.

ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστι. Mſ. Tzetzae φέρτερος. quae aliis in locis perpetua codd. varietas eſt. Ceterum, vt ſemel moneamus, loco ita ferente, poetam, pro rudioris aetatis ſenſu, cum potentiam dei declarare vult, vbique fere corporis vires memorare, neque in iis exerendis de eo quod iuſtum et decorum eſt, cogitare. Ita et paullo poſt tribuitur Ioui, quod efferati ira, ſaeuientis et inſanientis, hominis eſt, dum ille flagris caedit Iunonem vſ. 587. adde O, 16. dum verbera et plagas vbique minatur, dumque, e ſomno euigilans fraudemque ſibi factam ſentiens, deos per atrium Olympi raptat Ξ, 277. O, 23. Haec ſatis teſtantur, rudius, quam pro Homericae vitae cultu, fuiſſe tempus et genus hominum, a quo iſti mythi primo narrati fuere.

582. ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι. vn. Vindob. τόν δ'. Cum liquido fuerit antiquitus ϝέπος, manifeſtum ſit γ' ſerius eſſe interpoſitum, aut ſcrib. τόν γε ϝέπεσσι.

καθάπτεσθαι. Cum hoc alias fere ſit λοιδορεῖσθαι, ὀνειδίζειν, notatur, nunc eſſe φιλοφρονεῖσθαι. ἱκετεύειν. v. Heſych. Euſtath. pluribus locis. Occurrit quoque in Platone et al.

583. αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν. Legitur h. l. ἵλαος prima et ſecunda producta: ſane ſic quoque occurrit Hy. in Cer. 204 μειδῆσαι γελάσαι τε καὶ ἵλαον σχεῖν θυμόν. Et ap. Heſiod. Ἔργ. 340 ὥς κέ τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσι (qui duo verſus ibi praecedunt, in quibus eſt θυέεσσι τε ἱλάσκεσθαι ex ſeriore eos interpolatione illatos eſſe, manifeſtum ſit). Enimvero binis aliis locis media breui occurrit: I, 635 ἄλλα τε πολλ' ἐπὶ τῇσιν. σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν. et Τ, 178. Nec aliter in Hy. in Veſtam et Mercur. 9. apud Pindar. Ol. III, 62. P. XII, 7. Callim. in Di. 129. et alios poe-

tas, etiam in Anthol. vt in Aristoclis verss. (ex Aelian. Hist. An. XI, 4.) ap. Brunck. Anal. II, 108, — σὸν δὲ σθένος. ἵλαος εἴης. Est Ernestii obseruatio: „Flor. et Ald. 1. Οὐλύμπιος. vt primae duae in ἵλαος corripiantur, vt B, 550 in ἱλάονται. Probo.“ Ita vero grauius malum infertur, nam prima in ἵλαος producitur in omnibus cognatis, ἱλάσκεσθαι. ἱλήκημι. ἵλημι. Od. Γ, 419 ὄφρ' ἤτοι πρώτιστα θεῶν ἱλάσσομ' Ἀθήνην. Od. Φ, 365 ἡμῖν ἱλήκησι καὶ ἄ. et Od. Π, 184 ἀλλ' ἵληθ' ἵνα τοι — Il. Z, 380 et 385 δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται. Add. sup. A, 444 et 472. Etiam ἵλεως apud Tragicos prima vbique est longa; nec modo haec obseruatio ad Homerum spectat, verum etiam ad Hymnos, ad Pindarum, Callimachum, Apollonium et ceteros poetas, vt adeo ἵλαος Ὀυλύμπιος pronuntiandum esset ἵλως Οὐλύμπιος aut potius scriptum esset ἵλεως, nam Ionicum hoc fuisse patet ex vsu vocis ap. Herodotum.

Repugnant tamen etiam huic opinioni loca sequentia: Il. B, 550 ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται. Dixeris forte et h. l. pronuntiandum esse ἱλῶνται. Atqui sup. A, 100 τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν, et 147 ὄφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι. tum vero loca Apollonii, in quibus ἱλάεσθαι primis syllabis correptis legitur II, 849 et IV, 480.

Etsi nullus ex his locis est, cui non medela succurrere possis: tamen nihil statuere licet, cui non alius habeat, quod reponat. Cum tamen, perpaucis exceptis locis, producta legatur prior in ἵλαος et in deductis omnibus, praestare videtur alterum, vt dicamus, loca illa excepta, (Il. A, 100. 147. B, 550.) in quibus ἵλαος priore correpta occurrit, videri in mendo cubare, inprimis cum tam facile emendari possint, vt ad ea loca dictum est.

Quod ad mediam attinet, in ἵλαος, quae modo correpta modo producta apud ipsum Homerum occurrit, aut dices fuisse ἵλεως, binis syllabis, aut mediam natura longam corripi tamen, quia α ante vocalem incedit; cui tamen suspicioni non multum tribuo; aut esse eam natu-

ra breuem, produci tamen per digamma; vt ἵλαϝος fuerit, vt in αϝασσατο et αϝϝασσατο videbimus ad I, 116. Certe sequiores ἵλαος media modo producta modo correpta adhibuere. Occurrit quoque apud Theocritum altero loco media breui, altero producta, V, 18. XXVII, 15.

584. 585. Ex h. l. Vulcanum perpetuo οἰνοχόου munere functum collegerunt. At Vulcanus facit hoc semel, ad matrem placandam et ad exhilarandum conuiuium; atque haec ipsa rei nouitas facit, vt, cum claudicantem festinanter agere viderent, dii suauiter rideant. Multa multi, in his Popius, ad h. l. argutantur.

Obseruabimus potius illud: deos assedisse perpetuo mensis, poculisque in iis appositis. Nihil enim memoratur de institutis in hoc tempus epulis; at memoratur inf. 601. 602 de appositis dapibus. Sic Il. O, 85 sq. adueniente in Olympo Iunone propinantes accurrunt deae. Adde Ω, 101 sq. Scilicet petitum et hoc ex heroum vita: v. inf. ad 602.

584. δέπας ἀμφικύπελλον est genus et nomen poculorum in vita priscorum hominum, quod iam olim seriores ignorarunt; itaque modo cauum, modo ansis incuruis, modo duplici fundo instructum, h. e. habens fundum in media sui parte, interpretantur: in hoc iam Aristoteles praeiuit; idque tenebimus. Egere de eo Schol. Eustath. Etymol. Hesych. et ex iis lexica nostra.

585. μητρὶ φίλῃ ἐν χειρὶ τίθει. Erat ἐν χερσὶ, verum Ven. A. ἐν χειρὶ, vbi docet Schol. sic habere Aristarchi διορθώσεις, et Massiliensem et Sosigenis et Aristophanis. Grauis auctoritas! modo esset in re grauiore. Conuenit inf. vs. 596. Etiam Schol. Lips. πᾶσαι ἐνικῶς, ἐν χειρί.

587. ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι. Videntur aliqui accipere, *in conspectu*: ita esset iungendum cum θεινομένην. Verum est pro σὺν ὀφθαλμοῖς. Occurrit et alibi, etsi sollenne est sine ἐν. Sic inf. Σ, 190 πρίν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι. Adde ibid. 135. Od. K, 385. Inf. Γ, 306 ἐπεὶ οὔπως τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶ-

σθαι μαρνάμενον φίλον υἱόν. Alibi ἐνορᾷν. Od. Ξ, 343 τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὅρηαι. Od. Θ, 459 Θαύμαζε δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα (leg. Ὀδυσῆ' ἐνί). Ω, 312 ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας pro ἐννοήσας σὺν ὀφθαλμοῖς.'

Locus qui ſequitur a philoſophis iure inter impia et diis indecora paſſim refertur, a Platone de Rep. II, p. 378 D. Sext. Empir. adu. Grammat. p. 280. Apparet mythum eſſe ex rudi antiquitate, nec ab auctore carminis primo inuentum, ſed iam antiqua memoratione notum. Male autem mulcata a Ioue Iuno in Heracleis: cum Herculi Troia profecto tempeſtatem illa immiſit: Ξ, 249 ſq. 257 ſq. O, 17 ſq. cumque ei ſuccurrere vellet Vulcanus, male ille a patre eſt acceptus: cf. mox ad 593. Fuere adeo iam tum Heracleae. Porro, quae tam definite dicta ſunt de deo delato in inſulam Lemnum et de Sintibus eum excipientibus, arguunt mythum Lemniis domeſticum, et euentum aliquem priſcae aetatis certum reſpicientem. Non adeo tam abſurdum eſt, mythum memoriam antiqui euentus retinuiſſe, quae aliis verbis ita fuit tradita: arſiſſe aliquando repente Lemnum ignibus ſubterraneis: cumque eadem incendia et cum tempeſtatibus coniuncta ſint, et emicantia inde fulgura inconditorum hominum iudicio facile a caelo profecta videri poſſent, conuenit ſermoni antiquo, narrari haec ſic, vt Vulcanus de caelo praecipitatus eſſe dicatur. More ſollenni exornandi mythos, addita eſt cauſſa praecipitati de caelo pueri, quod matri ille ſuppetias ferre voluit. Non diſſimilis fuit alter mythus, quo Vulcanus in mare proiectus eſſe fertur ab ipſa matre: (inf. Σ, 395 ſq.) potuit ille ex coſmogonicis poetis petitus eſſe. Coniectura nituntur haec, nec tamen omnino vana; tum nec ſaniora ac rectiora attulit alius quisquam. Subeſſe debuit nec minus cauſſa aliqua, qua adducerentur homines, vt Vulcanum *claudicantem* in animum admitterent; quod ſi qua idonea cauſſa et probabilis ſe offert, quid vetat ea vti? etiamſi ſerius inepti homines ad meras argutias delapſi ſunt. Dudum ante horum hominum tempora Attius dixerat ap.

Scriuer. Collectan. Trag. p. 137. — *Et Volcania templa sub ipsis Collibus, in quos delatu' locos Dicitur alto ab limine caeli Aetnaea vi spirante vapor Fervidus.*

Ceterum caussam et originem claudicationis diuersam narratam videbimus inf. Σ, 395 sqq. proiecto puero vix nato ab ipsa matre. cf. sub fin. huius libri Obseruationem.

591. ῥῖψε ποδὸς τεταγών. Laborant in hac voce grammatici; notionem fere τοῦ τείνω subiiciunt, et volunt esse τάζω, ταγὼν, τεταγών· sic Schol. Lips. Leid. Eustath. Etymol. p. 758. Hesych. Schol. Apollonii II, 119. Cum τάω sit, capio; vnde est τάε, τῆ, en, accipe; vnde τάζω, τέταγα, et noua forma τετάγω esse potuit; adeoque τετάγων, vel cum grammaticis aoristica forma τεταγὼν, apprehendens, scil. ex pede.

ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. Super accentu et etymo voc. βηλος mirum in modum diserti sunt grammatici: omnes cum Etymologo, versu hoc laudato, eadem repetentes, quae tamen ad Homerum nil faciunt. Sobrie Apollon. Lex. h. v. βηλὸς, ὁ τῆς θύρας βαθμός. Quod Panyasis τὰ πέδιλα βίολα dixisse, e Leid. apud Valken. diss. de Schol. p. 122 traditur, etsi idem in Suida occurrit, parum tamen firmum est; nam in Sch. A. τὰ βῆλα legitur, et in Etymol. τὰ βαίολα.

Parodiam loci v. ap. Laert. VI, 90. Apud Lucianum, qui h. l. laudat in Contemplant. pr. est τεταγὼς, quod per se ferri posset.

592. πανῆμαρ vna voce Heracl. Alleg. Homer. p. 90. qui et suum et Cratetis commentum de hac fabula apposuit c. 26. 27.

593. ἐν Λήμνῳ. Sic et Aristarchus. Alii εἰς Λῆμνον. Verum alterum ex vsu Homerico firmatur. Sch. A.

ὀλίγος δ' ἔτι. γρ. δέ τι. Sicque Eton. Mosc. 3. Vide ad 573.

594. De versu ipso controuersiam moueri non vidi; quod tamen expectabam. *Sinties* vel *Sintae* antiquiores

Lemni incolae, barbari, et propterea ἀγριόφωνοι, Od. Θ, 294. cf. Strab. XII, p. 826 D. et primo loco lib. VII, p. 511 F. ex epitome, Herodoto Pelasgi Lemnii dicti, Scholiaſtae Apollonii I, 608 Tyrrheni: atqui hi Pelasgi fuere. Iidem partem Thraciae habitarunt, Sinticen dictam, etiam oram Propontidis circa Abdera. Multa de iis argutantur grammatici ex etymo, ad h. l. et ad Apollon. I, 608. Etymol. Heſych. et primo loco Apollon. Lex. h. v. cui tamen aſſuti ſunt plures panni. Egit de Sintibus praeclare nuper et Pelasgicae ſtirpi eos vindicauit Gatterer de Herodoti et Thucydidis Thracia Vol. VI Commentat. Soc. R. G. p. 53 ſq.

Sch. A. κάππεσον ἐν Λήμνῳ adſcripſit πρὸς τὰ περὶ Ὄλυμπον. παράκειται γὰρ ἡ Λῆμνος τῇ Θράκῃ. Ex Olympo monte igitur proiectum Vulcanum in inſulam putauit. Mythum hunc Heracleae alicui inſertum fuiſſe, iam ſupra ad 587 monui: cf. Schol. ad 590. Apollod. II, 7, 1. et Not. ad e. l.

597. ἐνδέξια. Erneſti accipere volebat, vt eſſet *dextre, ſcite:* in quod et Euſtath. inciderat p. 235, 44. 675, 39. 1824, 14. at haec notio, etſi in Hymno in Merc. 453 obuia, ne quidem in δεξιὸς Homero nota fuiſſe videtur; Tum ſi ſcite fecerat, cur riſerunt dii? ἐνδέξια, (ex κατὰ τὰ ἐνδέξια,) ἐνδεξίως, eſt, *ad dextram manum* vel *a dextra*, vel *dextrorſum*, vt Υ, 184 praeco circumfert ſortem, δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν, et Od. Ρ, 365 Vlyſſes mendicans βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον. Vtrum vero verius ſit, *a dextra ad laeuam*, an *dextrorſum*, adeoque *a laeua ad dextram*, nondum ſeu auctoritate idonea ſeu iuſta de ratione conſtitui poſſe video. *Boni ominis cauſſa* a dextra initium factum eſſe mihi probabilius ſit. Ergo in praebendo poculo a dextra initium faciebat pincerna, orſus ab eo qui proximo loco ſedebat; ſedebant autem conuiuae ad parietem longo ordine menſa vnicuique appoſita. Eodem ſenſu ἐπιδέξια, eſt a dextra, nihil amplius. Od. Φ, 141. vbi arcus tendendi idem ordo ſeruatur ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπιδέξια

πάντες, ἑταῖροι, ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν τέ περ οἰνοχοεῖν sc. puer. iam autem puer οἰνοχοεῖ ἐνδέξια πᾶσι. Dictum etiam hac in re ἐπάρξασθαι v. Not. ad A, 471. Esse autem ἐνδέξιον et ἐπιδέξιον idem, ne dubita; est enim idem ac ἐν δεξιᾷ, ἐπὶ τὰ δεξιά, quae vulgari vsu frequentata sunt: v. Pollux II, f. 159. cf. notam Hemsterhusii ad Hesych. in ἐνδέξια. Sic aliquoties in Symposio Platonis hac vi occurrit vt a dextra procedant vices bibentis vel loquentis. Mirum est Scholia Veneta hic tacere; at Sch. br. ἀπὸ τῶν δεξιῶν μερῶν ἀρξάμενος. Notabile quoque τὸ τοῖς non satis respondere vsui Homerico, vt sit *istis* diis.

598. Disertiores sunt grammatici in hoc versu: οὕτως, οἰνοχόει, Ἀρίσταρχος, Ἰακῶς· καὶ ἐν τῇ Ἀργολικῇ, καὶ Μασσαλιωτικῇ. καὶ Ἀντιμαχείῳ καὶ ἐν τῇ Ζηνοδότου, καὶ Ἀριστοφάνους. Sic Ven. A. at Lipſ. οἰνοχόει, Ἰακῶς, πᾶσι. Ita tandem, dices, erat obtemperandum tam grauibus auctoritatibus in re tam graui scilicet. At enim tenendum est, antiquiorem scripturam nullam aliam esse potuisse quam ονοχοει, mox οινοχοει, cum nondum ω haberetur; postea grammaticos substituisse alios ωινοχοει, alios ῳνοχοει, alios seruasse antiquum οινοχοει. Iam cum in aliis receptum morem sequamur, vt ᾤμωξεν, ᾤκει, ᾤχετο scribamus; poterat sane et h. l. si placebat, bene seruari vulgaris scriptio ῳνοχόει. κρατῆρος ed. Flor. et Ald. 1. sed similia non enotanda, quae ex Ionica ad communem rationem sunt deflexa.

599. Versus iterum occurrit Od. Θ, 326. reti inclusis Marte et Venere Vulcani artificio, et recitatur cum v. 600 a Platone de Rep. III, p. 389 cum indignatione, quod tam indigna diis finxerit Homerus; recte ex grauitate philosophica; at Homerus ex sensu suorum hominum aut potius ad sensum rudiorum aetatum, e quibus narrata, acceperat, narrauit. Videat, qui volet, quae olim a Klotzio in Epist. Homeric. disputata sunt, tum in aliis, qui contra eum multis egerunt. Scilicet reprehenditur poeta ex rationibus ad sensum decori nostrum; ponitur porro

aliud a poeta alienum, studiosissimum fuisse eum grauitatis epicae; quod nec Aristoteles ei concessit: etsi is ad eum transtulit omnia, quae in perfecto carmine epico, cuius notionem animo ipse circumferebat, requiri posse viderat. Non nisi cum vita et sensu expolito succedere ista potuere. Tandem viri docti ipsis verbis plus tribuunt quam iis inest. Volunt esse ἄσβεστον γέλωτα, risum effusum vt iam Sch. ἀκατάπαυστος. Apollon. Lex. ἀκατάληκτος. praestat quod Sch. A. addit, simpl. πολύς. Tum antiquo more ridere, et gaudere, et delectari, sunt synonyma: nihilque aliud innuitur, quam quod antea erat μειδιᾶν, exhilarantur dii ministerio Vulcani, accedente nouitate rei, quod Vulcanus pincernae partes ageret. Subiecerunt tandem nonnulli notionem *claudicantis* Vulcani, quae tamen in poeta h. l. non occurrit. Nam ποιπνύειν de ministerio ad mensam proprie dicitur: vt Ω, 475 et Agamemnon in copiis ordinandis ποιπνύσας Θ, 219 vetat de claudicatione cogitare. At mira sagacitate Clarke claudicationem in ipso metro sibi videbatur deprehendere. Adeo cauere opus est, ne sensum nostrum in poëtas inferamus.

γέλως. emendat Bentl. γέλος, ad morem Homericum. Occurrit tamen quoque γέλωτα Od. Υ, 8. — pro ἐνῶρτο est ἀνῶρτο in vno Vindob.

600. ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα Sch. Lips. ποιπνύσαντα. καὶ πᾶσαι συντελικῶς. Mirum lectionem, in quam omnes olim conuenerant, nunc nusquam occurrere. Sane quoque inf. Θ, 219 est αὐτῷ ποιπνύσαντι. Od. Υ, 149 ποιπνύσασαι, etsi et ibi variat ποιπνύουσαι. Est tamen et ποίπνυον παρεόντε Il. Ω, 475 et nulla variatio inf. Ξ, 155 ποιπνύοντα. Fuit autem ποιπνύειν inter voces antiquatas: itaque notionem grammatici ex etymo constituunt, idque varie, vt fieri solet: a πνύω, πνῦμι, vel a πονέω, πονύω, vel vtrumque simul: res non digna cui inhaereas; v. Sch. A. B. breu. ad Ξ, 155. Eustath. ad h. l. Etymol. Praestat e Sch. br. notare ποιπνύοντα esse ἐνεργοῦντα, διακονοῦντα. Hesych. ἐνεργοῦντα,

θεραπεύοντα, et ποιπνύει, ὑπουργεῖ. διακονεῖ. ποιπνυὸς, θεράπων. Similia Etymol. In Hesychio aberratur πεπνοιῶν. πιπνύοντα. ἑτοίμνεον. v. Intpp.

602. οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. ita scriptum a Clarkio; nescio vnde; forte ex Eustathio; recte tamen; vulgo editum erat οὐδ' ἔτι. inde a Flor. sic etiam Ven. e. Schol. οὐδετὶ Lipſ. — De ἐΐσης v. ad 468.

603. οὐ μὲν φόρμιγγος. Mosc. 3. οὐ μὴ — οὐ δέ γε Vindob. Equidem malim οὐ μὴν, nam parum commodum τὸ μὲν hac sententiae parte; nisi illa rhapsodo debetur.

Ceterum locus est notandus propter notionem vitae deorum beatae declaratam per epulas perpetuas per totum diem celebrandas: heroum more: vt tot loca Odysseae docent, in vita procorum et in vita Alcinoi. Porro vt inter hos bonis dapibus adiuncti sunt cantus cum cithara, sic inter deos Apollo est ἀοιδός. Nouum est et ab Homericis non minus quam ab heroum vita alienum, quod Musae accinunt; nam in heroum vita solus ἀοιδὸς adhibetur, nec adsunt feminae cantantes. Nouum quoque quod alternis canunt Musae. Apud Hesiodum et alios Musae choreas ducunt, Apollo choragus est. In Od. Ω, qui liber serioris rhapsodi est, vs. 60 in Achillis funere Musae cantum funebrem edunt alternis: Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ θρήνεον. Memorabile et illud in Olympo, quod epulis deae feminae adsident, vt h. l. Iuno et alibi aliae deae; cum in heroum vita mulieres epulis nusquam adhibitas videas. Vides quam multa in his sint, quae scrupulum iniiciant.

606. οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος. Sch. Lipſ. οἱ μὲν δὴ κείοντες. οὕτω πᾶσαι. καί ἐστιν ὅμοιον τῷ· κείων ἐς θάλαμον (Od. T, 48). Posset et hoc bene legi: κέω, κείω sunt obuia: vnde κεῖμαι a κεῖμι. Verum et κακκείω, etsi soni parum suauis ad aures nostras, aliquoties occurrit, et agnoscitur quoque ab Etymol. Suida. Hesych. et ipso Apollon. Lex.

607. περικλυτὸς ἀμφιγυήεις Ἥφαιστος. argutantur grammatici in sensu vocis ἀμφιγυήεις ex etymo consti-

tuendo; volunt esse *vtroque pede claudum:* Sic et Etym. Suidas, Hesych. et sic ipse Apollon. Lex. h. v. ἀμφότερα τὰ γυῖα χωλὰ ἔχων, ἀμφοτερόχωλος. add. Antigonus Caryst. hist. mirab. 51. atqui ἀμφιγυήεις non minus est qui vno pede claudus vacillante gressu incedit; et tandem is, qui omnino infirmis pedibus incedit, vt bene Porphyr. Qu. Hom. 11. ὁ περὶ τὰ γυῖα βεβλαμμένος. vt etiam γυιόω, ἀπογυιόω, est simpliciter captum pedibus reddo. Prisco sermone nihil amplius quam pedes infirmos ac fluxos, adeoque incessum parum firmum declarare voluisse videntur notione τοῦ χωλοῦ. vt inf. I, 498 in Λιταῖς. Et βραδύπους Δίκη est *claudo pede Poena.* Apud Tibullum Somnia sunt *incerto pede,* et in Arca Cypseli ap. Pausan. V, 18 erant Somnus et Mors διεστραμμένοι τοὺς πόδας, et ap. Plutarch. de If. et Of. p. 358 D. Harpocrates ἀσθενὴς τοῖς κάτωθεν γυίοις. Ita etiam Vulcano tribuuntur κνῆμαι ἀραιαὶ, Jl. Σ, 411. vt adeo incessus esset parum firmus, et ῥικνὸς πόδας ille est in H. in Apoll. 317. loripes. Nihil his subest nisi notio infirmitatis: etsi ea serius expresse in claudicationem proprie dictam transiit. Neque illa illata ex lapsu; verum iam natus erat χωλὸς, et propterea a matre in mare proiectus inf. Σ, 395 sq.

Quaeritur porro de caussa claudicationis, quam modo e physicis modo e mythicis rebus repetunt. Difficile est aliquid ita definire, vt omnis dissensus intercludatur. Quomodo temere et sine omni caussa inter vulgus tale commentum exortum sit, aut exoriri potuerit, vt deum ex Iunone natum claudicantem narraret, nemo facile dixerit. Fuisse adeo necesse est, quod fingendi caussam et occasionem praeberet. Iam autem magnam mythorum partem videmus a symbolica rerum declaratione processisse: habet adeo probabilitatem ex vsu priscorum hominum symbolico aliquid praecessisse, quo claudicationis notio inferretur. Iam autem Vulcani nomen ab vltima inde memoria cum ignis notione coniunctum fuit. Quidnam autem antiquo sermone claudicationis notio designa-

verit, non nisi coniectationi relinquitur. Euictum saltem est illud, a symbolico ac rudi sermone petita esse haec mythica; et quidem iam Homerica aetate; quis enim neget inf. I, 498 Λιτὰς dictas esse symbolico aliquo sensu χωλὰς, ῥικνὰς, παραβλῶπας? Quod seriores, qui bene id animaduerterant, ad subtiliores argutias progressi sunt, non tollit id quod veri subest. Rectene itaque an minus, suone an antiquiorum hominum sensu, statuerint, ex Iunone, tanquam aere, natum esse Vulcanum, ignem, qui sine aura esse nequit, quis nunc praecise negare vel affirmare ausit?

ἧχι sine iota ἥχι esse scribendum, contendebat Dionysius (Thrax) quia Dores ἇχι scribunt. Sicque iam Aristarchus censuerat. Sch. A. B. L. cum Amst. Reg. Mira subtilitas, cum in ceteris similibus iota subscriptum relinquatur!

608. Ἥφαιστος ποίησε ἰδυίῃσι πραπίδεσσι.] Primitiua scriptura haud dubie fuit sine ν, ποιησε ϝιδυίῃσι. Nam per totum Homerum obseruari facile potest fuisse ϝειδω. ϝιδων. ϝιδως, ϝιδυια. Verum insederat edd. vitiosa lectio: ποίησ᾽ εἰδυίῃσι πραπίδεσσι, quae et supra vs. 365 vbique ipsos codd. obsidebat; cum tamen aliis in locis aut variet lectio, aut verior lectio regnet: Sic Σ, 380 ὄφρ᾽ ὅγε ταῦτ᾽ ἐπονεῖτο ἰδυίῃσι πραπίδεσσι et 482 ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. Υ, 12 Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι et sic Od. Η, 92 οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. Etiam Bentl. adscripserat ποίησε ϝιδυίῃσι, cum loco Hesiodi Θ, 960 Γῆμε θεῶν βουλῇσιν Ἰδυῖαν καλλιπάρῃον (vbi fuit βουλῃισι ϝιδυιαν). Grammaticorum vulgata est ratio: εἰδυῖα dici, quando est participium; vt: ἔργ᾽ εἰδυῖα. ἰδυῖαν autem dici tanquam adiectiuum, v. c. ap. Eustath. ad Υ, 12. verum eam commentitiam esse e dictis patebit; nam ἔργ᾽ εἰδυῖα non minus corruptum est, quam ποίησ᾽ εἰδυίῃσι. fuit ϝεργα ϝιδυια. Tandem ποίησεν ἰδυίῃσιν πρ. scriptum est in Ven. in vtroque Schol. et Lips. (qui et Ἰξίων id fieri aiunt) in ms. Cant. ap. Barn. Apollon. Lex. ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. εἰδυίαις (vt

recte em. Toll. pro ἰδίαις) εἰδητικαῖς. οἷον εἰδήμοσι. ἐπιστήμοσι. At εἰδυίαις ille non agnoſcit. Contra Heſych. habet vtrumque, et Etymol. tantum εἰδυίαις. πραπίδες, quod Φρένες, vtroque ſenſu, et diaphragma et mens. cf. ad N, 412.

609. ⁒ appictum eſſe olim debuit, nam Zenodotus ſcripſerat ſine ν, πρὸς ὃ λέχος, non videns ὃν eſſe maſc. et neutrum (pro ἑὸν). at Sch. Lipſ. Ζηνόδοτος· πρὸς οὗ. Hoc ſane probabilius Zenodotum ſcripſiſſe: ſaltem aetatis ſuae ſcribendi more ὁ (⊦O vel HO) pro οὗ pinxerat. Quia de ὃν controuerſia fuerat, Heſych. hoc retulit in ὃν To. II, p. 759 vbi ἦει legitur: πρὸς ὃν λέχος ἦει. Hic autem ſuboritur moleſtia, quod ex Homerico vſu ὃν fuit ϝὸν, adeoque metrum laborat. Dicendum adeo, aut verſus eſſe a ſeriore rhapſodo; aut aliter olim fuiſſe ſcriptum. Bentleius ὃν ſublatum eſſe volebat, vt eſſet: Ζεὺς δὲ πρὸς λέχος ἤϊ'. Dubitat quoque Bentl. an non ἀστεροπητὰ ſit ſcribendum: at vide ad 580.

610. ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι. Eſt ἱκάνει in Vrat. a.

611. (fuit ⁒) Zenodotus: ἔνθ' ἐκάθευδ' legerat. Sed Ionicum, augmento omiſſo, recte obtinuit. Nunc vero disputatur, non κάθευδ' eſſe ſcribendum, ſed καθεῦδ', ſcil. vt κατεῖχον, non κάτειχον, et ne pro imperatiuo haberetur: v. Schol. br. A. B. Euſtath. obtinuit vt κάθευδε ſcribatur; etiam alibi vt Bion I, 3. Poterat ſane totus verſus abeſſe; quod et Bentl. ſenſerat.

Ceterum totum hoc Episodium de Vulcano ab ipſa actione epica, h. e. ab argumento carminis, ſi rem ſubtilius aeſtimes, eſſe alienum, atque adeo excuſandum potius quam laudandum, cenſere fas eſt. Licet porro ſuſpicari, totum hoc episodium, forte ipſum locum de iurgiis inter Iouem et Iunonem inde a vſ. 536 ſerius acceſſiſſe aut inuento eius qui totum carmen refingeret, aut alterius carminis fragmentum fuiſſe hoc, quod operi condendo dextre ac ſollerter agglutinaretur. Ineſſe vidimus nonnulla ab Homerica ratione aliena, paſſim notata; in his inprimis hoc, quod Vulcani de caelo protur-

batio diuerſo modo narratur Il. Σ, 395 ſq. vbi ipſa mater recens natum puerum de Olympo in mare proiecisſe fertur; quae ſequitur Auctor Hymni in Apoll. 316 ſq. ὅν γε μὲν αὐτὴ ῥίψ' ἀνὰ χερσὶν ἑλοῦσα. h. ἀνελοῦσα ἔῤῥιψα. nam quaecunque proiectare volumus, ſurſum tollimus de terra. Verum an ſubtilitas illa epica, carminis epici omnibus numeris abſoluti in Homericum epos cadat, recte quaeri poteſt; et quae de fabula in narrationis curſu diuerſo modo narrata monentur, habent quod reponas. Sunt porro alia, quibus antiquitatem tuearis. Narratio per ſe eſt iucunda et poetica laude ſe commendat; nec omni vinculo ac nexu eſt deſtituta: nam Iunonis iurgia cum Ioue erant opportuno aliquo inuento ſoluenda ac componenda; erat quoque nox inducenda, vt Iouis per ſomnum machinatio locum haberet libro II. Tam lubricum eſt in his, quae in diuerſas partes trahi ac disputari poſſunt, aliquid pro certo ac tuto ſtatuere; etſi pro ſenſu meo totum locum inde a 571 ſerioris rhapſodi operam redolere cenſeo.

EXCVRSVS AD LIBRVM I

EXCVRSVS I

de interuentu deorum in Homero.

Ministeria deorum, quibus poeta vtitur, non tam ingenii sunt felix aliquod inuentum quam popularis opinio, cum inter priscos ac rudes populos dii interesse rebus humanis sint crediti; ad quam opinionem homines facile adduci debuere partim caussarum, a quibus quaeque proficiscerentur, ignoratione, partim persuasione, esse numina hominum simillima corporis specie, ingenio, animi affectionibus et studiis. Cum itaque a partibus, alii Achiuorum, alii Troianorum starent, inuenta iam, saltem parata erant reliqua omnia.

Interuentus tamen hi et ministeria deorum non vnius sunt generis; alia cum ipsa actione epica coniuncta sunt, aut etiam partem eius constituunt; alia extra eam sunt constituta; sunt tandem quae mera sunt ornamenta a priscorum hominum cogitandi et loquendi more ducta. Ita Apollinem sagittis Achiuos prosternere, Iouem a Thetide exorari, ad ipsam actionem epicam spectare dixeris; ita porro, Iouem a Iunone in monte Ida in fraudem induci; Pandarum a Minerua adduci, vt Menelao sagitta percusso induciae soluantur; deorum opera modo Achiuos modo Troianos pugna superiores esse; haec et multa similia in ipsa actione epica constituta esse. Contra sunt alia, quae extra eam esse dixeris, vt Sarpedonis corpus a Somno et Morte absportatum, ὁπλοποιΐαν,

Apollinem a Ioue ad Hectorem ex vulnere recreandum missum, et sic alia. Ex hoc maxime genere multa sunt episodia profecta, maiora minoraue, vt vallum Achiuorum a Neptuno aliquando destructum; pugna deorum lib. XX et XXI. Tandem inter modos narrandi antiquos, quibus res et facta ad miraculum adducuntur, referam, si dii intersunt pugnae, hortantur, incendunt, pugnant ipsi, vulnerantur; aut seruant, abducunt superatos ab hoste vel vulneratos eripiunt obiecta hosti caligine. Ita si Somnium ad Agamemnonem mittitur, si Minerua Iouis iussu caelo delapsa Vlyssem hortatur, vt Achiuos a consilio discedendi reuocet, aut si illa Achillis iram comprimit, aut si aciem pererrat siue ipsa, siue Neptunus siue Mars; et huius generis sunt innumera; bene intelligo tribui haec omnia diis, quae sine eorum interuentu ex solito rerum agendarum modo et ordine euenerant. In iisdem video interdum certo consilio ac delectu deos adhiberi, vt in consiliis prudentiae Mineruam.

Non vna itaque a ratione et consilio interuentus deorum petitos esse ex his ipsis manifestum fit. Vtinam teneremus, quae ex his poetae ingenio et inuento debita sint! Vix enim ipse in totum hoc genus primus incidit, sed iam regnabat non modo illa persuasio de deorum interuentibus in rebus humanis, verum in rebus Troianis iam partes suae diis ante poetam in antiquis carminibus assignatae fuisse videntur, ita vt ille inuento antiquiorum vteretur, feliciter vtique, forte felicius quoque aliis; de quibus quis asserere aliquid ausit? coniectare licet. Coniuncta est ista quaestio cum altera: ex narratis ad Troiam gestis quaenam videri possint fama accepta, aut a poeta inuenta, aut mutata et ornata, ita vt sollennem iam superiorum vatum morem sequeretur in eo, cuius nunc ille, antiquioribus amissis, primus nobis auctor habetur. De quibus cum nihil nobis constet, nec, omni antiquiore fama abolita, aliquid constare possit, frustra de Homeri ingenio disputatur. Malim itaque dis-

putationem vbique ad ipsum carmen transferre, nec de auctore, de quo nihil scitur, contendere.

Videntur vtique in Iliade esse quae fide historica constabant; nec modo in rerum summa; nam, si aut Troiam aut bellum et excidium Troianum omnino vllum fuisse neges, quantum quidem in te est, omnem omnino antiquitatis, ante litterarum monumenta elapsae, fidem tolli necesse est; verum etiam in partibus singulis. Ita antiqua videtur fama acceptum, peste afflictos esse Achivos, dissidium inter principes esse exortum, Achillem per aliquod tempus in castris se continuisse, inducias fuisse violatas et sic porro. In his facile assequor, saltem modum narrandi, adeoque deorum interuentum, poetae ingenio deberi. Verum acceptum fama esse potuit omnino, pestem fuisse immissam ab Apolline ob religiones violatas; Pandarum aliquem sagitta emissa foedus turbasse et sic reliqua. Videtur quoque ipsa fama fuisse constitutum, Iunonem et Mineruam Achiuis, Martem et Apollinem Troianis studuisse. De his omnibus ariolari licet, statuere nihil; vt nec de eo, quod dii adscita forma humana in medium hominum progressi esse narrantur, constat, narratane haec sint nouo inuento, an prisco more narrandi exposita, an ipsa fama de rebus Troianis ita ferente. Antiquiorem rebus Troianis narrandi morem eum fuisse, vt deos rebus gerendis vere interfuisse dicerent, apparet vel in narratione de insigni Nestoris in pugna cum Eleis virtute, nam et ibi Mineruа narratur Pyliis hostium aduentum nuntiasse Il. Λ, 713. cf. Not. ad B, 786.

Constitutas esse in hoc deorum ministerio singulis diis partes suas, et quidem a diuersis caussis, mythis, consiliis, ductas, apparet. Cum tamen semel seu fama traditum seu quocunque tandem modo acceptum esset, Iunonis et Mineruae partes in Achiuorum, Veneris et Martis in Troianorum caussa tuenda fuisse praecipuas: non magna sagacitate opus fuit, vt summa quaeque per eos expedienda esse videret poeta.

Obſeruare quoque licet hoc: perpetuum hunc eſſe poetae morem, vt, inductis in narrationem diis, re ad finem perducta, cuius cauſſa inducti fuerant, etſi illi rebus gerendis per omne ſequens tempus intereſſe pergant, non tamen amplius memorarentur. Neptunus in pugnam progreſſus, Idomeneo confirmato, lib. N. mox tantum non e medio euanuiſſe videtur; ſic Apollo in O. et in lib. Δ. Pandari ſagitta emiſſa nulla Mineruae poſthaec opera memoratur. Ad quae ſane ipſa rerum varietas et iudicium rectum adducere debuit poetam; nam idem in heroibus ſequutus eſt, vt quoque temporum momento in quaque carminis parte vnum aliquem e pluribus virtute et factis eminentem produceret, modo Diomedem, modo Idomeneum, modo Agamemnonem, ceteris aut omnino non aut non niſi obiter memoratis. Scilicet ſenſu an iudicii ſubtilitate edoctus perſpexerat, non niſi ſingulares et indiuiduas res ac perſonas recte et cum vi ad ſenſus in poeſi exponi poſſe.

In hoc ipſo tamen eſt aliquid quod iudicium noſtrum in multis facit ambiguum: Nam ex hoc narrandi more in partes diſſectum eſt carmen; partes tamen carminis ita inter ſe ſunt coniunctae, vt diſiungi illae facile, nonnullae quoque pro meris epiſodiis poſſint haberi, tanquam membris, articulis ac iuncturis ſatis laxis inter ſe cohaerentibus, leuique manu a carminis corpore diuellendis; ita facile in eam opinionem deuenias, non ab initio ſtatim partes has in corporis compage fuiſſe comprehenſas, ſed ſerius eas acceſſiſſe; licet tamen nec minus alterum ſuſpicari, partes has a diuerſis ingeniis ſeparatim ab initio tractatas ſerius in corpus quod nunc habemus, coaluiſſe. Verum nec vltra ſuſpiciones, ſaltem probabilitates, vt in pugna deorum, ſi alia ſcilicet accedunt, quae dubitationes alias faciunt, in his progredi licet, et actum eſt hac de re alio loco.

Nihil in his deorum conſiliis actis ac geſtis ad ethica praecepta eſſe referendum, per totum carmen apparet; Tacite quaſi conuentum eſſe dixeris in hoc, poetica

haec numina cum ipsis religionibus nihil, praeter nomen, commune habere, eaque suum ordinem, suum genus constituere, adumbratum ab antiquiorum hominum sensibus rudioribus et humanitatis cultu parum emendatis et expolitis. Hinc tam diuersa de diis praedicantur, alia indigna et nefanda, alia praeclara, interdum sublimia. Minerua saepe omnis iustitiae et honestatis violatae rea est, vt in fraude Hectori facta congresso cum Achille. Hoc illud est, quod tam male habuit homines de deorum natura meliora meditantes, cum poetica numina ad ea, quae poesis efficere debet, tam praeclare accommodata, cum religiosis notionibus confunderent; hincque natae sunt mirae illae interpretationes allegoricae.

In hoc tamen ipso singularem aliquam poetae fortunam positam esse apparet, quod ille mythico hoc ornatu vti potuit ea aetate, qua animi hisce mythis imbuti non ad figmenta poetica haec referrent, sed, cum ea vulgaribus popularium opinionibus consentanea essent, iis magnopere mouerentur ac tenerentur. Nobis quoque ipsis, ex hoc antiquitatis sensu sensus animorum valde diuersus creatur ab eo, quo contacti sumus, si in Virgilio aut in quouis alio poeta repetita ex Homero vel ingeniose variata haec figmenta legimus. Adeo iis, qui ad Homerum legendum accedunt, sensus aliquis induendus est Homericae poesi proprius ac peculiaris.

Fuit Zenodotus grammaticus Alexandrinus, diuersus ab Ephesio, qui inter *διορθωτὰς* fuit, cuius erant libri X *περὶ τῆς Ὁμήρου συνηθείας*. Ex Scholio B. quod e Porphyrio seruauit, ad Σ, 356. (vbi Zenodorus scribitur, at apud Suidam Zenodotus est) locus in iis libris esse debuit de episodiis, in quibus deorum interuentus interponitur. Statuerat ille, confabulationes deorum non admitti posse extra argumentum, (*ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως*) nisi aut ad docendum aliquid eorum, quae ad Iliadem spectant, aut ad historiam aliquam antiquam exponendam, veluti in Diones ad Venerem verbis, quibus eam monet vt toleret quae passa sit; tolerasse deos multa, tolerasse

Martem; τλῆ μὲν Ἄρης, et tum antiquam narrationem subiungit. (Jl. E, 381 sq.) et cum Iuno Iouem dictis lacessit (ibid. 420 sq.) Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι — docet enim, Veneris dolo Helenam fuisse deceptam καὶ τὰς ἄλλας δὲ ὁμιλίας τῶν θεῶν οὐκ εἰκῆ φησι παραλαμβάνεσθαι. E quibus argumentis ibi disputat contra episodium Σ, 356—368. quod ab iis, qui summam Jliadis constituerunt, insertum esse, legenti facile obuium est. Non enim omnia episodia ab eadem manu profecta, sed alia antiquioribus aetatibus, alia serius interposita esse videntur; vt in eodem, modo laudato, et in aliis, in quibus aliquis operam dedit, vt diuersa carmina inter se coagmentata essent. Verum de his et ad l. l. et in aliis locis singulis est videndum. Antequam enim de singulis satis constet, vniuerse de his disputare, lubricum est et parum fructuosum.

EXCVRSVS II

ad A, 55 et al.

θεὰ λευκώλενος Ἥρη.

Dubia res esse videtur, fueritne Ϝήρη an ἥρη, an vtrumque vsu habitum; hoc vltimum forte expeditissimum: quandoquidem in Homero modo hoc modo illud occurrit. Sane πότνια Ϝήρη saepe legitur; et fuit ea haud dubie antiquior pronuntiatio, quam Aeolum dicere solent; nec minus tamen λευκώλενος Ἥρη, χρυσόθρονος Ἥρη, et similia. Nisi itaque quod tertio loco posui admiseris, statuendum est alterum, loca, a quibus digamma exulat, esse aut serioris commatis aut interpolata ab eo qui corrupta putaret ea propter hiatum. Sunt autem nonnulla loca, contra digamma peccantia, in quibus diuersa lectio in codd. antiquioribus reperitur; Sic Jl. A, 572 ἐπίηρα φέρων λευκωλένῳ Ἥρῃ antiquior lectio fuit τετιημένη ἦτορ. O, 92 λευκώλενος Ἥρη antiquior lectio erat βοῶπις πότνια Ἥρη. Potuit hoc idem videri factum esse in aliis, vt Δ, 20. O, 5. 14. Etsi iterum loca sunt aperte interpo-

lata, in quibus antiqua ratio seruata est, v. c. Σ, 357. 360. et tamen 356 praecedit Ζεὺς δ' Ἥρην. Tam lubricum est aliquid pronuntiare in Homericis.

EXCVRSVS III

ad A, 66.

αἴ κέν πως — βούλεται.

A, 66. αἴ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι. ad Tragicos multae extant virorum doctorum obseruationes de particularum in iis vsu; quae tamen in Homericis non semper locum habent; neque omnino in doctrina de particulis ratio Homeri singularis aliqua vbique habita est. Cum autem particulae in doctiore studio singularem curam sibi vindicent, operam quamuis molestam in his diligentius explorandis refugere non licet.

αἴ κε nihil aliud est quam εἴ κε, et hoc idem quod εἰ ἄν, vnde factum ἐάν. Cur in Homericis modo αἰ modo εἰ scriptum occurrat, nemo dixerit. At si κεν vel ἄν adiungitur, communis vsus et sermonis ratio postulare videtur, vt *subiunctiuus* sequatur. Et est sane is proprius Homeri vsus, isque sexcentis locis firmatus; vt inf. 128 αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῷσι. 207. 408. 420 etc. et εἴ κε, vt K, 452 εἰ δέ κ' ἐμῇς ὑπὸ χερσὶ δαμεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς. Λ, 391. N, 379. Ξ, 368. Π, 499. 500. 860. 1. P, 29. 30. 39. 40. 91. Φ, 553 et al. etiam εἴ περ κε. inf. A, 580. εἴ περ γάρ κ' ἐθέλῃσι —

Sunt loca alia, in quibus videas *optatiuum* esse adiunctum: Sic Λ, 791 τίς δ' οἶδ' εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις. Atqui O, 403 vbi idem fere versus legitur, est εἴ κεν οἱ ὀρίνω. potuit ergo et illud esse ὀρίνῃς. X, 220 οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι. at codd. πάθῃ. Non variat lectio T, 322 οὐδ' εἴ κέν του πυθοίμην, cum tamen legi possit πύθωμαι. B, 123 εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν. nusquam ἐθέλωμεν. Z, 50 εἴ κεν ἐμὲ πεπύθοιτο. nusquam πεπύθηται. H, 387 αἴ κέ περ ὔμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,

poterat esse *γένηται*. X, 244. 5 *εἴ κεν φέρηται — ἤ κεν σῷ δουρὶ δαμείῃ*. nusquam *δάμηται*, versu autem 351 verior lectio est *ἀνώγῃ* pro *ἀνώγοι* post *εἴ κεν σχήσωσιν* et *ὑπόσχωνται*. Ψ, 346 *οὐδ' εἴ κεν ἐλαύνοι*. nusquam *ἐλαύνῃ*. Tandem sunt exempla in quibus manifestum sit, non minus optatiuum vsu probatum esse, vt in illo E, 279 et alibi, *εἴ κε τύχοιμι*. Ψ, 592. 3. Vix mutes *εἰ καί νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο μεῖζον ἀπαιτήσειας*, et Ω, 687 *αἴ κ' Ἀγαμέμνων γνοίῃ σε*.

Superest tertia ratio in Homericis, vt, non modo *εἰ*, de quo non laboramus, sed *εἴ κεν, αἴ κεν* cum *futuro indicatiui* iungatur; ita vt hoc locum aoristi subiunctiui habeat. Sic B, 72 *ἀλλ' ἄγετ', εἴ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν*. 258 *εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι*. ad quem locum vide Obss. O, 213 *αἴ κεν Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται οὔτ' ἐθελήσει ἐκπέρσαι* et 297 *στείομεν εἴ κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες*. Potest in his suppleri: *videamus, an.* Sed nos quaerimus de vsu *τοῦ κεν* et *ἂν* cum indicatiuo. Et occurrit hoc ipsum mox subiecto subiunctiuo Θ, 532 *εἴσομαι αἴ κε μ' ὁ Τυδείδης ἀπώσεται — ἤ κεν ἐγὼ — φέρωμαι*, vbi in aliis *φεροίμην*. K, 449 *εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν*.

Vsus hic futuri indicatiui pro aoristo subiunctiui obseruatur et in aliis, vt in *ὡς ἂν*, v. c. Π, 271 *ἀνέρες ἐστὲ, ὡς ἂν Πηλείδην τιμήσομεν*. Ψ, 339 *ὡς ἄν τοι — δοάσσεται*. *ita vt tibi videatur*.

Hactenus esset obseruatio tantum facta in *futuris indicatiuis* pro *aoristo subiunctiuo* obuiis. Enimuero in versu Excursui supra adscripto est tempus praesens: *αἴ κέν πως βούλεται* pro *βούληται*. Sunt tamen etiam exempla vsus indicatiui similis in aliis temporibus; vt in *ἵνα*. Inf. 363 *ἵνα εἴδομεν ἄμφω*. Sic et Θ, 18 *ἵνα εἴδετε πάντες*, item *ἵνα μὴ ῥέξομεν οὕτως* H, 353. Atque hic indicatiui vsus in *ἵνα* et similibus mansit apud Atticos, vt ad Tragicos saepe monitum est inprimis a Brunckio. *ὄφρα* simili modo cum indicatiuo iungi vulgatum est; at

in Homero etiam ὄφρα κεν. In B, 440 Ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.

Vidimus vſum; quaeri poteſt de grammatica ratione et cauſſa. Videri poſſunt loca illa requirere neceſſario ſubiunctiuum, ita vt ἐγείρομεν dictum ſit pro ἐγείρωμεν, adeoque correptum ſit ω pro ο. Coniectabat Hermannus de Metris, fieri hoc, quia ob praecedentem accentum ſyllaba longa corripi potuerit. Hoc tamen ipſum eſt aliquid, quod nouam mirationem facit. Mihi horum aliorumque ſimpliciſſima ratio eſſe videbatur repetenda a priſco ſermone nondum ſatis grammatice conſtituto et expolito; inprimis, quamdiu non niſi aure diiudicabantur ſoni, nondum ſcripturae adſpectu et intuitu. Fundum habet haec opinatio in communi omnium linguarum fortuna. Non enim, niſi ſerius, ex quo linguae litteris exarantur, multo vſu accedente, ſubtilior grammatica conſtituitur. Quid quod nec in expolito ſermone omnia, quae ſeuerioribus praeceptis grammatices repugnant, ſublata ſunt aut tolli poſſunt: vt in Attico ſermone haud pauca occurrunt, quae grammaticis regulis haud reſpondent, optimorum tamen ſcriptorum vſu probata ſunt; quemadmodum, vt vnum commemorem, quod neutris pluralibus verbum ſingulare ſubiicitur; quod olim, vt vel ex Pindaro patet, etiam in maſculinis et femininis pluralibus vſu venerat, contra bonae grammaticae legem. Potuit quoque, reperto iam et vulgato ſcribendi vſu oculos ad incuriam auocare vſus τοῦ ο promiſcuus etiam pro ω, et quod ε et η iisdem characteribus exarabantur. Facilius itaque per longum tempus latere potuit vitium in verbis, in quibus longa vocalis correpta erat.

Quaecumque tamen ratio fuerit huius licentioris vſus: ſufficit rem eſſe obſeruatu obuiam innumeris in locis Homericis, (et magnum exemplorum numerum appoſuit nuper Herman. de Metris p. 85.) poni indicatiuum pro coniunctiuo (quo etiam referam Φ, 437 τὸ μὲν αἴσχιον, αἴ κ' ἀμαχητὶ ἴομεν). Variat quoque futurum indicatiui cum aoriſtis ſubiunctiui, vti inf. A, 142—4 νῦν δ' ἄγε,

νῆα — ἐρύσσομεν, ἀγείρομεν, θείομεν, βήσομεν, et corripi videtur longa vocalis in illo E, 555 δύο λέοντε ἐτραφέτην pro ἐτραφήτην. et H, 199 et al. τραφέμεν pro τραφῆμεν, τραφήμεναι nisi verbum fuit τράφημι, *adolesco*.

EXCVRSVS IV
ad A, 141.
de ἐρύω. ἐρύομαι.

A, 141. Ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Versum vitiosum esse iam in Obss. monitum: nam scriptum fuit ϝερυσσομεν. Omnino sunt duae voces, quae miris modis miscentur in Homericis, quas subtilius discernere iuuabit. Occurrit autem duplex difficultas; prima, *quod modo digamma locum habet, modo non;* altera, *quod τὸ υ modo correptum est, modo productum.*

Scilicet, diuersas statim ab initio fuisse voces video: ϝερύω, media breui, *traho:* vt tamen producatur per σσ. Sic A, 485 νῆα μὲν — ἐπ' ἠπείροιο ϝερυσσάν. *traxerunt, subduxerunt:* vbi vide, et ad Γ, 373. 361. Sic et Hesiod. Ἔργ. 624 νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι πυκάσαι τε λίθοισι. Porro Il. Δ, 530 ἐσπάσατο στέρνοιο, ϝερύσσατο — E, 110. M, 190 ἐκ κολεοῖο ϝερυσσαμενος.

Possunt hinc emendari Δ, 467 νεκρὸν γὰρ ϝερύοντα (non γάρ ῥ' ἐρ.) E, 344 χερσὶ ϝερυσσάτο. Γ, 373 καί νύ κε ϝειρύσσεν τε. Λ, 363 νῦν αὖ σε ϝερυσσατο, sic et Υ, 450. Ω, 16 τρὶς ϝερυσας. 584 χόλον οὐ ϝερυσαιτο. et sic alia. cf. ad A, 485. παμπρῶτα ϝερυσσομεν (pro πάμπρωτον) leg. in Od. Δ, 577. K, 403. 423. Λ, 2.

Ab hoc est ϝειρυμαι. ϝειρυμην. Il. Σ, 69 Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες *subductae erant.* Δ, 248 ἔνθα τε νῆες εἰρύατ' εὔπρυμνοι pro εἴρυνται. Itaque N, 682 νέες θῖν' ἐφ' ἁλὸς εἰρυμέναι leg. εἰρυμμέναι. Eodem modo succurrendum est istis, quae Ξ, 75 et O, 654 leguntur: νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης. leg. εἴρυνται. At altero in loco Ξ, 30 ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες suspicio

iam aliunde facta firmatur vitio metri vocali υ producta, ita vt nulla medela locum habeat. Memorabile est et illud, quod in compositis digamma excluditur; ἐπέρυσσε est Od. A, 441. pro επιϝερυσε. Id tamen et aliis in similibus fieri, alio loco videbimus.

Difficilior est medicina in loco supra praefixo ex Jl. A, 141 ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. de hoc tamen dictum satis in Obss. Δ, 492. vbi v. P, 635 cum 713. Υ, 311. at Ψ, 21 locus est interpolatus. Od. I, 77 et 402 videtur fuisse ανα δ' ἱστια ϝειρυσσαντες. Τ, 481 τῇ δ' ἑτέρῃ ἕθεν ἄσσον ϝειρυσσατο, venisse videtur ἕθεν ex interpolatione. X, 372 θάρσει, ἐπειδή σ' οὗτος ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν, non est ϝερυσσατο ab ἐρύω, sed ἐρύσατο a ῥύομαι *seruo*.

Scilicet altera ac diuersa vox fuit ῥύομαι, vocali υ producta, forte ex antiquo ρυϝω, ea notione, vt sit *seruo, tueor*, tum *custodio, obseruo*, tandem *caueo*. Sic Jl. O, 257 ὅς σε πάρος περ ῥύομ' ὁμῶς — M, 8 ὄφρα ληΐδα — ἐντὸς ἔχων ῥύοιτο. Z, 403 πάρος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ. H, 798 χαρίεν τε μέτωπον ῥύετ' Ἀχιλλῆος. P, 224 προφρονέως ῥύεσθε.

Ex hoc fit ἐρύσατο media longa, cuius locum saepe occupauit alterum ἐρύσσατο. atqui hoc est *traxit*, illud *seruauit*. Sic Jl. E, 34 καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων, iterum Λ, 363 et Υ, 450. Sic et Jl. B, 859 ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν, *non cauit mortem, non effugit*, οὐκ ἐφυλάξατο. — Pro eodem est alibi ἐῤῥύσατο, vt O, 290. Υ, 194. Od. A, 6. — interdum ῥύσατο, cum inde ductis: ῥυσάσθην Jl. Ξ, 406. ῥύσαιτο Od. Z, 129. M, 107. Od. Ψ, 244 ῥύσατο est *retinuit, detinuit.* inde ῥῦσαι Jl. P, 645. Ω, 430 *asserva.* — ῥύατο pro ἔῤῥυντο, *seruarunt*, Jl. Σ, 515. Od. P, 201. Fuit enim ἔῤῥυμαι, ἐῤῥύμην, vt et ἔρυμαι, ἐρύμην, vbique media longa, ita et ἔρυτο. Jl. Δ, 138 ἥ οἱ πλεῖστον ἔρυτο. Jl. Ψ, 819 νύξ, οὐδὲ χρό' ἵκανεν, ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ. (Apparet hinc versum spurium esse in Hesiodi Theog. 504 ἥ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν, vt sit *serua-*

batur; at recte ille in Scuto Herc. 415. οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκὸν ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο. Hinc ἐρύσθαι Od. E, 484 τρεῖς ἄνδρας ἐρύσθαι. — Editur in h. l. et Od. Ξ, 260 et P, 429 nec non I, 194 et K, 444 (vbi aut interpolate aut vitiose legitur νῆα ἔρυσθαι pro νῆας) ἔρυσθαι. quod si recte sit, statuendum est fuisse verbum ἔρυμι. ἔρυμαι. ἔρυσθαι. ἐρύμην. ἔρυτο. Est pro ἐρύσθαι quoque εἰρύσθαι μέγα δῶμα *custodire* Od. Ψ, 151. Od. Ψ, 229 ἣ νῶϊν εἴρυτο θύρας. Il. Π, 542 ὃς Λυκίην εἴρυτο. Il. M, 454 οἵ ῥα πύλας εἴρυντο *custodiebant*. Od. Γ, 268 εἴρυσθαι ἄκοιτιν. Ψ, 81 θεῶν δήνεα εἴρυσθαι. leg. δήνη. Licet ab ἔρυμι, ἔρυσθαι, hoc ipsum εἴρυσθαι ducere; nil refert. At Il. A, 239 corruptum esse patet, quod editur: οἵ τε θέμιστας εἰρύαται leg. εἴρυνται, *obseruant*, φυλάσσουσι. Od. Π, 463 ἤ ἔτι μ' αὖτ' εἰρύαται οἶκον ἰόντα fuit εἴρυνται ϝοικον ἰόντα. Il. X, 303 dii οἵ με πάρος γε πρόφρονες εἰρύαται. leg. εἴρυνται *tuentur*. Od. Z, 265 νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι εἰρύαται. leg. εἴρυνται *obseruant*. Tandem hoc ipsum ῥύομαι esse debuit ἐρύομαι, producta vocali υ. vt Il. Y, 311 Αἰνείαν, ἤ κέν μιν ἐρύσεαι (non ἐρύσσεαι) *seruabis*, *eripies*. Il. K, 43 χρεὼ βουλῆς, — ἥτις κεν ἐρύσεται (non ἐρύσσεται) ἠὲ σαώσει. Ergo et Ω, 584 κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο deb. esse οὐ ῥύσαιτο. Il. Ξ, 422 ἀλπόμενοι ἐρύεσθαι, fuit ῥύεσθαι. E, 456 οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθών. immo ῥύσαιο. Possit in his videri notio *eripiendi* elici posse ex ἐρύω, ϝερύω, media breui. Verum ἤ κέν μιν ϝερύσσεαι in metrum peccat.

Illud ἐρύομαι fuit quoque pronuntiatum εἰρύομαι, nam legimus ἄστυ πύλαι ἐζευγμέναι εἰρύσονται, Il. Σ, 276.

Quae his a me positis obstare videntur, medelam admittunt pleraque facilem. Sunt loca, in quibus ῥύομαι, *seruo*, *tueor*, priore breui, dictum esse videtur; vt οἵ τε πτολίεθρα ῥύονται· Il. I, 396 vbi vide. Alibi ῥύεται, ῥύετο, binis syllabis est pronuntiandum, vt Il. K, 259 κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη, et 417. Od. Ξ, 107. O, 35. Sic et Hesiod. Sc. Herc. 105 ἔχει ῥύεταί τε πόληα, est

ῥῦται pronuntiandum. Il. I, 248 εἰ μέμονάς γε — Τειρομένους ἐρύεσθαι est ῥύεσθαι, *seruare*, pronuntiandum ῥῦσθαι. Il. Υ, 194—5 ἀτάρ σε Ζεὺς ἐῤῥύσατο — ἀλλ' οὐ νῦν σ' ἐρύεσθαι ὀΐομαι. lege, οὐ νῦν σ' ἐῤῥῦσθαι, aut saltem οὐ νῦν σε ῥύεσθαι, pronuntiando ῥῦσθαι. Il. Ο, 29 τὸν μὲν ἐγὼ ῥυσάμην, nisi versus sunt emblema seriorum, esse debuit ῥύμην, pro ἐρύμην, *seruaui*. Il. Δ, 186 εἰρύσατο ζωστήρ τε πανάιολος peccat. deb. esse εἴρυτο ζ. Τ, 93 εἰρύσαθ' ὅς μοι ἐπῶρσε. leg. εἴρυθ' ὅς μοι. Ο, 274 τὸν μὲν ὕλη — εἰρύσαθ' οὐδ' ἄρα τέ σφι. leg. εἴρυτ', οὐδ' ἄρα. Il. Φ, 229. 230 οὐ σύ γε βουλὰς εἰρύσαο Κρονίωνος fuit εἴρυσο, ab εἰρύμην. *obseruasti*. et 588 Ἴλιον εἰρυόμεσθα leg. εἰρύμεσθα.

At legitimus vsus τοῦ εἰρύσασθαι occurrit in sequentibus: χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσασθαι *obseruare*. adeoque ei parere. Θ, 143 ἀνὴρ δέ κεν οὔ τι Διὸς νόον εἰρύσαιτο, *obseruet, intelligat, assequatur*. Nisi malis esse *impediat, effectu priuet*. v. ad e. l. Ρ, 327 Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαισθε Ἴλιον; *seruetis*. Od. Π, 459 μηδὲ φρεσὶν εἰρύσαιτο. *obseruet*, φυλάξαι.

EXCVRSVS V
ad A, 164.
εὖ ναιόμενον an εὐναιόμενον
εὖ κτίμενον an εὐκτίμενον.
et de similibus compositis.

A, 164. Τρώων ἐκπέρσωσ' εὖ ναιόμενον πτολίεθρον. Leuissima res, quae tamen tenere potest aliquem subtiliora quaerentem, cum modo scribi videat εὖ vel ἐῢ ναιόμενον modo vna voce εὐναιόμενον. De εὖ vel ἐῢ nunc non disputo; cum nos antiqua pronuntiandi ratio lateat; suauiorem tamen esse alteram ἐῢ ad sensum meum fateor. Ad grammaticorum commenta spectare hoc, non rhapsodis deberi, vt voces duas in vnam contrahant, nullus dubito; fieri quoque id cum ratione in iis compositis, quae diuisim per se stare nequeunt vt εὐπλόκαμος· εὐδείε-

λος. porro εὐανθής, εὐγενής, εὐδαίμων. Enimuero seu dubitari potest seu negari, recte id fieri in aliis: εὐκτίμενος, εὐγκιόμενος, εὐναιετάων, εὐαραρὼς, et νῆας ἐΰστείλαντα, Od. Ξ, 247 et similibus. Scilicet non existunt verba εὐστέλλω, εὐναιετάω, εὐναίω.

Dicas forte recte εὐκτίμενος scribi, quia et ἐΰκτιτος scribitur; εὐποίητος, quia εὐποιέω. At aliter se haec habent. Analogiam cum superius memoratis habent adiectiua a verbis ducta, recte adeo in vnum contrahenda: εὔτυκτος. εὐστρεπτος. εὔδμητος et similia: ita et εὔκτιτος. At non conuenit εὐκτίμενος, quod ductum est ex antiquo κτίμι, κτίμαι, quod fuit quoque κτίω, κτίζω. non autem fuit εὔκτιμι, vt nec εὐκτίζω.

Enimuero memorari possunt εὐφημέω, εὐφραίνω, εὐφρονέω. Atqui haec ducta sunt ab adiectiuis: εὔφημος, εὐφρὴν, εὔφρων. Ex εὐεργὴς est εὐεργέτης, εὐεργετέω. εὐποιέω est benefacio, ex εὔποιος; at εὖ ποιητὸς, *affabre factus*, alia notione dictum est.

Simili modo iudicandum esse videtur de aliis similibus: καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ perperam scribi ratio docet; nam nullum est verbum καρηκομάω, nec καρηκόμης, vnde ductum esse possit; vti καρηβαρέω recte se habet, quia καρηβαρὴς vsu fuit, vt θυμαβαρής. Et sic de aliis. Ita omnino dubito recte Aristarchi lectionem sup. 59 nunc regnare παλιμπλαγχθέντας. Vix enim fuit παλιμπλάζομαι.

EXCVRSVS VI

ad A, 171. 505—510.

ἄτιμος. ἀτιμία. τιμή. τιμᾶν.

Sunt verba priscorum aetatum notionis non satis explicitae et definitae; quoniam sunt *generalia*, et saepe pro *parte* aliqua a poeta ponuntur; confusis quoque notionibus *honoris* et *vltionis*, quae fit interdum honoris caussa.

Τίειν, primaria vox, est proprie ἀνταποδιδόναι *compensare*: quod fit vel *puniendo*, vel *remunerando*, vel *benefaciendo*, vel *honorem impertiendo*.

Confunduntur inde *duae notiones*, vbi de iniuria accepta agitur; dum et iniuria *laesus est honor*, et, si pro iniuria satis factum est, *honor recipitur*; quod ni fiat, vltione *honor defenditur*; et vltione *efficitur, vt satisfiat* pro iniuria accepta. Hinc variat vis vocis in quoque loco pro adiunctis. Jl. A, 505—510 Τίμησόν μοι υἱὸν — ἀτάρ μιν Ἀγαμέμνων ἠτίμησεν — ἀλλὰ σύ πέρ μιν τῖσον — ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσί τέ ἑ τιμῇ. hic explicat poeta ipse quid sit τίειν. nam id agit Thetis, vt Achiui Achilli laesam dignitatem restituant, dum pro iniuria illata ei satis faciunt. Alterum est exemplum notionis fluctuantis in Achillis precibus ad matrem A, 352—7.

Iam τιμὴ est *honos ex virtute*; tum *praemium virtutis*, adeoque idem quod γέρας· vnde τιμᾶν *praemium tribuere*, et contrarium ἀτιμᾶν, quod proprie est *honorem non tribuere*, est quoque *praemio priuare*. Hoc est illud quod Achilles indignatur, quod γέρας ipsi est ereptum: vnde ipse est ἄτιμος A, 171 *munere priuatus*, iniuria est ἀτιμία, et ipse ἠτιμήθη. Sic A, 355 Ἦ γάρ μ' Ἀτρείδης ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας. Et in verbis Thersitae de Agamemnone: ὃς καὶ νῦν Ἀχιλῆα — ἠτίμησεν. ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας. Pro eo dictum οὐδὲν ἔτισε A, 412. — Est ἀτιμία genus ὕβρεως e doctrina Aristotelis Rhet. II, 2.

Vbi autem iniuria vindicatur et honor ac dignitas seruatur vel recuperatur: τιμὴ est *vltio*. τιμᾶν *vlcisci*. τίμησόν μοι υἱὸν A, 505. Sic 559. Θ, 372. B, 4. O, 77. Π, 237. ipse Chryses ad Apollinem Jl. A, 454 τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν. hoc sensu est quoque dictum: ad Troiam se venisse τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ A, 159. vbi v. Obss. — τιμὴ est *multa*, quae compensat iniuriam Od. X, 55. 56. 57. τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐει-

κοτάβοιον ἕκαστος. — τίειν est *satis facere*, et τιμὴ est *ipsa placatio, iniuriae reparatio.* Iuncta cum his notio dignitatis et honoris, vindicati; vnde nunc *honoratus Achilles:* πολυτίμητος. Iam quatenus vltione ipsa dignitas recuperata etiam magis enitescit et *illustratur*, mirum non est τιμὴν sic habere notionem accessoriam; quemadmodum et τιμὴ est pro *victoria* Jl. O, 612. pari modo κῦδος illa dicitur: quibus similia saepe in Pindaro occurrunt.

Occurrunt haec proprie in caussa Achillis; nam alioqui ἀτιμᾶν, ἀτιμάζειν, ἀτιμία, cum ceteris, vulgari quoque significatu occurrunt, vt sint *contumeliose habere, contumelia et iniuria afficere, honore priuare, posthabere, contemtu habere*; multis locis; v. c. Chrysen Agamemnon ἠτίμησεν A, 94. de Vlysse reduce Od. Ψ, 28. Π, 274 et al. de Neptuno Od. N, 141. 2. ipsa Thetis se ἀτιμοτάτην θεὸν praedicat A, 516 et Achilles ad generalem notionem transit, dum ait, haberi se ab Agamemnone contumeliose, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην Jl. I, 644. vbi v. Obss. et Π, 59. Haec per se satis expedita sunt, vt nihil de iis sit monendum.

Monebo adhuc verbo de vsu Homerico voc. τιμὴ de regibus et eorum *fortuna*. Cum enim τιμὴ sit *honor, dignitas, locus*, inde est τιμὴ interdum ipse *principatus, regia dignitas*: Sic Jl. B, 197 Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι. coll. 205. 6. Jl. I, 612 Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς add. Z, 193. O, 189. Υ, 181 τιμῆς τῆς Πριάμου pro ἀρχῆς. et Jl. A, 278. 279. P, 251 cum voce κῦδος iungitur, et τὸ γέρας. Nunc ἀτιμάζειν est *regno priuare*. Od. Λ, 494 rogat Achilles de Peleo patre: ἢ ἔτ' ἔχει τιμὴν — ἦ μιν ἀτιμάζουσιν — Contra Jl. A, 175 sunt alii *οἵ κέ με τιμήσουσι, qui meo ductu et principatu vti volent.*

EXCVRSVS VII

ad A, 393.

de ἕο. οὗ. ϝέο. ϝοῦ. οἷ, ϝοῖ. ἕ, ϝέ. ὅς, ϝός. ἑὸς, ἑῦς vel ἑύς.

A, 393. περίσχεο παιδὸς ἑῆος. Quandoquidem semel constitui, veterum commenta in Homerum suum exquirere, et subtilitates grammaticas, in quibus illi se iactarunt; etiam de his vocibus, e quibus magna critices Homericae pars pendet, mihi est agendum. Controuersiae de iis fuere plures, quas vno loco commemorabo; alia de *vsu possessiuorum pro primitiuis*, alia de *significatione*, alia de *digamma* et de *diuersitate vocum inter se similium*.

Esse ἕο, οὗ, et hinc ἕο αὐτοῦ, primitiua seu personalia pronomina, satis constat. Cum autem, vt ἐμὸς et σὸς, ita sit ἑὸς, possessiuum, *suus*, cum porro ἐμοῦ possit esse et ab ἐμὸς et ab ἐγὼ casus secundus, (nam πατρὸς ἐμοῦ et πατρός μου aeque dici potest) putarunt grammatici possessiuum poni pro personali. Auctoritatem viderunt illi esse in versu Homerico Jl. Θ, 37 ὀδυσσαμένοιο τεοῖο, vbi est pro σοῦ, a σύ. itaque etiam ἑῦ et οὗ possessiuum pro personali dictum esse volebant. Sic Jl. Υ, 261 Πηλείδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἑῦ ἔσχετο esse aiebant ἑῦ, ab ἑὸς, pro primitiuo tertiae personae, cum tamen sit pro ἀπό ἑο, vt et Aristarchus legebat, cuius lectio praelata est; qui et sic accepit μνῆσαι πατρὸς σεῖο Jl. Ω, 486 pro πατρός σου, et Od. Τ, 180 πατρὸς ἐμοῖο πατὴρ, pro πατρός μου. item Jl. Δ, 343 δαιτὸς ἐμεῖο pro δαιτός μου, tandem Jl. Τ, 105 οἵ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι pro αἵματός μου. De his doctrina est apud Apollon. de Syntaxi lib. II, p. 152 sq. vbi p. 165 Zenodotus vapulat. Poterat tamen ille laudare pro vsu τοῦ ἑὸς, ἑοῦ, possessiui, Jl. Ξ, 11 πατρὸς ἑοῖο, *patris sui*, item ibid. v. 9 υἷος ἑοῖο, vbi alii υἷος ἑῆος. Σ, 71 παιδὸς ἑοῖο.

In Zenodoti secta fuit Apollonius Rhodius, qui voce ἑὸς vsus est non modo pro *suus*, verum et pro *meus*, *tuus*, vt lib. III, 1040 μή πως σὺ — κατὰ κόσμον ἑοῖς

ἑτάροισι πελάσσῃς *tuis* sodalibus. adde IV, 203 vbi pro *noster.* I, 1113. III, 140. 267. etiam pro αὐτοῦ, paullo durius lib. II, 1150. pro σφέτερος saepe, vt III, 167. reprehensus propterea a grammaticis haud semel, vt lib. II, 226 αὐτὸς ἑὸν λελάθοιμι νόον. vbi ἐμὸν ex interpolatione ortum noluerim inferre. add. Sch. I, 1113. III, 140. 511. 167. 327. *) Nec mirum hoc; nam idem ἕο, εἷο, pro mei ab ego, vsurpauit, vt lib. II, 637 αὐτὰρ ἔγωγε εἷο μὲν οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι pro ἐμοῦ. ἑοῖ pro σοὶ lib. I, 893. pro μοὶ III, 99. Vitium alterum, quod possessiuum visus est adhibuisse Apollonius Rhodius pro primitiuo, ex eo exemtum est alia lectione ἑοῖο pro ἕο, οὗ. quod Brunck. reposuit e libris aliquoties, vt I, 1032 vbi eum vide. Possit forte videri hoc ipsum in Homero fuisse, παιδὸς ἑοῖο. Verum impetum retinet locus A, 393 vbi non esse potest *suus*, cum de altera persona dictum sit, *filii tui*. Si grammatici Alexandrini vsum Homericum τοῦ Digamma tenuissent, aliam sic difficultatem subnasci vidissent.

' Comparatis locis plurimis satis mihi constare videtur, ab antiquioribus Ionibus constanter pronuntiatum fuisse Ϝεο; vnde toties occurrit ἀπό ἑο, ἀπὸ ἕο (nam disputatum quoque de hoc est: sitne enclitica: vt adeo scribendum sit ἀπό ἑο an ἀπὸ ἕο. Atqui et οἱ et ἑ pro encliticis habentur) ex απο Ϝεο, vt E, 343. N, 163 etc. Et B, 239 ὃς καὶ νῦν Ἀχιλῆα Ϝεο μέγ' ἀμείνονα φῶτα, vbi v. Obss. Nec mirum, nam fuit Ϝε (ἕ) Ϝοι (οἷ) ergo et Ϝεο, Ϝου. Constanter quoque pronuntiatum fuit Ϝος, (ὃς) Ϝῃ, Ϝον, Ϝοι, Ϝους (οὓς). Sic Il. B, 832 οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκε, vides esse ουδε Ϝους. N, 8 ἐέλπετο ὃν (Ϝον) κατὰ θυμόν. Σ, 305 οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος (το Ϝον) iterum X, 459. Ψ, 769. Haec sane satis inter se conueniunt. Non ignoro exempla esse quae aduersentur; verum de his fa-

*) Vitiosum vsum τοῦ ἑὸς pro σὸς deprehendas adhuc in Quinto, vt I, 466 vos ἰστὸν ἐπεντύνεσθε ἑῶν εντοσθε μελάθρων. Restituendum hoc V, 354. ille non somno se tradidit, ἀλλὰ ἑοῖσιν ἐν ἔντεσι δύσατο θῦμον pro τεοῖσιν.

cile iudicium facere licet ex iis, quae ad Λ, 403 notata ſunt.

Alia quaeſtio eſt ſuper ἑός, ἑή, ἑόν, quod inde ortum duxit. Bentleium, aliis locis transmiſſis, in aliis haeſiſſe, et modo ϝεος modo ϝος appinxiſſe vidi in eius ſchedis.

Quo minus ϝεος pronuntiatum eſſe putemus, obſtant loca πατρὸς ἑοῖο, παιδὸς ἑοῖο, Α, 496 et ſimilia. Sunt *duo* modi expediendi: *aut* vt redeamus ad alteram formam quae fuit ὅς, pronuntiatum ϝος, vtque adeo ſcribatur πατρος ϝοιο. παιδὸς ϝοιο. vti occurrunt κάλλεος εἵνεκα οἷο. h. ϝοιο. *aut* ſtatuendum eſt, fuiſſe vocem ἑός, ἑή, ἑόν, *bonus, ſtrenuus*, eandem quae et ἐΰς, ἐΰ, quod ſaepe occurrit, vnde et ἠΰς, ἠΰ. De quo v. ad Α, 393. Illuſtrat haec Etymol. in ἦος et in ἑά. Reſtat *tertia* ratio, vt relinquamus ἑός, ἑή, ἑόν, *ſuus*, idque ſcriptum olim ſtatuamus ἑϝος (ͰΕϜΟΣ) vnde factum ἑός, ex ϝος (ϜΟΣ) praemiſſo ἑ. quod etiam ſenſiſſe videtur vir doct. Rich. Payne p. 49. Ita nec metro fit iniuria, nec aliquid turbatur; etſi vel ſic nil referre videtur multis in locis, ſcribasne, aut ſcriptum putes fuiſſe, ἑϝός an ϝος. vti hoc ipſum πατρος ϝοιο, et πατρὸς ἑοῖο, ex ἑϝοῖο Β, 662. Ita retinere malim Ν, 26 χρυσείην, εὔτυκτον, ἑϝου δ' ἐπεβήσατο δίφρου. non ϝου. οὗ. Quae obſtare disputatis videri poſſunt loca, ſigillatim notabo; vt Jl. Τ, 277 et Ψ, 3 οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος. vbi tamen ratio eſt in θέσει. vt in Od. Β, 258 οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος. Praefixum autem illud ε, modo leni, hoc eſt nullo, modo aſpero ſpiritu, modo digamma, multis exemplis conſtat: ϝεπω. ϝειπε. ἐϝειπε. Sic εϝαδοτα. εϝαλη. εϝαγη. εϝαφθη. ex ϝεικοσι, εϝεικοσι. εἰκώ, ϝεικω, ϝοικα, ϝεϝοικα. Sic ϝεοργα vel ϝεϝοργα. ϝεϝολπα ex ϝελπομαι, εϝελπετο.

Expeditior ratio eſt in ϝοι et ϝε, quod in vulgata lectione vbique fere agnoſcere licet; et raro corruptum eſt. Sunt tamen loca, in quibus operae pretium eſt illud animaduertere metri cauſſa: Ita Β, 665 ἀπείλησαν γάρ οἱ

ἄλλα, enim vitio versus legitur γάρ οἱ, quod esset γὰρ ϝοι.

Deseruerunt haec aut ignorauerunt poetae post Homericum aeuum, adeoque obseruatio locum amplius non habet aut in Atticis, aut in Apollonio, Callimacho et aliis. Etsi occurrunt nonnulla quae ex notatis lucem accipiunt. At in Hesiodo vsus eius obseruationis est amplissimus, neque critica in eo feliciter exerceri potest, nisi eius memor fueris; multae enim et corruptelae et interpolationes ex ignorato digamma sunt profectae. Verum ista alius sunt loci.

EXCVRSVS VIII
ad A, 494 sqq.
de Olympo Homerico.

Semel de Olympo monere suffecerit. Notio prima nata apud Pieres, accolas montis Olympi, tum Thraciae, postea Macedoniae, partim natura, partim religione notabilis. Est ille altior ceteris eius regionis montibus; perpetuis nebulis ac nubibus obductus; in eodem praecipua Iouis fuit religio cum ara in summo montis vertice. Vulgaris opinio hominum et mos altos montes diis consecrandi, sacra in iis constituendi, solitudo, horror, religio, atque vicinia ipsa, adducere facile potuit Pieres, vt sedem Iouis ei monti assignarent, vt apud Troianos illa in Ida fuit constituta: Ἴδηθεν μεδέων Il. Ω, 308. Quae de hoc monte Olympo memorantur, ad h. l. non spectant; est de eo disputatio Volborthi a. LXXVI apud nos habita. At Pieres cum Ioue etiam ceteros deos in hoc monte collocarunt, primique loca regionis suae, inque his Olympum, in carmina adoptarunt; ita et Musarum sedem Pindum constituerunt; (v. *Comment. de Musarum religione eiusque originibus et caussis* a. 1766. in *Commentat. Soc. R. Sc.* To. VIII.) Etiam Gigantum pugna in his locis facta, aliarumque fabularum domesticarum origo Pieribus ex iis constituta esse videtur.

Videamus nunc de iis, quae in Homericis ab hoc Olympo monte ducta sunt ad *sedes deorum* declarandas. Ducta sunt inde *iuga, cacumina, recessus*, Olympi; et ipse Olympus est νιφόεις. ἀγάννιφος. cf. ad N, 754. πολύπτυχος, propter *conualles et anfractus*. πολυδειράς, propter *iuga* montium. Fama fuit, de vertice istius montis nullis ventis tacto: videtur hinc ductus locus de summa Olympi tranquillitate in Od. Z, 42—46 Οὔλυμπόνδ' ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος... Montis sunt cacumina plura: Iupiter adeo interdum sedet in summo vertice seorsum ab aliis diis, vt Il. A, 498. 9. et alibi: ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο. At ceteri dii variis partibus habitant Σ, 186 ἀθανάτων, οἳ Ὄλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται. Il. Y, 4. 5 Iupiter iubet Themidem conuocare deos κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου. vbi haerebant veteres in nimis subtili interpretatione *cacuminis*, κρατὸς, in quo Iupiter alibi habitare dictus; at dictum puto simpliciter pro *monte*. — Est ῥίον Ὀλύμπου extrema aut prominentior versus planitiem iugi pars: Θ, 25 Iupiter σειρὴν catenam alligat περὶ ῥίον Οὐλύμποιο. Iuno descendens λίπε ῥίον Οὐλύμποιο Il. Ξ, 225. vbi v. Not. et adde vs. 154. T, 114. sunt πτύχας Ὀλύμπου, vnde et πτὺξ Ὀλύμπου pro Olympo omnino dicta est, Y, 22.

Exornarunt poetarum antiquissimorum ingenia montem Olympum, cum semel habita esset deorum sedes, et deorum *regiam* in eo constituerunt; *primo* quidem ita, vt regiam in monte vel montis parte aut supra montem in nubibus, in caelo, constituerent; *mox* autem, nullo montis respectu habito regiam deorum in nubibus ac caelo constitutam Olympum appellarunt.

Primo, inquam, *regiam deorum in monte* constituerunt; interdum supra montem in nubibus ac caelo; atque in hoc varia phantasmata ac rerum locorumque species sequuti sunt; sed nunc de Homero agimus. *In monte* eiusque iugis ac conuallibus aedes diis factas memorat Il. Λ, 77 σφίσιν ἐνὶ μεγάροισι καθήατο, ἧχι ἑκάστῳ Δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο. A mon-

te procedit Iupiter in regiam suam, ἑὸν πρὸς δῶμα, A, 532. 3. coll. 497. 8. aduenienti assurgunt dii in ea domo, (δώματι) atrio, aede, congregati 533. 4. 5. et finitis epulis ad somnum se composituri ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος, *ad suam quisque domum.* Il. E, 748 sqq. caelum aut super Olympo esse aut eum circumdare videtur: caeli porta patefacta descendunt Minerua et Iuno, videntque Iouem in summo vertice sedentem, inde curru per aerem feruntur versus Troiam. — N, 523 sedet Mars cum diis in Olympo ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσι. nubibus adeo caput ambientibus. Factum itaque haud mirabimur modo οὐρανὸν et Ὄλυμπον iungi, εἰς οὐρανὸν Οὔλυμπόνδε saepe, vt A, 497. modo vtrumque confundi, et poni Ὄλυμπον promiscue et οὐρανόν.

Regia deorum in nubibus constituta est. Poeta in eam transtulit quaecunque in heroum vita regias ac domos principum regumque ornare solebant, constituendo *palatium, thalamos, fores, limen,* δῶμα, h. e. magnum atrium, in quod conuenirent consulturi vel epulaturi. Hinc est δῶμα Διὸς, (de quo v. A, 533 et Not.) in eo *consessus deorum,* vt ibid. et *epulae* 596 sq. Confluunt enim, vt heroes et ἄνακτες ad regem, sic dii ad Iouis δῶμα, ad consultandum et ad epulandum; vt Il. Y, pr. et saepe. Sunt porro plures θάλαμοι reliquorum deorum, tanquam συνοικία aliqua intra magnam aulam. Δῶμα ipsum est χαλκοβατὲς, A, 426. more vitae heroicae; v. Od. H, 86 sq. et Δ, 71 sq. vbi videmus solum, parietes, fores, ex aere factas. Postea, cum vita mutata, omnia facta sunt aurea. Secundum ista ipse οὐρανὸς est πολύχαλκος E, 503. Od. Γ, 2. et tandem χάλκεος, χαλκοῦς. Ex quo ipso tamen notio stabilitatis et firmitatis seu nata seu cum altera coniuncta esse coepit. Nam non modo apud Pindar. Nem. VI, 6 est: ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰεὶ ἕδος μένει οὐρανὸς, verum est in ipsa Odyssea O, 328. P, 565 σιδήρεος οὐρανός. Si quis igitur in vulgari notione, esse pro στερεὸς dictum, subsistere vult, nolentem in partes haud traham. Sunt porro *fores*, quas

Horae custodiunt, E, 749 vbi cf. Not. Vt in domibus regum, ita est *aula* et *septum*, αὐλὴ et ἕρκος, in quo praeter aedem regiam sunt *plures domus*, οἶκοι, δώματα, in quibus singuli dii habitant: vnde a Ioue in suam quisque domum discedit: A, 606 et al. sunt et *porticus*, αἴθουσαι ξεσταί. Υ, 10. 11.

Tandem dixi nulla amplius montis ratione habita, deorum sedem ac regiam constitutam esse in summo aethere, in caelo, quod vulgo homines appellant: ita vt dii despiciant ipsa sidera, lunam, solem, sub pedibus suis. Ita tandem consultum est maiestati deorum. Viam adeo ad regiam per γαλαξίαν constituerunt, qua in re luxuriatur Ouidii ingenium. Verum nihil horum ad Homerum spectare videtur; et quae ad eum spectant, summatim tantum commemoraui; quae qualisue species singularum rerum esse potuerit ad poetae animum, libera esto cuique fingendi libertas.

EXCVRSVS IX
de Ambrosia.

A, 529. Ἀμβρόσιαι δ᾽ ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος. Vocis ἀμβρόσιος, vt semel moneam, origo varie traditur; vel a βροτὸς vel a βρόσις *cibus:* (v. Hesych. Etymol. Eustath. al. Alia v. in Schol. ad B, 57. K, 41.) Rem ipse Homerus constituit vs. Il. Π, 670 ad Apollinem, vt Sarpedonis corpus vngat χρῖσόν τ᾽ ἀμβροσίῃ, περὶ δ᾽ ἄμβροτα εἵματα ἕσσον. vbi manifestum fit, ἄμβροτον et ἀμβρόσιον esse vnum idemque; esse *immortale, diuinum*, idem quod θεῖον. Itaque quaecunque sunt θεῖα, sunt ἀμβρόσια.

Sunt tamen nonnulla in vita deorum, in quibus illud vocabulum *proprie* locum habet, ita vt etiam vsus aliquis singularis loquendi inde subnatus sit; dicta enim est *ambrosia* inprimis de *cibo* deorum et *vnguento*.

Et primo quidem, quando *ambrosia* pro *cibo* deorum apud Homerum dicitur, intelligenda est ἀμβροσίη sc.

βρόσις f. βρῶσις, ἐδωδή, τροφή, *) indefinita notione, qualis illa nutritio fuerit, fed fimpliciter *diuinus cibus*; nec nifi feriores tanquam certum ciborum genus ambrofiam adhibuerunt. Ita, ex oppofito cibi, quo Vlyffes vefcebatur, Calypfo τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμωαὶ καὶ νέκταρ ἔθεντο Od. Ε, 199. Additum pro *potione* νέκταρ, quod plerumque ab illo discernitur vt Od. Ε, 93. comparari folitum cum melle et vino. In vno tamen loco Od. Ι, 359 ἀμβροσίη et νέκταρ vnum idemque declarare videntur; vbi Cyclops vinum fibi ab Vlyffe praebitum laudat: ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποῤῥώξ. qui locus grammaticos exercuit, dubitantes, fitne etiam ὑγρὰ Ambrofia, non modo ξηρά. v. Euftath. ex Athen. II, p. 39. Vice verfa antiquos quoque cibum νέκταρ dixiffe, ex hoc eodem loco patet: vnde et etymon conftituitur a νὴ et κὴρ, *fatum, mors.* v. Etymol. h. v. Cum deorum vita per epulas declararetur: natae inde funt duae notiones, vt *deorum vitam et immortalitatem* per *ambrofiae et nectaris vfum* declararent, vtque *vitam* eam comparari et immortalitatem *indui* dicerent *ambrofia degustata.* Variis modis haec a poetis tractata; interdum notione medicamenti feu praebiti feu infufi adiecta. Ita Berenicen deam fecit Venus ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός. cf. Quint. VI, 424 et al. Nifi haec ad alterum genus, vnguentum, referre malis.

Altera enim ambrofia eft *vnguentum*, quo dii vtuntur; ductum ex notione vitae lautioris: ἀμβροσίη fc. ἀλοιφή, vel ὀδμή. (ap. Apollon. IV, 431. add. ibid. 871.) ἀμβρόσιον ἔλαιον Il. Ψ, 186. 7. et Ξ, 172 ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ ἀμβροσίῳ. In vita lautiore lotio et vnctio ad delicias potiores referebatur; quid mirum, eam tribui diis! Cumque haec corporis cura ad fpeciem corporis pulcriorem et venuftiorem, faltem nitidiorem multum conferret, aliquo loco (Od. Ψ, 153—157) ἀμβροσίη per

*) Ap. Tryphiod. 185 Achiuis in equo Troiano latentibus τοῖσι δ' Ἀθήνη ἀμβροσίην κεράσασα θεῶν ἐκόμισσεν ἐδωδήν, δεῖπνον ἔχειν.

κάλλος redditur. Il. Ξ, 170 ἀμβροσίῃ Iuno λύματα πάντα κάθηρεν, vt loco aquae ambrosia adhibita esse a dea videri possit. — Cum bonis odoribus vestes perfundi solerent: translatum et hoc est ad deorum vitam; cumque isti odores ad vestes a tineis tuendas vsum haberent: ambrosiae vsus quoque translatus est ad corpora mortuorum incorrupta seruanda; ita Sarpedonis corpus χρῖσεν δ' ἀμβροσίῃ περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσε Π, 680. 670. Patrocli T, 38. 39. Hectoris Ψ, 186. 7. Ita ipsius Achillis Quint. III, 533 sq. ita vt vim antisepticam ei tribuisse videantur, quatenus corruptionem auertit. Nota sunt, quae de corpore Achillis immortali reddendo inde duxerunt poetae, v. c. Apollon. IV, 870 sq. et pueri in domo Celei in Hymno in Cererem. Simpliciter ad tetrum phocarum odorem temperandum adhibetur ambrosia Od. Δ, 445. 6.

Iam his variis ambrosiae vnguenti vsibus notiones subnatae videntur plures, ita vt interdum ambiguum sit, quaenam potissimum ex iis locum teneat. ἀμβρόσιον esse *immortale, diuinum*, constat; possunt adeo πέπλοι ἀμβρόσιοι, χαῖται ἀμβρόσιαι, πλόκαμοι ἀμβρόσιοι esse *diuini*, vt κάπαι ἀμβρόσιαι Θ, 434 *praesepe diuinum*, ἀμβρόσιον εἶδαρ *pabulum diuinum* E, 369. N, 35. Mercurii πέδιλα ἀμβρόσια *diuina* Ω, 341 et al.

Fit tamen valde probabile, non modo post Homerum, verum in ipso quoque Homero ἀμβρόσιον esse *vnguento diuino delibutum*, adeoque *bene odorum*, tandem simpliciter *suaue, iucundum.* Ita videntur dicta esse: πέπλος ἀμβρόσιος. ἀμβρόσιος ἑανὸς Ξ, 178. Φ, 507. Ita quoque πλόκαμοι ἀμβρόσιοι. et loco nostro χαῖται ἀμβρόσιαι, *comae vnguentis delibutae, odorem spargentes.* Tribuitur enim et hoc diis, et est inter signa praesentiae, aduentus vel discessus, *vt prodant se per ambrosium et diuinum odorem:* qua de re dictum ad Aen. I, 402. Exc. XIII. Ita ex Bacchi incubatione peplus bene fragrans apud Apollon. IV, 431 legitur.

Ad *dulcedinem et ſuauitatem* vox translata ſaepius, vt tamen dubitari ſaepe poſſit in Homero, quam late pateat aut circumſcribenda ſit notio. Ita Il. B, 19 ὕπνος ἀμβρόσιος videtur *dulcis* eſſe exponendus, et νὺξ ἀμβροσίη, *quae iucundum ſomnum impertitur* B, 57 et Od. Λ, 329. Etſi nec refellendus ero, ſi accipio ſimpl. *nox alma*, θεία. Et ſic Etymol. et Sch. br. cum Apollonio Lex. ad B, 57. Firmari poteſt hoc ipſo, quod Od. Λ, 329 eſt νὺξ ἄμβροτος, h. θεία. Omnia enim, *quae ad naturam rerum, eiusque vires, cauſſas, effecta ſpectant*, veteribus ſunt θεῖα et ἱερὰ, Romanis *alma:* notione per ſe quidem non ſatis explicita, ad ſenſum tamen mouendum et tanquam religioſo horrore perfundendum potenti. Apud Apollon. IV, 1170 Ἠὼς δ' ἀμβροσίοισιν ἀνερχομένη φαέεσσι. ſcriptum olim erat φαρέεσσι, quatenus κροκόπεπλος eſt. At idem II, 671 dixerat φάος ἄμβροτον, cf. I, 519. 520.

Transiere hae notiones etiam ad alterum νέκταρ, νεκτάρεον. Sic νεκτάρεον ἑανὸν, Il. Γ, 385 et νεκτάρεον χιτῶνα Σ, 25 legimus, ſeu θεῖον ſeu ſuauiter ſenſum odoris afficientem; Apollon. III, 1008 νεκτάρεον μείδησε dixit, *dulce*, idemque permutatis vocibus III, 830 ſq. ἀλοιφῇ νεκταρέῃ φαιδρύνετ' ἔπι χρόα. Idem ἀμβροσίην αὐδὴν dixit *dulcem*, I, 512.

IN LIBRVM II. ILIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

1. Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε. — ἄλλοι. debuit appoſita eſſe ꞔ nam Zenodotus legiſſe memoratur ὦλλοι vel ex eius ſententia ὤλλοι. putes fuiſſe ὤλλοι, nam eſt οἱ ἄλλοι. Ita et alibi ſcribitur, et ὦλλοι. v. ad Herod. II, 14. Verum Iones molliiſſe ſpiritum feruntur. In Homero Zenodotea lectio locum non habet, quod euincit ratio, per ſe valida, a grammaticis adiecta: ὁ δὲ ποιητὴς ἀσυνάρθρως ἐκφέρει. *poeta articulis haud vtitur.* Sch. Ven. A. B. Ad. de Schol. Apollonii I, 1081. Etymol. in ὦλλοι qui eadem habet, et Apollon. de Synt. p. 43. ed. Sylb. et p. 11, 28. Vulgata vbique eſt lectio ἄλλοι, etiam apud Lucian. Icarom. 28. Alia v. ad Λ, 288 vbi et Barn. et ad E, 396.

Interpunxi poſt ἄλλοι μέν ῥα, vt diſtributiue ſubiiciatur: alii, ſcilicet dii hominesque; non vero *dii et homines alii praeter Iouem.*

ἱπποκορυσταί. ſuper etymo et ſignificatu varia in Scholiis, Etym. et Euſtath. occurrunt, quibus praeiit Apollon. Lex. h. v. Si κορυστὴς eſt qui ſe armis induit, armatus, et χαλκοκορυστὴς, qui armis ex aere pugnat, de grauis armaturae milite: ſequitur ἱπποκορυστὴν eſſe τὸν ἀπὸ τῶν ἵππων μαχόμενον, *de curru,* non vero τὸν κορύσσοντα, ὁπλίζοντα ἵππους. Apion ad κόρυθας male retulerat ἱππείαις θριξὶ κεκοσμημένας. cf. Porphyr. Qu. Hom. 15.

2. ꞔ propter τὸ νήδυμος. v. mox. Δία δ' οὐκ ἔχε, κατελάμβανε. Putarunt grammatici hoc repugnare verbis ἔνθα κάθευδ' ἀναβὰς extremi verſus rhapſodiae primae;

et fuit ea vna ex Quaeſtionibus Porphyrii; v. Sch. Leid. facilis tamen reſponſio, ſi is verſus de conatu accipitur. παννύχιον mſ. Mori. Galen. Protrept. 11 verſus hos ad athletas transfert, et interponit alium ex K, 2. De etymo vocis νήδυμος, quod idem eſſe quod ἡδὺς manifeſtum eſt, plurima argutantur grammatici in Schol. Etymol. Euſtath. ipſe Apollon. Lex. Add. Heſych. e quo et ex Euſtathio apparet, alios h. l. legiſſe ἔχεν ἥδυμος. — Metaphoram in hoc verſu notat Ariſtot. Poet. c. 25 τὸ δὲ κατὰ μεταφορὰν εἴρηται. οἷον· Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες — εὗδον παννύχιοι. Quaeſita metaphora eſſe videtur in hoc quod diis ſomnus tribuitur. Nec aſſentiendum Tyrwhitto, qui ſeqq. verſus ex Jl. K cum hoc coniungendo delabitur ad emendationem ac ſuſpicionem de diverſa lectione, quae olim hic fuerit: v. ad K, pr. In voc. νήδυμος ὕπνος aliquoties ludit Lucianus: vt Tim. 6.

3. φρένα, ὡς. Ingratus hiatus. Bentl. emendat πῶς. Si recte ſentio, hoc non eſt Homericum. Malim κατὰ φρένας mutatum, quia alterum frequentius occurrit. Eſt tamen et alterum Jl. O, 61 λελάθῃ δ' ὀδυνάων, αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας· αὐτὰρ Ἀ. Et de mente vti dictum κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, ſic νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν Od. Θ, 559. Eſt quoque in Sch. A. expreſſum: βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ φρένας, καὶ, τιμήσῃ.

4. τιμήσῃ ὀλέσῃ δὲ πολέας — τιμήσῃ. Alii ap. Schol. A. B. L. γρ. τιμήσει et quidem optatiue (ergo: τιμήσει') at ὀλέσῃ ſubiunctiue eſſe accipiendum; adiicitur in Scholiis: ὡς τὸ „λόχον τελέσει Ἀγαμέμνων.“ Eſt Δ, 178 χόλον τελέσει Ἀ. Verum Homericum eſt, aoriſtis ſubiunctivis vti vel ſolis vel cum ἂν et κε, pro futuris. Eſſe porro pro ὀλέσας τιμήσῃ monet Sch. Leid. ad X, 467.

Zenodotus legerat πολὺς, aut πολῦς, (pro πολύας puto) debuitque adeo praefixa eſſe ⸖ Male, non videns, βότρυς, βότρυος, βότρυας, βότρυς, formare poſſe, non πολὺς, quod πολέος habet, non πολύος. Eſſe autem πολέας pronuntiandum binis ſyllabis, vt πολεῖς, vix neceſſe monere.

6. πέμψαι ἐπ' Ἀτρείδῃ — Nil in Schol. A. respondet signo, nisi quod monetur, non retrahendum esse accentum: πέμψαι ἔπ'. At in Codd. Barocc. Laud. et vii. Vindob. πέμψαι ἐπ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα. quod per se et ipsum bene dictum esset. Super οὖλον Ὄνειρον incredibile est, quam varia comminiscantur grammatici ap. Eust. Schol. Etym. Suid. Hesych. (quem et Bentl. citat in Οὖλον et vitioso Θύλον) quibus praeiuit Apollon. Lex. h. v. aliis οὖλος est ὀλοός, ὀλέθριος, quod sane simplicissimum, aliis ὑγιής, (vnde et Apollinis nomen est οὔλιος. v. Strab. XIV p. 942. A. et Menander apud Macrob. I Sat. 17.) aliis ἀσαφής et ὕπουλος, etiam ἀπατηλός, scilicet ex contextu, aliis στρεβλὸς et σκολιὸς, quasi ab ἔλω, εἰλέω, inuoluo, inflecto. (possit hoc aliquis ad Somnum διεστραμμένους τοὺς πόδας ἔχοντα ap. Pausan. V, 18 referre) De obscura hac et varia vocis vi cf. inf. ad P, 756. adde Callimach. in Iou. 52. in Di. 247. Ipsos iam veteres Alexandrinos ignorasse quae vocis vis h. l. sit, satis apparet; ipsa sententia admittit, vt sit ὀλέθριος, aut quod Etymologus apponit, ὁ ἐπ' ὀλεθρίοις πεμπόμενος. Mox ipse Iupiter eum alloquitur, οὖλε Ὄνειρε. Putandum igitur, varia esse somniorum genera, aliud verorum, aliud falsorum; hi in fraudem et perniciem inducunt, sunt ὀλοοὶ, οὖλοι.

Ita tamen exsurgit difficultas metrica ex hiatu hoc versu et v. 8 βάσκ' ἴθι οὖλε, qui vtroque loco arguere videtur, fuisse pronuntiatum olim per digamma ϝοῦλος. Sicque statuebat Bentl. Sane si compares alterum Θ, 399 βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, est aperte ϝιρι. Qui defendunt vsum hiatuum in ipso Homero (nam de aliis poetis non quaerimus) reponent, nullum aliud vestigium, nec vsus, nec etymi, in hoc voc. esse. Nisi hoc elici posse dicas ex paullo ante memorato ἔλω, quod ϝελω fuisse satis constat, inuoluo, opprimo, forte et, euerto. Rich. Payne Knight suspicabatur p. 91. antiquam scripturam fuisse ὀλοϝος adeoque h. l. scriptum, Ἀγαμεμνον' ὀλοϝον ὀνειρον,

et vſ. 8 *βασκ' ἴϑ' ὀλοῦος, ονειρε.* Nondum in his video aliquid, cui ſatis confidere poſſim.

8. ⸓ *βάσκ' ἴϑι* Sch. A. *παραλλήλως.* Gell. XIII, 24 *quis tam obtuſo eſt ingenio, quin intelligat, βάσκ' ἴϑι, οὖλε Ὄνειρε, καὶ βάσκ' ἴϑι* (male *ἴϑ'* expreſſum) *Ἶρι ταχεῖα, verba duo idem ſignificantia non fruſtra poſita eſſe ἐκ παραλλήλου, vt quidam putant, ſed hortamentum eſſe acre imperatae celeritatis.* Tyrannio legerat *ὑφ' ἓν, βάσκιϑι,* contra quem disputant A. B. L. Amſt. Reg. Monent iidem diſtinguendum eſſe in fine verſus. add. Euſtath. Iunxere ergo alii *ἴϑι — ἀγορευέμεν.*

9. *ἐλϑὼν ἐς κλισίην — πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν.* Videri poteſt requiri *δὲ, ἐλϑὼν δ' ἐς κ.* Monet Erneſti omitti *δὲ* et alibi; et eſſe regium *τὸ ἀσύνδετον* Euſtathius cenſet. Eſt tamen *ἐλϑὼν δ'* in Cant. Laud. Vrat. a. et eſt mori Homerico magis conſentaneum, copulas abundare quam eas deſiderari.

10. ⸓ Signo nil reſpondet in Sch. A. at ceteri monent, in *μάλ' ἀτρεκέως* contineri excuſationem Homeri, quod bis eadem apponere ſolet, primo ex perſona mandantis, tum a nuntio; qui tamen, vt mox *Ὄνειρος,* prudenter nonnulla interdum interponat, ſecundum illa: *ἐσϑλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ,* Il. O, 207. Poſſent haec ferri forte hoc in loco. At locis aliis ſatis multis conſtat ad veterum hominum ſimplicitatem narrandi haec eſſe referenda. Necdum poeta ſtudet variare, quae vno modo bene erant dicta. Bene de hoc more disputat Koeppen ad vſ. 28. In multis tamen locis has repetitiones non primo auctori deberi, ſed rhapſodis probabile, interdum apertum ſit.

Porro verſus cum vſ. 75. et Δ, 66 ap. Lesbonactem p. 185 pro exemplis laudantur infinitiui pro imperatiuo; figuram Ionico - Doricam idem inepte appellat. Eſt ellipſis vocis alicuius, *μέμνησο, κέλευσον,* aut ſimilis alterius.

ἀτρεκέως eſſe *ἀκριβῶς, exacte,* apud Homerum et Hippocratem hoc verſu adſcripto docet Erotianus.

ὡς ἀγορεύω vn. Vindob.

11. Θωρῆξαί ἑ κέλευε κάρη κομόωντας Ἀχαιούς. Primo nunc loco occurrit epitheton quod Achiuorum morem declarat, alendi capillos: quod adeo in aliis populis, forte in ipsis Troianis, diuerso modo se habere debuit. Mansisse istum morem saltem inter Argiuos ad seriora tempora colligo ex Herodoto I, 82 vbi post pugnam ad Thyreas Argiui a Lacedaemoniis victi ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου κατακειράμενοι τὰς κεφαλάς. sed videndus totus locus. Verum nihil est, in quo tantopere variaverit mos quam in coma alenda et ornanda.

De scriptura ad h. l. nil monetur; editur vulgare vna voce καρηκομόωντας etiam h. l. e Venetis. At aliis locis diuisim editur, vt inf. 323. 443. et passim monetur, diuisim scribi κάρη κομόωντας, v. c. a Sch. Lips. ad B, 443. Et hoc melius; nam illa composita pruritui grammaticorum in hoc genere locupletando deberi manifestum fit. v. Exc. ad A, 164.

12. Mirum in modum laborarunt veteres, (v. Sch. B.) in excusando Iouis mendacio: quod Plato, tanquam philosophus, recte reprehenderat de Rep. II. extr. nec vident esse hoc ex sensu priscorum hominum dictum, qui diis tribuebant omnia humana, etiam consilia bona et praua, nullo ethices respectu. Est Iouis absoluendi modus mirificae subtilitatis hic: non attendisse Agamemnonem ad vocem πανσυδίῃ, adeoque, Achille non assumto, absoluisse Iouem a mendacii inuidia, cum non omnia de imperatis fecisset; tum male Agamemnonem accepisse vocabulum νῦν, quasi hoc ipso die: ap. Eustath. et Macrob. So. Scip. I, 7. Atqui totum Iouis consilium in fraude facienda vertitur.

πανσυδίῃ ab Aristarcho est; et sic plures ac meliores ἐκδόσεις Sch. A. Habuere ergo aliae πασυδίῃ vel πασσυδίῃ. hoc etiam codd. Mori, Barocc. Harl. Eton. a m. sec. Mosc. 2. et ed. Ald. 2. cum profectis ex ea edd. Rediit ad πανσυδίῃ Turneb. Steph. In Hesychio vtrumque occurrit; at in Apollon. Lex. solum πανσυδίῃ, μετὰ πάσης

σπουδῆς. συθῆναι γὰρ τὸ ὁρμηθῆναι. Euſtathius ait πασσυδίῃ eſſe veterem ſcripturam; perperam haud dubie; nam antiquiora ſunt aſpera, mollior vero pronuntiatio eſt ſerioris aeui. Ceterum vox aduerbii vim ſuſtinet, (v. Etymol. h. v.) cum ſit proprie σὺν πανσυδίῃ ὁρμῇ.

νῦν γάρ κεν ἕλοι πόλιν. Si ſcholion bene ſe habet, eſt haec Zenodoti lectio, cum in aliis eſſet ἕλοις, oratione immutata; quod et ipſum bene ſe haberet. Poteſt tamen ἕλοις huc retractum videri ex vſ. 29. 66. Erat ἕλῃ in Mori et Barocc. At requiritur modus dubitandi.

14. ἐπέγναμψε γὰρ ἅπαντας Ἥρη λισσομένη. Etymol. in γνάμπτω, ἐπέγναψεν cum Lipſ. perpetua varietate in hac voce; vt inf. 31. Γ, 348. Η, 259 et ſic porro. v. ſup. ad Α, 569.

15. Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται. Iterum inf. 32 hoc hemiſtichium occurrit, vnde huc illatum eſſe ſuſpicari licet. Nam Ariſtoteles ex h. l. laudat: δίδομεν δέ οἱ εὖχος ἀρέσθαι quae verba, etſi infra quoque Φ, 297 a Neptuno proferuntur, hoc quoque loco lecta eſſe neceſſe eſt, ſi quidem Ariſtot. de Sophiſt. Elench. I, 4. vbi modos reſpondendi ad argumenta, quibus redarguitur aliquis, enarrat, eſt et προςῳδία, h. e. pronuntiatio per tonum ſeu accentum: καὶ τὸ περὶ τὸ ἐνύπνιον τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅτι οὐκ αὐτὸς ὁ Ζεὺς εἶπε· δίδομεν δέ οἱ εὖχος ἀρέσθαι, ἀλλὰ τῷ ἐνυπνίῳ ἐνετέλλετο διδόναι. Similia leguntur de Poet. 25 κατὰ δὲ προςῳδίαν. ὥςπερ Ἱππίας ἔλυεν ὁ Θάσιος τὸ· δίδομεν δέ οἱ. Vt haec recte intelligantur, tenenda ſunt, quae ad vſ. 12 monui, laboraſſe veteres in dignitate Iouis tuenda, vt perfidiae et mendacii crimen auerterent; quod tamen efficere non potuere. Itaque vbi Iupiter dicit: *nos Agamemnoni hoc concedimus, vt Troianos vincat:* id quod tamen ſecus euenit; ne mentiri videatur Iupiter, excogitauit Hippias ea ita eſſe accipienda, vt non δίδομεν, *damus*, ſed διδόμεν, pro διδόμεναι, διδόναι, legatur: vt *Somnium haec nuntiet*, de ſuo, non *Iupiter promittat.* Eſt ſane frigidum commentum hoc et ineptum; etiamſi ita acceperis, vt infinitum ſit

pro imperatiuo, *δίδου*; et poeta haud dubie ipsi Ioui hoc tribuerat, et recte legebatur: *δίδομεν δέ οἱ* (*δε ϝοι*) *εὖχος ἀρέσθαι*. Etiam Bentl. hoc probabat. Attigit quoque haec Tyrwhitt ad Aristot. de Poet. p. 204.

19. De *ὕπνος ἀμβρόσιος* ad h. v. Etymol. h. v. *θεῖος*. *θαυμαστὸς* — *ἢ ὁ ὑγρὸς* nulla constanti ratione. v. Excurs. ad A, 529.

20. *στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς* (*Ὄνειρος*). Sic de Patroclo per quietem viso inf. Ψ, 68 et K, 496 *κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη*. Item Jl. Ω, 682. Od. Δ, 803. Hoc idem etiam in visis obseruatum videmus; sic Vlyssi Athene *στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε*. et apud Apollon. IV, 1550 Nymphae Libycae *ἔσταν ὑπὲρ κεφαλῆς μάλ' ἐπισχεδόν*. Sequuntur idem alii poetae, vt dicant adstare somnia capiti dormientis: v. c. Hylas puer Herculi ap. Valer. Fl. IV, 24 *Stansque super carum tales caput edere voces* visus est. Inde et Iris Didoni *supra caput adstitit* Aen. IV, 702. Etiam apud Herodot. VII, 17 *τὸ Ὄνειρον ὑπερστὰν τοῦ Ἀρταβάζου*, (quem locum respicit Eustath. ad Odyss. Δ, 803) apud eundem tamen paullo ante est *ἐπιστὰν*, quod sollenne apud eum est *ἐπέστη οἱ Ὄνειρον*, vt V, 56. I, 34.

Νηληΐῳ υἷι pro *Νηλέως παιδὶ*, nota nunc res, etiam e Latinis poetis. *υἷι* cf. inf. ad Π, 177. *Νηλείῳ* vulgari forma laudatur in hoc versu ap. Plutarch. de nobilitate p. 175.

22. *θεῖος Ὄνειρος*. Sch. A. *γρ. καὶ οὖλος Ὄνειρος*. quod et Mosc. 2. habet cum vno Vindob.

Grauius est alterum: *τῷ μιν ἐεισάμενος*. quae si iunguntur, vitiosa est oratio; nam *εἰσάμενος* per se est, se assimilans, nec iungitur casus quartus. Probabile hactenus sit *μὲν* fuisse scriptum, Clarkio monente ad Γ, 389 et itidem Bentleio censente: *τῷ μὲν ϝεισαμενη*. Male tamen habet, quod haec formula aliquoties occurrit, et vbique *μιν* scribitur. Praestat igitur *μιν* referre ad *προσεφώνεε*.

23. *Ἀτρέος υἱέ*. Oxon. Mosc. 1. *Ἀτρέως*.

24. Οὐ χρὴ παννύχιον — Verſus ſaepe memoratus (cum ſequ. ap. Max. Tyr. diſſ. XXI p. 410.) et variatus: ſtatim ab Aeſchylo Sept. ad Th. pr. Sunt in eum duo progymnaſmata Libanii: T. I p. 27. Ludicro modo eum expreſſit Theocr. VIII, 66 de cane paſtorali: οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα, obſeruante quoque ad e. l. Scholiaſta. Etiam vſ. 25 ſaepe laudatur, vt a Themiſtio Or. I, p. 6. Stobaeo Serm. XLVI, p. 326.

27. ὅς σευ ἄνευθεν ἐὼν ⋇ — damnatus verſus quia iterum occurrit Ω, 174 opportuniore loco, vnde huc eſt illatus. Sch. A. ὅς σευ, — Grammatici voluerunt ſcribi ὅς σεῦ, A. B. L. opponi enim h. l. Iouem Achilli, qui Agamemnonis non miſeretur. Scilicet de σου enclitico ſaepe ſic ſtatuunt. cf. ad Υ, 334. Porro ἄνωθεν ἐὼν C. ap. Bentl.

28. Θωρῆξαί σε κέλευσε. Spreta forma Ionica Mor. et Barocc. c. vno Vindob. σ' ἐκέλευσε. σ' ἐκέλευε Ven. Lipſ. hic et vſ. 61. cum Townl. et Eton. De πανσυδίῃ et πασσυδίῃ quae iterum v. 29 variant, vide ad 12.

31. ἐπέγναψε ſcribitur et h. l. vid. A, 569. Relinquo ν in ἐπέγναμψεν, tanquam auri ſuauius; an recte neſcio. ἐφ' ἧπται Ven.

33. μὴ δέ σε. edd. vsque ad Turn. Steph.

34. εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ. Legit ἀνίῃ Lipſ. Vrat. b. et A. deberet ſaltem eſſe ἀνήῃ, vt ab aliis ſcribitur, vel ἀνείῃ. ſed eſt ἀνῇ, ἀνήῃ· v. Etymol. in ἀνήῃ (nam ſic et ille ſcribit). cf. ad E, 598.

35. ἀπεβήσατο Clarke reduxit; cum ἀπεβήσετο eſſet in Barneſ. quod meliores tuentur codd. in his Ven. Townl. Moſc. 1. 2. Eton. E Schol. B. apparet eam Zenodoti lectionem eſſe ab iſto probatam. Aliis in locis ipſe Ariſtarchus hanc formam probaſſe fertur. Quid h. l. interſit, non video; nam et *discedebat* et *discesſit* narrationi accommodatum eſt; niſi quod ἀπεβήσετο antiquioris vocis ſpeciem habet: noua forma ſubnata vt δύσομαι, ἐδυσόμην et alia. Schol. A. ait: ἀπεβήσετο. εἰ μὲν ἀντὶ τοῦ ἀπέβαινε παρατατικοῦ, διὰ τοῦ ε γραπτέον, ἀπεβή-

σατο. οὕτως Ἐπαφρόδιτος. Non satis assequor grammaticum. Nam ἀπεβήσετο erit ἀπέβαινε, at ἀπεβήσατο, ἀπέβη. Quod ad edd. attinet ἀπεβήσατο erat in Flor. Ald. 1. tum Ald. 2. induxit ἀπεβήσετο. quod etsi a Rom. Turn. Steph. probatum mutarunt nonnulli ex Ald. 1. vt Oxon. Clarke. Eadem varietas est aliis in locis, vt mox v. 48. Conf. V. L. ad Γ, 262. In fine τὸν δὲ λίπ' Schol. br. ap. Barn.

36. ⟝ stigme respexit alteram lectionem, quae, vt e Schol. Lips. intelligo, in aliis fuit ἔμελλον. Hoc itaque Schol. A. in suo codice habuit: vt et est in vno Vindob. At ἔμελλε Zenodoti lectio fuit. ἄρ' οὐ vitiose scriptum ap. Apollon. Lex. p. 2.

38. ᾔδει Schol. br. Mori vn. Vindob. De hoc v. ad A, 70. ἅ ῥ' ὁ Ζεὺς Mori et Barocc. male. νήπιος, οὐδὲ τὰ ᾔδη, forma haud ingrata, aliquoties obuia vt M, 113. T, 264. 296. 466. Imitatur Virg. *demens qui* Aen. VI, 590 et al. sequente ἦ γὰρ Π, 46. add. 686. Θ, 177. et al. Sic et σχέτλιος vt E, 403.

39. γὰρ ῥ' ἔτι μέλλεν Bentl. adscripsit, nescio an ex codice. Esset saltem Ionicum hoc; at ῥ' inutile, cum littera per se geminetur pronuntiando.

40. κατὰ κρ. Schol. br. puto ex interpretatione.

41. ⟝ ὅτι ὀμφὴ ἡ θεία κληδὼν οὐ πᾶσα φήμη. v. Sch. A. Eustath. cf. Etym.

43. νηγάτεον, pro νεογάτεον, νεωστὶ γεγονὸς α γάω, quod γίνομαι est: hoc tenendum vnice inter alia commenta Schol. ad h. l. et ad Ξ, 185. Etymologi et Apollonii Lex. h. v. Porro περὶ δὲ μέγα recte Cant. Eton. Lips. tres Vrat. Towrl. Mosc. 2. Ven. c. Schol. Eust. in suo cod. tum iam ed. Flor. Deseruit Ald. 1. et recepit περὶ δ' αὖ, indocte, nam αὖ interpolatorem prodit. Porro scribitur passim φάρος, vt et ap. Etymol. quem vide.

44. ὑπὸ λιπαροῖσιν a Wolfio iam in priore edit. repositum parente Brunckii monitis ad Apollon. II, 1229 et alibi damnantis ὑπαὶ, quod et h. l. vulgo habetur. Sane ὑπαὶ omnino tollere velle, nimis arduum videtur, nam

in vsu ὑπαὶ fuisse, testatur ὕπαιϑα, et similia παραὶ, καταὶ, in compositis. Non adeo vbique natum est ex metu metrices labantis ὑπαί. Potest tamen saepe substitutum esse alteri. Et habet h. l. ὑπὸ Ven. tum Lips. et Eust. Vrat. a. a pr. m. et A. vn. Vindob. λιπαροῖσι πόδεσσι· Hesych. τοῖς εὐτραφέσι καὶ εὐσάρκοις. Sch. br. λευκοῖς καὶ εὐτραφέσιν. Adiectum ἢ προαλειφομένοις, ἐν τῷ ὑποδεδέσϑαι. quod alienum ab h. l. add. Eustath. Est h. l. epitheton ornans *candidi* pedes. Versus aliquoties repetitur.

45. ⟝ quia alibi ensis Agamemnonis est ξίφος χρυσόηλον. (scil. Λ, 29. 30.) sed sunt haec poetica ornamenta. clauis distinctum manubrium habuit ensis. Digamma in ἧλος locum non habet. v. inf. Λ, 29 — ἐν δέ οἱ ἧλοι. Ducta sane vox ab ἵημι.

48. ⟝ quod hic dies XXIII est; nam X dies effluxerant vsque ad iram regum, et XII per quos dii in Aethiopia commorati fuerant. Sch. A. cf. Not. Legunt προςεβήσατο nunc plerique. At πρυςεβήσατο Ven. et Lips. a m. pr. Townl. Mosc. 1. 2. duo Oxon. v. modo ad vs. 35.

49. ⟝ quod ἐρέουσα pro σημαίνουσα. Sch. br. ἀπαγγελοῦσα. δείξουσα. cf. inf. Ψ, 226.

50. κέλευσε Vrat. a. b. c. Lips. et A. Mosc. 1., 2. vn. Vindob. vide modo ad 28.

52. οἱ μὲν ἐκήρυσσον — Versum παρῳδεῖ aliquis apud Laert. IV, 64 in Carneade.

53. βουλὴ δὲ — ἷζε γερόντων. Recipienda haec lectio fuit, Bentleio quoque iudice, siquidem criticae rationes sequendae erant. Nam Scholia A. et L. cum Eust. aiunt, ita plures et meliores ἐκδόσεις habere, et in his Aristophaneam et Aristarcheam; at βουλὴν vulgares libros habere cum Zenodoto: quem adeo non omnes librarii deseruerant. nam βουλὴν retinent libri et edd. Etiam sic legitur in Plutarcho an seni resp. ger. pr. p. 789 E. et Stobaeo π. βασιλείας. Nec est βουλὴ nisi in Mosc. 1. e correct. Iam ἷζειν vulgo *sedendi*, vt statim vs. 96 notionem habet; nec nisi Ω, 553 legitur: μή μέ πω ἐς ϑρόνον

ἷζε. Scholion Leid. eſt turbatum, vt iam Waſſenb. monuit; (quemadmodum et Ven. B.) in eodem traditur ἷζε ab Ariſtarcho ſcribi; vulgo ἵζε, etiam ap. Stobaeum Serm. XLVI, p. 326. rectius vtique, quatenus ἔφιζε ſcribi ſolet. cf. Etym. in καθῆστο. Et ſic tres Vrat. ſcribunt.

Eſt hic in Schol. Ven. B. inſertus locus ex Ariſtotele, ſimilis iis quae in libro de Poet. 25 περὶ προβλημάτων καὶ λύσεων disputantur. Accuſari ſcilicet poteſt poeta, quod Agamemnonem inducit res in eum locum adducentem, vt parum abeſſet, quin id, quod nolebat, euentum haberet, et vt Achiui re infecta discederent. Reponit ille multa ſubtiliter magis quam conuenienter pro poetae ingenio et antiquitatis ſenſu. Potiora fere ſunt ea quae in Not. ad v. 72 attuli. Ad eundem modum ſubiecta eſt alia criſis ſimilis: quam Porphyrii eſſe ex Schol. apparet. Quam infeliciter autem verſati ſaepe ſint ſcholiorum auctores in excerpendis antiquioribus, exemplum habes in ipſo Leid. qui ad v. 73 locum in breue cogere voluit: εἶδεν αὐτοὺς etc. Emendatiora illa dant Veneti.

54. Πυληγενέος βασιλῆος erat vulgata lectio. In Ven. ſcriptum Πυλοιγενέος quod et Sch. A. B. agnoſcunt, vt ὁδοιπόρος. χοροιτύπος. Sic quoque legerant Schol. br. (ed. pr.) et Euſt. ad h. l. et ad Ψ, 303 vbi hoc idem firmatur. Porro ſchema multis notatum, cum adiectiuum ponitur pro nomine proprio. Νεστορέῃ νηῒ Πυλοιγενέος, pro Νέστορος Πυλοιγενέος. Similiter inf. E, 741 Γοργείη κεφαλὴ πελώρου pro Γοργόνος. v. inpr. Euſtath. ad vtrumque locum, qui exempla quoque e Sophocle memorat, in his ex Oedip. Tyr. 267 τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ Πολυδώρου τε pro Λαβδακοῦ.

55. Pro hoc verſu duo habebat Zenodotus: Αὐτὰρ ἐπεὶ ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο, Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων. Addit Scholion, abſurdum eſſe in concilio ſeptem hominum ſurgere dicentem. Atqui ſequitur: ὣς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἕζετο v. 76. ἀρτύνετο exhibet Apollon. Lex. h. v. Vox in Herodoto quoque obuia; et ſeruata apud Argiuos quibus magiſtratus erat

οἱ ἀρτῦναι vti et Epidaurii Senatum habebant τοὺς ἀρτύνους de quo docte nuper egit vir doctiss. Wernsdorf. ad Plutarchi Quaest. Gr. p. 16. Idem versus legitur inf. K, 302.

56. ⁜ (deb. ⁜) quod hic idem versus alio loco (Od. Ξ, 495) male legitur. (Prauum iudicium, quod locus inspectus docet) Tum Zenodotus legerat θεῖόν μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος. At ἐνύπνιον dici aiunt Sch. A. B. L. pro κατὰ τοὺς ὕπνους. ἐνυπνίως: hoc et Etymol. habet et Schol. Theocriti III, 3. In Mosc. 1. est gl. κατὰ τὸν τοῦ ὕπνου καιρόν. Scilicet est dictum pro ἦλθέ μοι ὄνειρος κατὰ τὸ ἐνύπνιον, ἐν ὕπνῳ. Alias esse posset ἐνύπνιον sc. φάσμα aut simile quid. Vtitur hemistichio Lucian. in Somn. 5. Ceterum commentatur in hanc Agamemnonis orationem Dionys. Art. rhet. c. 8. §. 15. (p. 317 R. et iterum c. 9. §. 5. p. 328 sq.)

57. ἀμβροσίην διὰ νύκτα. Sch. br. διὰ θείας νυκτός. Sic quoque Apollon. Lex. h. v. v. Exc. ad Il. A, 529.

60. Pro verss. 60—70 Zenodotus breuiora habuit:

ἠνώγει σε πατὴρ ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων
Τρωσὶ μαχήσασθαι προτὶ Ἴλιον. ὣς ὁ μὲν εἰπὼν
ᾤχετ' ἀ.

Contra eum Schol. A. prouocat ad morem poetae, qui mandata repetere iubet nuntium. At reponi potest: hoc idem rhapsodorum studio factum esse videri. Pendet iudicium nostrum ex re quam ignoramus. Quaeritur enim, repereritne istos versus Zenodotus in libris bonis, an de suo refinxerit, ne ter eadem verba iterarentur. Grammatici quidem verba sunt: ὅτι Ζηνόδοτος συντέτμηκεν οὕτως εἰπών — Enimuero ne sic quidem constat, sitne hoc proprie dictum, vt ipse Zenodotus contraxerit verba, an hoc sensu, vt eum breuiora apposuisse significet. Verbo: lectionum varietatem discimus interdum ex Scholiis; at lectionum auctoritatem certam vix vnquam. Memorat Zenodoteam lectionem Eustath. p. 171.

64. ⁜ — quod eadem verba melius ab Iride ad Priamum pronuntiantur (Ω, 174) Sch. A. Repetita obseruatio e superioribus ad vs. 27.

65. *θωρῆξαί σε κέλευσε.* Variat lectio et h. l. vti vs. 28. Harlei. cum Vrat. a. vno Vindob. *σ' ἐκέλευσε.* Venetus *σε κέλευε.* Schol. A. *γρ. καὶ, θ. σ' ἐκέλευε* sicque Lips. Townl. Etiam *πασσυδίη* in aliis.

70. ⟝ ad stigmen nil est quod spectet in Scholio. At verba *ὡς ὁ μὲν εἰπὼν* peccant in digamma: *μεν ϝει-πων.* Homericum esse debuit: *ὣς ὅ γε ϝειπών.* quod etiam Bentl. adscripserat.

71. *ᾤχετ' ἀποπτάμενος.* Suauiter a Somno ad amorem transtulit Plato Sympos. p. 183 E. Steph. *ἅμα γὰρ τῷ τοῦ σώματος ἄνθει λήγοντι, οὗπερ ἤρα, οἴχεται ἀποπτάμενος.*

72. *αἴ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν.* Non modo Sch. br. verum et Sch. A. volunt Ionice *ω* corripi, cum esse deberet *αἴ κε θωρήξωμεν.* Est hoc ex iis quae equidem ad sermonem antiquum nondum satis subtiliter constitutum refero. v. Exc. ad A, 66. cf. inf. ad 258.

72—75. Commentatur in hos versus Dionys. Hal. Art. rhet. c. 9, 5. p. 328.

73. *πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσι πειρήσομαι, ἣ θέμις ἐστί.* Primo grammaticis debetur *ἐγὼν,* quod ab Homero omnino nusquam profectum esse censeo. Vide de N *ἐφελκυστικῷ* notata. adscripserat quoque Bentleius: *εγω ϝεπεεσσι.* Fuisse statuam: *ἐγὼ ϝέπεσι.*

ἣ esse pro *ὡς* Sch. A. cum iota subscripto esse exarandum. Scilicet alii *ᾗ* scribebant: v. Eustath. *εἰ* codd. ap. Dionys. Hal. l. c.

Formulae huius, *ἣ θέμις ἐστὶ,* per se quidem satis notae, sensum h. l. accurate circumscribere difficile est. Sententia postulat, vt sit: tentabo Achiuorum animos, quoad consultum, consentaneum prudentiae est; scil. ne nimium prouehendo verbis consilium euertat. Atqui vsu sollenni *ἣ θέμις ἐστὶν* est aut, *quoad, vt fas est:* vti I, 32 Diomedes Agamemnonem impugnare vult *ἣ θέμις ἐστὶ,* vt fas est, vt par est. Od. Γ, 187 *ἣ θέμις ἐστὶ, δαήσεαι.* aut est, *more sollenni, vsu.* vti Ω, 652 adeunt principes Achillem deliberandi caussa, more solito; sic Ψ, 581. Od. Γ, 45 et saepe. Possit in his fere locum

obtinere altera scribendi ratio ἡ θέμις ἐστὶ, quae occurrit Od. Ξ, 30. fiet illa, ἣ θέμις ἐστὶ γυναικός. (Quo etiam referenda est nota formula antiqua de consuetudine cum femina: v. c. I, 134. 276. T, 177.) Atqui neutra ratio huic loco conuenit; non enim *tentare Achiuos verbis* aut fit quoad fas est, aut fit more; etsi vulgo ita accipi video; nam in Schol. ὡς νενόμισται. ὡς προςῆκόν ἐστιν. Eustath. καθὰ θεμιτόν ἐστι. καθὰ δίκαιόν ἐστι. Hesych. ὡς δεῖ. ὡς δίκαιον. ὡς πρέπει. ὡς χρή.

Restat vna ratio, vt verba illa ἣ θέμις ἐστὶ non ad πειρήσομαι referantur, sed ad πρῶτα. primus enim facit verba in concione rex, qui eam conuocauit; hoc facit ille more et vsu sollenni. Atque sic formulae notio vulgaris conuenit loco.

74. καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι. Cum κλεὶς sit clauis, h. e. ferrum aduncum, immissum foramini ad eleuandum seu remouendum pessulum, vectem, ὀχῆα, seu ὀχῆας transuersim foribus obductos: κλεῖδες in nauibus ab aliqua similitudine dictae esse debent, adeoque foramina, per quae remi demittuntur in mare; voce hinc traducta ad ipsa transtra, quibus insident remiges ante illa foramina. Eodem forte modo Latinis principio *fori* in nauibus fuere dicti de foraminibus remorum, tum de transtris et de viis inter transtra. At grammatici vocem ducunt a κλᾷν, quod frangitur corpus incuruatum, vt in Scholiis, vel παρὰ τὴν κλάσιν τῶν γονάτων, vt in Etymologo. Sufficit, quod κλήϊδες sunt τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι, ζυγὰ, vide Od. N, 76. adeoque νῆες πολυκλήϊδες sunt πολυκάθεδροι, πολύκωποι. nec aliter Apollon. h. v. et Hesych. At Eust. aliam rationem comminiscitur, vt κλεῖδες sint claui, γόμφοι, quibus trabes iunguntur. Porro grammatici nonnulli πολυκλῆϊσι scripsere, quia κληῒς, κληῗδες ab iisdem scribitur. Sic et Mosc. 1. Ex edd. Flor. Ald. 1. exhibet πολυκλήϊσι. ab Ald. 2. illatum πολυκλῆϊσι quod et Rom. habet et Turn. Prius iterum repetiit Barnes: scilicet in his tonus retrahitur, vt in κνημὶς, εὐκνήμις. Discenda haec ex Etymol. cf. Eustath. Schol. inf. ad 175. add. Barnes.

76—83. — ἀθετοῦνται στίχοι ὀκτώ. Rationes afferuntur: primo, quod ſtantem Agamemnonem dixiſſe haud probabile eſt: vide ad v. 55. tum, quod ſtolida ſunt Neſtoris dicta; non enim veriora ſunt potentium ſomnia, quam aliorum hominum (nimis argute! nam de fide narrationis agitur; cum Agamemnon, qui per ſomnum ea vidiſſe ait, ſit ἀξιόλογος ἀνήρ. nec poteſt ψεῦδος nunc de *falſo* ſomnio accipi; non magis quam Ω, 222 vbi idem verſus iteratur; ſed de ſomnio *commentitio*): tertio, quia verſibus his deletis melior eſt iunctura ceterorum. Hoc verum eſt: ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν. ὡς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἦρχε νέεσθαι etc. Ita recte Agamemnon praeit, et eum ſequuntur reges, cum in vulgari oratione vſ. 85 Neſtor ſit ποιμὴν λαῶν, cui parent σκηπτοῦχοι βασιλῆες; quod in eum non cadit.

77. De epitheto Pyli ἠμαθόεις v. Schol. Euſt. Strab. VIII, p. 529 (344) Pauſ. IV, 36. Debuit illud ad ſoli naturam ſpectare, etſi de ſitu Pyli controuertitur. v. inf. ad 591.

78. ὅς σφιν. Alii codd. et edd. ὅ σφιν et ὅσφιν vna voce. Vide ad A, 73.

80. εἰ μέν τις. In Schol. ad 76 εἰ μάν τις. lapſu tamen librarii.

81. νοσφιζοίμεθα μᾶλλον pro μάλα (v. Not.) καὶ ἀπιστοῖμεν ἄν. νοσφίζεσθαι ſeiungere ſe, animo, nunc etiam ſententia, fide, diffidere, non credere. Seriores eo ſenſu frequentare verbum, vt ſit ἰδιοποιεῖσθαι, vt, νοσφίζεται τὰ ἀλλότρια, obſeruat Sch. Lipſ. et Euſtath.

82. νῦν δ' ἴδεν, ὅς. immo vero νῦν δὲ ϝίδ' ὅς, praeeunte Bentleio. Porro duo Oxon. ap. Barn. Ven. duo Moſc. Vrat. b. Townl. ἄριστος Ἀχαιῶν εὔχεται εἶναι. Sicque legerat Paraphr. monente Waſſenbergio. Ἀργείων vitioſe Vrat. a.

84. ἐξῆρχε paſſim; vt et tres Vrat. Moſc. 1.

85. Lectum quoque fuit οἱ δὲ πανέστησαν Sch. Lipſ. et Euſtath. vt ſit πάντες ἔστησαν. quale acumen!

87. ※ In Scholiis nihil est quo asteriscus spectet; nec versus hic alibi repetitur; nisi forte respexit grammaticus versum de muscis inf. 469. ἔθνεα, vt poeta, dixit pro σμῆνος. ἑσμός. Multa de hoc loco cum Virgilianis Aen. I, 433. VI, 707 comparato sunt dicta. cf. Clarke. Alia ad Georgica sunt notata. Ex Aen. XII, 587 et Apollon. II, 130 sqq. porro ex I, 879 sq. verba possunt illustrari.

ἁδινάων esse scribendum cum aspero ex ἅδην, ἀθρόως, monent omnes grammatici ad h. l. et alibi; nec improbem, modo per totum Homerum id diligenter obseruaveris. v. ad E, 203. Discedit ab illis Etymologus, qui ἄδην, ἀδινὸς, seruat, cum Hesych. et Apollon. Lex. Ab hoc redditur ἀδινάων, ἀθρόων καὶ πολλῶν, ἀπὸ τοῦ ἄδην — ἀθρόως, admixtis mox aliis parum probandis. Optime Etymol. τῶν ὁμοῦ καὶ ἀθρόως πετομένων. Propria vocis notio est continui seu numeri, seu temporis, seu ad satietatem; est adeo confertum, densum; ἀδινὸν κῆρ. Π, 481 natura musculosum. At grammatici ex contexto et sententia significatus subiiciunt diuersissimos, in his Apollon. Lex. et Hesych. Ita μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι Od. A, 92. Δ, 320 reddunt τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων, et esse volunt ἀδινὸν τὸ λεπτόν. Ita apud Apollon. Rh. I, 1083 ἀδινὰ κνώσσοντας Tarrhaeus λεπτὰ reddiderat, melius alii βαθέως. In Il. T, 314 ἀδινῶς ἀνενείκατο φωνὴν per ἠρέμα redditur. Ex aliis contextis, puto, fluxere notationes τὸ ἁπαλὸν, τὸ ἡδὺ, (vt Od. Ψ, 326 Σειρήνων ἀδινάων ἡδυφώνων) τὸ λευκόν. et ipsum γόος ἀδινὸς, ἀδινὸν κλαίειν, per ἐλεεινῶς, οἰκτρῶς et tandem simpliciter ἀδινὸς pro οἰκτρὸς dictum occurrit in Apollon. III, 1103 ἀδινὸς μῦθος et 1205 ἀδινῆς μνημήων εὐνῆς. vnde dissensus grammaticorum in multis locis de vero sensu v. ad Arg. I, 1083. III, 1103. 1205. IV, 1422. Videntur tamen omnia ad primitiuam vocis vim reuocari posse; si ἀδινὸς est continuus, confertus, densus: γόος ἀδινὸς, designat lamenta continua, producta, magna, acuta, ὀξέα, οἰκτρά. cf. ad Σ, 316.

Tandem vitia metri insunt in duplici hiatu: *ἠΰτε ἔθνεα εἶσι.* Verum *ϝέθνεα* fuisse scriptum aliis exemplis patet. Pro altero *ἔθνε' ἴασι* scribit Bentl. vt Π, 160 de lupis: *καί τ' ἀγεληδὸν ἴασι.* vel *ἔθνεα πολλὰ* vt inf. 459. 469. Tueberis *ἔθνεα εἶσι*, si *ἔθνη* seu scribas seu pronunties.

88. *αἰεὶ νέον ἐρχομενάων.* argutantur in hoc grammatici in Scholiis; e quibus Sch. B. Scholion habet, quod Porphyrii est, obuium idem in Qu. Hom. 24. adde Eustath. et Hesych. in *αἰεί.* Acquiescendum erat in hoc, multitudinem apum declarari, cum *aliae post alias* cauerna prouolant. Hoc dixit *νέον, νεωστί.* vt Apollon. Lex. h. v. Sic Latinis, *recens.*

89. ⸖ haud dubie, quia Zenodotus *βότρυν* de auis genere interpretatus erat. Traditur hoc in Schol. B. qui locus exscriptus est ex Porphyrii Qu. Hom. 24. At ex Schol. A. seruatum est hoc: *ἐπ' ἄνθεσι* dictum esse pro *ἐπ' ἄνθεα*, vt Il. Δ, 251 *ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι.* quasi hoc memorabile esset. Est tamen vel sic aliter expediendum; nam iungenda sunt *ἐπιπέτονται ἄνθεσιν.*

Fuit *ϝεαρ. ϝειαρ. ϝηρ*, adeoque *ἄνθεσι ϝειαρινοῖσι.* monuit quoque Bentl. v. inf. ad 471.

90. *ἔνθα ϝάλις* obseruauit Bentl. cf. inf. ad I, 137. at idem non animaduerterat hiatum in verbis *αἱ δέ τε ἔνθα.* Fuit *αἱ δέ τοι ἔνθα.* Corruptum in nonnullis, etiam in Townl. *οἵ τ' ἔνθα.*

93. ⸖ (immo >) *ὅτι Ὄσσα ἡ θεία κληδών. οἱ δὲ νεώτεροι, ἐπὶ πάσῃ φήμῃ.* Prior obseruatio est quoque apud Apollon. Lex. h. v. Hesych. Etymol. et alios: de qua egit Ruhnken. ad Timaeum in *Ὄττα.* Altera etiam apud Suidam et Etymol. Quod si verum est, non nisi recentiores *ὄσσαν* de quacunque voce dixisse, necesse est prooemium Theog. Hesiod. esse recentis auctoris; nam in eo est vs. 10 Musae *περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι* et 43 *αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἱεῖσαι.*

Apud Suidam To. I, p. 603 et Schol. Soph. Oed. T. 151 laudatur, Διὸς ἄγγελος ὄσσα δεδήει. memoriae puto vitio.

Ὄσσα δεδήει. Sch. br. ἐξῆπτο. διεγήγερτο. ἐφαίνετο. a δαίειν, καίειν. Similia Apollon. Hesych. Etymol. Subest notio studii, impetus, de re quae increbescit, calet, ardet, vt μάχη, πόλεμος, et similia ap. Homer. feruet pugna, pugnatur: v. c. N, 736. M, 35. P, 253 et al. In Sc. Herc. 62 κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει, de puluere ab equis et curru moto. Pro his inepta habent Sch. Lips. Eust.

Ceterum imperfectis narrationi idoneis interponuntur h. l. plusquamperfecta δεδήει. τετρήχει. id quod interdum fit, cum in iis ipsis, quae praeteriere, alia sint serius alia maturius facta. Ad celeritatis notionem haec referunt alii, etiam R. Payne Knight p. 110. vt illud Virgilii: *Sic fata gradus euaserat omnes.* ὣς εἰποῦσ' ἐβεβήκει. Contra Illustris Monboddo disputat, contendens a noua verborum forma haec proficisci: τετρήχω. δεδήω. βεβήκω. per se non male. At nunc in his locis noua enallage esset in auxilium vocanda, nam praesens Ὄσσα δεδήει erit pro imperfecto ἐδέδηε.

95. τετρήχει. vix putet aliquis, graecos sui sermonis tam ignaros fuisse, vt a ταράσσω vocem deducerent, vt factum vides in Schol. Eust. Etym. Hesych. Suida. Manifestum fit, esse a τράχω vel τρήχω, quod mox factum τραχύνω, proprie, si superficies laeuis et plana, vt aequor, turbatur, asperatur; tum de quauis turbatione imprimis animi ex ira. Sic asilus τετρηχὼς ap. Apollon. III, 276. ἔριδες, στοναχαί τε γόοι τε ἄλγεά τε τετρήχασι IV, 448. vt Lat. *saeuire* de doloribus. Ergo et concio tumultuans, vt inf. H, 345 Τρώων αὖτ' ἀγορὴ γένετο — δεινὴ, τετρηχυῖα. quatenus in motu et agitatione est, quod inf. 144 κινήθη δ' ἀγορὰ, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης, et ornatius ap. Apollon. IV, 214—219.

ὑπὸ δὲ στεναχίζετο Ven. et Schol. A. c. Eust. δ' ἐστεναχίζετο C. ap. Bentl. Vulgata lectio erat ὑπὸ δ' ἐστοναχίζετο, edd. et codd. nisi quod ὑπὸ δὲ στοναχίζετο na-

tatum erat ex Sch. br. quibus accedunt Lipſ. Moſc. 1. Eton. et in hoc pronior erat Erneſti, itaque receptum eſt a Wolf. Sane difficile eſt pronuntiare, vtrum antiquius ſit: videtur tamen στενάχω, στεναχίζω, magis Homericum eſſe.

96. ἐννέα — κήρυκες nouem ſeniorum regum. Nomina apponunt Schol. B. Lipſ. Leid. Euſt. — ὅμαδος iam grammaticorum Alexandrinorum aetate vox fuit antiquata: explicant per θόρυβος et παρὰ τοῦ ὁμοῦ αὐδᾷν ducunt, inque iis ipſe Apollon. Lex. h. v.

98. ⁜ quod male appictum huic verſui, ſpectat forte ad v. 99. cuius hemiſtichium iterum occurrit v. 211.

99. ἐρήτυθέν τε καθ' ἕδρας, quod Wolf. recepit ſic emendante viro docto in Miſcell. Obſſ. pro vulgari καθέδρας vna voce, nunc e Veneto editum eſt. In Schol. br. καθέδρας occurrit; at Apollon. Heſych. Etymol. vocem καθέδραι ignorant. Et Sch. A. κατὰ τὰς ἕδρας memorat. Quod pro hac lectione porro militat, eſt hoc, quod καθέδρα alibi in Homero non legitur; alias nihil ſollennius Homero, quam κατὰ ſubintelligi, κατὰ καθέδρας. Nec vero, ſi grammatici ἐρήτυθεν reddunt κατεῖχον, putandi ſunt omnino actiue illud dictum accepiſſe; ſed ad ſenſum interpretati ſunt: Etym. Heſych. Suidas. Praeiuit iam Apollonius Lex. ἐρήτυθεν. διακατέσχον. v. ad Heſych. in vitioſo ἐράτοθεν, ἀνεπαύσατο. In vno Vindob. corrupte ἐρητύον.

101. Reſpicit locum Pauſan. IX, 40 extr. et Iulianus Or. II. monens poetam celebrare ſplendorem domus Pelopidarum et antiquitatem, quod per tres generationes durauit.

103. διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ. διάκτωρ, ὁ διάγων τὰ πράγματα, adeoque etiam τὰς ἀγγελίας. Vocem ab Hemſterh. ad Lucian. T. I, p. 489 eſſe illuſtratam notauit Erneſti. Hactenus notio Mercurii miniſterium in exſequendis mandatis Iouis praeſtantis expreſſa eſſe videri poteſt; etſi ceteroqui Iridis eae partes ſunt per totam Iliadem. Acute monere nuper vidi Boettigerum (ad Vaſ. Pict. I,

2. p. 113.) iungendum esse epitheton cum Ἀργειφόντης, et ad vnum illud ministerium Argi occidendi referendum. Cum tamen in Odyssea illud saepius, in Iliade non nisi h. l. et Φ, 497, loco haud dubie serioris manus legatur; suspicio alterius generis subnasci potest.

Ἀργειφόντης. Multa afferunt grammatici de etymo. v. Apollon. Lex. h. v. Hesych. Schol. ad h. l. et al. inprimis ad Ω, 24. et primo loco Etymol. Dicendum erat, esse epitheton ex antiquissimis carminibus, sermone nondum satis constituto, Ἀργειφόντης pro Ἀργοφόντης, siquidem respicit caesum Argum πολυόμματον, fabulam antiquissimam, quam symbolicum debuisse sensum habere, quis neget? aut quis absurdum esse iudicet, si caelum astriferum a rudi aliquo poeta sic designatum esse censeat, inprimis cum lunam per Io cornutam declaratam esse manifestum sit. Verum dubito de etymo; etsi verius non suppetit.

105. αὐτὰρ ὁ αὖτε. vt iterum v. 107. vbi vide.

106. ⸖ 107. ⸖ quod Homerus Atreum et Thyesten nouit amorem fraternum inter se seruasse, nec odia mutua exercuisse.

107. ὁ αὖτε Θυέστα. ὁ pro ἐκεῖνος. At Θυέστα more Thessalorum et Macedonum vocatiuum pro nominatiuo positum, tradit ipse Apollon. de Syntaxi p. 213 vt aliis locis similibus alii. Debebant dicere esse formam antiquam flectendi, quam seruarunt serius quoque Thessali. Ceterum ὁ αὖτε, vt paullo ante 105 sine notatione hiatus, vbique lectum video; nisi quod ap. Iulian. Or. II, p. 51 B. vbi locus inde a 101 recitatur, αὐτὰρ ὅγ' legitur.

108. Etiam his vss. 108. 9. 110 praefixa est stigme ⸖ De 108 in Sch. A. nil est monitum. de 109 ὅτι τὸ ἑξῆς ἐστι· μετ' Ἀργείοισιν ἔπεα ηὔδα. et 110 quod ἥρωας dixit de omnibus Argiuis.

108. Versum recitat Thucyd. I, 9. et Strabo VIII, p. 571 A. (371 extr.) — ἀνάσσειν. Vrat. a. a pr. m.

109. τῷ ὅ γ' ἐρεισάμενος, ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα. Haec est lectio meliorum codd. Veneti, cum Sch. A. Lips. duorum Oxon. Cant. Mori. Mosc. 1. 2. Vrat. A. a. b. Eton. Adde Eustath. et Paraphr. Idem hemistichium legitur inf. I, 16. Vocem μετηύδα etiam habent Sch. br. cum Townl. At edd. inde a Flor. ἔπεα πτερόεντα προςηύδα. Ad sensum nil refert.

110. Commentatur in hanc quoque orationem Dionys. Hal. Art. rhet. 15. (p. 317.) et iterum p. 332 sq. ἥρωες Δαναοί. ⟩— quod latius ad omnes Achiuos nomen nunc spectat; ad refellendum Istrum, qui solos reges ἥρωας dici contenderat. Obseruatio aliquoties in Scholiis recocta. Itaque epicus poeta voc. ἥρως de quocunque viro forti, etiam gregario milite, adhibet.

111. Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαθείῃ. ⟩— quod Zenodotus legit μέγας, et quod sequentia, versibus 112—118 excisis in breuius contrahit vss. 112 et 119.

Ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος,

Λώβη γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι etc.

Versus istos excisos ex Il. I, 19—25 huc translatos esse forte arbitratus. Similia notata sunt ad I, 17 ad quem locum v. Obss. Versibus tamen aegre h. l. carebimus.

Subiectum est aliud Scholion Didymi, in quo Zenodotus a reprehensione liberatur quod ad lectionem μέγας spectat; „esse enim eam Aristarchi; quod docet loco ex eius libello ad Philetam, tum alio loco, quo versum ἐν Λιταῖς (I, 169) Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας interpretatur. Eum ducem, ait, sequuti sunt Dionysiodorus Alexandrinus et Ammonius; item Callistratus ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος (f. ἐν τῷ ά περὶ τῆς vt inf. ad 435); nec Ptolemaeus ὁ Ἐπιθέτης (ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος) inter lectiones Zenodoti, quas interpretatur, hanc apposuit.“ Agnoscit quoque μέγας Dionys. Hal. Art. l. c. 8. f. 15. c. 9. f. 3. Alterum autem μέγα Apollonius Lex. μέγα, ἐπὶ τοῦ μεγάλως versu apposito: legerat quoque sic Plutarch. tranq. an. p. 471 C. Habet Vrat. b. in marg. γρ. καὶ μέγας.

ἐνέδησε. ed. Ern. ἀνέδησε. vitio typogr.

112. σχέτλιος. ἐπὶ δὲ τοῦ Διὸς — τὸν σχετλιασμοῦ ἄξια πράττοντα ait Apollon. Lex. h. v. inter plures notatus. Paria Etymol. tradit. Alia vide ad Σ, 13. Ω, 33.

113. Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι. Recitat vſ. Maxim. Tyr. diſſ. XI, p. 191. Explent ἐκπέρσαντα Sch. br. ἐκπέρσαντι Sch. B. et L. vt κερκίδ' ὕφαινεν Od. Υ, 62. Mihi lenius et eliſione et iunctura videtur prius.

114. Contra hanc fraudem Ioui tributam inſurrexere philoſophi. Praeiuit notis verſibus Xenophanes apud Diog. Laert. IX, 18. Ex ceteris v. Sext. Empir. Pyrrh. Hypot. p. 58. adu. Gramm. p. 288. adu. Phyſ. p. 593.

115. δυςκλέα Ἄργος ἱκέσθαι. ⸖ (immo ⸐) quod Homerus δυςκλέα καὶ ἀγακλέα Ionum more pronuntiat; Attici autem δυςκλεᾶ. Sch. B. L. ducunt a δυςκλεεύς; ita vero eſſet δυςκλεέα, δυςκλεῆ vel δυςκλεᾶ. Etiam Euſtath. ait eſſe pro δυςκλεέα. Mirum eſt, homines non vidiſſe fuiſſe formam antiquam δυςκλῆς, έος, έα, vt alia ap. Homer. et Pindar. vnde ſerior forma δυςκλεής, cf. ad H, 100.

Attamen in loco noſtro, ne hiatus ſit, δυςκλέα pronuntiandum eſt binis ſyllabis, ac ſi ſit δυςκλῆ, aut ſcribendum δυςκλέε' Ἄργος ἱκέσθαι. Iterum occurrit I, 22.

116. ⋇ ⸖ (immo ⸐) quod μέλλει h. l. pro ἔοικε. Et aſteriſcus, quod verſus hinc in Λιτὰς translatus eſt (I, 23) vbi non bene legitur. Ibidem quoque vſ. 17—25 leguntur vſſ. 110—118. et vſſ. 26. 27. 28. qui h. l. 139. 140. 141.

117. ὃς δὴ πολλάων. verſu vtuntur, recte an perperam, quando de cauſſa euerſorum regnorum et magnarum conuerſionum quaeritur; vt Pauſan. II, 7. p. 126. πολίων κάρηνα v. not. Ap. Suid. ſimpl. κάρηνα, ἀκρόπολις, Heſych. ἄκραι. ſpectant ad h. v.

118. ἠδ' ἔτι καὶ λύσει. Barnes malit καλλύσει. pro καταλύσει. quod parum neceſſe eſt.

119. ⸖ (immo ⸐) quod πυθέσθαι dixit pro ἀκοῦσαι.

122. ⸐ (non ⸖) quod Troiani numero pauciores fuerunt. Fuere quidem illorum, pergit Schol. A., ſine

sociis L millia (ex Θ, 558. 9. atqui ibi socii in computum sunt assumti; notante quoque Eustathio) Achiuorum autem tradunt CXX millia, alii, quibus Aristarchus praeiuit, (Eustath. p. 190 extr.) CXL millia fuisse. Sch. A. L. Leid. Amst. br. Eustath. cf. ad 491. Adeo pronis fuere animis ad rerum miracula, etiam vltra epicae poeseos limites augenda. Atqui in poeta numeri veritas non rimanda est; spectat is ad historiae subtilitatem. Saepe h. l. respiciunt grammatici; vti ad Θ, 558. O, 407,

123. εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν. Barnes: γρ. γάρ γ'. minus bene. vsus postulat εἴπερ κε. etsi quaeri potest, sitne potius ἐθέλωμεν legendum: v. Exc. III. ad A, 66.

124. — ἀθετεῖται. inutilem enim esse hanc iuris iurandi memorationem in re, quae hyperbolice efferatur Sch. A. Indocte! Est enim amplificatio poetica, qua enuntiatum generale ad vnum aliquod exemplum deducitur: ad epulas sacras. v. Notam.

ὅρκια πιστὰ ταμόντες. respicit h. l. Hesych. ταμόντες, ποιήσαντες. συνθέμενοι, et ὅρκια πιστὰ, ὅρκους ἐπὶ πίστεσιν.

Cum tamen primo nunc loco haec dicantur, aliquoties deinceps iteranda, dicendum est de his accuratius.

Primum τὰ ὅρκια sunt intelligenda ἱερεῖα, σφάγια, victimae ad ὅρκον, ad iusiurandum, adeoque ad foedus sanciendum, adductae. ὅρκια πιστὰ, victimae, quae caesae fidem faciunt, firmant, πιστοποιὰ, πιστοῦντα, πίστιν ποιοῦντα. Nunc tandem reddi possunt βέβαια, vt ap. Hesych. Tandem ὅρκια ταμόντες, quod et apud Herodotum occurrit, vt IV, 70. est victimas iuris iurandi firmandi caussa caedentes. ταμεῖν, ταμέσθαι, τάμνειν, vsu antiquo fuit pro ἀποτάμνειν τὸν στόμαχον τοῦ ἱερείου, vt plene est T, 266 ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ. et similiter Γ, 292 ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέϊ χαλκῷ.

Omnium horum immemores grammatici ὅρκια reddunt ὅρκους ἐπὶ πίστεσιν, et ταμόντες, ποιήσαντες, συνθέμενοι, vti ap. Hesych. vbi v. ad ἔταμον. Sch. br. δι' ἐν-

τόμιον ποιήσαντες. cf. ad Γ, 73. Eustath. ad Γ, 245, p. 411 καὶ τὸ ταμεῖν παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἡροδότῳ τὸ θῦσαι τὰ ἐπὶ ὅρκῳ σφάγια δηλοῖ. Ernesti recte quidem monebat ὅρκια τάμνειν non proprie esse, foedus facere, sed victimas ferire, foederis caussa, vt θύειν γάμους, (pro διὰ τοὺς γάμους) nuptiarum caussa sacra facere. At sunt haec diversa; non enim dictum est τάμνειν ὅρκους. Etsi alio modo τὸ ὅρκιον (ἱερεῖον) poni potest ad ipsum ὅρκον et συνθεσίαν denotandum, vt inf. 339. Δ, 158 et al.

125. Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν. ἔξ- quod λέξασθαι hic nec positum est ἐπὶ τοῦ κοιμηθῆναι, nec ἐπὶ τοῦ καταριθμηθῆναι, sed ἐπὶ τοῦ συλλεγῆναι καὶ ἀθροισθῆναι ἐν τῷ αὐτῷ. Recte haec ad vsum Homeri; nam de accubitu ad mensam ab eo non frequentatur. Et porro: quia ἐφέστιοι, ὅσοι ἑστίας, τουτέστιν οἰκίας, αὐτόθι διαμένουσι· *in domo habitant.* Quod ad prius, sensum esse videtur velle grammaticus: *si velimus in vnum locum cogere, colligere, omnes Troianos.* nisi λέξασθαι voluit esse, *colligere se, conuenire,* συλλεγῆναι. Alii accipiunt λέξασθαι pro ἐπιλέξασθαι et ἀριθμήσασθαι Sch. br. Eust. et λέγειν per ἀριθμῆσαι declarat Schol. Lips. Singulare est, quod Grammaticus, quem Hesych. exscripsit, ἀριθμηθῆναι putauit esse posse idem ac ἀρθμῆναι· ait enim: ἀριθμηθήμεναι, εἰς φιλίαν ἐλθεῖν quod ad h. l. spectat. At ex Aristarchi λέξεσιν ἐκ τῶν ὑπομνημάτων laudatur: ἐὰν καὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς πρεσβύτας ἀριθμήσωσιν, οὐ μὴν γένωνται ὅσοι ἡμεῖς. τοῦτο δέ ἐστι κατοικιτίδιοι καὶ ἔναυλοι. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ (Ζ, 265) πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ. ὡσεὶ κατάλυμα παρὰ τῇ νηΐ· Visa est ipsi adeo ἐφέστιος et ἐπίστιος eadem vox esse. Sed cur pueros et senes adsciscere voluerit Aristarchus et alii eum sequuti, non apparet. Nam ἐφέστιοι, ἔποικοι, sunt qui in vrbe habitant, exclusis sociis. cf. 130. 131. non autem, qui in domo aluntur.

Iam Τρῶες a nonnullis lectum esse notat Eust. vt responderet alteri ἡμεῖς δὲ, cum ordinem verborum constituendum non perciperent: de quo v. Notam. Τρῶας

μὲν λέξασθαι ſc. εἰ ἐθέλοιμεν, debebat pergere διακοσμηθῆναι. Sed mutauit alterum εἰ διακοσμηθεῖμεν, reliquit alterum pro εἰ λεξαίμεθα h. e. ἐπιλεξαίμεθα. — Tandem ἔασσιν vitioſe nonnulli, ex Rom. et Ald. 2. emendauit Turn. et Steph. Et ſaepe monitum male duplicari ſibilum, cum ſyllaba per ſe ſit producta.

126. ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν voluere nonnulli accipere pro διακοσμηθῆναι. At ſic ſcribere debuere διακοσμηθῆμεν· quod etiam habet Vrat. b. et duo Vindob. Verum eſt pro διακοσμηθείημεν, optatiue. Quod autem ex Ariſtotelis Πολιτείαις haec aduocant, non plures quam decem eſſe conuiuatos, alienum eſt: nam hic tantum numerus certus definiendus erat.

127. ἕκαστον. Ixion legerat ἕκαστοι. abſurde. A. et Lipſ.

130 ad 133. — ἀθετοῦνται verſus quatuor; nam debet dicere, omnes Troianos omnino, et oppidanos et ſocios, minores numero eſſe Achiuis. cf. V. L. Θ, 56 vbi eſt Τρῶες ὁπλίζοντο παυρότεροι. Hoc vtique hactenus recte animaduerſum; nam ſuperiores ſententias per haec adiecta iterum tolleret Agamemnon et conſilio ſuo contraria diceret; ſi volebat dicere: Troianos omnino numero Achiuis eſſe inferiores; vt dedecori his ſit, re infecta redire; ita vt ſimul tacite innueret, rem perpetratu fore facilem. Ita vero grammatici non obſeruarunt, Τρῶας vſ. 125 dictos eſſe proprie, qui Troiam tenent, ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν, oppoſitis ſociis, qui numero potiores Troianorum opes ampliores faciendo Achiuos ſucceſſus ſpe fruſtrantur. Non itaque iis parendum eſſe cenſeo.

131. πολλέων ἐκ πολίων — ἔασιν. Notatum πολέων ex Lipſ. ferrem ſi eſſet pro πολίων. Pro πολλέων tamen ſic laudatur verſus inf. Schol. et Porphyr. ad Θ, 56. Recte autem πολλέων, vt femininum genus conſtaret; idque et aliis locis obſeruatum videbis. ἐπίκουροι Troum, ſocii, σύμμαχοι dicti Achiuorum, e mente grammaticorum: ſic Sch. Ammon. p. 55. potius, hi ἐπιστρατευόμενοι, illi βοηθοῦντες τοῖς πολεμουμένοις. — Porro ἔασι· in altera Ari-

ſtarchi editione erat ἔνεισι. Et ſic Calliſtratus (iam ad vſ. 111 laudatus) ſcribit ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος. (ſ. ἐν τῷ ά περὶ τῆς Ἰ.) Similiter inf. E, 477 οἵπερ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν.

133. Ἰλίου ἐκπέρσαι εὖ ναιόμενον πτολίεθρον· Erat Ἴλιον ſcriptum in Commentariis Ariſtarchi, quibus Ariſtophaneas lectiones excuſſiſſe videtur. (ἐν τοῖς κατ' Ἀριστοφάνην ὑπομνήμασιν.) Et praeferunt lectionem grammatici A. B. L. quae et habetur in edd. inf. Z, 402. Sane parum refert. εὐναιόμενον, vna voce vulgo. v. ad A, 164. Malim ipſe εὖ ν.

134. ἐννέα δὴ βεβάασι — ἐνιαυτοί. Reddunt διῆλθον. παραβεβήκασι. παρεληλύθασι. Sunt verba propria. Ex Clarkii ſubtilitate grammatica proprie eſſet, *anni eunt*; h. e. annus nonus it, agitur.

135. Obſeruant quod in eodem verſu neutrum plurale cum ſingulari et cum plurali verbi iunctum eſt: δοῦρα σέσηπε et σπάρτα λέλυνται. Inter exempla figurae Pindaricae (v. c. ἀρχαὶ τέλλεται Ol. IX, 5) refert δοῦρα σέσηπε Lesbonax p. 184. Sic ſane omnia neutra pluralia cum verbo ſingulari iuncta ad idem ſchema referri poſſunt. Adeo autem exoleuerant haec, ſeu plurale verbum cum neutro plurali iunctum ſeu voc. σπάρτα, vt Sext. Empir. adu. Grammat. p. 260 dicat, „ridiculum fore, qui ſic loquatur."

In σπάρτα dubitationem mouerat Varro ap. Gell. XVII, 3. qui Hiſpanicum ſpartum, ex Hiſpania Romam aduehi ſolitum, in animo habebat, adeoque negabat, Homero illud notum eſſe potuiſſe, et contendebat σπαρτὰ acuendum eſſe, vt ſint, *res ſatiuae*. Verum docuere viri docti, σπάρτον fuiſſe nomen commune plurium fruticis vitilis generum. Perperam σπάρτα ex σπαρτία contractum eſſe vult Etymol. nam eſt σπάρτον, σπαρτίον, vt σχοῖνος, σχοινίον. Prouocat quoque ad h. l. Schol. Eurip. Or. 536.

136. αἱ δέ που ἡμέτεραι τ' ἄλοχοι. Bentl. eiectum volebat τ' ſcilicet vt mollior procederet verſus; etſi no-

rat vſum illum τε — καὶ in binis membris Homericum eſſe.

137. εἵατ' ἐνὶ μεγάροις. Quam ignari rei metricae fuerint ſeu grammatici ſeu librarii, docet vel hic verſus, cum in plerisque ſcriptum ſit εἵατ' ἐν μ. etiam in Veneto; vbi Sch. A. „γρ. καὶ εἵατ' ἐνί." Erat alterum hoc editum ſtatim in ed. Flor. et Ald. 1. et in Rom. Mutaverat ex Schol. br. ſuſpicor, forte et ex Euſtathio, Ald. 2. in εἵαται ἐν μ. quod retinuere edd. vsque ad Erneſtium, qui adſcripſerat alteram lectionem ex Lipſ. mſ. et verſum ita εἵατ' ἐνὶ concinniorem eſſe recte iudicauerat. Sicque edidit Waſſenberg. Wolf. Accedunt mſſ. Vrat. b. c. A. Moſc. 1. cum vno Vindob. nam in ceteris variae ſunt deprauationes. Nec vero de αι eliſo dubitari poteſt, et εἵατ' ἐπὶ occurrit inf. Σ, 504 et al.

138. ἄμμι δὲ ἔργον αὔτως ἀκράαντον. αὔτως noto vſu, ſic, δεικτικῶς, ſicut res eſt, cum notatione h. l. rei infectae. Grammatici tamen modo ὡσαύτως reddunt, modo ὁμοίως, modo ἀκμὴν, vt: λευκὸν ἔτ' αὔτως (Ψ, 268) vti Sch. L. αὔτως Eton. quae varietas alibi obtinet.

Porro huic verſui in Veneto appictum ϲ debuit eſſe Ͻ περιεστιγμένον, quod declarare debuit, eſſe tautologum aliquid. An credidit grammaticus, verſum eſſe otioſum? propter 120 ſqq.?

οὗ εἵνεκα. Corripi οὗ cum circumflexo ante vocalem quomodo ab aure Ionica obtineri potuerit, miror; etſi iterum occurrit Σ, 171. Ξ, 427 et N, 275 οἷος binis breuibus, vbi Barnes duo alia loca memorat Il. Σ, 105. Od. H, 312. In aliis medela parata erat, vt inf. 205; at ſunt alia loca, quae conatum reprimunt, vt inf. 296 τῷ, οὐ.

ἀκράαντον. ἀτελείωτον Heſychio reſtituit Bentl.

141. οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν. Schol. Lipſ. docet, verſum eſſe ſublatum a nonnullis, quia omnem dubitationem tollit, an Troia capi poſſit, adeoque Agamemnonis conſilio aduerſatur; ita enim Achiui pro explorato habere debebant, diſcedendum eſſe. Et-

iam Eustath. οἱ παλαιοὶ ὀβελίζουσι. Tollit quoque versum Bentleius.

142. τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε. Apollon. Lex. ὄρινε, γενικῶς, τὴν ψυχὴν ἐκίνησε διὰ τὸν λόγον. (διὰ τοῦ λόγου) οὐκ ἐρωτικῶς νῦν ἀλλ' ὀργίλως. Contra Hesych. hoc eodem versu apposito: διήγειρε τὴν ψυχήν. ἐκίνησεν. οὐ κατὰ ἀπειλήν (scilicet, vt alibi dictum occurrit v. c. N, 414. 415.). Praestat accipere: eum persuasisse Achiuis, discedendum esse. Malim tamen, commouisse eum animos, vario affectu, inprimis desiderio patriae. Versum recitat Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2. vbi de animi sede disputatur.

143. — Damnatur et hic versus, quia otiose interpretatur superiorem. Nec tamen omnino otiosus videri forte potest; declarat enim partem concionis, scilicet eos, qui verum Agamemnonis consilium scire non poterant. Etsi verum est, similem versum esse tot aliis a rhapsodis subiectis, qui explicando et amplificando antecedentem sententiam arguunt, se assutos esse: πᾶσι μ. Est autem μετὰ πληθὺν pro ἐν πλήθει. κατὰ πλῆθος.

144. ⸖ quia Zenodotus scripserat φῆ κύματα. „At, inquit Schol. A. Homerus nusquam φῆ pro ὡς posuit.“ Conf. eund. ad Ξ, 499. et ibi dicta in V. L. Monstrum lectionis. Fuit puto ἠ̃ lectum. Num tamen hoc vno in loco Zenodoti codices digamma habebant ϝῆ pro ἠ̃ quod ille non intelligebat? an intellexit sed monere voluit, illud non pro ὡς poni? Insertum est in Schol. B. et L. aliud Scholion, Porphyrii puto ζήτημα et λύσις, cur ex composito v. 75 nullus ducum intercesserit, quominus discederet multitudo. Sed v. Not. ad h. v. Apud Strabon. I, p. 50 C. versus recitatur, et est ibi ὡς. Ad concionem factionibus exasperatam transtulit vss. 144—6 Dio Or. XXXII, p. 664 R.

145. πόντου Ἰκαρίοιο. esse hoc inprimis procellis agitatum asserit Porphyr. in Schol. Leid. contaminato quidem, sed facile sanando.

146. Iunxit Εὖρός τε Νότος τε ἐπαΐξας pro ἐπαΐξαντε. Verum noto more verbum ὤρορε ad vnum retulit.

147. ※ Excidit pars Scholii, quae ad ſignum ſpectabat: declarari debuit, conuenire verſus partem cum vſ. 395 ὅτε κινήσει Νότος ἐλθών. Quod expectabam, non reperi: Videri ſcilicet, locum a rhapſodis eſſe interpolatum intruſa altera comparatione parum diſſimili a priore: vſſ. 147. 148. βαθὺ λήϊον. dignum viſum iam Apollonio Lex. quod interpretaretur, τὸ σιτοφόρον χωρίον. Agit hinc de etymo ex Apione; quae nil ad rem faciunt. Porro ὅτε κινήσῃ C. et L. ap. Bentl. tres Vrat. Moſc. 1. a pr. m. et ipſe Venetus. male. κινήσει etiam Schol. Theocr. VIII, 49.

148. Ζέφυρος — ἐλθὼν λάβρος, ἐπαιγίζων, ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν. ⟜ quod ἐπαιγίζων dixit pro ἐπικαταιγίζων. αἰγίδας γὰρ ἔλεγον ἃς ἡμεῖς καταιγίδας Sch. A. Hoc et Heſychius repetit: ἐπαιγίζων, ὁ κατεπαιγίζων. τουτέστιν ἐπιπίπτων vt eſt legendum. Suid. σφοδρῶς πνέων et Etymol. σφόδρα ἐπιπνέων. ἐκ τοῦ αἰγὶς, αἰγίζω. αἰγὶς δέ ἐστι συστροφὴ ἀνέμου. Scilicet αἶξ, ἀΐξ, ἀΐσσειν, et αἰγὶς, cognata fuere, vnde et ipſum nomen *aegidis*, quam Iupiter *vibrat*, ductum eſſe arbitror; quod ſeriores a capra (ἀπὸ τῆς αἰγὸς) repetiere. Debuit autem pro αἰγὶς ab initio eſſe αἶξ, vnde Ζεὺς αἰγίοχος, ὁ ἔχων τὴν αἶγα. Nec alia origo vocis αἰγιαλὸς quam propter fluctus αἶγας. Artemidorus II, 12 τὰ μεγάλα κύματα αἶγας ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. καὶ λάβρος ἐπαιγίζων, φησὶν ὁ ποιητὴς, περὶ σφοδροῦ ἀνέμου λέγων καὶ τὸ φοβερώτατον πέλαγος Αἰγαῖον λέγεται. Exſcripſit locum Suidas in Αἶγες.

λάβρος de vento et amne aliquoties: v. c. Od. O, 293 et loco ex noſtro adumbrato Hy. in Apoll. 434. Apollon. Lex. ἔστι γὰρ κυρίως λάβρον μέγα κατὰ τὴν βοράν. τὸ γὰρ λα μέγα δηλοῖ. Inde omnino πολὺς, σφοδρός. Similia apud Etymol. add. Heſych. Inde λαβρεύεσθαι inf. Ψ, 434.

Porro Ven. A. notat, „quod poeta mutato caſu dixit ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσι, pro τοὺς ἀστάχυας, οἷον ἐπι-

κλίνει." Male hoc; ſcilicet grammatici crediderunt ἠμύειν eſſe verbum transitiuum. Etiam Apollon. Lex. ἐπί τ' ἠμύει, ἐπικατακλίνει. Melius idem in ἤμυσε. ἐκλίνθη. ἐξ οὗ τὸ πεσεῖν δηλοῖ. ἐπὶ δὲ μόνου τοῦ κλιθῆναι· ἐπὶ δ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν. Non Zephyrus ſubiectum eſt, ſed τὸ λήϊον ἐπημύει σταχύεσσιν idem quod στάχυες τοῦ ληΐου ἐπημύουσι, *inclinant ſe.* Rectius itaque Sch. et L. ἄλλως. ἠμύει τὸ λήϊον τοῖς ἀστάχυσιν, ὡς· ἔφριξεν δὲ μάχη ἐγχείῃσι. Paſſim de hac voce egere viri docti. Corruptum eſſe verſum oraculi ap. Pauſan. X, 9 ſub f. arguit et hoc, quod ἠμύσουσι πόλιν in eo legitur. Si οὐλήσουσιν e codd. admittendum eſt, erit ſaltem οἵ γε μὲν οὐλήσουσι πόλιν, τίσουσι δὲ ποινήν. pro ὀλέσουσι. Verum ἠμύειν eſſe κλίνεσθαι, πίπτειν, ſatis docent loca inf. 373. Δ, 290. Θ, 308. Τ, 405. Et Apollon. Rh. II, 584 ἤμυσαν λοξοῖσι καρήασι. et 864 κατήμυσαν ἀχέεσσι θυμὸν, (κατὰ θυμὸν) vt adeo non bene emendet κατήμυξαν Lennep ad Coluth. p. 149. Noſtrum autem locum expreſſit idem Apollon. III, 1389 ἔρνεά που τοίως, Διὸς ἄσπετον ὀμβρήσαντος, Φυταλιῇ νεόθρεπτα κατημύουσιν ἔραζε κλασθέντα ῥίζηθεν. vnde petitum vertit Virgil. Aen. IX, 435 ſq. *laſſoue papauera collo demiſere caput.* Vox reſtituenda haud dubitanter Tryphiodoro 15 pro οἰκτρὰ κάτω μύοντες. vide alia inf. ad X, 491 πάντα δ' ὑπημύμηκε. add. ad Θ, 308 et Τ, 405.

Supereſt difficultas metrica: nam ἠμύω habet mediam productam, vt ex locis laudatis diſcere licet: nam ſeriorum nulla eſt auctoritas, vt Tzetzae in Homeric. 444. Niſi itaque locum habet ſuſpicio, etiam media in voce, vocalem longam ante aliam vocalem corripi poſſe, ſcribendum eſt ἐπί τ' ἠμυ' ἀσταχύεσσι. Et hoc exhibet Townl. pro ἐπί τ' ἤμυε.

150. νῆας ἔπ' ἐσσεύοντο recte ſic diuiſim Venetus, cum vulgo ſit ἐπεσσεύοντο, ita vero debebat eſſe νηυσίν. At in illo fuit νῆας ἐπ' ſine accentu retracto; et ſic legendum eſſe ait Sch. A. ex Ariſtarchi monito. Scilicet aliquoties in Scholiis monetur de controuerſia hac in re-

trahendo accentu: v. c. Σ, 191 *στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πὰρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.* Cum ea ratio, qua retrahitur accentus, in ceteris obtineat, ſequenda ea erat et h. l.

κονίῃ ἵστατ'. Bentl. huc refert Heſych. *κόνι. ἡ κόνις.* et hinc emendat *κονίῃ. κόνις.*

153. *οὐρεύς τ' ἐξεκάθαιρον.* Quae ſint hae foſſae, docet accurate Apollon. Arg. I, 371 ſq. Scribitur *οὐρούς* ex Ariſtarchi auctoritate, vt diſtinguatur ab *οὖρος*, ventus ſecundus. Eſſe autem *οὐρὸν* foſſam, docet obſeruatio in Schol. br. Lipſ. Leid. Amſt. tum Etymol. Heſych. et primo loco Apollonii in Lex. h. v. Cur autem ſpernamus auctoritatem veterum, quam ipſa loci ratio firmat. Ab ipſa etymologia ex *ὄρω*, moueo, rationem petit Knight p. 101. mouetur enim nauis per eam foſſam.

Alterum hemiſtichium recitat Heſych. in *αὐτῇ.*

154. *οἴκαδε ἱεμένων.* Male *ἱεμένων* in nonnullis codd. et edd. cum non intelligerent, *ἱεμένων* eſſe de cupientibus *οἴκαδε ἰέναι*, ab *ἵεμαι*, cupio, quod fuit *ϝιεμαι.* cf. ad M, 274. Frequens haec aberratio occurrit, etiam in Sc. Herc. 65 *ἵππων ἱεμένων.* Ad Od. A, 54 curioſe quaeritur a grammaticis, ſitme *ὑπὲρ μόρον*, an vna voce ſit efferendum *ὑπερμόρον* vt Ariſtarchus maluit. v. Apollon. Lex. h. v. Ex h. l. manifeſtum fit, adiectiuum eſſe; ſcribitur tamen non *ὑπερμόρα* cum Ariſtarcho, ſed *ὑπέρμορα.* De ſenſu quid ſit *praeter fatum* fuit quaeſtio Porphyrii inſerta Ven. B. ad Jl. Z, 488 vnde parum proficias: v. Notam. Vocem quoque interpretatur Etymol. Heſych. Euſtath. adde ad Od. A, 34. Euſtath. Barnes. Clarke.

156. Excidit *διπλῆ περιεστιγμένη.* Nam Scholion A. adiectum: *ὅτι Ζηνόδοτος οὕτως ἐπισυντέτμηκεν· „εἰ μὴ Ἀθηναίῃ λαοσσόος ἦλθ' ἀπ' Ὀλύμπου" καθόλου τὸν τῆς Ἥρας λόγον περιγράψας, Ὁμηρικῶς ἔχοντα.* In Zenodoteis exemplaribus adeo ſublati fuere verſus 157—167 et continuata oratio ſic:

ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη,
εἰ μὴ Ἀθηναίῃ λαοσσόος ἦλθ' ἀπ' Ὀλύμπου.
καρπαλίμως δ' ἵκανε ϑ.

Esse potest locus inter ea quae a rhapsodis sunt amplificata, inprimis in ministeriis deorum.

157. Ἀτρυτώνη. vox ad formam patronymici facta, ac si pater fuisset Ἄτρυτος. Nunc ducitur ab ἄτρυτος, *non attrita*, ἀκαταπόνητος, *inuicta*. v. Etymol. Hesych. et primo loco Apollon. Lex. h. v. ἀκοπίαστος (vt ex Hesych. corrig.) μὴ τρυομένη. Additum a sciolo, qui alio sensu hoc dictum putauit: παρθένος γὰρ ἡ θεός.

159. νῶτα θαλάσσης. ἐπιφάνειαν tenendum ex Schol. et Suida.

160. 1. 2. praefixum habent obelum cum ※ et 161 praeterea diplen ⦔. Scilicet ἀθετοῦνται et melius habent locum inf. 176 sq. vt adeo nec definiri possit, an Aristoteles versum hoc loco legerit, qui recitat καδδέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ Rhet. I, 6. Sane importuna videri potest iunctura φεύξονται — καταλίποιεν δέ κεν. Nec tamen exemplis in Iliade caret. In 161 Zenodotus legebat Ἀργείην θ' Ἑλένην; vt adeo disiuncta forent ea quae per epexegesin dicta sunt: εὐχωλὴν — Ἑλένην. — Notatur porro in Sch. Pindari J. II, 15 quod Ἀργείην Ἑλένην dixit poeta, quae Spartana fuit, illustratque hinc Pindari τ' Ὠργείου ῥῆμα, qui Aristodemus Spartanus erat.

162. φίλης ἀπὸ π. Tyrannio et Ptolemaeus, reprehensi in Sch. A. Sic tamen codd. vt Vrat. c. Mosc. 1. 2. Vide modo ad 150.

163. ἀλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαόν. Consentiunt, ait Sch. A. in hoc omnes, vt sit pro μετὰ λαόν. Erat haec lectio editionum ex interpretatione nata. Tuentur κατὰ Venetus, Cant. Eton. ap. Bentl. Barocc. Laud. ap. Barnes, Vrat. b. Townl. Mosc. 1. Est κατὰ etiam inf. 187. et aliquoties in primis libris κατὰ pro μετὰ repositum videbimus.

164. ※ — quod recte hic versus paullo post in verbis Mineruae ad Vlyssem habetur, v. 180. minus bene hic; non enim Minerua hoc facit, sed Vlysses: 180—189. Est sane admodum probabile ex 176 sqq. retractos in h. l. esse versus 160. 161. 162 et 164.

Porro σοῖς ἀγανοῖς sine δ' meliora exemplaria, et in his Aristophanis, habere, testantur Sch. A. Habetur tamen δ' in ipso Veneto, quod edd. seruant, et tuetur loci iunctura.

165. μηδὲ ἔα est profecto vitiosum hiatu. Fuit haud dubie μηδέ τ' ἔα vel, vt Bentl. μήδ' ἐάα.

νῆας ἀμφιελίσσας quod primo hic legitur, interpretatu dignum grammaticis visum, et ipsi Apollon. Lex. τὰς (ἐφ' vel ἐξ) ἑκατέρου μέρους ἐλαυνομένας ναῦς. ἑλιγμῷ γάρ τι παραπλήσιον ποιοῦσιν οἱ ἐρέσσοντες.

167. ⊱ nil tamen in Scholiis de stigme monetur; nisi quod ἀΐξασα interpungendum est.

168. καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Abest hic versus a Cod. Veneto; ab Eton. Vrat. a. b. Townl. Mosc. 2. et vno Vindob. In Mosc. 1. vss. 167. 8. 9. in rasura scripti sunt ab alia manu. Barnes, nec addit quo auctore, narrat, Zenodotum expunxisse versum 168. tanquam otiosum, inuito tamen Aristarcho. Versum abesse posse, nemo dubitet; num vero rhapsodo, an vbertati antiquae narrationis debeatur, quis definiat!

169. Εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα. Vnus Vindob. Vrat. b. εὗρε δ' ἔπειτ'.

Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον esse ὁμοτάλαντον, ἰσόσταθμον, ἴσον, nemo dubitet; sicque Etymol. Eustath. Apollon. Lex. et al. Mira est Aristotelis subtilitas: cum τάλαντον sit proprie mensura indefinita, ἀτάλαντον esse, qui non habet mensuram indefinitam, sed definitam, adeoque est ἴσος. Exponuntur haec in Schol. Ven. B. (add. ad E, 576) Leid, Sunt ea repetita e Porphyrio: vt patet in Sch. B. ad N, 295. attigit Porphyriana Eustath. p. 199. l. 48. Scilicet notionem voc. ἀτάλαντος petierat Aristoteles a notione generali, esse τάλαντον μέτρον τι. Atqui τάλαντα sunt porro lances, et tum pondus lancibus impositum; iam τὸ α habet hic vim τοῦ ἅμα· ὁμοῦ. ἴσως. estque adeo ἀτάλαντον, τὸ ἰσόζυγον. οἷον ἰσόσταθμον. τάλαντα γὰρ τὰ στάθμια, vt Apollon. Lex. bene add. Etymol.

170. νηὸς ἐϋσσέλμοιο. primo loco epitheton hoc occurrit. Sufficit ex Hesychio apponere: εὐκώπου. εὐκαθέδρου. εὐσανιδώτου. Et εὔσελμος. εὔζυγος. Recte. Etymol. σέλματα, αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι. transtra remigum. Consentiunt Sch. br. et Lips. Eustath. ad h. l. et ad O, 477 cum Sch. Ven. et Π, 1.

172. ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη. Ed. Lips. vitium est, non varietas, ἀγχοῦ τ'. Seqq. 174 sq. repetita cf. cum 158 sq.

176. 177. 178 et 180. ※ (immo ⋟) quod hic suo loco leguntur hi versus, minus bene sup. 160. 161. 162 et 164.

176. κὰδ δέ κεν Vrat. b. καδδὲ μὲν — Apud Aristot. Rhet. I, 6 καδδέ κεν εὐχωλὴν Πριάμου.

178. φίλης ἄπο alii, vt tres Vrat. male, cum sequatur πατρίδος αἴης.

179. ἀλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαόν. Cum supra 165 receptum esset κατὰ pro vulgato μετὰ λαὸν, reponendum erat et h. l. ex Ven. et Sch. A. adde vn, Vindob.

μηδέ τ' ἐρώει. μηδὲ συγχώρει. Sch. br. Etymol. et Hesych. ὑποχώρει. Scilicet ἐρώειν proprie vim transitivam habet, N, 57 ἐσσύμενόν περ ἐρωείτω. hinc omisso σε habitum pro neutro: vt in illo: μήπω τις ἐρωείτω πολέμοιο sc. ἑαυτόν. — μὴ δ' ἔτ' ἐρώει Sch. Lipf. Barocc. Townl.

181. μηδὲ ἔα νῆας. iterum hiatus. In al. et hic μήδ' ἔα. Lege μηδέ τ' ἔα. vt sup. 165.

183. Etiam hic rideas grammaticorum subtilitatem, quibus praeiuisse videtur Aristoteles; in ζήτημα et λύσιν redegit Porphyrius, vt e Schol. B. et Lipf. et Leid. patet. Scilicet indecorum visum abiecto pallio μονοχίτωνα discurrere Vlyssem, et quaesitum de caussa; cum satis appareat, expeditiorem ad discurrendum ita fuisse Vlyssem.

184. ⊱— quia alius etiam Eurybates praeco memoratur. Scilicet alter est Vlyssis vt h. l. et Od. T, 244, alius Agamemnonis Il. A, 320. I, 170.

κήρυξ ita in plerisque scribitur; in aliis scriptis et codd. κῆρυξ. Et sic per totum Homerum. Vt semel mo-

neam, dissenserunt grammatici de tono: qui a γῆρυς ducebant, scripserunt κῆρυξ. At quia vltima longa est, vt ex obliquis casibus patet, scribitur κήρυξ.

185. ἀντίος vn. Vindob. ἀντίον.

186. ⊱ quod οἱ, αὐτῷ, dictum pro παρ' αὐτοῦ. Forma saepe obuia vt inf. O, 88 Θέμιστι δὲ δέκτο δέπας. Lesbonax, ineptus fabricator figurarum, Sicilicam figuram appellat p. 181.

187. ⊱ (non ⊱) Zenodotus legebat: σὺν τῷ βᾶς κατὰ νῆας 'A. Sch. A. Ita vincta esset oratio horum versuum cum seqq. σὺν τῷ βᾶς — ὅντινα —, τόν δ' ἐρητύσασκε. Suauius tamen ad aurem est σὺν τῷ ἔβη.

188. ↄ appictum hoc antisigma hic et 192 et 203. 4. 5. Vide ad v. 192. Locum hinc a v. 188 ad 202 recitat Xenoph. Mem. I, 2, 58. et Dionys. Hal. Art. rhet. c. 9, 8. p. 347 sq. vbi artificium rhetoricum huius orationis exponit, argute magis in nonnullis quam vere. Sunt quoque versus apud Maximum Tyrium Diss. XXI, p. 415 R. et XXXII, p. 126. To. II. ed. R. vbi est ἄνδρα ἐφεύροι pro κιχείη. Subiicit vss. 198. 199 ὃν δ' αὖ δήμου ἄνδρα.

189. ἐρητύσασκε. Barocc. ἐρητύεσκε. Vrat. a. a pr. m. ἐρητύασκε. Vulgata est apud Plutarch. de aud. poet. p. 19 B.

190. οὔ σε ἔοικε, κακὸν ὥς, δειδίσσεσθαι. hoc vno loco δειδίσσεσθαι occurrit passiue, φοβεῖσθαι, ἐκπλήττεσθαι, quod alio loco Thomas Mag. p. 201. cum Eustath. (p. 961, 22. ad N, 810) ait serioribus in vsu habitum esse: Homero alibi fere est ἐκφοβεῖν, *perterrefacere*. Sic statim Δ, 184 μηδέ τί πω δειδίσσεο λαόν. O, 196. N, 810. cf. ad Σ, 164. inprimis ad Υ, 201. Ceterum ad nostrum locum spectat Hesych. δειδίσσεσθαι, εὐλαβεῖσθαι. φοβεῖσθαι. φεύγειν. Fuere autem plures formae: δίω. δεδίω. δεδίσσομαι, δειδίσσομαι, δεδίσκομαι, δειδίσκομαι. Tandem κακον ϝως scribit Bentl. et h. l.

192. ↄ Quae per antisigma declarata esse debuere, haec esse puta: statuerunt grammatici, nec male, post

hunc versum sequi debere versus 203. 4. 5. hoc ordine:

οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Ἀτρείδαο.
οὐ μέν πω πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί.
οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω,
εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.

nam haec bene conueniunt regibus dicta, non autem multitudini. At apud Xenophont. l. c. omissi sunt vss. 192—197. Quae saltem docent, locum olim a rhapsodis varie fuisse constitutum.

192. Ἀτρείωνος scriptum fuit ἐν ταῖς διορθώσεσιν et ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν; et sic plures meliorum editionum, inque his Aristophanea; et (Dionysius) Sidonius ita scripsit cum Ixione." Ita A. cum vulgo scriptum sit Ἀτρείδαο. Graues auctoritates in re nullius momenti. Etiam Lips. αἱ χαριέστεραι Ἀτρείωνος.

193. 4. 5. 6. 7. — ἀθετοῦνται „tanquam a consilio reuocandi ac reprimendi Achiuos alieni." Similia B. et Lips. Absunt iidem versus a Xenoph. Mem. l. c. I, 2, 58. Etsi ibi dici potest, omissos esse, quod scriptoris consilio non conueniebant; vti nec adscriptus v. 192 Οὐ γάρ πω. In Strabone VIII, p. 569 B. versus Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν laudatur. Potest tamen et hic ex margine venisse; nam Strabo τὸ ἰάπτειν illustrat, non τὸ ἴπτεσθαι. Contra Dionys. Hal. l. c. Arte c. 9, f. 8. vbi tam liberalis est in commendando artificio rhetorico poetae, (quod idem facit Quinctil. X, 1, f. 46. 47.) autem adeo quaerit in hoc, quod Vlysses inuerse dixit militibus quae principibus dicenda erant, et his ea, quae militibus dici debebant. Tam mire sagaces sumus, si semel in admirationem procliues ad aliquid accessimus. Habent vtique interpolationis notam etiam in hoc, quod plurium interpolatorum operam sententiis singulis abruptis produnt. Etsi hoc ex natura increpantium ductum videri potest. In fine vs. 194 plene interpunxi.

196. ⸖ contra Zenodotum, qui legerat: διοτρεφέων βασιλήων. Sic A. Et Schol. Lips. διοτρεφέος βασιλῆος. οὐ-

τως αἱ πᾶσαι πλὴν τῆς Ζηνοδότου. Et ſic ſaepe recitatur, vbi verſus pro ſententia effertur vt ap. Stobaeum Serm. XLV, p. 322. Verum iam ante Zenodotum Ariſtoteles ita legerat; nam ita editur Rhet. II, 2. Etiam Zenodoteam lectionem praeſcriptam habuere Sch. br. habuit Moſc. 2. a pr. m. duo Vindob. At διοτρεφέος βασιλῆος eſt Ariſtarchea lectio; teſtatur Ptolemaeus ὁ ἐπιθέτης ἐν τῷ ά περὶ Ἰλιάδος. „retinentque lectionem hanc ἐκδόσεις optimae omnes." Sic et codd. et edd.

θυμὸς δὴ Cant. et ap. Ariſtot. Rhet. II, 2. edd. Verum vſus τοῦ δὲ, etiam in caeſura, eſt Homericus; eſt quoque ſic in Dionyſ. Hal. l. c.

198. Ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι. Abeſt τ' a Barocc. Laud. Eton. Ven. Townl. etiam ap. Dionyſ. Hal. l. c. retinet illud Maximus Tyr. l. c. vtrumque habet Heſych. Seruat Bentl. recte, nam ſine τ' ſcriptum eſſet δήμοι' ἄνδρα; alias abeſſe poſſet τε, nunc reſpiciunt ſe ἄνδρα δήμου τε βοόωντά τε.

δήμου ἄνδρα, pro δημότην, h. e. δημοτικὸν (cf. Zonarae locum ap. Ruhnken. ad Xenoph. l. c. I, 2, 8. Mem. Socr.) iterum ſic M, 213 et 447 δύ' ἀνέρε δήμου.

199. τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν. Trepidant grammatici, quomodo haec cum praecepto Mineruae conueniant 180 σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσι. Nam verbera et blanda verba vix videntur ſub eandem notionem reuocari poſſe. Scilicet Mineruae praeceptis Vlyſſes dicendus eſt verbera de ſuo adieciſſe.

ὁμοκλήσασκε τε μύθῳ. Vrat. a. θυμῷ.

200. ἀτρέμας ἧσο. Vox Homerica ἀτρέμας pro ἠρέμα, obſeruata ab Apollon. Lex. et Etymol. tum ab aliis.

201. οἱ σέο. non οἵ σεο. quod data opera docent Sch. A. L. Amſt.

202. οὔτε πότ' ἐν πολέμῳ. Lucian. Fugit. 30 οὔτ' ἐνὶ πτολέμῳ.

203. 204. 205. ɔ De hoc ſigno et de his verſſ. ad ſuperiora retrahendis v. ad vſ. 192.

203. οὐ μέν πως. Lipſ. οὐ μέν περ. Verſus recitatur ap. Lucian. Icarom. 30.

204, 205. Verſus inter πολυθρύλλητα referendi; recitantur modo vterque, modo alter; iam ab Ariſtot. Metaphyſ. lib. XI (XII) ſub f. aliquoties ap. Maxim. Tyr. Dion. Chryſ. et inter ſententias Stobaei Serm. XLV, p. 322.

205. ᾧ δῶκε. Ionica ratio. Sch. Lipſ. ap. Bentl. ἱκανὸν τὸ δῶκε leg. Ἰακόν. Sicque Ariſtarchus legerat teſte Sch. A. Moſc. 1. 2. et a m. ſec. Townl. Miror ipſum Venetum retinere vulgatum: ᾧ ἔδωκε correpta vocali longa cum circumflexo. Conf. ſup. ad B, 138. Vulgatum tamen habent, qui verſſ. vtuntur. Ammonius eum tribuit Achilli p. 28.

Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. diſerti ſunt in epitheto Saturni exponendo grammatici, Sch. ad h. l. Apollon. Heſych. Etymol. Conuenit, eſſe τὸν βουλευσάμενον τὰ ἀγκύλα καὶ σκολιὰ in patrem Coelum, verſutum et prudentem, antiquo more, quo aſtutia et prudentia eodem loco habebantur. Adhaeſit epitheton Crono ex antiquioribus carminibus, quae τὰ Κρόνου expoſuerant.

206. σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θ. aberat verſus a Cod. Ven. Lipſ. Townl. Moſc. 1. Eton. binis Vindob. Nec occurrit ille in Sch. nec in Euſtath. Adſcriptum νόθος in codd. Didymi, inde in edd. antiquis omnibus Flor. Aldd. Arg. Turn. etiam in mſ. Mori et Eton. στίχος νόθος. Hunc itaque ſaltem eiiciendum eſſe nemo repugnabit. Northmore ad Tryphiod. 187 damnat verſum propterea, quia deberet eſſe ἵνα — ἐμβασιλεύοι. Verum Homerum in iunctura optatiui et ſubiunctiui non tam ſubtilem eſſe, ſaepe videbimus. His itaque non tantum tribuo, quantum ſenſui meo, qui me docet, innumera in Homericis adiecta eſſe ad amplificandum et dilucidandum, vbi anteceſſerat breuitas elliptica; ſic h. l. ᾧ δῶκε Κρόνου παῖς ſc. βασιλέα εἶναι αὐτόν.

Poterat tamen nec minus praecedens verſus abeſſe, et potentior erat ſententia, ſi claudebatur: εἷς κοίρανος

ἔστω. Verum omnes hae criticae rationes efficiunt tantum hoc, quid ſcribi bene potuerit; non quid ſcriptum ſit, quod librorum antiquiorum et rhapſodorum auctoritate ſola conſtitui poterat: atqui hanc ignoramus. Eſt igitur, vt ſemel ex animo dicam, omnis haec disputatio critica vaga et fluctuans; nec pro imperio quicquam pronuntiari poteſt. Verſum 206 Apollonio lectum eſſe, quis ſecundum ſuperiora expectet! Atqui ille eum laudat in σκῆπτρον, vt doceat, eſſe illud dictum pro regia dignitate: σκῆπτρον τ' ἠδὲ θέμιστας.

At aliud eſt, quod multo inſolentius videri debet: vulgaris vbique eſt lectio metro infeſta: ἵνα σφίσι βασιλεύῃ, iam inde a pr. ed. Subſtituit Turnebus σφίσιν. In Vrat. b. erat σφῖσιν. In vno Vindob. βασιλεύσῃ. Barnes mutauit in ἵνα σφίσιν ἐμβασιλεύῃ, quod in Dione repererat de Regno I. (p. 47 ed. R.) et in Cod. Cant. (at a m. ſec. quod ex Bentl. didici.) Enimuero nec in Dione praeſidium habet lectio; ed. pr. Ven. exhibet: ἵνα σφίσι βουλεύῃσι quod et Caſelius edidit. mutauit id Wechel. in ἵνα σφίσι ἐμβασιλεύῃ, quia τὸ βασιλεύεσθαι mox ſequitur. Atqui Dionem video duo verſus conflaſſe, dum meminerat ex Il. I, 98. 99 οὕνεκα πολλῶν λαῶν ἐσσὶ ἄναξ, καί τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξε σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλεύῃσθα. nec Dionem aliter legiſſe ac ſcripſiſſe patet e ſeqq. οὐδ' ἐπ' ἄλλοις τισὶ δικαίοις ἢ τῷ βουλεύεσθαι (non βασιλεύεσθαι) καὶ φροντίζειν ὑπὲρ τῶν ἀρχομένων. Bene haec iam egiſſe video nunc virum doctum in Recenſ. litter. (*Biblioth. germ.* To. XLV.) Ceterum manifeſta res eſt verſum ex Il. I, 99 σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας ἵνα σφίσι βουλεύῃσθα in margine adſcriptum eſſe et mox interpolatum ἵνα σφισι βασιλεύῃς indocte. Omnino incredibile, quam imperiti Graeculi rei metricae fuerint. Sic inf. 572 in multis eſt — πρῶτ' ἐβασίλευεν, pro ἐμβασίλευεν.

207. ὄλεπε στρατόν. Schol. A. monet ſcribendum eſſe ὄλεπε. antiquo ſcilicet more iam ab aliis notato; de ſenſu vocis nil docet. διέπειν πόλεμον, μάχην ſup. A, 166

vidimus; pleraque quae in pugna fiunt mea manu geruntur, et διέπειν ἕκαστα curare, adminiſtrare Λ, 705. At διέπειν στρατὸν non poteſt hoc modo dictum eſſe. Vertitur quidem, dirigebat, curabat. Saltem erit: in ordinem redigebat, compeſcebat; Sch. br. διέτασσε. διῴκει. (a διοικέω.) Scilicet διέπειν proprie eſt perſequi, διώκειν, adeoque de opere et negotio, peragere, perficere; hoc ſenſu ſi poſitum eſt, erit ſupplendum, δίεπε, διῆγε, διὰ τὸν στρατόν. ſed praeſtat, διέπειν στρατὸν, ordinare, conſtituere, componere ad tranquillitatem.

κοιρανέων. Ammon. p. 28 hoc verſu adſcripto, ὁ πρὸς καιρὸν τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν. Inepte πρὸς καιρὸν interponit, ex praua etymologia. v. Etymol. h. v. At Dionyſ. Hal. l. c. Art. 9, 8 alia ſubtilitate in κοιρανέων exſculpit notionem τοῦ στρατηγήματος. τῶν λόγων.

208. αὖτις — αὖθις alii perpetua varietate. v. ad A, 27.

210. αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται pro μεγάλῳ, ingenioſe coniicit Bentl. Vim tamen et hoc habet: maior enim ſtrepitus in late patenti littore ſcopuloſo. Et μεγάλῳ vbique, etiam ap. Dionyſ. Hal. de compoſit. 18.

211. ἕζοντο ἐρήτυθεν hiatum tollit Bentl. ἕζοντό τ' ἐρήτυθέν τε. vere haud dubie. De καθ' ἕδρας pro καθέδρας et de reliquis v. ad v. 99.

212—277. Sequitur locus de Therſite, multorum reprehenſione, excuſatione, defenſione, variis modis vexatus. Eſt in Sch. B. longa ζήτησις, et λύσις, cur Therſites hoc vno loco in carmen inductus ſit, et quo conſilio. Ait auctor, Porphyrius ſuſpicor, ex antiquioribus forte, ad tumultum mouendum non niſi turbam, et ad conuicia regi facienda non niſi e plebe hominem aſſumi potuiſſe; cumque plebeiorum hominum irae aut metu componi aut riſu ſolui facillime poſſint, vtrumque adhibuiſſe poetam; nec vero riſum moueri potuiſſe niſi hominis turpis perſona. Non autem hanc oeconomiam plus quam ſemel adhiberi potuiſſe, vt nec in diis, niſi

femel in Vulcano. lib. I." Effe haec peracuta, parum tamen fatisfacere, quiuis fentit. Ad rifum mouendum inductum effe Therfiten vulgo ftatuitur; rifu autem placatos Achiuorum animos. Hactenus autem multis viris doctis modo otiofum vifum eft epifodium, modo epica grauitate indignum. Non tamen effe otiofum nec inter epifodia proprie dicta referendum, fed vicem fuam in rerum narrandarum ferie tueri recte monuit Koeppen. Epica grauitate indignum qui iudicant, ii aut meri rifus captandi cauffa a poeta Therfiten infertum effe putant, aut e noftris moribus cenfent. Bene fe habet narratio cum per fe, tum in hoc carminis loco, nec opus eft aliunde defenfionem petere. Nam naturae humanae confentanea res eft, et debuere in plebe effe multi, qui inuiti in concionem retracti Agamemnoni probra facerent; a multitudine autem ad vnum aliquem res erat ab Homero, tanquam poeta, reuocanda, in quo non quaerendum erat, an ad hiftoriae fidem haec narrauerit. Optabile fane erat, vt Agamemnoni iniqua in Achillem ftatuenti, iam ab initio ex regibus aliquis aut omnes refiitiffent; ita multae magnaeque calamitates e medio fuiffent fublatae. Attamen metu aut reuerentia contacti filuerant omnes; erumpit in verba vnus e plebe, ceteris audacior: quominus tamen eius verba vim habeant, facit, quod auctoritate caret, quod alieno tempore et modo indecoro, inter contumelias regis, ea quae perperam facta erant, improbat. Multa in his funt, e vera vita adumbrata. Eft porro narratio bene inftituta, et carmini varietatem affert. Tum ea vim habere debuit ad animos Achiuorum a ftudio difcedendi auocandos: nam partim rifus ex adfpectu hominis turpis et ab Vlyffe caftigati multitudinis animos ab ira remittebat et diffundebat; aliis e plebe Vlyffis feueritas metum ac reuerentiam inicere poterat; fummam tamen rei efficiendae non in Therfite quaerere, fed in ipfis orationibus, quae poft illam rixam, mentibus hominum dudum elapfam, habentur, pofitam cenfere fas eft.

Quae Leſſingius et Herderus disputarunt, breuiter complexus eſt Fr. Iacobs (*Bibliothek der alten Litteratur und Künſte*, V. St. p. 10 ſq.). Idem rei Achiuis gratiſſimae, reditus in patriam, commendationem homini inuiſo a poeta eo conſilio traditam eſſe opinatur, vt propter odium, quo in eum ferebantur omnes, res ipſa, quam ille commendabat, ingrata et inuiſa fieret. Praeiuerat Dionyſ. Hal. Art. c. 11, 9. qui omnino ad artem reuocauit, et aliis auctor fuit, vt hoc idem facerent, ea, quae ipſa natura et ingenii vi eo ducente protulit poeta. Sane quidem ea res vim habere potuit ac debuit ad deſiderium et impetum animorum retundendum, et vidit expoſuitque hoc ipſum Dionyſ. Halic. l. c. τοῦτο καὶ ἡ Ὁμήρου τέχνη etc. vix tamen ſic, vt ab hoc vno repeti omnia poſſe videantur.

Therſiten tanquam hominem turpem et ignauum, ac contemtu dignum, a poeta exhiberi manifeſtum eſt. Creditus ille eſt a multis, in his a Pherecyde et Euphorione, eſſe idem ille Therſites, qui pugnae apri Calydonii interfuit, a Meleagro male mulcatus; v. Schol. vnus ex Agrii filiis, adeoque Diomedis auunculus, corrupto plerumque nomine Θέρσιππος, v. Apollod. I, 8, 6. p. 38. Not. p. 130. a Porthaone ortus, qui Homero eſt Portheus, Jl. Ξ, 115 quod memorat in laudatione Therſitae Liban. T. I, p. 80. Iterum ad partes agendas excitarant Therſiten poetae in Poſthomericis, vt e Quinto patet, I, 720—778. vbi criminatur Achillem Therſites, propter Pentheſileae amorem, ab eoque non verbere, ſed morte plectitur. Praeiuerat iam Arctinus in Aethiopide vt ex Procli excerptis p. 33 diſcere licet. In Tabula Jliaca n. 81 victimae loco Therſites ad aram ab Achille caeditur. Laudat Quintum Sch. A. ad vſ. 220. Sch. br. ad 219. Adde Tzetzam Poſthom. 199 ſq. vbi Iacobs non oblitus eſt Chaerephontis tragoediam memorare, inſcriptam: Ἀχιλλεὺς Θερσιτοφόνος.

212. ἀμετροεπὴς ἐκολῴα. ſine modo, graculorum inſtar, ſtrepebat. Philoxenus in Schol. S. Germ. ad A,

574 scribebat ἐκολῴα a κολωιὸς, scilicet litteris maiusculis vsus. ἐκολῴα. ἐθορύβει. (sic Suidas et iam Apollon. Lex. h. v.) ἠτάκτει. Sch. Plura dant Eustath. Etymol. Hesych. h. v. vbi v. Intpp. Gellius I, 15 *neque non merito Homerus vnum ex omnibus Thersiten* ἀμετροεπῆ, ἀκριτόμυθον (inf. vs. 246) *appellat, modo verba illius multa et* ἄκοσμα *strepentium sine modo graculorum similia esse dicit: quid enim est aliud* ἀμετροεπὴς ἐκολῴα. Quae autem illa sint, quae eius orationem orationisque vim infregerint, videbis exposita a Dionys. Hal. Art. rhet. c. 10, 8. p. 407. vbi quoque docet, esse μέτρον orationis in eo, vt quis dicat μὴ περιττὰ μηδὲ λείποντα, μήδ' ἐναντία. Apud Maxim. Tyr. diss. XXXII, p. 136 est Φωνὴν ἀπειςβόλος, γνώμην ἄτακτος. οἷος εἶναι εἰκὼν ἀκολάστου δήμου. Contra Vlysses ap. Sophocl. Philoct. 445 est quidem ἀνάξιος Φὼς, idem tamen γλώσσῃ δεινὸς καὶ σοφός. Versus 212. 213 passim habiti in ore ab Aristide et aliis.

213. Structura in hoc et sqq. est ambigua, vt variis modis institui possit. Interpunxere veteres μὰψ ἀτὰρ, et ἀλλ' ὅτι οἱ εἴσαιτο, vt addantur seorsum γελοίιον Ἀργείοισιν ἔμμεναι. Post κόσμον alii, et Clemens Alex. Paed. II, p. 173 Sylb. p. 203 Pott. (vbi vss. 212. 3. 4. adscripti sunt) vt ἐκολῴα ἐριζέμεναι iungantur.

In capite versus ὅς ῥ' ἔπεα serior est corruptela, ignorato digamma; fuit ὅς ϝέπεα, vt Bentl. emendat, vel ὅς ῥα ϝέπεα, pronuntiandum ἔπη· praestat prius.

ᾔδη, ᾔδει. iam supra vidimus ad A, 70. Est ᾔδει ap. Aristid. To. II, p. 133. Clement. Alex. l. c.

215. ὅ τι οἱ εἴσαιτο, esse pro indicatiuo ἐδόκει, notant Schol. A. B. L. et Schol. L. mox ὑπὸ Ἴλιον esse pro ἐπί.

216. αἴσχιστος δὲ ἀνὴρ offendit hiatus. Indoctius in Barocc. Laud. Mori. Eton. est αἴσχιστος δ' ἀνὴρ — Bentleius medetur δ' ἄρ' ἀνὴρ, vel αἴσχιστος δ' ἀνδρῶν. Ex Dionys. Hal. notum est fuisse olim ϝανηρ, in Homericis tamen id locum non habet.

217. ⚹ quod Φολκὸς hoc vno loco occurrit. Sch. A. Notant idem alii, et Apollon. Lex. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ἔστι δὲ οἷον Φαελκὸς, ὁ τὰ Φάη εἱλκυσμένος. οἷον στραβός.

218. τὼ δέ οἱ ὤμω κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε. Lectum συνοχωκότε inde ab ed. Rom. et Ald. 2. cum in Flor. et Ald. 1. esset συνωχηκότε, vitiose pro συνοχηκότε a συνοχέω. Verum nec minus bene συνοχόω se habet, vnde συνώχωκα et συνοχωκὼς ductum videri debet. Intercedit tamen Hesych. in quo est συνοκωχότε. ἐπισυμπεπτωκότες. συνοκωχὴ γὰρ ἡ σύμπτωσις. Constat autem fuisse vocem Ionicam ὀκωχὴ, vnde ἀνοκωχὴ, quod plerumque scribitur ἀνακωχὴ, v. Ind. Aretaei Cappad. συνοκωχὴ apud Hippocratem legitur (prior vox lib. de nat. oss. p. 59, l. 39. Bas.) v. Erotian. Pluribus de hac voce egit Valken. ad Ammon. p. 23 (Turbata est Ernestii nota) format ille ἔχω. ὀκέχω. ὄκωχα. quidni ὀκώχω et ὀκωχέω. vt alia similia? Verum omnia quae disputata sunt, probant quidem voces illas extitisse, et fuisse Ionicas; enimvero non omnia Ionica et Hippocratea sunt Homerica; tum non vna eademque fuit pronuntiatio; mollior autem ad meum sensum συνοχωκότε, quod et rationem habet, et auctoritatem, nam legitur idem in Veneto, Sch. B. Sch. br. Suida et Eustath. tum in Vrat. a. b. A. Townl. Mosc. 1. 2. vitiose συνωχοκότε Eton. eadem et aliae corruptelae in codd. Vindob. Emendatam Florentinae lectionem συνοχηκότε, quam Cl. Wolf. in priorem editionem induxerat, tuentur Mori, Vrat. c. nec repugnat rationi συνοχέω. Auctoritas tamen alterius potior est. τοῦ συνοχωκότε. Etiam Etymologus habet hoc: συνοχωκότε, συμπεπτωκότε. συνηγμένω. etsi mox ibi miro modo vix a συνοχέω ducitur; in cod. Gudiano admiscetur quoque συνοχηκότε. At Schol. B. et L. συνοχωκότε δὲ, ἀπὸ τοῦ συνέχεσθαι, ὅ ἐστι, συμπεπτωκέναι. καὶ συνόχησιν ὁδοῦ, ταῖς ἀπὸ πλάτους εἰς στενὸν συμπτώσεσιν. (quae ad Il. Ψ, 330 spectant.) Addit Sch. B. ἐπὶ στῆθος δὲ, ἵν' ὁρῷτο τὸ κυρτὸν ἔμπροσθεν. Peccatum hic in flexione grammatica, et

formas misceri συνοχέω, συνοχόω, manifestum est. Nihil ad h. v. notatum in Sch. A. nec ab Apollonio in Lex. In Phauorino video fuisse quoque qui παρωχηκὼς, compararent, (Il. K, 252 παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ) adeoque συνωχηκὼς, συνεληλυθὼς, ex συνοιχέω, factum dicerent, vt ap. Sophoclem συνοχωκώς; comparari quoque οἰχώκεε (sic legendum) ap. Herodotum Eustath. notat, qui et voc. βυσαύχην (a βύω vel βύζω, obstruo) comparat, de qua v. Hesych. Legitur tandem vox ap. Quintum Smyrn. VII, 501. sed et ibi corrupte: τείχεος ὡς ἤδη συνωχοκότος ἐν κονίῃσιν. deb. συνοχωκότος h. συμπεσόντος.

Bentl. aliud vitium animaduertit in hiatu συνοχωκότε. αὐτὰρ, adeoque mutat: τὼ δέ οἱ ὤμω κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότες. αὐτὰρ — Ferri tamen potest forte hiatus in sententia exeunte.

219. Φοξὸς. etiam hoc τῶν ἅπαξ λεγομένων. σημαίνει δὲ τὸν ὀξυκέφαλον. Scilicet Φοξὸς fuit dictum pro ὀξὺς, vt et ex Athen. XI, p. 480 D. intelligas, vnde et de vase Φοξὴ κύλιξ e Simonide Apollon. l. c. vbi v. Not. et Φοξίχειλος de vase os acutum habente.

ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Primo λάχνη ψεδνὴ, est λεπτὴ, v. Schol. Eustath. Etymol. Hesych. et primo loco Apollon. ἀραιὰ, μαδαρὰ, οἷον ἀπεψιλωμένη.

ἐπενήνοθε. Sch. br. ἐπήνθει. ἐπέκειτο et Apollon. ἐπῆν. ἐπέκειτο. Similiter Hesych. Suid. Bene ad sensum, quem ex contextu elicere facile licet. At quaeritur de voce. Ariolantur grammatici varia de etymo; volunt esse ἐπέθεεν. ἐπέτρεχε. ex ἔθω pro θέω. ἐνέθω, ἐπενέθω. Sic Sch. A. B. L. Eustath. Alia tentata sunt ap. Etymol. in ἀνήνοθεν; esse ἔθω, τὸ ἐξ ἔθους ἐπιμελοῦμαι, vnde et ἔθειρα, inde ἐνέθω, a quo ἤνεθα, ἤνοθα, ἐνήνοθα. Alii ab ὄθω, τὸ κινῶ, ὦθα, ἐνέθω, ἐνήνοθα, quam rationem probat Knight p. 59. Alii ab ἔω, ὑπάρχω, duxere ἔθω, ἐέθω, ἐνήθω, ἔνηθα, ἐνένηθα, ἐνήνοθα. Miror, cum in sequioribus scriptoribus ἐπανθέω simili sensu frequentatum sit, pro ἐπιπολάζω, non placuisse simplicissimam rationem, fuisse τοῦ ἀνθέω plures formas ἄνθω. ἀνέθω. Vnde ἤνο-

θον, ἐνήνοθον vti ἐνίπτω, ἐνένιπα, et ἐπανόθω, ἐπήνοθον et ἐπενήνοθον. non enim praet. perfectum hic locum haberet, vt Clarke recte docet, sed imperfectum vel aoristus. Viderunt sane hoc idem nonnulli viri docti, ipse Stephanus et Damm. verum effingunt ex ἐπανθέω, ἐπῆνθα, ἐπενήνοθα. Placent sibi in hac voce Attici, inprimis rhetores et sophistae, in his Lucianus, pro ἐπιπολάζειν, ἐπανθεῖν. et altera structura κεφαλὴν αἵματι ἐπανθοῦσαν ap. Conon. 45. Etiam Aristoph. Eccles. 896 τὸ τρυφερὸν ἐπὶ τοῖς μήλοις ἐπανθεῖ. Theocr. XX, 21 καὶ γάρ ἐμοὶ πρόπάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος. Conuenit h. l. ἐπανθεῖν τὴν λάχνην. Iterum inf. K, 134 in laena: οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Od. Θ, 365 ἔλαιον — οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν. Apollon. IV, 276 πουλὺς γὰρ ἄδην ἐπενήνοθεν αἰών. Nicand. Alexiph. 509 (62) de hirudine deglutita, quae haeret circa stomachi orificium; στομίοισι πέριξ ἐπενήνοθε γαστρός. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐπίκειται· Sic et Hesiod. Sc. 269 πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὤμους, κατὰ τοὺς ὤμους. quod non bene mutat Guyetus. Paullo remotior vsus est ap. Apollon. I, 664 ἡμετέρη μέν νυν τοίη παρενήνοθε μῆτις, παρῆλθε, subiit animum. fere vt simpl. αἷμα ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς. h. e. ἀνεφέρετο. Nec Ionibus ipsam formam ἐπανθεῖν ignotam hoc vsu fuisse, docet Herodoteum ἅλμη ἐπανθέουσα. aspersa in superficie salsugo.

220. ÷ quod Zenodotus vss. 220. 1. 2. 3. ἠθέτηκε. cupio nosse, iudicione aliquo an quod a codd. aberant. Nihil enim in iis video, quod reprehendam. Excitat vs. 220 Plutarch. de inuid. et odio sub f. et Schol. Pind. P. IV, 507. Addit Sch. A. contra Zenodotum: πρὸς ὑπόθεσιν δέ τινα λέγονται hi versus h. e. cum respectu ad aliud quid: (scil. quod idem Thersites aliquando ab Achille fuit interfectus, vt e Quinto constat: v. sup. ad vs. 212.) ἐπίτηδες γὰρ τούτων (leg. τοῦτον) τὸν ἀγαθῶν ἐπεςβόλον παραγήοχε, bonorum omnium obtrectatorem induxit.

221. τὼ γὰρ νεικείεσκε. Sch. A. ait etiam Aristarchi ἐκδόσεις habere τώ, quod et in nonnullis antiquis com-

mentariis erat. Fuit ergo in aliis τῷ. At νεικεῖν τινα sollenne; nec dissentit nisi vnus locus Il. Υ, 252. 254 etsi et ibi aliter constitui potest.

νεικείεσκε, conuitiari solitus erat, reddendum esse, monet Clarke. melius, conuitiari solebat. quae vis est imperfecti e contexto.

τότ' αὖ 'Αγαμ. erat editum; mollius ad aurem et perpetuus vsus Homeri est τότ' αὖτ' 'A. vt statim vs. 226, sicque tres Vrat. cum Veneto et Dionys. Hal. l. c. Art. 11, 8.

223. νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ. inscite νεμεσσηθέντ' ac si dualis pro plurali esset, codd. etiam Dionysii Hal. l. c. edd. Flor. Aldd. donec e Rom. correctum est.

224. μακρὰ βοῶν. Vrat. a μακρὰ βιβάς. memoriae vitio.

226. ÷ quod Zenodotus scripserat πλεῖαι δὲ γυναικῶν. Idem improbauit vss. 227 et 228. ἠθέτηκε, quod hoc sensu esse videtur: versus in eius exemplaribus lectos non esse; nam post lectionem vs. 226 adesse vix potuere. Schol. A. tamen in his vss. Thersiten inprimis risum mouere notat.

227. ἐνὶ κλισίῃς. Sollennem errorem in communi forma pro Ionica substituenda, ne memoratu quidem dignum esse censeo, vt h. l. κλισίαις in Barocc. Mori. Verum Cant. κλισίῃ legit, quod Bentl. praefert, quum et A, 346 ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης legatur, et de singulis singulari loqui soleat poeta. Est quoque κλισίῃ ap. Plutarch. de aud. poet. p. 28 F. vbi Thersitae dicta comparat cum Achillis verbis A, vss. 163. 4. vt exemplo doceat, quam conuenientia vtrique personae dicta sint; ita et vs. 231 comparat cum A, 129.

229. ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι — Alii ἦ ἔτι. Bentl. ἦέ τι καὶ — οἴσει Vindob. οἴσῃ.

231. ÷ quod hunc versum cum 232. 3. 4. Zenodotus iterum ἠθέτηκεν (puto, non reperit in suis exemplaribus). Addit Sch. A. in his tamen esse τὸ γελοιότατον.

232. ἠὲ γυναῖκα νέην. Structuram mutatam non obseruant grammatici. Post ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι sequi debebat ἠὲ γυναικὸς νέης; verum videntur verba se referre ad ἀγάγω. Bentl. adscripserat: ἠὲ γυναικὶ νέῃ ἵνα μίσγεαι.

233. ἥν τ' αὐτὸς ἄπο νόσφι κατίσχεαι. Variat et hic scriptura: ἀπὸ νόσφι, et ἀπόνοσφι. Eton. vt alibi quoque ex more copulandi voces. — Barnes, ne vltima in αὐτὸς producenda sit, legit ἥν αὐτός τ' ἄπο. perperam. Est autem αὐτὸς, μόνος. *tu tibi solus*.

οὐ μὲν ἔοικε peccat in digamma. Emendat Bentl. οὔ σε ϝέοικε. Praefero equidem οὐ δὲ ϝεϝοικε.

235. ὦ πέπονες. vox Homerica de qua multa videnda Schol. et Lexica, in his Hesych. Etymol. et primo loco Apollonii. Sufficit, primo hoc loco cum vox occurrat, apponere haec: ἀπὸ τῶν πεπαινομένων καρπῶν, a maturis fructibus, ductam esse vocem ne dubites; vnde πέπων est mollis, mitis, in bonam et in malam partem, vt h. l. o molles, ἐκλελυμένοι, ignaui. cf. Eustath. ad Z, 55. Sch. A. ad I, 252. Argutiae grammaticorum sunt multae, in his Heraclidis, quas v. ap. Eustath. ad P, 120. p. 1098, 12.

κάκ' ἐλέγχεα. vt alias ὀνείδεα pro ἐπονειδιστοὶ, ἐλέγχιστοι· Probris digni, qui et Lat. *opprobria* dicuntur. Versus aberat ab Eton. a pr. m.

236. τόνδε δ' ἐῶμεν. Edd. Flor. Ald. 1. vitiose τὸν δ' ἐῶμεν. Bentl. malebat τὸν δέ τ' ἐῶμεν. melius puto.

237. γέρα πεσσέμεν. Sch. A. et br. reddunt τὰς τιμὰς κατέχειν. Sch. B. L. κυβεύειν (quod esset πεσσεύειν) περιφέρειν ἢ κατέχειν. ὡς τὸ· χόλον θυμαλγέα πέσσων. (I, 561. add. Δ, 513.) Scilicet cum πέπτειν vel πέσσειν proprie sit *coquere* (ὀπτᾶν) tum *concoquere* cibos stomacho, (in Schol. καθολικὴ δύναμις mutandum in καθεκτικὴ vt iam monitum est a viro docto) adeoque *mollire*, traductum est modo ad notionem τοῦ πραΰνειν, vt ap. Hesych. modo ad notionem *fruendi*, Apollon. Arg. I, 283 ἄλλα δὲ πάντα πάλαι θρεπτήρια πέσσω. *possidendi*, *vtendi*, adeo-

que et *consumendi*, *καταδαπανᾷν*. v. Etymol. (Ita et *vitam consumere*, *exigere*, *τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν αἰῶνα* ap. Pindar. P. IV, 330. 1. Conuenit ibid. *ὠνώνυμον γῆρας ἕψειν* ibid. Ol. I, 132 illustratum a Schneidero.) vnde tandem generalis notio τοῦ *ἔχειν*, *κατέχειν*. Adiunguntur notiones complexae ex contexto, vt Θ, 513 *βέλος πέσσειν*, cum doloris e vulnere sensu diuturno, et Ω, 617 *κήδεα πέσσειν*, indulgendo dolori. At *καταπέψαι χόλον* A, 81 erat *continere*, domare. v. ad e. l.

238. ⟝ quod *οὐκὶ* pro *οὐχὶ* scriptum; saepe repetita obseruatiuncula; inde et in Suida et al. Est autem ad *ἤ — ἠὲ* supplendum *εἰ*.

239. ⟝∸ quod Zenodotus scripserat *ἑοῦ*, male vtique possessiuum pro primitiuo. Notatus is Zenodoti error aliquoties a grammaticis. In *Ἀχιλῆα ἕο* hiatum alii adverterant; Bentleius, cui de digamma in *ἕὸ*, *ϝεο*, nondum satis constabat, modo *Ἀχιλῆα ϝεο*, modo *Ἀχιλῆ' ἕο μέγ'* tentat. Sed prius verum. v. Excurs. ad A, 393. Barnes coni. *ἕθεν* pro *ἕο*. nullo cum commodo.

242. Iteratus versus ex A, 232.

246. *ἀκριτόμυθε*. *ἄκριτα καὶ ἀδιάστατα λαλῶν* Apollon. Lex. et Hesych. h. v. Lucian. Fugitiu. 30. vbi festiue plurima conuicia coagmentat ex A, 225. B, 202. 246. 214. Z, 181. hunc versum explet *Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε*, *κακῶν πανάριστε κολοιῶν*. Schol. Pind. Ol. VI, 141 *λιγὺς* per *ὀξὺς* hoc versu reddit, *οὐ γὰρ ἔνι χωρητὸν*, *ἄκριτα λέγοντα ἡδὺν εἶναι*. At *ὀξὺς* non magis accommodatum censeo h. l. nisi est *ὀξύφωνος*. Inter plura ap. Hesych. est *εὔφωνος*, *ἐπιτρόχαλος*, volubili lingua.

247. ⟝ stigme respexit, puto, obseruationem toties repetitam, quod Homero semper *ἐθέλω*, nusquam *θέλω*, dictum est.

249. *Ἀτρείδης* Barn. hic et H, 470 ex Eustath. et sic codd. vbique variant; vt Eton. h. l. quasi aliquid interesset. *ὑπὸ ϝίλιον* Bentl.

250. *τῶ* veteres scripsere v. Etymol. in *τῶ*. p. 773 cf. inf. ad 373.

251. μή — νόστον φυλάσσοις. τὴν πρὸς τὴν φυγὴν εὐκαιρίαν παρατηρεῖς. Sch. B. L. add. Sch. br. at v. Not.

252—256. Appositus quinque his versibus obelus, quia ἀθετοῦνται, partim quod pedestri orationi propiores sunt: ὅτι πεζότεροι τῇ συνθέσει, et quod improprie dictum ἧσαι, nam non sedet (scilicet nonnisi 268 consedit). Sic Sch. Ven. A. accedit Sch. Lips. At Schol. B. damnat tantum vss. 254. 255. (vix tamen Scholion illud sanum est. Male quoque adscriptum: Schol. Lips. cum eo consentire. nam hoc tollit quinos versus. At Schol. Leid. cum Sch. Ven. B. conuenit.) At ἧσαι alii interpretantur προςεδρεύεις. Potest tamen accipi eo sensu quo alibi occurrit, de homine otioso, qui facit aliquid secure. Minus bene cohaerent seqq. σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις. Melius iungas ἧσαι ὀνειδίζων, σὺ δὲ κερτ. ἀγ. pro καὶ κερτομεῖς. Vindob. duo ἀγορεύοις praue. Sunt sane non modo hi duo, sed omnes quinque versus haud dubie spurii et e plurium, puto, interpolatione profecti; ab vno 252. 3. ab alio, eoque antiquiore, vss. 254. 5. 6. Insuaue quoque illud τῷ bis repetitum 250 et 254. et altero loco vix sensum commodum habet. Eustathius per interrogationem effert.

252. οὐδέ τι πω· οὐδ' ἔτι Bentl.

257. Stephanus deliberat, sitne distinguendum ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω τόδε, καὶ τ. refellit Bergler. praef. p. 4. Iam A, 212 haec locum habebant.

258. εἴ δ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι. Reposui Aristarcheam lectionem, cuius rationem statim reddam. Vulg. erat εἴ κ' ἔτι σ' — est haec Zenodotea lectio, quam Schol. B. praeferendam esse ait, at Schol. A. encliticam κε vacare ait, quod non recte censet; est enim κε idem ac ἄν, dixeris autem bene εἰ κιχήσομαι ἄν σε. pro aoristo coniunctiui: de quo vsu vide Exc. III, ad A, 66. vbi plura exempla futuri cum κε ex Homero memorata sunt. Lectionem tamen Aristarcheam veram esse censeo, verum alia de caussa: manifestum est, δὲ esse electum propter interpolationes factas, post quas

δὲ molestum erat. At extritis ceteris, etiam vs. 257 ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, antiquior lectio esse debuit 259 τῷ οὐκ ἂν — φυλάσσοις. εἰ δ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα — κιχήσομαι. In Aristarchea lectione in Schol. est εἰ δέ τί σ' ἀφραίνοντα — κιχήσομαι· perpetua variatione et aberratione in εἰ δέ τι. εἰ δ' ἔτι. Similiter in altera lectione εἴ κ' ἔτι est εἰκέτι in edd. inde a Flor. et Ald. vt et in codd. εἴκ' ἔτι Rom. εἰ κέ τι Turneb. vt in cod. Harl.

Pro κιχήσομαι Ptolemaeus legebat κιχείομαι Sch. A. Lips. prior addit: ὅτι ἀφρόνων ἐστὶ τὰ τοιαῦτα γράφειν. Audis grammatici dictum vrbanum! Atqui nihil magis grammaticae rationi conuenire potest hoc ipso; nam εἴ κε vero, proprio ac sollenni vsu cum subiunctiuo iungitur. v. Exc. III, ad A, 66. In Etymol. ὧδε laudatur εἰ κέ τι σ' ἀφραίνοντα κιχείω, ὥς νύ περ ὧδε.

Variatum tandem est mirum in modum in extrema versus parte: Sinopica exhibuerat: κιχήσομαι, ὥς τὸ πάρος περ. Massiliensis: κιχήσομαι ὕστερον αὖτις. Philemonis Cretensis ἔκδοσις· κιχήσομαι ἐν Δαναοῖσιν. Schol. Similia sunt in Sch. B. et Lips. Scilicet, quod male habuit veteres, est, quod ὧδε, quod Homero est οὕτως, h. l. positum esse videtur pro *nunc*, vel *hic*. Eo spectat Eustath. ad Ω, p. 1356, 8: 9. In Etymol. ὧδε, redditur illud h. l. per νῦν. At Didymus in Sch. A. defendit vulgatum et addit, δύναιτο δ' ἂν τὸ, ὥς νύ περ ὧδε, ἀκούεσθαι ἁπλούστερον, οὕτως. ὡσαύτως.

260. ἐπὶ quod haec comparanda sunt cum iis quae in Odyssea copiosius tractantur. Scholion tamen vix integrum extat. μηδέτι ed. Flor. cum Vrat. c. Mosc. 2, hinc μὴ δ' ἔτι Aldd. et al. vel μηδ' ἔτι. Omissus accentus in Turn. Steph. et seqq. quem addidi: v. ad A, 131.

262. χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα. videri potest versus tam otiosus a rhapsodo subiectus esse, sententia iam superiore versu absoluta; Nihil tamen a priscis monitum esse video; et decet Homerum os disertum.

τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Multa disputant grammatici, sitne αἰδῶ, an αἰδῶ scribendum; αἰδῶ tuitus est Ari-

starchus. Volunt porro ex αἰδῶα αἰδῶ factum esse; quidni αἰδόα αἰδῶ? sic et Etymol. tradit. Tandem αἰδώς h. l. pro αἰδοῖον dictum accipitur; vti latine quoque *pudor* dicitur. Vir doctiss. R. Payne Knight p. 46 statuit scriptum quoque fuisse τά τ' αἰδοῖ' ἀμφικαλύπτει. Sane antiqua scriptio ΑΙΔΟ vtroque modo reddi potuit: αἰδῶ' et αἰδοῖ'.

264. πεπληγὼς ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῇσιν. ⸖ ὅτι ἀντὶ τοῦ πλήσσων τὸ παθητικὸν παρείληφε. Sch. A. Vix tam indocti homines esse potuere, qui πεπληγὼς passivam formam esse putarent; et quidem post αὐτὸν — κλαίοντα. Verum hoc video, serius vocem acceptam esse pro πληγείς. v. Thomas Mag. p. 702 cum nota Oudend. Fuere quoque, notante Sch. B. qui πεπλήγων legerent ad formam τοῦ· πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν. Od. Δ, 264.

ἀεικέσσι. bene Apollon. Lex. αἰκιστικαῖς.

266. ὁ δ' ἰδνώθη. Sch. br. συνεκάμφθη. Galeni glossae et Erotianus: ἰδνοῦται. λοξοῦται. συνιζάνει. Sch. B. L. ἀνεκλάσθη, ὅπως τέλειον προκύψῃ τὸ κυρτόν. Apollon. Lex. εἰς τοὐπίσω ἐκάμφθη. immo ἐνεκάμφθη. contrahens ad ictum tergum medium, subtrahendo illud verberibus. De etymo ab ἵζω agunt omnes. Add. Etymol. et Sch. B. ad M, 205. Excidisse ad nostrum locum Scholion disco ex Sch. A. ad e. l.

θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ. Suidas: ἀλυκόν. δριμύ. ἀλυκὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ. Promtum est putare ad h. l. glossam spectare. Nec minus tamen in promtu est, putare glossam esse corruptam aut male exscriptam, aut versum esse ex alio poeta petitum qui Homericum variauit. Sin ea recte se habet, ἀλυκὸν lacrimarum epitheton recte esse potest, quandoquidem est ἀλυκόν, non modo ἁλμυρὸν, verum etiam χλιαρὸν, θερμόν. Est tamen δάκρυ vel δάκρυον θαλερὸν vsu frequentatissimum: de lacrima, quae ex oculis quasi propullulat, prodit, ἀκμάζει, hinc varie redditur ἁπαλὸν, ὑγρὸν, πολὺ —. Etymol. Hesych. al.

ἔκπεσε δάκρυ. Aristarchus legebat ἔκφυγε. Sch. A. addit, esse hanc vocem Homericam, et celeritatem declarari, vt in φύγεν ἡνία, et ἔκφυγε χειρός. Idem narrant Sch. B. L. Eustath. Qui Aristarchea restituenda esse statuit, hoc reponet.

267. σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη. σμῶδιγξ Barnes scripserat, quoniam Ψ, 716 σμώδιγγες occurrunt. Disputat contra eum Clarke ita, vt dicat, γ iam extare in ξ, esse enim σμῶδιξ idem ac σμῶδιγς. Enimuero sic casus secundus erit σμώδιγος; at in σμῶδιγξ, vt in similibus aliis, non est animaduersum, γ ante ξ esse ductum litterae ν, et antiquiores scripsisse ΣΜΩΔΙΝΞ vnde sane sunt σμώδιγγες. Nec tamen vel sic aliquid in scriptura cum Barnes est nouandum; nam abiit σμώδιγξ in mollius σμῶδιξ. De etymo v. Schol. cum Eustath. Etymol. Hesych. et primo loco Apollon. Lex.

Cant. σμώδηξ scribit.

ἐξ ὑπανέστη diuisim alii, vt Vrat. c. Mosc. 1. ἐξυπαρέστη nil nisi vitium ed. Steph. Mox 268 χρυσέου esse binis syllabis efferendum, nunc norunt omnes.

269. ἀλγήσας τ', ἀχρεῖον ἰδών, ἀπομόρξατο δάκρυ. In quod Philetas scripsit ἀχρεῖον ἰδῶν, vt esset ex ἰδεῶν, pro ὀμμάτων, adeoque: ἀλγήσας τ' ἀχρεῖον, ἰδῶν ἀπομόρξατο δάκρυ. „At ἰδέας ὀφθαλμοὺς, Homerus non dixit.“ recte sic Sch. A.

ἀχρεῖον. varia grammaticorum est disputatio de accentu; quam iis facile concesseris, modo vim vocis teneas. Scribebant Dionysius (Thrax) et Tyrannio ἀχρειον, vt apud Atticos ἄμυσος. At ἀχρεῖος, vt ἀνδρεῖος. Ἀργεῖος. Schol. A. defendit. Et esse hoc Homericum asseuerant alii; vt Schol. Lips. cf. Etymol. in ἀχρεῖος. et Eustath. qui alia ex Herodiano laudat. Altera quaestio est de etymologia. In Schol. A. ducitur a χράω attingo, vnde χραύω, ἅπτομαι, πλησιάζω, βαρύνω. vnde ἀχρής, ἀσθενής, e Philoxeno ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων. Nonnulla hinc habet Schol. Amst. Ap. Hesych.

est ἀχρέα, βλάσφημον, ἄμορφον, ἀχρεῖον, λυπηρόν. Etymol. ἀχρῆς· οἷον· ἀχρῆς δ' ἀνέπαλτο. Debet esse versus Θ, 85 vbi nunc legitur: ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο. vt fuisse aliquando lectum videatur: ἀχρῆς δ' αὖ ἀνέπαλτο. De sensu male disputatur eo loco; debuit esse aut *debilitatus vulnere*, aut *molestiam faciens*. Apud Clement. Alex. Paed. III, p. 238 C. Sylb. e vetere poeta: qui nec sapit nec bene monentibus paret; ὁ δ' αὖ ἀχρηῖς ὁ ἀνήρ· est versus Hesiodi Ἔργ. 297 ὁ δ' αὖ ἀχρήϊος ἀνήρ, vt nunc legitur. Proximum tamen aliis visum est ἀχρεῖον esse a χρεία, Et est *vulgaris* vocabuli notio: *inutilis*, adeoque *ineptus*, *nequam*. Clarke in etymo argutatur plus quam par est. Tandem de significatu: quid est ἀχρεῖον ἰδών? Secundum eundem Philoxenum ἀχρεῖον est τὸ ἀσθενὲς καὶ βάρους μὴ μετέχον. Quid tamen sit ἀχρεῖον ἰδών, ex his vix elicias. at Etymol. qui h. l. exscripsit, addit: ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀντὶ τοῦ ἀσθενῶς καὶ ταπεινῶς. Melius idem alterum hinc interpretatur Od. Σ, 162 ἀχρεῖον δὲ γέλασσε Penelope, ἐπίπλαστον καὶ ὑποκεκριμένον, quod et Eustath. habet; (in Etymol. καὶ ἐπιπόλαιον) μέχρι τοῦ τὰ χείλη μόνον διανοίγειν. Omnes anteire debet Apollon. Lex. ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀγεννὲς, εἰς οὐδεμίαν χρείαν ἐμβλέψας. ἢ σκυθρωπάσας, καὶ οἷον διαστρέψας τὴν ὄψιν. καὶ ἐπὶ τῆς Πηνελόπης· ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν· εἰς οὐδεμίαν ἀξίαν, ἐξ οὗ τὴν οὐκ ἀπὸ γνώμης γελῶσαν. Descripsit ille in his, quae Hesych. quoque exscripsit, rem; non verbi vim constituit. Ita enim solent facere grammatici, vt aut ex etymo solo aut ex solo contexto interpretentur, raro vtriusque et analogiae simul rationem habeant. Verbi vix alia vis esse potest quam in Odyssea τὸ σκαιὸν, *inepte*, *inuito*, risit; et Thersites suspexit *vultu stolido, fatuo;* cum dolorem dissimularet, simulque ira, pudore ac metu haberet os distortum; habet adeo vox ex contextu et re suas notiones adiunctas. Atque eo redeunt Scholia B. et L. ἀκαίρως ὑποβλέψας. ἢ τὸ πρόσωπον ἀμορφώσας. Eustath. ἀκαίρως ὑποβλέψαι καὶ ἐπ' οὐδεμιᾷ χρείᾳ. nimis

ex etymo. Delabitur hinc ad aliud: ἢ ἀντὶ τοῦ μιμοειδὲς καὶ ἀχρειοποιόν. Apud Aristoph. ἀχρεῖος et ἀγρεῖος, rusticus, variat Nub. 655. et in Epigr. ap. Brunck. To. III, p. 197, 132.

Apud Theocritum XXV. Herc. leont. 72 canes ἀχρεῖον κλάζον, exprimit gannitum canum, κνυζηθμὸν, canum adulantium, assultantium, inepto modo. λόγος ἀχρεῖος apud Antonin. Lib. c. 11. p. 72 vecors, stolidum, dictum; et sic Hesiod. Ἔργ. 297 ἀχρήϊος ἀνὴρ est stolidus.

Alii scopulo impingimus in peccato contra vsum τοῦ digamma in ἰδὼν, est enim αχρειον ϝιδων. Bentl. emendat vel ἀχρεῖον ὁρῶν, vel ἀχρεῖα ϝιδών. Occurrent plura loca, in quibus ὁρᾶν et ἰδεῖν aut variant aut permutantur; nec alienus sum ab ἀχρεῖον ὁρῶν.

ἀπεμόρξατο vulgo edebatur. At ἀπομόρξατο Ven. Towne. Eton. vn. Vindob. sicque legit Eustath. et ipse Apollon. Lex. in ὀμόρξατο vbi v. Toll. Vtrumque reperitur ap. Hesych. et Etymol. quem vide. Potuit esse et μέργω, vnde ἀμέργω est, et μόργω, ὀμόργω, quod in libris permutatur cum ἀμέργω, vt in Apollon. Rh. et Tryphiod. 341. vbi cf. Northmore. In Homero tamen sollenne est ὀμορξάμενος, ἀπομόργνυ, E, 419. ergo et h. l. probandum ἀπομόρξατο. Expressum est hoc in edd. Od. P, 304 ὃ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ. at in aliis locis edd. seruant ἀπεμόρξατο, vt E, 798.

270. οἱ δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν. Non ἀχνύμενοι ἐπ' αὐτῷ, ὡς πληγέντι, vt ap. Sch. B. L. alii olim acceperant, sed ἀχνύμενοι, quod a reditu in patriam retrahebantur. Ambigua verba esse, putauit quoque Theon Progymn. p. 47.

271. ὧδε δέ τις εἴπεσκε. Hac ἠθοποιΐᾳ saepius vtitur poeta; in nonnullis locis forte nec minus rhapsodi. Vide Γ, 297. 319. Δ, 81. H, 178. 201. P, 414. X, 372. Odyss. Θ, 328. K, 37. N, 167. Σ, 71. 399. Φ, 396. Ψ, 148.

272. ὢ πόποι, ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς — Mirum in modum argutantur grammatici, (et videtur in Sch. B. ζήτησις Porphyrii apponi) quod Achiui nunc post risum γνωμολογοῦσι. Atqui nil aliud in verbis est, quam Achiuos impudentiam hominis dudum aegre tulisse, nunc autem eam ab Vlysse repressam lubentes vidisse. De ἔοργε, ϝεοργε, v. inf. ad Γ, 57.

273. βουλάς τ' ἐξάρχων. Homerus non quarto, sed secundo casu vtitur: vt, μολπῆς ἐξάρχων. Supplet Eustath. εἰς βουλάς, melius substitues κατὰ βουλάς. Cum quarto casu iunxere seriores. Dubitationi itaque et hic locus est, an hic versus primo auctori debeatur. Iam in Hymno XXV, 18 Diana *praeit*, ἡγεῖται, ἐξάρχουσα χορούς. prima se monens ad cantum et saltationem. Porro πόλεμόν τε κορύσσων. Etiam hoc insolens est. Eust. supplet εἰς πόλεμον. Sane cum κορύσσειν semel omnino pro καθοπλίζειν dici coepisset (v. Etymol. in κεκορυθμένα) vsu hinc abire potuit in latiorem significatum, *parare, adornare;* adeoque *pugnam instruere;* nunc forte omnino pro πολεμίζειν, μάχεσθαι.

274. τόδε reposui pro τὸ δὴ quod legebatur; quodque defendi quidem potest, minus tamen gratum est, et caussam lapsus habet manifestam. Erat νῦν δὲ τόδε in Flor. hoc statim mutatum in τὸ δὴ in Ald. 1. e correctione indocta, vt syllaba producta fulcrum esset metri. At τόδε et Eust. legerat, et Venetus, et Eton. Townl. tres Vrat. Mosc. 1. 2. τὸ δὲ etiam Lips. Vrat. A. Nec minus bene tamen τόδ' αὖ est in Barocc. Harl.

275. τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον h. e. λοίδορον. vt iam Apollon. Lex. h. v. reddidit. Turbas facit hiatus. At hic ipse firmat et antiquam scripturam et etymologiam: ἐπεσβόλος est ὁ ἔπεσι βάλλων (vt apud Tragicos φθόνος βάλλει et ap. Pindar. Ol. VIII, 73 μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος.) cf. Schol. br. B. L. Eust. Etym. Hesych. Adeoque scriptum fuit per digamma ϝέπεσβολον. Ad h. v. spectat Hesych. ἀγοράων. δημηγορῶν, vt haud

dubie legendum. Est pro vulgari: τοῦ ἀγορεύειν dictum. Est quoque in vno Vindob. ἀγορεύων.

276. ⊱ quod πάλιν respectu praeteriti temporis, αὖτις de futuro dictum. Scilicet ex Aristarchi doctrina est πάλιν, εἰς τοὐπίσω, τὸ δὲ αὖτις χρονικὸν, ἐκ δευτέρου. cf. ad N, 3. ἀγήνωρ, nunc in vitium, αὐθάδης, ὑβριστὴς, θρασύς. Sch. br. cf. I, 695. Tum αὖτις alii. ἀνήσει et νεικείῃν scriptum in Apollon. Lex. in ἀγήνωρ. Mox v. 277 ὀνειδίοις vitiose lectum in codd. editum erat et hic ante ed. Oxon. et Barnes. cum tamen verius haberent Schol. br. (cf. ad A, 519). Etiam Ven. Mori Cant. — οὐ θὴν, οὐ δὴ, pro *sane*, δὴ cf. ad Θ, 448.

278. ⊱ diple ad figuram; φάσαν ἡ πληθύς. (quae ex h. l. plerumque docetur vt ap. Gregor. Cor. p. 22. add. Suidam in ὡς φάσαν ἡ π.) et quod πτολίπορθος rationem habet in narratione de equo ligneo. (Od. Θ, 494 sq.)

Porro ἀνὰ δ' ὁ πτ. 'O. legebatur; est ea Aristarchea lectio: v. A. et B. L. at articulo ita non vtitur Homerus; *ille* vero Vlysses hic vix bene diceretur, quod grammatici volunt; nec de *vrbium euersore* nunc agitur. Narrant tamen Sch. B. et L. τινὲς δὲ χωρὶς τοῦ ἄρθρου, κακῶς, immo vero recte. Aberat quoque ὁ a Vrat. a.

πτολίπορθον ab Aristarcho esse notatum in Sch. L. cum esset quoque in nonnullis πτολέπορθον. (fere vt ἀγχέμαχος et ἀγχίμαχος.)

281. ὡς ἅμα θ' οἱ πρῶτοι. Townl. Eton. ὥς θ' ἅμα θ' —

282. ἐπιφρασσαίατο βουλήν. ante Barnes legebatur e codd. ἐπιφρασαίατο cum vitio metri.

283. ὅς σφιν. Legitur et hic ὅσφιν et ὅ σφιν Ven. Townl. al. v. ad A, 73.

284. Versus vsque ad 288 apposuit Tiberius de schemat. f. 11. exemplum reprehensionis per inductionem personae alterius; omittit tamen vs. 287. ἐνθάδε

τοι. et vſ. 288. ἐκπέρσαντας. Etiam Dionyſ. Hal. Art. rhet. c. 8, ſ. 12, c. 9, ſ. 6. artificium in hac Vlyſſis, et mox in altera Neſtoris oratione ante oculos ponere ſtudet. Eſt ap. eum, ἦ μάλα δή σε, ἄναξ. E Schol. ſuſpicor, lectum olim fuiſſe νῦν γάρ σε, ἄναξ. niſi eſt interpretamentum τοῦ δή.

285. ἐλέγχιστον. ἐπονειδιστον. αἴσχιστον vt h. l. et alibi exponitur in Sch. et Heſych.

286. ⟝ quod οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν dictum pro ἐκτελέσουσι. Tum οὐδέ τι Barocc. male h. l.

287. ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες moleſti aliquid ineſt voci ἔτι. legitur tamen ſic in codd. Mori, binis Oxon. Eton. binis Vindob. et ipſo Ven. etiam Euſtath. ἐνθάδε τι Lipſ. ἐνθάδ' ἐπιστείχοντες cod. Cant. ap. Dionyſ. Hal. l. c. quod tamen Homericum non eſt. Ad Clarkium vsque edd. ἐνθάδε τοι quod praeferendum erat, niſi praecederet οὐδέ τοι. In cod. Vindob. quem vir doctus Alterus edidit, eſt ἐνθάδε γε στ. quod reponerem, ſi codex ille vllius eſſet auctoritatis. Saltem ἔτι reddes: quam polliciti ſunt adhuc tum, cum huc proficiſcerentur; nam durius foret iungere οὐδὲ ἐκτελέουσιν ἔτι.

288. Ἴλιον ἐκπέρσαντ' quis dubitet eſſe σε ἐκπέρσαντα. Oſcitanter tamen alii expleuerunt ἐκπέρσαντε vt eſſet pro ἐκπέρσαντας, memorante Clarkio.

289. ὥστε γὰρ ἢ παῖδες νεαροί, χῆραί τε γυναῖκες. haereo et in hoc verſu; poſt ἢ debebat ſequi alterum ἢ, adeoque ἢ χῆραι γυναῖκες. Alias debet eſſe ὥστε εἰ, vt ὡσεί, ὡσπερεί. Etiam Bentl. adſcripſerat εἰ.

291. ⟝ quod πόνος eſt pro ἔργον· nusquam enim πόνον pro dolore (ἀλγηδόνα) dixit poeta. Sch. A. Atqui, dices, nec h. l. ſic erat accipiendum; eſt, vt et Sch. B. et L. accipiunt, pro moleſtia et aerumna dictum. πολὺς μὲν οὖν ἐστιν ὁ πόνος, ὥστε λοιπὸν ἀηδιάσαντα (ſcil. τινὰ) ἀνιᾶσθαι. meliora haec. πόνος eſt aerumna. κακοπάθεια, ita ipſum bellum et pugna, νέεσθαι eſt ἀπονέεσθαι

ex 288. Fuisse qui πόθος corrigerent, Clarke narrat; ipse supplet, *re infecta*, parum commode.

Ceterum parum placet intra paucorum versuum numerum vocem νέεσθαι ter quaterue iterari, bis in fine vs. 290. 291. Habet alter hic versus omnino notam adscriptae seu interiectae ab alio sententiae. Cum eum Paraphrastes omiserit, adulterinum eum esse suspicabatur Wassenberg. idem eum non lectum esse ab Eustathio notauerat; quod tamen aliter se habet; v. Eustath. p. 222. Versum tamen requirit ipsa sententia et nexus. v. Notam. Fuit vir doctus, qui coniiceret: ἀνιηθέντα καθῆςθαι. In Mosc. 1. versus septem 285—291. in rasura scripti erant; in vno tamen et tali codice criticus vsus eius rei esse potest nullus.

292. μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο. pro ἄποθεν. Ergo nonnulli olim scripsere ἄπο, repugnante canone Aristarcheo, v. ad Σ, 64. τις ἕνα codd. vt Vindob. sed τίςτε pro τις obuium est.

293. ἀσχαλάα παρὰ νηΐ. Sic olim legebatur. Cod. Ven. cum Schol. A. σὺν νηΐ, et sic legerat Hermog. Method. c. 31. et Eustath. qui addit: σὺν ναυσὶ γὰρ καὶ Ἕλληνες μένουσιν ἐν τῇ Τροίᾳ. Porro σὺν νηΐ Eton. Barocc. Laud. Cant. et a pr. m. Mori. Lips. Vrat. b. c. A. Mosc. 2. et a pr. m. 1. Flor. quam statim Ald. 1. deseruit cum Rom. inde vulgatum παρά. Videtur adeo huius interpretamentum esse παρά. quod et Ern. indicabat. Itaque Wolf. recepit σὺν, recte. — ὅν περ Eton. Venet. Lips. vn. Vindob. Porphyr. Qu. Hom. c. 3. cum vulgatum esset ἣν ad νῆα, quod et ipsum bene se habet.

294. χειμέριοι Flor. Ald. pr. a qua discessit Ald. 2. cum seqq. etiam Romana. χειμέριαι etiam Vrat. c. Lips. et placet Ernestio. Verum ab Homero etiam aliis locis femininum frequentatur, vt Γ, 222. etsi et ibi lectio variat. Ceterum ex h. l. firmatur etymon τοῦ ἄελλα ex εἴλέω ap. Porphyr. l. c. Pro εἰλέωσι alii εἰλέωσι. Cant. ἰλέωσι. Pro var. lect. in vno Vindob. φορέωσι.

295. περιτροπέων. περιτρεπόμενος Schol. Apollon. Lex. h. v. Hesych. h. v. ex h. l.

296. τῷ οὐ. Correptum τῷ ante vocalem: cf. sup. ad v. 205.

297. ⸖ Turbatum est Scholion A. ὅτι Ζηνόδοτος γράφει· ἀσχαλάαν μιμνόντεσσι. τὰ πληθυντικὰ δυϊκῶς ἐκφέρων. scripseratne μιμνόντοιν?

298. recitatur a Strab. III, p. 223 B. Aristot. Rhet. I, 6.

299. ⸖ quod Zenodotus legebat μείνατ' ἔτι χρόνον. quod non adeo absurdum esse videtur.

300. ⸖ quod οὐκὶ scribendum, non οὐχί, v. ad 238. et quod Aristarcho auctore, ἦ ἐτεόν, vt et in Ven. legitur, non εἰ, est legendum. Sane saepe illud εἰ omittitur, vt tamen supplendum sit, et eius locum occupat ἦ, si sequitur alterum ἦ, vt h. l. ἦ ἐτεὸν etiam Vrat. a. ἐτεὸν autem, (κατὰ τὸ) ἀληθῶς, ab ὁ ἐτὸς, de quo v. Etymol. Aliud est τὸ ἐτὸς, μάτην de quo v. Ruhnk. ad Timaeum p. 200.

301. εὖ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν. Exhibet τόδε Venetus Vrat. a. b. Townl. Mosc. 1. 2. Eton. Alii cum edd. τόγε.

302. ⸖ quod Zenodotus exhibuerat μάρτυρες. Atqui Homerus alteram formam sequitur: (saltem pro ea pugnat Od. Π, 423 οὐδ' ἱκέτας — οἷσιν ἄρα Ζεὺς μάρτυρος.) Hoc Scholion saepe repetitur, et h. l. a ceteris grammaticis, item ad Γ, 280. Ξ, 274. cf. ad A, 338.

302. 303. Varie iungunt χθιζά τε καὶ πρώϊζα et interpungunt codd. et viri docti. Modo illa referunt ad ἴδμεν, modo ad seqq. vt finiantur superiora post φέρουσαι vs. 302. Alii ad Κῆρες φέρουσαι χθιζά τε κ. π. quod iam expresserat Wolf. quem v. praef. p. XIV. ed. pr. Tum Ὅτ' ἐς 'A. — ὕδωρ· ἔνθ' ἐφάνη. πρωΐζον, πρῷζον, ex πρωΐ, et πρωιζὸν scribunt veteres; non πρώϊζον, ergo nec πρώϊζ' edi debebat, sed πρωΐζ'. Vsu tamen receptum πρώϊζα, forte vt πρώην.

305. Eſt in Sch. B. πρόβλημα καὶ λύσις Ariſtotelis ſeruata a Porphyrio, vt ſuſpicor, mirae ſubtilitatis. Si narrationi, inquit, ineſt τέρας, debet illud eſſe non in eo, quod paſſeres deuorantur a ſerpente, verum in eo, quod ſerpens in lapidem mutatur. Cur igitur Calchas hoc in interpretatione omnino non attingit? Ariſtoteleam dubitationem ante oculos habuiſſe videtur Cic. de Diu. II, 30 *Quae tandem iſta auguratio eſt ex paſſeribus annorum potius, quam aut menſium aut dierum? cur autem de paſſerculis coniecturam facit, in quibus nullum erat monſtrum, de dracone ſilet? qui id quod fieri non potuit, lapideus dicitur factus? poſtremo quid ſimile paſſer habet annis?* aut potius *anni*, vt coni. Hotting. V. C. Atqui parata eſt reſponſio: τέρας omnino in paſſerum et matris *nece* continetur: *quatenus* eſt *res inſolita*, obſeruata *inter ſacrificandum*, in *conſpectu magnae hominum multitudinis*. At grauior eſt alia quaeſtio, cum paullo ante Ariſtoteles dixerit: nihil quod inſolens ſit, in hoc eſſe, ſi paſſeres a ſerpente deuorentur, ſique illi octo numero ſint; in alio Scholio ad 311 legitur: τέρας δὲ τὸ ὀκτὼ τετοκέναι. ἑπτὰ γὰρ τίκτει, (f. ᾠὰ) ὧν τὸ ἓν οὔριον ἐᾷ εἶναι. Et ſane conuenit, quinque fere vel ſex oua parere paſſerem. Poſſit adeo hactenus prodigium in numero octonario quaeri. Verum Ariſtoteles diſerte aliquo in loco (nam in Hiſt. Anim. locum non reperio) tradiderat vsque ad octo parere: vt ex Athenaeo (IX, p. 391 F.) obſeruat Geſner. de Auib. p. 645. Poſſit prodigioſum videri et illud, quod mater non auolauit; verum trepidatio et conſternatio auium etiam alias tanta ſaepe eſſe memoratur, vt in hiantem ſerpentum rictum inuolent. In eodem Scholio ſubiiciuntur interpretationes oſtenti ex iis qui περὶ οἰωνιστικῆς τῆς καθ' Ὅμηρον ſcripſere, tam ineptae ac putidae, vt memoratu dignae haud ſint. Repetuntur ineptiae ad v. 308. a Schol. B. L. et a ceteris et Euſt. ad 311. 316. 319. 325. 329. vbi et Porphyr. in Leid.

306. ἔρδομεν. alii ἔρδομεν. v. ad A, 315. Mox 307 ὅθι pro ὅθεν Eustath.

308. Draconis nomen Σθένιος seruatum a Porphyrio e Dionysio ἐν τῷ ί τῶν ἀπόρων. et platani truncum sibi monstratum viderat Pausan. IX, 19 sub f. — ἔνθα φάνη Mosc. 1. recte. In δαφοινὸς ambigunt grammatici, Sch. br. Hesych. Etymol. In μέλας acquiescit Eustath. At iam Apollon. Lex. h. v. ὁ μεγάλως φοινὸς, ἐρυθρός. Ἔνιοι δὲ δαφοινὸν, τὸν μεγάλως φόνιον. (pro ἄγαν, ex ζα, δα)

309. σμερδαλέον primo occurrit: φοβερὸν, καταπληκτικὸν, vbique exponitur, in Schol. Etymol. Hesych. — Argutantur grammatici in etymo, cum sit σμερδνὸν (E, 742) a σμέρδειν, μέρδειν, ἀμέρδειν, *praestringere oculos.*

311. ἔνθα δ' ἔσαν. scribunt alii ἐνθάδ' ἔσαν — στρουθοῖο. At Chaeris στρουθος scribere iusserat. Sch. A.

312. πετάλοις ὑποπεπτηῶτες. Miris modis rationem grammaticam reddunt grammatici: modo, esse pro ὑποπεπτηκότες, modo pro ὑποπεπταμκότες. Sch. Leid. Eustath. — etiam pro πεπτηχότες a πτήσσω alii ap. Etymol. p. 662. Sed est πέπτα. πεπτὼς, πεπτεὼς et πεπτηώς. et haec a πτέω, πτῶ. cuius generalis notio est *pando, expando,* vnde translatum est ad *volantem,* ad *prostratum* et ad *cadentem,* etiam *prae metu subsidentem;* qui πτήσσειν, πτώσσειν dicitur. Hoc loco sunt pulli, πετάλοις ὑποκείμενοι, *sub foliis sedentes.* Aliquoties vocem adhibuit Apollonius IV, 1263 τῇδ' ὑπ' ἐρημαίῃ πεπτηότας, *qui subierant syrtes,* in eas inciderant, et III, 321 αὐτοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας, *amplexos trabes.* Est in Sc. Herc. 265 Tristitia λιμῷ καταπεπτηυῖα *quae fame contabuit,* concidit. Od. N, 98 in portu Phorcynis δύο προβλῆτες ἀκταὶ ἀποῤῥῶγες λιμένος ποτιπεπτηυῖαι. προσπεσοῦσαι, flexu vtrinque facto tantum non *mutuo coeuntes.* At loca sub monte, monti adiacentia, dicunt ὑποπεπτωκέναι, etiam finibus, populis, vicina, ap. Polybium, Strabonem (v. c. p. 558 A.) et alios. — In Etymol. in ὄζος legitur: ὄζῳ, ἐπ' ἀκροτάτοις πετάλοις, ὑποπεπτηῶτες.

314. — quod Zenodotus legerat τιτίζοντας; est tamen ea vox nimis tenuis, et vsu vulgari de voce pullorum. „At illi κατεσθιόμενοι τρίζουσι.“ Sch. A. Paria sunt ap. Eustath. qui ad Il. Δ, 374 ait alios Zenodoto adscribere lectionem τεττίζοντας; quae eadem ad e. l. habet Sch. A. Apud Hesych. est τιτυβίζειν. Simile est κικίζειν, quod idem Hesych. habet. At τρίζω est ap. Etymol. Iterum de leni strepitu, qualis est vespertilionum, occurrit Il. Ψ, 101. et Od. Ω, 5. tum omnino est *stridere*, ibid. 714. Voce vsi sunt seriores, vt Plutarchus, qui saepe Homericis vocibus vtitur, mulieres Ambronum in Mario p. 416 E. δεινόν τι τετριγυῖαι καὶ περίθυμον. — τετρυγῶτας Cant. Vrat. b. c. A. ed. Flor. a τρύζω quod sane idem esse debuit, et occurrit inf. I, 311. vnde τρυγὼν; *palumbes.*

316. ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη. Hiatus ab Homero alienus; iam Bentleio obuersatus, qui emendauit ἀμφεποτᾶτ' ὀλοφυρομένη. Vindob. ἀμφιποτᾶτο.

316. τὴν δ' ἐλελιξάμενος. Bentlei. τὴν δὲ ϝελιξάμενος. et sic Dawes p. 177. Suspicor ϝελισσειν resolutum fuisse in ἐλελίσσειν cf. ad A, 530.

πτερύγος scribebat Aristarchus, hic et Ψ, 875. cui obtemperat Sch. A. ὡς πάνυ ἀρίστῳ γραμματικῷ, cum Sch. br. et Eustath. vt adeo fuerit πτερὺξ pronuntiatum. Alii diuerso sensu voluere πτέρυξ et πτερὺξ scribi, v. Etymol. et Eustath.

ἀμφιαχυῖαν. pro portento vocem habet Dawes p. 177. et rescribit ϝεϝιϝαχυιϝαν. (ϝεϝιϝαχυιϝαν) quod multo magis portenti simile dixeris. Ita solemus plerumque bene inuento, quod placuit, male vti. Vere ita res se habet vt per digamma scriptum fuerit ϝιαχω. ϝιαχη. vt sup. ad A, 482 vidimus. Debuit adeo esse ἀμφιϝιαχω. Potuit tamen in compositis digamma excidere; vt ab ϝεπω est ἐνέπω, ab εἴπῃ παρείπῃ A, 555 et al. Potuit quoque ἀνιάχω ανϝιαχω esse, adeoque ανϝιαχυια, mutatum in φ, ἀμφιαχυῖα. Prius firmes exemplo τοῦ

ἐπιάχω pro ἐπιϝιάχω, vt E, 860 ὅσσοι δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον et aliquoties alibi; quod et ap. Apoll. Arg. I, 387 occurrit, et saepe ap. Quintum, vt et ἀμφίαχον. περίαχον. Grammatici in Schol. Hesych. Etymol. tradunt non nisi vulgaria. Defendit ἀμφιαχυῖαν, vt nunc habemus, Knight p. 67. laudatque ex inscript. Heracleensi ap. Mazoch. δαμιοργος, cum deberet esse δαμιϝοργος.

317. Fuit haud dubie κατὰ τέκνα φάγε Ionice. sicque erat in Mosc. 1. — Ad h. v. spectat Hesych. glossa κατεκνέφαγε etiam a Bentl. emendata.

318. τὸν μὲν ἀρίζηλον ϑῆκε ϑεός. &c. quod Zenodotus scribit ἀρίδηλος, et admittit versum sequentem, quem alii sustulerunt, cum viderent τὸ τέρας non in ἀπολιϑώσει serpentis esse quaerendum: v. Obss. ad 305. Scilicet aberrarunt grammatici a sensus veritate, cum non viderent serpentem in lapidem mutatum monumentum portenti factum esse *conspicuum;* adeoque ἀρίζηλος sensu esse idem quod ἀρίδηλος, φανερός. etsi potuit quoque ἀρίδηλος eodem sensu positum esse, et pronuntiando geminari δ, ἀρίδδηλος. At illi voluerunt ἀρίζηλον esse dictum pro ἀίδηλον, ex oculis sublatum. v. Etymol. in ἀΐδηλος et ἀρίζηλος, vbi prouocatur ad Cratinum ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Βασιλείδου περὶ Ὁμηρικῆς λέξεως. quem laudat, etsi corruptis vocibus, Etymol. Gud. in voc. ἄρκτος. Hinc lucem accipit Sch. A. ad h. l. Ipsum ἀΐδηλον legisse videtur aliquis apud Etymol. p. 41, 42. vbi et Herodianus περὶ παϑῶν alterum ab altero duxisse narratur. Secundum Apollon. Lex. in ἀΐδηλος lectum quoque hic putes esse ἀείζηλον, forte vitiose ex ἀρίζηλον, aut, quod Tollius suspicabatur, ducente eo Eustathio, ἀείδηλον. τὸν μέγ' ἀρίζηλον Vrat. b.

ὅς περ ἔφηνε. Legit quoque sic Hesych. ὅς περ ἔφηνεν. ὅς περ καὶ φανερὰ (φανερὸν) ἐποίησε. Est tamen ὥσπερ in Barocc. et Sch. Ven. ad Il. T, 407.

319. Λᾶαν γάρ μιν ἔϑηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. — ἀϑετεῖται. sed immerito et per prauam grammaticorum operam in vs. 318. Atqui iam Aristoteles versum

legerat, quod e Sch. B. ad 305 assequor, et Cicero ipse: — *et duro formauit tegmina saxo.*

ἀγκυλομήτεο Ald. 2. intulerat. Reuocauit Turneb. — μήτεω.

320. ⸖ signo in Scholiis nil respondet. In Townl. versus inter lineas scriptus erat.

321. 322. Suspicari licet vtriusque versus sententias fuisse olim iunctas: Ὡς οὖν — ἑκατόμβας· Κάλχας αὐτίκ' ἔπειτα — Cum itaque ostentum hoc sacris interuenisset, Calchas statim vaticinatus est. Deest quoque δ' post Κάλχας in Mori et Barocc. Producta autem est vltima in Κάλχας, nam erat primo Κάλχανς, αντος. Etsi nec δὲ, quod in apodosi haud insolens est, abiicere sic necesse esset. At Cicero et ipse aliam lectionem habuisse videtur: *Nos autem, timidi stantes, mirabile monstrum vidimus in mediis diuom versarier aris.* Legerat ergo iunctim cum superioribus: ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν, οἷον ἐτύχθη, ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰςῆλθ' ἑκατόμβας. vbi οὖν parum accommodatum erat: deberet esse, ὡς δὴ, ὡς ἄρα aut simile aliud. Vt nunc legitur, est noua sententia: ὡς. hoc modo, ita, ostentum diuinum interuenit sacro.

πελώρια Barocc.

322. θεοπροπέων. In vitium θεοπρεπέων consentiunt multi, in his Vrat. A. ed. Flor.

323. τίπτ' ἄνεῳ ἐγένεσθε. Interpretatus est iam Apollon. Lex. laudatis verbis: ἄνεῳ, ἐκπεπληγμένοι, καὶ οἷον ἀνῴιοι, (immo ἀνίωοι) ἄφωνοι δι' ἔκπληξιν. Sch. br. ἄφωνοι. κατὰ στέρησιν τῆς ἰωῆς, ὅ ἐστι τῆς φωνῆς. cf. eadem ad Γ, 84. Et de etymo v. plura tentata in Etymol. et Hesych. Scribunt passim ἄνεω sine iota, etiam Ven. Debuit esse ἀνέοος. ἀνέοοι, ἄνεῳ.

325. ὅου ad τέρας esse referendum, monent Sch. B. L. De voce ὅου pro οὗ v. Etymol. add. Knight p. 48.

ὀψιτέλευτον Vrat. b. Sed ὀψιτέλεστον satis firmant grammatici: vel Apollon. Lex. h. v. Cicero: *haec por-*

tenta tarda et sera nimis. non nisi anno decimo euentum habitura.

328. ⸗ quod αὖϑι dictum est pro αὐτόϑι. nam dixerat ista Calchas in Aulide; bellatum autem est ad Ilium. Sch. A. L. Traduxit ergo Calchantis verba in rem praesentem Vlysses; nam e persona Calchantis fuisset ἐκεῖ.

τοσαῦτ' vitiose editum erat ante Turnebum. Firmant τοσσαῦτ' codd. Cant. bini. Ven. aliique. In Mori erat ὡς ἡμεῖς γε τοσαῦτ'. Antiqua lectio haud dubie fuit ὡς ἡμεῖς τοσσαῦτα ϝέτεα (ἔτη) πολεμίξομεν. In Lips. Vrat. a. vno Vindob. πολεμίζομεν.

330. κεῖνός ϑ' ὣς ἀγόρευε. Sic Herodianus et Aristarchus: Sch. B. et L. At Sch. A. „οὕτως Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ ϑ. Ἀρίσταρχος δὲ διὰ τοῦ τ." Scilicet non τ' ὥς, quod fieri nequit, sed τώς, quod videbimus inf. Ξ, 48. vbi idem versus iteratur, et tertio loco Od. Σ, 270. Iterum aliter Etymol. p. 508 vbi κεῖνός ϑ' ὣς est Herodiani lectio, at Aristarchi: κεῖνος τόσσ' ἀγόρευε. quod nec ipsum male se habet. Cum non perscripta haec ab Homero, sed ab aliis auditu accepta essent, et ex auditu prima exempla exarata: ΚΕΙΝΟΣΤΟΣΑΓΟΡΕΥ. potuit scribi τως, τοσσ' ϑ' ὥς. Pro nouissimo militat: ὣς ἀγόρευ' ὁ γέρων Od. Θ, 570. Ν, 178.

τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται. Sch. Lips. τελεσϑήσεται. Immo *in eo sunt vt euentum habeant.* Etsi omnino in vaticiniis futura per praesens enuntiantur.

331. ἀλλ' ἄγε. Barocc. Vrat. c. ἀλλά γε.

332. αὐτοῦ, εἰςόκεν ἄστυ. vn. Vindob. αὐτοὶ — εἰςόκε. Apud Herodot. et Hippocr. est ὅκε pro ὅτε, quod in Homero non occurrit. Dicas in εἰςόκε occurrere. Verum hoc est factum εἰς ὅ κε, εἰς ὅ ἄν. Πριάμοιο ἕλωμεν est hiatus: quem Bentl. iam vidit et sustulit reponendo ἀλώῃ. nam est hoc ϝαλώῃ.

333. Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον. peccant vltima in doctrinam de digamma in ϝιάχω. Inf. Δ, 506 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον. Bentl. variis modis occurrit. Ἀργεῖοι μέγα ϝίαχον,

vel δ' ἐπίϊαχον vel ὥς φάτο. λαοὶ δὲ μέγα ϊάχον. Praefero mediam emendationem.

335. ἐπαινήσαντες. ἐπαινέσσαντες Mori.

336. Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Sch. A. ἱππότα. ἀντὶ τοῦ ἱππικός. νῦν δὲ φυγάς. Similiter Sch. br. Eustath. p. 305, 5. ad vſ. 628. vbi ἱππότα Φυλεύς. Apollon. Lex. h. v. οἱ μὲν νεώτεροι ἱππότην τὸν φυγάδα λέγουσι. repetit Hesych. repetunt et alibi vt ad Ξ, 117 quod ab alio auctore profectum esse debet, et Sch. Hesiodi Sc. Herc. 216 ἱππότα Περσεύς. Merito mireris veteres in hoc incidisse, vt ἱππότην per φυγάδα interpretarentur, quia nonnulli heroes exularunt; cum tamen commune sit heroum epitheton ἱππότης, quia curru vehebantur, maxime in praeliis. Alio modo ἱππόται dicti sunt in ciuitatibus, qui primis classibus ciuium erant adscripti, quia equis alendis pares opes habebant.

Γερήνιος, primo nunc loco memoratur; quia ἡ Γέρηνος, τὰ Γέρηνα, ἡ Γερηνία, (tam varie flectitur nomen) Messeniae vrbs, (Strabo VIII, p. 552 B.) Nestorem adolescere vidit; v. Apollod. I, 9, 9. et Not. p. 154. cum Schol. ad h. l. Fuere quoque qui Γερήνιος acciperent ἔντιμος· vt Apollon. Lex. h. v. ἐν γέρᾳ ὤν ap. Eustath. inscite.

337. Orationem Nestoris ab arte rhetorica commendatam esse vult Dionyſ. Hal. Art. 8. ſ. 12. Cum Vlysses a discessu copias reuocasset, nunc porro Nestor vt educantur copiae in aciem suadet: vt gratificetur Agamemnoni: vſ. 370. Ita tandem effectum, quod Agamemnon infelici inuento perturbauerat, vt Achiui ad bellum continuandum vel sine Achille adducerentur. Patet quoque ex e. l. disceptatum fuisse (ζήτησιν fuisse) inter rhetores, vtra oratio, Vlyssis an Nestoris, alteri esset praeferenda; at ipse docet, vtramque consilio diuerso respondisse. ἀγοράασθε. an ἠγοράασθε scribendum sit. dubitant Moschopulus et Barnes. perperam; nam e trinis syllabis breuibus vna potest produci tono.

339. πῇ δὴ συνθεσίαι — βήσεται — Erat inde a Flor. editum ποῦ parum grammatice ποῦ βήσεται. cum ad locum sit πῇ vt Θ, 229 πῇ ἔβαν εὐχωλαί; cf. Etymol. quorsum abierunt. Laudauerat πῇ e codd. Barocc. Laud. Cant. et ed. Dionys. Halic. Art. c. 9, 6. Barnes, addiderat Eustathium et Lips. ms. et probauerat Ernesti, vnde receptum est a Wolfio; firmant id omnes codd. meliores, cum Schol. Scribitur πῆ et πῇ. prius accuratius, ex ᾗ, ᾗ, πῇ, vt τῇ. In fine versus ὑμῖν in ed. Lips. Ern. non est varietas sed operarum error.

340. ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο — grammatici γενοίατο et βήσεται et reliqua pro praeteritis dicta esse volunt. At enim solito more γενοίατο est optat. pro futuro. Adscripsi itaque vs. 341 interrogationem.

ἐν πυρὶ δὲ recitat Schol. Aristoph. Acharn. 278. At δὴ etiam ap. Hesych. legitur in μήδεα.

341. σπονδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιαί, ᾗς ἐπέπιθμεν. — quod, quum σπονδαὶ ἄκρητοι dicantur, nulla aqua vino admixto, alio tamen loco: κρητῆρι δὲ οἶνον ἔμισγον (Γ, 269) legitur, de vino Troum et Achiuorum mixto, hoc est accipiendum. Dices potius, altero loco ἔμισγον esse vocem generalem, miscere, κίρνασθαι, μίσγειν, simpliciter infundere. Versus iterum legitur Δ, 159.

De ἐπέπιθμεν v. ad Ξ, 55.

342. αὔτως γὰρ ῥ' ἐπέεσσι. αὔτως, εἰκῇ. μάτην. Sch. br. ματαίως Apollon. Lex. h. v. Recte Porphyrius tamen ad K, 165 vult esse ὡσαύτως, quemadmodum Ψ, 74. Et hoc est, quo Schol. Amst. spectat, laudando: οὕτω μὲν φασιν φαγέμεν καὶ πινέμεν οὕτως. (Od. Π, 143.) αὔτως et h. l. scribitur in Flor. et ms. Lips. a m. sec.

γάρ ῥ' ἐπέεσσι. Iterum manifesta interpolatio primitiuae scripturae ΓΑΡ ϜΕΠΕΕΣΣΙ. Abest quoque ῥ' a codd. vt vno Ven. et ab Hesychio. At est in Apollon. voc. αὔτως, et in Etymol. idque Leid. Sch. h. l. in bonis exemplaribus fieri solere ait, vt ῥ' inferatur: καὶ παρεισκρίνεται ὁ ῥα σύνδεσμος, ὁ τῷ ποιητῇ φίλος ἐν συγκλοιφῇ

συνήθης. At non poetae hoc debetur, sed grammaticis qui digamma ignorabant.

344. Ἀτρείδη, σὺ δ' ἔθ' ὡς πρὶν, — Vrat. c. Eton. Cant. σὺ δέ θ' pro σὺ δέ τε. nec male. Corrupte σὺ δ' ὡς πρὶν ap. Themist. Or. XV, p. 198.

345. Ἄρχευ' Ἀργείοισι. Legebatur ἄρχευ pro ἄρχου. sicque vbique in codd. et Schol. Esse tamen vitiosum hoc, satis constat. Nam Homericae formae sunt ἄρχειν τινὶ et τινὸς, et ἄρχεσθαί τινος, non vero τινὶ, at ἀρχεύειν τινί. vt E, 200 ἀρχεύειν Τρώεσσι. Scribendum ergo ἄρχευ' quod fecerat iam Clarke, monente Stephano.

346. τούσδε δ' ἔα. Legitur sic iam inde a Flor. male Steph. ed. τοὺς δὲ δ' ἔα. Aliud vitium in Codd. τοὺς δ' ἔα.

ἕνα καὶ δύο. argutantur in hoc Sch. Est omnino dictum pro paucis. Respicit Nestor Achillem et verba A, 169 Νῦν δ' εἶμι Φθίην τε.

347. νόσφιν βουλεύωσ'. Sch. A. „ὅτι, βουλεύωσιν, αἱ Ἀριστάρχου." Est ergo haec Aristarchea lectio, quam habemus, inde, ab Ald. 2. et Rom. Quaeras, quae igitur fuit alia? βουλεύσωσ' puto; nam et in Flor. Ald. 1. ita legitur, et in Vrat. a. b. A.

ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν. Erat αὐτοῖς in Flor. Ald. 1. Intulit αὐτῶν Ald. 2. sicque codd. Est tamen αὐτοῖς in Vrat. c. et superscriptum in Lips. ms.

348. πρὶν Ἄργοσδ' ἰέναι iungunt grammatici inscite cum ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν cum ἰέναι. saltem sic supplendum: αὐτῶν βουλευσάντων ἰέναι. v. Notam.

349. ἠὲ καὶ οὐκί. — quod οὐκὶ est non οὐχί. vt sup. 300. εἴτε καὶ Barocc. Mori a pr. m. etiam Cant. Vrat. b. c. item ed. Flor. quam statim Ald. 1. deseruit. Erat tamen ἠὲ καὶ οὐκί iam sup. 300. Ceterum nescio an ex vs. 348. 349 efficta sit lectio ap. Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2 πρῆσεν ἐνὶ στήθεσσιν ἐρισθενέος Διὸς ἀλκὴν γνώμεναι —

351. νηυσὶν ἐπ᾽ ὠκυπόροισιν. Ven. ἐν. Qui gloriolam e nouis lectionibus inferendis quaerit, inferet hoc in ed. nam est hoc perpetuum νέεσθαι. ἰέναι. βῆναι ἐν νηΐ, ἐν νηυσίν. v. c. Od. Γ, 131 βῆμεν δ᾽ ἐν νήεσσι. Σ, 180 et al. Contra βῆναι ἐπὶ νηυσὶν est ἐπιβῆναι, aggredi, ἐπιγενέσθαι, vt inf. Θ, 180. at si est conscendere, erit βῆναι ἐπὶ νηῶν Od. Θ, 500. I, 101. vt ἐπὶ ἵππων, ὀχέων, δίφρου. quo sensu est ἐπὶ νῆα Od. Δ, 731.

353. ἀστράπτων ἐπιδέξι᾽, ἐναίσιμα σήματα φαίνων. ⊱ quod ἀκαταλλήλως haec dicta, seu per anacoluthum: φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι Κρονίωνα — ἀστράπτων et φαίνων. Sch. A. Consentiunt in hoc omnes; v. inprimis Eustath. De figura hac inter grammaticos decantata, quam proprie negligentiorem orationem dixeris, cf. inf. ad Z, 396. Et vtuntur in ea declaranda loco nostro grammatici, vt Lesbonax p. 188. ad quem cf. Valken. ad Phoen. p. 101 sq. Expectabam fore cui versus suspectus esset tanquam a rhapsodo intercalatus; nam Nestor debet cogitare de ostento ab Vlysse paullo ante memorato, deuoratis a serpente nouem passeribus. Nunc, si versus probus est, inexpectato et praeter rem arcessit Nestor ostentum nouum ac diuersum e fulmine. Excitant tamen versum multi grammatici, vt Schol. Pind. P. IV, 350. VII, 4. Etymol. in ἐπιδέξια. e scriptoribus praeter Plutarch. nemo. De voce ἐπιδέξια cf. sup. ad A, 597.

354. τῷ, μή τις. Ven. et Etymol. in τῷ legunt τῶ sine iota. cf. inf. ad vs. 373.

355. πρίν τινα πὰρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι. Aristarchus πρίν τινὰ περ. quod et in Commentariis eius (ὑπομνήμασιν) erat. Schol. A. B. L. οὐ καλῶς addit Sch. L. Scilicet παρὰ vel σὺν vix bene abesse potest.

356. ⊱ aduersus eos qui contendunt, in Iliade Helenam inuitam a Paride rapi, in Odyssea volentem. (Scilicet hi verba Ἑλένης ὁρμήματα στοναχάς τε acceperunt esse *ipsius Helenae gemitus*.) At supplendum esse περὶ, et accipiendum de *aliorum* moerore propter Helenam; vt sit τιμωρίαν λαβεῖν ἀνθ᾽ ὧν ἐστενάξαμεν καὶ ἐμεριμνή-

σαμεν περὶ Ἑλένης. Sch. A. Eadem fere habent B. et L. Sch. br. et Apollon. de Syntaxi lib. II. p. 166. Manet vel sic difficultas, quo sensu ὁρμήματα dicta sint. Aiunt B. et L. τὰ μεριμνήματα. quem vsum vocis docere debebant; Schol. br. ἐνθυμήματα. *cogitationes animi, consilia.* Etym. ὁρμήματα, ἐνθυμήματα, Φροντίδες. Et Hesych. ὁρμήματα, μέριμναι. At Eustath. de *profectione Helenae* cum Paride accipit, et στοναχὰς de eius poenitentia. Sane omnia melius se haberent, si illa *inuita* abducta fuisset, ita vt de iniuria sibi facta conquereretur; sic vlciscerentur Achiui Helenae *raptum* et *dolorem ex iniuria.* Apollonium Lex. in οἴμησεν, putes οἰμήματα legisse, quae ὁρμήματα interpretantur: pro quibus sunt οἴματα Il. Φ, 252. αἰετοῦ οἴματ' ἔχων. Ortum autem οἶμα ex οἴμημα, vt κῦμα. ap. Etymol. et Eustath. ex κύημα. vel κύκημα.

Ceterum illud miror, neminem animaduertisse, versum ex 590 huc, in locum alienum esse illatum: qua obseruatione totus versus corruit.

Primo loco in h. v. occurrit vox Ἑλένη. quam cum digamma olim fuisse pronuntiatam constat, vel ex Dionys. Hal. 1, 20, et antiquo carmine apud Pausan. V, 19. p. 425. Τυνδαρίδα Ελεναν. Bentleium vidi in restituendo digamma subinde haerere, alia loca tentare, alia omittere. Verum dubitandum non est, in hoc nomine, vt et in Ἕλενος, digamma omnino ignorari ab Homero.

357. εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει. Vrat. b. ἐθέλοι. ἐκπάγλως vt Γ, 415 ἔκπαγλα φίλησα. et Callim. in Del. 247 ἀλλά μιν ἔκπαγλόν τι σεβίζομαι.

360. ἀλλὰ, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μήδεο. Vrat. a. ἀλλ' ἄναξ, αὐτὸς εὖ μὲν μήδεο. parum suauiter.

362. Fuit quaesitum, cur nunc demum, nec statim initio belli aduersus Troianos suscepti, Nestor tactices curam iniecerit Achiuis. Respondent, Achillis virtutem ipsis adhuc nullum tactices desiderium reliquisse. Sic Sch. B. L. ad h. v. et ad 368. Sch. A. item Eustath. qui aliam

caussam addit, quod acie adhuc inter Troianos et Achivos pugnatum non fuerat.

κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον. κρίνειν h. l. esse διαχωρίζειν, (quod et Dionys. Hal. substituit) notatu dignum habet Apollon. Lex. h. v. scilicet alibi est ἐπιλέγεσθαι, vt Z, 188 κρίνας φῶτας ἀρίστους, h. e. ἐπιλεξάμενος.

φῦλα ac φρήτρας quomodo interpretarentur, dubitasse veteres apparet. φῦλα esse τὰς φυλὰς, satis constat; vt φρήτρας τὰς φρατρίας: has volunt dictas esse vt *in ciuitatibus*; quod tamen alienum est ab ordinandis copiis. Apollon. Lex. in φρήτρη. „proprie, ait, est πατρία (h. e. φρατρία) ἡ συγγένεια. at improprie Homerus ea voce designat τοὺς κατὰ πόλιν μαχομένους. σημαίνει δὲ διὰ τῶν φυλῶν τοὺς κατὰ ἔθνη (sc. μαχομένους). Accepit igitur „copias *secundum populos et ciuitates* dispositas." Non male hoc, si modo de verborum vsu hoc, et ista quidem aetate, constaret. Accedunt tamen alii. φρήτρας, συγγενείας et φῦλα ἔθνη, ὅ ἐστιν ἴδια πλήθη, reddunt Sch. br. ἔθνη et συγγενείας Eustath. Hesych. Suidas. Cf. Notam ad h. v. et Commentationem de acie Homerica.

φήτρας. φήτρη. φήτρηφι plures scribunt, in his Vrat. A. quomodo φατρία apud Pindarum.

Ἀγάμεμνον. legitur inde ab Ald. 1. Erat Ἀγαμέμνων in Flor. vt est in Vrat. c. cf. inf. B, 434.

363. ὡς φρήτρη — Excitatur versus a Plutarcho in Pelopida p. 218 et Sympos. lib. I. Probl. 2. et Dion. Or. LVI, p. 293 R. item Dionys. Hal. Art. rhet. c. 8. f. 12. et c. 9, f. 5. vbi ἀρήγει in codd. est. Disputatum quoque, sitne scribendum cum Iota φρήτρηφι vs. 363. cf. Etymol. h. v. Vide de hoc ad Θ, 300.

364. εἰ δέ κεν ὣς ἔρξῃς. Etiam h. l. variat ἔρξῃς et ἕρξῃς. v. ad A, 315. ἔρξεις Vrat. c.

πείθονται. pro hoc est πείθονται in Lips. Townl. Eton. Vrat. A. b. Mosc. 1. a m. pr. et tribus Vindob. etiam in Dionys. Hal. l. c.

366. κατὰ σφέας γὰρ μαχέσονται. Erat vulgata lectio inde ab Ald. 2. Eſt μαχέονται in Ven. Sch. A. B. L. tum cod. Mori, Eton. Lipſ. trinis Vrat. Townl. Moſc. 1. item in edd. Flor. Ald. 1. Add. Dionyſ. Hal. l. c. Art. rhet. c. 9. ſ. 5. vbi duo Codd. μαχέονται.

367. γνώσεαι δ' εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις. Obuia res eſt, γνώσεαι eſſe binis ſyllabis pronuntiandum. Barnes tamen δ' ſuſtulerat, lectionem Heſychii ſequutus in θεσπέσιον. Si tamen nunc γνώσεαι ſcribitur, cur non et vſ. 365?

θεσπεσίῃ male ad κακότητι retulerunt. recte alii βουλῇ ſubſtituerunt (malim, μοίρᾳ). Ven. A. λείπει, βουλῇ. ὡς Πίνδαρος. (non memini in eo occurrere, ſed μοῖρα θεοῦ, θεόμοιρος, et ſimilia.) θείᾳ βουλήσει καὶ οὐ συμφύτῳ κακίᾳ Porphyr. Qu. Hom. ſ. 5 fere cum Heſych.

De ἀλαπάζειν, quae vox Homerica eſt, non monent grammatici, niſi ad E, 166.

368. ἢ ἀνδρῶν κακότητι. Sch. A. „Πτολεμαῖος περισπᾷ τὸν η, διαπορητικὸν ἐκδεχόμενος.“ leg. διαπορητικὸν οὐκ ἐκδεχόμενος· addunt Schol. B. L. ἵν' ᾖ, τῇ ἰδίᾳ. Apparet Ptolemaeum ſcripſiſſe ῇ ἀνδρῶν κακότητι. h. e. ἑαυτῶν. ſua ipſorum ignauia. At Alexio (haud dubie cum aliis) ἢ disiunctiue: (vt ſuppleatur: εἰ ἢ θεσπεσίῃ ἢ κακότητι.)

370—374 ſunt ap. Dionyſ. Hal. l. c. vt et vſſ. 362. 368.

371. Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε — Hunc cum ſeqq. reſpicit Cicero de Senect. 10. et verba τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες Ariſtot. de Rep. III, 16. Plutarch. an ſeni ger. resp. p. 789 F. et paſſim Ariſtides ſimilesque ſcriptores, vt Themiſt. Or. XIII, p. 172. adde Virgil. Aen. XI, 285.

373. τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις. Ven. τω. et Sch. A. τὸ τῶ πῶς σημαίνει. ἐπὶ μὲν τοῦ τοιούτου περισπᾶται. καὶ τὸ ι οὐκ εὖ. Quomodo πῶς locum habeat, non aſſequor. Sed veterum doctrina haec fuit. Vbi nos ſcribimus τῷ, (ἐν τούτῳ ἄρα, quare) vt σύνδεσμος αἰτιολογικὸς ſit pro δι' ὅ, διότι, ſcripſere illi τῶ vel τὼ, vt eſſet factum ex

τὸ (quod ſaepe pro δι' ὃ occurrit) et productum τὸ ὅ, τῷ, τῶ. Accipiendum potius pro οὕτως. v. Etymol. in τῶ. ſicque Apion reddit apud Apollon. Lex. h. v. p. 663. cf. ſup. 250. 354.

De voc. ἠμύειν v. ſup. ad vſ. 148.

375. ἄλγε' ἔδωκε. v. ſup. A, 2 Dicta haec 375—380 et 381. eſſe magna cum arte, vt vel confeſſione ſua et miſeratione animos ſibi Achiuorum placet, cenſet Dionyſ. Art. 9, 5. et c. 8, 12. Certe ſine arte natura et res adducere ad poenitentiam debuerunt.

377. μαχησάμεθ' reſcripſi pro μαχεσσάμεθ' cum Ariſtarcho, apud Schol. A. vt eadem ſcriptura vbique ſeruetur: v. ſup. ad A, 298. alioqui nil refert, vtrum ſequaris. μαχεσσέμεθ' etiam in Dionyſ. l. c. editum eſt.

378. ἐπέεσσιν. ἐγὼ — Vindob. codd. ἔπεσιν γ' vel ἔπεσιν. indocte.

380. ἀνάβλησις hic et Ω, 655 eſt ἀναβολή. ὑπέρθεσις τοῦ κακοῦ. Sch. br. et Heſych. h. v.

381. Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα. ⸖ videtur στιγμὴ ad voc. δεῖπνον ſpectaſſe, quod nunc eſt τὸ ἑωθινὸν ἄριστον· v. Schol. Heſych. Etymol. add. inf. ad Λ, 86. Inter populos rudiores et barbaros nullum eſſe ſumendi cibi conſtitutum tempus, nunc ferorum populorum exemplis ſatis conſtat. At inter veteres ad faſtidium vsque diſputatum fuit de temporibus cibi ſumendi in vita heroica. Trina fuiſſe tempora multi ſtatuebant, eoque traxerant voc. ἄριστον, δεῖπνον, δόρπον. Ita ipſe Aeſchylus Palamedi hoc tribuerat: σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα ἄριστον, δεῖπνα δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρία· Addiderant alii tempus quartum. Alii hoc negarant fuiſſe; vnde tot diſputationes ortae de voc. δεῖπνον et δόρπον, in quibus excutiendis otium conſumat qui volet: v. Heſych. in ἄριστον et primo loco Athen. I, 9. p. 11. e quo multa petiit Euſtath. ad Il. Ω, p. 1358, 3. Od. Π, pr. et al. Ceterum verba verſus huius in iocum verſa videbis πρὸς τοὺς ἐρίζοντας ἢ σοφιστιῶντας ap. Plutarch. Sympoſ. Qu. I. pr.

382. Etiam hi versus passim excitantur. Lepide Themist. XV extr. subiicit: θηξάσθω δὲ πρὸ τοῦ δόρατος, τὸν θυμὸν — θέσθω δὲ πρὸ τῆς ἀσπίδος, τὴν εὐθυμίαν.

εὖ θέσθω. Sch. br. εὐτρεπισάτω. At Sch. B. L. ἀντὶ τοῦ περιθέσθω.

384. ἀμφὶς ἰδὼν Homericum esse nequit propter metri vitium in ϝιδων; fuit haud dubie ἀμφὶ ἰδών. αμφι ϝιδων. nam ἀμφὶ et ἀμφὶς promiscue dicta sunt pro περὶ aduerbialiter.

385. ὥς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηϊ. Ex quod πανημέριοι h. l. id diei est, quod eius iam ex parte praeteriti adhuc restabat. Alia obseruatio est de variis notionibus τοῦ Ἄρης. Mirum autem, Agamemnonem pugnam promittere per totum diem faciendam, non autem: pugnandum esse vsque dum vicerint.

ὥς τε πανημέριοι Vrat. a.

388. ἀμφὶ στήθεσσι. Eton. Vrat. b. c. Mosc. 1. στήθεσφι. variat quoque in codd. Vindob.

389. ἀσπίδος ἀμφιβρότης. Est ἀμφιβρότη, ἡ περὶ ὅλου τὸν ἄνθρωπον ἀσπίς. Apollon. Lex. h. v. Eadem aliis verbis tradunt Sch. br. Hesych. Etymol. Eustath. verbo est ἀσπὶς ἀνδρομήκης.

391. ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης — Similia Verba sunt Hectoris inf. O, 348—351. vtrumque locum memoriter recitando confudisse videri debet Aristot. Ethic. III, 11. dum recitat: ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης πτώσσοντα νοήσω, οὔ οἱ ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας. At locum nostrum recitat de Rep. III, 14. vt doceat, potestatem regum latius patuisse, quoties imperium bellicum ad eam accesserat. In fine adiicit: πὰρ γὰρ ἐμοὶ θάνατος, quod a philosopho profectum esse nequit.

ὃν δ' ἂν ἐγὼ Vrat. a. forte ex Il. O, 348. ἐγὼν grammaticis debetur pro ἐγώ. Nil mutat Dionys. Hal. l. c. Art. 9, 5 vbi tres hi vss.

392. παρὰ νηυσὶ κορωνίσι. Epitheton iam A, 170 occurrebat, varie a grammaticis vexatum. Optime Apollon. Lex. αἱ καμπυλόπρυμνοι. Dicitur scilicet κορώνη de

parte nauis extrema incuruata; simili modo, quo de arcus cornibus, v. c. Jl. Δ, 111. sic et κορωνὶς in aedificiis et voluminibus cf. Etymol. Nec memorandus Apion, qui a κάρα, quod etiam τὸ τέλος est, ductum esse voluit, quasi καρανίδας, nec alii, qui a cornicum nigredine vocem duxerunt.

393. ἄρκιον ἐσσεῖται Aiunt hoc ἐσσεῖται esse Doricum. Saltem antiquum dicam: ab ἔω fuit ἔσω, et ἐσέω, ἐσσέω, cf. Etymol. in ἔσσεται. et Eustath. p. 655, 10. ἄρκιον interpretantur ἱκανὸν, ὠφέλιμον. (Sic sane accipiendum est inf. O, 502. K, 304. Od. Σ, 357.) Etymol. Hesych. Sch. br. hic et αὔταρκες. ἕτοιμον Apollon. Lex. h. v. Et Schol. Sophocl. ad Trachin. 724 (711) οὐκέτ' ἀρκεῖ. ὠφελεῖ. Ὅμηρος· ἄρκιον ἐσεῖται. qui vocis vsus alieni sunt ab h. l. Melius alii ad primitiuam vocis vim τοῦ ἀρκεῖν, ἐπαρκεῖν, redierunt: cf. Eustath. Est adeo h. l. ἄρκιον, τὸ ἐπαρκοῦν, *quod prohibet quo minus.* Vt inf. 873 οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Proprie est ἀρκεῖν *sufficere*, tum πρός τι, *parem esse ad propulsandam vim, opitulari*, adeoque *malum auertere*, omisso fere πρός. Homerum ante oculos fuisse Sophocli in verss. Antig. 314. 5. οὐχ ὑμῖν ἅδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν. notat Sch. ad e. l.

394. μέγ' ἴαχον iterum vitiose: v. ad vs. 333. fuisse puto Ἀργεῖοι δ' ἐπιϝίαχον.

395. ὅτε κινήσει Νότος ἐλθὼν προβλῆτι σκοπέλῳ. Ita vulgo interpungitur parum commode, vt aut ἐλθὼν σκοπέλῳ iungendum sit, aut κινήσει σκοπέλῳ pro ἐπικινήσει. At ὅτε κινήσει Νότος ἐλθὼν, absolute interpositum puta; et iunge ἐφ' ὑψηλῇ ἀκτῇ, προβλῆτι σκοπέλῳ, per appositionem. — Etiam hic κινήσῃ Venetus et vn. Vindob. vt sup. 147. Rhetorice locum illustrat Plutarch. de Homer. poesi §. 10. extr.

396. τὸν δ' οὔποτε praue Vindob. ὅν γ'.

397. ὅταν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται. — quod γένωνται (τὰ κύματα) Homerica lectio est; quam et Aristarcheam

ἐκδόσεις habebant, et Aristarchus exposuerat in Commentariis (ὑπομνήμασι) memorante Didymo. Refinxerant γένηται editiones minus frequentatae et in vsu habitae (ἀήθεις). Scilicet Homerica aetate nondum sollenne fuit neutra pluralia cum verbo singulari iungere; sed vsus adhuc fuit promiscuus modo verbi singularis modo pluralis. Saepe itaque de varietate lectionis fuit in his monitum.

398. ἀνστάντες δ' ὀρέοντο. Fuit ὄρω. ὀρέω. ὀρούω. Non adeo miror, ὀρόοντο esse in Cant. mſ. et Hesych. ex h. l. emendando in ὠρέοντο et ὡραίοντο. ὥρμων. ἐπορεύοντο. quae iam Bentl. notarat. κατὰ νῆας vnus Vindob: παρὰ ν.

399. κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας. codd. et edd. ante Barnes incuria metri κάπνισαν. vt adeo nec cum iudicio κνίση et similia scripsisse videri debent, si in iis antiquiores litteram haud geminant.

400. ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν. In Vrat. b. vno Vindob. Schol. ad E, 372. et Themist. Or. V, p. 69 ἔρεξε. Sed tempora haec eandem vim habere in locis similibus vides vel hic: ὀρέοντο. κάπνισσαν. ἕλοντο. ἔρεζεν. ἱέρευσε. κίκλησκε. Subtiliorem temporum curam in Homero frustra quaeres.

θεῶν αἰειγενετάων. Vrat. c. diuisim αἰεὶ γενετάων. quod in hac voce fieri nequit, vt nec in αἰθρηγενέτης et in ceteris. αἰειγενέτης autem non est qui semper generat, sed qui semper existit. v. Etymol. Hesych.

401. θάνατόν τε φυγεῖν καὶ — haud dubie τε vel sine libro scripseris, sequente καί, quam quod in edd. erat, θάνατόν γε. Exhibent quoque τε Cant. Vrat. b. Townl. Mosc. 1. 2. et nunc quoque Ven.

403. πενταέτηρον. Emendat hinc Bentl. glossam Hesychii in πεντεστατήριον. Iterum hic versus inf. H, 315 occurrit.

404. Versum recitat Apollon. Lex. et ex eo Hesych. in γέρων. ἐπὶ τοῦ ἐντίμου et Athen. V, pr. p. 186 F. docens hinc, qui sint vocandi. Παναχαιοὶ primo nunc loco memorati, de quibus v. ad B, 684.

408. αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος. Multum luſerunt veteres in hoc verſu memorando, αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε, dum, modo paraſiti partes ſuſtinere viſus Menelaus, modo ille hoc opprobrio liberatur: v. Athen. IV, p. 178. Euſtath. ad h. l. et ad Σ, p. 1148, 30. Praeiuerat Plato in Sympoſ. pr. p. 174. hinc Lucianus et al. Vix putes ſerio haec agi. Nam fratrem ad fratrem nec vocatum venire, quid tandem mireris? — βοὴν ἀγαθὸς primo nunc loco occurrit. Ad vociferationem referunt lexica et Schol. B. L. idonea de cauſſa, quia voce vtendum erat heroibus, nullo alio pugnae ſigno inuento. At alii βοὴν τὴν μάχην interpretati ſunt: Euſtath. Apollon. Lex. et ex eo Heſych. militat pro his frequens vſus voc. βοὴ pro μάχη. et βοῇ θοὸς N, 477.

409. ᾔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν — Athen. IV, p. 177. inducit aliquem ita diſſerentem, quaſi hic verſus a nonnullis inſertus ſit, qui cauſſam reddere vellent, cur Menelaus vocatus non eſſet. Pertinet hoc ad easdem argutias, de quibus vſ. antec. dictum.

410. οὐλοχύτας ἀνέλοντο v. ad A, 449.

411. τοῖσιν δ' εὐχόμενος. Erat vulgata τοῖσι δ' ἐπευχόμενος quod alienum ab h. l. Melior lectio erat in codd. Mori. Cant. Barocc. Laud. Vrat. a. (alludit Vrat. b. τοῖσι δ' εὐχ.) Townl. et nunc Venetus.

412—418. recitat Dio Chryſ. Or. II, p. 96 et dignas deo preces eſſe iudicat Philoſtr. Heroic. c. 19. Nobis notatu digniora ſunt vetuſtioris ſermonis veſtigia.

412. Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε — ſ— quod in nonnullis lectum; Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων. At non bene hoc in ore regis Argiuorum, qui ad Troiam expugnandam venerat. Ita Priamus aut Hector loqueretur. Vulgata eſt ap. Dion. Chryſ. l. c.

414. πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν — καταπρηνὲς iunxiſſe videntur Schol. br. inde alii; et codd. Vrat. b. c. vt eſt in χερσὶ καταπρηνέσσιν et χειρὶ καταπρηνεῖ, v. ad Π, 792. Et Heſych. καταπρηνές. κατὰ πρόςωπον. ἐπὶ στόμα. καταφερές. (καταφερές.) Sed fortius καταβαλεῖν. et

πρηνὲς per se satis notum pro, *praeceps*. v. Eust. Hesych. Etymol. qui Herodoteum comparat, vrbem ἐς γόνυ πεσεῖν. Hinc quoque ἠμύειν sup. 373. Laudat versum Apollon. Lex. in αἰθαλόεν, ex quo huc spectat: τὸ καταθαλωθῆναι ἄξιον — ἢ πρὸς τὸ· δός με (quod de suo interponit grammaticus) βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον αἰθαλόεν, ὑπακουστέον· ὥστε αἰθαλόεν ποιῆσαι. quod verum. Habet quoque δός με Plutarch. de superstit. p. 169 C. vbi vs. hunc recitat.

415. πρῆσαι. Hoc et apud Etymol. in πρήθω — ἐμπυρίζω. pleraeque ap. Schol. A. et ipsae Aristarcheae habebant πλῆσαι. quod est deterius. Notatum quoque hoc a Tollio ad Apoll. l. l. e msf. Par. Regio. Ap. Hesych. est πρῆξαι vitiose pro πρῆσαι.

417. ἡ quod χαλκῷ ῥωγαλέον pro ῥηγέντα. Apollon. Lex. h. v. τὸν διεῤῥηγμένον θώρακα.

418. λαζοίατο. λαμβάνοιντο. Hesych. et λαδοίατο, λαμβάνοιντο. scr. λασδοίατο. Bentl. (iam obseruatum ad Hesych.)

420. ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρὰ, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλε. Est ἱερὰ in Flor. et Ald. 1. Sane nil refert, modo binis syllabis pronunties. πόνον δ' ἀλίαστον legerat et interpretatur Schol. A. — ὄφελλεν, simpl. *dedit, immisit* vt iam Plato in Cratylo p. 417 C. καὶ Ὅμηρος πολλαχῶς κέχρηται τῷ ὀφέλλειν. ἔστι δε τοῦτο τοῦ αὔξειν καὶ ποιεῖν ἐπωνυμία.

421. οὐλοχύτας προβάλοντο. Vnus Vindob. ἀνέλοντο ex aliis locis.

422. ἡ quod αὖ ἔρυσαν pro εἰς τοὐπίσω ἀνέκλασαν, quod fit mactando. Iam A, 459 de ea voce erat actum. αὐέρυσαν etiam h. l. Ven. vna voce. ad seqq. conf. A, 458 sqq. vbi hi iidem versus erant lecti.

423. κνίσῃ, antiquo more, scribitur in Ven. Townl. aut potius ignoratione prosodiae. Nam κνίσα a κνίζω priorem corripit: quod iam Etymologus monuit in κνίσσα. v. sup. ad A, 66. Aristarchus mira subtilitate κνίσῃ (τὰ κνίση) acceperat, cum tamen ipse monuisset, Homero

τὰ τείχεα, τὰ βέλεα dici. Ergo τὰ κνίση vt τὰ τεμένη dicta essent. Est sane τὸ κνίσσος apud Comicum: τὸ κνίσσος ὀπτῶν ὀλλύεις τοὺς γείτονας. Homero tamen τὴν κνίσσαν frequentari docent tot loca alia: vt sit pro nidore carnium et pro adipe et pro omento, quod intestinis praetenditur. Haec habet Schol. B. et L. quae, quod facile suspicabar, Porphyrii esse, docet Leid. et legitur illud in Quaest. Hom. 10. Mirum vero haec non monita esse ad A, 460. vbi idem versus legebatur. Iterum apponitur Scholion in Sch. B. ad Φ, 363 κνίσσῃ μελδόμενος.

424. ⸖ diple spectat ad ὠμοθέτησαν de quo iam ad A, 461 vidimus.

426. Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες legitur in Heraclid. Alleg. p. 92. Schow. et sic Harlei. Lips. Ven. Vrat. 2. Mosc. 1. 2. cum binis Vindob. Eustath. vnde reponendum indicaui pro vulgato ἐμπείραντες, quod cum sit *infigere*, vt iam Ern. vidit, minus est accommodatum, quam transfigere. Est tamen ἐμπείραντες etiam ap. Schol. Apoll. II, 326 et in Plutarch. de Homer. poesi s. VII. Alterum hemistichium respexit Hesych. in ὑπείροχον (immo ὑπείρεχον) ὑπεράνω τοῦ πυρὸς εἶχον. Ceterum dubito, an ει in ὑπείρεχον antiquioribus debeatur. ipsa pronuntiatione ε in ὑπέρεχον producitur. Mox 427. 8. 9. omissi in Vrat. b. ex incuria forte propter τὸ iterum αὐτάρ.

427. μῆρ' ἐκάη. Ptolemaeus et hic μῆρε κάη scripserat, vt A, 464. vbi vide.

430. πάσαντο. Schol. A. „Ἀρίσταρχος, Ἰακῶς, πάσαντο." Male ad h. v. reiectum Scholion, quod spectat ad 427 καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο. pro his Aristarchus legebat σπλάγχνα πάσαντο vt A, 464. Quod addit „Ἰακῶς," eo spectat, quod sine augmento pro ἐπάσαντο, πάσαντο scripserat. Mox 431 οὐδ' ἔτι alii.

ἐΐσης erat iam in Flor. tum Ald. 1. intulit ἐΐσσης donec remouit Turn. Steph. Atqui vox toties legitur, et iam A, 468 lecta erat recte scripta. vbi vide.

433. τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε. τοῖσι δὲ Cant.

434. Ἀγάμεμνον Barocc. Cant. Mofc. 1. 2., idque recte et hic repofuit Wolf. Nam ita et fupra fcriptum erat 362 et alibi. Et ita edd. Aldd. inde a fecunda, cum Rom. etiam Turn. Vrat. b. Iterum reuocauit Ἀγαμέμνων Steph. vt iam erat in Flor. et Ald. 1. atqui in his etiam v. 362 erat fic expreffum.

435. — μηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγώμεθα. Eft haec Ariftarchea lectio; fic enim Schol. A. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου λέξεις ἐκ τοῦ B. τῆς Ἰλιάδος. δηθὰ, πολὺν χρόνον — At Zenodotus legerat: „μηκέτι νῦν δὴ ταῦτα λεγώμεθα." vt Jl. N, 292 vbi v. ac fi effet fententia: *ne haec nunc loquamur.* Negarant nonnulli λέγειν, λέγεσθαι, pro εἰπεῖν, λαλεῖν, apud Homerum occurrere; contra quos laudatur B, 222. 3 Ἀγαμέμνονι λέγ' ὀνείδεα. adde N, 292 et Υ, 244. funt quoque plura loca in Odyffea. Calliftratus ἐν τῷ ά περὶ Ἰλιάδος legebat: μηκέτι δὴ νῦν αὖθι λ. Nonnulli etiam μηκέτι νῦν δήθ' αὖτι. Haec etiam B. et L. digna habuere quae exfcriberent. Editur δῆθ' etiam a Stephano: ac fi effet ex δῆτα. at ex δηθὰ fit δήθ'. vn. Vindob. μήδ' ἔτι. Iam in λεγώμεθα diffentiunt, quandoquidem plures verbi fignificatus hic locum habent: λέγεσθαι *cubare, accumbere menfae, otiari,* item, *numerari,* συναθροίζεσθαι et ἠθροισμένου εἶναι. Haec tenebant ii, qui λέγεσθαι Homero frequentari negabant pro διαλέγεσθαι. Conuenit, puto, inprimis: *ne otiemur hic.* Tandem μήδ' ἔτι Mor. Harl. margo Steph. f. ex Etymol. Mofq. 1. Vrat. a. probante Waffenb. ad Paraphr. p. 70. Videtur et μηδέ τι fcriptum fuiffe.

436. ἐγγυαλίξει. Etiam fic Ven. cum Sch. A. B. L. Monetur tamen a Sch. A. ἐγγυαλίζει effe lectionem Ariftarcheam, quam et Apollonius Rhodius habet et Ariftophanis ἔκδοσις. Sane parum refert; quoties tamen lego, fenfus meus mihi offert tempus praefens. in Vrat. a. erat ἐγγυαλίξῃ.

439. ἀθρόοι. Etymol. in h. v. laudat verfum et fcribit ἄθροοι. Erat haec Ariftarchi fcriptura, qui ab ἅμα

ducebat et ϑρόος, tumultus et turba. Mirum tamen h. l. in grammaticis quos habemus, hoc non occurrere, nec memorari nisi ad Jl. Ξ, 38 et Od. A, 27. Tuetur asperum Knight p. 92.

440. ἴομεν, ὄφρα κε ϑᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα. ÷ cui nil respondet in Scholiis; nec constat de lectione Zenodoti reiecta. Forte fuit ÷ respectu τοῦ ἐγείρομεν ἀντὶ τοῦ ἐγείρωμεν. Ven. A. habet ἀγείρωμεν vt Townl. ἀγείρομεν. Sed ἀγείρειν μάχην non dicitur vt συνάγειν. De coniunctiui nota ω mutata in ο, vt et in ἴομεν pro ἴωμεν v. Excurs. ad A, 66. 67. Hoc tamen loco ἴομεν potest esse pro εἰσόμεϑα, et ὄφρα cum indicatiuo potuit iungi.

442. κέλευσε Vrat. b. κέλευε. a m. pr. et vn. Vindob.

443. κάρη κομόωντας scribit nunc diserte msf. Lips. vide sup. 11.

444. οἱ δ' ἠγείροντο ab ἀγείρεσϑαι non ab ἐγείρεσϑαι.

446. ϑῦνον κρίνοντες. adscripsit Apollon. Lex. διαχωρίζοντες.

447. αἰγίδ' — ἀγήραον vulgata erat lectio, etiam codd. Aristarchus ἀγήρων (sic enim leg. in Sch. A.) cum Aristotele et Aristophane. Sch. A. L. Iterum varietas occurrit inf. Θ, 539. Vulgaris forma ἀγήραος passim in Odyssea sine varietate habetur. At sunt loca inspicienda, in quibus metrum contractionem suadere videri potest: Od. E, 218 — σὺ δ' ἀϑάνατος καὶ ἀγήρως. H, 94 ἀϑανάτους ὄντας καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα. Sic et Jl. P, 444 Ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀϑανάτω τε. et in nobilibus vss. Jl. M, 323. Etsi in his omnibus locum habere potuit antiquior vsus scribendi voces integras, et contractas pronuntiandi; quae grammatici ex suo vsu et iudicio refinxerunt.

Iam quod ad formam et vsum loquendi antiquum spectat, quandoquidem notio diuinae naturae per haec duo declarari solebat, perpetuam vitam et aeternam iuventutem: ἀϑάνατον καὶ ἀγήραον εἶναι, (vt Θ, 538. M,

323. cf. ad N, 22) translatum hoc inde est ad omnem durationem, etiam ex materiae soliditate ac firmitate. Est adeo aurum ἀθάνατον. ἀγήραον. ἄφθιτον. Altera ex parte synonyma sunt cum his τὰ θεῖα. ἀγήρω τ' vn. Vindob.

448. τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθονται. ἠερέθοντο erat lectio Zenodotea, casu seruata in libris scriptis et edd. Nam Aristarchea est ἠερέθονται, conuenientior hactenus, quod in dea hoc ipsum ornamentum perpetuum manere putandum est. Extat quoque illa in codd. non modo in Veneto et Sch. Leid. et in Eust. verum et in vtroque Oxon. Cant. duob. Vindob. Agnoscunt quoque ἠερέθονται Apollon. Hesych. Etymologus, et iterum inf. Γ, 108. 231. Φ, 12. etsi et ibi lectio variat, etiam in Apollon. Rh. Arg. Possis forte dubitare, qua analogia ἀερέθομαι fieri potuerit ἠερέθομαι in praesenti. Sunt tamen alia quoque exempla, vt ἠλαίνω apud Callim. in Di. 251. ἠλάσκω inf. vs. 470 vbi v.

θύσανοι vbique redduntur κροσσοὶ, κόρυμβοι. Eaedem ὦαι, λέγναι. vnde χιτῶνα λεγνωτὸν tribuit Dianae Callim. in Di. 12. vbi cf. Schol.

Versum 448 ante oculos habuit Iulian. Epist. ad Serapion. extr. Excitat eum Galen. de Hippocr. et Plat. plac. IX, 8. vbi docet ἑκατὸν esse multa.

De *aegide* non vbique facile est definire, clipeus ne an thorax sit intelligendus; videtur tamen h. l. cum ipso discursu ad ordinandas copias conuenire *clipeus*, σὺν τῇ παιφάσσουσα — Ita quoque E, 738. vbi v. O, 308—311. P, 593 et Σ, 203. 4. vbi ἀμφὶ δ' Ἀθήνη ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν. quod vtique de clipeo dici solet. *Terrorem* autem facile iniicere potuit clipeus, aere solis radios excipiente, oculis aduersarii intentus. Eundem itaque terrorem memorat poeta in aegide. Nunc tamen aegide mota Athene *virtutem* in animis excitare putanda est. Sic et in Sc. Herc. 353 equis currui Herculis iunctis: ἐν γάρ σφιν μένος ἧκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, αἰγίδ' ἀνασείουσα.

450. σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο — ruebat per copias, διήρχετο. De παιφάσσειν multa ſunt in Schol. et Lexicis disputata, et iam in Apollon. Lex. Sufficit, eſſe ἐνθουσιαστικῶς ὁρμᾶν. Scilicet a φάος, lux, eſt φάω, vnde φάσσω. παιφάσσω (ex φαφάσσω) celeri motu mico. Inf. E, 803 eſt ἐκπαιφάσσω. De fulgure dixit Apollon. Arg. III, 1265 φαίης κεν ζοφεροῖο κατ' αἰθέρος ἀίσσουσαν χειμερίην στεροπὴν θαμινὸν μεταπαιφάσσεσθαι ἐκ νεφέων et IV, 1442 παίφασσε δὲ, τόν δ' ἀνὰ χῶρον ὕδωρ ἐξερέων. Sch. ἀντὶ τοῦ, ἐνθουσιωδῶς ἐφέρετο. Apud Hippocratem etiam eſt παιφάσσειν, παραφρονεῖν. et ἀλλοφάσσειν ſecundum Galen. in Gloſſis Hippocr. Ductum hinc παμφαλᾶν ap. Apollon. II, 127. vbi v. Schol. doctum.

451. ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ καρδίῃ. duplice datiuo; Homerico more. Corruptum erat ἑκάστου in Ald. 1. et hinc in ceteris: cum tamen ἑκάστῳ legatur Λ, 11 et Ξ, 151. vbi hi duo verſus iterum appoſiti ſunt, item h. l. in Euſtath. et in ed. Flor. aſſentiunt codd. boni omnes. Iure adeo lectio haec reſtituta iam eſt a Wolfio.

452. ἄλληκτον. Ante Barnes ἄληκτον non tam antiquitatis auctoritate quam metri incuria; nam et codices variant. Etiam ap. Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2.

453. 454 ※ (potius ⋊) quia duo hi verſus h. l. recte, minus bene Λ, 13. 14 leguntur. Ammonius p. 115 ex h. l. docet πατρίδα eſſe, non modo πόλιν ſed et χώραν.

455. Ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην. appictus aſteriſcus ※ nec apparet qua de cauſſa. Sane quidem inf. Λ, 155 ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ. ſpectatne ad epitheta ἀξύλῳ et ἀσπέτῳ variata?

πῦρ ἀΐδηλον verſu laudato explicat Apollon. Lex. τὸν (immo τὸ) ἀδηλοποιόν. recte, modo teneas eſſe ex ἀΐδης ab εἴδω, quod viſui eripit abolendo. v. Etymol. et Euſtath. cum Schol. cf. Porphyr. Qu. Hom. 26. Eſt ignis

epitheton iterum I, 436. Alibi est perniciosus, vt E, 880 et al. Primitiua notio ap. Apollon. Arg. IV, 681 occurrit: φυὴν ἀΐδηλοι, de obscura forma.

456. οὔρεος ἐν κορυφῇς. In Vrat. a. ἐκ κορυφῆς. Vindob. ἐν κορυφῇ.

457. ὡς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ — vt iungantur ἀπὸ χαλκοῦ τῶν ἐρχ. nisi malis absolute positum: ὣς, τῶν ἐρχομένων, ἀπὸ χ. Olim edebatur: ὥς τῶν, ἐρχομένων ἄπο, χ. Primus emendauit Oxon. ed. 1695. In Vrat. a. ὥς τῶνδ' ἐρχ. χαλκὸς θεσπέσιος est θεῖος, θαυμαστὸς, adeoque pro simplici *ingens*.

458. οὐρανὸν ἷκε. Erat in Flor. quod et codd. habent, Vrat. e. et al. etiam ἵκε scriptum; pro quo male ἧκε in Ald. 1. 2. et cet. adhaesit hoc vitium edd. etiam Turneb. etsi Romana dederat ἷκε, quod Steph. reduxit. Mox 459 καὶ ὥστ' Vindob. Alteri.

461. Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. Ita veteres legerunt, vti ex Ven. et ex Schol. et Eust. et Etymol. patet, vt Ἀσίω secundus casus sit ab ὁ Ἀσίας, (vt ὁ Αἰνείας) αο, εω, Ἀσίω, quod vulgo Ἀσίου. cf. ad Herod. IV, 45. Eustath. ad Dionys. 620. Stephan. Byz. h. v. Laudant Schol. A. et L. Herodianum ἐν τῇ καθόλου, et Ptolemaeum de Synaloephe (ἐν τῷ περὶ τῆς συναλοιφῆς) et in Schol. Ed. Orus ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ. In Strabone XIII, p. 931 A. vbi versus affertur, ambiguum esse potest, at XIV, p. 961 C. manifestum est, etiam eum Ἀσίω legisse, *Asii herois*. Etiam in Schol. Aristoph. Acharn. 68 vbi duo vss. recitantur γενικὴ δέ ἐστι τὸ Ἀσίω. Fuit igitur Asias aliquis, Cotyis, aut verius, Atyis filius, Manis nepos. Ab hoc Asiam dictam tradebant Lydi; contra Graeci, ab Asia Promethei filia. Locus classicus est Herodoti IV, 45. vnicus fons e quo ceteri hauserunt omnes; nisi forte fuerunt alia in Xanthi Lydiacis. In Schol. A. memoratur alius scriptor Christodorus ἐν τοῖς Λυδιακοῖς, e quo mater Asiae editur Myio; vix ille habendus pro scriptore valde antiquo. Potuit is esse idem Chrestodorus, Coptites, cuius ecphrasin statuarum Zeuxippi in Anthol. gr.

habemus; carmen pro more saeculi istius conscriptum videtur ex antiquioribus scriptoribus admixta farragine commentorum seriorum. Versus eius adscribam:

— Κότυς λευκώλενον ἄλλην
ἤγετο κουριδίην ὁμοδέμνιον, οὔνομα Μυιώ,
ἣ δ' Ἀσίην τέκε κοῦρον.

(rescripsi Μυιὼ pro Μυῖαν) Nescio an eidem debeantur ea, quae sequuntur, Asiae et Penthesileae filium fuisse Caystrum, qui Ascalone Derceto duxerit, e qua suscepta Semiramis. Verum haec seriora commenta sapiunt. Eustathius eadem Scholia ante oculos habuit. In etymo Asiae frustra laborarunt viri docti magno dissensu: collecta vide ab Eustath. in Dionys. Perieg. 620. Wesseling. ad Herod. l. c. p. 300, 56. Steph. Byz. in Ἀσία. Quicquid est, patet saltem hoc, vt aliarum terrarum nomina a singulari aliquo tractu nomen acceperunt, ita Asiae nomen primum inter Maeones seu Lydos ortum esse, quo designarunt tractum Lydiae ad Caystrum; quae est *Asia Lydiae;* v. Schol. Apollon. Arg. II, 779. Solent veteres regionum nomina fère petere a rege aliquo seu heroe; itaque nomen Asiae ab Asia aliquo. Cumque Lydi metallis et opibus aucti ab his oris antiquissima commercia et nauigationes facerent, nomen illi Asiae in Graeciam afferre facile potuere, quo primum littus Graecis ex aduerso in Oriente situm, tum terra continens appellaretur. Est adeo hic λειμὼν Ἀσίῳ tractus ille nobilissimus, et frequentatum hinc est poetis Asiam de Lydia dicere; Ἀσὶς ἤπειρος pro Lydia est ap. Apollon. Arg. II, 779. vbi v. Schol. qui memorat citharam dictam esse ἀσίαν, *Lydiam*, quia a Lydis inventa est; Ἀσιὰς illa est ap. Hesych. vbi v. Not. cum fragm. e Bibl. Coislin.

Post haec omnia de lectione monendum est. Lectio vulgata edd. erat Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, inde ab Ald. 1. iam in Flor. est Ἀσίῳ. agnoscunt quoque eam Schol. br. vt et in Sch. B. L. aliorum esse ea lectio memoratur, cum putido commento, ab ἄσις, ἰλύς, ductum no-

men esse. Praesidium ei lectioni esse videtur in Virgilio, qui *Asia prata* dixit Ge. I, 383. Est quoque poetico sermoni hoc propius, quam alterum, Ἀσίῳ, Ἀσίου λειμών, *Asii alicuius campus*, quod historico conuenit. Habet ille Asias heros auctoritatem grauissimam Herodoti, l. c. e quo tamen petitus ille esse potest ab ipsis grammaticis Alexandrinis et in poetam illatus.

462. ἀγαλλόμενα πτερύγεσσι. Vulgatum erat ἀγαλλόμεναι, (vt ἔθνεα — ἀγαλλόμεναι ad τὸ σημαινόμενον spectaret, αἱ ὄρνιθες) nec tamen nisi inde a Turnebo, quem Steph. sequutus est, ex auctoritate suspicor ed. Rom. Expressum quoque sic in Plutarcho de Homer. poesi; nec displicet lectio grammaticis Schol. B. L. At Aristarchea esse traditur altera lectio ἀγαλλόμενα in Sch. A. et ἐκ τῶν παλαιῶν ὑπομνηματιστῶν ap. Eustath. habetque ea auctoritatem optimorum codd. Eton. a pr. m. Barocc. Vrat. b. c. A. et ipsius Veneti. tum edd. Flor. Aldd. mutata illa forte ab iis, qui metro male metuebant. Sequitur quoque προκαθιζόντων, non, προκαθιζουσῶν· quod Bentl. quoque obseruat.

ἀγαλλόμενα πτερύγεσσι. laetantes, (nam absolute ponitur: v. ap. Lennep. ad Coluth. p. 205) laetitiam significantes (σὺν) πτερύγεσσιν, διὰ πτερύγων, πτέρυξι, alarum plausu. Est simile Virgilianum Aen. III, 226 *magnis quatiunt clangoribus alas*. Nam clangor, et κλαγγή, est vocis, puto, non alae; quod de iisdem Harpyiis Apollon. II, 269 ἐσσεύοντο κλαγγῇ.

463. κλαγγηδὸν προκαθιζόντων· αὐτῶν καθιζόντων ἄλλων πρὸ ἄλλων. Iunctura totius loci et interpunctio varia esse potest. Vt vulgo fit, iunguntur ὥστ' ὀρνίθων ἔθνεα πολλὰ — ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται. Ita durius hoc κλαγγηδὸν προκαθιζόντων sc. αὐτῶν interpositum est, cum mollius esset προκαθίζοντα, σμ. aut κλαγγηδὸν δὲ προκαθιζόντων σμαραγεῖ λειμών. Veteres iunxere, quantum e Schol. assequi licet; ὥστ' ἔθνεα πολλὰ sc. προχεῖται, ὣς τῶν ἔθνεα πολλὰ προχέοντο vs. 464. 465. magis hoc ex poetica ratione. Ita vss. 462. 463 sunt extra structuram

et παρένθετα. variata quoque structura pro κλαγγηδὸν τε προκαθιζόντων, σμαραγεῖ τε λειμών. vel σμαραγεῖ τε λειμὼν, προκαθιζόντων αὐτῶν. Illi tamen προκαθιζόντων iunxere cum ὀρνίθων πετεηνῶν, vſ. 459. adeoque locum ſic interpunxiſſe videntur, vt ſolum vſ. 462 ἔνθα καὶ ἔνθα parentheſi includerent. προκαθεζόντων vn. Vindob.

465. ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον. Καμάνδριον, et 467 Καμανδρίῳ mſ. Mori, duo Oxon. Harl. Lipſ. Townl. cum Ald. 1. et Rom. Sic et alibi. agnoſcit quoque Euſtath. nec facile dixeris, vtrum Ionibus pronuntiatum fuerit.

467. ⸖ ſed in Schol. A. nulla στιγμῆς cauſſa redditur; ſed reſpexit haud dubie Καμανδρίῳ vt alii ſcribebant, et adhuc in codd. parte legitur. Argutantur B. L. in epitheto ἀνθεμόεντι. ſi floribus ſolum abundat, ſtrepitum pedum audiri non poſſe. ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι. Vrat. a. ἔσταν τ'. Etymol. ἔσταν in h. v.

468. ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ. Vt ſemel de γίγνεται moneam, pro quo γίνεται ſcribitur, perpetua varietate, etiam vnius eiusdemque editionis, multo magis codicum, vt h. l. et vbique fere, hoc vnum apponam: cum nihil interſit, vtrum eligas, modo per totum carmen retineas, me retinuiſſe γίγνεται tanquam antiquius; cum γίνεται ſit mollius adeoque vſu lenitum et aetate ſerius; nec aſſentior Euſtathio contrarium aſſerenti p. 1064, 2. Idem eueniſſe ſtatuo in γιγνώσκω et γινώσκω. Antiquius eſſe γν patet ex ἔγνων a γνῶμι. γνόω. γνοέω. vnde ſerius factum νοέω. cf. ad Z, 191. Sicque in aliis. Statuendum enim eſt, antiquiora eſſe horridiora.

γίγνεται ὥρῃ vbique ita legitur, etiam ap. Maxim. Tyr. diſſ. XIII, p. 242. Lucianus tamen Reuiuiſc. 42 laudat ἦρι. memoriae vitio, aiunt Barn. Clarke, Erneſti. Probandum tamen videri poteſt, cum verſu inde tertio 471 iterum ὥρῃ occurrat, et cum epitheto, quod hic requiras: ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ. Poteſt quoque ὥρῃ repetitum videri ex altero loco Od. I, 51. vbi idem verſus legi-

tur. ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ. Enimuero versus sic cum vitio metri exiret in γιγνεται ϝηρι.

469. ※ nescio quo spectet asteriscus. Obseruant grammatici „anacoluthon ἠΰτε, τόσσοι. cum deberet esse ὅσα — τόσα." At centies comparatio variatur aut per ellipsin instituitur, vt in eo ipso, quod laudatur Θ, 551 —556 ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα — τόσσα μεσηγὺ νεῶν etc. Est igitur et h. l. dictum pro vulgari ὅσα ἔθνεα μυιάων, τόσσοι ἐπὶ Τρ. vel pro ἠΰτε πολλὰ, — ὡς πολλοὶ ὁμοίως πολλοί. De voc. ἀδινάων v. sup. ad vs. 87.

470. αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν. σταθμὸν, ἔπαυλιν. Sch. Eustath. —

ἠλάσκειν ab ἀλᾶν. ἀλᾶσθαι, h. πλανᾶν, ductum esse vix dubites; veteres tamen ab εἱλεῖν ducunt, περὶ τὸν αὐτὸν τόπον εἱλεῖσθαι, perperam. Schol. Eustath. Etymol. et Apollon. Lex. h. v. vbi v. Toll. p. 330. Est quoque εἰλάσκουσιν in vno Vindob. In Sch. Apoll. Arg. I, 272 forma comparatur cum ἠγηλάζω, ἠγηλάσκω ex ἄγω. paullo supra ἠερέθονται vs. 448.

471. ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ. haud dubie sic legitur ex interpolatione, extrito digamma; satis enim constat fuisse antiquius ϝεαρ, ϝηρ, ϝειαρινος. vnde secundum Varronem *Ber. Ver.* Inf. Θ, 307 νοτίῃσι τε ϝειαρινῃσι. Praeiuit Bentl, emendando ὥρῃ ϝειαρινῃ. Sic et sine ἐν reperies ὥρῃ χειμερίῃ Od. E, 485. Hesiod. Ἔργ. 494. 534. et ἔαρος ὥρῃ inf. Z, 148. Similiter ἤματι εἰκοστῷ et alia sine ἐν. ὅτε — δεύει. vn. Vindob. δεύῃ.

473. διαρραῖσαι μεμαῶτες. διαφθεῖραι Hesych. et Etymol. h. v. plenius est I, 78 adiecto στρατόν.

474. Iterum asteriscus praefixus ※ vt 455. 469. 480.

475. ῥεῖα διακρίνωσιν. auctoritati codicum in hoc erat parendum; ita enim legunt Cant. Laud. Eton. Ven. Lips. Vrat. tres, Townl. Mosc. 1. ed. Flor. διακρίνουσι Barocc. Vulgatum per edd. erat inde ab Ald. 1. et Rom. διακρινέωσι. quod tamen per se non aduersatur Ionicae rationi resoluendi talia verba, quo fit vt syllaba in priore

forma producta corripiatur: quod passim notabimus. Triplex varietas est quoque in codd. Vindob.

477. μετὰ δὲ, h. e. μετὰ τούτοις τοῖς ἡγεμόσιν. ἐν αὐτοῖς διεκόσμει αὐτοὺς (τοὺς Ἀχαιοὺς) Ἀγαμέμνων, vt adeo diuellenda non sint, vt suppleatur ἦν.

478. 9. Versus recitat et comparationem οὐ πρεπόντως οὐδὲ πιθανῶς fieri iudicat Plut. de fort. Alex. II, p. 342 extr. philosophico tamen iudicio; non poetico.

479. Ἄρεϊ δὲ ζώνην. Harl. ἄρεϊ τε. Quae ζώνη h. l. sit, quaeras merito; nam Agamemnonem gestasse zonam talem aut ita cinxisse, vt Mars solet, frigus esset; de parte corporis agitur. Schol. Ven. tacent. Sch. br. ἤτοι τὸ κατὰ ζῶμα μέρος, ἢ τὴν ὅπλισιν ἀπὸ μέρους. minus ambigue Apollon. Lex. ζώνη. ὁ περὶ τὴν γαστέρα τόπος, ὃν οἷόν τε ζώννυσθαι. Idem diserte Etymologus, adscripto versu: τὸ τοῦ σώματος μέρος. Scilicet, quod inf. ad Δ, 132 videbimus, thorax ad ilia pertingit; vbi balteus ei iniectus est, ζωστὴρ et ζώνη; subtextum est extremae thoracis parti ζῶμα ad inguina tegenda, fascia, μίτρα. Est adeo h. l. ea pars corporis, quae cincta est balteo, quo cingitur thorax, intus munita ζώματι.

Ceterum de comparatione hac per varias corporis partes instituta ita statuo: eam habere vim ad animum; subtiliori tamen sensui haud satis se probare; mens enim per tria haec districta a magnitudine totius formae aberrat et aegre formam aliquam, forte disparem, componit ex tam diuersis partibus. Melius ad animi dotes talem comparationem transferas, vti Plutarch. de Alex. virt. p. 342. F. 343. Alexandrum ait habuisse magnanimitatem Cyri, moderationem Agesilai et sic porro. Eustathius tamen cum Porphyrio in Sch. Leid. ζώνην de tota ὁπλίσει, armatura accipiunt, etiam Pausan. τὴν σκευὴν τῶν ὅπλων. lib. IX, 17 pr. vt ζώννυσθαι est armare se. Alio modo Porphyrius laborat in eo, quod poeta in Agamemnonis specie describenda desinit comparatione in taurum, a diis paullo ante exorsus. Scilicet tam exquisitum decori sensum in Homero quis requirat!

480. ⸖ ⁜ De hoc asterisco v. ad 474. At diple, etsi Scholion excidit, spectauit forte ad comparationem Agamemnonis cum tauro: in qua tantum corporis vasti species insignis et eminens respicitur. Est particula Scholii ad h. l. apud Suidam in voc. εὖτε.

481. βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσι. Disputant Barnes et Clarke super altera lectione ἀγρομένοισι, quasi haec ex codd. demum adoptanda sit. Atqui ἀγρομένοισι iam inde ab Ald. sec. fuit lectum; habet quoque ed. Rom. licet ἀγρομένῃσιν Flor. cum Ald. 1. exhibuissent, et ex iis correctae sunt Louan. Turneb. Steph. auctoritatem addunt cod. Ven. Eustath. in suo, Dio Chrysf. Or. II, p. 96. At ἀγρομένοισι alii codd. Barocc. Eton. Vrat. A. vn. Vindob. Variat lectio etiam apud Aelian. H. An. XI, 10. Verum vindicias secundum prius illud ἀγρομένῃσι dat, quod vsui nostri poetae conuenit, modo grammatice modo ad τὸ νοητὸν genera variare; inprimis in animantibus: Res saepe obseruata a viris doctis, etiam ab Ernesti.

482. ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι. εὐπρεπέ' Cantabr.

484. (⸖ excidit) Zenodotus γρ. Ὀλυμπιάδες βαθύκολποι. „At nusquam poeta Graecas mulieres hoc nomine insigniuit; itaque nec Musas.“ Scilicet tantum Troianis mulieribus hoc tribuitur Il. Σ, 122. vbi cf. V. L. 339. Ω, 215. Haec A. add. Eust. ad h. l. et ad Σ, 339 item Etymol. in h. v. Arguta magis quam vera reprehensio: cum et per se Musae, vt quaeuis alia dea seu mulier, non male βαθύκολπος propter amplam pallam dicatur, tum Μοῦσαι βαθύκολποι obuiae sint in Pindaro P. I, 123.

Porro ἔσπετε scribendum, h. εἴπετε ἐνίσπετε. Sch. et Etymol. h. v. εἴπατε ἐξηγεῖσθε. γρ. καὶ ἔνσπετε Leid.

Inanis quaestio mouetur a Grammaticis, A. ad h. l. et ad 490 ab Amst. et Sch. br. cur nunc *Musas* inuocet poeta, qui ab initio operis *vnam* Musam innocauerat; at in poetis promiscue hoc fit.

Μῶσαι est vitium ed. Ernest. non varietas. Melioris iudicii est Woodii obseruatio p. 262 quod Musae,

Mnemoſynes filiae inuocantur in re antiquae memoriae.

485. Ƹ÷ quod nonnulli ſcribunt: *παρῆστε* ſc. illo tempore. Sed melius, vniuerſe de omnibus hoc efferri A.

486. Ƹ÷ (fuit puto Ƹ—) Eſt aliquid quod turbet in ſeqq. idque ſenſere A. et B. Schol. A. „*οὐδέ τι ἴδμεν οἵτινες ἡγεμόνες. περισσεύοντος τοῦ τὶ μορίου.* Mox tamen grammaticus ad alteras partes transit, et recte iungit: *ἔσπετε νῦν μοι, οἵτινες ἡγεμόνες ἦσαν*, et 493 ſubiungit: *ἀρχοὺς δ' αὖ*. In Cod. 453 apud Zanettum (eſt autem is Ven. B. Villoiſoni) ad vſ. 484—494 appictae ſunt litterae, quibus ſignificatur, verſuum ordinem eſſe hunc: *ἔσπετε. οἵτινες. ὑμεῖς γὰρ — ἡμεῖς δὲ — ἀρχοὺς αὖ — πληθὺν δ' —* At ne ſic quidem tollitur iuncturae hiantis aſperitas. Ait enim poeta: *duces ſe et naues commemorare velle Muſarum ope; at multitudinem ſe recitare non poſſe, ne decies quidem auctis viribus. πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω.* multitudinem intelligit haud dubie, non numerum vniuerſe enuntiatum, (v. c. centum millia) ſed *ſingulos milites* gregarios; nam *πληθὺς* eſt *turba, plebs.* Atqui, dicas, quis hoc a poeta exigit? multo minus a Muſa? Verum vel ſic ſubiicit: *niſi Muſae memorent omnes qui ad Troiam fuere. εἰ μὴ Μοῦσαι μνήσαιντο, ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.* Haec inepta ſunt per ſe; et infringitur ſic oppoſitio; nam vide ſententias: *niſi Muſae principes nauesque recitent, equidem qui non interſui, recitare non auſim; enimuero multitudinem non potero enumerare, niſi Muſae enumerent.*

Videtur itaque liquere, verſus 491. 492 *εἰ μὴ — θυγατέρες* eſſe ab interpolatore profectos; ſuſpicor vſſ. 488. 489. 490 ab alio, antiquiore, rhapſodo eſſe inſertos; a ſimplicitate autem Homerica eſſe profecta tantum haec: *ἔσπετε νῦν μοι*, Μοῦσαι, — *οἵτινες — ἦσαν*, vſſ. 484. 5. 6. 7. Excipiebant haec: Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως ſq.

οὐδ' ἔτι duo Oxon. *κλέος, φήμη.* Apollon. Lex.

488. πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω. Bentleius emendat μυθήσωμ', forte quia sequitur ὀνομήνω. Atqui ea, quae nunc leguntur, inter Homerica esse referenda, censeo: futura indic. et aoristi subiunctiui eodem loco haberi, saepe monui; inter soloeca refert id grammaticus ad calcem Ammonii p. 200. videntur alii ὀνομήνω pro futuro habere, vt Mosc. 1. gl. καθ' ἕκαστον ὀνομάσω. Reperio tamen μυθήσωμ' etiam scriptum esse apud Dion. Cass. LXXVII, b. vbi enumeratis Antonini iussu factis caedibus pergit: πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσωμ' οὐδ' ὀνομήνω, quos occidit ille. μυθήσομαι ἂν per οὐ μυθησαίμην reddit Anonym. ad calc. Ammonii p. 200.

489. (excidit ⊱) notata hyperbole, Homero propria, cum respectu ad eos, qui hos versus sustulere. Ita enim quoque Od. M, 78 οὐδ' εἴ οἱ χεῖρές γε ἐείκοσι καὶ πόδες εἶεν. frequentati autem versus passim, vt a Dione Or. XXXII, p. 669 R. Melius ab hominibus ad rerum narrandarum copiam transtulit Virgil. noto loco Ge. II, 42 *Non ego cuncta meis amplecti versibus opto, Non, mihi si linguae centum sint, oraque centum.*

490. Φωνὴ δ' ἄῤῥηκτος. στερεὰ, ἰσχυρὰ, eo modo dicta est, vt Latini *pulmones rumpi* dicunt adeoque vocem debilitari.

492. μνησαίαθ' ὅσοι. Apud Eustath. μνήσωσιν ἤτοι ἀναμνήσωσι p. 260, l. 27. Minus caute hinc effingit Zenodoteam lectionem: μνήσωσιν βαθύκολποι Barnes. Hos duo vss. 491. 492 haud dubie a mala manu illatos esse fateberis, etiamsi de ceteris ambigas. Dixerit saltem: vulgus copiarum enarrare se haud posse; duces vero et naues enumerare posse. Vt vero Musae memorent aut recitent, quotquot milites gregarii ad Ilium fuerint, quis ab iis expectet!

493. (fuit ⊱) quod in προπάσας abundat πρό. Argutatur in eo Sch. Amst. laudat vocem Schol. Eurip. Phoen. 797 ad προχορεύεις pro χορεύεις. Totum ver-

ſum rhapſodi additamentum eſſe coniicere in promtu eſt. Non enim naues *omnes* enarrat nec enarrare voluit aut debuit.

Iam de numero nauium et copiarum quae a multis dicta ſunt repetere haud iuuat; videat aliquis vel laudatos ad Virgilii Aen. II, 198 vbi ſunt *mille carinae.* Verum numerum ex ipſo Homero Thucydides I, 10 conficit, nauium cIↄcc. et ſubtilius eum conſtituunt grammatici, cIↄcclxxxvi qui iidem numerum copiarum ita conſtituunt, vt, cum Boeotorum naues cxx virorum, Philoctetis et Achillis L fuiſſe tradantur (inf. 719 et Π, 170.) mediam ipſi aliquam rationem ſequantur, vtque adeo totius exercitus centies mille, octingentis decem (100,810) viris conſtiterit, quibus XXIX duces accenſendi ſint. Ita Schol. Lipſ. ad 488. Euſtath. ad e. v. Amſt. et Reg. ad 494. Tzetza Antehom. 192. Alio loco (ad v. 122. V. L.) alios aliter tradere vidimus. Poſſint plura hac de re disputari; ſed qua cum vtilitate, non apparet. Inierat quoque numerum ducum Porphyrius Achiuorum, videratque eſſe eos numero XLVII e quibus XIV ad Troiam obierant. Omnino videtur etiam hic in memoriam reuocandum eſſe quod alias aliquoties monui: Homerum in ipſa re, bello ac pugna, heroum nominibus et factis praecipuis, famam aliquam antiquitus acceptam ſequi, at in iis, quae ad exponendum ornandumque facerent, ex ingenio ſuo pendere videri: adeoque non tam probabile, quam neceſſe eſſe, vt in ſpecie, ac dignitate rerum geſtarum augenda, etiam in locorum ſitu ornando ac variando, et in hominum nauiumque copia amplificanda, multum ſibi permiſerit; neque adeo in iis, quae extra hiſtoriae, fama rerum accepta conſtitutae, fines ſunt, narrata ab Homero reuocari poſſe ad eam fidem hiſtoricam, qualis illa circumſcribitur iſtis aetatibus, quibus mandari litteris et perſcribi rerum geſtarum memoria coepit.

Sequitur inde a 494 Βοιωτία, ſiue vt in aliis libris inſcribitur, Κατάλογος νηῶν,

Catalogus nauium

h. e. recenſus copiarum: quae in aciem eductae fuere. Quae in eo probes, ſunt varietas, ſuauitas, ornatus, ex epithetis naturas locorum et hominum declarantibus, narrationibus et fabulis interpoſitis. Quod ab vſu hiſtorico et geographico ille ſe commendat: quo nomine ille paſſim celebratur: (v. Wood p. 72. cap. de geographia Homeri) ad poetices laudem non ſpectat. Debuit ſane Graecis haec libri pars eſſe iucunda propter memoriam et famam maiorum, aut locorum, quae memorantur, vetuſtatem et naturam ad veritatem adumbratam: qua effectum, vt in controuerſiis de finibus ad Homerum provocatum eſſe narretur: v. Sch. B. et L. Euſt. p. 263, 17. Quid? quod Cercidas qui Megalopolitanis leges ſcripſit, catalogum nauium pueros ediſcere iuſſit: quod a Porphyrio, a Proclo et Euſtathio traditur.

Disputatum eſt ſuper ordine, quem in recenſu ſequitur, magnaeque hoc ei ceſſit laudi, quod a Boeotis exorſus per vicinos populos procedit: Strab. I, p. 47. Macrob. V, 15. Geographi ea eſſet commendatio, non poetae; ſeruauit iſtam vicinorum populorum ſucceſſionem, tanquam opportunam, facilem et expeditam. Nec tamen propterea ei poſthabendus erat Virgilius, qui per ſtirpes recenſum facit, vt primo populos Graeca origine, tum Italicas gentes enarret: lib. VIII et X. v. Exc. VIII ad Aen. VIII et Exc. I ad X. Quod non animaduerſum iudicia virorum doctorum conturbauit. Probabilior eſſet ratio, poetam obſeruaſſe eum ordinem, qui nauium in ſtatione fuerit; vt etiam inde conſtet, eo ordine, quo poeta narrat, claſſem diſpoſitam fuiſſe; quo illud ſpectare poteſt quod Theſſalos cum Achille vltimo loco narrat, quos conſtat dextram caſtrorum partem ſeruaſſe. Etiam Phocenſes dicuntur proximum a Boeotis locum tenuiſſe 525. 6. et Salaminii adſtitiſſe Athenienſibus 558 in verſu controuerſo. Sunt tamen alia quae ad ſimilem ordinem haud facile reuoces.

Orditur autem a Boeotis; possis coniectare, quia ii primo loco in aciem exierant; et quia in sinistro cornu constiterunt, a quibus versus dextram proximi stabant Orchomenii, ab his Phocenses et sic porro; sed, cum nullum eius rei vestigium aliud sit, probabilius est, poetam hoc sequutum esse, quod Aulis, vnde classis exierat, in Boeotorum finibus sita erat. Vanas caussas alias commenti sunt veteres. v. ap. Sch. et Eust. Feremus saltem Aristarchum, 'quod non ἔκ τινος παρατηρήσεως a Boeotis exorsus est, ἀλλὰ κατὰ ἐπιφορὰν, ἤτοι κατά τινα φορὰν καὶ τύχην. vt Sch. et Eustath. Recte idem dictis adiecerat: εἰ γὰρ καὶ ἀπ' ἄλλου ἔθνους ἤρξατο, ἐζητοῦμεν ἂν τὴν αἰτίαν τῆς ἀρχῆς. v. Commentationem de acie Homerica: quae partim ad stirpium, partim ad situs terrarum, vnde aduenerant, partim ad ordinis et loci, quem tenebant copiae, rationem instituta esse videtur.

Quod tandem ad enuntiationem attinet, mira haec est sermonis, quo vtitur poeta, felicitas, quod nomina haec locorum carmine commode reddi, et soni lenitate auribus placere poterant. Debetur tamen poetae ea laus, quam et Dionys. Halic. de composit. §. 16. cum Demetr. de enuntiat. s. 54. in eum cumulauit, quod et commode collocando ac contexendo et multa ac varia interponendo, partim ex antiquitate, partim ex locorum situ, modo per epitheta, modo per sonorum suauitatem, etiam per copulas, nominibus illis dignitatem addidit, etsi in magna orationis simplicitate, repetitis saepe iisdem verbis nec variatis: ἔναιον. εἶχον. ἕποντο.

Omnino autem de *nominibus locorum* iam ab initio notandum est, nisi alia, inprimis epitheta, eo duxerint, non esse de vrbibus et oppidis munitis, aut muro et vallo inclusis, cogitandum; ista enim aetate Graecia habitata fuit partim per pagos ac vicos, partim per stirpes et familias longo terrarum tractu sparsim habitantes; fuere tamen, quod ipsa res suadere debuit, multae habitationes, πόλεις, in colle aut rupe positae.

Iam *fines terrarum* et *situs locorum* accurate excutere velle, a poetae interpretatione esset alienum, quae non nisi ea postulat, quibus effici potest, primo loco, vt legentis animus notiones habeat claras, a locorum situ haud prorsum aberrantes nec turbatas et confusas: altero loco, vt ea, quae ad doctrinam et ingenium poetae declarandum spectant, digito monstret, et ad notitias rerum, quae ex scriptore peti possunt, animos legentium aduertat. Mihi inprimis id agendum erat, vt, cum Strabo et Stephanus Byz. veteres grammaticos ad Catalogum exscripsissent, colligerem ex iis ea quae ad Homeri lectionem et doctrinam Homericam reuocanda aut essent aut videri possent. De ceteris adeunda sunt scripta, in quibus ante aliquot annos *de Geographia Homeri* docte fuit disputatum; quandoquidem in Georgia Augusta ea quaestio in a. LXXXVII. edicta fuerat praemio proposito, quod tulit *C. T. G. Schoenemann*, qui ad singula fere poterat laudari; accesserant ad victoriam *Aug. Guil. Schlegel* et *Hermann Schlichthorst*, quorum libelli extant. Fundus omnis accuratioris disputationis est Strabo. Multa quoque constituit *Gatterus*, Collega noster, doctissimus omnis historiae interpres.

Ceterum, vt ad critica nunc descendam, Recensus hic copiarum et nauium, num a primo carminis auctore profectus sit, an serius accesserit, an ex singulari carmine adoptatus et in epos nostrum redactus et insertus fuerit, quis pronuntiare ausit! Hariolari licet multa; quod asseuerari possit, video nihil. Qui autem dubitat, nondum verum inuenisse aut excogitasse videri potest. Ab antiquis tanquam singularem aliquam carminis particulam, eam esse habitam, satis constat. Singularem quoque grammaticorum operam sibi ea vindicauit, et fuere, qui carmen paucorum versuum spissis voluminibus illustrarent: ὡς ἐκ βραχείας τινὸς κρόκης πολυτίμητον (lege πολύμιτον, *multis liciis textum*) ὑποδείξασθαι πέπλον φιλοτιμησάμενοι, vt ait Eustath. p. 369 extr. Me-

moratur (ap. Euſtath. quoque p. 263) Menogenes, qui Catalogum nauium libris XXIII illuſtrauit, et Apollodorus libris XII περὶ νεῶν, (male ſcriptus Ἀπολλώνιος ap. Schol. Il. Θ, 284) quem librum vtinam integrum haberemus! conquiſiui eius fragmenta et diſpoſui Vol. III. Biblioth. Apollod. p. 1099 ſq. Transtulerat ille pleraque e Demetrio Scepſio; id quod Strabo monuit lib. VIII, 522 A. παρ' οὗ μεταφέρει τὰ πλεῖστα. quod tamen tantum in rebus Troianis fieri potuit; nam ſcripſerat Demetrius XXX libris στίχων ἐξήγησιν μικρῷ πλειόνων ἑξήκοντα τοῦ Καταλόγου τῶν Τρώων, vt ait Strabo XIII, p. 900 B. ſcilicet inde a vſ. 819. etſi etiam in locis Graeciae illuſtrandis aliquoties eum laudari memini. In Cod. Madrit. ap. Iriarte p. 233 habetur inter alia εἰς τὴν Βοιωτίαν τοῦ Ὁμήρου Commentarius. Apollodori eſſe ille ſuſpicatur. Verum exordium, quod adſcripſit, idem eſt, quod in Schol. Lipſ. ad B, 488 legitur.

Nunc, quae ad illuſtrationem faciant, maximam partem ex Strabone, qui Apollodorum ante oculos habuit, et ex Pauſania ſunt petenda: etſi hic nec Apollodorum nec Strabonem legiſſe videtur. In Scholiis pauciſſima ſeruata ſunt ex antiquioribus; id quod non miraberis, ſi memineris, de verbis potius eorum auctores ſollicitos fuiſſe. Nonnulla delibauit Etymologus; alia ſunt in Euſtathio, maximam tamen partem petita ea e Strabone et Stephano Byz. Ἐθνικῶν auctore, quem tamen Euſtathius pleniorem legerat. Porphyrius ea laude, qua viri docti nonnulli eum cumularunt, multo inferior, vix multa huius generis in ſuum Commentarium transtulerat; itaque nec in Scholiis aliquid ex iis adhaeſit.

Quae notata ſunt, ſpectant pleraque ad nominum origines et vrbium conditores, a quibus illae nomina duxiſſe creditae ſunt; interdum ex antiqua fama, plerumque ex figmento ab ipſo nomine ducto. Haec ad poetam non faciunt; itaque nec a me adſcribentur. Multa illuſtrata ſunt a Palmerio; adde a Vindingio collecta. Verum nobis ea tantum curae ſunto, quae ad Homerum

faciunt, et ad doctrinam Homericam. Non enim interpretamur tantum Homerum, sed et illustramus, et hausta ex eo a veteribus, quantum licet, enotamus. Iam autem omnis antiquae Graeciae, stirpisque Hellenicae, quae in varias gentes familiasque discesserat, notitiae ex hoc quasi fonte Homerico manarunt: vt adeo hic ipse Commentarius primas lineas antiquissimae historiae Hellenicae exhibeat. At vitia codd. vulgarium in nominibus propriis enotare nolui, ne otium perderem.

494. Boeotis duces praefuere quini, oriundi illi a Boeoto: Sch. B. L. a quo rerum Boeoticarum origines ducuntur. Fuit ille ex *Aeoli stirpe, ad quam maxima heroum pars est referenda.* Stephan. in Ἀσπληδών· Φασὶ γὰρ τοὺς Αἰολεῖς πρότερον Βοιωτοὺς καλεῖσθαι. nisi potius scribendum: τοὺς Βοιωτοὺς πρότερον Αἰολεῖς καλεῖσθαι. Erat autem Boeotus seu Itoni filius, (adeoque Amphictyonis nepos, Deucalionis pronepos) seu Neptuni ex Arne Aeoli filia. v. Steph. Byz. in Βοιωτία. Arne autem nomen dedit vrbi Thessaliae, quam Boeotus inhabitabat. Haec Thessaliae Arne, in mythicis notissima, memoratur in Sc. Herc. 381. cum Helice et Anthea, et Iolco cum Myrmidonum vrbe; h. e. Phthia; fuere adeo illae eodem tractu terrarum sitae; cf. ibid. 474. 475. Annis a Troia capta LX Boeoti, ad quos sub belli Troiani tempora Cadmei confugerant, vna cum iis Thessalia pulsi in Boeotiam abiere ibique alteram Arnen condidere, quae an vs. 507 intelligenda sit, ad e. l. videbimus. v. Thucyd. I, 12. Diodor. IV, 67. vbi v. Wessel. Ab hoc inde tempore Aeoles Boeotiam tenuere; antea enim ferae gentes stirpis Pelasgicae, in his Aones, eam inhabitarant; permixtae illae posthaec cum Aeolibus: cf. Strabo IX, p. 615 C. 616 A. Cur autem illo tempore Thebani inter Boeotos non primo loco memorentur, videbimus inf. ad vs. 505.

De *Leito* Alectryonis filio (inf. P, 602) et de *Peneleo* cf. Notas ad Apollod. p. 226. Memorantur enim inter procos Helenae. Scilicet, vt hoc interponam, duces

qui in Iliade memorantur plerosque poetae cyclici inter procos Helenae retulere, quos iusiurandum, quo Tyndareo obstricti erant, coegit Helenam repetitum ire. v. Apollod. III, 10, 8. Hygin. f. 81. *Prothoenor* Areilyci f. necatur ab Aiace Oilei f. inf. Ξ, 450. et *Arcesilaus* ab Hectore, O, 329.

495. Κλονίος scribendum est, non Κλόνιος, vt iam Barnes monuit, e grammaticorum praecepto saepe iterato, Sch. B. L. Eustath.

Versus 495. 6. recitat Maxim. Tyr. XVI, p. 303. R. A cod. Townlei. qui ex praestantissimis est, totus Catalogus nauium abest; et sequitur continuo post v. 493 initium libri III.

496. οἵ θ' Ὑρίην. ita quoque Strabo legere debuit IX, p. 620 A. et p. 577 B. at fuit olim quoque lectum οἵ Θυρίην, perperam, cum nomen vrbis feratur ductum esse ab Hyrieo conditore: Ὑρίη ἀπὸ τοῦ Ὑριέως. Sch. A. B. L. Eust. Hic versum Hesiodi laudat: ἣν δίη Ὑρίη Βοιωτίης τρέφε κούρης. priora in fragm. Hesiodeis leguntur ἐν δίη Ὑρίη. Emendatiora dat Schol. A. ἢ οἵη Ὑρίη. verum et vltima sunt corrupta; leg. ἢ οἵην Ὑρίη Βοιωτίη ἔτρεφε κούρην. Innotuit nomen vrbis inprimis propter Orionem: v. Not. Apollod. p. 47. 685. 503. Fuit illa haud longe a Tanagra sita. v. Strabo IX, p. 620 A. (404)

496. Αὐλίδα, ab Αὐλίς, vt contra ab Αὖλις, Αὖλιν, esse scribendum, (ex Euphorione Αὖλίν τ' ἔσφαγον laudatur in Sch. A. quod corruptum est: an propter scopulos et Euripum fuit ἐρισφάραγον?) obseruant Sch. Eust. et Etym. qui et de nomine argutantur, vna cum Stephano Byz. Recitatur v. 496 cum hemistichio ap. Strab. I, p. 18 B. et 269. De ipsa vrbe idem videndus IX, 618 B.

497. Notat versum Demetr. f. 54 in quo, vt et in aliis seqq. iterata copula τε facit notionem copiae et magnitudinis paruarum vrbium. Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε. *Schoenus* cum Schoenunte Arcadiae confunditur a Stephano Byz. qualem nunc habemus. Meliora habet Stra-

bo IX, p. 626 B. *Scolus*, alias ignota; nisi quod ex etymo colligitur, in solo aspero et spinis consito sub Cithaerone vrbem sitam fuisse. v. Schol. Eustath. Etymol. Strabo p. 626 B. 627 A. Pausan. IX, 4 extr.

Eteonus, quae postea Scarphe. *πολύκνημον δὲ ταύτην λέγει, ὡς ὀρεινήν. κνημοὶ γὰρ τὰ κάτω τοῦ ὄρους.* Eustath. Schol. et primo loco Strabo p. 627 A.

498. ἔ— *Θέσπιαν* Ven. cum aliis, Vrat. b. Schol. A. ait mediam produci metri caussa; vti quoque hoc sit poëticum quod singulari numero effertur. Laudat Herodianum *ἐν τῇ προςῳδίᾳ*. Pleniora haec habet Schol. MS. S. German. e quo Excerptum habeo acceptum humanitati Tollii V. C. ad A, 357. vbi *πότνια* — *Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προςῳδίᾳ λέγει ὡς Θέσπια διὰ τοῦ ι γράφεται, ἐπειδὴ εὕρηται συνεσταλμένη ἡ πι συλλαβή· οἷον ὡς καὶ παρὰ Κορίνῃ· „Θέσπια καλλιγένεθλε, φιλόξενε, μουσοφίλητε."* Pergit Schol. Ven. A. eundem Herodianum *ἐν τῷ ιά τῆς καθολικῆς προςῳδίας* laudare *Θέσπειαν*. Hoc et B. et L. legerant in suis, et Strabo p. 627. At Stephanus Byz. tanquam commune agnoscit *Θέσπειαν* et plur. *Θεσπιαί*. quod ibidem additur *γράφεται καὶ διὰ του I, καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννῃ·* non bene accipitur, etiam ab Eust. quasi vtrumque apud hanc fiat; sed est interpungendum *καὶ ἐκτείνεται*. respicit locum Homeri. *καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννῃ·* vt in excerpto modo laudato vidimus. Ceterum et hoc est exemplum seruatae in nonnullis antiquae scriptionis, vbi necesse non erat, cum ea mutata esset in centenis similibus. Nobilitatae Thespiae Cupidine Praxitelis: de quo Strabo p. 627 C. et Pausan. IX, 26. 27. p. 761. Propter *Γραῖαν* laudat versum Pausan. IX, 20. vbi *Θεσπειὰν* scribitur. Tum *Μυκάλησον*, *Μυκάλισσον* legitur Vrat. a. b. Verum haec et similia vitia annotare vanae et inutilis operae esset.

Graea quae fuerit, iam inter veteres est dubitatum. Eandem, quae mox Tanagra, (cf. Paus. IX, 20.) aut non longe ab ea sitam, ediderant nonnulli; forte nomi-

nis ſimilitudine adducti, Γραῖοι et Ταναγραῖοι.' Tanagraei quidem in recenſu non occurrunt; vnde et verſus Euphorionis habetur: „οἱ πλέον ἠρνήσαντο καὶ ὅρμους αἰγιαλοῖο.“ (Ita emendatiora haec habentur et pleniora ap. Euſtath. quam in Schol. B. L. vbi καὶ ὅρκον Αἰγιαλήων) Ariſtoteles tamen Oropum Graeam olim dictam ediderat, quem Strabo ſequitur hactenus, vt locum prope Oropum Graeam fuiſſe dicat IX, p. 618 extr. add. Steph. Byz. in Ὠρωπός. vnde Γραϊκὴν recte legerunt viri docti in Thucyd. II, 23. vbi adhuc vitioſe editum Πειραϊκήν. Non longe ab ea abfuit fanum Amphiarai et monumentum Narciſſi: eod. Strab. auctore.

De *Mycaleſſo*, in media Boeotia ſita, Strabo IX, p. 619 A. Quae apud Stephan. et Euſt. leguntur, ad etymum ſpectant. Meminit vrbis a Diotrephe Athenienſi Thraces ducente euerſae Ol. XCI, 1. Thucyd. VII, 29. 30. Pauſan. I, 23. et IX, 19. p. 747. etiam Hymn. in Apoll. 224. εὐρύχορον appellat propter camporum planitiem; nam χορὸς etiam pro loco in quo haberi poſſunt chori. Hactenus idem quod εὐρύχωρος. nec ſtatuendum erat, poetam longam vocalem fregiſſe, ne ſonantiore voce abſtinendum eſſet.

499. Repetit hunc et ſeqq. verſus, et in eos commentatur Strabo p. 629 C. 630 A. οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ' ἐνέμοντο, ἀντὶ τοῦ, ᾤκουν, citat Schol. Pindari II. Ol. 23. Ionicum Ἅρμα νέμοντο nusquam occurrit. Quod autem ἀμφὶ adiicitur, vt ſemel moneam, eo ſpectat, quod priſcis aetatibus loca plerumque per vicos aut ſtirpes et familias per agros ſparſas colebantur; quibus deſignandis vocabulum πόλεως promiſcue adhibebatur; cf. Strab. VIII, p. 519.

Harma, Ἅρμα, in terra Tanagraeorum; nomen a curru Amphiarai qui eo loco terrae hiatu ſubductus fuit, ductum narrabant: v. Stephan. Euſt. Pauſan. IX, 19. et primo loco Strabon. IX, p. 619 B. C. etſi loco alio alia ſtatuiſſe conſtat. De *Ileſio* nil aliunde nouimus: niſi quod etymon ad τὰ ἕλη reuocatur. Strab. p. 623 A. B. quo ſpectat quod ap. eund. aſpere ſcribitur Εἰλέ-

σιον. Pro eo in Etymol. legitur Εἰρέσιον, quod ἀπὸ τῆς εἰρεσίας ducitur, quia loca paluſtria erant et nauigationem deſiderabant.

Ἐρυθρὰς Apion et Herodorus ſcripſere; alii, Ἐρύθρας: Euſtath. p. 267, 2. ſicque editur in Thucydide, vt discerneretur Boeotiae oppidum ab vrbe Ioniae, quae Ἐρυθραὶ dicuntur. Melius dixiſſent, e canone grammatico mediam acui, vt ab adiectiuo ἐρυθρὸς discerneretur nomen proprium. *Erythrae* in agro Plataico ſub Cithaerone: Strab. p. 620 A. qui Erythras Aſiae hinc ductas eſſe docet. Pauſanias IX, 2 pr. eius rudera viderat; Thucydidis aetate ſuperſtes erat III, 24 pr.

500. ⸺ quod nunc in Ὕλην prior producta eſt, vt in ὕλη, ſilua, v. c. P, 194. quae tamen etiam ϝύλη pronuntiata eſt. At alibi correpta: (H, 221) σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων (adde E, 708 Ὃς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκεν.) Sch. A. Eadem ap. Strabon. IX, p. 625 C. habentur: qui addit, ſuo tempore Ὕλας numero plurali dictas, quod etiam Ven. A. repetit. Fuiſſe quoque, qui ὅς ῥ' ἐν Ὕδῃ ναίεσκεν legerent; quae tamen ſit Lydiae vrbs; Il. Υ, 384. Quod ad ambiguam in Ὕλῃ priorem ſyllabam attinet, potuit ita vſus ferre; poteſt tamen commode quoque verſus ad communem rationem redigi: οἵ τ' Ἐλεῶν' εἶχον, ἰδ' Ὕλην, ἠδ' οἱ Πετεῶνα. Et legitur ἰδ' in Codd. C. L. Eton. Lipſ. Vrat. C. et edd. Flor. Ald. 1.

Eleon, Ἐλεὼν κώμη Ταναγρικὴ ap. Strab. p. 620 B. iterum memoratur inf. K, 266. vbi monetur alios adſpirare primam: quod et Strabo docet; de etymo ἀπὸ τῶν ἑλῶν ibid. et inde Euſtath. vbi et de *Hyles* etymo; de ipſa Hyle, Strabo l. c. add. Steph. Byz. *Peteon* in regione Thebana: Strab. p. 629 C. Erat porro in Barocc. οἵ τ' Ἐλεώνην εἶχον, ἠδ' Ὕλην. At Barnes aliam lectionem Demetrii Scepſii laudat, οἵ τε Νέων εἶχον, quam tamen ipſe confinxit e Strabone IX, p. 670 C.

501. *Ocalea*. Ὠκαλεή quae et Ὠκάλεια, inter Haliartum et Alalcomenas; adiacebat amni eiusdem nomi-

nis. Vna cum Haliarto memoratur in Hymn. in Apoll. 242. 243. Strabo p. 629 C. add. Steph. Byz. h. v. et Eustath. ad h. l. *Medeon:* Strabo p. 629 C. εὖ κτίμενον πτολίεθρον vrbs *bene sita*. v. inf. ad 626. et an εὖ κτίμενον sit scribendum, v. ad A, 164.

502. ⁓ quod Zenodotus pro Θίσβην, habuerat Μέσσην, quae Laconicae fuit cum portu, non Boeotiae. Pausan. III, 25 f. *Copae* ad paludem Copaidem in boreali parte. Strabo p. 623 B. 630 A. Steph. h. v. Eust. Paus. IX, 24 pr. *Eutresis* vicus Thespiensium: cum templo Apollinis Eutresii: Strab. p. 630 B. Steph. Eustath. *Thisbe* πολυτρήρων, cuius imitatione Aeschylus Pers. 309 Salaminem πελειοθρέμμονα dixit, columbis abundans, mox Thisbae ap. Xenophontem; sub Helicone haud longe a Thespiis. v. Strab. p. 630 B. Steph. Eust. Paus. IX, 32. πολυτρήτωνα legit msf. Eton.

503. *Coronea* et *Haliartus* satis notae vrbes; in ista postea Pamboeotia habita; haec ὁ 'Αλίαρτος est, at apud Strabon. IX, p. 630. 631. ἡ 'Αλίαρτος. Sic quoque Etymol. M. h. v. vbi legitur: λέγεται δὲ κτισθῆναι ὑπὸ 'Αλεξάνδρου. lege, ὑπὸ 'Αλιάρτου, τοῦ Θερσάνδρου. v. Stephan. h. v. et, qui eum exscribit, Eustath. qui idem τὸ μέγα ἐτυμολογικὸν in partes vocat; hoc adeo Eustath. manibus triuisse putandus est. Miror tamen eum non plura inde petiisse. Add. Pausan. IX, 32. 33. 34.

καὶ ποιήενθ' 'Αλίαρτον etiam Strabo recitat IX, p. 624 B. et epitheton ad terram aquis irriguam spectare docet. 'Αρίαρτον quoque scribi notauit Eustathius.

504. *Plataeas* Persarum clade nobiles nemo ignorat. *Glissantem* alia pugna facta Epigonorum cum Thebanis nobilitauit antiquitus: v. Pausan. IX, 19. p. 746. 747. qui ruinas viderat, Apollod. III, 7, 3. Schol. Pind. VIII, 68. Πλατειὰ et Πλαταιαὶ vsu habitae sunt: docente Strabone IX, p. 631 B. C. Steph. et ex eo Eustath.

Γλίσσαντ'. ἐνέμοντο erat olim editum; sed Γλίσαντ' suppeditant codd. Eton. Ven. Vrat. A. b. Mosq. 1. et vsus perpetuus. Etsi est in hoc nomine magna scriben-

di varietas. Scholion A. periisse, ex Sch. ad M, 20 disco. Aiunt B. et L. vsu scribi Γλἶσας, at ab historicis Γλισᾶς, (ἡ συνήθεια προπερισπᾷ τὸ ὄνομα, ἡ δὲ ἱστορία περισπᾷ) adeoque vsu Γλίσαντα scribi, cum deberet esse Γλισᾶντα; Eustathius ex antiquioribus docuit; adde Etymol. h. v. Scilicet ex Γλισάεις, Γλισάεντος factum esse videtur Γλισᾶς. At alii flexerunt Γλίσας, Γλίσαντος, quod iam in Herodoto legitur editum lib. IX, 43. et ap. Strabon. p. 632 A. Apud Stephanum Byz. male est Γλισάς, (locum pleniorem habet Eustath. ad h. l.) Apud Pausan. l. c. variat scriptura: in edd. est Γλισᾶντος, Γλισᾶντα, in cod. Mosc. Γλίσαντος, Γλίσαντα. Ex Eustath. apparet lectum quoque fuisse in Homero Γλίσσαν τ'. Chaeroboscus scribebat Γλισσᾶν τ' vt Θωμᾶν. Hoc videtur exhiberi in cod. Lipf. γλισᾶν. Cur tamen Ionicus poeta non Γλισαντα νεμοντο scripsisse videri debet?

505. οἵ θ' Ὑποθήβας εἶχον ἐῢ κτίμενον πτολίεθρον. Ita et Ven. At Schol. B. et L. οἵ θ' ὑπὸ Θήβας, vt adeo πολίχνιον sit oppidum sine nomine subter Thebis conditum. Errant libri inter vtramque scriptionem; vt nec tamen eorum magna in his esse possit auctoritas. Gravius est monere, Thebas non memorari, quia nuper fuerant euersae ab Argiuis in expeditione Epigonorum; de qua dictum paullo ante ad v. 504. Fuere tamen, qui excidio vrbis superessent, et discessu Argiuorum facto iterum ad pristinas sedes redirent, ita vt in agro vrbi vicino sedes figerent; hactenus ὑπὸ Θήβας habitarunt; πτολίεθρον nihil aliud quam συνοικίαν declarare monitum iam est; potuit tamen prope ad ipsas vrbis ruinas aliud oppidum exstructum esse, quod Ὑποθῆβαι recte dictum esse potuit; nam vt ita diceretur, quia Cadmeae arci subiectum erat, longius petitum esse videtur. Fuerunt qui Potnias pro Hypothebis haberent. cf. Strab. IX, p. 632. Plura de his fuere olim in Steph. Byz. quae excerpsit Eustath. ad h. l. Diuersos prorsus auctores sequutus est Pausan. IX, 5 extr. quae ibi videnda sunt; nam ad Homerum nil faciunt.

506. Ὀγχηστόν θ', ἱερὸν Ποσιδήϊον, ἀγλαὸν ἄλσος. *Onchestus* nobilis lucus et templum Neptuni in terra Haliartiorum, v. Strab. IX, p. 632 C. Pauſan. IX, 26. p. 761. Dictus inde Neptunus Oncheſtius ap. Pindarum.

Laudant verſum propter Ὀγχηστὸς Stephan. Byz. h. v. quem pleniorem et emendatiorem adhibuit Euſtath. tum Schol. Apollonii III, 1241. vbi illuſtrat ἄλσος; Ταυρίου Ὀγχηστοῖο. At Schol. Pindari docent, eſſe τὸ ἄλσος ſimpliciter locum ſacrum, (vt τὸ τέμενος.) Verſus repetitus eſt in Hymno in Apoll. 230 vbi ludi curules in eo luco agi ſoliti deſcribuntur: in quibus erat hoc praeter morem aliorum ludorum ſollenne, vt curſu inito deſilirent aurigae, et equi ſoli certamen curſus abſoluerent, currus autem deo conſecrarentur in luco. (ἀναπνέει, equus onere aurigae leuatus, ἀχθόμενός περ, *quippe oneratus ſeſſore, trahendo* ſimul currum; at equi (mutato caſu) tum quidem, τέως μὲν, τότε μὲν, ἀφιέντες ἄνακτα, aurigam, qui deſilierat, vacuo curru ruunt. Tum interpungo: εἰ δέ κεν ἅρματ' ἀγῆσιν, ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι, Ἵππους μὲν κομέουσι, τὰ δὲ κλίναντες ἐῶσι. Male ἀγῆσιν ſcribitur; ſi enim eſt ἄγη, ἐάγη, ab ἄγω *frango*, non ſubſcribi poterat Iota. Si tamen mox θεοῦ μοῖρα δίφρον φυλάσσει, ſi *religio dei, fas ſacerque ritus, currum in luco ſeruat*, non dicas, quorſum *currus fractus* curae deo eſſe debuerit. Itaque praeferes εἰ δέ κεν ἅρματ' ἄγωσιν ſcil. *equi, ſi currum tamen perferunt ad metam integrum*, tum homines, *aurigae, curant equos et currum conſecrant.* De Taraxippo nemo facile cogitet.

Interpungebatur locus noſter poſt ἱερὸν Ποσιδήϊον, ἀ. ἄ. at verſus Hymni: Ὄγχηστον δ' ἷξες; Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος, docet, iungenda eſſe haec etiam in verſu noſtro; vt et iungenda ſunt Ὄγχηστόν θ' ἱερὸν, quod factum videbis a Schol. Lycophr. 45. Ceterum editur Ὄγχηστον, etſi diligentiores Ὀγχηστὸν ſcribant.

Ποσιδήϊον. reſtituta ſcriptura a Barnes, quam et Ven. cum bonis codd. agnoſcit; legebatur vitioſe Ποσειδήϊον. Corripi in h. v. diphthongum (h. e. Ποσιδήϊον ſcribi) ob-

seruat quoque Eustath. ad Perieg. 916. Occurrit iterum in Od. Z, 266 καλὸν Ποσιδήϊον, et apud Apollon. I, 1279 Ποσιδήϊον ἄκραν.

Dubitatum quoque est inter veteres: sintne diuersa loca Onchestus et templum Neptunium, an idem. Pro eodem habuit Schol. Apollonii l. c. et III, 1241. item Schol. Pind. I. I, 45. hoc versu adscripto. Scilicet, vt in aliis, ad vrbem erat lucus et in hoc templum. τὸ ἄλσος supererat adhuc Pausaniae aetate; templum interierat: IX, 26.

507. &c. quod pro Ἄρνην legerat Ἄσκρην, Zenodotus. At Ascra non potuit vitibus abundare, vt πολυστάφυλος esset: cum Hesiodus fide dignior sit: Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρος ἀργαλέῃ. cf. Strabo IX, p. 628 A. 633 B. C. et Eustath.

Aliud est in Strabone l. c. in Schol. br. et in Eustath. traditum, fuisse, qui Τάρνην legerent; πιθανῶς, vt ibi additur; Arnen enim belli Troiani tempore serius fuisse conditam. At Tarne infra quoque E, 44 memorata, Lydiae fuit: quod monent veteres ap. Eustath. quorum enuntiata videbis ap. Strabon. IX, p. 633 et fluxit lectio ex praua scriptura τ' Ἄρνην. Versum vt nunc habetur, recitat quoque Strabo I, p. 102 C. Quod autem ad illud assertum attinet, Arnen Boeotiae belli Troiani tempore seriorem fuisse, recte vtique illud se habet; constat enim ex ipso Thucydide LX annis post Troiae excidium Arnen Boeotiae conditam fuisse: v. sup. ad v. 494 vbi de Aeolum migratione e Thessalia in Boeotiam dictum est. Scilicet vtrique fidem suam constare puto, si, vt in multis vrbibus factum, locum ac tractum iam antea nomen Arnes habuisse, adeoque Arnen, συνοικίαν vicum, seu χώραν iam isto tempore, quo bellum in Troianos susceptum est, extitisse, serius autem vrbem ab Aeolibus e Thessalia reducibus conditam esse statuamus. Sita autem erat Arne apud Chaeroneam; cum qua adeo pro eadem habita est a Pausania IX, 40. Submersa et absorpta est a lacu Copaide vna cum Midea: v. Strabo

lib. I. p. 102 B. Nec plura de hac Midea traduntur a Stephano Byz. h. v. Eustath. praeterquam hoc, quod per se intelligitur, quod diuersa fuit ab altera magis nota Argolidis, in qua Alcmena vixit: de qua v. Not. ad Apollod. Scribitur quoque haec Μιδέα, altera Μίδεια. Strabo p. 572 B.

508. Νίσσαν τε ζαθέην. Ita vulgo scriptum geminato e more σσ. editur. Vno sibilo in Ven. Mosc. 1. Νισᾶν in Lips. Eton. Multa in h. l. commentati sunt veteres, quae exulant e Scholiis; at seruata illa sunt ap. Strabon. IX, p. 621. 622. vndé transtulisse putandus nonnulla Eustathius: etsi ea ita comparata sunt, vt, quam parum certas rationes Critici veteres sequuti sint, inde cognoscas. Scilicet *Nisa Boeotiae* ignorabatur iam Apollodori Atheniensis aetate: v. Fragm. p. 1112. Iam fuit prope Anthedonem *Isus*, ἱεροπρεπὴς τόπος, πόλεως ἴχνη σώζων; legerunt itaque nonnulli Ἶσον τε ζαθέην. Videbatur tamen prima non bene sic produci. Alii Κρεῦσάν τε ζαθέην, vt sit nauale Thespiensium in sinu Crissaeo. (Κρευσὶς est Pausaniae IX, 32.) Alii Φηράς τε ζ. qui vnus est e vicis Tanagraeorum; tandem alii Νῦσαν, qui vicus fuit Heliconis, cuius et Stephan. Byz. meminit: putes hos proxime ad verum accessisse. Eustathius tamen cum Scholiis duas ait esse Nisas, aliam Megaridis, aliam Boeotiae, ἡ δὲ ἐν Βοιωτοῖς Διονύσου ἱερὸν εἶχεν ἐπιφανές. ἔστι δὲ παρώνυμον ἥρωΐ τινι Νίσῳ.

Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν. Schol. Apollonii I, 1310 cum Steph. Byz. in Ἀνθηδὼν et Suida h. v. legunt ἐσχατόεσσαν. sicque extat scriptum in Cant. ap. Bentl. et Vrat. A. item inf. 616. At ἐσχατόωσαν agnoscit Strabo IX, p. 620 B. et lib. I, p. 30. Est ab ἐσχατάω. Indocte edd. vsque ad Turnebum ἐσχατόωσσαν geminato sibilo. Erat autem Anthedon cum portu et aduerso Euboeae posita ad Euripum; nota in mythicis per Glaucum Anthedonium, deum marinum factum: de quo multa ad h. l. Eustath. narrat, quae petita sunt e Strab. p. 621 B. Athen. VII, p. 296. qui locus class. est de Glauco. Add.

Paufan. IX, 22. Schol. ad Lycophr. 754. et ad Apollon. I, 1310.

Plene autem interpunxi ad finem verfus; nam pendent omnia a vf. 494 Βοιωτῶν, οἵ ϑ' — οἵ τε — Nunc fubiungitur τῶν, h. e. τούτων, μὲν πεντήκοντα. Ceterum notabile mihi videtur, Boeotiae vrbes tanto numero memorari, ad XXX fere, etfi per fe non omnes valde memorabiles, cum nullius alius tractus, ne Mycenaei quidem regni, tot loca et oppida memorentur. Vnde tandem poetae Ionico tanta fedulitas in Boeotiae recenfu fubnata effe potuit?

510. καὶ εἴκοσι, Bentl. em. ἐείκοσι. Suauius ad auditum. Fuiffe Ϝεικοσι. εϜεικοσι conftat, et, antiquiore more, Ϝικοσι. εϜικοσι. quod in tabula Heracleenfi occurrit.

511. οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον. Ϝ— quod et alter eft Orchomenus Arcadiae πολύμηλος. (inf. 605.) At hic Boeotiae eft Μινύειος fiue ab amne Minya, fiue a Minya Sifyphi f. Aeoli nepote; vnde ftirps Minyarum in mythicis celeberrima: vt Sch. A. br. et alii. De Orchomeno v. Strabo IX, p. 635. et Euftath. (qui feruaffe videtur ea, quae de hac vrbe in Stephano Byz. periere.) Copiofiffime egit Paufan. IX, 36 fq. Nobilis fuit vrbs diuitiis, (de quibus inf. I, 381.) Minyarum nomine, et Charitum fano. Eft ὁ Ὀρχομενὸς, χῶρος, quia multarum vrbium nomina primitus erant nomina agrorum, regionum et tractuum, quos fparfim incolebant familiae.

Ἀσπληδὼν, quae et Σπληδὼν apud alios, faltem apud Afclepiadem; v. Apollod. fragm. p. 1124. ex Etymol. M. Sita fuit in finibus Boeotorum verfus Locros. v. Strab. p. 636 C. Stephan. Euftath. Schol. Etymol. h. v. qui ad Herodianum περὶ παθῶν prouocat.

οἳ δ' Ἀσπληδόν' ἔναιον Barocc. Eton. Mosq. 1. vn. Vindob. et Ἀσπλήδον' ἔναιον Vrat. b.

512. τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος. τῶνδ' ἦρχ'. Cant. et L. ap. Bentleium; ipfe malit τοῖςδ'. Atqui et alibi cum altero cafu iungitur, et ipfo vf. 494 Βοιωτῶν. —

Ascalaphus et *Ialmenus* Orchomeniorum duces. Refertur eorum stirps ad Erginum, Orchomeni regem, qui Thebanis tributum imposuerat, a quo eos Hercules liberauit: v. Apollod. II, 4, 11. Nam ex Ergino, Clymeni filio, natus Azeus, ex eo Actor, pater Astyoches, quae ex Marte suscepit Ialmenum et Ascalaphum: quos et inter Argonautas, et inter procos Helenae, memorat Apollodorus. Occisus Ascalaphus a Deiphobo Jl. N, 518. Cum Ascalapho tamen reduces a Troia Achaeos ventis aduersis in Pontum Euxinum raptos tandem in littorali Asiae plaga boreali consedisse, et Achaeorum populo ortum fecisse narrat Priscian. in Perieg. 665 sq. male acceptis, vt videtur, Dionysii Perieg. 683—5 verbis; nisi admittas acutam Arnzenii emendationem in Epist. crit. p. 52. *A Xanthi ripis* pro *Ascalaphi regis*.

514. *ὑπερώϊον εἰςαναβᾶσα* Ven. *ὑπερώϊον εἰς ἀ.* Venetus, vt sit pro *εἰς ὑπερώϊον*; defendit Schol. A.

Iungenda sunt, *οὓς τέκεν* Ἀστυόχη Ἄρηϊ. si iungas *ὑπερώϊον εἰςαναβᾶσα*, videtur illa adscendisse ad cubiculum et peperisse Marti filios. quod vix verum. sed dictum esse videtur pro simplici, *ἔτεκεν ἐν παρθενῶνι*, adeoque in domo paterna, nondum elocata. Erat scilicet thalamus puellae in superiore aedium parte, et quidem in postica, interiora aedium spectante, non versus viam. cf. inf. ad Z, 242.

515. *ὁ δέ οἱ* pro *ὃς παρελέξατό οἱ.* Alio loquendi modo Jl. O, 184. de oppressa Polymela ipse Mercurius est *ὁ ἀναβὰς εἰς ὑπερῷον. αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς παρελέξατο λάθρῃ.*

516. *τῶν δὲ τριήκοντα — τοῖς δὲ* (non, vt editum, *ταῖς*) exemplaria Aristarchea exhibuerunt; vt alibi quoque *τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα* (inf. 568) et *τῷ δ' ἄρα τεσσαράκοντα* (vs. 534 et al.) Haec Schol. A. In his *ἅμα* adiectum est; poterant alia loca memorari, in quibus tertius casus habetur nudus: vt vs. 602. 733. Verum etiam casus secundus additus est *τῶν, τῶν δὲ, νέες ἐστι-*

χόωντο, vt vſ. 680 et paullo ante 509. Ceterum τοῖς δὲ erat quoque in Eton. vno Vindob.

517. ✂ quod praeter hunc *Schedium* alter Schedius, Perimedis f. occurrit, (Jl. O, 515.) ambo Phocenſes, et ab Hectore interfecti. (noſter quidem P, 306. vbi additur, eum vrbi Panopeo regnaſſe.) addit Schol. A. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ Πυλαιμένους. ſcilicet quia et huius nominis duo diuerſi homines fuere. v. inf. ad 851. Immodice ſe iactarunt grammatici in hac obſeruatione: cf. h. l. B. L. Euſt. Scribitur Σχεδίος, non Σχέδιος, vt ab appellatiuo discernatur; etſi ap. Pauſan. X, 30. p. 873. editur Σχέδιος, in Polygnoti pictura, in qua ille appictus erat, ſedens cum mucrone et gramine cinctus: qua de cauſſa, non apparet.

Ἐν ταῖς Ἀριστάρχου duplici modo ſcribitur et Φωκήων et Φωκείων. Ionicum eſſe debet prius. Ducitur nomen Φωκεῖς a Phoco Aeaci et Pſamathes f. Sch. A. br. et Euſt. Verba Sch. A. ſunt: τοὺς δὲ Φωκεῖς οἱ μὲν ἀπὸ Φώκου τοῦ Ψαμάθης καὶ Αἰακοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Προνόης τῆς Ἀσώπου. Vltima laborant: Aeacum Iouis filium omnes edunt. Leg. οἱ δὲ τοῦ Ποσειδ. ſicque in Sch. br. legitur. Nam Phoci natales varie traduntur; niſi fuere diuerſi huius nominis: alter Ornyti f. ap. Pauſan. X, 1. et II, 29. Ornytionis, alter Aeaci et Pſamathes, aut, vt h. l. Neptuni et Pronoes f. Leguntur vſſ. 517 et 519 in Diodoro XVI, 23. vbi ſcriptura Φωκήων quoque variat. *Schedii* et *Epiſtrophi* genus etiam ad Aeolum refertur. Nam ex Siſypho, Aeoli f. Ornytus, ex hoc Phocus, ex hoc Ornytion, e quo Naubolus pater Iphiti natus. Sic Schol. B. L. Panopeum incoluerunt.

518. Ναυολίδαο Barocc. Ἰφίτου mediam producit, h. l. cum alibi ea breuis ſit, vt Od. Φ, 14 Ἴφιτος Εὐρυτίδης. Jl. P, 306. Sch. A. Euſt. Barneſius ἐκτατικὸν aliquod Tau comminiſcitur. Immo vero pronuntiando duplex τ inferri poterat, ac ſi ſcriptum eſſe Ἴφιττος. agnoſcit quoque hoc Clarke: fit enim ſaepe in aliis ſimilibus, ſi attenderis. Aliam tamen dubitationem facit hoc, quod

ex Jl. P, 306 μεγάθυμον Ἰφίτου υἱὸν apparet, ϝιφιτόυ pronuntiatum fuisse; itaque, sagaciter locum constituit Bentleius υἷες ϝιφιτοφι, seu vt nunc scribimus Ἰφιτόφι. vt Ἰλιόφι pro Ἰλίου.

519. Prouocant ad h. v. qui de *Cyparisso* et de antiquo *Delphorum* nomine agunt: Strabo IX, p. 648 A. Scilicet cum Phocidis locus post Homerum *Cyparissi* nomine nullus esset, alii locum cupressis consitum, vicum sub Lycorea, fuisse tradiderunt: Strab. IX, p. 648 A. Eranon nomen antiquum edit Steph. in Κυπάρισσος. alii de ea, quae Apollonia vel Apollonias dicta. Sic Schol. B. et Steph. ex Didymo. add. Eustath. Etiam Cyparissum, Orchomeni fratrem, adeoque Minyae f. memorarunt: Sch. Eust. e Steph. Pauf. X, 36 pro eadem cum Anticyra Cyparissum habuit. Alia de hac et ceteris Phocidis vrbibus vide congesta a Palmer. VI, 1 sqq.

Πυθών, ῶνος et Πυθώ, vnde Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ Jl. I, 644. et Od. Θ, 80. v. Steph. h. v. antiqua nomina Delphorum, quod satis tritum. Sch. et Eust. de etymo laborant cum aliis. Cetera cum his ipsis videnda apud Strab. IX, p. 639. 641 sq. Pauf. X, 6 sq.

520. ⸓ respicit Zenodoteam lectionem καὶ Πανόπτεων, aut verius Πανόπεων, vt ex Eustath. discas, etsi vel sic vitiosam, et metro infestam. (Nisi Zenodoto iniuria fit, cum ille scriptum habuisset καὶ Πανοπήων. Nam fuit nomen et Πανοπεῖς, vt apud Herodot. VIII, 34 et Pausaniam X, 4. adeoque Πανοπῆες, Πανοπήων, sc. πόλιν.) Est Πανοπεύς. Jl. P, 307 ἐν κλειτῷ Πανοπῆϊ et καλλίχορος Πανοπεὺς Od. Λ, 80. ad quae loca respicit Pausan. X, 4. et ad versum, in quo versamur, Steph. Byz. in his voc. Κρίσσα vulgo legitur; antiquitus Κρίσα atque etiam Κρῖσα fuit; cf. Eust. Etymol. Κρῖσαν h. l. Eton. Vrat. b. Κρίσαν Laud. Ven. exhibent. De *Crissa* et *Daulide* adeundi Strabo et Pausanias, qui Crissam Homero dictam, quae Cirrha est, diserte docet lib. X, 37. p. 893 f. Etiam *Cirrhaeus campus*, Cirrha excisa Solonis aetate Apollini consecratus (ibid. p. 894.) Κρισ-

σαῖος est appellatus in Thessali πρεσβευτικῷ inter Hippocratis Epp. in quo bellum illud disertius, quam alibi, narratur. alteram, Daulidem, a Thracibus olim habitatam rex Tereus nobilitauit; *Panopeum* (τὸν Πανοπέα) Tityus Latonae vim inferens ab Apolline sagitta occisus. De quo iidem; inprimis Pauf. X, 4. et ex iis Eustath. Dicta vrbs postea *Phanoteus:* v. Strab. IX, p. 648 B. *Epeum,* qui equum ligneum fabricatus est, inter duces non memorat; etsi ille Panopei filius, Phoci nepos, Panopeum tenere debuit.

521. *Anemoria* in edito loco in confiniis Phocidis et Delphorum, dicta quoque *Anemolia.* Strab. IX, p. 648 B. Steph. Eust. Sch. Apud Schol. Sophoclis Oed. T, 733 leguntur haec: τινὲς δὲ τὴν Δαυλίδα Ἀνακρίδα λέγουσιν. οὕτως· Κρίσσαν τε ζαθέην, καὶ Ἀνακρίδα καὶ Πανοπῆα. Vnde grammaticus hoc hauserit, haud apparet. Ἀνεμώλειαν legi ait Barnes. At Eustath. tantum hoc obseruat, pronuntiari nomen in hunc quoque modum.

Hyampolis ab Hyantibus ex Boeotia profugis condita: Sch. br. Dicta quoque ab incolis Hysampolis Sch. A. Eadem et plura Eustath. ex Strab. ibid. C. Steph. Pauf. X, 35. p. 888 recitat. Strabonis locus obscurus et corruptus; quem emendat Schoenemann. p. 61.

522. Κηφισὸν et mox Κηφισοῖο exhibent Ven. Eton. cum aliis, Vrat. a. b. Mosq. 1. etiam Lipf. quam lectionem veram esse Ernesti arbitrabatur. Atqui nec minus nec magis vera dici potest, quam altera quae vulgo habetur, geminato σσ. Vna littera scribebant antiquiores, geminata seriores; nec codicum auctoritas vlla in his est. Ita Κηφισὸς scriptura et lectio est antiquior; quam recte reponemus, modo vbique in aliis eiusdem generis et rationis eundem morem tenebimus: quod tamen non facile fieri potest. Ita Parnassus scribimus qui Parnasus esse debet; et sic innumera. In *Cephisus* tamen est aliqua ratio potior, quod media natura est longa; saltem correptam eam nusquam vidi. Apud Pindarum est Καφισός. Versum laudat Pausan. X, 33. p.

883 vbi memorat, fuisse qui Parapotamios, non vrbem, sed agrum incoluisse dicerent: quos Herodoti auctoritate (lib. VIII, 33.) refelli ait. Scilicet fuere olim *Epicephisii* dicti et *Parapotamii:* ita Schol. Eust. et primo loco Strabo IX, p. 649. dubitatum autem est, fueritne vrbs huius nominis. Atqui disputatio vana est; siquidem κατοικία fuit, quae et ipsa per πόλιν declarari solet. Ad Cephisum igitur, Homeri saltem aetate, sparsis sedibus habitarunt homines. Cephisus enim Phocidem pererrat in Boeotiam tendens versus Copaidem, ortu apud Lilaeam facto: ὅς τε Λιλαίηθεν προχέει καλλίῤῥοον ὕδωρ versus Hesiodi est apud Eustathium et in Hymno in Apoll. 241 integrior quam in Scholiis. Aliud huc spectans Hesiodeum fragmentum est ap. Strabon. IX, p. 649. de quo cf. Ruhnk. Epist. crit. p. 106. Ager circa hunc amnem vbertate et amoenitate erat eximia: docente Pausania X, 33. p. 883.

523. πηγῆς ἔπι Κηφισοῖο. Legitur vulgo πηγῆς; etiam ap. Strabon. IX, p. 649 B. vbi versus exscriptus est; at lib. I, p. 30 A. πηγῇς. Hoc quoque in Veneto legitur, et in Schol. B. L. br. vno Vindob. Recepi hoc ea de caussa, quia apud Homerum vbique pluralis numerus vocis huius occurrit.

Disputatum quoque est de ἔπι. Aristarchus ἐπὶ, Ptolemaeus et Pamphilus ἔπι maluere; recte hi e canone grammatico. πηγῆς ἐπὶ probauerat Alexion. πηγῆσ' ἐπὶ est in Cantabr.

Λιλαιαν. Lilaea ad Cephisi fontes: v. Pausan. X, 33.

524. τοῖς δ' ἅμα. deest δ' in aliis, vt vno Vindob.

525. οἱ μὲν (sc. Schedius et Epistrophus: vs. 517) Φωκήων στίχας ἵστασαν — Variat lectio hic et inf. 777. et alibi: ἵστασαν. ἕστασαν. ἵστασαν. Bentleius malit legere ἵστασαν ex Eton. sic et Ven. Inf. ad M, 55 ἕστασαν defendit Aristarchus dictum pro ἑστήκεισαν (ἑστάκεισαν) quod sequuntur grammatici. perperam, arbitror. Scilicet formae vocis fuere plures: στάω. στῆμι. στήκω. Tum ἵστημι et ἕστημι *statuo;* σῆμι, ἕστημι, *sto.* Ab

hoc eſt ἔστασα, *ſtabam.* Inf. M, 55 κρημνοὶ ἔστασαν, et inf. B, 777 ἵπποι ἕστασαν. Ab ἵστημι et ἔστημι, ἵστασα et ἔστασα, *ſtatuebam;* nihil adeo intereſt, vtram lectionem ſequaris; etſi vſus nunc ἵστασαν probauit. Sic et Σ, 346. et Od. Θ, 435. ἔστασαν certe fuiſſe veram formam conſtat ex ἀφέστασαν, etſi hoc vſu habitum pro *abſiſtere.*

Bentleius obſeruat ad E. v. ſpectare gloſſam Heſychianam: εὐχὰς, τὰ τάγματα. et emendat στίχας. τὰ τάγματα.

526. Βοιωτῶν δ' ἔμπλην, ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο. ἔμπλην occurrit quoque in Hippocrate. Obſeruant grammatici B. L. Euſtath. notare vocem et ἐμπελάδην, *prope,* et χωρὶς· vt ἔμπλην αἰγιαλοῦ τε καὶ ἄστεος. vt adeo ſit pro πλήν. Similia ſunt in Heſych. ad quem v. Notam. In Etymol. vnum tantum ἐγγὺς, πλησίον, notatum, vna cum hoc verſu. At obſcurum eſt illud quo ſenſu dictum ſit, ſtetiſſe Phocenſes Boeotis *a laeua:* ἐπ' ἀριστερά. In θωρήσσοντο non eſt haerendum; eſt ſimpl. armare ſe et armatum ſtare, in acie, in procinctu, in ordinibus. At quaeri poteſt, primo: ſteterintne Phocenſes a laeua Boeotorum in nauium ſtatione, an nunc in acie; quod ſi ita ſe habeat, ſtatuendum eſſet, Homerum etiam in ceteris ordinem eſſe ſequutum hunc, vt a dextra ad laeuam in recenſu pergeret. Atqui hoc non conuenit cum aliis locis, in quibus manifeſtum ſit, dextram caſtrorum partem verſus Sigeum tenuiſſe Achillem cum Myrmidonibus, in laeua verſus Helleſpontum Aiacem extremum cornu occupaſſe. Aut igitur neceſſe eſt, Phocenſes a Boeotorum latere ſtetiſſe ita, vt vno quaſi agmine cum iis coniuncti eſſent; ceteras turmas verſus dextram Boeotis ſe adiunxiſſe; aut iungenda ſunt ἔμπλην Βοιωτῶν ſtetiſſe Phocenſes ἐπ' ἀριστερὰ ſeu caſtrorum ſeu aciei, in ſiniſtro cornu.

527. Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας. Et quia nonnulli recentiores (in his Zenodotum tangi puta) legerant ὁ Ἰλῆος, indocte. Sch. A. aliquoties haec ſtigma

reperitur. Fuit ſcilicet Zenodotus cum aliis, qui vbique Ἰλεὺς intruderent, quod Euſtath. notauit ad Il. O, p. 1018, 58. Obſtat in Homero vſus τοῦ ὁ. nam ita eſſet ὁ Ἰλῆος. et quid facias verſui Λ, 93 ἔπειτα δ' ἑταῖρον Ὀϊλῆα πλήξιππον. item N, 694. Eſt quoque Ἰλιάδης apud Heſych. Et extulerat Ἰλεὺς binis ſyllabis Heſiodus et Steſichorus, vt ex Euſtathio diſcas p. 272, 2. et p. 1018, 58. Locum Heſiodi diſertius memorat p. 650, 46 et totum fragmentum ſeruatum eſt in Etymologico Gudiano; editum iam e Cod. Par. a Ruhnken. Epiſt. crit. p. 108. Ἰλέα, τὸν ῥ' ἐφίλησεν — Et in Pindaro Ol. IX extr. vetus grammaticus haud dubie repererat Ἰλιάδα ſcriptum, et poteſt videri haec eſſe ipſa Pindari manus. Etiam in Romanis ſcriptoribus hoc vitium occurrit, vt in verſu ap. Propert. IV, 1, 117. *Victor, Oilide, rape nunc.* Adde inf. ad N, 203.

Verſum 527 continuatum cum 535 Λοκρῶν, οἳ ναίουσι adſcripſit Schol. Sophoclis Trachin. 788.

Eſt aliud obſeruatum ab Ilgenio: ad H. in Merc. 145 Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας, quod ſaepius occurrit, eſſe debere Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός. De veritate nondum mihi liquet. Ceterum *Locri* nunc ſunt Epicnemidii, vt ex vſ. 535 patet. Vide de iis congeſta a Palmerio IV, 3. Nondum illa aetate diſcreti Locri Epicnemidii et Opuntii fuere. Ozolas prorſus ignorat Homerus.

528. μείων οὔτι τόσος γε, ὅσος Τελαμώνιος Αἴας. Equod Zenodotus verſum ἠθέτηκε. Neceſſarium tamen eum cenſent Schol. A. et Euſtath. vt ab altero Aiace diſcernatur. Atqui hoc neceſſe non erat; abeſſe poteſt verſus, modo ſimul ſublati ſint vſſ. 529. 530. et interpolatorem prodit ipſa verſus fabrica, ſenſus et hiatus; et hic quidem in verbis τόσος γε, ὅσος. Deberet ſaltem eſſe τόσος γ' ὅσσος. Cui tamen Bentleius ingenioſe occurrit: οὔτι γε τόσσος, ὅσος. Idem in Heſych. μερῶν, ἐλάσσων, ad h. l. refert et corrigit μείων. Tum Schol. Sophoclis Trach. 788 iungit duo verſus 527 et 535. tan-

quam continuos: ita vt, si ille antiquus satis esset, insertos ab interpolatore versus ignorasse videri posset.

529. 530. — Hi duo versus ἀθετοῦνται; prior quidem quod in eo male iteratur id, quod iam dictum erat, μείων et ἀλλὰ πολὺ μείων. Alias rationes adiungunt veteres in Schol. et Eustath. partim leuiores partim satis graues: quorsum enim, inquiunt, praefandum hoc erat, et inepta quidem iteratione, minorem eum statura fuisse? Neque id quidem verum; fuerunt enim vterque Aiax pares Il. N, 703 sq. Porro λινοθώρηξ male; nam Graeci non linteis, sed aereis thoracibus sunt vsi: vnde χαλκοχίτωνες (cf. ad N, 372. et tanquam noua res memoratur λινοθώρηξ Amphius inter Troianos vs. 830) Repugnant quoque haec inter se, quod hasta vsus est et tamen λινοθώρηξ; nam lintea lorica vtebantur tantum οἱ τοξόται. At nec arcu vtitur Aiax, sed hasta: ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο. (Scilicet ducebat Aiax Oilei Locros τοξότας N, 712 sq. et ex his vss. ducta esse videtur omnis huius loci interpolatio.) Tandem Ἕλληνας Homerus de Thessalis vsurpauit vs. 684 non de omnibus Graecis, adeoque nec de Locris. Ad haec reponit nonnulla Clarke quae parum satisfaciunt. Mihi quidem manifestum interpolationis signum, post omnia ista, esse videtur hoc, quod interiectis his versibus junctura et sententia turbatur; ambiguum enim fit: οἳ Κῦνόν τε quorsum referendum sit. Atqui ad proximum spectare nequit, sed ad remotius Λοκρῶν.

Versum 530 etiam Aristarchum ἠθετηκέναι memorant Sch. br. et Schol. A. ad h. v. Verba tamen Aristarchi aut male accepta esse videntur, aut eorum sententia praue exposita. Caussa cur damnauerit ille versum, affertur: quia contendebat: Ἑλλάδα designare solam Thessaliam. Atqui ei sententiae non aduersatur versus, sed eam firmare videri potest. si oppositi Πανέλληνες sunt Ἀχαιοὶ Peloponnesii; vt ille sensisse videtur; etsi alii pro synonymis habuerunt.

Haec et similia exempla, quorum tanta copia occurrit per totam Iliadem, firmant saltem et stabiliunt *libertatem* nostram statuendi *criticam*, h. e. vt nosmet iudiciis nostris e regulis bonis criticis de veritate singulorum locorum Homericorum possimus statuere: quandoquidem iam veteres, qui antiquiores codices tractauerant, adeoque lectionum auctoritatem melius diiudicare poterant, lectioni librorum non tantum tribuerunt, quominus iudicio suo in diuersa abirent, et plerumque quidem iisdem in locis, quos nos ipsi suspectos habemus. Desiere homines docti libertate illa iudiciorum vti ab eo inde tempore, quo vulgatam lectionem ita constitutam esse putabant plerique, vt de eius veritate ne dubitare quidem liceret; donec nostra aetate vt in sacris, ita in profanis litteris iterum scepsis aliqua critica inualuit: qua effectum est, vt et nostra et superiore aetate de toto carmine Homerico diuersis modis censeretur. ἀν' Ἕλληνας pro Πανέλληνας lectum in Schol. Thucyd. I, 3 probari non debebat; vel propter hiatum ἐκέκαστο ἀν' Ἑλλάδα. Nata est vox ἀνὰ ex interpretamento adiecto. De voc. ἐκέκαστο v. ad N, 431.

531. Versum laudat Stephan. Byz. in Κῦνος, et Sch. Apoll. I, 69. Scribitur Κύνος ap. eundem, ap. Strab. et Pausan. Κυνὸς est in Vrat. c. Erat *Cynus* ad mare, ex aduerso Euboeae, Opuntiorum nauale. v. Strabo IX, p. 650, Steph. Byz. Dictus in ea vixisse Deucalion: cuius fabulae proxime ad Locros spectant. Notior est *Opus*, Ὀπόεις, ὄεντος, Ὀπιοῦς, vel Pindarico carmine, Olymp. IX. eadem Patrocli patria, Il. Σ, 326 qui est *Opuntius heros*. *Calliarus* Strabonis aetate non amplius habitata erat, p. 652 B. et Eustath. ex eo.

532. ἔ — quod Zenodotus Βῆσα scripserat, vt distingueretur ab appellatiuo βῆσσα, *saltus*. „At sunt plura, ait grammaticus Sch. A. appellatiua, quae nomina propria constituunt, vt Κυπάρισσος vs. 519.“ Videtur itaque et ipse tuitus esse Βῆσσα. Vno sibilo Βῆσα etiam Herodianus scripserat; Apollodorus vero, Epaphroditus

et Heracleon Βῆσσαν ap. Steph. Byz. h. v. adſcripto hoc verſu; adde Euſtath. qui illum ante oculos habuit, et primo loco Strabon. IX, p. 652 B. qui et ipſe pro σσ pugnat, cum contra Βησαεῖς fuerint demus Atticae. Vides quae ſubtilitas veterum in his fuerit; cum non meminiſſent, pronuntiationem variaſſe, ſcribendi modum antiquitus fuiſſe vnum eundemque per vnum σ. Eſt quoque in codd. Βῆσαν Laud. ap. Benil. Vrat. b. Mosq. 1. σβῆσσαν eſt in Eton. et Vindob.

Σκάρφην. In Vrat. a. Κάρφην. At Σκάρφλαι non eſt var. lect. ſed vitium edd. Strab. IX, p. 627.

Αὐγειὰς ſcribendum eſſe non Αὐγαίας, monent grammatici.

Iam *Beſſa* erat locus fruticoſus et ſiluoſus: Strabo p. 652 B. vnde et nomen Βῆσσα ducunt grammatici. *Scarphe* et Scarphia, vt in Liuio, in ſumma ad boream Locridis parte ibid. p. 652 A. et Euſtath. De *Augiis* nihil memoratur, niſi quod et alterae Αὐγειαὶ Laconicae fuere, ſerius Αὐγαῖαι dictae; at Locrenſium vrbs prorſus interierat. Ita accipiendus Strabo VIII, p. 560 B. cf. Pauſan. III, 21. p. 264.

533. *Tarphe*: latet haud dubie in Σκάρφη Strabonis altero loco p. 652 B. ſerius Pharygae dictae fuere. *Thronium* ſupra portum Cnemidis, etiam e Liuio notum. Strabo p. 652 A. Alterum Thronium erat in Epiro a Locris Troia redeuntibus conditum. Pauſan. V, 22, p. 435. *Boagrius* fl. praeterlabens Thronium; verius torrens, ſecundum Strabon. p. 652 A.

535. Λοκρῶν, οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης. Notabile hoc, quod poetam in inſulis vel Aſiae ora degentem arguit. nam *trans*, vltra, *Euboeam eſſe Locridem ſitam*, nemo poteſt dicere, qui in Graecia habitat. Vidit quoque hoc Wood. p. 33. cf. inf. 626.

Verſum laudat Strabo IX, p. 653 A. vnde pateat, Homerum alios Locros ad occidentem habitantes haud ignoraſſe, etſi non memorauerit.

πέρην ἁλὸς Εὐβοίης. vitio librarii; forte ex vſ. 626 πέρην ἁλὸς Ἤλιδος ἄντα. At Barnes hinc procudit nouam lectionem πέρην ἁλὸς Εὐβοιείης. Doctius Bentl. tentabat: πέρην ἁλὸς ἄντ' Εὐβοίης. ἱερῆς nihil amplius declarare, quam praeſtantiae laudem, alibi monitum.

536. μένεα πνείοντες Ἄβαντες. Fuere *Abantes* origine Thracica, ab Abis Phocidis profecti: vt ex Ariſtotele Strabo prodit lib. X. pr. Inſulam tamen inſederant alii quoque aduenae Pelasgicae ſtirpis, in his Dryopes: Pauſan. IV, 34. p. 366. qui Styra inſederant, etiam Arabes, Cadmi comites: Strabo X, p. 685 C. Poſtea immigrarunt in Euboeam Hellenes diuerſarum ſtirpium, Aeolicae inprimis et Ionicae, huius tamen potiſſimum, cumque Ionibus ita permixti ſunt Abantes, vt nomen exoleuerit Abantum. Colligas haec ex iis, quae ap. Herodot. I, 146 leguntur. Itaque Abantes habentur inter populos Ionicae ſtirpis, qui Ionum nomine non vtuntur.

Ceterum vſ. 536 a Strabone recitatur lib. X, p. 682 B. cum 542 quod Abantes Homero dicuntur, non Euboeenſes. iterum lib. X, p. 695 B. et lib. I, p. 68 C.

Reſtat μένεα, μένος, πνείοντες Ἄβαντες, vt alibi Ἀχαιοὶ, plene dictum de animoſis, quo factum eſſe videtur, vt etiam ſimpliciter πνέειν viri fortes dicantur vt Sc. Herc. 24 Boeoti ὑπὲρ σακέων πνείοντες, quod vix aliter accipi poteſt quam, animoſo obtutu incedentes, ore ſupra clipeos erecto.

537. Ex vrbibus Euboeae clariores *Chalcis* et *Eretria*, iſta quidem coloniarum numero et inſtitutis, (v. Opuſc. Vol. II. p. 266.) haec ſchola Eretrienſi a Menedemo condita. *Hiſtiaea* eſt, quae poſtea Oreus fuit, Liuio Oreum, in extrema inſulae parte boreali, v. Strabo X, p. 683.

Verſus ap. Stephan. in Χαλκίς recitatur, vbi eſt: Χαλκίδ' Ἐρέτρειάν τε. De metro in Ἱστίαιαν quaeritur. Copioſe docet Clarke στ non impedire, vt nec in aliis, quo minus antecedens ſyllaba naturam mutet et breuis habeatur: στ tamen pro vna conſona haberi nequit;

Alia v. ap. Heath. ad Sophocl. Electr. 122. Res est obseruationis; caussam non nisi coniectando assequi licet; aut enim pronuntiando alterutra tantum littera σ vel τ fuit reddita (etsi non ita quoque scribi necesse fuit: quomodo Barnes scribit: γρ. Ἰτίαια. Recte hactenus monitum a Rich. Payne Knight nec in numis aliter legi quam Ἰστιαια) aut vocem per tres tantum syllabas fuisse pronuntiatam, vt esset *Histjaea* vt forte Αἰγυπτίας Il. I, 382 et alia in Odyssea: vt nos solemus j consonam efferre. Cuius generis multa sunt in Virgilio et aliis. Praeferam equidem priorem rationem molliori loquelae Ionicae sono accommodatam. Ἰστίαιαν et Ἑστίαιαν habet Steph. Byz. et vtroque loco hoc hemistichium excitat.

538. 539. *Cerinthus* ad littus orientale sita: Strabo X, p. 684. B. *Dium* circa Oreum; ibid. A. Epitheton αἰπὺ declarat in alto loco sitam fuisse. *Carystus*, a marmore nobilis et ab amianto: ibid. B. Steph. Byz. h. v. *Styra*, τὰ Στύρα vicina Carysto: v. ibid.

540. τῶν δ' αὖθ'. Cant. Mosq. 1. τῶν αὖθ' sine δ', vt et 563. et αὖ duo Vindob. cum al. *Elephenor*, Chalcodontis f. ab Erechtheo genus ducere dictus: quae v. ap. Schol. A. et Eustath. pleniora ex Porphyrio p. 283 extr. ὄζος Ἄρηος antiquo sermone simpliciter vir fortis; nam Chalcodontis editur filius et sic aliquoties: inf. 663, 704 et al. Abiere tamen haec postea in fabulas et recepta sunt in genealogias, vt Actoris filii habiti sunt Neptuni inf. Λ, 749. 750.

541. Χαλκωδοντιάδης. Duxit hinc τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμὰ Sophocles Trach. 489. vbi cf. Schol.

542. ὄπιθεν κομόωντες. igitur occipite raso esse debuere. Caussam a pugna Abantum cum Curetibus, in qua hi istos coma in fronte promissa apprehensos ceciderant, repetiere veteres. v. Schol. Eust. et Strabo X, p. 713 C. cum Plutarcho in Thes. p. 2. F. 3. A. Versum 542 excitat Strabo X, p. 682. et corrupte Schol. Lycophr. 1133.

543. *μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι* — hasta vtebantur, qua cominus appetebant hostem: *ὀρεξάμενοι αὐτοῦ ἔγχει.* v. ad Δ, 307. adeoque pugna stataria praeliabantur. Versum adscribit Strabo X, p. 689 A. Idem p. 688 B. illustrat hoc Abantum institutum e vetere columna, cui inscriptum erat, quod in pugna de Lelanto pacti erant inter se, *μὴ τηλεβόλοις χρᾶσθαι.* Contrario more Locri vtebantur inf. N, 713. Scholion ad h. v. legitur quoque in Hesych. Verba oraculi quae Sch. A. B. L. afferunt de Euboeensium virtute restituenda sunt ex Strabone p. 689 C. Videtur huc spectare fragmentum Archilochi, quod iterum apposuit Brunck. Anal. T. I, p. 41. IV.

544. *δηΐων ἀμφὶ στήθεσσιν.* Scriptum quoque fuit *δήων*: v. Eustath. et sic pronuntiandum. *στήθεσφιν* Vrat. A. vn. Vindob.

546 — 557. De *Athenis* hic locus nobilissimus. *δῆμον* dixit non Attico more, sed est *populus*, isque pro ipsa *vrbe*, quam *εἶχον, ᾤκουν*, qui ad Troiam profecti erant. Sic *δῆμος Τρώων* Od. A, 237 sq. *δῆμος Λυκίων*, Il. Π, 437. h. terra. *Erechtheum*, heroem indigetem, summis honoribus ab Atheniensibus habitum, *Athene educauit, Terra genuit, Athene autem in suo templo collocauit*, h. e. Erechtheus Atheniensis fuit, et quidem *αὐτόχθων, γηγενής, indigena,* quem post mortem populares pro heroe coluerunt et quidem tanquam *σύνναον* Mineruae, siue vt commune cum Pallade templum habuerit, seu adiectum illud aut contiguum templo Palladis. Certe fuit Athenis Erechthei templum in arce, Mineruae Poliadis templo contiguum; vtrumque Herodoto memoratum, et Pausaniae aetate adhuc superstes lib. I, 26 p. 62 eiusque etiamnum vestigia haberi putantur, quae tamen Periclei aeui sunt. cf. ad Apollod. p. 845. Verum et ipse Homerus Od. H, 81 Mineruam narrat Athenas abiisse, et Erechthei aedem subiisse: *Δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον.* In eodem festum et sacrum Erechtheo heroi *periodicum* fieri solitum esse poeta vss. 550. 551 innuit.

Haec quidem, nec plura aut alia, ex Homeri verss. iusta interpretatione instituta, eruere licet. Ab Atticis scriptoribus alia, eaque varie, confusis quoque *Erechthei* et *Erichthonii* nominibus et fabulis, (v. Apollod. III, 14, 6 et 15, 1. vbi cf. Not.) sunt narrata, quae ad Homerum non bene retulerunt interpretes et verba in alium sensum detorserunt. Apud Apollod. l. c. Erichthonius a Minerua ἐν τῷ τεμένει αὐτῆς educatus, et in eodem templo, sepultus memoratur. Ita quoque statuisse videtur auctor inscriptionis Herodis Attici v. 30 vbi in dedicato τεμένει Mineruae et Nemeseos sepeliri posse qui ex stirpe Herodis sint: καὶ γὰρ Ἀθηναίη τε Ἐριχθόνιον βασιλῆα Νηῷ ἐγκατέθηκε, συνέστιον ἔμμεναι ἱρῶν vt praeclare ex ipso marmore versum restituit V. C. Visconti. Ceterum sunt in verbis poetae nonnulla ambigua. In v. 549 καθεῖσεν retrahendum est ad Mineruam: θρέψε καὶ καθεῖσε (τὸν Ἐρεχθέα) ἐν τῷ νηῷ ἑαυτῆς. Accipiunt hoc sic: deam eum suum aedituum et sacerdotem constituisse. Enimvero, Erechtheus rex fuit, idemque heros; at sacerdotium Butes habuit. Alii ad natales retulere, cum a Minerua Cecropis filiabus nutriendus traditus fuit: vt Sch. br. Ad sepulturam Erechthei in templo Mineruae referre video Viscontium in Inscript. Herodis Attici a se emendata. An recte hoc inde colligatur, nunc non disputabo. Mihi videtur et sermonis prisci vis atque indoles, et ipsa memoria antiquitatis, nihil aliud suppeditare, quam, cum Minerua eum communes honores esse consequutum. Est tamen nonnullis aliis in mythis, aliquid quod comparari possit. Apud Hesiod. Θ. 985 Venus rapuit Phaethontem propter insignem pulcritudinem et in templo suo collocauit: καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς νηοπόλον μύχιον ποιήσατο δαίμονα δῖον. Et ap. Pindar. P. II, 31 Cinyras amasius Veneris est et Apollinis sacerdos; etsi locus ambiguus est. Koeppenio nostro in mentem veniebat, καθεῖσεν (ὁ Ἐρεχθεὺς) Ἀθήνην ἐν νηῷ iungere, vt esset quod Apollodor. l. c. ait, τὸ ἐν ἀκροπόλει ξόανον ἱδρύσατο. — ἐνὶ πίονι νηῷ primum nunc hoc epitheton occurrit, quod va-

riam interpretationem admittit: exponitur enim et πλού-
σιος, et λιπαρὸς, et εὐδαίμων. Poteſt et reſpectus haberi ad πίονα μηρία, et ad *pingues victimas*, aut *pingues et omentoſas carnes* arae impoſitas: vt εὐώδεις νηοί· quod Euſtath. ſequitur. De ſolo pingui, h. e. fertili, res expedita; ſic Λυκίης ἐνὶ πίονι δήμῳ pro *terra ferace:* at de templo nondum habeo quod litem dirimat. Simile epitheton eſt λιπαρὸς, pinguis, diues, ſplendidus, clarus. In v. 550 quaeritur, quo μιν referendum ſit! vtrum ad Erechtheum, an ad Mineruam? Hoc alterum ſequuntur plerique, cum Sch. br. vt amplificatio ſit *templi*, ἐνθάδε — et de Panathenaeis cogitant; ſic iam Euſtath. Et ſequutus ſum hoc ipſum Not. ad Apollod. p. 822. Monuere quidem veteres grammatici, Schol. B. L. fieri hoc non poſſe, quia Mineruae boues *feminae*, non mares tauri et agni mactati fuerunt: θήλεα δὲ τῇ Ἀθηνᾷ θύουσι. διὸ τὸ μὲν οὐκ ἐπ' αὐτῆς. Schol. br. B. L. Potuit tamen temporum progreſſu aliquid eſſe mutatum. Videamus nunc de ſingulis verſibus.

546. Verſus recitatur a Strabone IX, p. 600 C. Ἀθηνᾶς pro Var. Lect. laudat e Sch. br. interpolatis Barnes.

547. ⸗ cui nihil in Sch. A. reſpondet, forte ſpectauit ad δῆμον Ἐρεχθῆος, quem tamen Schol. cum Erichthonio confundit, quod multi faciunt. Recitat locum Theon Progymn. p. 47. eumque notat, quod ambiguum ſit, ὃν vtrum ad δῆμος an ad Ἐρεχθέα referendum ſit. At de hoc altero quis dubitet! Plutarch. de gloria Athen. To. II, p. 346 B. in loco de Theſeo ab Euphranore picto, referre eum ait vere ſpeciem priſcorum Athenienſium virilem, robore et ſucco plenam, necdum cultu nec luxu fractam: τὸν δ' Εὐφράνορος ἰδών τις, εἶπεν οὐκ ἀφυῶς τις· Δῆμον Ἐρεχθῆος — θυγάτηρ. Grauior obſeruatio haec eſt: quod vſſ. ſequentes, et 552. 3. 4. de Meneſtheo, vt et 557. 8. de Aiace Salaminio in Athenarum honorem inſertos eſſe ſerius ab Homero in Graeciam profecturo narrat Auctor vitae Homer. ſub Herodoti nomine c. 28. Pari iure poſſis ſuſpicari ab rhapſodis in Athenienſium

gratiam hos, vt alios versus esse insertos. Verum vltra suspicionem talia non assurgunt, nec ei fundus idoneus potest substrui: nisi quod idem in aliis locis factum esse constat. Ita vero de omni fide antiquitatis actum est. Tam lubrica res est, aliquid in his, tanquam omni dubitatione maius, statuere velle.

548. ζείδωρος Ἄρουρα. Notabile quod nunc Ἄρουρα pro dea Γαῖα dicta est; nam appellatiue permutari haec nemo mirabitur. — ζείδωρον h. l. de Attica proprie dici, tanquam frugum parente, omnes obseruant A. B. L. Dicas Atticam non ζειὰν sed κριθὴν primam protulisse. At grammatici vocem non a ζειὰ ducunt, sed ἀπὸ τοῦ ζῆν, vt vertatur η in ει Boeotice. Dicerem saltem ει et ηι variasse prisco scribendi more. Ipse tamen Apollon. Lex. in ζείδωρος, ἡ τὸ ζῆν δωρουμένη γῆ. Sicque Hesych. In Etymol. vtraque etymologia apponitur. Transtulerat epitheton ζείδωρον ad Venerem Empedocles: Plutarch. Erot. p. 756 E.

549. κὰδ δ' ἐν Ἀθήνῃσ' εἷσεν. ἐν Ἀθήνης Mosq. 1. ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ. ἐν πίονι Cant. Eton. Laud. Vrat. a. b. καδ δ' εν. quomodo antiquiores scripserint, nunc ignoramus: probabile habeo κατ δ' εν. Variat autem scriptura καδ' δ' εν. κὰδ' et κάδ' δ' εν. hoc rectius.

550. ἐνθάδε μιν. ἔνθα δὲ Barocc. Cant. Laud. Eton. Mosq. 1. καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται. difficultas metrica inest, cum duae priores alioqui producantur. v. ad A, 583. In Vrat. A. est: ἔνθα δέ μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάσκονται. feram, si sit: καὶ ἄρνεσιν ἱλάονται. alioqui ἱλέονται erit ἱλῶνται pronuntiandum et scribendum; sin prima fuit anceps, praeferam ἱλώονται, vt εὐχετόωνται. εἰσορόωντο.

552. τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ'. τῶνδ' αὖ Barocc. Eton. υἱὸς Πετεῶο. Hoc ex Πετεὼς, Πετεὼ, Πετεῶο Herodianus ducebat; ap. Sch. B. L. et Sch. br. ad Δ, 327. Πετεὸς, Πετεοῦ, Πετεοῖο, Πετεωιο seu Πετεῷο Aristarchus: ap. Eustath. ad h. l. et ad Δ, 338 add. Sylburg. ad Etymol. p. 666, 42. Monueram iam Not. ad Apollod. p. 725.

Menestheum memorat Homerus. At Thesei liberi, Acamas et Demophoon, quos seriores in rebus Troianis memorant, ab Homero ignorantur. Scilicet accessere in Posthomericis demum, Lesche vel Arctino auctore, quantum ex Quinto colligere possum. Menestheus genus ducebat ab Erechtheo per Orneum, e quo Peteus, Menesthei pater. Pausan. II, 25 p. 168. Exularant pater et filius Athenis, eiecti siue ab Aegeo siue a Theseo. Pausan. X, 35 p. 889. Eustath. p. 284 extr. Mox Menestheus redux Theseo successit, et in reditu a Troia mortuus Demophoontem successorem habuit: cf. Plutarch. in Thes. extr. Memorabile autem est, Athenienses iam illa aetate tacticen melius aliis excoluisse, et Menestheum illa arte clarum fuisse.

553. 554. 555. Hos versus Zenodotus improbauerat, ἠθέτησε, nihil enim de hac Menesthei laude per totum carmen memorari. Respondet Sch. A. „etiam alia passim memorari, de quibus nihil sigillatim alibi subiicitur. Sic Il. Λ, 506 Machaon ἀριστεύων; nil tamen de eo alibi occurrit.“ Recte haec: si Zenodotus non codices habuit, in quibus versus deessent, et tantum iudicium suum apposuit.

553. τῷ δ' οὔπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνήρ. Legebatur οὔπως, minus bene ante consonam. Sed οὔπω iam Barnes receperat ex Barocc. et Wassenberg. Consentiunt Eton. Vrat. a. c. A. Ven. cum Schol. A. B. L. ὁμοῖος in Homero scribitur, non ὅμοιος. v. ad Ξ, 521. ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνήρ, sic optimi quique codd. Barocc. Cant. Vrat. a. c. A. vn. Vindob. Mosq. 1. Ven. Eustath. Vita Homeri 9. cum Flor. ed. Mutauit Ald. 1. ἐπιχθονίων (ita vero et ἀνδρῶν debebat sequi, quod apud Eustathium quoque legitur, et saepe ἀνδρῶν ἐπιχθονίων occurrit, vt A, 266. 277. I, 554. aut simpliciter οὔτις ἐπιχθονίων esse deberet, sine ἀνήρ. Vt Ω, 220 εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευσε.) quod edd. seqq. retinuere; recte alterum repetiit Wolfius. Sic et Ω, 505 οἷ' οὔπω τις ἐπιχθόνιος γένετ' ἄλλος. Nec aliter legendum Od. Z,

205 οὐδέ τις ἄμμι βροτὸς ἐπιμίσγεται ἄλλος, non βροτῶν. Saepe ſic in Hom. βροτὸς ἄλλος. ἀνὴρ autem priore longa, quia fuit pronuntiatum ἀννήρ.

Recitat verſum et ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ in pedeſtre deflexit Ariſtides Panath. To. I. p. 192.

554. κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας Bentl. malebat κοσμῆσ' ἱππῆας τε. Non accedam. ἵππους pro ἱππεῖς dictos iam veteres viderunt et notarunt: Porphyr. Qu. Hom. 15. recte, modo currus intelligas et eos qui de curru pugnant. Et ſic iterum Il. Π, 167 Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας. Schol. Thucyd. ad II, 41. (p. 630. ap. Ducker.) ὁ γὰρ Ὅμηρος πεποίηκε (excidit τὸν Μενεσθέα) πάντων ἄριστα ἀνθρώπων κοσμεῖν ἵππους τε καὶ ἄνδρας ὁπλίτας. Verſum paſſim excitatum legas cum ceteris; memorabilis eſt vſus eius apud Sext. Empir. adu. Phyſ. p. 555 vbi ad argumentum pro exiſtente numine transfertur.

555. Νέστωρ οἶος. in vno Vindob. δ' interpoſitum. ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν. vt ſemel moneam, perpetua varietas ſcribendi modi eſt ὃ et ὁ, quod ὅς nunc eſt, nec iudicium eſt certum, ſed ſeruanda vſus conſtantia.

557. Αἴας δ' ἐκ — δυοκαίδεκα νῆας. Pamphilus contendebat δύο καὶ δέκα diuiſim eſſe legendum, ap. Schol. A. Sane ſic veteres ſcripſiſſe dubitari vix poteſt; verum vſus haec vbique nexu facto coniunxit.

VV. 557. 558 ſunt apud Strabonem IX, p. 604 A. et C.

558. Στῆσε δ' ἄγων — Verſum omiſit Cant. ap. Bentl. etſi in margine adſcriptus eſt, Vrat. b. Venetus et ad Γ, 230 (quo et Schol. ad Δ, 251 ſpectat) Schol. A. monet, hoc ipſo verſu, quod in acie Idomeneus Aiaci adſtitiſſe memoratur, patere, verſum Στῆσε δ' ἄγων a nonnullis male ſcribi. Scilicet notum eſt, narrari Solonem, in controuerſia de Salamine inſula cum Megarenſibus, vt eam Athenienſibus paruiſſe doceret, hunc verſum inſeruiſſe. v. Plutarch. p. 83 C. Diog. I, 48. et Strabo IX, p. 603. 4. (Hoc illud eſt quod Leid. Schol.

significare voluit: σῃ. (σημείωσαι) Τοῦ (f. τὸ τοῦ) Σόλωνος· Στῆσε δ' ἄγων — φ. et Lipſ. eodem modo emendandus in Specim. a Mullero Alton. edito quod cum Ven. B. conuenit: γράφεται δὲ, κατὰ τὸν Σόλωνος λέγον, ὥς τινες, παραλόγως τὸ· ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο. ἐν γὰρ τῇ πρώτῃ οὐκ εἶχε ποιῆσαι τοῦτο. ἀλλ' ἡ ἀκολουθία οὕτως· οἱ δ' Ἄργος. Alia loca Caſaub. annotauit, cum Menag. ad Diog. l. c. et Clark. ad h. v. Etiam Quinctil. V, 11, 40. meminit. Ex Strabone etiam melius ratio ſupra e Schol. A. allata intelligitur. Scilicet apud ipſum Homerum argumenta contra hunc verſum reperiri: primo, quod N, 681 ſqq. diuerſus nauium ordo narratur, Aiacis in extrema parte cum Proteſilai nauibus. (atqui et ibi Ἰάονες, *Athenienſes* pugnabant 685—689) porro Δ, in recenſu Agamemnon ab Idomeneo 251. ad Aiaces 273. inde ad Neſtorem, et tum demum 327 ad Meneſtheum venit, cui adſtat Vlyſſes cum Cephallenibus. (Enimvero alius fuit ordo nauium, alius aciei, et tertius, quod probabile ſit, recenſus nauium: v. ſup. Not. ad 494.) Megarenſes autem refinxerunt verſus ſic: Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν νέας ἔκ τε πολίχνης ἔκ τ' Αἰγειρούσης, Νισαίης τε Τριπόδων τε.

Euſtath. neſcio unde (forte ex Porphyrio e quo plura hauſit) narrat, lectum quoque fuiſſe ἄγε τρισκαίδεκα νῆας, idque parodia mutatum eſſe: ἄγε τρισκαίδεκα νήσσας, *anates*. Reliqua e Strabone et Porphyrio mutuatus eſt Euſtathius. ἵσταντο. in vno Vindob. στήσαντο.

559—562. Commentatur ad hos vſſ. Strabo VIII, p. 567. 572 ſq. (vnde exſcripſit Euſtath. qui conferendus) et p. 577 B. vbi ſitus ordine vrbes recenſeri teſtatur. Alia ap. Pauſan. quaerenda. Verſum 559 iterum excitat Strabo VIII, p. 568. et Apollon. Lex. in Ἄργος corrupte, item Steph. Byz. in Τίρυνς.

Argos, quod Danai poſteri vsque ad Perſeum tenuerant, cum iterum ad eius abnepotem, Adraſtum rediiſſet, quem excepit filius Aegialeus, hoc mortuo Diomedes, ex eius ſorore natus, ipſe Aetolus, Tydei f. Oenei nepos,

tenuit. Interea Pelopidarum regnum Mycenis, quas, Eurystheo in pugna aduersus Athenienses caeso, Atreus occupauerat, opibus insigniter auctum Argiuorum gloriam obscurauerat; vnde nunc altero a Mycenis et Lacedaemone loco habitum Argos. Quod vero Ἄργος latius accipitur, et Ἀργεῖοι pro omnibus Achiuis dicuntur, ad superiora tempora proprie est referendum, quum Argorum regnum tam latos fines habebat. cf. Excurs. ad B, 101. et inf. ad 684. At nunc manifestum est esse ipsam vrbem. — *Tirynthem* τειχιόεσσαν dixit, propter muros a Cyclopibus conditos: v. Strab. p. 572. Pausan. II, 25. p. 169. Nullum in seq. est nomen, quod legentem tenere possit, nisi forte *Eiones*, Ἠϊόνες, quod Mycenaeis nauale fuit, iam Strabonis aetate deletum, et *Mases*, olim oppidum Argolidis, postea Hermionensium nauale: Pausan. II, 36. p. 197. (male Αἰγινητῶν, forte fuit Ἀργείων, nauale vocant Schol.) Mirum est quod insulae subiungit oppidum in continenti: obseruante quoque Strabone p. 577 B. C. De *Asine* et *Hermione* satis multa sunt apud Pausaniam. Quod *Tiryns* et *Aegina* Argiuis tum paruit, ex Homero discimus. τειχήεσσαν in vno Vindob. est merum vitium.

560. βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας. Koeppen contendit male Grammaticos κατεχούσας κόλπον iungere; esse enim ἔχειν, οἰκεῖν, pro κεῖσθαι, κατὰ κόλπον, *ad sinum situm esse.* Atqui sic κατὰ omnino abesse debebat, nam ἔχειν κόλπον dicendum erat: vt paullo ante: οἳ δ' Ἄργος εἶχον. Pro ἔχειν, κατέχειν, κρατεῖν, dici insolitum putare noli: inf. Γ, 243 τοὺς δ' ἤδη κατέχε φυσίζοος αἶα idem est atque εἶχε vt γῆ ἐρύκει et κατερύκει iisdem vss. leguntur Φ, 62. 63.

561. Τροιζῆν'. Τροίζην' scriptum olim in nonnullis fuit, patrocinante Herodiano: apud Eustath. p. 287. vt est in Mosq. 1.

Ad Ἠϊόνας Schol. notant: οἱ παλαιοὶ ἑνικῶς. ergo illi legerant Ἠϊόνην vel Ἠϊόνα. Eadem Eustath. nisi haec

obseruatio spectauit ad alteram Eionen ad Strymonem sitam.

562. Versum excitat Stephanus in Μάσης. Strabone teste scripsere hic nonnulli olim: Νῆσόν τ' Αἴγιναν, M. — 563. τῶν δ' αὖθ'. Iterum Vrat. b. τῶν αὖθ' —

564. 5. 6. καὶ Σθένελος — *Sthenelus* vnus ex Epigonis, qui Thebas ceperant: inf. Δ, 406. Talai stirpem attingebat, quandoquidem Capaneus pater ex Hipponoo et Astynome, Talai filia natus erat. v. Not. ad Apollod. p. 1020. — *Diomedem* ex Deipyle Adrasti filia natum esse constat. Et *Euryalus*, Mecistei (quem ludis funebribus Oedipodis interfuisse videbimus inf. Ψ, 677 sq.) filius, Talai nepos. v. Apollod. I, 9, 13 et [illegible]s ad e. l. et p. 1011. Tenenda enim est Talai stirps, et propter alia, et, quod hinc intelligitur, cur hi tres Argiuorum duces fuerint: Factio enim Talaidarum vel Talaonidarum superior tandem facta erat Oiclidis, vt ex Pindaro discimus Nem. IX, 32 sq. cf. mox ad 572. Respicit ad locum Homericum eumque illustrat Pausan. II, 30. p. 183. idem trium ducum statuas viderat Argis vno loco: lib. II, 20. p. 156. Euryali semel mentio fit inter pugnantes Z, 20—28. Fuere eius partes in ipso Troiae excidio: vt ex Polygnoti tabula intelligas Pausan. X, 25. p. 861.

566. Μηκιστέως υἱός — Μηκιστέος Bentl. nescio an e libro. certe ex more similium in Jliade hoc praestaret. Μηκηστέω Ald. 2. et hinc aliae, vitiose.

569—575. Hos versus recitat, et in eos commentatur Strabo VIII, p. 578 sq.

570. „— quod Κόρινθον memorat, non Ἔφυραν, quod fuit antiquius et heroicae aetatis. Igitur e suo tempore mutuatus est nomen serius." Ex quo ipso tamen suspicio nascitur, serius hunc locum accessisse; nam vbique in reliquis rhapsodiis prisca nomina adhibentur; et ipsa Ephyra, in loco de Bellerophonte Z, 152. Etiam hoc notabile, quod *diuitiis clara* iam tum Corinthus fuisse traditur.

Ex hoc verſu Corinthios cum Agamemnone pugnantes memorat Pindar. Ol. XIII, 81. cf. Pauſan. II, 4. cum a partibus aduerſis ſtaret alius Corintho oriundus, Glaucus. Et forte verſus Simonidis hinc illuſtrandus ap. Ariſtot. Rhet. I, 6 Κορινθίοις οὐ μέμφεται τὸ Ἴλιον.

ἀφνειάν τε praefixum Schol. A. Vbique eſt ἀφνειὸν ex ὁ καὶ ἡ ἀφνειός.

Quod *Cleonas* εὖ κτιμένας appellat, Strabo illuſtrat dictum, quia vrbs bonos muros habuit. De ea v. Pauſan. II, 15.

571. ἔν quod Zenodotus ſcripſerat Παραιθυρέην· quo nomine tamen vrbs non venit. Sch. A. Recte, deſideratur [illegible]en aliquid ad explendum hiatum: ἐνέμοντο Ἀραιθυρέην. Bentl. coni. ἐνέμοντ' ἄρ' Ἀραιθυρέην, vt inf. Θ, 131 reſtituit ἦντ' ἄρ' ἄρνες. Suſpicor antiquum fuiſſe ϝαραιθυρεην· vnde ductum illud Zenodoteum Παρ. Verſum, vt nos habemus, recitat Pauſan. II, 12. p. 139. et Schol. Ariſtoph. Au. 399 qui τ' poſt Ὀρνειάς omittit. At τε νέμοντο, quod Ionicum erat, nusquam ſcriptum eſt. Apud Schol. Pindari Nem. VI, 71 Ἀραιθυραία erat, quod nunc e codd. eſt emendatum, et dicitur vetus eſſe nomen vrbis Phliuntis.

Ὀρνειάς, non Ὀρνείας, ſcribi, docet Stephanus in Ἀρνεαί. Vitioſe Ὀρνχίας exhibent codd. in Thucydide. Erat vrbs ſupra campum Sicyoniorum ſita; deſerta iam Strabonis aetate; Priapi olim templo clara. VIII, p. 586. cf. Pauſan. II, 25. p. 168. Euſtath. *Araethyrea* autem in agro Phliaſio fuit; migrarunt inde incolae in Phliuntem non longe ab ea conditam: Pauſan. II, 12. Schol. Pind. l. c.

572. καὶ Σικυῶν' ὅθ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν. ὅτ' ἄρ Flor. ſed ὅθ' ἄρ pro ὅθι ſtatim in Ald. 1. emendatum. pro eo eſt ἔνθ' Ἄδρηστος ap. Schol. Pindari Nem. X, 49. in eodem eſt ἐμβασίλευσεν, quod et in Lipſ. Vrat. 1. binis Vindob. et in Flor. Ald. 1. erat. Quod nunc legitur, Ald. 2. Rom. et cet. cum codd. habent; etſi prius accuratior oratio deſiderat. Sicyon ſitu et fo-

lo amoeno fuit nobilis, etiam prouerbio ap. Eustath. et Schol. Leid. ap. Wassenb. et Valk. app. Ammonii p. 241 vbi praescriptum σημείωσις Σόλωνος. vereor ne περὶ Σικυῶνος scriptum sit.

Quae adiecta sunt de Adrasto; ita habe: In seditione aduersus Talaum (v. ad 564) mota ab Amphiarao, Adrastus, Argis fugiens, Sicyonem ad Polybum, auum maternum venerat, cui mortuo in regno successit. v. Pindar. N. IX, 25. 33. Herod. V, 67. 68. Apollod. I, 9, 13. et Not. p. 167. Pausan. II, 6. p. 125. Postea tamen red. integrata amicitia Adrastus Argos rediit. Hoc respectu poeta putandus est inseruisse πρῶτα, pro πρότερον.

573. 4. 5. Ad Achaiam, olim Αἰγιαλὸν et Αἰγιάλειαν dictam, pertinuerunt vrbes quae sequuntur: v. de iis Strabon. VIII, p. 587 sq. Pausan. VII, 1 sq. Est in his *Hyperesia*, de qua Strabo nihil adiecit; meminit eius Stephanus; esse eandem, quae mox Aegira dicta, docet Pausan. VII, 26. et accurate de ea agit. *Gonussam*, qui alius memorasset, non vidi; ait Schol. cum Eustath. esse promontorium Pellenes, et est Pausaniae memorata Γονοῦσα *super Sicyone sita*, II, 4. p. 120. vbi cod. Vindob. Γονόσσης habet, et V, 18 Γονοέσσης τῆς ὑπὲρ Σικυῶνος, vt recte nunc edit. a Facio. At lib. VII, 26. p. 593. vbi a Sicyoniis euersam eam esse iam antiquioribus aetatibus discimus, antiquum nomen editur Δονοῦσα, quod Pisistratum, vel eum, cuius opera ille vsus est in colligendis Homericis, ex ignorantia scripsisse Γονόεσσα pro Δονόεσσα, hoc versu apposito, narrabant Pellenenses. Reliquae vrbes recensentur ab Herodoto I, 145. *Pellene* haud longe a mari: Strabo p. 593 A. Pausan. VII, 26. *Aegium*, vbi postea Achaeorum conuentus habiti; noti incolae Αἰγιεῖς ex historicis; de his v. Pausan. VII, 23. p. 582. Prope Aegium fuit templum Ὁμαγυρίου Διὸς, quo Agamemnon principes Graeciae coegerat ad deliberandum de expeditione aduersus Troiam. vid. Pausan. ibid. c. 24. *Helice* tandem biennio ante pugnam Leuctricam a mari absorpta; de qua v. Spanhem. ad Cal-

lim. Del. 101. Per *Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα* reliquas Achaiae vrbes complexus esse videtur poeta Straboni p. 593. Ceterum alias vrbes in Agamemnonis ditione habitas videbimus inf. I, 149—154.

Dicas forte, parum sibi in his famam antiquam constare videri, cum Achaiam, quae h. l. in Achaeorum potestate habeatur, illis aetatibus Iones tenuisse memorentur; quippe qui ex Attica profecti Aegialeam occupaverant, ad id temporis a Pelasgis Aegialensibus habitatam, (v. Herodot. VII, 94. Pausan. VII, 1.) inde Ioniam dictam, et Iones Aegialenses; et tenuere illi illam oram vsque ad Doriensium et Heraclidarum incursationem, quo tempore Achaei e suis sedibus exturbati in Aegialiam secesserunt, quae inde Achaia dicta est. Scilicet si Iones immigrasse dicantur in Aegialeam, non putandi sunt occupasse omnem terram, sed inter priscos incolas Pelasgos consedisse; vt saepe similes narrationes sunt accipiendae; et vt mox Achaei inter Iones consederunt. Si vero Ionia est appellata Aegialea; serius hoc nomen in carminibus et historiis adhibitum esse puta. Nihil adeo impedit, quominus belli Troiani tempore Iones cum Pelasgis Aegialeam inhabitarint eiusque tractus vrbes Agamemnoni paruerint. Quod non diserte Ionum fit mentio, caussa esse potest, quod nullae eorum erant vires memorabiles; vt omnino πολλῷ ἦν ἀσθενέστατον τῶν ἐθνέων τὸ Ἰωνικὸν, καὶ λόγου ἐλαχίστου, vt Herodoti verbis vtar I, 143. contra Iones in Attica memorantur infra N, 685. Ionum praeterea stirps erat cognata cum Achaeis: ducta a Xutho eiusque filio Ione, Achaei fratre.

573. Ὑπερησίην. Ὑπερησείην Barocc. Eton. Lips. At Schol. Apollon. I, 176 Ὑπερασίην scribit et ab Hyperasio heroe appellatam refert, qui ab Apollonio memoratur. In Pausania, qui versum recitat, VII, 26 sub f. est Ὑπερησίην. Illa fuit apud Aegiras sita: vt ibid. pr.

574. *καὶ Αἴγιον ἀμφενέμοντο.* Potest videri melius scribi *ἀμφ' ἐνέμοντο,* propter seqq. vel *ἐνέμοντο ἀνὰ* et

ἀμφὶ Ἑλίκην. Est autem ἀμφὶ pro ἐν. vt et 634. 649. Ionicam formam, ἀμφινέμοντο, in hoc et similibus omnino exulare video; nam ἀμφεπένοντο. ἀμφεκάλυψαν et similia vbique leguntur.

575. Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα — Versum Pausan. VII, 1. recitat, vbi fines regni Agamemnonis declarat et Strabo VIII, p. 592 B. cum Schol. Callimachi in Del. 73.

576. Agamemnon ἦρχεν ἑκατὸν νηῶν, τῶν pro τούτων.

578. ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν. *inter hos erat, incedebat.* Ornate ἐδύσατο, vt θωρήσσοντο 526. 587. Accepit Schol. br. ἐνεδύσατο. Immo vero est, ἐν αὐτοῖς. Vindob. ἐδύσετο. Recte expulit ἐδύσσατο, quod vbique editum erat, Clarke: nam media in ἐδύσατο per se est longa. Res nunc notata a multis. cf. ad Γ, 328. Sicque Barocc. Lips. In Ven. et Vrat. b. est ἐδύσετο, perpetua varietate. ἐδύσσετο Vrat. a. Vocem νῶροψ, vocem antiquatam, primum nunc obuiam, a νῶ, στερέω, ducunt grammatici, Porphyr. Quaest. Hom. 9. Etymol. quia splendore praestringit oculos. Meliora haec quam apud alios, et ap. Macrob. VII, extr. et Plutarch. Qu. Conu. V. sub f.

579. κυδιόων. κυδιᾷν voc. potens ac significans, quod conuenit fere cum voc. *superbire*, declarans simul animum gaudio et ferocia elatum, simul statum corporis et oris. Τὸ κῦδος, vnde ductum est, illustratum sup. ad Α, 405. Sic Iupiter sedet in Ida prospiciens Troiam et Castra Achiuorum inf. Θ, 51. et iterum Λ, 81. cum sensu exultantis ac gestientis cogitatione maiestatis suae: κύδεϊ γαίων. Videtur hoc Virgilius reddere voluisse adiecto *altus*: Aen. XI, 725 *summo sedet altus Olympo*, et *arduus* X, 3. 4. Accommodate itaque de victore dicitur, vt Φ, 519 victores dii abeunt μέγα κυδιόωντες. In nostro loco de ductore exercitus vt ap. Hesiod. Sc. H. 27. de Hercule: ἦρχε δὲ τοῖσιν — Κυδιόων λαοῖσι. Et ὄλβῳ κυδιόων est ap. Apollon. I, 174 et Quintus II, 205 κυδιόων ἵπποις καὶ ὄχεσφι elatus, vt Latini poetae *super-*

bus. Translatum ad equum ferocientem Z, 509 et O, 266. Apollon. III, 1260. v. Hesych. h. v. et Not. Eust. μετέπρεπεν h. l. dignitate puto, non, vt Schol. κάλλει καὶ μεγέθει. Itaque mox vs. 580 ἄριστος, *princeps omnium*, quod contextum decet; vt recte Koeppen; non fortissimus. Verum alter hic versus est suspectus: est enim otiosus et redolet rhapsodi inanem copiam in eadem sententia alio modo exprimenda.

Ad μετέπρεπεν retrahit Bentl. Hesych. in μετέπρεπεν et μετέτρεπεν. κυδιόων ὅτι sunt iungenda. alias placeret lectio Vindob. Alteri καὶ πᾶσι μετέπρεπε.

579. ÷ 580. ÷ vtrumque versum Zenodotus ἠθέτηκε, quia in seqq. (v. 768) ἀνδρῶν μέγ' ἄριστος Aiax dicitur. Respondet Sch. A. diuersis de caussis vtrumque esse praestantissimum, alterum virtute, alterum opibus et nobilitate. Malim Zenodotum caussam attulisse asserti sui; quandoquidem vterque versus interpolationem redolet, saltem alteruter. Tum insuaue est repetitum ὅτι — οὕνεκ' ἄ. Mox in iisdem Scholiis subiicitur alia lectio, eaque Aristarchea; haud dubie melior, dummodo non a correctione profecta ea est: ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκὸν κυδιόων· πᾶσι δὲ μετέπρεπεν ἡρώεσσιν, οὕνεκ' ἄ. Subiicitur, temere puto, *sic quoque Zenodotum scribere.*

581. ÷ Excidit Scholion quod responderet signo; haud dubie reprehensa erat Zenodoti lectio, de qua postea. κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν. In epithetis laborant grammatici ad hunc et alterum locum Od. Δ, 1. Κοίλην ad conuallem inter Taygetum et Parthenium spectare, manifestum fit: διὰ τὸ περιειλῆφθαι κυκλόθεν ὄρεσι. In Oed. Col. 378 τὸ κοῖλον Ἄργος eodem modo dictum est; idemque ex Epigonis et ex Thamyra, Sophoclis fabulis, repetit Schol. ad e. l. At κητώεσσαν varie exposuere et tentauere veteres, vt e Strabone constat VIII, p. 564 B. Apollon. Lex. in κητώεσσαν. Hesych. Eustath. Pauciora in Schol. sunt seruata. Plerique et recte sequuntur hoc, esse *magnam*, ἀπὸ τοῦ κήτους

bellua marina adeoque magna; cf. Aelian. de Animal. XVII, 6. Etymol. in μεγακήτει. potuit enim τὸ κῆτος omnino magnitudinem declarare: cf. ad Θ, 322. vt adeo (apud Apollon.) non male per τὸ κύτος, cauum ac *profundum*, reddi poſſet; fuere quoque, qui κυτώεσσα legerent. Minus bene alii acceperant κητώεσσαν, in quam cete maris aeſtu eiiciuntur; aut cuius littus cete frequentant. Aelian. H. A. XVII, 6. (cf. Wernsdorf. Not. ad Auien. Perieg. p. 1147.) Scripſerant alii, in quibus Zenodotum fuiſſe ex Euſtathio ad Od. Δ, 1 diſcimus, καιετάεσσαν, diuerſo tamen ſenſu interpretati; alii a καιέτα, quae calamintha, menthae genus Laconicae frequens; v. Schol. br. Euſt. alii a καιετὸς, quo nomine appellati hiatus et cauernae ex terrae motu quo Laconicam infeſtatam fuiſſe conſtat; vnde et καιάδας, ſeu κεάδας, nam a κέω, *findo*, ductum videtur, de foſſa, quae Spartae pro carcere erat: (cf. Thucyd. I, 134 vbi v. Not.) Contra quod, neſcio quam ſcite, alii repoſuere, has cauernas potius κώους dici, vnde et Φηρσὶν ὀρεσκῴοισιν. (A, 268 vbi v.) Sane κῶς et κῶος de cauerna dictum eſt et Corinthiis de carcere: v. Stephan. Byz. h. v. vnde aliqua repetiit Euſtath. p. 318 f. Laborant quoque veteres in hoc, quod Lacedaemonem et Sparten disiunxit poeta. v. Euſtath. Lacedaemonem Homero et pro vrbe et pro regione eſſe docet Strabo VIII, p. 564. 5.

Ceterum ad vſſ. ſequ. v. Strabo VIII, p. 559 ſqq. Pauſan. Euſtath.

582. Φάριν τέ, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην. — Reſpexit, puto, diple Μέσσην, quam erant qui vellent per apocopen pro Μεσσήνην dictam eſſe: quod pluribus exemplis illuſtrat Strabo VIII, p. 559 B. et inde Euſtath. Spectat quoque ad h. l. Heſych. in Μέσσην. Noviſſe autem Homerum Meſſenen, et Laconicae eam adnumeraſſe, patere ex Odyſſ. Φ, 15. docet Strabo p. 564. 5. Sane Meſſeniam, ſeu verius eius partem conterminam ſubfuiſſe Menelao, adeoque in Laconicae finibus com-

prehensam, ex ipso Catalogo probabile fit; cf. Strabo VIII, p. 549 C. sq. add. Schoenemann Comment. laud. p. 49. 50. Si tamen h. l. Messenia per Μέσσην declarata est, non vrbem, sed regionem seu tractum intelligere necesse est. Enimuero Messa supra Taenarum vrbs et portus fuit; Pausan. III, 25. Strabo VIII, p. 559 B. quidem, nullam iam tum, cum viueret, extitisse docet. Atqui multas alias vrbes iam suo tempore extinctas ille memorat ex Homero. Μέσση potest pro Μέση dicta esse, censente, sic Wassenbergio. Diuersus est fons Messeis ad Therapnen, infra Z, 457 memoratus: v. Pausan. III, 20. Recitat versum Maximus Tyr. Diss. XVI, p. 303. R. et Θίσβην pro Μέσσην memorat; memoriae puto vitio ex 502.

Φάριν. Variat lectio in codd. et edd. Erat Φάρην editum in Flor. cui statim successit Φάριν in Ald. 1. et sic in ceteris, item in Rom. At Stephanus reuocauit Φάρην. Contra Barnes ex Pausania probabat Φᾶριν, vt τὸ φᾶρος scribitur. Potest memorari pro hoc Cod. Eton. Vrat. a. sicque excusum est in Max. Tyr. l. c. At ex perpetuo grammaticorum canone in verbis propriis accentus mutatur; et Φάρις vbique scribitur in Pausan. Strab. Steph. quod iam obseruauit Ernesti. Fuit autem vrbs non longe ab Amyclis. Alia erat Phara Messeniae, ad quam alii iudiciis suis fuere proniores, et tertia Achaiae. Porro Φάριν τε Σπάρτην τε etiam recitat Schol. Nicandri; sicque Ven. et Vrat. A.

583. *Bryseae* sub Taygeto: Paus. III, 20. p. 261. Male Stephan. Byz. ad Elidem retulit. *Augeas* Locridis supra vidimus vs. 532. At fuere aliae *Augeae* Laconicae; v. Stephan. h. v. Seriore tempore nulla vrbis erant vestigia. Pausan. III, 21. p. 264 Aegias non longe Gythio sitas narrat; a nonnullis pro iisdem habitas; etiam Strabo Αὐγειὰς mutatas esse ait in Αἰγαίας p. 560 B. lib. VIII. Αὐγαίας in ed. Lips. vitium typograph. est. Laudat hemistichium Steph. Byz. in Αὐγειαί.

584. Versum laudat Pauf. III, 20. p. 261. Strabo p. 559 A. et p. 538 A.

Amyclae notae sunt vel Apolline Amyclaeo: de quo ipse egi alio in loco (*Antiquar. Abhandl.* 1. *Th.*)

Helos ad intimam partem sinus Laconici super Gythium erat sita; ruinas murorum viderat Pausan. III, 22. p. 266. Est hoc idem illud oppidum, quo potiti Dorienses incolas in seruorum publicorum numerum retulerant vnde nomen Helotum postea ad omnes seruos publicos fuit translatum: ibid. p. 261. 2. Strabo VIII, p. 561. et al. Steph. Hesych. Etymol. Hemistichium Ἕλος τ' ἔφαλον πτολίεθρον transtulere viri docti ingeniose in H. in Apoll. 419.

585. *Laas*. Λᾶς, Stephano Λάς, Homero Λάας, v. Stephan. h. v. Eust. Strab. l. c. p. 560 B. Pauf. III, 21. p. 264 extr. et c. 24. p. 273. *Oetylus* supra Taenarum Pauf. III, 25 f. 21. p. 264 extr. οἳ Τύλον Tyrannio scripserat; contra quem disputarunt alii ap. Sch. A. Meminit quoque Eustath. verum et Straboni in Messenia est, ὁ Τύλος, καλεῖται δὲ ὑπό τινων Οἴτυλος. lib. VIII, p. 552 A. Potuit vtrumque nomen frequentari. Apud Stephan. h. v. οἱ δ' Οἴτυλον legitur, non ἠδ' Οἴτυλον. Ad quem cf. Holsten. nec hoc inepte.

587. ἀπάτερθε. Agmen ab Argiuis discretum ducebat Menelaus; etsi et id ipsum ex Achaeorum genere.

588. ᾗσι προθυμίῃσι πεποιθὼς h. τῇ προθυμίᾳ et hoc pro προθύμως ἔκιεν, *incessit inter ipsos animosus.* Scilicet est hoc inter ornatiores loquendi modos ἀλκὶ πεποιθὼς pro *habens, vtens robore, fortis.* inf. 792, ποδωκείῃσι πεποιθώς, *vtens pedum celeritate, celer.* et huiusmodi multa alia. Sic et τόξοισι πίσυνος, *arcum habens.*

590. ζ— Nil in Scholiis respondet; sed non potuere esse dissimilia eorum, quae sup. ad 356 scripta erant, quae vide. Τίσασθαι et ϝελένης Bentl. scripsit.

591. Illustrat et adscripsit vss. 591—5 Strabo VIII, p. 536. Et iterum vs. 591. ibid. p. 532 D. 542 B.

Pylus modo est vrbs, modo Pylia terra quae postea Elidis pars fuit, Triphylia dicta; ea vrbes complexa, quae serioribus aetatibus partim Messeniae partim Elidi fuere annumeratae. Orta hinc sententiarum diuersitas de nominibus et locis vrbium a poeta memoratarum. Messene quidem seu Messenia, qualis postea fuit, Peloponnesi pars, post Heraclidarum demum aduentum, extitit, belli Troiani aetate partim Agamemnoni, partim Menelao, partim Nestori assignata erat; fuit tamen tractus vel vicus Messene dictus, in quo Orsilochum habitantem memorat Od. Φ, 16. cuius filius Diocles cum Pheris s. Pharis habitasse dicatur Od. O, 186. vtramque vrbem eodem in loco collocauit Pausan. IV, 1. Locum primo tenuit Lelegum stirps, Caucones. Venerunt in terram Aeoles cum Periere, successit stirps Apharei, quam excepere Nelidae, e quibus Nestor: omnes Aeolidae. *Pylus*, ὁ Πύλος et ἡ Πύλος, Nestoris quae vrbs fuerit, disputatio nota est vel ex Strabone VIII, p. 519. p. 529 sq. inprimis p. 538 sq. Cum alia Elidis, alia Messeniae, alia Triphyliae esset, huic Nestorem ille vindicauit ex mente Homeri; (vide tamen ad I, 153) etsi vulgo poetae et alii scriptores ad Messeniae Pylum Nestoris nomen referant: quam a Neleo conditam esse volunt; v. Pausan. IV, 36. (cf. Apollod. I, 9, 9. et ad e. l. Not.) Strabo itaque sequentia quoque loca Triphyliae vindicat, quae a Stephano et Pausania in Messenia memorantur. Idem Strabo in incerto relinquit, vnde Pylus ἠμαθόεις dicatur (sup. 77.) a fluuio ne Amatho, qui tamen non est apud Pylum Triphyliae, an ab arena, quam nec ipsam vrbis solum habet; forte tamen a littore arenoso ductum nomen. v. inprimis p. 529 B. C.

Arene ab Aphareo condita; Pausan. IV, 2. p. 283. Apollon. Arg. I, 151. 152. et Schol. ad e. l. vbi hunc versum excitat, et ad I, 471. vbi Arenen nunc Ἱερίναν dici e Pisandro tradit; lege Ἔραναν. Perperam tamen ita tradi, docet Strabo VIII, p. 554 A. Nam Erana alio loco sita erat inter Coryphasium et Pylum Messeniacum:

ibid. et p. 536 B. Adde Stephanum in Κυπαρισσία. Enimvero Arene, de qua hic agitur, Triphyliae fuit ad ostia forte Anigri: Strabo p. 532. 535. circa Samicum; nisi haec vna eademque vrbs fuit, quod suspicatur Pausan. V, 6. qui frustra vestigia vrbis circumspexerat. adde Eustath. Arenes iterum mentio fit inf. Λ, 721. Aliam Triphyliae, aliam Messeniae Arenen edit Stephan. Byz. Tandem *Arene, Thryon, Aepy* memorantur etiam in Hymno in Apoll. 422. 3. vbi *Argyphea* adiicitur, quam in *Amphigeniam* ex mox seq. vs. 593 mutauit Ilgen. quem docte de his agentem, inprimis de Thryo, nunc video.

592. — quod Θρύον dixit, quae alibi est: Θρυόεσσα: Il. Λ, 710. Fuit autem situm Thryum ad Alpheum, ferius *Epitalium*: Strabo VIII, p. 537 A. — B. Messeniae assignatur a Stephano. Tum longa est disputatio in Sch. A. super Αἶπυ, quod Aristarchus et Apollodorus αἰπὺ scribi volebant. At Pherecydes Atheniensis (narratione in Historiis eo deductus) Ἐΰκτιτον vrbem esse censuerat, vt αἰπὺ pro epitheto esset; Ptolemaeus defendebat αἶπυ. Herodianus fluctuabat; tandem in αἶπυ acquieuerat; cf. Eust. in hoc etiam Scholia consentiunt. Controuersiam respexit Strabo p. 537 A. B. Apud Schol. Eurip. 1. Or. 1654 excitatur εὔκτιστον ἄστυ, quod haud dubie est ex h. l. Ceterum *Aepy* hoc etiam Messeniae adscripsit Stephanus, versu hoc laudato; at Strabo in Triphylia vrbem quaesiuit: p. 537 A.

593. *Cyparisseis* in ipsis Triphyliae et Messeniae confiniis. Strabo VIII, p. 536 A. B. annumerata tamen Triphyliae p. 537 C. et diuersa a Cyparissia Messeniae: ibid. et p. 551 A. adde p. 531 A. vbi Κυπαρισσεῖς de eadem vrbe accipio; latet quoque eadem p. 535 C. in Κυπαρισσίνα, quod locorum situs docet. Messeniae tamen vrbem et hanc edidit Stephanus h. v. adscripto Homerico versu. Adde Eustath.

Amphigenia etiam Messeniae est apud Stephanum Byz. h. v. Apollodorus vero ad Macistiam referebat; quem ideo sequi putandus est Strabo, p. 537 C.

594. *Pteleon* ab iis, qui Pteleo Thessaliae (inf. vs. 697) profecti erant, conditum tradit Strabo p. 538 A. Alias huius nominis vrbes recitat Stephan. Byz. de hac tacet. Variat scriptura Πτέλεαν. Πτελέαν. Πτελεόν. Nomen Πτελέα plurium fuit vrbium, etiam Ephesi, aut loci circa eam v. Schol. Theocr. VII, 65. ad voc. Πτελεατικὸς οἶνος, vbi h. l. vitiose adscripsit.

Ἕλος, *Helos*, quae fuerit, varia coniectarant apud Strabon. p. 538 A. *Dorium* in Messenia fuit, haud longe ab Andanio: Pausan. IV, 33. p. 363. Minus certa sunt ap. Strabon. p. 538 A. B. Stephanus Byz. in Δώριον versum excitat; sed lacunam habet in sequ. Ex eodem in Δώτιον, quae Thessaliae fuit, intelligitur, vtramque vrbem confusam a nonnullis fuisse, ideoque Thamyridis fabulam ad Thessaliam reuocatam, inprimis cum Oechalia mox commemorata sit, quo nomine vrbs etiam in Thessalia habetur inf. 730. Fuisse in his ipsum Hesiodum in Ἠοίαις, qui ad Dotium Thessaliae Thamyrin excaecatum retulit, e Stephano Byz. in Δώτιον constat. Est ergo hoc exemplum variatae famae et mythi ex locorum nominibus perperam acceptis, quod in fabulis saepe accidisse probabile fit; vnde tot dissensus narrationis nati. Exempla alia sunt: Orchomenus et in seqq. Oechalia.

Locum hunc adscripsit Macrob. V, 16. vbi Homerum laudat propter fabulas suauiter intertextas per episodia.

595. Recitat hunc cum vs. sequ. Strabo VIII, p. 522 B. Θάμυριν τὸν Θρήϊκα. Designat τὸν notum illum Thracem, Thracica origine; non quasi duo eius nominis fuerint, notante Eustathio. *Thamyris* Thrax ad antiquissima tempora spectat, quibus Thraces Pelasgicis populis permixti passim Graeciam insederant. Habitus ille Philammonis f. ex *Argiope:* Apollod. I, 3, 3. vbi alia in Not. p. 35. fueritne nomen *Agriopes* quae Orphei vxor editur in Hermesianactis fragmento, haud dixerim. Plura teneremus, si Sophoclis Thamyris superesset. Ducebant autem musices initia Graeci a Thracibus; e quibus Orpheus, Musaeus, alii, fama accepti; eaque nomina Hel-

lenicae stirpis tempora et res antiquitate antecessisse putanda sunt.

596. Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος. ὅτι Θεσσαλίας ἡ Οἰχαλία καθ' Ὅμηρον. οἱ δὲ νεώτεροι ἐπ' Εὐβοίας πεποιήκασιν. Ita Schol. A. Adstipulantur de Oechalia Sch. br. Amst. Praeiuit ipse Homerus; nam inf. 730 in copiis Thessaliae memorantur: οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος. Quodsi Thessaliae vrbs h. l. intelligenda est, e valde longinquis locis eum venisse apparet; statuendum itaque est, plura hac in re vetere fama tradita fuisse, quae nunc ignoramus. Verum praeter duas istas vrbes traditur fuisse tertia Messeniae Oechalia, postea Carnasium dicta, vt nonnullis placuit: Pausan. IV, 2. p. 283. Straboni eadem habita est, quae serius Andrania, Arcadiae accensa, erat: p. 538 B. 522 B. ex mente Demetrii Scepsii. Fuere autem plures vrbes huius nominis. cf. Stephan. Byz. h. v. et Eustath. p. 298. Quod si vera haec narrata sunt, praestat vtique h. l. Messeniae vrbem amplecti.

Iam vero *Eurytus*, qui h. l. Messeniae vindicatur, altero loco inf. 730 ad Thessaliam reuocatus magnam dubitationem facit de Homericis versibus, et grauis suspicio exoritur, versum 596 Οἰχαλίηθεν ἰόντα h. l. esse insertum, cum semel Messenii ea quae de altera, Thessaliae, Oechalia narrata erant, ad se transtulissent. Verum de his v. inf. ad 730. 731. Fabulae autem de Euryto et Oechalia valde fuere turbatae; multo magis, cum etiam tertius ex Oechalia Euboeae Eurytus accessisset, pater Ioles, quam Hercules patre occiso abduxit: v. Apollod. II, 6, 1. et Not. p. 439. e Tragicis hic notior ceteris: cf. Sch. Apollonii I, 87. Diuersus ab his haberi potest Eurytus, qui artem sagittandi Herculem docuit Apollod. II, 4, 9. de quo Odyss. Θ, 224 sq. Dubitatum quoque, Οἰχαλίας ἅλωσις, antiquissimum carmen, ad quamnam vrbem spectauerit; cf. Strab. IX, p. 669 B. A Messeniis Eurytus heros religiose coli solebat; Pausan. IV, 27. p. 345. Cf. quae disputauit Schoenemann. de geograph. Hom. p. 80 sq.

597. ⟝ quod στεῦτο h. l. est κατὰ διάνοιαν ὡρίζετο non vero *stabat*, vt Od. Λ, 583." Nam hoc sensu acceperant alii verba: στεῦτο δὲ διψάων. Obseruatiuncula aliquoties repetita: vt Sch. ad Γ, 83. E, 832. Σ, 191. Φ, 455. A στέω, quod et στῶ, στῆμι, ἵστημι, erat, fuit quoque στεϝω, στεύω, στεῦμι, στεῦται, ἔστευτο, στεῦτο. eodem vsu adhibitum, quo ὑφίστατο. cf. Eustath. ad Γ, 83.

εἴπερ ἂν pro εἰ καὶ αὐταὶ, *si vel ipsae.* Nihil in Homericis de certamine Thamyridis cum Musis memoratur, verum tantum de eius arrogantia et poena a Musis inflicta.

599. ⟝ quod πηρὸν recentiores non esse volunt τυφλὸν (ita scilicet antiquiores acceperant vocem) sed ᾠδῆς πηρὸν, *cantu priuatum;* poterat enim, inquiunt, caecus esse et tamen lyra canere, vt Demodocus, quem Musa excaecauerat, canendi tamen facultate impertitum: ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν. Od. Θ, 64. Esse hoc Scholion ex Apionis et Herodori τοῖς εἰς τὰ Ὁμήρου seruatum, didicimus ex Eustathio. Fuere alii, in quibus Schol. B. est, qui πηρὸν, τὰς φρένας πηρωθέντα, exposuere; contra quos disputat Schol. Lips. At Schol. B. ambigit, annon *voce* priuatum dixerit poeta; quod et in Hesychio occurrit; de quo loco cf. Wassenberg. Certe πηρὸς est ὁ κατὰ μέρος τι τοῦ σώματος βεβλαμμένος. Vsu loquendi tamen πηρὸς ad caecitatem retulere veteres; vt iam monitum cum ab aliis, tum ad Apollodorum, et Virgil. Aen. II, Exc. XVII. Et poeta duo memorare putandus, Thamyrin et oculis esse priuatum, et arte canendi. Est aliud, quod Sch. A. monet, „πηρὸν scribi in Homero, cum Atticis sit πῆρον, ὡς σκλῆρον." atqui hoc alibi non occurrit. legendum ὡς κλῆρον. Atticum agnoscit Hesych. πηρὸν, ἐστερημένον τῆς φωνῆς — προπερισπωμένως δὲ, τὸν τυφλόν. Schol. Lips. autem miratur, quomodo sint, qui πηρὸν scribere ausint.

600. ἐκλέλαθον κιθαριστύν. Hesych. ἐκλέλαθον. ἐπιλαθέσθαι ἐποίησαν. Vitiose κιθαριστὴν Barocc. Vr. b. Mosc. 1.

601. Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. de his v. sup. ad 336. Mirum, Γέρηνα nunc inter vrbes non memorari.

602. τῷ δ' ἐνενήκοντα. ita statim inde ab Ald. 1. legitur; in ed. Flor. vt et in Cant. est τῶν δ' vt 680. De his iam dictum ad 516. Barnes „γρ. ἐννήκοντα."

603. ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος. Vrat. b. ὑπὸ Κυλλήνην ὄρος. Strabo ad loc. sequ. nihil aliud affert lib. VIII, p. 595 sq. quam Arcades tot bellorum calamitates esse expertos, vt plerisque vrbibus deletis ne vestigia quidem superessent ad situm earum cognoscendum. Disertior est Pausanias lib. VIII.

604. Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, pro Αἰπυτείον et hoc pro Αἰπύτου. illustratum ab Eustath. Hemistichium est ap. Hesych. h. v. et Schol. Theocr. I, 125. vt doceat, tumulos fuisse in locis altis et pro speculis fuisse. *Aepyti tumulus* sub Cyllene monte. Viderat eum Pausan. VIII, 16. Erat Aepytus inter Arcadum heroes, Elati filius: ibid. p. 605. v. Not. ad Apollod. p. 670. Pindar. Ol. VI, 54. ἵνα et ad 'Αρκαδίην et ad τύμβον referri potest.

605. *Pheneus* et *Orchomenus*, Arcadiae vrbes, erant deletae Strabonis aetate. In mythis tamen Pheneos clara vrbs est, inprimis in rebus Herculis. Ei aquis submersae alia vrbs successerat Pheneos, v. Pausan. VIII, 14. Stephan. Eustath. Est autem ὁ Φενεός, vnde apud Callimachum in Del. 71 ὁ γέρων Φεναιός emend. Φενειός.

Orchomenus fuit inter vrbes, quae in Megalopolin ab Epaminonda extructam concesserant; Pausan. VIII, 27. nomen ab Orchomeno, Lycaonis f. repetitur ibid. c. 2. p. 602. Orchomeni vestigia vidit idem c. 13. p. 626.

Iam apposita est in Ven. stigme ad h. v. ⸖ quod Orchomenus h. l. ab aliis huius nominis vrbibus discernitur per epitheton πολύμηλος." Scilicet Orchomenus alter Boeotiae est Μινύειος v. Eustath. sup. ad 511. p. 272. Etymol.

Ex Schol. et Eustath. ad Il. E, 785 colligo fuisse olim in h. l. versus insertos de Stentore, tanquam ex Arcadia oriundo; ne ille vno tantum loco memoretur E, 785.

606. Recitatur vs. a Strabone p. 595 C. *Rhipe. Stratie. Enispe.* ignoto situ iam Strabonis aetate. Ignorarunt quoque alii: Pausan. VIII, 25. p. 651. Enispen Stephanus memorat: epitheton ἠνεμόεσσα, declarat: *obvia ventorum furiis*, vt e Virgilio Aen. X, 694 monet Koeppen. At *Tegea* cum *Mantinea* notissimae sunt.

608. Legitur hemistichium ap. Schol. Apollonii II, 1055. et versus ap. Schol. Pindari Ol. VI, 144. vbi male excusum erat πὰρ Ῥασίην. *Stymphalus* vrbs ad amnem et paludem cognominem: Pausan. VIII, 22 accurate de ea egit. *Parrhasia* ab vno e Lycaonis filiis nomine ducto, seu, vt ferebant, ab eo condita; etsi aliter Charax tradiderat; Stephan. Byz. h. v. Nec vero vrbs proprie dicta, sed tractus fuisse videtur vicatim habitatus.

609. Laudat versum Apollon. Lex. in Ἀγαπήνορος. sed corrupte. *Agapenor* genus ducebat ab ipso Arcade: Apollod. III, 9, 1. vbi cf. Not. p. 651. 724. Pausan. VIII, 2. 3. 5. ex vltimo loco patet in Νόστοις de eo plura narrata fuisse, nam in reditu a Troia in Cypro consederat.

610. Arcades, cum interiora incolerent Peloponnesi, a mari vndique seclusi naues ad traiiciendum non habuere: quod, commemorato loco Homerico, repetierunt multi, vt Pausan. VIII, 1. Altera ex parte notabile habetur, Agamemnonem tantam nauium copiam habuisse, vt et ipse C nauium classem instruxisset et LX naues Arcadibus praeberet. v. Thucyd. I, 9. Scilicet is multis insulis imperabat, vt sup. 109 vidimus.

πολέες δ' ἐν νηῒ ἑκάστῃ Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον. Si iungis ἐνέβαινον νηῒ, vt inf. 619 πολλοὶ δ' ἔμβαινον Ἐπειοί, non est, *conscenderant nauem*, sed ἔβαινον profecti sunt, *nauigarunt, multi in quaque naui.*

611. ἐπιστάμενοι πολεμίζειν. Erat hoc iam editum in ed. Flor. Ald. 1. Rom. mutatum in Ald. 2. in πολέμοιο quod hinc seruatum in vulgatis. Vſu Homerico ſollenni ἐπιστάμενος aut abſolute ponitur, aut cum infinitiuo; vt ἐπιστάμενος θέειν, μάχεσθαι. Od. I, 49 ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων ἀνδράσι μάρνασθαι. Vnus locus eſt Od. Φ, 406 ὡς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς. Simili modo εἰδὼς variat, eſt enim εὖ εἰδὼς μάχεσθαι, εἰδὼς μάχης, εἰδὼς μάχην, et εὖ εἰδὼς abſolute. Praeualet tamen h. l. πολεμίζειν auctoritate codd. Cant. Barocc. Mori. Ven. Lipſ. trium Vrat. cum A. Mosq. 1. Eton. agnoſcit quoque Euſtath.

612. 613. 614. „— hos tres verſus ἠθέτηκε Zenodotus: quibus tamen carere non poſſumus“ Sch. A. Nos iis carere poſſe bene intelligo. Verum apponi debebat, num Zenodotus verſus iudicio ſuo, an codicum auctoritate ſuſtuliſſet.

613. περάαν ἐπὶ οἴνοπα πόντον. ἐπιπερᾶν pro vulgari διαπερᾶν. Niſi dixeris περᾶν eſſe abſolute dictum.

ἐΰσσέλμους. antiquitus vno ſibilo eſſe debuit ευσελμους, quod codd. quoque exhibent, Vrat. a. b. ſed lapſu potius quam iudicio; ita et σφι δῶκεν occurrit vſ. 612.

614. Vtuntur veteres hoc verſu tanquam vulgari dicto, v. c. Plutarch. de ſollert. animal. p. 965 C. et alludunt ad h. v. qui de Philopoemene agunt, Liuius XXXV, 26. et Pauſan. VIII, 50.

615. vsque ad 619. recitat Strabo et illuſtrat VIII, p. 523 ſq. et vſ. 615 iterum lib. X, p. 695 B. et Stephanus in Βουπράσιον, et vſ. 616. in Ὑρμίνη. In priore loco p. 523 bene obſeruat Strabo in poetae verbis ineſſe ambiguitatem. Scilicet τέσσαρες ἀρχοὶ videntur reſpicere quatuor vrbes Hyrminen, Myrſinum, Oleniam petram, et Aliſium, atque has contineri finibus, vtrum Elidis, regionis, tantum, an Bupraſii et Elidis? Porro eas ait ab Epeis teneri: iterum ambiguum, vtrum etiam Bupraſium, an ſola Elis Epeorum fuerit. At Bu-

prasium Epeis etiam accensuit Il. Ψ, 630. Obtinuit postea pro Epeorum nomine nomen Eleorum; ductum vtrumque ab heroibus, ap. Pausan. V, pr. Sch. br. Sch. A. ad Λ, 687. Aliam Elidis partem, Triphyliam dictam, Pylii tenebant: quos iam sub Nestore vidimus. cf. Strabo p. 518 B. Hinc in Odyssea N, 275 additur Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί. Nondum autem illo tempore in vnum κοινὸν coierant omnes Elidis vrbes. Initio enim eas terras tenuere populi stirpis Pelasgicae; e quo genere ipsi Epei videntur fuisse; permixti cum iis habitarunt Aeoles; vnde ipsi habiti sunt Aeoles; at Pylii referuntur inter Achaeos. Itaque Achiui passim distinguuntur ab Epeis. v. inf. ad Λ, 693. Serius cum Heraclidis inuaserunt Elidem Aetoli, duce Oxylo; vti narratum est, antiquissimis aetatibus Aetolum ex Elide in Aetoliam profugisse, vnde pater eius Endymion cum Aeolensibus Elidem adierat: Apollod. I, 7, 5 et 6. Pisam occuparat Pelops e Phrygia aduena, nunc ne nominatam quidem. Eleorum res tenues erant hoc tempore, Pyliis contra florentibus, cum ab his illae attritae essent: vide quae Nestor narrat inf. Λ, 670 sqq. Accesserat clades ab Hercule illata: v. inf. Λ, 688 sqq. cf. Strabo p. 543 C. Pausanias lib. V. et VI. pauca Homerica attigit.

Buprasium videtur fuisse pagus, vel tractus, κατοικία, qui Strabonis aetate non extabat p. 524 A. vrbem, fluuium et regionem eo nomine memorat Stephan. Byz. et ex eo Etymol.

Elis Epeorum fuit: quod diserte docet Od. N, 275. Vrbs hoc nomine non nisi post bella Persica fuit condita; at Homeri aetate ille tractus per pagos habitabatur; ἡ χώρα κωμηδὸν ᾤκεῖτο· Strabo p. 519 A. idque tenendum est per totum catalogum Homericum, vt iam sup. 499 monui. Quandoquidem vt paullo ante vidimus, Buprasium cum Elide memorat poeta, Strabo eo deuenit, vt suspicetur, Buprasium fuisse Elidis partem, et a poeta Elidem cum Buprasio, tanquam genus cum forma

seu parte, positum esse: id quod exemplis illustrat p. 524. et iterum p. 695. vnde repetiit Eustath. ad h. l.

616. Zenodotus notatur, qui scripserat Ὑρμίνῃ tertio casu, (quod etiam in Vrat. a. est) vt sit ἐφ' Ὑρμίνῃ, (quod iuncturam ceterorum respuit) cum tamen iungenda sint ἐφ' ὅσσον. ὅσσον ὑφ' Eton. et Mosq. 1. ὑφιρμένῃ Lips. cum al. ὅσσον ἡ vn. Vindob. Potest aliquis suspicari excidisse copulam; quod et Bentleio obuersatum esse videtur, qui adscripsit: Ὅσσευς θ' Ὑρμίνῃ. Ita quatuor hae vrbes putandae essent fuisse extra Elidem. In fine ἐσχατόεσσα Vrat. a. vt sup. 508. Ferebatur autem *Hyrmine* ab Epei filia dicta; Strabonis aetate non supererat: p. 525. In Stephano est Ὑρμήνη. *Myrsinus*, postea Myrtuntium, ad mare situm; Strabo p. 525 A. Stephan. Byz. h. v.

617. *Olenia petra:* putatur esse, quae postea Scollis dicta, inter Dymen, Tritaeam et Elidem, in confiniis Achaiae et Elidis: Strabo p. 594 A. 525 B. Adde Stephanum, qui et Hesiodi versum laudat, quem pleniorem Strabo p. 526 A. adscripsit: ᾤκεε δ' Ὠλενίην πέτρην ποταμοῖο παρ' ὄχθαις εὐρείος Πείροιο. Olenium heroem, a quo ea nomen habeat, memorat Pausan. VI, 21. p. 505. Aliam Olenum Aetoliae videbimus inf. 639. Alia est Olenus Achaiae paullo notior.

Alisium, postea Alisiaeum, vrbs fuit Pisatidis, in via ab Elide versus Olympiam: Strabo VIII, p. 525 C. In Stephano Byz. est Ἀλήσιον. cf. Eustath. h. l. et ad Λ, p. 883, 1. At Ἀλείσιον, quod h. l. editur, et codd. constanter exhibent, etiam Strabo agnoscit p. 525 C. cum Etymol. In Hesychio omnes formae occurrunt, Ἀλείσιον, Ἀλήσιον et Ἀλίσιον, vt hoc vltimum inf. Λ, 756 legitur. Ibi enim vss. 755. 6. in Nestoris narratione, iterum memorantur Buprasium, Petra Olenia et collis Alisius.

Pro ἐντὸς ἐέργει Bentl. malebat ἔεργε, ἐϝεργε, quae varietas inf. Σ, 512 occurrit. ἐέργοι Vrat. b. a m. sec.

618. 619. recitat Strabo VIII, p. 541 B. πολέες δ' ἔμβαινον v. sup. ad 611.

620. Eleorum res in Heracliis passim expositae fuerant. Hercules, victo Augea, regnum eius filio Phyleo tradiderat; interemerat idem in ea expeditione Cteatum et Eurytum, Actoris et Moliones filios, vulgo pro Neptuni prole habitos (v. Apollod. II, 7, 2) quos inf. Λ, 749 et Ψ, 638 memorari videbimus. Conuenerant illi in belli societatem cum Augea, vna cum Amarynceo.

Iam ex Actoris filiis nati erant, ex Cteato quidem *Amphimachus*, cuius etiam inf. N, 185 mentio fiet, (a quo diuersus est alius inf. 871 inter Troianos) ex Euryto *Thalpius*, qui Elidis partem obtinuerunt, vna cum *Diore*, Amaryncei filio; et cum *Agasthene*, Augiae filio; hic Phyleo fratri, qui Dulichium discesserat, v. mox 628. 9. successit, in eiusque locum nunc filius *Polyxenus* inter Eleorum duces annumeratur. Sane infra N, 691. 2. *Epei* sub *Megetis* auspiciis pugnare narrantur; scilicet hi sunt Epei in Echinades deducti. Locum hunc ante oculos habuit Pausan. V, 1. p. 380. add. Apollod. II, 7, 1. et Not. p. 450.

620. Ἀμφίμαχος. In Eton. λε superscriptum; an voluit Ἀμφίλοχος? perperam vtique. Porro pro ἡγησάσθην est in Vrat. b. ἡγησάσθων. Adeo librarius ne flexiones quidem suae linguae norat!

621. — ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' Εὐρύτου. quod praeter morem ὁ μὲν ad prius, ὁ δὲ ad posterius retulit poeta; est enim ὁ μὲν Amphimachus, Cteati f. ὁ δὲ, Thalpius Euryti f. Respicit autem obseruatio aliam obseruatiunculam saepe repetitam, solere poetam inuersa ratione in similibus vti.

Porro ὁ δ' ἄρ' Wassenberg. e paraphrasi restituerat, recte receptum a Wolfio; sic quoque Vrat. A. Ven. A. cum Sch. Vulgo edebatur cum metri vitio ὁ δ' Εὐρύτου. Emendauerat Barnes Κτεάτοιο, ὁ δ' et Clarke ὁ δὲ Εὐρύτου, vterque hiatu illato. Melius Bentl. ὅδε δ' Εὐρύτου, vel ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου.

Grauius est, quod legitur Ἀκτορίωνος, quasi Eurytus solus fuerit Actoris filius. Atqui Cteatus non minus

erat Actoris proles. Requirebatur adeo Ἀκτοριώνων. Verum repones, vſum eſſe poetarum, ſaltem poſt Homerum, vt ſingularem ſubiungant alteri e duobus. At extat alia lectio in Veneto: Ἀκτορίωνε. Addit Schol. A. καὶ ὅτι οὕτως εἴρηκεν. Ἀκτορίωνε, δέον Ἀκτοριώνων. Scilicet interpolatam dices lectionem ab iis, qui non concoquebant: υἷες Ἀκτορίωνε pluralem cum duali: quod tamen haud raro occurrit. Eſt tamen aliud, quod me retinet, quo minus reponam: Ἀκτορίωνε nunc erunt *nepotes* Actoris, non, filii; quod per ſe me non magnopere moueret; nam et huius moris exempla ſunt; verum exoritur ambiguitas in verbis; et Ἀκτορίωνε ſollenne eſt de Cteato et Euryto filiis Actoris. Binis aliis locis praeterea iidem Ἀκτορίωνε appellantur Λ, 749. et Ψ, 638.

623. θεοειδής, philoſophatur ſuper hac voce Plato. v. ad A, 131 θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ. ſic τοὺς ἀγαθοὺς appellari, docet Plutarch. de Iſ. et Oſir. p. 360 D.

625. ⸗ οἱ δ' ἐκ Δουλιχίοιο Ἐχινάων θ' ἱεράων. quod non haec dicta ſunt, quaſi Dulichium et Echinades diverſae ſint; verum pro ἐκ τοῦ Δουλιχίου καὶ τῶν ἄλλων Ἐχινάδων· (quod Strabo quoque illuſtrat X, p. 703 A. et ex eo Euſtath. add. Stephan. in Δουλίχιον. Similis disputatio erat ad v. 615.) et quod Ἐχῖναι pro Ἐχινάδας dictae ſunt: cf. Stephan. Byz. h. v. Latet Homerica vox in Heſych. Ἀχινάων. Sitae ſunt eae inſulae ante oſtia Acheloi, limo ab amne aggeſto ſenſim auctae. v. Strabo p. 702 C. Stephan. h. v. A ſerioribus Dulichium attribuitur Vlyſſis ditioni, et ipſe appellatur Dulichius. At apud Homerum ex iis inſulis copias ducit Meges, Phylei f. Fuiſſe eos Epeos neceſſe eſt; quos eo duxerat Phyleus. vide inf. N, 686. et 691. 692. cf. Strabo p. 699 C. et Stephanus in Δουλίχιον. Vna Echinadum eſt Taphus, quam Teleboae incoluerant, memorati in Odyſſea. In eos expeditio ab Amphitruone facta nota eſt. cf. Apollod. II, 4, 4 et 6.

In Δουλιχίοιο Ἐχ. hiatum ſuſtulit iam Bentleius. Manifeſtum ſit excidiſſe τ', nam Homero ſollenne eſt bis

copulam ponere. Deest τ' etiam loco hinc excitato ap. Strabon. lib. VIII, p. 524 B. 695 B. et ap. Plutarch. de exilio p. 603 B.

626. νήσων αἳ ναίουσι πέρην ἁλὸς, Ἤλιδος ἄντα. Et quod Zenodotus legerat οἳ ναίουσι, scilicet ἄνδρες. at ναίειν est pro ναίεσθαι, in quod A. B. L. Eustath. consentiunt. Nec tamen actiuum passiue positum putato. Scilicet ναίειν et ναιετᾶν dicitur pro, *situm habere, iacere*. v. c. Δ, 45 ναιετάουσι πόληες. Od. I, 23 ἀμφὶ δὲ νῆσοι πολλαὶ ναιετάουσι. Ergo et vrbs *bene sita* est εὖ ναιετάουσα. Vsum Homericum sequuti sunt alii poetae, vt Sophocles Ai. 603. de Salamine. Callimachus in Del. 266. et saepe Apollon. I, 831 et al. Sic et οἰκεῖν. Laudauit iam Koeppen Wessel. ad Herodot. II, 165. Nec alio sensu vrbes, sollenni aliquo epitheto ornante, εὖ κτίμεναι dictae, *bonum situm habentes*, εὔκτιστοι. etsi sensum varie constituunt grammatici. Ergo et insulae sunt εὖ κτίμεναι *opportunum, bonum situm habentes*, aditu faciles, et sic porro. Sic Delus Hy. in Apoll. 102.

πέρην ἁλὸς, notabilis loquendi forma, de insula continenti obiecta, scil. parte maris inter littus et insulam interiecta, vt adeo inde a terra trans mare sita dici possit insula; non, toto mari interiecto. Sic et πέρην Ὠκεανοῦ accipe, de insula in ipso Oceano sita: respectu scilicet eius, qui ex continente prospicit, vt Il. Ω, 753 πέρην ἁλὸς, ἐς Σάμον. Ergo etiam secundum Hesiodum Θ. 215 Hesperides πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο in insula habitarunt; v. Not. ad Apollod. p. 387. Non itaque sequendus est Wood, qui p. 8. statuebat, esse Echinadas πέρην ἁλὸς dictas respectu poetae Ioniam incolentis, mari Aegaeo interiecto. Atqui etiam Graecia interposita erat.

627. τῶν αὖθ'. Vrat. A. τῶνδ' αὖθ'. *Meges*, Phylei f. Augiae vel Augeae nepos. Phyleus, patri Augeae iratus, quod Herculem mercede fraudauerat, Elide discesserat in insulam Dulichium: v. Apollod II, 5, 5. et No.

tas p. 363. Narrat rem Scholion ad h. l. ex Callimacho: quod e Porphyrio petitum esse, disco ex Eustathio. Phyleus tamen, patre caeso ab Hercule in regnum restitutus est, Apollod. II, 7, 2. Not. p. 453. 465. 363. Statuendum itaque est, Megetem mansisse in insula et in principatu Epeorum patri ibi successisse. De Megete narrarat alia Lesches, vt ex Pausan. X, 25. p. 860 patet: vbi Meges, vulneratus in excidio Troiae, a Polygnoto pictus erat.

628. 629. Versus sunt apud Strabon. X, p. 704 A. Accipi et h. l. ἱππότα pro φυγὰς notat Eustath. de quo v. sup. ad 336.

629. ὃς quod ambiguum est, ὅς ποτε sitne Meges an Phyleus; more tamen Homerico ad id, quod posterius dictum, referri pronomen Sch. A. Dubitari vix poterat, de *Phyleo* haec dicta esse, nimis enim nota est narratio de Phylei sensu iniuriae a patre Herculi factae.

Δουλίχιον sine δ' Lips. Vrat. a. Mosq. 1. Vindob.

ἀπενάσσατο. ἀπῴκισεν. Schol. et Apollon. Lex. erit adeo hoc dictum pro ἀπῳκίσθη. ἀπῴκησεν.

631. Appositus in Veneto obelus ÷, cuius rei caussam non assequor. Leguntur vss. 631—635 et illustrantur a Strabone X, p. 695 B. C. et iterum versus singuli p. 696 B. C. 699 C.

Cephallenes autem non sunt solum, qui Cephalleniam, olim Samon dictam, inhabitarunt; verum apud Homerum illi etiam insulas et Acarnaniae oram maritimam inhabitarunt; obseruante quoque Strabone p. 695 A. Repetitum, more prisco, nomen populi a Cephalo, cui Amphitruo insulam habitandam concesserat: cf. Apollod. II, 4, 7. Not. p. 322. Strabo l. c. p. 699.

632. οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον. In Strabone legitur εἴτ' Ἰθάκην. Apud Maxim. Tyr. diss. V, p. 76 est περὶ Νήριτον εὔφυλλον, incertum vitio scripturae an memoriae. Significantius nomen est et ad sensum potentius εἰνοσίφυλλος, quam σκιόεις, vmbro-

sus, aut simile; obiicit enim sensibus simul motum frondium ex vento, ab ἐνόω, κινέω.

Neritum esse montem ipsius insulae Ithacae apud Homerum, dubitari nequit: Od. I, 22 Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ Νήριτον εἰνοσίφυλλον ἀριπρεπές. cf. Eustath. ad h. l. et ad Odyss. Esse itaque Ithacen et Neritum iuncta vt supra Echinades et Dulichium notarunt veteres; v. Strabo p. 695 B. cf. sup. ad 615. 625. Virgilius tamen pro insula huius nominis Neriton accepisse videtur Aen. III, 271. vbi cf. Not. Congessit quae de his dici possint Palmer. IV, 23.

633. καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο. Expectes Ionicum Κροκύλεια νέμοντο. Est ergo Homero τὰ Κροκύλεια, aliis τὸ Κροκύλειον, et Stephano ἡ Κροκύλεια. In Cod. Eton. Κροκύλην legitur. Vix diuersa fuere Κροκύλια, cf. Wasse ad Thucyd. et Addenda p. 670. et Wassenberg. ad h. v. p. 81.

Memorantur a Strabone lib. X, p. 693 C. et IX, p. 577 C. *Crocylea* et *Aegilips* in Acarnania, seu in Leucade Acarnaniae accensa; a Stephano autem in Αἰγίλιψ in Epiro: saltem latiore et antiquo sensu. Crocylii quoque Thucydides meminit inter vrbes Aetoliae lib. III, 96. In Scholiis inter vrbes Cephalleniae eduntur; male; nam Cephallenia, si Samos est, non nisi 634 memoratur. Si Homerum ipsum sine interprete legeris, vix aliter statuas, quam vss. 632. 633. ad Ithacam spectare, et esse Ithacam vrbem, tum Neritum montem, ergo et Crocylea et Aegilipem in ea insula fuisse. Continens, seu Leucas, non nisi 635 subiicitur. Assentiendum itaque esse videtur Heracleoni Glauci f. qui quatuor Ithacae tractus memorauit, et in his Crocyleum: ap. Stephan. Byz. h. v. cf. Palmer. IV, 23.

Fuere quoque qui Τρηχεῖαν vrbem ederent, et αἰγίλιπα epitheton facerent. At vrbs Aegilips etiam aliunde nota; agnoscitur quoque a Strab. p. 693 C. et a Stephano.

634. ÷ quod Zenodotus legerat ἠδ' οἳ Σάμην ἀμφενέμοντο. aduersus metrum.

Est aliud prosodicum, quod mirationem facit, τε ante Ζάκυνθον non produci; notatum quoque ap. Eustath. Sunt tamen similia inf. 824 οἳ δὲ Ζέλειαν et iterum Δ, 103. 121. et quod toties breuis syllaba ante Σκάμανδρον occurrit.

Ceterum *Zacynthus* satis nota, Elidi ex aduerso sita: v. Strabo p. 702. De ea et Same egit Palmer. IV, 24. *Samos* vel *Same*, nunc Cephallenia; vt modo vidimus: v. Strabo X, p. 698 sq.

De ἀμφενέμοντο v. ad vs. 574. In vno Vindob. vitiose ἀμφεπένοντο.

635. οἵ τ' Ἤπειρον ἔχον, ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο. Nisi ἤπειρον appellatiue scribere praestat, Epirus h. l. non est, quae vulgo ita dicitur, sed Acarnania cum Leucade, Ithacae et Cephalleniae ex aduerso posita. v. Strabo p. 693 B. 695 C. Interfuere adeo expeditioni aduersus Troiam etiam *Acarnanes;* qui h. l. sunt Cephallenes illam oram tenentes. cf. ibid. p. 708 sq. Interiora tenebant alii barbari, Pelasgicae puta et Thracicae originis: Curetes, Leleges, Teleboae, vt ex Aristotele apparet apud Strabon. VII, p. 495 C. Borealia loca tenebant Dolopes.

ἀντιπέραια eandem ἤπειρον declarant. Male Schol. Br. τὰ ἐξεναντίας τῆς Ἤλιδος κείμενα χωρία. οἵ δ' ἀντιπέραι' Cant. Vrat. b. prius quidem hic non bene. ἀντιπέραν Vrat. c. Mosq. 1. Nusquam Ionicum memorari video: ἀντιπέραια νέμοντο.

637. (÷) quod naues μιλτοπάρῃοι (hoc vno loco) memoratae: vnde intelligi aiunt Schol. A. B. colorum vsum iam tum notum fuisse ad picturam." (Scil. in pingendis, hoc est oblinendis seu inducendis colore nauibus, ne trabes maris et aeris iniuria corrumperentur. Nec de proris solis, nec de ornamentis est cogitandum) Vlyssis naues insignes fuisse inter ceteras, ita vt et in medio stationis constitutae locum concionis cogendae

praeberent." (Scilicet respiciunt haec locum Λ, 805 sq.) Longa obseruatio est Eustathii ad μιλτοπαρῄους, quomodo partium corporis nomina, (vt h. l. παρειῶν) translata fuerunt ad alias res. Minii vsum in pingendis nauibus testatur quoque Herodotus III, 68.

638. *Aetolos* ducit *Thoas*. Aetoliam inde a prima memoria tenuerunt Curetes; superuenerant Epei ex Elide, duce Aetolo: qui fuere Aeolenses admixtis antiquis Pelasgis: cf. sup. ad 615. Tum Curetes secesserunt in Acarnaniam: v. Strabo p. 713. Ita factnm, vt Acarnania Curetis appellaretur: Plin. IV, 2. Alia sunt apud Thucydidem, et alia videbis in Palmer. Graecia ant. IV, 10. Curetes ex Euboea venisse et Pleuronem condidisse, traditur in Schol. Lips. Vict. ad I, 525. Accuratius haec exposita videbis a Strabone X, p. 713. 714. qui Archemachum Euboeensem auctorem edit.

Thoas hic est Andraemonis filius e Gorge, Oenei filia: Apollod. I, 8, 1. Oeneo autem in regno Aetolorum successerat Andraemon, (ibid. I, 8, 6.) Thoas Pleuronem et Calydonem imperio tenuisse (ἤνασσε) dicitur h. l. 643 et inf. N, 216. 217. 218. hoc est, copiis inde ductis praefuisse. Laudatur fortitudine et facundia: Il. O, 281—4.

Αἰτωλῶν ἦρχεν δὲ Cant. „Ed. 1. in margine" ait Barnes, quae tamen illa sit, non docet.

639. *Pleuron* et *Calydon*, nobiles olim vrbes, Strabonis vero aetate tenuibus rebus vtentes: lib. X, p. 691. 707. cf. inf. I, 526 sq. vbi Curetes cum Aetolis oppugnant Calydonem, quae Aetolorum erat; (nec tamen expugnarunt, et mansit vrbs in Aetolorum potestate: cf. Ξ, 116.) at Pleuronem tunc tenebant Curetes; qua et ipsa illi mox exciderunt. Itaque vtramque imperio tenebat Thoas: vt modo vidimus, h. l. et N, 216. 7. 8.

Est apud Schol. Ven. A. B. Lips. narratio, ab Eustathio p. 263, 17. recocta, ex controuersia inter Aetolos et Aeolenses orta Calydonem adiudicatam esse Aetolis ex Homericis versibus. Atqui non assequor, qui Aeolenses

sint. Nam Curetes ex ea stirpe haud fuere; ipsi potius Aetoli inter Aeoles sunt referendi; v. sup. ad 638 et 615. Probabile adeo fit, Curetibus in Acarnaniam discedentibus Aeolicae stirpis aduenas loca occupasse, eosque serius sibi Calydonem vindicare voluisse.

Olenus et *Pylene* non longe a Pleurone sitae: v. Strab. X, p. 692 C. 707 A. et ex eo Eust. vt in ceteris

Versus 639 est ap. Strabon. VIII, p. 592 B. Schol. Pind. Ol. I, 37. Stephan. in Ὤλενος, vbi cod. Voss. *οἱ δὲ Πυλίνην*, quae scriptura et ap. Strabon. occurrit, Sch. Apollon. I, 202 vbi Ὤλενοι τῆς Ἀχαΐας δύο. debebat dicere: esse alteram Olenum Achaiae: forte fuit Ὤλενος δύο, ἡ μὲν τῆς Ἀχαΐας, ἡ δὲ τῆς Αἰτωλίας. cf. sup. ad 617.

640. Versus legitur ap. Strabon. X, p. 687 A.

Chalcis in littore ad Euenum fuit, non ad Acheloum: quod e Thucydide docet Palmer. IV, 16. et diserta Strabonis auctoritate firmatur p. 692 B. Apud Stephanum est tertia vrbs huius nominis.

641. & 642. & vtrumque versum ἠθέτηκε Zenodotus; forte, ait Schol. quia Meleagrum ab Oenei filiis seorsum memoratum mirabatur. Sollenne tamen, ait Sch. A., est, dici totum et cum eo partem, inprimis eminentiorem, Sic Τρῶας καὶ Ἕκτορα. Similia sunt ap. Strabon. lib. I, p. 68 B. vbi inter exempla memorati primo generis tum partis alicuius est quoque hoc, quod memorantur υἱέες et vnus ex iis Meleager. Enimvero habuere haud dubie veteres aliquid, quod versus in suspicionem adduceret: quis non expectaret inter Oenei filios primo loco memorari *Tydeum?* Hoc forte adduxit doctos homines, vt insererent Tydeum in versu insititio cod. Mosq. post vs. 642 καὶ Τυδεὺς ἐν Θήβαις, ὅτ᾽ ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν. et in marg. γράφεται καὶ, ἐν Θήβαισιν, ὅτ᾽ ἀ. λ. Ἀ. Scribendum saltem erat: Καὶ Τυδεὺς Θήβῃσ᾽ ὅτ᾽ ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν. vel Τυδεύς τ᾽, ἐν Θήβῃσ᾽ ὅτ᾽ ἀ. Versus consutus est ex Il. Ζ, 223.

Oeneus Porthaonis ab Aetolo oriundi f. magna fabularum varietate, inprimis per tragicos, celebratus; vt et eius filius ex Althaea, *Meleager*, et alter ex Periboea *Tydeus*, cuius filius *Diomedes*. Vitam ad multam senectutem produxerat Oeneus, variis calamitatibus obnoxiam. v. Apollod. I, 8. vbi §. 1. de Oenei liberis, (cf. Not.) et Anton. Lib. c. 2. Meleager maturius obierat: nota fabula, de odio matris Althaeae. Omnia haec rebus Troianis anteriora esse ex h. l. discimus.

Laudat Schol. Victor. ad Il. I, 580 οἱ γὰρ ἔτ' vix tamen consilio; vt et Barnes recte iudicabat; et legitur vbique οὐ etiam apud Strabonem.

642. Duplici modo interpungi posse, obseruant grammatici, vel οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην scil. Oeneus; vel vt totus versus ad Meleagrum referatur: οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάνε δὲ, ξανθὸς Μελέαγρος.

643. τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσι. hoc est: τούτῳ ἐπετέταλτο (κατὰ) πάντα ἀνασσέμεν. pro, ἐπὶ τούτῳ ἦν πᾶν τῆς ἐξουσίας. In Lips. ἐτέτακτο. item a pr. m. L. et C. apud Bentlei. In vno Vindob. erat corruptela ex vs. 637 retracto.

645. Notiora sunt vrbium Cretae nomina, quam vt illustratione indigeant; et habemus libellum Meursii, *Cretam*, vt ad seqq. *Rhodum*. Inspiciendus tamen est ad seqq. Strabo lib. X, p. 727. qui passim versus vel hemistichia recitat. Locus classicus de Cretae originibus est Od. T, 172 sq.

Versum 645 post vs. 647 collocatum habebat ms. Mori, ap. Bentl.

δουρικλυτὸς et δουρὶ κλυτὸς perpetua varietate scriptum occurrit; necdum ratio potior pro alterutro ad manum est; nisi quod nouimus grammaticos compositorum numerum miro studio auxisse.

646. Κνωσσόν τ'. antiquam scripturam Κνωσον non reperi nisi in Ven. Vrat. b. c. De *Cnosso* cf. Od. T, 178. Strabo X, p. 729 C. et de *Gortyne* s. *Gortyna*, quae olim fuit florentissima ibid. p. 732 sq.

647. *Λύκτον.* tonum in priore habere omnes libros, aiunt Sch. B. L. Λυκτὸν ſcribere nonnullos, non bene. Fuit ea quoque Lyttus, Λύττος, ap. Stephan. h. v. et ſic quoque tradidiſſe videtur Strabo X, p. 729 C. Conf. Spanhem. ad Callim. in Apoll. 33.

Miletus Cretae: e qua colonia Sarpedone duce deducta eſt Miletus Aſiae: Strabo XIV, p. 941 C. Aliter alii vt Apollod. III, 1, 2. Apud Strab. X, p. 734 C. editum eſt Μίλυτος.

ἀργινόεντα Λύκαστον. Cant. a m. pr. *ἀργιόεντα*, vt iterum vſ. 656. Dicta vrbs *candens*, ſeu quod λευκόγειος erat, ſeu propter cautes candidas, quibus impoſita erat: hactenus Koeppen bene comparabat *niueam Paron* et *Cycladas nitentes;* ſeu a muris candentibus; vt vſ. 735. 739. De *Lycaſto* v. Stephan. h. v. vbi verſum hunc recitat. Deletae *Lycaſtus* et *Miletus*, agro Mileti a Lyctiis, Lycaſti agro a Cnoſſiis occupato: Strabo p. 734 C. Acui vocem Λύκαστος in antepenultima, monent Sch. Euſtath. et Schol. ad M, 20.

648. *Phaeſtus* a Minoe condita, et a Gortyniis diruta; ad eam pertinebat *Rhytium:* Strabo p. 734 B. vbi hemiſtichium excitatur. Φαιστὸν acui iubent Scholia; nam Φαῖστον eſſe nomen viri E, 43. Eſt ſane in Schol. Pindari P. IV, 28 ſcriptor *Phaeſtus*, Φαῖστος ἐν Λακεδαιμονικοῖς, at idem Φῆστος ὁ τὰ Μακεδονικὰ συγγράψας editur Schol. Pind. P. IX, 89 nec pro alterutra lectione potior eſt auctoritas. Carmine ille fabulas veteres complexus erat ſeu Macedonum ſeu Laconum; inuocatione Iouis Ammonis praefixa: quod facit, vt in Μακεδονικὰ procliuior ſim. Porro pro Φαιστόν τε erat Φαῖστον τοι in Barocc. et in cod. ap. Bentl. Φαῖστον Ῥύτειόν τε. Tyrannio ſcribere iuſſit Ῥυτίον. De flexione πόλεις v. ad N, 734. εὖ ναιεταούσας ſup. ad vſ. 626.

649. *Κρήτην ἑκατόμπολιν.* ἔστι πρὸς τοὺς χωρίζοντας (h. e. discrimen vel disſenſum in poeta obſeruantes) Scilicet Odyſſ. T, 174 non niſi XC vrbes Cretae memorantur. Varia tentarunt Heraclides, Ariſtoteles, alii: quae

v. apud Strabon. X, p. 735. et (ex Porphyrio, cuius ζήτησις e cod. Leid. extat apud Waſſenb.) ap. Schol. et Euſtath. Sane quod ſtatim in animum venire debuerat, eſt, quod h. l. e ſua perſona loquitur poeta, adeoque e ſuo tempore ſtatum rerum Cretae declarare potuit; in Odyſſea autem ex Vlyſſis perſona agit.

651. Μηριόνης τ' ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. Pronuntiandum eſſe cenſeo ac ſi ſcriptum eſſet Ἐνυαλίῳ 'νδρειφόντῃ. Hoc praeſtare puto commentis Barneſii et Clarkii, qui aut ίω aut υα vna ſyllaba efferri volebant, aut ανδριφ. binis breuibus ſyllabis corripi. Nec aliter Bentleius ſtatuebat, qui Aeolice hoc fieri dicit, vt α in principio elidatur; et laudat Sapphus illud: ὠρανῷ 'ϑέρος. idemque monet in Heſych. αἰδροφῶντι ex h. l. eſſe emendandum.

In voce ἀνδρειφόντῃ τὸ ει defendi poteſt per ὀρειβάτης, et ſimilia, multoque magis per Ἀργειφόντης, Mercurii epitheton, pro Ἀργοφόντης. R. Payne Knight p. 31 profert e mſ. Lipſ. ἀνριφόντῃ, et mauult ἀριφόντῃ vel ἐριφόντῃ.

Ἐνυαλίῳ. De voce v. ad P, 211. Idem vir doctus, Knight, l. c. ſcribendum eſſe cenſet Ἐνεϝυαλίῳ, vt in tabula Heracleenſi ſcribitur Ενευω. Veteres Ενύω et Ενύω, adeoque Ενύαλιος et Ενύαλιος ſcripſiſſe, conſtat ex Euſtathio p. 524.

653. Verſus ſeqq. ante oculos habet et paſſim recitat vel illuſtrat Strabo lib. X, p. 965 ſqq. praeter Pindarum Ol. VII, 40 ſqq. nunc confer Apollod. II, 8, 2. et Notas p. 501. Erat *Tlepolemus* Herculis filius ex Aſtyoche Phylantis filia: ibid. II, 7, 6. et Not. p. 464. Rhodus haud vnius generis colonos habuit. Antiquiores ad aetates mythicas ſpectant Telchines et Heliadae. Quos Tlepolemus adduxit, Argis profectus, Aeolenſes et Achaeos fuiſſe neceſſe eſt: cf. Strabo XIV, p. 965. 966. Poſt Codri aetatem, adeoque poſt tempora Troiana, in inſulam profecti ſunt Dorienſes; atque inde Rhodii in Dorienſium genere habiti ſunt.

654. Ῥοδίων ἀγερώχων· sunt h. l. aduenae cum Tlepolemo. Dicti illi ἀγέρωχοι, male in Sch. br. redditum: νῦν αὐθαδῶν ὑβριστῶν καὶ θρασέων etsi additur: δηλοῖ δὲ καὶ τῶν λίαν ἐνδόξων. Sch. B. L. ἄγαν γέρας ἐχόντων, ἐντίμων. Wassenberg reddit *splendidos. diuites.* Accipiam *spectabiles, insignes;* scilicet est notio paullo latior et vaga: vti nobis *die Stolzen.* Saepe Τρῶες ἀγέρωχοι, quod simpliciter redditur πολεμικοὶ, vt Π, 708 a Schol. br. Vocem apud Homerum in laudem dici, notatum est iam veteribus, Apollonio quidem Lex. h. v. vbi et versus adscriptus, add. Eustath. Videtur Etymologo ducta esse vox ἀπὸ τοῦ γέρας ἔχειν, alia admiscentur in Hesychio, quae habet Ven. A. et Sch. br. inf. ad K, 430.

655. διάτριχα κοσμηθέντες edd. At ratio iubet statuere, fuisse διὰ τρίχα sc. διακοσμηθέντες τρίχα. Hocque veteres maluere. Sic Ven. Schol. Eustath. scribunt. Iterum Od. I, 157 διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες. Locum excitat Aristides in Rhodiaca T. I. p. 569. τρίχα, non τριχὰ esse docet Sch. A. et tamen mox 668 τριχθὰ scribitur! et τριχῆ in aliis scriptoribus, et τριχὰ nil nisi neutrum plurale est a τριχὸς; maluere tamen grammatici aduerbium τρίχα scribere.

656. Λίνδον Ἰηλυσσόν τε καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον. Ἰηλυσὸν passim vno sibilo scribitur et editur; sic codd. Ven. Lips. Eton. Vrat. a. b. et in vs. Homerico excitato ap. Schol. Pind. Ol. VII, 34. Perperam tamen; docet enim metrum apud Pindar. Ol. VII, 136. 7. tertiam syllabam esse breuem; est ibi quoque, accentu mutato, Ἰά — λυσον.

ἀργυρόεντα scriptum in codd. Strabon. XIV, p. 966 A. mox tamen ead. pag. C. est ἀργινόεντα. v. ad 647.

Κάμιρον scripsere multi inter veteres, in quibus Stephan. Sic Barocc. Eton. Vrat. b. c. A. Ex edd. Flor. et Ald. 1. Κάμιρος, Ald. 2. intulit Κάμειρος. Turnebus duce Romana iterum Κάμιρος. Reditum est ad alterum ite-

rum a Stephano. Et fane Κάμειρος ap. Pindarum, Strabon. fcribitur, et fic Ven. Cant. et vfus vulgaris.

658. ⁓ quod Zenodotus fcripferat Ἡρακλείῃ, vitiato metro: (h. e. in eius codd. fic legebatur, vitio librarii; nam ipfe verfus bene norat metiri, quod aliis locis conftat.)

Ἀστυόχεια. Barnes: „γρ. Ἀστυδάμεια." Enimuero non fic in Homero variat lectio, fed hoc nomen alii edunt, vt ipfe Pindarus Ol. VII, 43. vbi v. Schol.

659. ⁓ quod *Ephyra* haec diuerfa eft a Corintho; eft enim Thefprotiae, quae pars erat Epiri, vrbs ad Selleentem fl. quem a Sellis dictum effe ait Sch. A. quos recentiores Ἑλλοὺς vocant." (de his v. ad Jl. Π, 234) cf. Strabo VII, p. 505 B. et VIII, p. 521 A. et 522 A. ex Apollodoro; vbi quoque verfus laudatur tanquam Homericus: τηλόθεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος. At p. 521 laudatur quod habemus, τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐ. fic et Schol. Pindari P. X, 85. Et fic verfus repetitur inf. O, 532.

Euerterat Hercules hanc Ephyram, quando Phylantem, Dryopum regem, propter facrilegium in Delphos commiffum bello oppreffit; tumque, eo caefo, filiam Aftyochen vel Aftydamiam abduxit. cf. Diod. IV, 37. Apollod. II, 7, 6. Not. p. 464. Hi fcriptores cum aliis Ephyram cum Selleente ad Thefprotiam referunt; rerum tamen geftarum Herculis ordo reuocat eam rem ad Ephyram Elidis: quod Strabo quoque notauit, lib. VIII, p. 521 A. (vbi eiice verba: πρὸς ἐκείνας δὲ οὐδεὶς ποταμὸς Σελλήεις) et p. 505 B. C.

Facit omnino difficultatem, quod iunctim *Ephyrae* et *Selleis* pluribus in terris memorantur, nec locis fatis vbique definitis: qua de re loc. claff. eft apud Strabon. VIII, p. 520. 521. Adde Schol. Pindari P. X, 85. Et Jl. O, 531 quidem Megetis perfona ad Thefprotiam nos reuocat; in Od. A, 259 itidem vicinia Ithacae, et hinc alter quoque locus B, 328. At de Ephyra Corintho liquet Jl. Z, 210.

661. Pro illustratione versuum est Pindar. Ol. VII, 36 sq. vbi quoque Schol. nostros versus adscripsit; recitat eos quoque Strabo XIV, p. 965. 966.

ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ. Ita legitur ex emendatione Barnesii praeeuntibus Schol. br. et defenditur lectio ex Γ, 201 ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης et Λ, 222 ὃς τράφη ἐν Θρῄκῃ. Nec aliter Schol. Pindari ad Ol. VII, 36. statim in ed. Ven. pr. — Editur tamen inde ab Ald. 1. τράφ' ἐνὶ vitiose haud dubie; nec tales elisiones Homerus admittit; vt nolim imitari Ernesti verecundiam in ea lectione toleranda; quamuis ea occurrat in codd. Vrat. b. vno Vindob. Mosq. 1. Eton. ipso Ven. et Eustath. τράφ' ἐν Vrat. a. τράφεν ἐνὶ Vrat. A. Alia aberratio est τράφετ' ἐν in Mori, Barocc. Vrat. c. sicque ed. pr. quam Wassenberg exhibuit. Atqui nusquam alibi hoc tempus occurrit; nisi dicas esse a τράφομαι. Antiquam tamen esse lectionem τράφ' ἐνὶ non dubito, forte casu ac vitio librarii ortam, postea pro genuina habitam, praecipue, quia notatum erat a grammaticis, occurrere quoque τράφω ea notione vt sit adolescere, vt ἐτραφέτην inf. E, 555. ad q. l. vide. vnde et seu Callimachus seu interpolator ἔτραφον vsurpauit passiue in Iou. 55. quem locum tuetur Ernesti.

662. *αὐτίκα* vt minus molestum sit, ἐπεὶ τράφη est accipiendum: *postquam adoleuerat, statim,* paullo post. Quod nos diceremus: *vix adoleuerat, cum ille.* Vt *fortuito* sit, quomodo Clarke vertit, vereor vt vsus prohibet. — De voc. μήτρως v. ad Π, 717. et h. l. Eustath. πατρὸς ἑοῖο· v. Exc. ad Α, 393. κατέκτα. de prosodia vltimae syllabae dissident grammatici in Sch. A. Ptolemaeus Ascalonita pro breui habuit, vti Od. Λ, 409 ἔκτα σὺν οὐλομένῃ. et Il. Z, 64 οὖτα κατὰ λαπάρην. Adstipulantur Sch. B. L. At Tyrannio vltimam longam esse clamabat; auctor Scholii comparat cum Aristarchea lectione Δ, 319 δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκτα. At enim omnis controuersia ab h. l. est aliena, quandoquidem in fine

versus semper syllaba producitur. De controuérsia ipsa v. ad Δ, 319.

663. ἤδη γηράσκοντα. pro γεγηρακότα, *senem factum.* ὄζον Ἄρηος, antiquo sermone, nihil amplius quam virum fortem designare, etiam ex h. l. fit manifestum; nam Licymnius, frater Alcmenae, matris Herculis, filius Electryonis fuit e Midea, adeoque *auunculus Tlepolemi* hoc ipso loco 662 nominatur. Et sic saepius: v. sup. ad 540.

665. βῆ φεύγων. Homericum vsum postulare βῆ φεύγειν notat Sch. A. nec tamen Aristarchum hoc mutasse: οὐ μετέθηκεν. An igitur ille mutauit, quae putauit vsui Homerico aduersari? Potest tamen sensus esse: in libris Aristarchi lectionem haud variare.

ἀπείλησαν γάρ οἱ ἄλλοι. Aut hic versus serioris commatis est, aut male scribitur γάρ οἱ, hoc enim esset γαρ ϝοι quod metrum iugulat; cum nec minus δέ οἱ locum haberet. Editur tamen γάρ οἱ iam inde a Flor. ed. Nunc accessit monitum Schol. A. B. L. esse οἱ pro αὐτῷ, non articulum. Scilicet quia Homerus iis non vtitur. Quid tamen si οἱ ἄλλοι est *ceteri illi?* Si serius interpositus est versus: necesse est fuisse in prisco carmine: πολὺ δ' ἄγε λαὸν ἀγείρας. αὐτὰρ ὅγ' ἐς Ῥόδον ἷξε. sine binis versſ. insertis. Ἶξεν erat in Flor. et Ald. 1. Intulit ἷξεν Ald. 2. quod et Turn. seruauit; etsi in Rom. erat ἷξεν, quod reuocauit Steph. Argutantur super hac voce Eustath. Etymol. et alii. Simpliciter dicendum erat: fuisse duas verbi formas ἵκω et ἵξω. vnde Od. Δ, 1 οἱ δ' ἷξον κοίλην Λακεδαίμονα. Vnde ἷξις quam illustrat Toup. ad Suid. Occurrit et ἧξεν, vt h. l. in cod. Barocc. et Mori. et corrupte ἦξεν Vrat. b. vt adeo similiter et ἥκω et ἥξω fuisse videatur.

666. Sunt Heraclidae, primo hoc loco memorati.

667. ⸖ quod Zenodotus scripserat (h. e. quod in Zenodoti editione legebatur) αἶψα δὲ, quod paullo ante vs. 664. praecesserat.

668. ⸖ apposita diple propter versum sequentem ἀθετούμενον.

ῴκηθεν καταφυλαδόν. vna voce ſcriptum inde ab ed. Cantabrig. ex Schol. br. Antea vbique vulgatum κατὰ φυλαδὸν, vt paullo ante 655 διὰ τρίχα diuulſum. ita eſſet pro κατῴκηθεν φυλαδὸν τριχθὰ, h. e. κατὰ τρεῖς φυλάς. Sic quoque ſcriptum in Euſtath. cum ed. Rom. Vrat. a. Moſq. 1. Eton. Nunc accedunt plures codd. et ipſe Ven. ſcripturae καταφυλαδὸν iunctim lecto. καφφυλαδὸν. Vrat. a.

ἠδ' ἐφίληθεν edd. inde ab Ald. ſec. At ἠδὲ φίληθεν edd. Flor. Ald. 1. Rom. tum codd. Eton. Vrat. a. c. οἵ δ' ἐφ. Cant.

669. — Appoſitus obelus, quia ἀθετεῖται verſus cum prius eſſet: ἠδ' ἐφίληθεν h. e. ἐφιλήθησαν ὑπ' ἀλλήλων καὶ οὐ διήχθρευσαν, etſi tribus diuerſis vicis habitantes. Fuiſſe enim addit Sch. A. qui hoc non intellecto quaereret: ἐφιλήθησαν a quo? et adiecit ille verſum: ἐκ Διὸς, ὅς τε θ. Vtinam grammatici criticam ita inſtituiſſent, vt primo loco nos docerent, fuiſſe codices antiquiores, a quibus hic verſus abeſſet. Idque ſuſpicari licet; alias enim vix ad tam duram rationem deueniſſent, vt ἐφίληθεν abſolute dictum eſſe vellent pro, *amabant ſe mutuo*, h. e. concordes inter ſe degebant.

Laudantur tamen hi tres verſſ. 668. 669. 670. etiam a Strabone XIV, p. 967 B. Et illuſtrat hinc τὴν τρίπολιν νᾶσον Pindari Schol. Ol. VII, 34.

670. καί σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων ἕ— quod Pindarus proprie dixit aurum pluiſſe; Homerus autem metaphorice dixit κατέχευε, πρὸς ἔμφασιν τοῦ πλούτου. Etiam Strabo XIV, p. 967 B. cenſet, verſus Homericos fabulae poſtea eſſe accommodatos, vt dicerent alii auro pluiſſe in hac inſula, cum naſceretur Minerua, ὡς εἴρηκε Πίνδαρος in nobiliſſima Od. VII. Olymp. 62. 89 ſq. βάλνεσι μὰν ξανθὰν ἀγαγὼν νεφέλαν πολὺν ὗσε χρυσὸν Iupiter. Scilicet potuit fieri, ſic, vt Homerica vox κατέχευε locum fabulae daret.

Poteſt tamen nec minus in alteram partem diſputari: antiquiorem ipſo Homero fuiſſe mythum eumque in-

de petiisse suum κατέχευε, h. e. ὗσε. Scilicet est hoc ipsi rerum naturae, ingenio humano, et iis, quae de mythorum more et origine tenemus, consentaneum, vt ratio loquendi et sentiendi symbolica fundum fabulae faciat; itaque quoniam per imbrem aureum prisca aetas declarauerat copiam et abundantiam, proprie dictum accepere hoc seriores et in factum versum est, quod ab initio tantum erat mentis phantasma ad declarandum id, quod proprio verbo exprimere non poterant. Ita ex antiquiore mytho ductum hoc voc. κατέχευεν ab Homero; at mythum vberius exposuit Pindarus. Potest pro hac sententia memorari quod aureus imber memoratus est etiam aliis in mythis, inprimis de praesentia deorum, natalibus, ἐπιφανείαις. Vtrolibet autem modo accipias, manifestum est ita declarari ὄλβον Rhodiorum, qui iam poetae aetate esse debuit conspicuus; quod aliunde ignoramus; ergo iam tum nauigatione et commerciis floruerunt Rhodii.

Obseruandum porro et illud, ex prisca ratione θεοφιλεῖς vulgo habitos, quibus diuitiae affluerent; nec nos forte ab illa sapientia omnino recessimus.

Etiam super θεσπέσιον eiusque etymo disputarunt Grammatici ad h. vs. et iam Apio in Apollon. Lex. h. v. inde alii. Adde Schol. A. ad I, 2. Sufficit esse idem quod θεῖον, memorabile, inprimis magnitudine vel numero; ingens.

Tandem notatu dignum est, Schol. Pindari, qui versum excitat ad Ol. VII, 36. mox ad 64 tradere, hunc versum pro spurio habitum esse: τοῦτο ait ἄντικρυς ἐκ τοῦ ἀθετουμένου Ὁμηρικοῦ στίχου εἴληφεν ὁ Πίνδαρος· καὶ σφι θ. Et potest hic versus videri habere aliquid simile cum iis versibus, qui sententiae antecedentis interpretamentum sunt. Nisi grammaticum membria fefellit, cum de antec. versu ἐκ Διὸς hoc traditum esse a veteribus paullo ante viderimus.

καί σφιν θ. Barnes „γρ. καί σφισι." Nusquam hoc notatum vidi. In Schol. Pind. est καί σφι.

671. Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας. Primo Νιρεὺς αὖ sine δ' Eton. Laud. Barocc. Vrat. A. Mosq. 1. Ven. etiam Stobaeus Serm. LXIII, p. 407. et sic fere vbique omittitur ante αὖ in melioribus libris. — δ' αἰσύμηθεν miro modo corruptum Vrat. b. et νῦν αὖ ἐσύμηθεν Vrat. A. ἐκ Δύμηθεν cód. ap. Schol. Lycophr. 1011. *Syme*, insula inter Rhodum et Doridem sita: v. Diodor. V, 53. Steph. Byz. h. v.

ἄγε τρεῖς. Schol. A. B. L. notant ἄγεν hic ante consonam duplicem non bene scribi. Mirum, nunc demum hoc moneri; et iterum inf. ad 756.

672. Νιρεὺς Ἀγλαΐης θ' υἱὸς Χαρόποιο τ' ἄνακτος. Esse Χαρόποιο a Χάροπος scribendum, non Χαροποῖο, vt distinguatur ab adiectiuo χαροπὸς, diligenter monent grammatici; et quod Νιρεὺς ter repetitur.

Abest θ' post Ἀγλαΐης in ed. Flor. (additum in Ald. 1.) tum in Barocc. Cant. Eton. trinis Vrat. Mosq. 1. etiam in Apollon. Lex. h. v. vbi versus apponitur; est etiam Χαρόποιο ἄνακτος sine τ'. Verum Homericum est copulam hanc geminare. Scribe modo Ἀγλαΐης θ' υἱὸς Χαρόπου τε ϝάνακτος.

673. &c. 674. &c. 675. &c. quia Zenodotus priorem et vltimum ἠθέτηκε, medium autem ne scripsit quidem: cum tamen, inquit Sch. A. Homerus Achillem vbique praestantem ceteris interpônat. Malim addidisset, qua auctoritate, et qua de caussa Zenodotus versus hos damnauerat; nam si a codicibus absfuerunt, iusta est suspicio, versus esse insititios. Caussa vtique repetiti nominis et αὐξήσεως habetur nulla grauis. Figuram obseruarunt in his versibus multi, et iam Aristot. Rhet. III, 12. et Demetr. de elocut. f. 61. 62.

Nireus, vna pulcritudinis dote Homero memorabilis. Fuere tamen de eo plura olim narrata in cyclicis. Ita in Antehomer. est, v. 278. quod Hiera, Telephi vxor, pugnans ab eo iugulatur; alia ex Posthomericis sunt ap. Schol. Lycophr. 1011.

Porro eadem formae commendatio in Eurypylo Telephi filio est in Odyss. Λ, 521 κεῖνον δὴ κάλλιστον ἴδον μετὰ Μέμνονα δῖον scil. inter Troianos.

κάλλιστος μὲν ἀνὴρ in his verss. recitat Galen. Protrept. 8.

675. ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην. proprie ὁ εὐπόρθητος, nunc ἀσθενής, potest et ad exiguas copias referri, et esse ἄναλκις. Etiam Hesych. reddit ἄνανδρος.

676. 7. recitat Strabo X, p. 748 A. et partem Stephanus in Νίσυρος. Κάσος. Κῶς. In Lips. est Νίσσυρον et pro Κάσον, Θάσον. Apud Apollon. IV, 1635 est παιπαλόεσσα Κάρπαθος. vbi Schol. hunc vs. excitat. Tum Κῶν est in Vrat. A. Καλύμνας inter var. Lect. refert Barnes: ex Strabone X, p. 749 B. Καλυδνὰς Flor. Ald. 1. Vrat. C.

Ex nonnullis Sporadibus, inter Rhodum et Cretam Asiae a meridie subiectis copias duxere *Phidippus* et *Antiphus* Thessali filii quem Hercules ex Chalciope Eurypyli filia susceperat: Apollod. II, 7, 8. cf. Not. p. 492. Erat autem Eurypylus rex Coorum, ab Hercule a Troia reduce interemtus. v. ibid. II, 7, 1. cf. inf. ad Ξ, 255. O, 28. *Nisyrus:* cuius ortum fabula nobilitauit, in gigantum pugna coniecta in Polyboten parte insulae Co natam esse eam insulam, siue omnino propter viciniam, siue quod terrae motu pars media inter duas insulas corruerat mari submersa: Apollod. I, 6, 2. p. 20. cf. Not. p. 75. Strab. X, p. 748. 749. Stephan. Byz. et Holsten. Κράπαθος est vulgo dicta *Carpathus*, a qua *mare Carpathium*. Nec longe abest *Casus*. v. Strabo l. l. Stephan. h. v. *Cos* satis nota vel Venere Coa, Aesculapii templo et Hippocrate medico. Eam Meropes tenebant; haud dubie barbari; In Νόστοις, a Podalirio et Machaone eam insessam esse, narratum esse debuit: cf. Aristid. I, p. 42. 43. videndus de ea Strabo XIV, p. 971 et Thessalus in Presbeutico: p. 943 ed. Linden. *Calydnae* duae insulae, eodem in loco, quarum altera *Calymna* dicta, teste Strabone X, p. 749. vnde promiscue et Calydnae et Calymnae dictae. Noli confundere alteras Calydnas

iuxta Tenedum, in fabula de Laocoonte narrata obuias: de his Strabo XIII, p. 900 extr. cf. ad Apollod. p. 1125.

678. 9. τῶν αὖ. variant et hic edd. et libri, cum in multis sit τῶν δ' αὖ. sic Mori. Eton. Vrat. c. et margo Cant. et ap. Strabon. qui hos versus excitat XIV, p. 966 B. Erat autem Thessalus Herculis filius ex Chalciope Eurypyli filia susceptus, (Apollod. II, 7, 8.) p. 163. cui paternum regnum ille reliquit.

δύο Ald. 2. et hinc ductae. δύω Flor. Ald. 1. Rom. repetiit Turn. Steph. et rel.

680. τῶν δὲ τριήκοντα. Lipf. Eton. τοῖςδε quod praefert Bentl. vt conueniat cum 603. 733. cf. ad 516.

681. Initium inde fit recensus copiarum e Thessalia adductarum. Commentatur in h. l. Strabo IX, p. 658 sq. Obseruat is, Thessaliam apud Homerum in X partes seu dynastias esse diuisam. Scilicet nouem duces deinceps memorantur; omissa decima turma Dolopum, duce Phoenice, quam tamen alio loco nominat I, 480. Plerique hi duces Aeolicae stirpis erant; alii Achaeis annumerati, vt Achilles, Polypoetes.

Achillis ditio, quae primo loco memoratur, latius patuit quam forte putes: scilicet inde a Trachine sub Oeta vsque ad Enipeum, vbi est Pharsalus, a qua non multum abfuisse *Helladem* putarunt Pharsalii, Melitaeensibus tamen Helladis vestigia in agro suo monstrantibus: ap. Strabon. IX, p. 660 quem exscripsit Eustath. Debuit ea inde procedere ad Peneum vsque, siquidem circa Larissam *Argos Pelasgicum*, seu vrbem seu tractum, fuisse aiunt: Strabo p. 659 A. Interiectae tamen et ab oriente finitimae fuere dynastiae Protesilai, Eumeli, Philoctetis. Locus classicus est Strabonis p. 661 A. τὴν δὲ ὑπὸ τῷ 'Αχιλλεῖ (sc. χώραν νομίζουσιν εἶναι) τῆς Φθίας ἀπὸ Δολοπίας καὶ τοῦ πεδίου μέχρι τῆς Μαγνητικῆς θαλάττης, μέχρι τε τῆς ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ πόλεως 'Αντρῶνος, ἣ νῦν πληθυντικῶς λέγεται· scil. Antrones. (ita constituendus iste locus.) Fuit adeo Sperchius fl. quoque in Achillis ditione, cui ille comam dedicauerat: Il. Ψ, 142. ibid.

p. 662 A. B. vbi etiam vrbes ei subiectae enumerantur.

Insederant Thessaliam Pelasgi, et mansere etiam post auctas Hellenum opes, cúm Aeolenses et Achaei magnam eius partem occupassent.

Versus 681—4. sunt apud Strabon. IX, p. 658. versum 681 iterum excitat idem p. 568 B. Vs. 681 et 683. Schol. Apollonii ad IV, 1329. et I, 14. vbi cf. Schol. Hemistichium vs. 681 est ap. Stephan. in Πελασγία.

Argos Pelasgicum, Πελασγικὸν Ἄργος, dictum esse respectu ad Ἄργος Ἀχαιϊκὸν manifestum fit: cf. Excurs. ad B, 108. Fuere, qui pro omni Thessalia dictum h. l. esse vellent, forte vt Argos Achaicum de tota Peloponneso accipi solet. Ita fit, quod mireris, vt v. c. inf. 730 Oechaliam ad Argos Pelasgicum pertinuisse dicant Steph. Byz. et alii. Etymol. in Ἄργος — ἐπὶ δὲ τῆς θαλάσσης leg. Θεσσαλίας. Νῦν αὖ τοὺς versus hic apponitur:

681. Νῦν αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον ⸓ (deb. ⸓) ὅτι Ζηνόδοτος μετέγραφεν (ergo ipse mutavit?) οὕτως·

οἳ δ᾽ Ἄργος τ᾽ εἶχον, τὸ Πελασγικὸν, οὖθαρ ἀρούρης.

(vti inf. legitur I, 141. sed de alteris Argis Achaicis) Contra disputat Sch. A. Homerum studiose transitum facere ad Thessaliam; subintelligi putem ex superioribus ἔσπετε, vel νῦν ἐρέω. — posse quoque in seqq. varie interpungi; Anacoluthon obseruarunt alii quoque et Clarke.

Versum recitat Apollon. Lex. in Ἄργος et Schol. Apollon. I, 14. vtrobique expressum est: Νῦν δ᾽ αὐτοὺς, ὅσσοι τὸ Π. atque hoc idem edd. Homeri obsederat ante Stephanum excepta Ald. pr. quae αὖ τοὺς exhibet. νῦν δ᾽ αὐτοὺς Vrat. a. c. A. νῦν αὐτοὶ Vrat. b. οἱ δ᾽ αὐτοὶ ὅσσοι Mosq. 1. νῦν αὐτοὺς ipse Venetus. At νῦν αὖ seruat Eton. Corrigebat Bentl. Νῦν αὖ τῶν, ὅσσοι vt tum 685 eo redeat poeta τῶν αὖ π.

682. *Alos* Phthiotica ad Ambryssum: Strabo p. 661 B. Eustath. Fertur ea condita esse ab Athamante, Aeoli f. cuius quoque Campus Athamantius dictus ibi fuit. cf.

Notas ad Apollod. I, 9. 2. p. 140. Apud Schol. Apollonii I, 482 est πόλις Αἰτωλίας a patre Aloidarum condita: leg. Θεσσαλίας.

Alope obscurus vicus in Phthiotide; alius in Locride Epicnemidiorum, e quo oriundi isti: v. Strabo IX, p. 653 C. Eustath. Cum essent, qui Alon et Alopen in Locride quaererent, controuersia exorta est; fuere quoque qui pro Alope *Aliuntem* reponerent et scriberent: οἵ θ' Ἄλον οἵ θ' Ἀλιοῦνθ' οἵ τε Τρ. ap. Strabon. IX, p. 661 B. Scribitur autem Ἄλος et Ἅλος, tum ὁ et ἡ Ἅλος. — Schol. Apollonii I, 482 laudat οἵ τ' Ἄλον εἶχον. Occurrit quoque nomen vrbis in Herodoto VII, 172. vbi Achaiae in Thessalia est.

Trachin ad Sinum Maliacum prope Thermopylas notissima; a qua non longe absuit Heraclea Trachinia. Strabo p. 655 B. Τρηχῖνα νέμοντο Aristarchus: cum vulgo sit Τρηχῖν' ἐνέμοντο. etiam ap. Strabon. l. c. Male passim Τραχῖνα, quae vulgaris fuit enuntiatio.

683. οἵ τ' εἶχον Φθίην καὶ Ἑλλάδα καλλιγύναικα. Versus est ap. Strabon. IX, p. 659 C, prius hemistichium p. 666 B. οἵ θ' Ἑλλάδα Mosq. 1.

Helladem et *Phthiam*, quas vnam eandemque cum Achaia habuerunt nonnulli, aperte distinguit poeta pluribus locis Il. I, 474. 395. Od. Λ, 495. Vtraque in Achillis ditione fuit, de qua modo dictum ad vs. 681. In Schol. legitur: Ἑλλάδα οἱ μὲν πόλιν μίαν, οἱ δὲ πᾶσαν Φθιῶτιν· ὃ καὶ βέλτιον. Immo vero male. Nam Phthiotis cum serioris aetatis fuit, (Hellanico tamen iam nota ap. Harpocration. in τετραρχία) tum multo latiores fines habuit, quam Hellas πόλις, h. e. *tractus*, ager, regio, κατοικία. habitabant enim tum vicatim et sparsis sedibus. cf. ad I, 447.

Iam grauis disputatio exoritur de eo, quod passim in Odyssea occurrit, ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος. A, 344. Δ, 726. 816. O, 80. nam in Iliade occurrere non vidi. Ex altero in his locis adiuncto (μέσον Ἄργος) apparet, etiam prius, *Helladem*, latius esse dictum, etsi,

quam late, non satis certo definiri possit; omnino tamen *Thessalia et Peloponnesus* declarata esse putanda est, quandoquidem magnam vtriusque partem Achaei insederant. Etiam Apollon. I, 904 Ἑλλάδα γαῖαν pro Thessalia dixit. Itidem pro Thessalia Ἑλλάδα Jl. I, 395 dictam accepit Aristarchus; quod ab eo loco est alienum: nam est ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε. quae sunt duae vrbes s. tractus in Achillis ditione. Scholion ad h. v. in Ven. et ad 688. in Wassenb. et Eust. p. 321. cum Pelasgum, Phthium, Achaeum, Haemonis (non Ἄμμωνος) filios, Thessali nepotes edunt, turbant omnem historiarum rationem; estque Scholion petitum ex scriptis eorum, qui, certam opinionem (nos hypothesin dicimus,) sequuti, ad Arcades reuocabant rerum origines, quos sequuntur Dionys. Halic. I. et Paus. VIII. pr.

Phthiam inter Helladem et Alon fuisse, e multis colligas; tractum potius quam oppidum. At *Phthii* latius habitarunt, nam etiam illi, qui sub Protesilao, et sub Philoctete, erant, Phthii appellantur Jl. N, 686. 693. 699. forte et ii, qui cum Eurypylo erant, finitimi istis: B, 734 sq. cf. Strab. p. 660. 661. Phthiotis autem, vt modo dictum est, serioris geographicae rationis est regio.

684. Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί. Obseruat Sch. A. „dignum esse obseruatu, quod solas Achillis copias Ἕλληνας dixit poeta.“ Nec vox nisi solo hoc loco occurrit: Nisi quod supra 530 in versu suspecto de Aiace Oilei, Πανέλληνες καὶ Ἀχαιοὶ memorantur. Wetstenius apud Wassenberg. versum a paraphraste omissum videns, omnino eum in suspicionem adduxerat, ea quidem de caussa, quia iam ante A, 180. B, 530 Myrmidones memorati sunt; quae sane caussa per se leuissima est, vt recte monuit Wassenb. nec paraphrastae, serioris hominis, parum docti, auctoritas esse potest tanta, vt eius iudicio versum tollere velis. Grauioris momenti res est, quod versus abest a cod. Lips. et Vrat. A. Versum tamen esse satis antiquum, et iam ab Alexandrinis receptum, dubitari nequit; recitat eum

quoque Strabo IX, p. 658 C. et VIII, p. 568 C. Plinius IV, 8, 14. grammatici autem saepe; Sic Schol. Apollon. I, 284. IV, 1329 et III, 774. Mouet tamen versus iustam suspicionem grammatici interpolatoris, qui varias appellationes, quibus occurrunt Achillis copiae, declarare voluit; e quibus vna, quod Ἕλληνες dicti sunt, ne quidem Homerica esse videtur; Homerus enim *Helladem* norat, vix pariter *Hellenas*. v. inf. ad 684.

Myrmidones a Myrmidone, Actoris patre dicti, ex Aegina, quam incolebant, (Strab. VIII, p. 576.) Peleum erant sequuti (Strabo IX, p. 662.) Phthiam fugientem ad Eurytionem: (Apollod. III, 13, 1. Not. p. 785.) Ipse Myrmidon ex Aeolidarum stirpe erat; annumerati tamen Myrmidones Achaeis, quibus se adiunxerant; iidem *Hellenes* quia ab Hellene Aeolus stirpis auctor natus erat; vt adeo dicendum esse videatur, Hellenum nomen latius patuisse, et non nisi Hellenum partem habitos esse Myrmidones vt et Achaeos; scilicet fuisse *Hellenum* tribum, seu stirpem ab Hellene ortam, in locis circa Phthiam et Helladem sedes antiquas retinentem; cum alii, in alias terras profecti, noua nomina adsciuissent, vt Achaeorum, Ionum; nam, quod miror, Aeolum nomen in Homero non occurrit; Dorienses in Creta memorantur: Od. T, 177. Adiunxisse iis se et communes sedes habuisse videntur mox Achaei et Myrmidones; facta inde quoque nomina communia. Inf. Π, 595. 596 Bathycles vnus e principibus Myrmidonum narratur ἐν Ἑλλάδι οἰκία ναίων.

Ἕλληνες. *Hellenes*, appellati, quatenus ab Hellene oriundi erant, qui ista Thessaliae loca incoluerat, nam Phthiam tenuisse fertur Hellen: de qua disputatum ad v. 681. et 683. cf. Strab. VIII, p. 587 C. ab Hellade Hellenas dictos parum grammatice traditur, etiam a Sch. A. ad Π, 595. Inualuit postea nomen, vt ad omnes Graecos, ab Hellene oriundos, aut in istam gentem coalescentes transferretur; Nam nusquam hoc animo dimittendum est, in Hellenicum nomen plurimas gentes Pelas-

gicas coaluiſſe et nominibus ſuis depoſitis commune Hellenum nomen adſciuiſſe: perpetuo populorum per omnes annales more, vt ab eo, vel iis qui principatum habent, nomen communicetur. Apud Homerum tamen nondum Hellenicum nomen vniuerſae gentis fuit, ipſo Thucydide I, 3 obſeruante (Strab. VIII, p. 568 C. XIV, p. 976 C.) Iſta aetate *Hellenum* nomen intra Theſſaliam continebatur: vt et Apollodor. (in fragm. p. 1111.) apud Strab. p. 568 C. docet, qui etiam addit, primos Heſiodum et Archilochum Hellenas pro tota ſtirpe ac gente dixiſſe. Ex his etiam conſtituendum, quod Ariſtarchus recte ſenſerat, male illud expreſſum a grammaticis ad I, 395 et alibi, ſtatuiſſe eum, Helladem eſſe ſolam Theſſaliam, nunquam totum continentem, vt nec Hellenas omnes Graecos. Si enim accuratius rem expendas, videbis, vt ſupra iam monui, omnino dubitari poſſe, an *Hellenum nomen* ab Homero pronuntiatum fuerit. Scilicet occurrit illud non niſi *binis locis:* primum hoc verſu, quo Myrmidones eo nomine declarantur; an ab ipſo Homero, ſupra dubitatum vidimus, et vſ. 530 in verſu iure ſuſpecto, vbi Aiax Oilei *ἐγχείῃ ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς.* Conf. ad haec et alia Palmer. et Prideaux ad Marm. Parium. Hudſon. ad Thucyd. l. c. Vt latiore Hellenicum nomen notione acciperetur, prima, quantum teneo, cauſſa ſuborta eſt, ex interpretatione ſeriore famae antiquae, cum Aeacus oraculo excitus, vt, ſiccitate agros premente, deos placaret, *τῷ Πανελληνίῳ Διὶ* litauit: Pauſ. II, 29. p. 179. Apollod. III, 12, 6. et primo loco Pindarus Nem. V. Ex vſu vulgari ſeu mythorum interpretes, ſeu poetae, *Ἑλλάδα* ea calamitate fuiſſe oppreſſam putaſſe videntur; atqui haec Theſſaliae fuit, et Aeacus potuit ex Aegina eo eſſe accitus. Increbuit ſenſim et temporum ſucceſſu nomen Hellenicum, poſteris Hellenis in multas vrbes (quas Pelasgicae ſtirpis populi tenebant) admiſſis; (Thucyd. I, 3.) tum Olympicis ludis, ad quos ſoli Hellenes admiſſi, tandemque concilio Amphictyonum inſtituto.

Achaeorum ſtirpis et nominis varia fuit fortuna. Maturius illa eſt obliterata ceteris ſtirpibus; maturiora tamen habuerat incrementa. Primas enim partes inter Hellenas tenuit belli Troiani tempore; poſthaec a Doribus principatu et Peloponneſo decedere iuſſa in littorali plaga ſe continuit. At apud Homerum Achaeorum nomen per Theſſaliam et Peloponneſum ſummam rerum tenuit: nam in Graecia proprie dicta, hoc eſt inter Iſthmum et Oetam, nullos Achaeos memoratos memini; tenebant ea loca Aeolici, Dorici et Ionici generis populi.

Qui vero h. l. memorantur Achaei, Ἀχαιοὶ, ſunt ii, qui Phthiotidem inhabitabant; non vero tota Achaeorum ſtirps. Scilicet *Hellene*, qui Phthiam tenebat, mortuo *Xuthus*, a fratribus Theſſalia eiectus, Athenas confugerat, vbi ex Erechthei filia ſuſcepti *Achaeus* et *Ion*. Hic quidem Aegialeam occupauit, at Achaeus in Theſſaliam rediit, ſiue ex Laconica profectus, quam antea occupaverat, (ſecundum auctores, quos Strabo ſequitur lib. VII, p. 588 A. C. p. 561 C.) ſiue ex Aegialea, (vt apud Pauſan. VII, 1 res narrata.) Incoluerunt itaque Achaei Phthiam et Helladem; neque adeo mirum, apud Homerum occurrere et h. l. Οἵ τ' εἶχον Φθίην — Ἀχαιοί. Et Il. I, 395 πολλαὶ Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε. Nam Hellas et Phthia erant Achaeorum. Tenuerunt quoque Achaei eam, quae poſtea dicta eſt, Phthiotidem, et appellati ſunt Achaei Phthiotae; ſupererant illi adhuc Herodoti et Thucydidis aetate, et memorantur vltimo loco inter populos, quos Philippo victo Romani liberos eſſe iuſſerunt, ap. Liu. XXXIII, 32.

Ex iis qui in Peloponneſo conſederant, fuere, qui, Pelasgis admixti, *Argos* occuparunt, ab iis Ἀχαϊκὸν dictum; cumque reges Argiuorum plures vrbes in ditione haberent, eueniſſe putandum, quod fieri ſolet, vt omnis regum ditio et *regio* et ipſa appellaretur Ἄργος, vtque *incolae* earum vrbium, quae in Argiuorum ditione erant, et ipſi *Achiui*, Ἀχαιοὶ, appellarentur (cf. ſup. ad B, 108.) inque his Mycenae et ipſa Lacedaemon, etiam tum

cum regem illae suum haberent, Menelaum et Agamemnonem. Narrantur quoque Achaei filii, Archander et Architeles, Argos commigrasse et Argolidem tenuisse Spartamque occupasse: Pausan. l. c. p. 522. quae saltem eam famam firmant, ex Achaeis fuisse, qui antiquitus haec loca incolerent. Etsi autem Aeolum stirps numerosior fuisse videatur, et Pelasgorum multo magis: superius tamen factum est Achiuorum nomen propter Mycenarum opes et Spartae auctoritatem; vt altera ex parte in Thessalia propter Achillis virtutem.

Obseruatu itaque dignum est, in Homero vocis Ἀχαιῶν acceptiones occurrere varias, vti et Ἀχαιΐδος. Sunt *Achaei* dicti primo ratione *stirpis communis.* Hinc et Ithacenses in Odyssea sunt Ἀχαιοὶ et Παναχαιοί. Sunt *Achaei* ratione *habitationis*, in Phthiotide et Peloponneso. Ἀχαιΐς pro Phthia Il. Λ, 769. Et in Il. Γ, 75 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα etsi per appositum dicta esse possint, tamen hanc ex opposito dictam referre malo ad Phthiam, quia et alias iungit Φθίην καὶ Ἑλλάδα καλλιγύναικα. Ita puto Penelopen nomine vsam Od. Φ, 107. aut etiam latius pro Thessalia; vt vocem vsurpauit Apollon. I, 284. vbi cf. Schol. IV, 1329 et III, 774. et Παναχαιΐς I, 243. et III, 347. Porro Achaei dicti ratione *regni*, quod in Peloponneso obtinuerant, cum Argos opibus valeret, et magnae Peloponnesi parti imperaret, nomenque eius clarum haberetur: ἡ δόξα τῆς πόλεως celebratur ap. Strabon. p. 570 C. Ita Ἀχαιϊκὸν Ἄργος pro Argolide, tum pro tota Peloponneso dici coepit, vt Il. I, 141 εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιϊκὸν οὖθαρ ἀρούρης. vbi manifestum fit, non de vrbe sola, sed de patria ac de toto regno dici, in quo Mycenae erant. Ab Argis itaque *Argiui* dicti iidem Achaei, atque *Danai*, etsi valde improprie; nam erant hi antiqui incolae Pelasgicae stirpis, a Danao aduena appellati conditore arcis Argorum; cf. sup. ad 559. Strab. VIII, p. 570 B. C. Tandem Ἀχαιΐς *vniuerse de omni Graecia* dicta esse videtur, vt statim A, 254 ὢ

μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει non poteſt eſſe niſi omnis Graecia, omne genus Hellenicum. Sic H, 224. Et hactenus recte Apollon. Lex. Ἀχαιοὶ πάντες οἱ ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντες. Heſychius: οἱ Ἕλληνες. κυρίως δὲ οἱ κατοικοῦντες μέρος τι τῆς Πελοποννήσου. Quod tamen adiicitur τὴν καλουμένην Ἀχαΐαν, ab Homericis aetatibus alienum eſt. Nec aliter dicti eſſe poſſunt Παναχαιοί· vt B, 404 Agamemnon conuocat ἀριστῆας Παναχαιῶν.

Si nunc populos ab Homero memoratos ad ſtirpium origines reuoces: eas iam tum in pleriſque admodum obliteratas deprehendas fuiſſe, nominibus fere et originibus ab iis petitis, *qui praeerant:* id quod in aliorum quoque populorum originibus eruendis animo haud dimittendum eſt. Scilicet I. etſi Graeci *Hellenicae* haberi volebant *ſtirpis, permixti tamen erant cum Pelasgis et Thracibus:* idque tantum non de omnibus videtur eſſe pronuntiandum; ita vt nequaquam liceat referre Hellenes inter populos ab vna ſola ſtirpe oriundos. vt v. c. Hebraeos. Omnino paullo iactantius nomen Hellenicum a barbaris ſeiunctum memorarunt Graeci, Graeca vanitate gloriabundi. II. Etſi *Achaeorum* nomen obtinuit, non tamen omnes ab Achaei ſtirpe fuere ducti, qui eo nomine appellabantur; vt nec omnino ſtirpes illas Hellenicas ita inter ſe ſeparatas fuiſſe ſtatuere licet, vt v. c. Dores nullam aliam quam Doricae ſtirpis progeniem continerent: Transierant enim in vnamquamque ſtirpem et cum ea permixti erant et ſingulae familiae, et tribules et totae ciuitates ac tractus ex ceteris ſtirpibus oriundi. III. Latiſſime *Aeolica ſtirps* et ſedes et principatum tenuit, cum ex ea eſſent duces, heroes fere habiti; ſub Achaeorum tamen nomine ii veniunt, quia ex hac ſtirpe potentiſſimi duces illa aetate erant; Aeolum nomine non frequentato in Homero.

Achaei itaque fuere *Argiui, Mycenaei, Lacedaemonii.* Porro *Phthii*, qui ſub *Achille, Proteſilao, Eumelo, Philoctete,* erant, adeoque qui Phthiotidem et Magneſiam incolebant; forte et ii, qui ſub *Podalirio* et

Machaone, et qui sub *Eurypylo* erant; etsi ex Aeoli stirpe omnes fere sunt eorum duces, quos memoratos reperias. Omnino ita permixti fuere inter se *Aeoles et Achaei*, vt ipsa nomina permutata et pro iisdem haberi videas: cf. Strabo VIII, p. 514. Recte adeo v. c. eos qui sub Philoctete erant, Olizones, Aeolenses appellantur apud Porphyrium in Eustath. p. 329, 16. Porro *Aeoles* erant *Baeoti*, *Phocenses*, *Locri*. Tum *Pylii*, *Elei*, *Dulichii*, *Ithacenses*; etsi et hi Achaei dicti; etiam Aetoli, sed cum barbaris permixti; et *Euboeenses*, etsi Abantes dicti, Thracicae stirpis, debuere tamen iam tum cum Ionibus et Aeolibus esse mixti; serioribus temporibus inter Iones fuere habiti. Ita et *Arcades*, Pelasgi erant, sed cum Aeolibus et Doribus mixti, et inter Aeoles numerati, Aeolico quoque sermone vsi sunt. cf. Strabo p. 514 B. *Cretenses* ad Dores poterant referri; nam illi, inter barbaros variarum stirpium, eam tenebant: Od. T, 176. *Rhodii* autem, aliquando Dores, illo tempore adhuc Aeolenses et Achaei fuere.

Quod mirationem facere potest, est, quod *Heraclidarum* nulla mentio nec *Doridis* occurrit. Scilicet haec ab populis nullo vitae cultu vtentibus isto tempore habitata esse videtur. Hylli autem stirps nullas adhuc opes, nullum nomen habere potuit. Mirari licet et hoc, quod Ionum omnino nulla insignior memoratio occurrit in poeta Ione; nisi Athenienses: v. inf. N, 685. Scilicet Ionum et Ionicae stirpis nullae omnino Troianis temporibus fuere opes.

Nec vero dixerit aliquis me in his extra oleas vagari. Ad rerum enim hominumque vitam et ad innumeras res tanquam ad intuitum et sensum in Homero reuocandas iis carere non possumus, et ipse me iis destitutum esse saepe aegre ferebam.

M. δὲ καλεῦντο. Pro hoc καλοῦντο et δ' ἐκαλεῦντο occurrit; hoc in Vrat. a.

686—694. Nouem hos versus ἠθέτηκε Zenodotus. Reponitur a Schol. A. esse tamen versus necessa-

rios. Necessarios quidem haud arbitror; verum nec otiosos esse dixero. Vellem caussa iudicii Zenodotei esset apposita. Defuitne hic versuum numerus in aliis libris? Nunc tota obseruatio vana est et otiosa.

686. πολέμοιο δυςηχέος. primo nunc occurrit epitheton hoc pugnae, vt Latini *horrisonam* dixerunt. Inde et mors δυςηχής. v. ad Π, 442.

687. ὅςτις σφιν. Etiam h. l. multi cum Veneto ὅς τι σφιν. sic et ed. Flor.

688. κεῖτο γὰρ — Schol. ἀργῶς διετέλει. Bene Koeppen laudat illud Callini: μέχρις τεῦ κατάκεισθε;

689—693. *Lyrnessus* in regione Adramyttena non longe a Thebe (de qua v. ad A, 366) austrum versus sita, supra Adramyttium: v. Strabo XIII, p. 910. direpta ab Achille vna cum Thebe: vt h. l. T, 60. T, 92. et 192. inpr. T, 291 sqq. Strabo XIII, p. 875 C. Tenebant eam *Cilices* sub rege *Mynete*: qua de re v. notata ad B. fin. assignata tamen Troadi cum Theba: vnde et Quintus IV, 478 Λυρνησσοῖο Τρώϊον ἄστυ. In hac vrbe capta ab Achille fuit *Briseis* Homero dicta, h. e. Brisei filia, Hippodamia aliis appellata, Achilli ex praeda tanquam praecipuum munus, ἐξαίρετον, assignata. Pater fuit Βρίσης vel Βρισεὺς, v. Meziriac. ad Ouid. Epp. P. I. p. 227 sq. Cum Lyrnesso euersa *Pedasus* T, 92. Sita ea ad Satnioentem alto loco (Z, 35 Πήδασον αἰπεινὴν). Alia addiderunt alii poetae: *Brisen* incoluisse *Pedasum;* habitum illum pro Chrysae fratre; patre Ardye, Eustath. p. 77. filiam autem adductam Lyrnessum, vt regi Myneti nuberet: sic Schol. br. et Eustath. p. 322, 32. Certe vrbe capta illa viderat maritum ante muros caesum, T, 291. 2. etiam tres suos fratres 293. 4. *Mynes*, rex Lyrnessi, vt h. l. discimus v. 693. 4. filius fuit Eueni, Selepii vel Selepiae nepos, caesus cum Epistropho fratre, vt 692. cf. ad Hygin. f. 106. *Pedasum* aliquando tenuerat Altes, Lelegum rex, cuius filiam Laothoen duxerat Priamus ex eaque susceperat Lycaonem Φ, 84 sqq.

689. ⸖ quod in κούρης χωόμενος desideratur περί. obseruatiuncula saepe iterata.

690. ⸖ quod Zenodotus ἐν Λυρνησσῷ legerat. At, inquit, Schol. A. vrbe direpta eam in praedae parte acceperat Achilles. Λυρνησοῦ et Λυρνησὸν Lips. Vrat. a. b. A. probe, si antiquum morem constanter in ceteris quoque seruabimus.

692. κὰδ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν. Post διαπορθήσας debebat sequi καὶ καταβαλὼν Μύνητα, notante quoque Sch. B. L. — ἔβαλεν admitto τὸ ν hoc loco nostro aurium iudicio; an idem Homerici aeui fuerit, valde dubito.

Μίνυτ' Ald. 2. et alii vitiose. Vera lectio est quoque ap. Strabon. XIII, p. 920 C. cf. Il. T, 296. Cur vero Ionica ratio non sit seruata Μύνητα βάλεν, non video. Est ea quoque in codd. vt in Vindob. Alteri.

ἐγχεσιμώρους. varie deducitur haec vox, quae primo nunc occurrit, ap. Apollon. Lex. Etymol. Schol. et al. Accipio dictum pro ἐγχεσίμοιρος a μοῖρα, cui fatum et sors in armis est, et simpl. qui armis vtitur. cf. ἰσχύμορος inf. Δ, 242. Inde simpl. bellicosum, hasta pugnantem, designat.

693. Ad h. v. cf. dicta ad 689—693.

694. τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν. ⸖ quia Zenodotus scripserat ἀνστάσασθαι (corruptum in Ven. ἀναστ. quomodo quoque Aldinam 2. et hinc alias insedit ἀναστήσεσθαι). Verum Zenodotus haud dubie ἀνστήσασθαι legerat, qui vsus non infrequens est cum μέλλω. Quod hic et Σ, 358 ἀνίστημι est, id alibi est ὄρω, vt Θ, 474 πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα. Ceterum color orationis iterum occurrit inf. 724.

695. *Phylace* Phthiotidis est Maliensibus vicina. Strabo IX, p. 661 C. *Pyrasus*, *Antron*, et *Pteleus* erant ad mare sitae: p. 664 C. 665 A. B. Mirum est in vrbe *Phylace* primam esse breuem in *Phylacus* longam, vt mox 705 Φυλακίδαο. res iam aliis notata, etiam Heinsio et Hemsterhusio ad Lucian. Versum recitat Stephanus in Φυλάκη. Apud eundem est Πύρασος, etiam ap. Strabon.

p. 665 A. vti et habent codd. Cant. Mori. Barocc. Eton. Vrat. a. b. Mosq. 1. cum Veneto. Iure igitur vulgatum antea Πύῤῥασον emendarunt Wassenb. et Wolf.

696. ✝— quod τὸ Δήμητρος τέμενος non, vt nonnulli putarunt, epitheton est Pyrasi, sed τὸ Δημήτριον vrbs fuit. Sic quoque Apionem et Herodorum statuisse ex Eustath. disco p. 320. Scilicet copulae defectus in verbis: καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα, Δήμητρος τέμενος, adduxit multos, vt vtrumque pro eodem, et hoc prioris apposito haberent. Etiam Strabo IX, p. 665 A. τὸ δὲ Δημήτριον Δήμητρος εἴρηκε τέμενος, καὶ ἐκάλεσε Πύρασον. Subiicit tamen ipse esse Pyrasum vrbem cum portu, et duobus ab ea stadiis esse Δήμητρος ἄλσος καὶ ἱερόν. Hactenus possit Pyrasus dici per appositionem Δήμητρος τέμενος, quia in agro suburbano templum habuit. Verum et sup. 647 Λύκτος sine copula interposita erat. Cur tamen non scripsere Δ. τέμενός τ' Ἴτωνα.

τὸ Δήμητρος τέμενος, seu τὸ Δημήτριον, quod et ap. Steph. Byz. h. v. habetur, in agro Pyrasi fuisse secto dicitur A. *Iton* nobilis fano Mineruae Ioniae: v. Strabo ibid. Eodem nomine alia vrbs erat Booetiae. v. ibid. et Schol. Apollonii I, 551. Etymol. al. Apud Stephanum in hoc versu Ἰτῶνα legitur; adiicitur indigenas sic pronuntiasse, alios Σιτῶνα; quod inter Var. Lect. referre haud debuerat Barnes. Antiquitatem in voc. μητέρα μήλων facile agnoscas. Ab Itono Thessaliae haud longe aberat τὸ τέμενος Apollinis Pagasaei, in quo Cycnus transeuntem per ea loca Herculem ad pugnam prouocabat, quae descripta est in Scuto Herculis.

697. ἀγχίαλόν τ' Ἀντρῶν' ἠδὲ — ✝— quia Zenodotus scripserat ἀγχιάλην τ' Ἀντρῶνα. vnde corrigendus Steph. Byz. h. v. Sed est, inquit Schol. A. commune ὁ et ἡ Ἀντρών. Scriptum quoque fuit Ἄντρωνα, docente Eustath. et sic editum est Hymn. in Cer. 496. Ἀντρῶνα ἰδὲ Πτ. codd. etiam Ven. Eust. sicque, vt intelligas, quam parum scriptis et edd. in his tribuendum sit, inde a Flor. legitur; nisi quod etiam corruptius, in ἠδὲ muta-

tum a Stephano; quod et in Strabone editur, p. 538 A. vbi hic versus laudatur; apud Steph. Byz. tantum hemistichium extat: ἀγχίαλον Ἀντρῶνα, vt et in Schol. Primum video correxisse Barnesium.

Πτελεὸν λεχεποίην. est adeo ἡ Πτελεός. Alias dicta τὸ Πτελεόν. memorata vrbs Straboni IX, p. 665 B. et cum versu hoc lib. VIII, p. 538 A. vbi eius coloniam eodem nomine in Elide memorat.

λεχεποίην suaue epitheton de herboso solo: βαθείας βοτάνας ἔχουσαν quae λέχος seu κοίτην praebeant: Sch. br. Hesych. Suid. αὐαυξῆ πόαν ἔχουσαν, ὥςτε λέξασθαι Apollon. Lex. vt est legendum. Inf. Δ, 384 Asopus fl. est λεχεποίης.

699. τότε δ' ἤδη ἔχε κατὰ γαῖα. Monent Sch. B. L. ex canone grammaticorum scribendum esse κάτα. nam postponitur verbo pro κατεῖχε.

700. Versum cum hemistichio sequ. recitat, sine varietate, Plutarch. an vitios. ad infelic. suppetat: pr. p. 498. τοῦ δέ κεν Cant. male. ἐλέλιπτο vitium Flor. et Ald. 1. v. Ern. ad Callim. in Cer. 94. *Protesilai* vxor, *Laodamia*, Acasti Argiuorum regis, filia, pietate in maritum nobilitata, cuius desiderio illa ita tenebatur, vt per tres saltem horas cum eo colloqui cuperet. v. Hygin. CIII. CIV. et Eustath. vnde patet, fabulam a poetis varie tractatam fuisse, etiam a tragicis, vt ab Euripide in Protesilao. Notum est eius ἡρῷον ad Elaeuntem in Chersonneso Thracica, in quo Alexander sacrum fecit in Asiam traiecturus: ap. Arrian. I, 11, 8.

701. καὶ δόμος ἡμιτελής. τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνήρ. ⟝ stigmae nihil respondet in Scholio. Spectauerat illa haud dubie ad posterius hemistichium; quod assequor e Schol. ad vs. 819. (Catal. 326.)

Quis sit δόμος ἡμιτελής, varie exponitur in Schol. et Eustath. Notum est τὸ τέλος de nuptiis dici: v. Ruhnk. ad Timaeum p. 224. at quid est domus, in qua *nuptiae dimidiae* sunt perpetratae? quasi δόμος ἡμίγαμος? Ferrem, si esset γάμος ἡμιτελής, ἀτελής. quod apud Philo-

ſtratum aliquoties eſt, vt Vit. Apoll. III, 1. Alii ſic exponunt, vt δόμος ἡμιτελὴς dicatur, *in qua matrimonium iunctum nullos effectus liberorum ſuſcipiendorum habuit;* quod Hemſterhuſ. probabat ad Lucianum cum Waſſenberg. et Erneſti. Accommodate ſane ad ſententiam; ſed docendum ſaltem erat τελεῖν δόμον eſſe, vxore ducta liberos ſuſcipere. Laborat quoque Apollon. Lex. καθ' ὃν δόμον οὐδέ πω πάντα τὰ νομιζόμενα καὶ συγκυροῦντα τῷ γάμῳ συνετελέσθη. ἢ καθ' ὃν οὐκ ἔφθη πατὴρ κληθῆναι. τέλειος γὰρ οἶκος ὁ γένεσιν τέκνων ὑποδεξάμενος. Ita ſaltem dicam *domum* eſſe *imperfectam,* cuius hero deſunt liberi, tanquam τὸ τέλος τοῦ δόμου, τοῦ οἴκου, vitae domeſticae, connubii, τοῦ γάμου. In eum modum Herodianus in fragm. ad calcem Moeridis Pierſ. p. 440 τέλειοι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οἱ ἔντεκνοι; et hinc eſſe in hoc verſu δόμον ἡμιτελῆ, quod Proteſilaus mortuus erat ἄτεκνος. cf. ibi Pierſ. Tollius comparat ex Aeſchyli Agam. 981 ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένου. ſed ibi eſt ſimpliciter, vir maritus vt γυνὴ τελεία. Melius forte conuenit παντελὴς δάμαρ ap. Sophocl. Oed. R. 949. propter liberos editos. τοῦτο γὰρ τέλειον ἐν γάμῳ, addit Schol. verſu noſtro laudato. Etymologus alio modo: οἶκος οἱονεὶ μὴ τέλειος, ἑτέρου τῶν συζύγων ἐστερημένος. *altero compare coniugii erepto.* Ita δόμος ἡμιτελὴς erit χῆρος, fere vt ap. Strabon. VII, p. 454 C. Ἀβίους Scythas forte dictos ὅτι χωρὶς γυναικῶν ἡγούμενος ἡμιτελῆ τινα βίον τὸν χῆρον. καθάπερ καὶ τὸν οἶκον ἡμιτελῆ τὸν Πρωτεσιλάου, ὅτι χῆρος. Quanto ſimplicius haec dicta ſunt, ſi de vitae heroicae ſimplicitate cogites! qui filius familias nuptam ducebat, nouam domum ſibi exſtruebat: vt noſtri ruſtici ex ſe natis, ſi nuptam hi ducunt. Ita Priami filiis L. Thalami erant exſtructi inf. Z, 243 ſqq. ap. Maronem Aen. II, 503. et ſic in Aeetae domo ap. Apollon. III, 242 et al. Aula enim magnum numerum talium aedium continebat. Hoc illud eſt, quod inter alia in Scholiis occurrit: ἀτελείωτος. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς γήμασι θάλαμον οἰκοδομεῖσθαι. Paria ſunt ap. He-

ſych. in θαλάμοιο νέοιο. quod ſpectat inf. ad P, 36. de noua nupta amiſſo marito: χηρώσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο. Sane quidem Homerica voce *domum inceptam fruſtra* dixit Catull. LXVIII. 75. (vbi v. Intpp.) addit poeta, ſacra nuptialia nondum fuiſſe peracta: *nondum cum ſanguine ſacro Hoſtia caeleſtes pacificaſſet heros*. Is erat γάμος ἀτελὴς proprio ſenſu. Et Valer. Fl. VI, 689 *primo domus imperfecta cubili*. Verum hi Homericum illud in formam poeticam mutarunt, quod ad ſuae vitae rationem proprie Homerus dixerat.

τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνήρ. Quis ille ſit, alium ſcrupulum iniecit grammaticis: ſitne aliquis dictus Dardanus? (quod Porphyrius praetulit ap. Euſtath. exemplis ſimilibus adductus; vt Epeus (Ἐπειός) eſt faber equi Troiani, cum etiam vnus ex Epeorum gente ſit) an aliquis e Dardanorum gente et quisnam ille? Referunt itaque ad Aeneam ex vſ. 819. alii ad Achaten, eius amicum, quem Virgilius celebrauit, alii ad Euphorbum, vel Hectorem: Schol. Euſtath. Tzetza Antehom. 232. Quod vltimo loco memoraui, ſequitur Quintus Smyrnaeus lib. I, 814 vbi inculcatum ex loco noſtro οὐ γάρ ἔτ' ἐσθλοῦ Δεύετ' ἀδελφειοῖο μάχῃ ἐνὶ Πρωτεσιλάου. Qui Euphorbum intelligunt, in animo habuere vſ. Jl. Π, 807 vbi Patroclum haſta ferit Δάρδανος ἀνὴρ, et ſtatim ſubiicitur Πανθοΐδης Εὔφορβος. Pro vocibus Δάρδανος ἀνὴρ ap. Schol. Lycophr. 531 recitatur Φαίδιμος Ἕκτωρ ex lectione Demetrii Scepſii (ita enim corr. ὁμοίως δὲ ὁ Δημόκριτος ὁ Σκήψιος). Additur: ita quoque tradidiſſe Sophoclem ἐν Ποιμέσιν.

702. πολυπρώτιστον vna voce multi. v. Euſtath. et νηὸς ἄπο. ſic quoque Vrat. a. Facta autem haec e vaticinio. v. Hygin. l. c. cf. Antehom. 222. et ibi Iac.

703. οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν. variant librarii, Mosq. 1. οὐδ' οἱ, et οὐ δὲ μέν; nec digna haec enotatu. at Cod. ap. Bentl. πόθεόν γέ μιν, vt repetitur vſ. 709. πόθεόν γε μὲν eſt forma antiqua loquendi pro καίπερ ποθέοντες, etſi deſiderio pri-

ſtini ducis tenebantur, pro ſimplici: nec vero ſine duce erant, etſi priſtino duce amiſſo, ſed ducebantur a Podarce. vſ. 709 οὐδέ τι δεύοντο pro, *habuerunt.* vt Θ, 126 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἵππω δευέσθην σημάντορος· αἶψα γὰρ εὗρον. vix enim repeti poteſt οὐδὲ, vt ſit οὐδέ γε μὲν ἀπόθεον ἀρχόν. Et ποθεῖν ſic vſ. 778 οἱ δ' ἀρχὸν ἀρηΐφιλον ποθέοντες φοίτων. et O, 219 cum Neptunus abiiſſet, πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιοί.

704. Proteſilaus et Podarces erant filii Iphicli, isque Phylaci, qui ex Deione, et is ex Aeolo nati, vt adeo ex nobiliſſima Aeolidarum ſtirpe eſſent. v. Apollod. I, 9, 4 et 12. Male Poeantem interponit et Proteſilai patrem edit Schol. B. L. (ad 202) Nam Poeas, Philoctetis pater erat; ſed emendandum eſt Scholion ex Euſtathio: Poeas cum Iphiclo fratre Phylacum parentem habuit. In Ariſtotelis Epitaph. (in Brunck. Anal. T. I. p. 181.) Podarces eſt Actoris filius; Niſi Ariſtotelem memoria lapſum eſſe dixeris, (nam Actoris frater fuit Phylacus adeoque paternus Podarcis auus) locum corruptum eſſe credere licet. Non male Slothower in Tirocinio critico p. 35 coniicit, Ἄκτορος υἱὸν veniſſe in locum Homerici, quod Ariſtoteles ſcripſerat, ὄζον Ἄρηος. ὄζος Ἄρηος iterum, vt 683. pro viro forti, nam additur eum Iphicli filium fuiſſe. ἀλλὰ σφέας pronuntiandum σφᾶς. Vrat. a. ἀλλά σφε.

707. ὁπλότερος γενεῇ. vox antiquata, primo loco nunc occurrit, et ad h. l. ſpectat Apollon. Lex. ὁπλότερος. ὁ κατὰ τὴν σύγκρισιν νεώτερος. Nec tamen diſputant de voce hac grammatici, niſi ad Il. Γ, 108. Videtur ſtatuendum eſſe, fuiſſe voc. ὁ ὅπλος, ὁ νέος. vnde ὑπέροπλος. Porro Apollon. in γενεῇ verſum laudat pro exemplo, quod γενεὴ dicitur ἐπὶ τῆς γενέσεως.

ὁ δ' ἄρα. Ariſtarchea lectio erat ἅμα. Sch. A.

708. οὐδέ τι λαοὶ — Vrat. a. οὐδ' ἔτι. vſſ. 708. 709 ſunt mera repetitio verſuum 698 et 703. Nec tamen eos notatos eſſe video a veteribus.

709. πόθεον δέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα. Pro his, quae vulgata erant, πόθεόν γε μὲν Barocc. Eton. Ven. Lipf. Vrat. b. A. Mosq. 1. et effe forte meliorem lectionem cenfebat Ern. Scilicet ita fimilis eft verfui 703. vnde hic verfus repetitus. In Vrat. a. πόθεόν γ' ἐσθλόν.

οὐ δεύονθ' ἡγεμόνος, *habebant quidem* fuum ducem, οὐδ' ἄναρχοι ἔσαν vf. 703. Il. Θ, 126. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἵππω δευέσθην σημάντορος, h. e. mox nacti funt ducem fuum. Eft autem totus locus ad miferationem faciendam inftitutus. Facit hoc Homerus, ait Euftath. ὡς φιλέλλην, immo vero, vt poeta epicus, qui ita narrat, ne fupino animo audiatur.

711—713. Commentatur in hos vff. Strabo IX, p. 666 fq. e quo Euftath. vt folet et ex Stephano Byz. *Pherae* in confiniis Magnefiae et Pelasgiotidis, clarae aliquando tyrannis, Iafone inprimis Pheraeo, et in fabulis Admeto rege. Nec longe abfuit Iolcos, fabulis Peliae, Iafonis et Acafti celebrata. *Boebe* vicus ad lacum Boebeidem. *Glaphyrae* ignotum aliis nomen.

711. οἱ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην pro altero hemiftichio laudat verba: ἐνέμοντο Ἰδὲ κρήνην Ὑπέρειαν, Pindari Schol. Pyth. IV, 222. fed duo hemiftichia confundens ex h. l. et inf. 734. Ait tamen: κατ' ἐνίους δὲ καὶ ἔκδοσις παρ' Ὁμήρῳ οὕτως ἔχει. Debebat faltem fcribi ἐνέμοντ' ἠδὲ κρ. Βοιβίαν λίμνην habet Eurip. Alc. 593. vbi cf. Schol.

712. Γλαφυρὰς vbique fcriptum, excepto Vrat. a. debebat tamen ex canone grammaticorum fcribi Γλαφύρας, vt discernatur a vulgari nomine γλαφυρός. quod bene monet Euftath. Apud Stephan. Byz. verfus fic legitur: Βοίβην τε γλαφυρήν, quod Berckel. cum Voff. ad Scylacem pro vero habebat, inprimis quia vrbis Glaphyrarum alius nemo meminit. In Γλαφυραὶ tamen, (quem locum verfibus Parthenii auctiorem habet Euftath. p. 327.) et in Ἰωλκὸς vulgatam lectionem adfcripfit.

καὶ Εὐκτιμένην, vt pro vrbe habuiffe videatur, καὶ Ἰωλκὸν Euftath. recitat. καὶ εὐκτίμενον Ἰάολκον Harlei.

Verum ἐϋκτιμένην etiam Steph. Byz. in Ἰωλκὸς agnoſcit; τὴν Ἰωλκὸν etiam Strabo effert et Pindarus Nem. IV, 89. et Apollon. ἱερὴν ἐς Ἰωλκόν.

713. Φίλος παῖς. per totum Homerum hoc tenendum, melius diuiſim ſcribi πάϊς, quam παῖς, etſi libri vbique variant, vt h. l. Erat πάϊς iam in Ald. 1. reuocatum a Turnebo.

τῶνδ' ἦρχ' Vrat. a. haud male.

714. 715. leguntur ap. Strabon. I. p. 77. ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε ſollennis loquendi forma ap. Homer. pro pleniore δμηθεῖσα ὑπό. ὑποδμηθεῖσα. ὑποκυσαμένη, ἔτεκε. vt Od. Λ, 253.

716. οἳ δ' ἄρα Μηθώνην. Erant hi e Phthiorum gente, qui ab Achillis inde ditionis finibus loca haec inſederant: cf. N, 694 ſq. cf. ſup. ad. vſ. 683. Paria a Porphyrio repetit Euſtath. p. 328 extr.

Methones Strabo IX, p. 667 meminit, in ora maritima ſitae; nec longe abeſt *Meliboea:* purpura nobilitata a Virgilio Aen. V, 251. vbi v. Not. vtraque Magneſiae. *Thaumaciam* et *Olizonem* Steph. Byz. memorat. De Methone, quo nomine fuere plures vrbes, plura congeſſit Euſtath. ad h. l. et Waſſenberg.

In Μηθώνην primam produxit Homerus, cum vulgo ſit Μεθώνη· obſeruante Schol. cum Euſtath. et Steph. Byz. qui verſum recitat in Μεθώνη et Θαυμακία.

717. Verſum laudat Steph. Byz. in Ὀλιζών. Nicias male ſcribebat Ὀλίζωνα. Sch. A. At tono diſtinguendum erat nomen ab adiectiuo ὀλίζονες Il. Σ, 519. pro ὀλίγοι. Sic Steph. Byz. et Euſtath.

718. ÷ quod Zenodotus legerat: τῶν αὖ ἡγεμόνευε Φιλοκτήτης ἀγὸς ἀνδρῶν Spernit lectionem Schol. A poetam enim ſolere ab initio virtutem cuiusque memorare.

Ceterum mirum, in ἦρχε fine ν repente nunc conſentire edd. et codd. excepto Veneto. v. Excurſum de ν ἐφελκυστικῷ.

720. τόξων εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι. non fugit Bentleium, cum ϝιφι Homericum sit, vt vidimus statim Il. Α 38. 452 et vbique videbimus, in metrum peccare εἰδότες ϝιφι. Coniicit fuisse scriptum ἠδὲ μάχεσθαι. Sane vtrumque per se bene dicitur, τόξων εὖ εἰδότες, vt saepe, et εἰδὼς μάχεσθαι, sed talis iunctura εὖ εἰδὼς τόξων, ἠδὲ μάχεσθαι offendit; adiectum esse debebat ἔγχει, δουρὶ, μάχεσθαι. Adscripserat quidem loca N, 716. O, 472. sed ea nihil ad h. l. faciunt. Vereor ne versus a rhapsodo adiectus sit, post 718. Philoctetes τόξων εὖ εἰδώς, in quo ἕνεκα subintelligit Thomas Mag. p. 402.

722. ἐν quod diserte *Lemnus* memoratur; οἱ δὲ νεώτεροι ἐν τῇ Σιδίῳ ἐρήμῳ. inauditum nomen. Leg. ἐν νησιδίῳ ἐρήμῳ. *in parua insula deserta.* Scilicet recentiores Chrysen, insulam aliquam ad Lemnum, alii extremam insulae partem, Chrysen, commenti erant, in qua vulnus ab hydro acceperat. Erant quoque, qui aram Χρυσῆς Ἀθηνᾶς memorabant. v. Schol. ad h. v. add. Schol. Sophocl. Philoct. 195. et 270. Sch. Lycophr. 911. Si autem quaeris, quinam illi νεώτεροι sint, tenendum est Leschen fabulam exposuisse in Iliade parua: vt patet ex argumento carminis ap. Proclum; etiam ex Aristot. Poet. 23. v. ad Virgil. Aen. II. Exc. I. Attigerant fabulam Bacchylides et Pindarus Pyth. I, 100. vbi cf. Schol. Tum in Scenam eduxit Sophocles et Euripides, cuius Philoctetes fuit. Ipse Sophocles Lemnum memorat: et a Chrysa Troadis eo accessisse naues Achiuorum ait 264 sq. Lemno etiam apud Quintum Smyrnaeum abducitur IX, 352 sqq. adde Hygin. f. 102. Apud Schol. B. L. Porphyr. in Eustath. Tenedos et Imbros memorantur.

723. Ὕδρον interpretantur χέρσυδρον Sch. B. L. Eustath. cuius morsus vlcera putrescentia infert. Coerceri putredinem aiunt aqua marina adspersa. Sophocles tanquam poeta ἔχιδναν memorauit. τὸ ἕλκος hoc proprio nomine phagedaena est; Φαγέδαινα. κακοῦ ὀλοόφρονος (h. e. ὀλοοῦ) ὕδρου Sch. br. Respicit h. v. Apollon. Lex. in ὀλοόφρονος.

724. ÷ 725. ÷ hos duo versus Zenodotus reiecit, ἠθέτηκε. vtinam adiectum esset, qua de caussa. Schol. A. contendit, eos necessarios esse: quod equidem non video. Suspicari potius possis, serioris rhapsodi fetum esse, cum fabula a cyclicis et tragicis de Philoctete Troiam arcessito celebrata esset. Color est idem qui vs. 694 de Achille: τῆς ὅγε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.

τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον. sic iam ed. Flor. Ald. 1. quod repetiit Turneb. nam Ald. 2. intulerat μνήσκεσθαι ex ed. Rom. quod et margo Cantabr. ms. habebat. μνήσασθαι Lips. ἀνστήσεσθαι indocte Vindob. Alteri.

726. πόθεόν γέ μιν cod. ap. Bentl. vt 703.

727. Ἀλλὰ Μέδων. ÷ Zenodotus τοὺς δὲ Μέδων, vt omissis vss. 724. 725. sententiae copularentur. Sch. A. Relictus tamen erat ab eo vs. 726. cum quo iungendus est hic versus. *Medon*, Aiacis Oilei frater nothus, iterum memoratur inf. N, 695 sq. O, 333 sq.

728. Τόν ῥ' ἔτεκεν. quidni τόν ῥα τέκεν. Sic et vn. Vindob.

729. οἳ δ' εἶχον Τρίκκην — Interiora Thessaliae nunc ad animum reuocanda sunt, ea quidem parte, quae postea Estiaeotis fuit appellata, postquam Perrhaebi, quos in ista loca venisse infra ad 738 videbimus, ex Euboea captos ex Estiaea vel Hestiaea eo traduxerant. Antea fuit appellata Doris: v. Strabo IX, p. 668 B. (cf. Not. ad Apollod. p. 477.) nam Dorus cum progenie illam tenuerat. Finitimi in locis ad Pindum erant Dolopes, qui a Pelasgis fuerunt. — *Tricca* templo Aesculapii clara fuit, qui etiam ad Lethaeum amnem vicinum natus esse dicebatur: Strabo l. c. et XIV, p. 957 C. — *Ithome* eodem nomine, quo vrbs Messeniae, in praerupto loco, ἐν κλώμακι; etiam Θώμη dicta, (quod male inter Var. Lect. relatum) serius Θούμαιον. Strabo ibid. Stephan. h. v. e quibus emendandus Eustath. ad h. v. Τρίκκην intulerat Ald. 2. et sic Cant. Τρήκην Mori. At inf. Δ, 202

legitur — ἵκοντο Τρίκης ἐξ ἱπποβότοιο, vnde apparet syllabam h. l. geminata littera esse productam.

Porro in Ἰθώμην κλωμακόεσσαν, aberrant codd. in κλημακόεσσαν, vt Vrat. a. Vindob. et κλιμακόεσσαν vt Venetus. Sic et ap. Strabon. IX, p. 668 A. et Stephan. in Ἰθώμη, apud quos hic versus recitatur. Item Cod. Mosc. in Pausan. IV, 9. Verum Apollon. Lex. κλωμακόεσσαν. ὁ μὲν Ἀπίων, τραχεῖαν καὶ ὀρεινήν. et sic fere Schol. Disertior est Eustath. qui docet κλώμακας dici τόπους ἢ λόφους ὑψηλούς, ἀπὸ τοῦ κατακλᾷν τοὺς ἀναβαίνοντας. (potius ipsum solum κατακλώμενον diceres per praerupta et fauces locorum) Cf. Hesych. h. v. in quo et altera lectio κλημακόεσσα occurrit, et vitiosum κρωμακόεσσα. Expectes κλημματόεσσα a vitibus; sed nusquam hoc occurrit.

730. — quod Oechalia Homero Thessaliae est, apud recentiores vero Euboeae. Sch. A. paria apud Schol. Apollonii I, 87. Notata iam supra ad 596 dissidia et aberrationes in duplici Oechalia, vbi tertia memorata erat Messeniae. Quae h. l. memoratur, ad Estiaeotidem pertinere debuit. Stephanus h. v. et Schol. Apollon. I, 87 ad Πελασγικὸν Ἄργος referunt: ac si hoc, supra vs. 681 memoratum, non vrbis, sed totius Thessaliae nomen fuisset.

πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος. Brunck. ad Sophocl. Trach. 327. lectum olim censebat πόλιν Εὐρύτου ἠνεμόεσσαν, quia Schol. ad e. l. Oechaliam διήνεμον explicat ἔρημον, ὑψηλήν, ἣν Ὅμηρος ἠνεμόεσσάν φησι. At ille more grammaticorum simpliciter docet, esse eandem, quae apud Homerum memoratur. Recitant versum, nec quidquam mutant, Strabo VIII, p. 522 B. et Schol. Apollonii I, 87.

Enimuero grauior difficultas in hoc est, quod eiusdem Euryti Oechaliensis vrbs Oechalia supra iam in Messenia memorata fuit 596. Thamyrin ait Οἰχαλίηθεν ἰόντα, παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος. Aut igitur duo Euryti Oechaliae reges, alter in Thessalia, alter in Messenia statuendi sunt ab ipso Homero admissi esse, aut alterutro loco in-

terpolationem agnoſcere neceſſe eſt. Quod ſi poſterius hoc ſequendum eſt, pronuntiare malim alterum illum 596 melius abeſſe. Rationem confeſtim afferam ad vſ. 731. vbi de Aſclepiadis.

731. τῶν αὖθ' (Vrat. b. τῶν αὖ) ἡγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε. Mirationem facit, quod producta eſt penvltima ιου. multo magis, cum in ipſa Iliade aliis locis correpta ſit: vt Ἀσκληπιοῦ υἱὸν Δ, 194. Λ, 517. Vidit quoque hoc antiquitas, et verſum retulit ad claſſem τῶν λαγαρῶν. Bentleius emendat Ἀσκληπιόφιν, etſi ad manum erat Ἀσκληπιάδα δύο παῖδε. vt Λ, 497 Doryclum Πριαμίδην νόθον υἱὸν dixit. Occurrunt tamen plura ſimilia, vt ſup. Α, 205 ὑπεροπλίῃσι, quae ſaltem impetum reprimere poſſunt. Produci haec propterea, quia accentus in ίου ſedem habet, cenſet Hermann. de Metris p. 81. In Ἀσκληπιὸς deſerenda ſic erit recepta pronuntiatio, et adoptanda altera, quam Euſtathius narrat a Demoſthene adhibitam, Ἀσκλήπιος, vt acuatur — πίου. Mirum tamen, a Demoſthene, tanquam inſolitum quid, factum, ita viſum eſſe, ſi ratio illa iam Homerica fuit. Alio invento his occurrebat Bentleius memor antiquae formae οφι in ſecundo caſu, quae, cum paſſim occurrat aliis in locis, mutata eſſe poteſt a ſerioribus, vt tot alia ad vulgarem formam ſunt deflexa. Ἰλιόφι ſeruatum eſt Il. Φ, 295 vbi Ἰλίου cum accentu etiam ex priore ratione defendi poterat; at potuit quoque in aliis locis ita antiquitus ſcriptum fuiſſe, vbi nunc Ἰλίου legitur. Ita nihil in his litteris eſt tam firmum ac certum, vt aſſenſum inuito extorqueat; Bentleius vbique illud ὁμοιίου πολέμοιο mutat in ὁμοιιόφι πτολέμοιο, et ſic alia.

Iam mirationem facere poteſt, qua rerum viciſſitudine euenerit hoc, vt Aſclepiadis, ſeu Aeſculapii filiis, Machaoni et Podalirio, imperium in Eſtiaeotide inter Dores et Dolopes obtingeret? Scilicet omnino Aeſculapii natales ad Theſſaliam retulerunt. Cogita de matre, Coronide, filia Phlegyae, cuius ditio in Theſſalicis locis fuit. v. Not. ad Apollod. p. 695. Schol. Pindari P. III,

14. et Sch. br. ad Jl. Δ, 193. — Ab aliis Aesculapius a Lapitha, Apollinis e Stilbe filio genus ducere fertur: cf. Eustath ad h. l. et Sch. B. L. ad Jl. A, 266. Atqui Lapithae fuere Thessaliae. — Tricca Aesculapii templo fuit clara: v. sup. 729. — Messenii tamen Aesculapium suum esse contenderant: ap. Pausan. II, 26. vt adeo ambiguum sit, vtra regio alteri suam Aesculapii religionem impertierit; Messeniis vindicabat Aesculapium cum Oechalia Schoenemann noster in Excursu ad Geograph. Homer. p. 80. potuere non minus probabiliter Messenii e Thessalia religiones et mythos petere, quos habes ap. Pausan. IV, 3. add. 31 extr. Verum haec vtrolibet modo se habeant, Homerum vtique necesse est, Asclepiadis sedem in Thessalia assignasse, adeoque etiam Oechaliae Thessalicae, non Messeniae; quod si adeo vterque versus, hic 730 et 596. de quibus paullo ante ad 730 disputatum est, simul stare nequeunt, manifestum est alterum illum 596 esse insertum; quippe quo bene carere potest oratio; at h. l. versu 730 carere vix possumus, ne versus 729 nimis exilem ditionem fratrum constituat. Habet tamen Schoenemann l. c. etiam argumenta pro sententia contraria. Nisi omnino tollenda est omnis disputandi materies, et statuendum Thamyrin ex Oechalia Thessaliae Peloponnesum adiisse nec agere Homerum nisi de vno eodemque Euryto vtroque loco.

Ceterum laudes artis medicae Asclepiadarum videbimus Λ, 514 et 832. Ad priorem locum Eustath. p. 859, 43. laudat *τὰ ἱστορούμενα ἔπη τὰ ἐπὶ τῇ Τρωϊκῇ πορθήσει*· (videtur Jlias parua intelligenda esse; v. paullo post de Machaonis morte.) *ἐν οἷς φέρεται περὶ Ποδαλειρίου καὶ Μαχάονος· ὡς ἄμφω μὲν Ποσειδῶνος ἦσαν*· (voluitne *Ἀπόλλωνος* scribere?)

— *ἕτερον δ' ἑτέρου κυδίον' ἔθηκε* (pater)
τῷ μὲν κουφοτέρας χεῖρας πόρεν, ἔκ τε βέλεμνα,
σαρκὸς ἑλεῖν, τμῆξαί τε, καὶ ἕλκεα πάντ' ἀκέσασθαι
τῷ δ' ἄρ' ἀκριβέα πάντ' ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκεν

ἰὼκοτά τε γνῶναι καὶ ἀναλθέ' ὅσασθαι (f. ἀναλθέα ἰήσασθαι).

Coniunxere tamen illi cum arte medica virtutem bellicam. *Machaon* Paridis sagitta vulneratur Λ, 506 sqq. Plura de iis memorata fuere in Cyclicis: et quidem in Leschei Iliade parua, secundum Pausan. III. cap. extr. sub f. Μαχάονα δὲ ὑπὸ Εὐρυπύλου τοῦ Τηλέφου τελευτῆσαί φησιν ὁ τὰ ἔπη ποιήσας τὴν μικρὰν Ἰλιάδα. Paria sunt apud Quintum VI, 398 sqq. vbi etiam eius cum fratre opera in Philoctetis vulnere sanando memoratur. Alii eum Equo Troiano inclusum memorauerant, quos sequitur Virgil. Aen. II, 267. vnde egressus occubuisse eum narrarunt alii, qui Troica exposuerant, vt Thessalus personatus sub fin. τοῦ Πρεσβευτικοῦ profitetur. Machaonis tamen monumentum et templum Gereniae in Messenia fuisse Pausan. l. c. testatur. *Podalirium* Troia reducem in Cariam delatum καὶ εἰς Σύρον τῆς Καρικῆς ἠπείρου φασὶν ἀποσωθέντα οἰκῆσαι ap. Pausan. l. c. Pro *Syro* nominat Σύρνην Stephanus Byz. h. v. qui fabulam addit ad artis medicae origines notabilem: scilicet puellam Syrnen regis Damaethi filiam de tecto delapsam et pro mortua habitam in vitam restituit Podalirius sanguine ex vtroque brachio misso.

733. τοῖς δὲ. Sic Aristarchus, casu tertio:" ait Sch. A. Quid igitur in aliis fuit? forte τῶν δὲ —

734—737. Ex *Ormenio* et aliis locis copiae sub *Eurypylo* fuere. *Ormenium* vicus sub Pelio ad sinum Pagasaeum, in Magnesia. Strab. IX, p. 669 C. adde 666 B. Fontem *Hyperiam* in media Pheraeorum vrbe esse ait Strabo p. 671 A. Eius meminit Pindar. P. 4, 222. *Titanum* autem montem saxis candentibus; in quo erat vicus, haud longe ab Arna, nec procul hinc abesse *Asterium*. In Stephano est: ἣ νῦν Πειρεσία. Est adeo eadem quae Πειρεσιαὶ ap. Apollon. I, 584. vbi ex alto ab Argonautis prospici potuit. Non itaque pro eadem habenda erat cum altera eiusdem nominis vrbe ad Apidanum, e qua Cometes oriundus erat ibid. I, 36.

37. et Orphic. 162. Phthii fuere, qui incoluere haec loca Magnesiae. sup. ad 683.

Eurypylus Euaemonis f. ex Ormenio fuit, (Male Orchomenum legi in Aristotelis Epitaph. ap. Brunck. p. 182. iam monitum est a viro docto) ab Ormeno, vrbis conditore, oriundus, qui ex Aeolidis fuit. Nam *Aeoli* filius *Cercaphus* fuit, Cercaphi *Ormenus*, Ormeni *Amyntor* et *Euaemon*. Ex Amyntore natus *Phoenix*, qui ad Peleum fugerat, Il. I, 447 sq. Hinc *Eurypylus* natu minor copias duxit. Haec ex Demetrio Scepsio recitat Strabo IX, p. 670. Alia de hoc Eurypylo v. ap. Pausan. VII, 19. Apud Homerum vbique habetur inter principes et fortissimos: ita H, 167 est inter eos qui cum Hectore congressuros se esse profitentur. Θ, 265 inter promachos et Λ, 575 vbi tandem vulneratus praelio excedit.

734. 5. sunt ap. Strabon. IX, p. 669 C. vbi in h. l. commentatur. Vulgo lectum erat οἵ τ' ἔχον. At in ceteris vbique est οἳ δ' ἔχον. idque etiam h. l. habent Cant. Barocc. Eton. tres Vrat. et Ven. cum Strab. l. c.

735. Τιτάνοιο λευκὰ κάρηνα haud dubie designant montem; in quo etiam vicus *Titanus* fuit. Versum recitat Stephan. Byz. in Ἀστέριον et in Τίτανα. vbi male nomen ad Sicyoniam transfert.

738—747. Ex *Gyrtone* et vicinis locis copias duxere Lapithae *Polypoetes* et *Leonteus*. Tenuerant ista loca *Perrhaebi*; sed eos in interiora (ad loca montana Pindi, inter Athamanes et Dolopes) se recipere compulerunt *Lapithae*, Ixion et eius filius Pirithous, qui etiam Pelium montem occupauit expulsis Centauris. Ita loca campestria inhabitarunt Lapithae, et quidem Larissaei, permixtis tamen Perrhaebis, quibus omnino pars ad Olympum fuit relicta. Strabo IX, p. 671. 673 A. Fuere autem omnes e Pelasgica stirpe. cf. p. 676 A.

Argissa, postea *Argura*, ad Peneum. Super eam sita erat *Atrax* et ipsa ad Peneum; *Orthe* arx Phalannae, vrbis Perrhaebicae ad eundem amnem prope Tempe. (Eustath. Corseam quoque dictam notat). *Elone*,

postea Limone dicta, et *Oloosson*, ab albedine argillacei soli designata, λευκῇ, λευκόγεως, postea Elasson, vt ap. Eust. habetur, erant sub Olympo Perrhaebica oppida. Strab. p. 672. Notior ceteris est *Gyrton*, s. *Gyrtone*, Perrhaeborum, ad Peneum. De his add. Steph. Eust. Etiam Ixionis Phlegyae f. fabulae ad haec loca pertinent; dicta quoque Gyrtone condita ab eius seu patruo seu fratre Gyrtono, vnde et Gyrtonii Phlegyarum nomen habuisse dicuntur ap. Strab. IX, p. 674 B. Adde Excerpta e lib. VII, p. 508. vbi corrupte Γιτὼν expressum. Iam 741 *Pirithous* clarissimus inter Lapithas, a Ioue ex Dia genitus, duxerat *Hippodamiam*, in cuius nuptiis celebrandis Centaurorum et Lapitharum pugna interuenit; cui Nestorem interfuisse supra vidimus A, 268. 9. Hoc tamen loco a poeta aliam pugnam narrari necesse est: nam ea non in nuptiis facta esse dicitur, sed eo die, quo natus est Polypoetes. Centauri tum, magna eorum strage facta, Pelio depulsi; et vltus est iniurias eorum Pirithous, vnde ductum nomen pueri aiunt; Πολυποίτης enim esse pro Πολυποινίτης (Barnes edit Πολυποινήτης a ποινάω) διὰ τὸ πολλοῖς Κενταύρων ἐπιθεῖναι ποινὴν, h. e. τιμωρίαν, quod in poeta est ἐτίσατο. v. Schol. Eustath. qui Hippodamiam appellant Melanippen, Centauri autem, quos e Perrhaeborum gente fuisse necesse est, Pelion relinquere coacti in Aethicum confiniis sedes posuerunt, qui ad occidentem Thessaliae, versus fines Epiri, in iugis Pindi, habitabant. Aethices iam Strabonis tempore defecerant, lib. IX, p. 664 A. cf. p. 657 C. Cum iis permixtum Centaurorum nomen, maturius exoleuerat: p. 671 B. 675 A. cf. Schol. Lycophr. 802. — Ceterum Polypoetes fuit inter fortissimos duces, v. c. M, 129. Eiusdem partes fuere in excidio Troiae; vbi in Polygnoti pictura reuinctus erat caput taenia. Pausan. X, 26. pr.

738. 9. Sunt apud Strabon. IX, p. 671 A. vbi in h. l. commentatur; et cum eo Stephanus. v. Eustath. Hemistichium 739 est apud Stephanum in Ὀλοοσσὼν et Ἠλώνη.

Ἄργισσαν. In Ed. pr. et Waſſenb. vt et in Barocc. Lipſ. Vrat. a. Moſq. Ἄργισαν. In codd. nonnullis Ἄργειαν lectum eſſe teſtatur Euſtath. Ἄργεισαν Venetus habet. Arguram poſtea vrbem eſſe dictam Strabo tradit, vbi in nonnullis codd. Ἄργουσα legitur; quod et apud Suidam et Harpocrationem reperiri obſeruat Holſten. Pro eadem cum Lariſſa, quae non multum a Gyrtone abfuit, habet Schol. Apollonii I, 40. vbi male edd. Ἄργισσον.

De accentu voc. Ὄρθη et Ὀλοοσσὼν monent Schol. et Euſtath.

741. ἐκ τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς. quod ἀθάνατον ediderat Zenodotus.

742. ἐκ quod κλυτὸς Ἱπποδάμεια (obuio vſu) pro κλυτὴ dixit. Atticum eſſe volunt Euſtath. Gregor. de Dial. p. 25. Schol. Soph. Trach. 207 et al. Schol. Ariſtoph. Nub. 53. vbi h. v. apponitur; Immo antiquum eſt: cf. Dionyſ. Hal. de Homeri poeſi ſ. 8.

743. Φῆρες, Centauri. nota nunc res. cf. ſup. A, 268. Od. Φ, 295 ſq. 303 ſq. Feritas eorum deſignatur per λαχνήεντας, *hirſutos*, quod alias virile robur declarat, vt in Vulcano Σ, 415 et λάσιον κῆρ de Patroclo Π, 554 de Pylaemene 853. et de ipſo Achille A, 189.

744. Αἰθίκεσσι. v. modo ad 738—747. καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσε male ſcripſerat Democrines aliquis Sch. A. Aberat verſus a Vrat. A. cum vſ. 746. librarii potius incuria, quam iudicio. Laudat verſum Strabo IX, p. 671 B. et Schol. Lycophr. 801. vbi eſt ἐκ Πηλίου quod et Vrat. A. peccat.

745. ἐκ quod interpoſiti ſunt vſſ. 742. 3. 4. de Centauris, reditque nunc narratio ad Polypoeten. οὐκ οἶος ſc. ἡγεμόνευεν, ἀλλὰ σὺν αὐτῷ καὶ Λ.

Caenei nomen in fabulis Lapitharum nobile eſt; vel ex Ouidii Metamorphoſ. notum; modo Elati filius, modo Atracis ille editus. cf. Not. ad Apollod. p. 178 ſq. Mentio eius iam A, 264 erat facta. Ei filius *Coronus*, ex

quo *Leonteus*; appellatus tamen Martis filius, ὄζος Ἄρηος, antiquo more: vt iam sup. 540 vidimus.

746. ὑπέρθυμος primo loco nunc occurrit, dictum fere in laudem, vt ὑπερήνωρ, valde fortis, acer, μεγάθυμος, μεγαλόψυχος, γενναῖος, vt h. l. Schol. Apud Hesych. ὑπέρθυμοι, πρόθυμοι, μεγαλόψυχοι. spectant ad Z, 111.

747. τοῖς δ' ἅμα, Vrat. c. τοῖς δ' ἄρα.

748—755. *Gunei* nomen alibi non memoratum. *Cyphus* Perrhaeborum vrbs, sed in antiquioribus eorum sedibus. *Aenianes et Perrhaebi*, e Pelasgica stirpe Troianis aetatibus alias Thessaliae partes habitarunt, quam quas serioribus temporibus tenuerunt, cum Aenianes quidem ad austrum in Oetaeis montibus: v. Strab. IX, p. 654 A. C. (qui idem Aenianes et Athamanes confundere videtur p. 674 C. et 675 A. Sane et illi e locis circa Dotium, haud longe a Boebe, a Lapithis eiecti recesserunt in iuga Pindi ab occidente Epirum intercludentis et tandem inter Illyricas gentes oblituerunt.) Perrhaebi autem ad Pindum habitarunt. At Troianis temporibus coniuncti cum Perrhaebis habitare debuerunt a septentrione Penei. Perrhaeborum quidem, quos a Lapithis fugatos, modo vidimus vs. 738. pars in boreali Thessaliae parte, Perrhaebia quoque dicta, habitauit ad amnem Titaresium. Atque in istis locis esse debuit Cyphus Perrhaeborum, cum monte eiusdem nominis Straboni memorato ibid. p. 675 A. Pars exigua Perrhaeborum sub Olympo, in vicinia Macedonum, in sedes angustas fuit contracta, maior pars concessit ad montes Athamanum, et ad Pindum: Strab. ibid. p. 675 B. Hic inter eos consederunt Dorienses, donec hi in Dryopidem immigrarunt, quae inde Doris facta est: cf. Not. ad Apollod. p. 475. v. Schol. Pindari P. I, 121. Strabonis aetate nihil aut exiguae eorum supererant reliquiae. Minus perspicue haec exposita sunt ab Hemsterh. ad Aristoph. Plut. Schol. p. 116 sq. vbi nolim Ἀκύφαντα et nostrum Κύφον pro eadem vrbe haberi et in Doride quaeri.

At difficultatem facit h. l. *Dodona:* partim quod tam longe a ceteris locis memoratis abest, partim quod obscurum est, Aenianum an Perrhaeborum, illa sedes fuerit. Scilicet per totum locum inde a 681 apparet, *partes Thessaliae interiores* illa aetate parum, *littorales* autem magno hominum cultu frequentatas fuisse; ex locis enim maritimis maxime profecti sunt, qui in exercitu Achiuorum fuere. Notabile itaque est, hoc loco ex intimis terris inde a Dodona Epiri excitos populos memorari. Cum multae multis de caussis populorum migrationes priscis aetatibus fuerint, necesse est aut Aenianes aut, quod iunctura verborum in Homero probabilius facit, Perrhaebos e Thessalia eo vsque fuisse reiectos. Dodonam tenuerant Chaones, tum Thesproti, tum Molossi. Perrhaeborum vtique pars ad Titaresium consederant: manifesto poetae testimonio. Perrhaebi et Aenianes tanquam vicinis habitantes sedibus adhuc ab Herodoto memorantur VII, 185 et Stephan. Byz. Αἰνία. πόλις Περῥαιβῶν.

748. Versus est in Κύφος Steph. Byz. et Schol. Lycophr. 897 laudat ἐκ Τύφου — δύο καὶ — At vs. 748—751 a Strabone transscripti sunt IX, p. 672. 3.

749. Ἐνιῆνες sic in libris constanter leguntur, qui alibi Αἰνιῆνες et Αἰνιᾶνες sunt. cf. Eustath. Apud Herod. VII, 185 scriptura variat; sed Ἐνιῆνες recte praeferuntur. Corruptum est, quod ap. Stephan. Byz. legitur: Ἴωλον· ὄρος Περῥαιβίας. οἱ οἰκοῦντες Ἴωλοι. Ὅμηρος· τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο Μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί, nec sine libris sanandum; nam τῷ δ' ἄρ Ἴωλοι ἕποντο nullo alio exemplo defendi potest; etsi Holsten. sic in vetustissimo MS. repererat.

Περαιβοὶ, qui vulgo Περῥαιβοί. Tradit Eustathius e Stephano, quem integriorem habuit, „Aeolicum esse geminare litteram: fuisse enim eos Aeoles." Neutrum verum esse arbitror; fuere Pelasgi; postea autem, Aeolibus permixti.

750. *Dodona* in montibus et siluis sita graui frigori obnoxia, δυςχείμερος, algida, κακὸν χειμῶνα ἔχουσα, Schol. δυςχείμερον οἰκί' non potuit ab Homero proficisci: cui vbique est ϝοικος; Emendat ergo Bentl. δυςχειμερα ϝοικι' εθεντο.

751. De *Titaresio* fl. locus insignis est in Epitome Strabonis p. 508. ortus ille in monte Titaro, qui Olympo contiguus est: Strab. p. 673 A. Dictus idem fluuius quoque Eurotas: non Εὔρωπος vt male ap. Strab. l. c. Mirum autem est, quod ἱμερτὸν appellat, quem mox Stygis brachium esse ait: v. ad 755.

ἔργα νέμοντο scripserat Aristarchus Ionica forma. Sch. A. ἔργα declarat agros cultos vt saepe. Odyss. Z, 259. ἀγροὺς καὶ ἔργ' ἀνθρώπων. Schol. bene: ἐγεώργουν.

At Τιταρησιον εργα ab Homero profectum esse nequit: cum ei semper sit ϝεργον. Emendat Bentleius: Τιτάρησσον ϝεργ' et comparat magnum numerum nominum in — σσος vt Λυρνησσὸς, Ταρτησσὸς, Μυκαλησσὸς, Τευμησσὸς et al. Si tamen totum locum inde a 750—755 expendo, qui tam multa, in quibus haereas, continet, verendum esse arbitror, ne ille a rhapsodo illatus sit, saltem admodum interpolatus.

753. συμμίσγεται. Vnus Vindob. συμμίγεται.

754. Ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει. Non ἀλλά τε sed ἀλλά γε vsu frequentatur; idque inuitis codd. et edd. reposui. In Strabone p. 673 B. editum: ἀλλά γε μὴν et ἐπιτρέχει. Mirum καθύπερθε ante ἐπι. codicibus insidere etiam Lips. sicque edi inde a Turn. et Steph. Lepide versum transfert ad philosophiae praecepta multorum animis non alte in mentem penetrantia Maximus Tyr. diss. XXXI. p. 107. To. II. ed. R.

755. Quod *Titaresius* dicitur *a Styge deductus* esse, seu tanquam alueus eius seu ostium, quorsum id spectet, recte quaesitum est etiam ab Ernestio. Sunt tamen plura, de quibus quaerendum erat: primo, quomodo Titaresium a Styge ortum habere dixit? tum, vnde ea natura Titaresii, vt alueo Penei supernataret? et cur

caussa eius rei repetita est a Styge, tanquam fonte? Repugnant porro illa, si ἱμερτὸς est et καλλίρρεον ὕδωρ habet, notioni aquae Stygiae. Non sane nisi probabiles tantum rationes afferri possunt. Videtur mihi Titaresius e terrae voragine et hiatu prorupisse; quod de multis omnibus memoratur; hactenus ille Stygis brachium haberi potuit; nec amplius quicquam e Stygis notione et natura esse admiscendum; fuisse adeo amnem pulcrum adspectu et iucundum; aqua supernatare potuit variis de caussis; pinguedinem aliquam aquae inesse indicabat Strabo p. 673 B. vbi v. Casaub. cf. alia exempla ad Mirab. auscult. c. 123. ed. Beckmann. In Eustathio multa inepte cumulantur. Memoratu dignum est, quod apud Athenaeum p. 41 A. ἱμερτὸν declaratur κοῦφον καὶ πλείονος τιμῆς ἄξιον. Repetunt vulgo hanc Titaresii supernatandi Peneo naturam a natura Stygis. Plinius vtique, plus quam poetico figmento, auersationem et horrorem Peneo tribuit, qui Titaresiam aquam, quippe bituminosam, ipse limpidus, abhorrens, ac si ab inferis ille perfluxisset, haud admittit. Nam ita ille lib. IV, 8. f. 15. Peneus — *accipit amnem Orcon; sed olei modo supernatantem, vt dictum est Homero, breui spatio portatum abdicat*, (h. e. recusat, non admittit per aliquam cursus partem, nec secum misceri patitur) *poenales aquas, dirisque genitas, argenteis suis misceri recusans.* Koeppen cum Dammio a more per Titaresium iurandi, vt forte Arcades, saltem dii, per Stygem iurabant, rem repetebat: quo ducunt quoque Schol. A.

Alio modo Homerum interpretatus est Lucanus VI, 375 sq. qui Titaresium *fluuii contagia vilis* ait *nolle pati superumque sibi seruare timorem:* vt adeo in laudem Titaresii hoc dictum sit, quod, quasi diuinae naturae amnis ille, aquas vulgari fluuio Peneo miscere recusat.

ἀποῤῥὼξ acute scribendum esse monet Aristarchus Sch. A. B. L. Distinxerunt scilicet grammatici inter ἀπόῤῥωξ, ἀπόῤῥυμα (corrig. ἀπόῤῥηγμα, vel ex Etymol.) et

ἀποῤῥὼξ, ἀπῤῥοια. ἀποῤῥοή. nimis ſubtiliter. Iterum Od. K, 514 de Cocyto: Κωκυτός θ᾽, ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ. Confudit vtrumque locum Muſurus in Heſychio. Laudato hoc verſu Apollon. Lex. ἀποῤῥὼξ, ἀπόῤῥηγμα. ἀπόσπασμα.

756—9. Magnetes duce Prothoo agmen e Theſſalia claudunt. Obſeruat Strabo IX, p. 674. nullam Magnetum vrbem memorari. Scilicet quia ſparſis ſedibus, nec per vrbes, habitarunt. Porro memorari Magnetes circa Peneum et Pelium montem; (h. e. a Peneo et Oſſa vsque ad Pelium) atqui iisdem locis Perrhaebos et Lapithas habitantes narratos iam eſſe. Scilicet permixtis inter ſe ſedibus iſti populi habitarunt. Magnetes, quorum pars in Aſiam quoque traiecerat, per plures tractus Theſſaliae diſperſi incoluerunt. Poſtea littoralis plaga etiam ab iis appellata eſt Magneſia. cf. Conon Narrat. 29. qui ceteros eorum errores poſt Troiam captam exponit; adde Schol. Lycophr. 902. Fragm. Apollodori p. 1037. 8. Quo exemplo intelligi poteſt, quanta veterum ſtirpium et originum paſſim facta ſit commixtio. Fuere autem Magnetes e Pelasgis; cum tamen Aeoles potiores inter eos partes conſequuti eſſent, repetiere hi originem et nomen a Magnete Aeoli filio: v. Schol. h. l. et Apollod. I, 9, 6. Ab hoc Magnete oriundus Prothous. cf. Schol. Conſtituebat autem Peneus fines Graeciae boreales Homeri aetate; vlteriora a Thracibus habitabantur.

756. ἦρχε ante Πρόθοος, quod duplicem conſonam habet, eſſe ſcribendum, non ἦρχεν, monet Sch. A. vt ſup. 671.

Τενθρηδόνος υἱός. Barnes „γρ. Τενθρήδονος." Sic in Vrat. b. cf. Schol. Nicandri p. 86. Vitioſe Vrat. a. Flor. Ald. 1. Ταρθρηδόνος, quod emendauit Ald. 2. et Τεθρηδόνος Vindob.

757. Verſus legitur ap. Strabon. IX, p. 674 A.

761. τίς τ᾽ ἄρ. In Veneto τίς ταρ, vt alibi quoque. τίς γὰρ Vrat. b. et codd. Iuliani Or. II, p. 155 A. τίς δ᾽ ἄρ nusquam. — Ceterum vſſ. 761—769 ap-

ponit Galenus ad Hippocr. de medici officio To. XII, p. 18. vt pro exemplo ſint ſchematis, cum in enumeratione ordo mutatur; poſt αὐτῶν ἢ ἵππων primo loco de equis loquitur. Schema ſaepe grammaticis obſeruatum. Ibidem legitur ἀνδρῶν ἢ ἵππων ex interpolatione.

763. Φηρητιάδαο. Dixit Φήρης pro Φέρης vt Od. Λ, 258. et alibi ſcribitur. Erat autem *Eumelus* filius Admeti, et Pheretis nepos, Crethei et Tyrus abnepos, adeoque ex Aeolidis. v. Apollod. I, 9, 14. De *Admeti equis* et *Eumelo* curſu *victore* v. Il. Ψ, 287 ſq. Verſum reſpicit locus ap. Suidam in στατὴρ.

764. τὰς Εὔμηλος ἔλαυνε ποδώκεας. Ald. 1. Εὔμηλος, recte, et ſic, puto, pronuntiari debuit. ποδώκης ſcribi, cum ex analogia ποδωκὴς eſſet ſcribendum, copioſe docet Schol. A. et Euſtath. hic quidem ex Apione et Herodoro; vti mox οἰέτεας, cum eſſe deberet οἰετὴς, atque etiam ἐξετέα ἀδμήτην ſcribatur (quod tamen in vulgatis Il. Ψ, 266 aliter ſe habet ἑξέτε' ἀδμήτην vbi cf. Schol. A. Add. Euſtath. Barnes.) Sane οἰετέας Vrat. a. Ceterum equorum celeritatem et in fine curſus remiſſionem videre ſibi viſus eſt Clarke in ipſis verſus numeris.

765. ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας. ὄτριχας ὁμότριχας, Sch. br. ὁμόχροας Sch. B. At ὁμοιότριχας Apollon. Lex. cum Etymol. Suida et Heſych. Debuit ergo etiam οἰέτης ex ὀέτης dictum eſſe pro ὁμοιέτης, vt ὄθριξ pro ὁμοιόθριξ. Eſt adeo τὸ ο pro ὁμοῦ et ὁμοίως. vt ὄπατρος Λ, 257. et credendum eſt οἶος fuiſſe primo ὄος, vnde quoque ὅμος. ὅμοιος. In Barocc. et Mori erat ἰσοετέας, e gloſſ. Sic ap. Apollon. Lex. οἰέτεας. ἰσοετεῖς. ὁμήλικας. adde Heſych. Suid. Cum Homero vbique ſit τὸ ἔτος, ϝετος, neceſſe quoque eſt οϝετεας ſcriptum fuiſſe. Vidit Bentl. et Dawes p. 177. donec fieret οἰετέας. De accentu in οἰέτεας paullo ante monitum eſt.

σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας. Hic manifeſte ἐΐσας pro ἴσας. εϝισος pro ϝισος. σταφύλη, στάθμη, σχοινίον λεπτὸν, χριόμενον μίλτῳ ἢ μέλανι, ᾧ σημειούμενοι ἀπορθοῦσι τὰ ξύλα, Sch. br. cum A. B. L. Videtur tamen generale vo-

cabulum fuisse de quouis genere regulae ac normae h. l. qua superficies exigitur. De σταφύλη et σταφυλὴ, vua, v. Ammon. p. 124. 206. post Etymol. Eustath. al. σταφύλην ἐπὶ νῶτον ἔχουσα recitat Schol. Aristoph. Ran. 812. corrupte.

766. ἐν Πιερίῃ. Pro hoc, quod et in Macrob. Sat. I, 17 legitur, Venetus Πηερίῃ. et ex Eustathio apparet, lectum fuisse ab aliis quoque Πηρείῃ et Πηρίῃ. Vnde etiam in Stephano Byz. est Πηρεία, Θεσσαλίας χωρίον. et Πιερία πόλις ἐν ὁμωνύμῳ χωρίῳ. et in Hesych. Πηρία, πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. Quis in hoc nomine hallucinari veteres potuisse putaret? Pieriam dixit poeta agrum seu tractum a Pieribus aliquando inhabitatum. *Pherarum*, quae Admeti regia fuit, situm in Magnesiae finibus supra vidimus vs. 711. Habitarunt enim Pieres, Thracum stirps, pluribus terrae partibus Thessaliae; notissima sedes antiquiore aetate ad Olympum. Apud Virgilium ad Amphrysum fl. in Phthiotide, pauit armenta Apollo. — Equos autem insigniores a deo aliquo nutritos prisco hominum sermone ferri notum est. *Apollinem*, eiusque vitam pastoritiam, et *Admeti* amorem, commenta sua, adiecerunt poetae.

767. ϕόβον Ἄρηος φορεούσας equas. Miris modis le excruciant grammatici in hac loquendi forma; φόβον Homero esse φυγὴν constat. Equorum nobilium celeritatem in fuga maxime spectari quis non miretur? — Absurdiora sunt in Schol. B. L. Eustath. Enimuero φορεῖν est h. l. εἰςφέρειν, cf. ad E, 223. Inferunt equi fugam aciei aduersae, incursando; pugnant enim ante primam aciem πρόμαχοι curribus in hostem inuecti. — Etiam in sexu equorum, quod equae memorantur, argutatos esse veteres, ex Eustathio apparet.

768. ἀνδρῶν δ' αὖ. Exulat hoc quoque loco δ' ex optimis Barocc. Cant. Eton. Ven. Lips. Accedunt omnes Vratisl. Mosq. 1. cum ed. Flor. Est tamen δ' in Schol. Pindari Nem. VII, 40. vbi Pindaricum Aiax κράτιστος, Ἀχιλέος ἄτερ, hinc illustratur. Habuit quoque locum an-

te oculos Sophocles Ai. 1340 (1358) ἔν' ἄνδρ' ἰδεῖν, ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως. Et Scholion ap. Eustath. p. 285. (Brunck. T. I. p. 157.) Αἶαν, — σὲ ἄριστον Δαναῶν, μετ' Ἀχιλλέα. — ἀνδρῶν μὲν μέγ' ἄριστος recitatur in Iuliani Or. II. p. 55. A. Est ἄριστος nunc, quod mox φέριστος, Pindaro κράτιστος. *fortissimus* erat Aiax. At Od. Λ, 468 ad corporis speciem et magnitudinem reuocatur: Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε. vbi pulcritudinis notio locum non habet; Aiax erat μέγας. πελώριος.

769. φέρτατος ἀνδρῶν Aristarchi est lectio; cum in aliis esset φέρτερος· sic quoque Cant. Vrat. b.

772. καὶ τ' ἀπομηνίσας. Male ἀπομηνιάσας Barocc. Mori. De voce hac nihil ad h. l. notant grammatici, qui diserte de ea agunt ad Τ, 62. ad quem vs. vide. Nisi quod Sch., br. ἐπιμόνως ὀργισθείς. haec enim vocis vis est. Apollon. de Synt. p. 329 vocem inter exempla refert, in quibus ἀπὸ est pro ἐπί.

773. παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης. Vrat. a. παραὶ perperam h. l. ante ῥ.

774. δίσκοισι τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες τόξοισί θ'. Male iungunt αἰγανέῃσιν ἱέντες τόξοισί τε. etiam Hesych. in αἰγανέῃσιν et iterum ἀγανέῃσιν. At sic esse deberet αἰγανέας. *emittere* iacula. Scilicet ἱέντες absolute est dictum h. l. sine regimine. Similis locus Pindari Isthm. I, 33. 34. — δίσκους volunt proprie discos e saxo perforato; contra σόλος est ex aere vel ferro: v. Schol. Ammon. et ad e. Valk. et inf. ad Ψ, 826. Respicit versum Hesych. l. c. et Apollon. Lex. in αἰγανέας. τὰ ἀκόντια. vbi apponuntur varii significatus vocis ex etymo. add. Etymol. h. v.

776. λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον. De loto herba pabulari non dubitatur. At σέλινον hoc seu apium palustre, quale sit ignoratur. Diuersum esse a petroselino notant Schol. et apponi equis, ne stranguria ex otio et inertia vexentur. cf. Eustath. Schol. Nicandri Ther. 597. et iam Plutarch. Sympos. V, 7.

ἑρπετόμενοι de animantibus dici, vulgatum eſt inter grammaticos ad h. l. et alia loca, vt Schol. Pindari P. IV, 426. Etiam Apollon. Lex. h. v. vbi v. Toll. Occurrit tamen et ἕδειν de equis, vt E, 203. vbi cf. Euſtath. altera ex parte ἑρέπτεσθαι de piſcibus Φ, 204.

ἐλεόθρεπτον· Cum τὸ ἕλος aſperatum ſit, putes etiam de herba paluſtri ἑλεόθρεπτον ſcribendum eſſe τὸ ἐν ἕλει τεθραμμένον, φυόμενον. Seruatur quoque aſper ab Etymol. et aliis. Ab Euſtathio tamen ratio affertur, quia ελ quarto ab vltima ſyllaba loco poſitum aſperari nequit. Sufficit vſum ita ferre. Adoptauit vocem Nicander Ther. 597. Laudat quoque ἐλεόθρεπτον σέλινον Harpocration ad illuſtrandum voc. Lyſiae ἐλεοκόπους, *qui ſiluas caedunt*; multo tamen probabilius ita dici eos, qui carnes caedunt ἐν τοῖς ἐλεοῖς, *menſis coquinariis*, quas etiam inf. I, 215 videbimus.

777. ἵπποι ἕστασαν. ἕστασαν cum adſpiratione ſcribi vult Schol. A. vti eſt in Flor. Ald. 1. Vrat. a. c. Ven. eſſe enim pro ἑστήκεισαν. Inculcant eadem Etymol. et alii. Saltem ἕστασαν ab ἵστημι ducerem. Sed praefero ἕστασαν a στῆμι. v. ſup. ad 525.

πεπυκασμένα. ἐσκεπασμένα. Sch. et Heſych. hunc verſum reſpiciens, qui addit περικεκαλυμμένα. cf. Ψ, 503.

778. οἱ δ' ἀρχὸν Vrat. b. ἠδ' ἀρχόν. Sed ſunt οἱ ἄνακτες.

779. οὐδὲ μάχοντο. Ionicum ſeruant Vrat. a. b. pro vulgari οὐδ' ἐμάχοντο.

780. ὡσεί τε. Eton. ὡς εἴτε. νέμεσθαι, *depaſci*, pro φθείρεσθαι, de igni, etiam Ψ, 177 de rogo ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.

781. ὑπεστενάχιζε, vt mox 784 στεναχίζετο, legunt Ven. Sch. br. Euſtath. pro vulgato per ο, ὑπεστονάχιζε et στοναχίζετο. ſic etiam alibi. ex στένω. στενάχω. Ceterum apparet, vim mediam et actiuam hic nil differre. — Διῒ ὥς, h. ὡς ὑπεστεναχίζει Διΐ, h. e. ὑπὸ, διὰ, Διός. et dictum h. l. de fragore; reſonabat ſolum, tanquam

fulmine percussam cum fragore tonitru. Puta autem rem praeteritam ad tempus praesens esse reuocatam.

782. ὅτε τ' — ἱμάσσῃ. Vrat. a. vn. Vindob. cum Eustath. ἱμάσσει. Est autem ἱμάσσειν graue et antiquum vocabulum pro πλήσσειν, vt πληγὴ est fulminis. Hesiod. Θ. 856 ἐπεί μιν δάμασε, πληγῇσιν ἱμάσσας. — ἀμφὶ Τυφωέϊ: in loco, vbi terra ei est imposita, sub qua ille iacet: pro eo, quod dicendum erat: cum ipse petebatur fulminibus a Ioue eum aggresso. Fabulam de Typhoeo Terrae f. Ioui infesto v. ap. Hesiod. Θ. 820 sq. Apollod. I, 6, 3. Scilicet prisca aetas motus et incendia terrae ex ignibus subterraneis a monstro flammas exhalante *inter turbines et fulmina* quibus terra percussa exarsisset, repetiit. Similis est fabula de gigantum pugna, saxis e terra rupta in altum elisis, inter fulmina et ignes.

783. εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς. Recitant versum Strabo XIII, p. 929 B. Schol. Hesiodi Θ. p. CXXXV. vbi Τυφωέως, quod et in Vrat. A. legitur. Schol. Pind. P. I, 31. Εἰναρίμοις scribit Ven. et Schol. A. cum Hesych. h. v. qui tamen et Ἄριμα habet, vt Virgilius *Inarimen* dixit. De his v. Excurs. II. ad Aen. IX, 715.

Arima. (τὰ Ἄριμα ὄρη) *Arimi montes*, vbi fuerint, quaesiuere veteres, nec historicis argumentis expediuerunt; coniectando ad diuersa loca rem reuocant, quae subterraneis ignibus aliquando arserunt. Itaque in Phrygia, (cf. Diod. V, 71. vbi Wessel.) Lydia, Mysia, Cilicia, Syria, Arimos quaesiuerunt. Loc. cl. est Strab. XIII, p. 929. Qui Phrygiam, Lydiam, Mysiam memorant, ad terram catacecaumenen respiciunt; Ciliciam et Syriam qui memorant, conueniunt quodammodo inter se. Arimi enim, iidem qui Aramaei, Ciliciam insederant.

Τυφωέος εὐνὰς, male Schol. B. et L. τάφον interpretantur; Sch. br. διατριβάς. Est locus vbi ille iacet sub terra, cubat; vti Virgilius *cubile* dixit, Pindarus στρωμνήν. In iisdem Arimis spelunca Echidnae apud

Hesiod. Θ. 301. vnde satis patet, fuisse antiquam famam memorabilis alicuius euenti naturalis in his locis.

E Strabone XIII, p. 929 C. discimus insertum olim fuisse ab aliis versum

Χώρῳ ἐνὶ δρυόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ.

Repetit ex eo Eustath. Scilicet fuere qui ad Lydiam referrent Typhonem, in qua fuit Ὕδη· inf. Υ, 385 Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ. vnde versum illum confictum esse manifestum fit. Inculcarunt eundem alii inf. post vs. 864. Atque hic nollem viros doctos, Taylorum et Woodium, (p. 51) eo deuenisse, vt, cum de Sodomis et Gomorris cogitarent, versum praeclare a se emendari putarent χώρῳ ἐν δρυόεντ' Ἰούδης ἐν πίονι δήμῳ (saltem deb. χώρῳ ἐνὶ δρυόεντι Ἰούδης πίονι δήμῳ). Praeiuerat Dickinson in Delphis phoenissantibus ap. Barnes: Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντ' Ἰύδης ἐν πίονι δήμῳ.

784. στεναχίζετο legerat et hic Eustath. cum Cant. Eton. Vrat. a. b. Ven. Bentleius coni. ὑπὸ ποσσὶν ὑπεστεναχίζετο. nescio an ex vs. 781.

785. μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο. supplendum τὴν πορείαν, τὴν κέλευθον διὰ πεδίου. Sic διαπρήσσειν κέλευθον A, 483 et al. vt διανύειν. διαπερᾶν.

787. σὺν ἀγγελίῃ. Vrat. b. συναγγελίῃ vna voce. αἰγίοχος v. ad A, 202. Excidit in Sch. A. Scholion ad h. v. de aegide; vt patet ex Schol. ad B, 447.

788. 789. οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσι, πάντες ὁμηγερέες, ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες. Exponunt grammatici ἀγορὰς ἀγόρευον per λόγους· qua notione supra occurrebat 275 ἔσχ' ἀγοράων. et Od. Δ, 818 οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς, οὔτ' ἀγοράων. Id vero locum nunc habere nequit, nam additum πάντες νέοι ἠδὲ γέροντες· non hi omnes potuere pro concione verba facere. Nisi ergo a rhapsodis vs. 789 insertus est, est h. l. ἀγορὰς ἀγορεύειν simpliciter *conuenire*, *ad concionem venire*, vt forte ἀγορᾶσθαι dictum Δ, 1. etsi vel sic a more istorum temporum hoc alienum est; conueniunt enim ante regis aedes senes (non νέοι) et de republica deliberant.

Neque de turba et multitudine conuenit dictum vſ. 808 αἶψα ἀγορὴν ἔλυσε. Schol. br. „ἀγορὰς, νῦν ἀντὶ τοῦ λόγους ἄκρους." an ἀκρίτους voluit? Melius Apollon. Lex. ἀγορὰ καὶ τὸ ἄθροισμα, καὶ ὁ τόπος, καὶ ὁ λόγος. Similia Heſych. et Etymol.

Conuenerat autem multitudo ante aedes Priami, quia Troiani in caſtris Achiuorum turbatum eſſe, homines ad naues procurriſſe (ſup. 144 ſq.) acceperant; mirari poterant, quid eueniſſet; et putare, Achiuos de diſceſſu cogitare: vſ. 794. Nihil adeo magis praeter opinionem iis accidere debuit, quam quod mox nuntiatur, Achiuos ad pugnam caſtris exiiſſe. Cum tamen Achillis diſceſſu Achiuorum opes imminutas eſſe viderent, vrbe egreſſi in aciem prodeunt; id quod antea facere auſi non erant. v. I, 352 ſq.

789. πάντες ὁμηγερέες. Vrat. a. ὁμηγυρέες. Suſpiciones de hoc verſu ſupra ad 788. 9. interpoſui.

790. προςέφη. Vrat. b. μετέφη.

791—795. — ἀθετοῦνται verſus quinque. Rationes in Sch. A. afferuntur, ſatis leues pleraeque, hae: „quia, ſi res tantum nuntianda erat, ſatis fuit Polites ſpeculator, nec Iride erat opus; ſin hortatu erant Troiani inſtigandi, vt in aciem prodirent, (μὴ τολμῶντας προελθεῖν leg.) etiam Polites ipſe prodire debebat; porro dii, quoties in hominis ſpeciem mutati interſunt, ſub diſceſſum numinis ſigna edere ſolent (non ſemper: v. ad Aen. I, Exc. XIII). Nec verba, quibus parens Priamus increpatur, conueniunt filio; nec, quod fratri Hectori praecipit vſ. 802 Ἕκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ſq. Contra Iridi omnia melius conueniunt." Hactenus Ven. A. Addi poteſt, quod vſ. 807 eſt θεᾶς ὀπός. At enim reponi poteſt quoque, quod Iris non niſi forma humana adſcita Troianos alloqui potuit, quodque haec ita narrantur, ac ſi audientes ſtatim intellexerint, non hominem, ſed deam verba facere. Fatendum ſane eſt, Politae quidem totam orationem parum conuenire, at deae Iobis

mandata perferenti bene conuenire; esse tamen totum locum non satis feliciter tractatum.

791. εἴσατο δὲ φθογγὴν υἷι Πριάμοιο Πολίτῃ. Vrat. b. εἴσατο γὰρ φ. υἱεῖ Ven. etiam υἱεῖ Apollon. Lex. in εἴσατο. ὡμοιώθη cum Vrat. a. De εἴδεσθαι v. ad M, 103. — *Polites* autem e filiis Priami, βοὴν ἀγαθὸς etiam Ω, 250. pugnat fortiter inf. N, 533. Plura de eo narrata fuere in Posthomericis, vnde transtulit Virgil. Aen. II, 526 quod vrbe capta ante parentis ora a Pyrrho caeditur. Ibid. Aen. V, 546 eius filius inter Aeneae comites numeratur.

792 cum 793. recitat Strabo XIII, p. 894 D. σκοπὸς ἷζε et ἵζε variat, vt alibi. ποδωκείῃσι πεποιθὼς, pro ποδωκείῃ, ποδώκης v. sup. ad 588.

793. τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ pro ἐπ' ἄκρῳ τύμβῳ, dictum esse monet Apollon. Lex. h. v. Specula haec abest V. stadia a vetere Ilio, ad viam quae Alexandriam ducit: Strabo XIII, p. 894. 5. v. Topographiam Troadis. Et in animum reuocandus est mos antiquissimorum hominum, altos tumulos mortuis extruendi, quibus terra consita erat, ita vt adeo ii pro speculis esse possent.

Aesyetam vnum e principibus Troianorum fuisse facile credas; Antenoris et Vcalegontis patrem eum ediderunt; alii ab Vcalegonte aliquo antiquiore oriundum, cui Ilios, Laomedontis filia nupserat: apud Eustath. Ipse Homerus Aesyetae filium memorat Alcathoum, Anchisae generum, ducta Hippodamia, maxima natu filia. Il. N, 427.

794. ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν. ναῦφιν esse pro ἀπὸ νηῶν tradunt Schol. br. et Eustath. vti et ναῦφι explicant Apollon. Hesych. cum Etymol. de quo v. ad M, 225. Sensum videntur subiecisse: quando a nauibus procedant Achiui, h. e. a nauium statione versus vrbem. Expectarunt adeo Troiani Achiuos aduersus se in aciem exituros esse? Atqui Troianis hoc praeter opinionem accidere debuit, quod et ex seqq. colligas; contra videntur illi sibi persuasum habuisse, Achiuos de discessu cogitare, spe ex

contentione inter Achillem et Agamemnonem orta; quibus contraria nunc nuntiat Polites. In Schol. br. est ἐφορμηθεῖεν, ἐφορμήσειέν leg. ἐφορμήσειαν. Non dubito veram hanc esse lectionem, ἐφορμηθεῖεν, mutatam propter ναῦφιν male acceptum, cum sit h. l. tertius casus, pro νηυσὶ, εἰς νῆας. *quando Achiui in naues irruituri sint*, discessu parato; ex vrbe enim prospexerant, quomodo Achiui e concione νῆας ἐπεσσεύοντο sup. 150. Prisco isti Scholio adiuncta sunt alia in ed. Cantabrig. et hinc in Barnes. ἄλλως. ναυσὶν ἀποχωρήσωσιν. ἀναλύσωσιν. εἰς Ἑλλάδα ἀναζεύξωσι.

In Vrat. a. vss. 793. 794. mutato ordine leguntur.

795. μετέφη Ven. Vrat. a. προςέφη. Similis varietas 790.

796. ὦ γέρον, αἰεί τοι — tu tanquam omnia pacata et tuta sint, sermones et confabulationes seris. ἄκριτοι nunc pro πολλοὶ, vt certe grammatici. Sic inf. Γ, 412 ἄχεα ἄκριτα et inf. 868 ἀκριτόφυλλον, πολύφυλλον. Probat quoque Ernesti. Ergo sup. 246 ἀκριτόμυθος simpl. loquax.

797. πόλεμος ἀλίαστος nunc primo occurrit: ἀνέκκλιτος ap. Apollon. Lex. Hesych. et Sch. br. (interpolatum a Barnes ἀνέκλειπτος) Etymol. ἀκατάπαυστος — ὃν οὐκ ἄν τις ἐκκλίνοι, λιάζοιτο. Dubito tamen an non melius aliis locis, vt Ξ, 57. ἀδιάλειπτος exponatur, *pugna continua, pertinax*, cum acriter pugnatur. De λιάζεσθαι v. ad O, 520. ὥςπερ ἐπ' εἰρήνης Vindob.

798. ἦ μὲν δὴ — sic Aristarchus scripserat, si recte Scholion interpretor, cum in exemplaribus, tum in libro ad Comanum (ἐν τοῖς πρὸς Κωμανὸν) vt sit pro ὄντως μὲν δή. cum alii scriberent ἢ μὲν δὴ, pro ἤδη. vt simile esset illis Γ, 184 ἤδη καὶ Φρυγίην εἰςήλυθον. — ἤδη μὲν μάλα Cant. Vrat. b. — πολλὰς μάχας quis credat in pluribus legi: edd. Flor. Ald. 1. msſ. Lipſ. Vrat. b. c.

799. τοιόνδε τόσονδέ τε. Cum primum nunc legatur; monebo semel, nil tribuendum librariis esse in varietate τοῖον δε et τοιόν δε, vel τοιόν τε. τόσονδε et

τέσον δὲ, itaque nec digna videri quae enotentur; seruandum modo esse per omnem librum, quod semel arripueris.

800. — forte propter omissum διὰ in ἔρχονται πεδίοιο.

801. μαχησόμενοι περὶ ἄστυ. Adscriptum a Bentl. μαχεσσόμενοι, quod ille praefert: v. ad A, 298. e codd. nil video enotatum.

προτὶ ἄστυ Venetus. Sicque Zenodotum et Aristophanem scripsisse Schol. A. testatur; scilicet vt iungantur: ἐρχόμενοι πρὸς τὴν πόλιν. Fuit igitur altera lectio περὶ ἄστυ Aristarchea, quam si in aliis retinemus, quidni et hic? tuentur eam Ven. B. Lipſ. et ceteri.

802. Ἕκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι, ὧδέ γε ῥέξαι. ita legitur inde a Turnebo, ὧδέ γε ῥέξαι, qui ex ed. Rom. intulit; vt iungatur cum ἐπιτέλλομαι. quod sollenne est; vt Od. Φ, 240 σοὶ δὲ — θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς κληῖσαι κληῖδι. Minus obuia est altera lectio, quae in Flor. et Aldd. erat, quam et habent codd. Ven. Eton. Vrat. b, c. A. ὧδε δὲ ῥέξαι, seiunctim ab antec. vt imperatiue: *sicque tu facito,* accipiatur; vt Od. M, 217 σοὶ δὲ — ὧδ' ἐπιτέλλομαι — ἐκτὸς ἔεργε νῆα.

803. πολλοὶ γὰρ pro δὴ, est enim γὰρ ex γ' ἄρα. Iungendi autem sunt vſſ. 802 et 805. ita vt interpositi sint 803. 804. Quod Polites suadet Hectori, videri potest esse στρατηγικόν τι, (ex vſſ. 803. 804.) cum praeter Troianos adsint in vrbe socii (129—131) sermone inter se diuersi: ordinandas esse copias, non secundum stirpes et familias (vt sup. de Achiuis vidimus vſ. 362) verum secundum populos, vt popularibus imperent suis duces e populo quoque; at Troianos ipsos Hector educito et summum imperium habeto. Possunt tamen simpliciter accipi omnia haec sic: educunto copias suas socii, et tu, o Hector, Troianos.

804. ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα. Eadem repetuntur Il. Δ, 437. 438. Qui commemorantur Troianorum socii, partim Thracici, partim Pelasgici nominis sunt; non igi-

tur, nisi dialectis inter se discrepare sermo omnium potuit. Aeschyli Sept. ad Th. 176 ἑτερόφωνος στρατὸς facile in mentem veniat, vbi Schol. h. v. apponit. Bentl. ex Eustath. laudat ἄλλη δ' ἄλλῳ. sed est vitium operarum ἄλλῳ omisso ν.

805. τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷσί περ ἄρχει. Obseruant Sch. B. et L. cum Leid. Eustath. praemitti caussam et rationem vs. 803 πολλοὶ γὰρ, vt Odyss. K, 226. ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη. Scilicet vulgari more initium orationis fieret per ἐπειδή. Est tamen hoc nimis tritum, quam vt notatum a grammaticis expectares. Porro οἷσί περ ἄρχει cum tertio casu dictum, hic et aliis locis Homeri, cum vulgo frequentetur ἄρχειν τινός. Verum et ἡγεῖσθαί τινι vsu habetur.

806. τῶν δ' ἐξηγείσθω. Alii coniunctim legerunt τῶνδ'. Vt nunc haec se habent, ad antec. referuntur, et est repetitio verborum τοῖσι σημαινέτω. Atqui ita Hectori omnino nihil ab Iride praeciperetur, quod monitu opus erat; tenebat hoc ipse Hector, Troianos sub suo ductu se habere; tum oratio est paullo durior pro sollenni: σὺ δὲ, κοσμησάμενος πολίτας, ἐξηγοῦ τῶνδε. Expectatur hoc, quod per totam Iliadem ita se habere videmus: At tu, Hector, in omnibus summus dux praeesto et ciues tuos educito. ἐξηγοῦ requirebatur. Videtur adeo legendum ἐξηγεῖσθαι pro imperatiuo. Praestat adeo saltem τῶν δ' ἐξηγεῖσθαι, suis quisque copiis imperato; *at iis tu dux esto summus, Hector, in ordines deductis ciuibus tuis, Troianis.* Etiam Matthiae emendabat τῶν δ' ἐξηγεῖσθαι, vt coniungeretur cum ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι. sed ita κοσμησάμενος non bene locum habebat, sed aut — νον aut — νῳ.

Notauerat Porphyrius (ap. Eustath. p. 353) Troianorum et Sociorum duces memorari in Iliade XXVIII. e quibus XVIII. deinceps occubuisse narrantur.

807. ⊱ quod haec verba induxerunt eos, qui superiora interpolarunt, vss. 791—5 interpositis. — tum

οὐκ ἠγνοίησεν nunc esse, οὐκ ἀπίθησεν, In Apollon. et in Hesych. versu apposito est: ἠγνοίησεν, ἠπείθησεν.

Secundum superius allata ad singulos versus liquere puto, totum locum e variis symbolis rhapsodorum coaluisse nec fuisse a primo auctore nisi vss. 786, 7. 8. 790. 796—801. 807.

808. αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν. Alii apud Schol. A. αἶψα δὲ λῦσ'. occurrere autem vtrumque apud poetam (h. e. legi in libris; nam quid poeta maluerit, nemo pronuntiare potuit). Est quoque δὲ λῦσ' in Mosc. 1. Atqui hoc est Ionicum. Ergo etiam mox esse debuit ἐπὶ τεύχεα δὲ σεύοντο, vt legitur Jl. Ψ, 198 ὕλη δὲ σεύαιτο.

809. πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι. ἓ— quod πᾶσαι non de numero accipiendum est; nam vna tantum erat porta Jlii (aliter statuerunt sequiores, qui plures portas narrant. Est tamen in Homero πύλαι de vna porta vbique). Verum est, pergit Sch. A., pro ὅλαι. quam late patebat porta vrbis. Sic et Sch. br. glossaria et primo loco Apollon. Lex. in πᾶσαι, cum Herodoro et Apione, testante Eustath. cf. ad M, 175. Ceterum hi duo vss. 809. 810. iterantur inf. Θ, 58. 59.

810. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. Post ὠΐγνυντο, ἔσσυντο, expectabas ὄρωρεν, *exortus est.* aoristum hoc est, quod Clarke monere voluit. Nunc est: pedites et currus exibant; *et magnus tumultus exoriebatur.* πολὺς est μέγας, vt saepe videbimus, πολὺς ὑμέναιος Σ, 493 sic πλεῖστος. Notatum v. c. apud Herodot. et al.

811. Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλεος αἰπεῖα κολώνη. Legebatur πόληος non modo in ed. Rom. et Eustath. sed in omnibus edd. ante Barnes. etiam in codd. vt in Vrat. a. b. Vindob. et ex correctione in Mosc. 1. — πόλιος est in codd. Barocc. Cant. Mori. Eton. Sic et Ven. Vrat. b. Apparet vel hoc exemplo, quam parum de metro solliciti fuerint homines. Barnes emendauit πόλεως, adductus binis aliis locis; in altero ex iis, quem noui, Υ, 52 πόλιος vera est lectio. Clarke addit Φ, 567 εἰ δέ κεν οἱ προπάροιθε πόλεως κατεναντίον ἔλθω. de quo non minus

dubito. Ait idem πόληος, πόλιος, πόλεως promiscue haberi et pronuntiari contracte. Dubito an omnino forma Attica πόλεως in Homero locum habeat; πόλιος et πόληος in Homero contrahi nego; πόλεως, si contrahendum est, quorsum scribitur, cum πόλεος sufficiat? Et habent hoc codd. Lips. Vrat. A. Antiquum vitium insidere versui suspicari possis et fuisse, ἔστι δέ τις πόλιος προπάροιθ' αἰπεῖα κολώνη. Praesidium quoque esse video in Apollon. Lex. in Κολωνὸς, vbi vs. ita recitatur. Nec tamen necesse est ita statuere; et restat alter locus paullo ante memoratus ex Φ, 567.

Male Κολώνη pro nomine proprio habita ab Apione ap. Apollon. Lex. p. 409. potuit tamen hoc ad alium locum spectare.

813. 814. vss. sunt apud Strabonem XIII. p. 924 C. de vario hoc nominum genere v. ad A, 403. Constat nunc, ad sermonem *antiquiorem*, forte qui in antiquioribus carminibus habebatur, et ad *vulgarem* sermonem ea spectare; sic quoque tradunt ad h. l. Schol. B. L. et Leid.

σῆμα — ἐστὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῷ τάφῳ Apollon. Lex. ad h. l. cum Hesych. et al. Fuit autem *Myrina* ex Amazonibus, quas impressionem in Asiam, adeoque in Troadem quoque, fecisse, fama vetus obtinuit; nam et Bellerophon, et ipse Priamus, cum iis pugnauit: Il. Γ, 189. Z, 186. Similiter Cume nomen ab Amazone duxisse credita: Strabo XIII, p. 924 C. et Smyrna, ibid. p. 940 A.

In Βατίεια argutantur grammatici, dum modo a βάω, βαίνω, modo a βάτος nomen ducunt; quia collis sentibus obductus esse potuit. Sufficit fuisse ante Ilium vetus κολώνην Βάτειαν vel Βατίειαν.

πολύσκαρθμος (quod et πολυκάρδμοιο h. l. scribitur, v. c. in cod. Vindob.) Amazon dicitur pro *agilis, acris*. v. Schol. Est enim agilitas in laude pugnantium. Σκαίρειν simpliciter de motu pedum dicitur, adeoque de saltatione; pugnantium autem motus cum ὀρχήσει compa-

xari solet; ita μέλπεσθαι H, 240. Redit adeo, vt Apollon. Lex. in εὔσκαρθμος ait, res ad notionem τῆς πολεμικῆς, vt sit *bellicosa* Amazon. Strabo XII, p. 859 B. C. εὐσκάρθμους equos dici; adeoque dici eam πολύσκαρθμον, διὰ τὰ ἀπὸ τῆς ἡνιοχείας τάχος. equis eas insidentes adeo non agnoscit Amazones Strabo, sed curribus vectas.

Aliis nomen simpliciter acceptum est de puellarum *choreis*, e quibus illarum commendatio a poetis peti solet. Contendunt igitur Myrinam Trois fuisse filiam, Dardani vxorem. v. Eustath. qui Lycophronem et Strabonem laudat cum Arriano. Adde Wassenberg. Pro Troe Teucrum ediderant Cephalo (Gergethius, v. Notas ad Apollod. p. 740. 741.) et Hellanicus; cf. Sturz. ad eius Fragm. p. 100. filiam autem ille Arisben, hic Batiam memorarant: ap. Stephan. Byz. in Ἀρίσβη. Δάρδανος et Βάτεια.

Tandem Μυρίνης firmatur, quod inde a Flor. Aldd. legitur, per Ven. Schol. A. Vrat. a. b. Schol. Lycophr. 243. Μυρίννης ed. Rom. Eustath. et Strabonis edd. XII, p. 859. et 924. Μυρήνης ex vitiosa pronuntiatione alii, vt Io. Diac. ad Hesiod. Θ, p. 168. b. Etiam vrbs fuit Myrine ap. Lycophr. l. c. vbi v. Schol. Legitur quoque πολυσκάρμοιο in Eton.

815. Populi, ex quibus conflatus erat Troianorum exercitus, memorantur primo loco *Troiani*, qui Priami sub imperio fuerunt; et hi quidem I. e *Troade* seu Troia proprie dicta, 816. II. ex *Aeneae* et *Antenoris* ditione, s. *Dardania*, 819. III. e *Pandari* ditione, in qua *Zelea* erat, 824. IV. ex *Adrasti* et *Amphii*, filiorum Meropis ditione, in qua *Adrastea*, 828. V. ex *Asii* ditione, in qua *Percote*, *Sestus*, *Abydus* sitae 835—9. Hactenus omnes Troianis sunt accensi. Videntur tamen nec minus Priami imperio paruisse *Leleges*, *Cilices*, et *Cetei*; in recensu non memorati; de quibus v. Obss. ad fin. libri; nam fuerunt ex iis populis, qui inhabitarunt Troadis loca. cf. *Schoenemann. Geographia Homeri*, p. 104 sq.

Sequuntur in recensu socii: *Pelasgi*, 840. *Thraces* 844. *Cicones* 846. *Paeones* 848: hi quidem omnes ex *Europa*. Porro *Paphlagones* 851. *Halizones* 856. *Mysi* 858. *Phryges* 862. *Maeones* 864. *Cares* 867. *Lycii* 876. adeoque e XII. fere populis copiae, sitis fere intra peninsulam Asiae, h. e. in anteriore Asiae parte quae Sinope et Isso includitur. Bene hoc obseruauerat Apollodorus Ath. contra quem non bene disputat Strabo XIV, p. 995 sqq.

816. Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε. Versum excitat Strabo XIIJ, p. 876 C. ibidem vs. 819. et Schol. Apollonii I, 794. vbi ἡγεμόνευσε legitur.

Τρῶες autem h. l. *proprie* dicuntur, qui Jlio et Troade continentur. Alias, eodem modo vt Achaei, *commune* nomen est et Troianorum et sociorum. Notauit quoque Strabo XII, p. 860. Troum autem ex Homero (nam serius Troadis fines geographi non vno modo constituerunt) ditionem ille constituit inde ab Aesepo fl. vsque ad Caicum amnem; regione in octo vel nouem portiones diuisa: cf. XIII, p. 872 sq. At *Troas proprie dicta* Idae praetexta et Lecto promontorio finitatum erat; ad eam fere spectant ea, quae memorantur inde ab 816—839. In Jl. Ω, 543 Priami ditio descripta est inter Lesbum, Phrygiam et Hellespontum. Adumbrauit haec poeta ex fama antiquorum temporum; non ex sua aetate; etenim post Troiam captam, multo magis post migrationem Aeolum et aliorum Graecorum in eas terras, magna facta erat mutatio. v. Strab. XIII, p. 877 C.

κορυθαίολος, quod nunc primo loco occurrit, voc. ἐναργὲς, cum crista enim celeriter mota omnino motus celeritas animo obiicitur, facile constituetur ex iis quae ad Δ, 186 disputata sunt de αἰόλος. ὁ αἰόλλων, ὁ κινῶν, τὴν περικεφαλαίαν. Hoc tenendum e pluribus aliis in Schol. ad h. l. et ad alia loca. cf. Porphyr. Qu. Hom. 3. Idem est κορυθάϊξ inf. X, 132. Declaratur per vs. N, 805 ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ. Add. O,

608. 609. Schol. Aeschyli Sept. ad Theb. 117. comparat δοχαολόφους ἄνδρας in Tragici loco. In accentu vocis non sibi constant grammatici: scribitur ab aliis κορυθαιόλος, quod cum simplici αἰόλος conuenit.

818. μεμαότες ἐγχείῃσι sc. μάχεσθαι, dura breuitate; plenius: sup. 543 Abantes μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι θώρηκας ῥήξειν et 863 μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι. Occurrit sic quoque simpliciter μεμαώς, pugnandi cupidus, acer, animosus. Quomodo possit α produci nunc in μεμαότες, breuis in μεμαῶτες sup. 543. ex analogia similium docet Clarke. Caussa latere videtur in eo, quod Aeolicum digamma interpositum fuit in μεμαϝοτες.

819. Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν ἐῢς πάϊς Ἀγχίσαο. ⸗ quod Dardaniis imperauit Aeneas, et ipse Dardanius fuit. Notatur hoc, respectu habito ad sup. 701 Δάρδανος ἀνήρ, qui nonnullis visus erat esse ipse Aeneas. - Versum laudat et illustrat Strabo XIII, p. 885 et p. 876 C.

πάϊς recte pro παῖς, quod inuaserat edd. saltem inde ab Argentoratensi; idque vbique restitui iubet Bentl. ἐΰς, ἀγαθός, Apollon. Lex. h. v. inde alii. *Dardanios* poeta memorat h. l. alio loco Υ, 215 Δαρδανίην sc. πόλιν seu χώραν. Memoratur vrbs Dardania sub Ida sita haud longe ab Abydo; Strab. XIII, p. 885 A. et ex eo Eustath. Itaque et vrbi et regioni Dardaniae imperasse dicitur Aeneas. Δαρδάνιοι autem etiam Δάρδανοι Il. O, 425. De Dardano stirpis auctore v. Exc. VI. ad lib. III. Aen. Virgil.

820. 821. τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δῖ' Ἀφροδίτη. plenius esset ὑποδμηθεῖσα Ἀγχίσῃ. Monitum sup. ad 714. Etsi hoc forte loco iungere aliquis posset ὑπὸ cum εὐνηθεῖσα. Iterum attingitur fabula inf. E, 313.

Ex hoc vno, quod propter oris venustatem Aeneas Veneris filius erat appellatus, quot sunt fabulae satae! vt ex altero quod Paris pulcerrimam feminam duxerat, quasi a Venere monstratam et conciliatam! caussis nunc ac modis rei gestae per poetarum ingenia inuentis.

τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε. quis credat τόν δ' ὑπ' vbique legi metro vitiato, nec sublatum esse vitium nisi a Barnes. Sunt tamen codd. a quibus δ' abest, Vrat. a. b. A. Lipſ. Ven. et Athenag. qui c. 17. Deprecat. pro Christ. versum laudat. Simillimus versus est Hesiodi Θ. 1008.

821. Ἴδης ἐν κνημοῖσι. Ioa. Diac. ad Hesiod. Θ. p. 168. b. miro modo corrupte recitat: ἐν κνημῖδι θεὰ θνητῷ εὐνηθεῖσα.

822. 823. Rarior memoria Antenoris Dardaniae partem imperio tenentis. De eo v. Exc. VII * ad Aen. Virgil. lib. I. Antenoris filii, Archelochus et Acamas, iterum memorantur M, 100 et cum Polybo et Agenore fratribus Λ, 59. 60. Archelochus caeditur Ξ, 464 sq. Acamas Π, 342. δύο vitium est ed. Steph.

μάχης εὖ εἰδότε πάσης. Vt semel de hoc moneam, in heroum laude habetur et hoc, quod *varios pugnandi modos* tenent, eminus, cominus, iaculo, hasta: scuto ad leuandum brachium modo a sinistra ad dextram translato, pugna stataria et curuli et procurrendo ante ordines facta; hos modos in loco classico de Hectore videbis Il. H, 237—241. Declaratur ea laus interdum per παντοίην ἀρετήν, X, 268 Achilles ad Hectorem: παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο etc. ad quem loc. vide plura.

Superest Ἀρχέλοχος quod pro vulgato Ἀρχίλοχος receptum est: quod quidem nomen poetae lyrici bene tenemus, etiam Archidamum, et similia. At h. l. Ἀρχέλοχος iam erat in Flor. Ald. 1. sicque Cant. Eton. Ven. Lipſ. Vrat. omnes, sicque iterum edd. inf. M, 100. Ξ, 464. Defendit quoque Bentl. exemplis ἀρχέμαχος, ἀρχεπτόλεμος. Adde nomina propria virorum plura: Ἀρχέδημος. Ἀρχέτιμος, Ἀρχέστρατος. Ἀρχέλαος. etiam Ἀρχέμαχος Euboeensis ap. Strabon. forte ex ἄρχεν pro ἄρχειν.

824—827. E *Zelea* vrbe copias duxit *Pandarus*. cf. Δ, 91. 103. Declaratur a poeta *Zeleae* situs accurate, (cf. Strab. XIII, p. 878 A.) sub Idae radices ad Aesepum: qui pro Troadis limite constituitur; vlteriora sunt Mysiae; quod bene declarat Strabo XII, p. 847 C. add.

Schol. Ven. ad Z, 1. Seriore tempore in Cyzicena erat Zelea. p. 874 A. 863 A. Stephano in Ζέλεια est πόλις Τρωάδος. Eadem Ζελίη et Ζέλη. Laudantur ibid. versus ex epigrammate Posidippi (Ποσειδίππου). Add. Eustath. ad h. l. Memoratur adhuc in Alexandri expeditione ap. Arrian. I, 12, 15. At exoritur difficultas in Pandaro, qui cum Τρῶας duxisse dicatur v. 826. (inf. Δ, 91 sunt populi οἵ οἱ ἕποντο παρ' Αἰσήποιο ῥοάων.) tamen E, 105 e *Lycia se profectum* ait ἀπορνύμενον Λυκίηθεν, cf. ibid. 173 vbi Lycios omnes arte sagittandi superasse dicitur, οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ. vnde colligunt veteres apud Eustathium, partem illam Troadis Lyciam dictam, et a Lyciis colonis habitatam. Et *Lycios* appellat Strabo XII, p. 858 A. XIII, p. 876 C. 878 A. Addunt alia leuiora, Lycaonis nomen, et Apollinem Λυκηγενῇ, quem ille inuocat Δ, 101. 119. In his enim argutari videntur veteres; nam Apollo Λυκηγενὴς non a Lycia, sed a diluculo (λύκη) nomen habuit. Quando et qua de caussa Lycii in Troadem profecti sint, non reperio; Lycii in Lyciam proprie dictam immigrauerant e Creta; v. Herodot. I, 173. Ex eadem Creta Teucri originem duxere; an cum his Lycii in Troadem profecti sint, quis dixerit? Obstat, quod in Creta non Lycii, sed Termilae fuere dicti. add. Obss. sub fin. libri huius II.

824. ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης. In ὑπαὶ consentiunt veteres, vt καταὶ, παραὶ; Ven. A. B. L. et in Strab. XII, p. 848 A. vbi duo hi versus recitantur, et XIII, p. 876 C. 878 A. add. Schol. Apollonii I, 537. In aliis locis variat lectio, vt sup. vs. 44. Etsi persuasum mihi habeo seriorum hoc commentum esse, nec Homericis aliud quam ὑπὸ conuenire, quod ipso ictu h. l. vltimam productam habet: video tamen auctoritati librorum et veterum esse cedendum.

825. ἀφνειοί. Mireris, potuisse nonnullos inter veteres vocem h. l. ducere ab Aphnitide lacu; vt idem ille sit cum Dascylitide palude, ap. Strab. XIII, p. 878 A. v. Eustath.

Ex *μέλαν ὕδωρ* fecit Callimachus *ἐλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου* in Eustath. ad h. l. Schol. B. L. Leid. v. Fragm. 290.

826. *τῶν αὖτ' ἦρχε.* *τῶν τ' αὖ* Vrat. A.

827. *ℰ* quod *τόξον* dixit, cum *τὴν τοξικὴν* dicere voluerit; nam arcum ipsi *ὁ κεραξόος τέκτων* fabricatus erat Δ, 110. Notatur quoque, quod in his vss. praeparatur *ἡ τοξεία* in Menelaum libro IV.

828. 829. *Adrastea, Apaesus, Pityea*, cum *Terea* fuerunt in terra Cyzicena et Pariana inde ab Aesepo fl. Strab. XII, p. 848. Serius iste tractus Mysiae fuit; sed Troianis temporibus nomine eo nondum designabatur; etsi Mysos poeta memorat 858 vt eos adeo non tam late tum habitasse appareat.

Super *Adrastea* disputatur eiusque conditore Adrasto, male confuso cum altero Adrasto, Argiuorum rege, qui copias aduersus Thebas duxit, et a quo Adrastea Nemesis nomen habuisse credita est: de quo v. Strabo XIII, p. 879 C. 880. Steph. Byz. Pausanias, et ex iis Eustath. Adde Schol. Apollonii I, 1116. vbi et fragm. Callimachi.

Apaesus vel *Paesus*, Παισός, inter Lampsacum et Parium fuit, Strabo XIII, p. 881 B. Steph. Byz. h. v.

Pityeam interpretatur Lampsacum Schol. Apollonii I, 933 laudato hoc versu; at ea olim nominata fuit Πιτύουσα, Strabo p. 881 B. Pityea autem sita fuit inter Parium et Priapum (Steph. Byz.) in agro Pariano: Strabo XIII, p. 880 C. *ἐν τῷ Πιτυοῦντι τῆς Παριανῆς.* Eadem et Πιτύη dicta: vt docet Wassenberg. ad h. l.

Terea, Τήρεια, mons et tractus in regione Cyzicena. Videtur ea latere in Strabonis *τῆς Ῥείης ὄρος*, cf. *Schoenemann de Geograph. Hom.* p. 105.

828. *Οἵ δ' Ἀδρήστειαν.* Laudat versum Steph. Byz. in Ἀπαισὸς, et Strabo cum 829. 830. 1. vt nunc haec leguntur, lib. XIII, p. 878 B. At Schol. Apollonii I, 1116. *οἵ δ' ἄρ' Ἀδρήστειαν.* Est hoc quoque in Vrat. a. et Mosc. 1. Ven. et probe. Contra fuere, qui *οἱ δὲ δρήστειαν* scriberent apud Eustath. Vti pro *Ἀπαισὸς* scri-

ptum eſt Παιὸς inf. Δ, 612. et ap. Herod. V, 117. Obſeruat hoc idem Strabo p. 881 B. C.

δῆμον Ἀπαισοῦ· ſc. vrbis ſ. tractus. Adeoque ſunt οἱ Ἀπαισηνοί. At Sch. aiunt: regis Paeſi. Poſſit δῆμος quoque ipſa terra eſſe, vt E, 710 Βοιωτοὶ μάλα πίονα δήμονι ἔχοντες. ſed ſimpliciſſimum eſt, quod primo loco poſui.

830. *Adraſtus* ab Agamemnone necatur Z, 37—65. *Amphii* nulla ſit alia mentio. Diuerſus ab eo eſſe debuit Amphius, Selagi f. etiam ex Paeſo, Jl. E, 612. Eſſe hic videtur quem Schol. A. corrupte memorat Ἐλάτου υἱόν. Quod hic Amphion λινοθώρηξ dictus eſt, declarat eum leuiter armatum fuiſſe et arcu vſum, non haſta. cf. dicta ſup. ad 529. de Aiace.

831. *Merops*, Percote oriundus, vates: cuius filiam Cliten (Κλειτὴν) Cyzicus heros duxit ap. Apollon. I, 975. vbi Schol. Meropem regem Cyzici eum perhibet.

Περκωσίου. ſic conſtanter ſcriptum; etiam ap. Strabon. XIII, p. 877 A. v. mox ad 835.

ὃς περὶ πάντων ᾔδεε μαντοσύνας. Longum eſt Scholium Ven. A. accedentibus B. L. non πέρι eſſe ſcribendum, ſed περὶ, quandoquidem verbum non praeceſſit (quod eſſet ᾔδεε πέρι) ſed ſequitur, et quod iungenda ſunt περὶ πάντων, h. e. ὑπὲρ, prae aliis omnibus. Similia videbis in Etymol. in ἀπό. Sexcenties hoc monitum inculcatur, vt ſtatim ad 839. 877. Γ, 444. E, 325 vbi video, tale Scholion adſcriptum iam fuiſſe ad A, 287. cf. ad A, 258. Erat περὶ in Vrat. b.

832. οὐδὲ οὓς παῖδας. ita recte legitur inde ab Ald. 2. et Rom. Antea in Flor. et Ald. 1. erat οὐδὲ ἐρὺς adverſante metro: quod tamen optimi codd. tenent, Ven. Lipſ. Eton. Vrat. c. Simile mendum οὐδὲ ἑοὺς obſidebat Λ, 330. Scilicet ignoratum eſt mature digamma, cum antiquitus fuiſſet ουδε ϝους. producta autem vltima in ictu et ex inſequente ϝ pronuntiato tanquam eſſet ουδεϝϝους. Minus ſcite Barnes coni. οὐδὲ σφούς. In codd. Vrat. a. b. A. erat οὐδ' ἑούς. Vera notata erant a Bentl.

833. στείχειν ἐς πόλεμον Φθισήνορα. Ad h. v. pertinet Apollon. Lex. στείχειν, πορεύεσθαι.

Φθεισήνορα in multis antiquis ſcribi teſtatur Euſtath. Non tamen Φθισήνορα metro repugnare, monet Clarke; eſſe enim Φθίνω (potius Φθίω) Φθίσω, productum. cf. Euſtath.

τὼ δέ οἱ οὔ τι πειθέσθην, diuiſim. Scribunt alii, vt Ald. 2. et hinc deducti οὔ τὶ —

835. 836. Verſus hos cum ſeqq. 835—9. laudat et illuſtrat Strabo XIII, p. 882. 3. et p. 876 D. —

Percote. Practium. Seſtus. Abydus. Arisba. Sunt hae vrbes ſitae ad Helleſpontum, ad quem Priami ditionem pertinuiſſe Strabo docet ex h. l. lib. XIII, p. 877 A. *Percote*, de qua mox dicetur. *Practium* et *Arisbe* circa Lampſacum et Abydum: Strabo XIII, p. 883. Amnem Πράκτιον a poeta memorari tradit idem ibid. B. et Schol. A. cum Euſtath. Itaque ἀμφενέμοντο acceperunt: *circa amnem Practium.* vt ſimilis ſit ratio, quae fuit verſuum 521 et 854. vbi etiam accolentes ad amnem memorantur. De *Arisba* quam Aſius regni ſedem habuit, v. Steph. Byz. et cf. ad Aen. IX, 264 vbi Arisbam ab Anchiſe captam Virgilius memorat, neſcio an antiqua auctoritate; fuit ea poſtea inter vrbes Aeolicas numerata: memorata adhuc in Alexandri traiectu in Aſiam ap. Arrian. I, 12, 10. vna cum Percote et Practio fl. haud dubie enim προςάκτιος ποταμὸς eo loco eſt leg. Πράκτιος. Diuerſa eſt alia Arisba Lesbi ab Arisba Macaris f. dicta; et altera ab Arisba, Teucri f. appellata. Venit tamen Arisba illa Troadis, quae antiquitus Thracum fuerat, ſub nomine coloniae Mitylenaeorum: Μιτυληναίων ἄποικος. Ita dicendum eſt, in antiquam metropolin ſerius ex Lesbo nouos colonos adductos eſſe.

Iam Περκώτη vrbs iterum memoratur Λ, 229 vbi Περκώπη vulgatum eſt in edd. Idque e Steph. Byz. defendit Erneſti, et ſecundum hunc Brunck. in Apollon. I, 932. cf. Weſſeling. ad Herodot. V, 117. Eſt ſane nomen antiquum Percope obuium apud Xenoph. Hiſt. Gr.

V, 1, 25. Si tamen memineris in Homero paullo ante 832 Μέροπος Περκωσίου scriptum fuisse, et similiter apud Apollon. I, 975 subiici voc. Περκώσιος, poetas non Περκώτῃ scripsisse probabile sit, sed Περκώτῃ. etsi et h. l. Περκώπην exhibent Barocc. Vrat. b. Apud Strabon. est Περκώτῃ in locis memoratis; nisi quod p. 885 A. mutatam scripturam innuit. Eustathius ad Λ, 229 diuersas vrbes edit Percoten et Percopen, indocte.

836. *Sesti* et *Abydi* mentionem iunctim factam narrant grammatici effecisse aliquando (Sch. B. ad Catal. nau. 1. et Eustath.), vt, controuersia super Sesto orta, Athenienses concederent de Sesto Abydenis.

837. Τῶν αὖθ' Ὑρτακίδης ἦρχ' Ἄσιος — Ἄσιος Ὑρτακίδης. ⸖ quod alterum cognominem Asium, Hecubae fratrem, memorat poeta. (Π, 719) Notauerat haec et similia Aristarchus πρὸς τὰ Πυλαιμένους, hoc est ad vs. 851 vbi de Pylaemene agendum erat.

Praeparat autem poeta in his, quae de hoc Asio, Hyrtaci f. memorat vss. 837. 8. 9. ea, quae inf. Il. M, 110 sq. narranda erant.

838. ⸖ propter epanalepsin, seu repetitum Asii nomen: quandoquidem de eo iterum alio loco dicturus est. Sch. A.

839. αἴθωνες ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος ⸖ apposita est διπλῆ, quae ad Zenodotum spectare debuit. Nisi fuit simplex stigme ⸖ respectu ad Selleentem fl. de quo ad vs. 659 grammatici monuerant et monent iterum ad h. v. Porro subtiliter agunt de retracto accentu in ἄπο, et exponuntur in Sch. A. Ptolemaei Ascalonitae, Niciae et Aristarchi dissidia, sitne ἀπὸ an ἄπο scribendum. In alterum hoc proniores sunt plerique, etiam Herodianus, vt ποταμοῦ ἄπο iuncta habeantur. Conf. ad 831.

ἵπποι αἴθωνες hic et M, 97 varie a grammaticis exponuntur. Vide primo loco Etymol. h. v. vbi de ferro et aere agitur; esse αἴθωνα, λαμπρὸν, nemo dubitet. At vbi αἴθωνες sunt equi, leo, vulpes, incertior est ratio. Verbum αἴθω tropico sensu occurrere non memini; ex

eo αἴθων potest ad colorem et ad splendorem referri; (pro colore antiqua esset auctoritas Pindari Ol. XI, 20 vbi ἡ ἀλώπηξ αἴθων, raua vulpes.) potest etiam ad animum et ingenium reuocari, vt sit animosus, feruidus, impetuosus. Nec tamen vbique in singulis locis definire ausim, quid vnice aut potissimum locum habeat. Possunt itaque h. l. *equi* esse *rutili, fulgentes*, possunt et esse *calidi, audaces, generosi;* nam nec hoc ratione caret. Ita in Rheso 122 est αἴθων ἀνήρ. Atque haec semel monuisse sufficiat. *Selleis* fl. nomine multis aliis locis frequentato (v. sup. ad 659) nunc in Hellespontum exire debuit.

840—843. Sequuntur *Pelasgi*, qui Larissam tenuerunt. *Pelasgicae stirpis* populi per loca plurima Asiae et Europae sparsis sedibus habitarant, quippe antiquissimis aetatibus, quibus nondum agri ex cultu feraces sedes certas ostendebant. Variis illi nominibus appellati, permixti passim cum Thracibus, mox confusi cum Hellenibus, tandem inter hos delituerunt. Retinuerunt ex iis nonnulli nomen antiquum stirpis, dictique *Pelasgi;* et multis quidem Europae et Asiae locis, inprimis per littoralem Asiae plagam et insulas. Ita memorantur Pelasgi qui Ioniam, Lesbum, Chium, tenuerunt: (Strabo ex Menecrate XIII, p. 922 B. C.) Insederat pars Troadis tractu; eadem an alia Antandrum occupasse narratur a Conone 41. Insulas Lemnum et Imbrum tenebant alii adhuc Herodoti aetate. Fuere igitur ex iis etiam qui nomen stirpis seruarunt, sic qui h. l. memorantur. Iam eorum sedes declaranda est ex vrbe *Larissa* quam tenuerunt.

Est tamen non minor dubitatio, quae haec *Larissa* fuerit; inter tot huius nominis vrbes; quandoquidem Pelasgi id nomen inprimis frequentarunt nouis sedibus appellandis. Stephanus Byz. vndecim Larissas enumerat. Ex his Strabo XIII, p. 921 C. D. memorat Larissam Troadis subiacentem Ilio; aliam sub Tmolo ad Ephesum, aliam circa Cumen Aeolidis, quae Phriconis appellata

fuit; hanc ille h. l. memorari censet. Scrupulum tamen iniicit hoc quod video ordinem terrarum, quem poeta in recensu sequitur, hoc non admittere. Subsiiterat ille in terris ad Hellespontum: et post Pelasgos memorat Thraces ad Hellespontum: iam minime sit probabile, interpositum esse locum ex plagis australibus.

Alii apud Strabonem, et cum iis Stephanus Byz. substituerunt *Larissam Troadis:* quae quidem aliqua saltem ex parte melius conueniret; nam propior illa sita est locis antea memoratis. Conuenit cum eo Schol. Apollonii I. 40. Enimuero repugnat ei sententiae locus inf. P, 301 vbi Hippothous Larissaeus hic caeditur τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος. Atqui Larissa Troadis sita fuit in ipso Jlii prospectu καθ' Ἀμαξιτὸν, ἐν ὄψει τελέως τῷ Ἰλίῳ, καὶ ἐγγὺς σφόδρα ἐν διακοσίοις που σταδίοις. Memoratur ea cum Hamaxito et Colonis inter vrbes Troadis maritimas adhuc a Xenophonte H. Gr. III, 1, 13 et 16. Recte itaque Strabo damnauit illam sententiam l. c. p. 921.

Si ordinem locorum, quem poeta sequitur, accurate expendimus, cum antea ad Hellespontum ille substiterit, statimque iterum ad Hellespontum redeat, dum Thraces Ἑλλησπόντου memoret: *Larissam* et *Pelasgos* credas in iisdem locis esse quaerendos: Nota tamen est nulla eius nominis vrbs iis in locis, nisi huc reuoces ex Strabone Larissam aliquam in Haemo IX, p. 672 B. Memorantur post eos Thraces Cicones, et Thraces Paeones, in Europa, vt paullo post videbimus, post quos poeta redit ad terras boreales Asiae minoris in ora maris Euxini. Suspicari adeo licet *inter Thraces Europae consedisse turmas Pelasgorum,* ex Thessalia profugas, eorumque sedem populari nomine dictam Larissam. Atque in Europa iam olim Pelasgos hós et Larissam quaesiuisse nonnullos, ex antiquis Scholiis memorat Eustath. p. 358, l. 5. et Schol. br. Λάρισσα, πόλις Θεσσαλίας. Cogitauit ille de nota illa vrbe ad Peneum, in medio Achiuorum sita. Sane quidem ea iam tum condita esse

debuit, si quidem Acrisium conditorem habuisse narratur: Schol. Apollonii I, 40. Parum tamen probabile, incolas non cum Achiuis, inter quos habitabant, sed cum Troianis militasse. Sed *alia* inde deducta esse debuit *Larissa*, de qua hic agi videtur. Scholion vetus est B. et L. etiam in Eustathio obuium. ταύτην οἱ ὑπὸ τῶν Αἰολιδῶν (non, ἀπὸ — Αἰολίδων) μεταναστάντες ἔκτισαν, sed obscura sunt reliqua, nec adiectum, quaenam illa Larissa sit. Aeolidae seu Aeoles locis Thessaliae occupatis Pelasgos partim expulerant partim suae ditioni subiecerant; vnde et alia Larissa, haud longe a Sinu Maliaco Pelasgia est appellata, alias Cremaste dicta.

Sin in Larissa Aeolidis, ad Cumas, persistat sententia, dicendum est, poetam, post eos, qui Troianorum ditioni subiecti erant, cum ad socios procederet, primo loco socios in finibus ab austro memorasse, qui soli in his locis erant, Pelasgos; tum ad reliquos, qui omnes in borealibus locis sedes habebant, processisse.

Quod Pelasgi ἐγχεσίμωροι, hasta vtentes (v. sup. ad 692) nominantur, testatur eos grauis armaturae fuisse.

840—843. recitat Strabo XIII, p. 921. et lib. V, p. 338.

841. Λάρισαν Lipf. Vrat. 1. Eton. Vindob. alii. praefixum habent Schol. B. L. Versus est et ap. Stephan. Byz. h. v. Pro τῶν οἳ est οἳ δέ γε in Vindob. Alteri.

842. Πύλαιος esse scribendum monet Sch. A. at πυλαῖος scribi a πύλη. vt Ἑρμῆς πυλαῖος. *Pylaeum* sibi vindicabant Lesbii, seque sub eo ad Troiam militasse contendebant: Strab. p. 922 C.

843. Λήθοιο recte erat editum in Flor. ed. Vitium hinc Λίθοιο, quod et Eton. habet, subiit Ald. 1. quod male seruatum per edd. tandem correxit Barnes. Iterum nomen legitur P, 288.

844. Πείροος Ven. Schol. br. A. B. Porphyr. et codd. Cant. Eton. Vrat. tres et A. Mosc. 1. et edd. ante Turnebum, qui ex ed. Rom. adsciuit Πείρως, quod Eustath.

agnoscit; minus suaue ad auditum; itaque Πείρεος reuocaui.

844. 5. *Thraces ad Hellespontum:* Quaeritur, qui illi sint? Primo, quos Hellespontus ἐντὸς ἐέργει, οἱ ἐντὸς τοῦ Ἑλλησπόντου ὄντες, (h. e. Hellesponti accolae) esse possunt et Europae et Asiae; cum tamen Cicones et Paeones subiiciantur, qui Europae sunt, Thraces Europae fuisse probabilius sit. Iisdem accensentur Thraces ad Maroneam habitantes; adeoque et ad Ismarum Od. I, 197. Piros quoque ab Aeno venerat Δ, 520. quo ipso omnis dubitatio tollitur. Etiam praeter hos *alii Thraces* memorantur ex Europa, qui sub *Iphidamante* Troianis auxilium tulerunt: Λ, 221—230. erat is Antenoris f. in Thracia a Cisseo, auo materno nutritus. Congressus is cum Agamemnone caeditur ibid. 240. *Alios Thracas* adduxit Rhesus: quos e Lydia venisse Schol. A. B. tradunt; alii a Strymone haud dubie verius. Fuerunt adeo hi a Rheso ducti Thraces ἐκτὸς τοῦ Ἑλλησπόντου vt obseruant Schol. B. et L. ex Porphyrio scilicet: nam ad λύσιν prouocant; et adscriptum nomen in Cod. Leid.

Acamas Thrax, Eusori f. cuius speciem Mars adsciuerat E, 462. inf. Z, 8. vbi ab Aiace caeditur. Eius sororem, Aeneten, Aeneus duxit, et ex ea Cyzicum heroem suscepit: Sch. Apoll. I, 948. At Cliten edit Conon 41. Alius Acamas inter Troianos memoratur, qui Promachum Boeotum percutit Ξ, 476. ipse a Menone caeditur Π, 342 sq. Videtur is esse Asii filius M, 140 memoratus. *Piros* Imbrasi f. ab Aeno Thraciae ad Hebri ostia aduenerat; Diorem caedit Δ, 520. ipse a Thoante sternitur ibid. 528.

845. Hellespontus ἀγάῤῥοος dicitur e natura freti, propter reciprocos maris Aegaei et Ponti Euxini meatus; qua de re Wood monuit.

846. 7. *Cicones* ducit *Euphemus*, Troezeni f. Ceae nepos. Cicones, e Thracica stirpe, supra Maroneam et Ismarum habitarunt. Eorum reliquiae adhuc ab Herodoto inter Hebrum et Lissum memoratae sunt; v. *Gat*

terer de Herodoti et Thucyd. Thracia Comm. II. p. 80. Paeonum ἀποίκους fuiſſe tradunt Schol. br. ad 848.

848—850. Vltra Cicones paullo longius verſus auſtrum *Paeones* habitarunt, Thracica gens: Herodot. V. pr. etſi ibid. c. 13 Τεύκρων ἐκ Τροίας ἄποικοι dicti forte quod ante traiectum in Europam loca circa Troadem inſederant. Belli Troiani temporibus tenuerunt loca ad Axium fl. circa Amydonem: ſiue quod e Paeonibus hi ſoli Troianis auxilio venerunt; ſiue quod hae antiquiores fuere Paeonum ſedes, e quibus progreſſi late loca Thraciae occuparunt; nam Herodoti aeuo fuit Paeonia Axiana et alia Strymonis: qua de re docte disputantem vide *Gatterer. Comm. III.* p. 1 ſq. p. 28 ſq. 64 ſq. Memorantur autem ex Paeonibus praeter *Pyraechmen*, quem a Patroclo caeſum videbimus Π, 287. *Aſteropaeus*, Pelegonis f. Axii et Periboeae nepos: Φ, 140 ſqq. ab Achille necatus vſ. 173 ſq. Idem inter promachos numeratus M, 102. P, 217. vtroque loco cum Glauco, 351. 352. eiusque thorax pro praemio propoſitus ab Achille in ludis funebribus Patrocli: Ψ, 560. 808. et *Apiſaon*, Hippaſi f. P, 348 ſq. Videntur quoque *diuerſi generis Paeones* ab Homero memorari: alii *ſagittarii*, alii haſta pugnantes: de quibus mox dicam. Conf. de Paeonibus Strab. VII, p. 497. 504. 511. Ad Axium ſita eſſe debuit *Amydon:* ibid. p. 509 A. At *Axii* fl. natura diuerſa ab notatione huius loci: vt ſtatim videbimus.

848. Cum praeter *Pyraechmen*, vt modo dictum eſt, inf. Jl. Φ, 140 ſeq. alius Paeonum dux, *Aſteropaeus*, memoretur, fuere male feriati homines, qui huic verſui alium ſubiicerent: Πηλεγόνος ϑ' υἱὸς περιδέξιος Ἀστεροπαῖος. ap. Euſtath. p. 1228, 31. et in Schol. Townl. ad Φ, 140. Cum tamen is poſt recenſum demum ad Troiam veniſſe narretur ibidem, Φ, 115. bonus Barneſ. alium verſum procudit ad ſupplendum defectum: Ὕστατον ἀντιόων πολέμῳ· οὐδ' ἤλυϑε πρῶτος. ἀγκυλότοξος duplici modo interpretantur veteres, et *curuis arcubus* aut *arcus genere vtentem* aut *de iaculo amentato:* vide-

tur tamen hic vocis vſus, vt ἀγκύλη *amentum* ſit, ſerioris aeui eſſe. Grauius monitum mihi eſt, quod poeta ſui oblitus eſſe videtur; quos enim Paeones h. l. ἀγκυλοτόξους, et K, 428 *ſagittarios* appellat, eosdem *haſta pugnantes* exhibet Π, 287. Παίονας ἱπποκορυστὰς, et Φ, 155 δολιχεγχέας. Neque ſuccedit, ſi dicas, alteros Pyraechmen, alteros Aſteropaeum adduxiſſe: nam Pyraechmes vtriusque generis copias ducit Π, 287. et h. l. cf. ad Π, 287.

849. Ἀβυδῶνος nonnulli ap. Euſtath. permutatione ſollenni τοῦ β et μ. Additur tamen ex Strabone: ὅτι ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἀμυδὼν Ἀβυδὼν ὕστερον ἐκλήθη, κατεσκάφη δέ. Habuit ergo Euſtath. pleniorem Strabonem; noſtris exemplaribus ea pars libri VII deficit. Aliter tamen Steph. Byz. voc. Ἀβυδὼν — ὡς Στράβων· Τηλόθεν ἐξ Ἀβυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος. Agnoſcit quoque Suidas Ἀβυδών. Iterum hic verſus legitur inf. Π, 288. Editum quoque vulgo et ſcriptum erat Ἀξίου· quod bene correxit Barn. Ἀξιοῦ e regulis grammaticis. Aberratum erat ſimiliter in Thucyd. II, 99. l. 90. εὐρυρέοντος vna voce nonnulli ap. Euſtath. et paſſim codd. vt Eton.

850. Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶη. ⸖ Diples rationem ſcholia non addunt; forte notata eſt epanaphora: cf. ad v. 838. Moleſtum eſt Scholion interiiſſe, et ad h. l. et pariter ad alterum Φ, 158 Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν. nam lectio variat: αἶαν editum erat inde a pr. Flor. tum Turnebus e Romana intulit αἴη, vnde αἶη fecit Steph. Codd. non minus variant: αἶαν habent Ven. et ap. Barn. Oxon. Cant. ap. Bentl. M. C. Eton. Lipſ. tres Vrat. et A. Moſc. 1, cum Epitome Strabonis p. 509 B. Vtramque lectionem αἴη et αἶαν norat quoque Euſtath. Eſt alia veterum obſeruatio, eaque grauior, quod h. l. Axius amnis dicitur eſſe *limpidiſſimus*, cum conſtet eum eſſe *turbidum;* repugnat adeo: Ἄξιος ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἴη, (h. e. ἐπιῤῥεῖ) ſiquidem ſenſus eſt: *cuius aqua pulcherrima diffunditur ſupra terram*, h. e. cuius aqua omnium eſt pulcherri-

ma. Subiicit Eustathius duplicem esse scripturam αἴη et αἶαν, acceptamque vocem a nonnullis de fonte, *Aea* dicto, ad Amydonem vrbem, cuius limpidissima aqua in Axium se infert: πηγὴ δὲ πλησίον Ἀμυδῶνος Αἶα καλουμένη, καθαρώτατον ὕδωρ ἐκδιδοῦσα εἰς τὸν Ἄξιον, ὃς, ἐκ πολλῶν πληρούμενος ποταμῶν, θολερὸς ῥέει. Fluxit hinc pars Schol. br. ad h. v. Pergit Eustath. e Strabone ibidem: Φαύλη οὖν, φησιν, ἡ φερομένη γραφὴ, Ἀξίου κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἴη. ὡς δηλαδὴ, οὐ τοῦ Ἀξίου ἐπικιδνάντος τὸ ὕδωρ τῇ πηγῇ ἀλλ' ἀνάπαλιν. (legisse Strabonem necesse est, Αἴῃ). Pergebat Strabo monere, nec commodum sensum exire, si αἴη de terra acciperetur, ita videretur velle ἐκβαλεῖν παντελῶς τοῦ Ὁμηρικοῦ ἔπους τὴν τοιαύτην λέξιν. (Bentl. totum versum damnabat; attamen, nisi in antiquissimis codicibus lectus fuisset, de eo disputari non potuisset.) Haec apud Eustath. At in Epitome Strabonis (ed. Alm. p. 509 B.) aliud subiicitur: quod fuere qui versum ita mutarent: Ἀξιοῦ, ᾧ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἴης. *cui miscetur pulcherrima aqua fontis Aeae.* additis his: οὐ γὰρ τὸ τοῦ Ἀξιοῦ ὕδωρ κάλλιστον τῆς γῆς τῇ ὄψει κίδναται, ἀλλὰ τῆς γῆς τῷ Ἀξιῷ. haec corrupta: lege οὐ γὰρ τὸ τοῦ Ἀξιοῦ ὕδωρ κάλλιστον τῇ ὄψει τῆς Αἴης ὕδατι (vel τῇ Αἴῃ) ἐπικίδναται, ἀλλὰ τῆς Αἴης (sc. τὸ ὕδωρ) τῷ Ἀξιῷ. *Aea in amnem Axium defertur.* Repetuntur nonnulla ex his ab Eustath. et Schol. B. inf. ad Φ, 158. Manet itaque ambiguum et incertum, quae antiqua ac vera lectio fuerit. Si vere fons fuit Aea, cuius aquae in Axium ferebantur: lectio vera fuisse videtur: Ἀξιοῦ, ᾧ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἶα. *cui pulcerrimam aquam admiscet Aea.* Talem fontem et amnem Paeoniae esse potuisse nemo neget, cum pluribus locis illud nomen habitum fuerit. Homerum sequutus erat Antimachus in Thebaide. Steph. Byz. in Αἶα. ἔστιν Αἶα καὶ Μακεδονίας πηγὴ, ὡς Ἀντίμαχος ἐν Θηβαΐδι. Sin inficiari malis talem fontem fuisse, et αἶαν contendas esse terram: tum *Axii pulcerrimam aquam fuisse* verba arguunt; et dicendum est, aut Axium serius

aquam suam mutasse, aut poetam falsam famam accepisse. Quod altero loco Φ, 158 versus iteratur, non magni putabo esse momenti; nam multo maior de illo versu ab alia manu inserto suspicio oritur.

851. ⟨—⟩ quod hic est *Pylaemenes* ille de quo veteres tam multa disputarunt, ait Sch. Scilicet, quod ille Il. E, 576 caesus, N, 643 tamen iterum pugnat. Vide ad ea loca. Alius Pylaemenes memoratur e Maeonibus paullo post 865. — Versus 851. 852 laudat Strabo XII, p. 819 A. et 852 iterum lib. V, p. 325 A.

Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ. reddunt grammatici πυκνὸν, συνετόν· In his Hesych. in λάσιον κῆρ. apud quem λανὸν κῆρ ex vitio natum notat Bentl. Quid ni tamen pro viro forti dictum accipias? Sic et de Patroclo Il. Π, 554.

852. ⟨÷⟩ ἐξ Ἑνετῆς legerat Zenodotus, quod et Strabo docet XII, p. 819 A. vt vrbs *Amisus* intelligeretur, quam olim *Heneten* dictam esse Hecataeus auctor fuerat, Demetrio Scepsio teste. memorat quoque vrbem Schol. Apollonii II, 357 vbi Ἐνετήϊδος Πέλοψ memoratur qui alias Lydus: ἀπὸ Ἐνέτης πόλεως Παφλαγόνων. adscripto loco Homerico, in quo tamen Ἐνετῶν recitatur apud Strabonem p. 830 C. At Strabo seruat vulgatam lib. V, p. 325 A. et Stephanus in Ἐνετοί. cum Schol. Apollonii II, 357. Asperat vocem Vrat. a. et est haec vulgata scriptio.

At primo loco quaeri debebat a grammaticis, quaenam esset verborum iunctura, et, quonam ἐξ Ἐνετῶν spectet? Estne *Pylaemenes ex Henetis*? (Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ ἐξ Ἐνετῶν) an ἡγεῖτο ἐξ Ἐνετῶν? *adduxit ex Henetis*. Constituuntne Paphlagones populum, cuius *pars* et φῦλον sunt *Heneti*? an *Heneti* sunt *genus*, et eius *gens Paphlagones*? Constituendi haec necessitas erat tanto magis, quod tam diuersa ac fabulosa de Henetis tradita erant, partim per Cyclicos, partim, quod diserte ait Polyb. II, 17, 6. per tragicos; et quod paullo post Troiana tempora defecerant Heneti istis in oris. Ait quoque Strabo XII, p. 819 A. quaeri de Henetis, cum nul-

li Heneti in Paphlagonia reperiantur; alios dicere pagum esse in littore, haud longe ab Amastri; alios, esse gentem Cappadociae conterminam, quae Cimmeriorum expeditioni interfuerit; in eo tamen conuenire, quod inter Paphlagones eminuerunt Heneti, e quibus Pylaemenes erat; vnde et copiae eius maxime ex Henetis erant collectae. Est adeo iunctura verborum in Homero ita instituenda: Παφλαγόνων, ἐξ Ἐνετῶν. In Vindob. Alteri est καὶ Ἐνετῶν. non male; ex interpolatione tamen.

Crediti *Heneti* post Troiana tempora, amisso duce, in Thraciam, et hinc in Italiam, et quidem in intima sinus Adriatici immigrasse, assumto, ex nonnullorum narratione, socio migrationis Antenore. cf. Strabo V, p. 325. vnde Illyriis annumerati sunt, et sub iis latuerunt, iam Herodoti aetate: Ἰλλυριῶν Ἐνετοί. lib. I, 195. v. Exc. VII, ad lib. I. Aeneidis.

Henetos e Leucosyris profectos Troianis auxilio venisse, inde cum Thracibus auectos in Adriae sinu consedisse; at alios, qui expeditioni non interfuerant, Cappadoces esse factos, Maeandrius tradiderat; nec alienum se ab ea sententia ostendit Strabo XII, p. 830 B. Leucosyros tum ad Anisum habitasse. Eosdem fuisse, qui erant Caucones, narrat Schol. Apollonii II, 357.

853. 854. 855. Recenset has vrbes Strabo XII, p. 820 B. et addit: ὧν καὶ Ὅμηρος μέμνηται ἐν τῷ Παφλαγονικῷ διακόσμῳ, h. *recensu*, vt solent grammatici alias catalogi partes appellare, v. c. τὸν Τρωϊκὸν διάκοσμον, ex v. 476 huius libri. ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα. Spectant autem loca, quae a poeta laudantur, ad occidentalem Paphlagoniae partem. Eadem recenset Apollon. II, 942. 943. vbi cf. Schol.

Cytorus quidem mons et vrbs Paphlagonum; haec quidem posthaec nauale Sinopensium; mons buxorum copia nobilis, etiam apud poetas. v. Strabo XII, p. 820 B. Ad *Sesamum* vrbem Parthenius fl. in Pontum Euxinum exit: cf. Schol. Apollonii II, 938. Vtraque vrbs apud Stephan. Byz. memoratur. Fuit iisdem in locis *Cromna*,

cum *Erythia;* tum *Aegialus* littoralis plaga citra Carambin promont. cum pago: v. Strabo ibid. p. 820 B. C. τὸ et ἡ et ὁ Κύτωρος dictum v. Eustath. cf. Wassenb. Verba καὶ Σ. ἀ. laudantur et illustrantur a Schol. Apollonii II, 943.

854. Versus laudatur ibid. a Sch. Apollonii.

κατὰ δώματ' ἔναιον tanquam variam lectionem recitat Eustath. ad Il. Υ, p. 1210, 48. at est ea sumta ex interpolatione Callisthenis, quam vide ad v. 855.

Parthenius fluuius amoenissimus apud Apollon. II, 938 sq. itaque dictus Dianae gratus esse, vt illa in eo se lauaret: adde III, 875 et Strab. XII, p. 818 C. Stephan. Byz. h. v. Quinto VI, 465 sq. dicitur fluere ἠΰτ' ἔλαιον.

855. Κρῶμνάν τ', Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους. Vrat. b. Κρῶμαν sine τ'. et αἰγιαλοὺς pro var. lect. Barnes. Sed versum, vt est, recitat Strabo XII, p. 820 C. monetque simul, scribi a nonnullis Κρῶμαν Κωβιαλόν τε. Eadem Eustath. memorat; at Stephan. Byz. in Κρωβιαλὸς, et in Αἰγιαλὸς, vbi diuersitatem attigit, Κρωβιαλόν τε scribit. Suspicor lectionem illatam esse ex Apollonii vss. II, 943 vbi Argonautae praeternauigantes Σήσαμον, αἰπεινούς τε παρεξενέοντ' Ἐρυθίνους, Κρωβίαλον Κρώμναν τε καὶ ὑλήεντα Κύτωρον. Ἔνθάδε δ' αὖτε Κάρχμβιν — γνάμψαντες παρὰ πουλὺν ἔπειτ' ἤλαυνον ἐρετμοῖς αἰγιαλὸν — Schol. ad e. l. ad Strabonem prouocat. *Cobialus* ap. Valer. Fl. V, 103 legitur: vbi v. Notas.

ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους. *Erythini colles* dicti a rubro soli colore, vt Schol. Apollonii II, 943 tradit. Strabonis aetate XII, p. 820 C. Erythrini appellabantur. At in Homero est vicus per incolas declaratus. Hemistichium nostrum Apollonio tribuit Steph. Byz.

E quatuor illis pagis (κατοικίας Strabo appellat) *Sesamo, Cytoro, Cromna* ac *Tieo, Amastris* aliquando fuit conflata, ita vt vnum corpus, vnam ciuitatem, constituerent; *Sesamus* vero pro arce Amastridis fuit habita. Strab. ibid. p. 820 B. Amastrin itaque non magis, quam Heracleam et Sinopen nominare poeta potuit in his lo-

cis, quia tum nondum erant conditae (ibid. D.) *Cromnam* eandem cum Amaſtride prodit Stephanus Byz. non ſatis accurate.

Reſtat quod 852 *in Henetorum terra muli feri* ſeu ſilueſtres ſolum natale habuerunt: ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων. Nec vero illi primi mulos educaſſe putandi ſunt, vt grammatici tradunt; verum habuit ea regio feros equos et aſinos feros, onagros; vnde facile praeſtantius genus mulorum et mularum prouenire potuit. Videndus de his Plinius VIII, 44 ſ. 69 extr. add. ſ. 83 pr. Cogitabat Koeppen de Tſchigitai ex Gmelino et Pallas noto. Pro mulabus Henetis ſequioribus temporibus equae Henetae nobiles fuere, quibus Leo notatus eſt viciſſe Olymp. LXXXV. Caſtigatus itaque Euripides eſt anachroniſmi commiſſi quod Phaedrae tribuit verba εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις πώλους Ἐνέτας δαμαζομένα. Hippol. 231. vbi v. Schol. et Euſtath. ad h. l.

Poſt hunc verſum 855. narrante Strabone XII, p. 817 B. Calliſthenes, quem res Troianas attigiſſe ſcimus, (v. Excurſ. I ad Aen. II.) receperat in poetae recenſum locorum (εἰς τὸν διάκοσμον) duo alios verſus:

Καύκωνας αὖτ' ἦγε Πολυκλέος υἱὸς ἀμύμων,
Οἳ περὶ Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον.

retracto verſu 854 poſt 855. Repetiit haec ex Strabone Euſtath. ad h. l. et ad Il. Υ, p. 1210 notatque var. lect. υἱὸς Ἄμειβος pro ἀμύμων, et κατὰ pro κλυτά. Quaeras, quid ad hanc interpolationem homines adduxerit? exiſtimo hoc, quod *Caucones* memorantur inter Troianorum ſocios inf. K, 429 et Υ, 329. Videbantur itaque illi in Recenſu quoque memorandi eſſe. Habitarunt autem illi inde a Mariandynis vsque ad Parthenium fl. oram maritimam, fuitque eorum vrbs Tieum vel Tium. Nulla eorum veſtigia ſupererant Strabonis aetate; lib. XII, p. 819 C. Attingit hos Caucones idem lib. VIII, p. 531 A. B. (vbi legendum τότε τῶν K. — καὶ —) fuerunt enim alii Caucones in Elide, qui memorati ſunt Od. Γ, 366. et a Callimacho in Iou. 39.

856. quod et alius Ὀδίος est, sc. praeco Il. I, 170. At is, qui Alizones ducit caeditur ab Agamemnone E, 39. vbi in Schol. plura. Ὀδίος scriptum in Ven. et Scholiis, quae etiam cf. ad E, 39. sicque excusum in Strabone qui versum vtrumque recitat XII, p. 826 C. et versum 857. p. 829 C. Scriptum quoque in multis ὁ Δίος sicque ed. Ald. 1. et al. ortum ex litteris distractis. Est et *Epistrophus* alius, Boeotorum dux B, 517. et alius Lyrnessius, Eueni f. B, 693.

Ἁλιζώνων. Ἁλιζώμων Vrat. b. Ἀλιζώνων et Ἁλιζώνων promiscue exaratum videas; etsi Grammatici ad E, 39 aspirate scribere iubent. *Halizones* eosdem habendos esse, qui *Chalybes* dicti, serius *Chaldaei*, docet Strabo, (l. c. p. 826 C. quem et Eustath. ante oculos habuit) seu quod Ἀλύβη facta est ex *Chalybe*, seu quod *Alybes* fuere prius, qui *Chalybes* postea dicti. Quae ibi sequuntur οὐ γὰρ νῦν etc. ita constituenda puto: εἰ γὰρ νῦν δυνατὸν γέγονεν ἐκ Χαλύβων Χαλδαίους λεχθῆναι, πότερον οὐκ ἐνῆν, ἀντὶ Χαλύβων Ἄλυβας; (sc. λεχθῆναι. saltem πρότερον οὐκ ἐνῆν — per interrogationem est legendum.) cuius generis mutationes nominum plures eo loco memorat.

Ex eodem Strabone discimus, multis modis olim hunc locum tentatum esse, quoniam nomen populi aliunde ignorabatur. οἱ μὲν, inquit, μεταγράφουσιν Ἁλιζώνων, οἱ δ' Ἀμαζόνων ποιοῦσι. (saltem hoc scriptum aut pronuntiatum fuit Ἀμαζώνων. At Eustath. qui Strabonem exscripsit, p. 363 legerat Ὀλιζώνων, οἱ δ' Ἀλαζώνων) τὸ δ', ἐξ Ἀλύβης, ἐξ Ἀλόπης, ἐξ Ἀόλης. Scilicet fuere, qui Halizonas Scythas supra Borysthenem memorarent; nulla idonea auctoritate, et a Troia nimium quantum remotos. Ephorus Amazonas amplexus erat, quae prope Cumen consedisse narrantur, dictae incurrisse aliquando ea loca.

Contra haec Strabo recte disputat: nullam Alyben istis in locis esse, nec satis longe (τηλόθεν a Troia) ab-

esse, nec argenti metalla reperiri. His occurrerat Ephorus sic, vt refingeret:

Αὐτὰρ Ἀμαζώνων Ὀδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης, ὅτ' Ἀμαζονίδων γένος ἐστί.

Memorabile exemplum critices veterum in Homero, cum mutarent temere ea, quae ignota essent! atqui non magis Alope, quam Alybe, iis in locis vnquam extiterat. Accesserant Ephoro ii qui (vt p. 828 C. ex Demetrio Scepsio intelligitur) Amazones inter Ephesum, Magnesiam et Prienen apud Pygella habitasse dixerant. Horum sunt, non Ephori verba, quae repetit Steph. Byz. in Ἁλίζωνες et in Ἀλόπη vbi etiam exhibitum Ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης, ὅθ' Ἀμαζονίδων γένος ἐστι, et emendatius Eustath. p. 363 extr. Forte hinc minus accurate repetitum est Scholion Ven. A. et Sch. br. ad Jl. E, 39. de Halizonum populo: *ἄλλοι δὲ εἶπον αὐτὸ ἂν εἶναι τῶν περὶ τὴν Καρικὴν θάλασσαν οἰκούντων Περσῶν.* Alii *Halizonos* supra Pallenen constituerant: de quibus memorauerat Strabo in lib. VII. parte deperdita, vbi de Macedonia egerat. Memorat porro Strabo *Demetrium Scepsium* probantem antiquiorum scriptorum sententias, etsi et ipsas inter se dissonas et cum scripturae mutatione coniunctas; *Hecataei* quidem Milesii, qui ἐν γῆς περιόδῳ Alaziam vrbem in terra Mygdonum ad Propontidem memorauerat; tum *Meneoratis* Elaitae, qui Xenocratis et ipse auditor fuit; is ἐν τῇ Ἑλλησποντιακῇ περιόδῳ Hallizonos in montibus supra Myrleam (Bithyniae, dictam quoque Apameam haud longe a Prusa) degentes ediderat; et *Palaephati*, qui tamen longius ab iis recedebat; nam Ἀμάζωνας ille ἐν τῇ Ἀλόπῃ, νῦν δὲ ἐν Ζελείᾳ habitantes edixerat. Atqui ex his nihil conficitur, cum et diuersa inter se sint, et veterem scripturam mutent, nec argenti fodinae in his locis memoratae sint, nec, quomodo inde a Myrleatide palude profecti possint dici τηλόθε ad Jlium profecti esse appareat. Videtur Scepsius porro impugnasse sententiam eorum, qui Chalybes intellexerant ab Homero designatos; ipse procliuior in eam opinionem, vt Alaziam haud

longe a Scepſi, in ipſo Troadis ſolo, ſitam intelligeret; (p. 829 B. cf. 900 A.) inepte vtique. Verum Chalybes etiam Apollodorus admittere noluerat ἐν τῷ Τρωϊκῷ διακόσμῳ h. in parte libri περὶ νεῶν. non enim auxilio veniſſe Troianis copias ex terris vltra Halyn ſitis: quae ſane erat petitio principii quam nos vocamus. Scilicet ille ſtatuerat, nullas Troianis auxiliares copias fuiſſe niſi ex peninſula Aſiae, h. e. ea parte quae intra Sinopen et Iſſum finitur: v. Strabo XIV, p. 995 ſq. videtur idem Ἀλυζῶνας ad Halyn habitantes conſtituiſſe. p. 829 C. et ſic ſcribendum XIV, p. 998 C. At Strabo manet in hoc, et ſuam ſententiam alibi firmat, *Halizones* eſſe *Chalybes* vt XIV, p. 997 B. et quidem circa Pharnaciam habitantes p. 995 B. etſi illud forte non recte neget, fuiſſe quoque Chalybes ἐντὸς Ἅλυος, nam repugnat Ephori auctoritas p. 996. (vbi ex eius verbis exciderunt Χάλυβες) et Herodoti I, 28. Tandem et Arriani (etſi in Periplo Ponti Euxini haec verba non habeantur) auctoritatem videmus memoratam in Euſtathio p. 363 extr. qui Bithynos eſſe ait Halizonas, mari tanquam vndique cinctos (ἁλίζωνας) a borea et oriente ab Euxino ponto, ab occidente Propontide et Bosporo, et a meridie ſinu Aſtaceno, reperiri in his locis veſtigia argenti fodinarum. Verſum 857 vt nunc legitur, recitat Steph. Byz. in Ἀλύβη. Fuiſſe tamen quoque lectum, ex emendatione ſcilicet, ἐξ Ἀλύβων, ἐκ Χαλύβων — ἐκ Χαλύβης, ἐξ Ἀλόβης, ἐξ Ἀλόπης, ἐξ Ἀόλης, ex ſupra commemoratis patet. cf. Euſtath. ad h. l. ἐκ Θαλύβης addit Barneſ. ex Seldeno et MS. Barocc. Alyben lacum Ponti eſſe ex Hellanico memorat Stephan. Byz. in Ἀλύβη. Scholia autem ad h. l. br. Amſt. Ven. ſunt corrupta. Ἀλίζωνες δὲ ἔθνος Πόντου (τῶν Παφλαγόνων ait Schol. Ven. B. ad E, 39. διὰ τὸ ὑπεζῶσθαι τῇ ἁλί) εἰσὶ δὲ οὗτοι Βοιωτοί, (hoc iam Barneſ. emendauit Βιθυνοί) οὓς τινας Οἰνωπάς φασιν. οἱ δὲ ἔθνος Αἰα. in Sch. Ven. eſt οἱ δὲ ἔθνος Αιακων. Legendum eſt Θρᾳκῶν. Quod firmatum videbis e Sch. Ven. A. et Sch. br. ad E, 39. Apollonii Lex. aut mancum eſt, aut interpolatum in

h. v. Ἀλύβῃ· πόλις Τρωάδος· τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης. Sequitur Ἀλόπη. Nulla tamen in eo alia nomina locorum ex toto Catalogo apposita sunt. Vides quam docte multa sint disputata, vix cum vlla ad poetam vtilitate, at non sine fructu ad litteraturam Homericam.

857. Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη pro γέννησις. h. e. ὅπου κάλλιστος ἄργυρος γεννᾶται, Sch. br. seu γίνεται. *vnde magnus est argenti prouentus*, bene ab Ernestio redditur; modo non de mercatu accipias. De *Alyba*, s. de terra *Chalybum*, iam dictum est ad vs. sup. Memorabile est *Chalybum metalla* olim argento fecunda, postea defecisse, et serius ferri prouentu celeberrima fuisse; iam Xenophontis tempore de exped. Cyri lib. V, 5, pr.

858—861. *Mysi* h. l. Asiae sunt, etsi Mysos Europae ad Istrum non ignorasse videtur poeta: v. Jl. N, 5. Strabo VII, p. 453. Erant autem Mysi stirpe Thracica orti. cf. Strabo XII, p. 856 sq. p. 816 C. Fines Mysiae Homericis temporibus ita constituendi esse videntur, vt ab ostiis Aesepi fl. ad Olympum montem pertingerent: cf. ibid. p. 847 A. B. versus septentrionem autem vsque ad lacum Ascanium procederent. cf. mox ad 862. Alia est *Mysia* serius dicta, in Adramyttena regione de qua v. Strabo p. 912 B. 863 C. Habitarunt quoque Mysi sparsi per Lydiam: v. ibid. p. 931 B. C. 932 C.

858. (✱) quod *Chromis* hic alio loco *Chromius* est (P, 218. Φόρκυν τε Χρόμιόν τε καὶ Ἔννομον οἰωνιστήν. ad quem locum vide) *Ennomus* caesus est in pugna ad Scamandrum; etsi illo loco Jl. Φ; in ea pugna non memoratur. Alius est *Ennomus*, qui ab Vlysse caeditur Λ, 422. *Chromius* quoque alius censendus est a Teucro caesus Θ, 275. alius e Lyciis ab Vlysse caesus E, 677. alius Priami filius caesus a Diomede E, 160. Notaui hos, ne turbas faciant nomina. Fuit praeter istos Chromius inter Achiuorum duces Δ, 295. At Mysorum dux iterum memoratur P, 218. 494. 534.

859. ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρα μέλαιναν. vitiosum hoc ἐρύσσατο nunc vbique scribitur, cum alibi, vbi ita scribi debebat, occurrat fere ἐρύσατο. Schol. br. οὐκ ἐξέφυγε τὸν θάνατον. ἐφυλάξατο. Eadem Eustath. qui addit: ἀπὸ τοῦ ἐρύω, τὸ φυλάσσω, ἢ κωλύω, ἐξ οὗ καὶ ἔρυμα, καὶ ἐρυμνὸν, καὶ ἐρύκω. Scilicet haec non sunt ab ἐρύω, *traho*, ϝερύω, in quo est media breuis, sed a ῥύω, ἐρύω, ἐρύομαι, syllaba longa, nam est h. l. *obseruo*, *caueo*. v. Excurs. IV ad A, 141.

οἰωνοῖσι, διὰ τῶν οἰωνῶν.

860. 861. — ἀθετοῦνται, quia κατὰ τὴν παραποταμίαν μάχην (Jl. Φ.) Ennomus non memoratur inter caesos ab Achille; solere autem poetam ducum neces distincte notare. Sch. A. parum critice. Conf. ad 874. 5.

ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε. Ad h. v. refert Bentl. Hesychii κέρεζε, πορθεῖ. et emendat κεράϊζε, ἐπόρθει. Apollon. Lex. διέφθειρε — Ἐν ποταμῷ. Eundem mireris aliis praeire in praua etymologia ἀπὸ κεράτων· cum manifestum sit vocem ductam esse ἀπὸ τοῦ κείρειν, *tondere* et *vastare*. cf. Eustath.

862. 863. *Phorcys*, Phaenopis f. ab Aiace caeditur Jl. P, 312. vbi est, Phorcyn. vtrumque recte. cf. ad P, 218. *Ascanius* censetur inter fortissimos in acie Troianorum. N, 792. Duxerunt illi *Phryges*; quaeritur, e qua Phrygiae parte? Scholiastae et Eustath. aiunt, e *minore* Phrygia; nam maiorem ad Sangarium esse sitam. de quo v. Jl. Π, 717. 8. 9. cf. Γ, 186. Verum poeta ipse rem definiit: τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης, nisi valde ἀκύρως et improprie eum loquutum esse dixeris. cf. Strabo p. 828 C. Scilicet est lacus Ascanius et regio circa eum in Bithynia; ad eum pertingebat ab vna parte Mysia; altera pars regionis ad Phrygiam spectabat. Phrygiacam itaque Ascaniam, quia τῆλε addit, designare videtur poeta. cf. Strabo XII, p. 847 B. C. Ad alteram Ascaniam, quae Mysiae fuit, circa Nicaeam, referendus esse videtur locus Jl. N, 792. 793. v. Strabo XIV, p. 999 C. D. 849 B. Partem igitur Bithyniae serius dictae tenuerant prisca ae-

tate hinc Myſi, illinc Phryges; quos omnino permixtis finibus habitaſſe conſtat.

τῆλ' ἐξ 'Ασκανίης. Aſcaniam ad lacum Aſcanium eſſe modo vidimus. Aſcaniam Troadis minus accurate dixit Steph. Byz. h. v. Aliam Aſcaniam in Berecyntum ſedibus, Phrygiae gentis, quae mature ex hominum memoria ſublata eſt teſte Strabone XII, extr. in Europa a laeua Ponti Euxini, ediderat Xanthus Lydius: eam in h. l. intulerat Apollodorus περὶ νεῶν (v. Fragm. p. 1118.) recte obiurgatus a Strabone XIV. p. 999.

862. (⸖) quod οἱ νεώτεροι Troiam et Phrygiam confundunt; Phrygas enim poetam diſtinguere, Aeſchylum vero confundere: ſcil. cum Troianis, et eius exemplo alios vulgo poetas. Eadem in ceteris Scholiis et Euſtathio leguntur. Verſum recitat Stephanus in 'Ασκανία. vbi cf. Holſten. Φόρκυς vltima longa: cf. Schol. ad P, 218.

863. ⸖ appoſita eſt ſtigme quae apponi debebat verſui 862 μέμασαν δ' υσμῖνι μάχεσθαι ſoluta oratio: pro μεμαῶτας μάχεσθαι. — ὑσμίνῃ multi libri, indocte.

864. 5. 6. Μῄοσιν αὖ — Recitantur verſus a Strabone XIII, p. 929. Homero ſunt Μῄονες, qui aliis Μαίονες notante Strab. XIII, p. 928 B. Μηΐονες XIV, p. 996 B. Μηόνες in Herodoto. add. Euſtath. Habiti *Maeones* ab aliis diuerſi a Lydis; ab aliis pro iisdem: hoc verius, iudice Strabone p. 928 B. Et ſic tradidit Herodotus lib. VII, 74.

Meſthles et *Antiphus* duces; filii Talaemenis. Eſt enim Ταλαιμένεος in ed. Rom. Euſtath. Vrat. a. b. Moſc. 1. et Veneto. Alludit Τελαιμένεος in binis codd. Vindob. Fuit ſcilicet Ταλαιμένης pro Ταλαμένης. Eius locum occupauerat Pylaemenes, notus ex ſup. 851. et aliis locis, qui erat dux Paphlagonum. — Μέσθρης legerant olim nonnulli ap. Euſtath. nomen iterum legitur inter principes Sociorum P, 216. — *Antiphus* discernendus ab aliis huius nominis, maxime ab duce inter Achiuos ſup. 678 qui copias ex inſulis duxerat, et a Priami filio Δ, 489. 490.

τῷ Γυγαίῃ τέκε λίμνῃ. *Lacus Gygaeus*, iterum Υ, 391. 2. memoratus, in regione Sardiana, XL ſtadiis a Sardibus, etiam Herodoto memoratus I, 93. ſerius *Coloe* dictus: vnde *Venus Coloena*, cuius templum ad eum lacum fuit. v. Strabo XIII, p. 929. et *Chandler Itiner. Aſiae c.* 78. qui lacum vidit, cum ſepulcris regum Lydiae haud procul a lacu ſitis.

Quod *lacus Gygaeus* dicitur Talaemenis *filios genuiſſe*, ex antiquo ſermone petitum eſt, e quo tot mythi profecti ſunt, pro iis, qui ad eum lacum nati et educati ſunt. Argutantur etiam in hoc grammatici (etiam Euſtath.) nec expediunt.

Scholion vetus memorabile ſeruauit Euſtathius: γράφεται δὲ ἐν τοῖς σχολίοις καί, ὅτι ἡ Μασσαλιωτικὴ ἔκδοσις ἀντὶ τοῦ „Γυγαίῃ λίμνῃ" γυραίως εἶχεν. Quid hoc ſit, non aſſequor. Voluitne narrare ſcriptum eſſe Γυραίῃ? Fuitne γηραιῷ, *ipſi iam magno natu?* editio autem Euripidea (pergit idem Euſtath. ἡ κατ' Εὐριπίδην, de qua aliunde nihil conſtat, niſi quod Suidas in Εὐριπίδης, ſed dubitanter, alicuius hoc nomine ἔκδοσιν Ὁμηρικὴν memorat. Verſum inſititium Strabo XIII, p. 929 C. quoque adſcripſit, ſed, Euripideam lectionem eam eſſe, non meminit) poſt v. 866 οἳ καὶ Μῄονας ἦγον, alium verſum ſubiicit:

Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ.

quem verſum iam ſupra poſt 783. vbi de Arimis, a nonnullis inſertum vidimus in hunc modum deflexum: Χώρῳ ἐνὶ δρυόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ, repetitum ex Jl. Υ, 385 vbi Iphition memoratur ſub Tmolo in vico Hyda natus; idem dictus erat vſſ. 390—2 natus Γυγαίῃ ἐπὶ λίμνῃ, quo loco pater praedia habebat ad Hyllum et Hermum fluuios.

In Schol. A. τῷ Γυγαίη τέκε λίμνη, caſu recto, proditur eſſe Ariſtarchea lectio: ἡ κατὰ Ἀρίσταρχον εἶχε διόρθωσις. At Chaeris et Diodorus cum aliis ſequioribus (σύν τισι καθ' ἡμᾶς ait Schol. non καί, pro iis Euſtath. qui haec repetit, habet οἱ σχολιασταί) ſcripſerant λίμνῃ.

vt Gygaea, Gygis filia, seu nympha, eum peperisse dicatur λίμνῃ, ἐπὶ λίμνῃ. quod durum esset, omisso ἐπί. Aiunt quoque grammatici apud Eustath. versum excidisse, qui matris nomen enuntiaret.

867—875. *Cares* dicuntur βαρβαρόφωνοι, *barbare loquentes;* quod non vno modo accipi potest. Possunt esse aspere et incomte loquentes, quod omnino inculto sermone vtebantur; sermone diuerso ab Achiuorum, vel Troianorum sermone, vel eodem, sed corrupto; vel quod graecum sermonem, quem adoptauerant, aspere et corrupte referebant, cum pronuntiando tum soloece loquendo. Ad alterum hoc pronior est Strabo XIV, p. 977. 978. Ita vero epitheton est ab Homericis temporibus petitum, non a Troianis: quibus nondum Cares permixti erant cum Graecis. Schol. B. L. Leid. narrant, Cares e Creta profectos (adeo Cares aliquando inter eos fuere, qui Cretam insederant) graecum sermonem corrupisse: ἐκρήτωσαν τὴν Ἑλληνίδα φωνήν. Estne hoc a κρητάω, *in Creticam linguam conuerto?* apud Eustath. p. 367 extr. est ἠχρήστωσαν, deprauarunt.

Quicquid est, Homerus vocis vsum norat, βάρβαρος φωνή, quod ea est *aspera, agrestis*, aut simili notione. Non autem *populos barbaros*, βαρβάρους, norat, *nullo vitae cultu politos.* Multo minus *barbaros collectiue,* τοὺς βαρβάρους. opp. τοῖς Ἕλλησι. Recte adeo Apollodorum, qui censuerat per contemtum, conuicio communi, peculiariter dictos esse Cares barbaros refellit Strabo l. c. non enim barbaros appellat, sed barbare loquentes. Sic καρικὴν Μοῦσαν recte dixerant τὴν βάρβαρον καὶ ἀσαφῆ grammatici ap. Suidam h. v.

In Apollonii Lex. est glossa: ἀκριτόφωνοι, βαρβαρόφωνοι. συγκεχυμένη γὰρ ἡ τῶν βαρβάρων γλῶσσα· repetita ab Hesychio. Est docta super illo loco nota Tollii quaerentis, vnde glossa illa nata sit. In poeta ἀκριτοφώνων lectum fuisse parum probabile est: etiam quod hiatus sic relinquitur, quem Homerus refugit. Tenendum

igitur alterum, in Apollonio glossam locum vocis primariae casu occupasse.

Omnino autem, quocunque sensu dictum putabimus voc. *βαρβαρόφωνοι*, non magis hoc *Caribus* solis proprium esse potuit, quam *Lelegibus et Pelasgis*, cum quibus communi stirpe orti illi erant: cf. Strabo XIV, p. 976. adeoque etiam communem sermonem; nisi forte dialectum asperiorem. Simili modo *Sinties ἀγριόφωνοι*, Od. Θ, 294. vix illi soli inter Thraces. *Lydi, Mysi et Cares* inter se cognati populi fuere: Strabo p. 974 A. quo vetus fama spectauit de tribus fratribus, Care, Myso et Lydo ap. Herodot. I, 171. Ibidem narrabant Cretes, Cares primo insulas tenuisse et Minoi paruisse; cum ipsi Cares, et recte puto, contenderent, antiquiores se sedes in continenti Asiae habuisse.

Troicis temporibus Cares tenebant *Miletum* et loca vicina, eiecti postea ab Ionibus. Testatur quoque Pherecydes ap. Strabon. XIV, p. 938. Inde Caria ab austro Maeandri fines habuit. Fuit illa subiugata primo a Croeso (Herodot. I, 28.) tum a Persis. (ibid. I, 171.)

867. — quod Thucydides, qui barbarorum nomen recentius esse dixit, hinc refellitur; Sch. A. Repetierunt hoc alii. v. Strabo VIII, p. 568. XIV, pr. p. 976 sq. Atqui non refellitur Thucydides; non magis enim collectiuo nomine barbaros dixit Homerus, quam Hellenas. v. Thucyd. I, 3.

Versum 867 habet Strabo XIV, p. 976 C. vbi Μάσθλης est: quod lorum, (v. Etymol. et Hesych.) et hinc hominem mollem significat apud Aristoph. Nub. 448. Equ. 269. vbi v. Schol. verum error memoriae esse videtur ex Μέσθλης 864. Ναύστης quoque lectum fuisse, ex Eustathio discimus; at Νάστης agnoscit Hesych.

868. Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον. Vocis Φθειρῶν varia est scriptura: Φθειρῶν et Φθιρῶν, hoc alterum est in Ven. Vrat. b. vno Vindob. sicque editum inde ab Ald. 1. vsque ad Turnebum: qui ex Romana alterum reposuit. Steph. Byz. Φθίρα (τὰ Φθίρα puto) ὄρος Καρίας. οἱ κα-

τοικοῦντες Φθῖρες. Prouocat ad eum Eustath. p. 368 v. est Φθὶρ, ὄρος Καρίας, non recte, puto. Pergit ille: δὲ σχολιασταὶ οὕτω· Φθιρῶν ὄρος Καρίας περὶ Μίλητ πολλὰς ἔχον πίτυς ὧν τὰ ἐξανθήματα (et fructus, stroli li,) οὕτω καλεῖται ὡς ὅμοια φθειρσίν. Idem paullo post Herodianum narrat Φθὶρ defendere tanquam verius. Ceteri grammatici plerumque Φθεῖρες exhibent, aut scripti in iis variat, aut nullum ab iis notatur discrimen. Ne enim opus est, vt loca Apollonii, Hesychii et Etymol adscribam. Interea videtur probabilius esse, minus tum Φθῖρες abiisse in vulgatius Φθεῖρες, et altera ex parte melius discerni φθῖρες, *pinus*, ab altero, φθεῖρες, q pediculi sunt.

De monte ipso non dubitatur, in Caria apud Miletum; Latmum eundem esse Hecataeus ap. Strab. XIV p. 942 C. censuerat; alii montem Grium pro eo habuerant, Latmo ex aduerso situm. Conuenit quoque in h. a pinuum frequentia montem nomen habuisse; etsi fuere qui a Phthire s. Phthirone, Endymionis f. nomen ducerent. Schol. br. A. B. L. Leid. Amst. Hesych. Etymol. Schol. Lycophr. 1383. sed videndus primo loco Apollon. Lex.

ὄρος ἀκριτόφυλλον. πολύφυλλον, quod iam Apollon. h. v. apponit. cf. ad 796.

869. Μαιάνδρου τε ῥοάς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα. Ergo per promontorii iuga sparsis sedibus habitarunt Cares. Versu hoc vsos esse Milesios in controuersia super Mycale narrant veteres: ap. Eustath. ad h. l. et Schol. B. ad Catal. nau. 1. De Mycale v. Strab. XIV, p. 9 C. et Eustath.

871. ⊢ (propter epanaphoram nominum puto).

872. ⊢ quod haec ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων ad Amphimachum spectant; at Simonides (in deperditis) ad Nastem retulerat. Idem Simonides χρυσᾶ ὅπλα ei tribuerat; at in Homero est χρυσεῦς κόσμος· quippe cum puella eum comparat. Barbaros autem ornamentis ex auro vsos, apparet quoque ex Il. P, 52 Πλοχμοί θ' οἳ χρυσῷ καὶ ἀρ

γύρῳ ἐσφήκωντο. Dio Or. II, p. 89. ed. Reisk. laudat vff. 872—875. Priorem repetit quoque Clemens Alex. Paedag. II, 12. p. 244. vbi eft πόλεμον κίεν et κούρῃ νηπίῃ.

873. οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. ἐπήρκεσε. ἐβοήθησε Hefych. h. l. refpiciens, et Schol. Scilicet grammatice explendum: ἐπαρκεῖν *fufficere, parem effe* τινὶ ἐπί τι, πρός τι.

Ad 874. 875. Appicti obeli — nec tamen in Schol. ea de re monetur. Scilicet damnati fuere verfus; male quidem; quod in ipfa pugna ad Scamandrum Amphimachus non memoratur. Vti nec Ennomus, de quo ad v. 860. 861. vidimus. Alius Amphimachus erat inter Epeos fup. 620.

875. χρυσὸν δ' Ἀ. verba recitat Themift. Or. XV. p. 197. fatis commodo loco.

876. Sarpedonis genus non appofuit, vt ad alium locum ornandum illud feruaret. Sic Schol. B. L. Scilicet ad Il. Z, 198. 199.

877. Si Schol. A. B. L. recte affequor, Ariftarchus fcripferat ἄπο, nam proprio attemperari praepofitionem ait; contrarium, vt ἀπὸ effet, ftatuerat Ptolemaeus. At Apollonius ἄπο tuitus eft; v. Syntax. IV, 2. vide ad vf. 831. 839. (346) fi res tanti effe videbitur. Variant quoque libri edd. et fcripti.

De *Lyciis* tenentur pauca eaque parum explorate, quae forte fic conftituere licet, vt Homero lux affundatur. Videntur Lyciam aliquando tenuiffe *Solymi*, quibus ademerunt terrarum partem aduenae ex Creta, *Termilae* dicti, fub Sarpedone, Minois filio; hactenus *Lycios genus e Creta ducere* lib. I, 173 Herodotus dicere potuit. Cum iis habitarunt *Cares* et *Leleges*, Pelasgici generis. Aduenerunt exteri *e Graecia*, in quibus *Bellerophon*, Corintho, a Sifypho oriundus, adeoque ex *Aeolidis*; ab eo *Sarpedon* genus duxit: Il. Z, 152 fqq. *Bellerophon*, vt et filius *Ifander*, cum *Solymis* bellarunt: Z, 184. 204. qui ad montes confugere coacti

erant: vnde *montes Solymorum* Od. E, 283. in quibus Caballenſes memorantur: Strabo p. 935 A. B. Piſidiae attributos Solymos paſſim videas in Steph. Byz. Schol. Pind. Ol. XIII, 129. quia Lyciae fines olim latius patuerunt, et Piſidiae partem, maxime litoralem, complexae ſunt; ita vt Lycia Ciliciam, et ipſam latiorem, attingeret. Inter aduenas aiunt fuiſſe *Lycum*, Pandionis f. Athenienſem, a quo Lycia dicta, quae tum Termilarum erat, et *Milyas* audiebat, latiore forte ſenſu, quam ſerius geographico. Nomen primo Minyas fuiſſe, creditur, a Minoe, cuius frater Sarpedon ille antiquior erat. Manſerant Lycii, poſt Troiana tempora, ſui iuris, etiam ſub Lydis, (Herodot. I, 28) mox autem iugum Perſarum ſubire ſunt coacti, victi ab Harpago ibid. 171. Haec colligas ex Herod. I, 173. qui loc. claſſ. eſt, cum Strab. XII, p. 858 B. C. 935 A. B. 983 A. B. e quo ſua repetiit Euſt. h. l. et ad Z, 184. Pauſ. I, 19. p. 44 f. Diod. V, 79. VII, 3. p. 529.

Τηλόθεν ἐκ Λ. Volunt grammatici opponi hanc Lyciam alteri in Troade, cui Pandarus imperauit: verum de hac falſa eos opinari ſupra indicaui ad 824 ſq.

Ceterum in hoc recenſu non memorantur, qui tamen inter Troianorum copias et ſocios aliis locis recenſentur: *Leleges*, Jl. K, 429. qui ad ſinum Adramyttenum habitarunt, aduerſi Lesbo: v. Strabo XIII, p. 902 B. C. 908. 909. etiam ante p. 875. 876. circa Pedaſum ad Satnioentem Jl. Φ, 87. vbi *Altes* iis imperaſſe dicitur, add. Z, 35. et Lyrneſſum (vt colligas Jl. Υ, 92. 96.) et in aliis locis ſubter Scepſi et circa Aſſum: Strabo p. 908 A. B. Vrbes alias, quae ſub Troianorum ditione erant, videbis enumeratas lib. XIII, p. 875 ſqq.

Etiam per reliqua loca ſparſos fuiſſe vsque ad Phocaeam, Chium et Samum, antequam ab Ionibus agris priuarentur, ex Pherecyde docet Strabo XIV, p. 938 A. 940 B. 948 B. nam de iis qui in Europam transiere, nunc non quaerimus; de his v. eund. VII, p. 495. nec bene eos memorant interpretes vt Sch. br. ad Υ, 96.

Victi ab Achille in Cariam discesserunt et loca circa Halicarnassum tenuerunt, vbi octo vrbes, in his Pedasa, incoluerunt, permixti cum Caribus; vnde et his annumerati fuere: ibid. p. 909 B. C. Supererant adhuc Strabonis aetate in multis non modo Cariae sed etiam Ioniae locis sepulcra aliaque vestigia Lelegum. ibid. D. et lib. VII, p. 495 B.

Subiacebant Lelegibus *Cilices* ab austro: ibid. 903 B. C. quorum pars fuit sub *Eetione*, qui *Theben*, altera pars sub *Mynete*, qui *Lyrnessum* tenebant: in regione Adramyttena: ibid. p. 910 A. et 858. 875. Eos postea ex his locis eiectos in Pamphyliam discessisse narrarunt veteres, vbi in Arimorum loca successerunt. cf. p. 983 C. adeoque posthaec Syris, vt probabile sit, expulsis Ciliciam a se constituerunt. cf. ibid. p. 995 A. Pessime Homerica ad Ciliciam hanc serius dictam transtulere seriores, vt et Curtius III, 4 Lyrnessum et Theben memorat. Caussa, cur Leleges et Cilices in recensu non apponantur, probabilis est, quod iam antea, vrbibus ab Achille vastatis, ita afflicti fuerant, vt pauci superessent, qui sub Hectore habebantur: cf. Strab. XIII, p. 920. 1.

Caucones inter Troianorum socios memorati inf. K, 429. et Υ, 329. quorum nomen mature defecit. Strabo VII, p. 496 A. qui lib. VIII, p. 531 A. Paphlagonibus eos accenseri ait. cf. ad 852. Multis passim locis illi olim habitarunt; etiam in Triphylia Elidis et locis finitimis: ad quos spectat locus Odyss. Γ, 366. Sunt hi Caucones Pylii ap. Herodot. I, 147. Omissi illi in διακόσμῳ, vnde nonnulli duo versus inseruerant de iis post v. 855. ad quem loc. vide Obss.

Tandem *Cetei* sub *Eurypylo* Telephi f. memorantur Od. Λ, 520 vno loco; ita vt obscura de iis sit quaestio; videntur tamen ad Caicum sedes habuisse: cf. Strab. XIII, p. 915 C. 921 B. 996 B.

EXCVRSVS AD LIBRVM II

EXCVRSVS I

ad B, 101—9.

De Agamemnonis sceptro, regno ac successione, de imperii finibus, et de Argis.

101—109. Prodit ad dicendum, aut potius surgit et stat suo loco dicturus Agamemnon. In oratore, qui ad dicendum surgit, conspicua erat, quam manu tenebat, *hasta* s. *sceptrum*. Hoc videtur adduxisse poetam, vt *Agamemnonis sceptrum* tot versibus insigniret. Erat autem illa hasta admodum memorabilis vel propter antiquam originem, qua ad Iouem ipsum illa referebatur, tum quod hereditarium Pelopiae gentis cimelium erat. Creditum illud serius seruari apud Chaeronenses Boeotiae, qui diuino illud honore coluerunt; exportatum forte, vt aiebant, in Phocidem ab Electra, Agamemnonis filia: v. Pauf. IX, 40. Ceterum a Ioue sceptrum Mercurio datum esse, tanquam κήρυκι θεῶν, nihil habet quod mireris: verum quid Mercurium induxerat, vt Pelopi sceptrum daret? Mireris hoc multo magis, cum is Pelopi propter Myrtili ex se nati caedem tantopere irasceretur? Sch. Lipf. haec habet: Ἑρμοῦ γὰρ φησιν, αὐτὸν (Pelopem) καὶ Καλύκης. Haec aliunde nota non sunt; ἢ διὰ τὸν κύνα. Canis in his mythis nulla est memoratio; sed *arietis aurei*, quo immissa sunt odia inter fratres Thyesten et Atreum. Itaque legendum διὰ τὸν κριόν· et erat ille Mercurii munus seu potius dolus: v. Schol. Eurip.

Or. 998. 9. Sed interposita haec est Scholii pars ab alia manu. Nam antiquior grammaticus pergit monere: esse adeo recentiorum figmenta de Oenomao et ariete aureo. Vti paullo ante recte monebatur: ignorare Homerum amores fus, et quae de Argo narrantur, et ad v. 107. ignorare eum odia inter Atreum et Thyesten. Verum omnino hic fabulas nullas respicere putandus est Homerus; sed in regnum successisse Pelopem, huic Atreum, Atreo Thyestem, Thyestae Agamemnonem declarare more loquendi antiquo: Iupiter per Mercurium mittit h. e. tradit sceptrum Pelopi.

'Ex Διός reges esse et imperia, toties ait poeta; nunc copiose declarat, quomodo a Ioue sceptrum traditum per successionem ad Agamemnonem peruenerit: estque adeo hic locus memorabilis moris eloquendi antiquissimi. Est autem ex Homero successio in regnum Pelopidarum sic constituenda, vt Pelopem Atreus, hunc frater Thyestes exceperit; debebat huic succedere filius Aegisthus; sed rediit regnum ad Atrei f. Agamemnonem. Conuenit in potioribus Thucyd. I, 9.

Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσει Agamemnon. Quam late *Argos*, quatenus in Agamemnonis ditione fuit, pateat, petendum est infra ex vss. 569 sqq. Veteres de tota Peloponneso acceperunt; et in his, vt Etymol. Hesych. et ad eum laudatos taceam, Apollon. Lex. h. v. cum Strab. VIII, p. 568. p. 571 A. cuius longa est de hoc disputatio. Atqui ipsa vrbs, Argos, Diomedi parebat. Videtur adeo dicendum esse, Ἄργος antiquiore loquendi vsu, regnum Argiuum, quale inde a Persidis et ante Persidas fuit, declarasse, adeoque magnam Peloponnesi partem, inque hac Mycenas, Tirynthem, nomen illud complexum esse; inde factum, vt etiam hoc tempore, etsi Argos istas vrbes non amplius sub imperio haberet, nomen tamen, τὸ Ἄργος et οἱ Ἀργεῖοι, *Argiui*, ad ista regna aliasque vrbes spectaret, latiusque adeo omnes, qui cum Agamemnone erant, designaret; iidem erant Ἀχαιοί, *Achiui*, nam ex Achaeorum stirpe Argiui erant; etsi et

Iones et Aeoles, etiam Dores, ex Pelasgica stirpe orti, in copiis ad Troiam ductis fuere. Sic et *Danai* commune nomen factum: cf. Strab. VIII, p. 570 C. Ita tandem *quodammodo*, cum Strabone, (VIII, p. 570. 1.) Apollonio Lex. Hesychio, Etymol. et aliis pronuntiari potest, *Argos pro tota Peloponneso* dictum esse apud Homerum; cum saltem potior eius pars Argiuis aliquando paruisset, et ab Achaeis, qui Argos tenebant, incoleretur. Nec tamen, si accurate loquimur, recte aut pro nomine antiquo Peloponnesi, aut pro nomine geographico est habendum Ἄργος. Quam diuersis modis dicatur Ἄργος, docebunt loca sqq. I, 141 *εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιικὸν*, est Agamemnonis ditio, in qua Mycenae erant. In T, 115 Iuno profecta est Ἄργος Ἀχαιικὸν, ad maturandum partum vxoris Stheneli; potest ibi vrbs esse, Mycenis tamen regnauit Sthenelus, dicendumque adeo, esse regionem in qua Mycenae fuere. I, 246 *φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ ἑκὰς Ἄργεος ἱπποβότοιο* est indefinite dictum, ab Vlysse, pro sedibus Achiuorum omnino. Sic O, 372 Nestor Argos commemorat, cum ipse Pylum teneret. *ἐν Ἄργει* Z, 456 vbi Thessaliae fontes memorantur. Ita indefinite positum accipi quoque potest pro ea quam nos Graeciam omnino appellamus, nullo certo respectu limitum: vt modo I, 246 vidimus, et O, 372 et alibi. Secundum haec excusanda est tragicorum licentia, qui Argos vrbem commemorant, vbi Mycenae erant memorandae, v. c. Euripides in Oreste pr.

Tandem de *insulis* quaeritur: Schol. Ven. B. et Eustath. docent alios putasse, fuisse vicos Argolidis *Nesos* dictos, alios de copiis Rhodo, Creta, Aegina et ceteris ad Troiam sub eius principatu ductis accepisse. Ita vero etiam Ἄργος latius de toto exercitu, cuius dux summus erat Agamemnon, intelligendum erit: vt quando ille *μέγα πάντων Ἀργείων κρατέειν* dicitur. Possis de insulis sinus Argolici cogitare; verum sunt illae paucae et exiguae; et ipse Homerus ait eum classe prae ceteris numerosa valuisse atque etiam Arcadibus naues praebuisse

inf. 620. vnde apparet plures insulas sub eius ditione fuisse, etsi, quae illae fuerint, ignoratur. Ad hunc quoque modum Thucydides indicat: lib. I, 9.

EXCVRSVS II
ad B, 718.
de N ἐφελκυστικῷ.

Non iam de iis quaeritur, quae omnino de litterula hac adiecta tradita sint aut tradi possint, verum de vsu eius vero ac certo in Homericis. Vsum eius maxime per grammaticos increbuisse, satis constat, ita vt in serioribus scriptoribus et in codicibus nullo cum iudicio, nulla certa regula, Nῦ addatur, etiam ante consonam, vel omittatur.

Codicum omnino fides et vsus in his est nullus; nam etiam optimi, in ipso Homero, ita variant, vt satis appareat, librarios nihil certi habuisse, quod sequerentur; itaque nec digna haec habui, in quibus enotandis operam perderem. Ernesti quidem MStum Lips. certam legem sequi putabat; at MSti fidem eleuant ipsa ea exempla quae adscripsit. Nec aliud iudicium de Veneto, Leidensi, Townleiano alioue codice ferri posse, docet ipsa variationis vsus; etsi mirus interdum omnium codicum consensus est in Nῦ modo adiectum modo omissum, plerumque male et contra euidentem rationem; paucis in locis recte vt B, 671 ἄγε τρεῖς, non ἄγεν esse scribendum, et 756 ἦρχε Πρόθοος, non ἦρχεν scilicet ante duplicem consonam. Neque aliter rem se habere vidi in grammaticis, vt in Lexico Apollonii.

Cum neque in his neque in grammaticis vlla certa fides sit, varietas et inconstantia vsus in Homero me admonuit, vt regulas circumspicerem, quibus me ipsum regerem in admittendo vel omittendo illo Nῦ; non quasi rem ipsam satis grauem, de qua quaereretur, esse iudicassem, sed, quia molestum est in omni re, certum rerum iudicium si videas tibi haud adesse.

Primo itaque loco de diuersis τοῦ Νῦ vsibus quaerendum esse vidi, et tum demum constitui posse, quid in Homero sequendum sit. Interponendi autem τοῦ Νῦ rationes esse possunt plures: primo, vt euitetur hiatus, ante vocalem seu in medio versu: vt, τόξ' ὤμοισιν ἔχων, seu in fine versus vocali sequente in alterius versus capite; vt ἄϊδι προΐαψεν — ἡρώων. tum vero, ad syllabam breuem, in ε vel ι exeuntem, producendam, positione illata: ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων. et στήθεσσιν λασίοισι. Idque fieri potest aut in caesura, vt in exemplis iisdem, quod nunc ita regnat, vt etiam in vitio habeatur, si Νῦ in similibus locis aut exciderit aut defuerit, *) aut extra caesuram et in thesi: vt Α, 450 τοῖσιν δὲ Χρύσης. 459 Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον — Δ, 181 σὺν κεινῇσιν νηυσίν. **)

Occurrit quidem et alius vsus τοῦ Νῦ extra syllabae producendae necessitatem, et in locis, in quibus syllaba sua iam natura producta est; vt, cum scribitur: φαίης κεν ζάκοτον. Aut, quod saepe fit in versus fine: ἄλγε' ἔθηκεν Πολλὰς δ' — Atqui vltima iam per se pro longa habetur. Hunc quidem vsum prorsus esse reiiciendum in aperto est. Quaerendum adeo est tantum de ceteris.

Vt Νῦ interponatur hiatus cauendi caussa, iustissima omnium videtur esse ratio. Quid enim auribus molestius esse potest, quam binae vocales excipientes se nulla interiecta consona! Itaque, vt ceterae linguae, graeca quoque lingua non vno modo auribus consulit, inprimis per elisiones, tum per Νῦ interiectum. Cum Ionum aures constet fuisse mollissimas, probabile fit, eos ab priscis inde aetatibus inuento hoc vsos esse. Atqui

*) V. c. eius generis loca multa in Orphicis corrigit Schrader in Emendat. praef. Barnes vero etiam gloriatur passim, omnibus in locis se illud Νῦ inseruisse.

**) Excutiat, qui volet, plura loca, Α, 66. Β, 786. Δ, 97. 270. 289. Ε, 870. 887. 510. Ζ, 143. Η, 259. 347. Θ, 433. Ι, 598. Κ, 170. 518. Λ, 134. Ο, 197. Ρ, 705. Σ, 123.

Herodotei libri et Hippocratis docent, quod vix expectes, illud Nῦ omnino ab iis abesse. *)

Quae cum ita se habeant: putes forte iure te statuere, multo minus ab antiquiore poeta vsum τοῦ Νῦ expectari posse; eumque adeo debere omnino ab Homericis carminibus exulare, si antiqua facies iis restituenda sit; adeoque recte scribi v. c. Λ, 67. 68 οἱ δ' ὥστ', ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισι Ὄγμον ἐλαύνωσι, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν. Neque est quod reponas, nisi forte hoc, Nῦ illud non quidem scribi; in recitatione tamen et elocutione interponi solitum, ita vt οἷσι ἀνάγκῃ pronuntiaretur οἷσιν ἀνάγκῃ, etsi scriptum hoc non esset; quemadmodum in litteris geminandis idem euenisse constat, vt produceretur syllaba duplicata consona pronuntiando non scribendo: vt in τὸν δὲ κατ' ὄσσε Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος scriptum est ἔλαβε. οἵῃ δ' οὐκ' ἔρεξε, vbi nunc ἔρρεξε. Hoc enim nisi statuas, repugnat in relinquendo concursu duarum vocalium diligens obseruatio summi studii, quod Homerus adhibuit in euitando hiatu: ita vt omnino nullus occurrat, qui tolli nequeat legitimis modis. Supererat vnum hiatus genus, cui medela nulla erat, quod tamen et ipsum sublatum obseruato vsu τοῦ digamma millenis in locis videbimus. Herodoteus igitur Ionismus, vt in multis aliis, ita in omissione τοῦ Νῦ, est diversus ab Homerico; quod alio loco diligentius declaratum dabo. Valde enim haec inter se variant; non occurrunt in Homero similia Herodoteis οὐκ ἥκιστα. κατήμενοι. ἀπιέντες. ἐπεξῆς et al.

Restat alterum genus, quo producitur syllaba breuis in fine ante consonam, dum consona Nῦ breui isti syllabae adnectitur. Quod cum fiat aut in syllaba quae arsin habet seu in caesura, aut in syllaba, quae ictum non

*) Etsi et in his, maxime in prioribus libris, incuria multa reliquit, vt statim in Herodoti pr. τὰ δὲ βαρβάροισιν ἀποδεχθέντα. pro — σι. et mox οἰκέουσιν αὐτίκα et μαχέσθαι ἐπιθέσθαι.

habet, ſed in theſi eſt: in priore genere inutilis prorſus eſt paragoge illa τοῦ Νῦ. Nam ſyllaba illa ipſo tono producitur: ἐν νηυσὶ κέαται — quorſum adiicias Νῦ: ἐν νηυσὶν κέαται? Non male itaque viri docti, quos Wolfius iam ſequutus eſt, eiecerunt Νῦ in hiſce locis. Facere idem iuſſit nuper Wakefield ad Eurip. Herc. fur. 22. ſicque alii; idque et ipſe ſequutus ſum. Erneſtius primo incertus haerebat; mox vidit melius Νῦ in his abeſſe; at in altero genere difficilius eſt iudicium: ſic B, 786 Τρωσὶ δ' ἄγγελος ἦλθε, neceſſario videtur requiri Τρωσὶν δ' ἄ. Λ, 315 ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἕλῃ — etſi hic τὸ ν duplicari poterat pronuntiatione. Et forte a ſimilibus locis progreſſus vſus τοῦ Νῦ omnino inualuit.

Veniunt in hunc cenſum voces nonnullae in ε exeuntes, quae et — εν pronuntiantur: vt πρόσθε et πρόσθεν, vt N, 157 Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχε — poſſit et πρόσθε ſe hic tueri, at Γ, 317 recte: Ὁππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη — ἔντοσθε et ἔντοσθεν, νέρθεν et νέρθε, ὄπισθεν et ὄπισθε. ſic alia. Porro ὔμμι et ὔμμιν, ex ὑμέσιν. neque alio loco habeo τὸ ἐγὼν quod ante vocalem ſubiici ſolet, καὶ γὰρ ἐγὼν οἶκόν δε — manifeſte ex interpolatione; nam fuit εγω ϝοικονδε.

Attamen etiam in his ipſis non vbique regulae parere licet. Quod vix expectes, in ipſa caeſura ſunt innumera exempla, quae vetare videntur morem reſecandi τὸ Νῦ per ſe inutile ad ſyllabam producendam: Scilicet aurium iudicium, noſtrum vtique; nam an veterum Graecorum γνησίων idem iudicium fuerit, quis aſſeuerare auſit? ſuadet ſaepe in his contrariam viam. Sic in particulis cum ipſa voce in eandem vocalem exeuntibus A, 333 αὐτὰρ ὁ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσί, φώνησέν τε. Si ſcribas φώνησέ τε, ingratum erit ad aures. K, 374 ὁ δ' ἄρ' ἔστη τάρβησέν τε. 502 ῥοίζησεν τ' ἄρα — A, 139 ὁ δέ κεν κεχολώσεται —

Sin eſt ſyllaba in theſi, multo minus aequo animo feras Νῦ ſublatum. Sic, quod toties occurrit, τοῖσιν δὲ — et A, 498 εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην — Γ, 349 οὐδ' ἐῤ-

ῥῆξεν χαλκὸν — K, 518 ὦρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον, nolis admittere ὦρσε δὲ Θρ. Habet hoc ipſum mſ. Lipſ. et addit Erneſti, bene! velim audire, quo iure? niſi dixeris, tum pronuntiatum eſſe δ geminato, ὤρσεδδε Θρ. Multa huius generis occurrunt; quorum magnam partem et ſimilia alia videbis a viro doctiſſimo Hermanno collecta de Metris Gr. p. 70 ſq. quae ad negligentiam priſcorum poetarum cum ipſo forte referas, etſi ſunt in iis plura, quae aliam rationem, quo ſe tueantur, habent. Nam multa ſunt quae digamma excipit, vt γαῖαν ὀδὰξ εἷλον, πρὶν Ἴλιον ἐξαλαπάξαι X, 17. fuit πριν ϝιλιον. et σὺ μὲν τέξον οἶδα fuit ϝοιδα et al.

Quid tandem de iis locis pronuntiabimus, in quibus illud εν in fine vocis ipſo tono producitur ante vocalem: Γ, 35 ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειάς. Quam durum eſſet, — σε ω — ſpondei loco efferri!

Secundum haec concedendum eſſe videtur: Homerum etſi Ionem aliud aurium iudicium ſequutum eſſe, quam Herodotum, et hiatus euitaſſe interpoſito N. Non ignotum hoc iſti aetati fuiſſe colligo etiam ex his: Non reſpuit Homerus ἦν. ἔην. Atqui hoc natum ex ἦον, ἦες, ἦε, et ἦεν. Sic in ἤσκειν laudat Etymol. Jl. Γ, 388 ἤσκειν εἴρια καλά — ductum ab ἤσκεον, ἤσκεες, ἤσκεε et ἤσκεεν, ἤσκειν. Eſt Jl. X, 349 εἰκοσινήριτ' ἄποινα, vbi ν interpoſitum eſſe poſt εἴκοσι apertum eſt, obſeruant quoque Schol.

IN LIBRVM III. ILIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

Ex Metaphrasi graeca Iliados liber III. pro specimine excusus extat in Villoisoni Prolegom. ad Apollonii Lexicon, et inde recusum ex parte a Th. Burgess. in Initiis Homericis. Cognoui vsu, esse eam recentissimi auctoris, nec vsum eius vidi esse vllum ad criticam, exiguum ad verba interpretanda.

1. αὐτὰρ. Nunc ad h. v. grammatici, et ex iis Etymol. disputant de αὐτὰρ, quod saepius iam, primo A, 51 occurrerat: Scribi vulgo αὐτὰρ exemplo Callimachi; esse tamen vere αὖταρ. (est sane ex αὖτ' ἄρα. etsi grammatici ex ἄταρ factum volunt.) Vis particulae est eadem, quae τοῦ δέ. vt iam Apollon. h. v. κοσμεῖσθαι esse poetae quod τάσσεσθαι seriore vsu, obseruant Schol.

ἕκαστοι. siue pro ἑκάτεροι, Troiani et Achiui; vt I, 180 δενδίλλων ἐς ἕκαστον. siue singuli, secundum suam quisque tribum ac populum. Schol. br. B. L. Scilicet iungendum ἕκαστοι ἅμα σὺν ἡγεμόσι. ἢ πλῆθος μετὰ τῶν ἡγεμόνων, ait Eust.

2. Versum Strabo recitat XI, p. 860. vbi docet Τρῶας vniuerse, etiam sociis adiunctis, dici. De clamore Troum cf. ad Il. N, 41. et Apollon. in ἄβρομοι.

κλαγγῇ, σὺν κλαγγῇ, μετὰ κλαγγῆς. auctor de Hom. poesi §. 10 τῶν ἀσυντάκτως Φερομένων παμμιγεῖς Φωνὰς hoc versu declaratas ait. τ'. post κλαγγῇ passim excidit, vt in Eton. Townl. Mosc. 1. ὄρνιθες ϝῶς Bentl. sed v. inf. ad 196. De notissima hac anastrophe, quam Ionum

propriam esse volunt, v. Koen. ad Corinth. p. 210. γ' ὡς interpolate Mosc. 3.

3. ἠΰτε pro ὡς, ὡσεὶ, καθάπερ, vulgo accipitur. Ita vero multo impeditior est structura, vt suspicari adeo possis, non ab eodem ingenio profecta esse omnia; sed accessisse vs. 3. tum 4—7. Videtur sane alter τοῦ ἠΰτε significatus, ὅτε accommodatior esse. *Troiani incedunt cum clamore, vt alites, quando gruum clangor oritur in aere.* pro vulgari: ὡς ὄρνιθες, γέρανοι, ὅτε αὐτῶν κλαγγὴ γίνεται. Interponitur versus 7. ἠέριαι δ' ἄρα ad amplificandam narrationem; non autem respondet τῷ αἶψα. De ἠΰτε, εὖτε, v. mox ad v. 10.

οὐρανόθι πρὸ, antiquo sermone cum vi, ἐξ οὐρανοῦ, ex aere, πρὸ, εἰς τὰ πόῤῥω, propagato quasi sono. Sic Θ, 557 de ignibus qui conspicui erant Ἰλιόθι πρό.

Ceterum huic versui appicta ⸖ quae ad οὐρανόθι πρὸ spectat, ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὰ νέφη τόπου. Appictus et asteriscus ⁜ sed Scholion excidit.

Grues sub hiemis aduentum ad plagas australes festinare, nota res est; nec minus nota fama vetus, adventantes eos pugnam facere cum Pygmaeis: de quibus multa sunt disputata. Ad Nili fontes et lacus eos collocat Aristoteles H. An. VIII, 15. quem Aelianus H. An. II, 1. III, 13. sequitur cum aliis, saltem in eo, quod ad gruum profectionem spectat; alii cum Ctesia eos in India collocant v. Plin. VI, 30 s. 35. p. 345. VI, 19 s. 22. p. 319. X, 23 s. 30. VII, 2 p. 373. quae in vltimo loco de insidentibus arietum caprarumque dorsis apposita sunt, ex Hecataeo petita esse, patet comparatis Scholiis A. B. L. ad vs. 5. Quod apud Eustathium ex aduerso Thules in Anglia (ἔνθα τὰ Ἰγλικὰ) collocantur Pygmaei, serioris aeui et mirum commentum est. Volatum gruum vulgo aiunt inde a regionibus borealibus supra Pontum Euxinum fieri, pro quibus Thraciam et Scythiam memorant alii.

At in Homero nihil est definite dictum, nec de locis, vnde veniant grues, nec quo tendant: πέτονται ἐπ'

Ὠκεανοῖο ῥοάων· quo nomine omnino extrema plaga australis designatur, secundum notitias terrarum istius aevi. Nec in Homero de Pygmaeorum corporibus quicquam additur: ita vt ex etymo vocis Πυγμαίων reliqua de corporis exiguitate figmenta ducta videantur, vt tamen fama subesset de certo hominum genere in locis supra Aegyptum. Tentyritae ap. Plinium VIII, 25 f. 38. similes corporum habitu sunt, crocodilis tamen infesti; visuntur iidem in musiuo opere Praenestino in Barberinorum domo, et in basi Nili in Museo Pio Clementino. De simiis Vrangutang cogitarunt alii. Homerus tamen hoc tantum narrat: grues versus austrum volare ibique Pygmaeis pugnam et caedem inferre: reliquas fabulas attexuere seriores, vt factum est in aliis innumeris. Deducta res est ad scriptores rerum naturalium; qui ad genus hominum corpore pusillo in terris australibus haec referunt; constat enim tribus ac populos pusillos et extitisse olim et adhuc existere: de quibus notae sunt disputationes Buffoni et aliorum: cf. Camus Notes sur l' hist. des Animaux d' Aristote To. II. p. 398 sq. Aristoteles ipse genus hominum pusillo corpore, cum equis pusillis, in cauernis degens (τρωγλοδύται δ' εἰσὶ τὸν βίον) asserit. Omnino τὴν μικροφυΐαν τῶν ἐν Λιβύῃ φυομένων locum dedisse fabulae de Pygmaeis suspicari licet cum Strabone XVII, p. 1176 D. A figuris hieroglyphicis fabulam nuper petiere viri docti, aut ad πήχεις, cubitos, Nili retulere; amne enim iam decrescente sub Nouembrem grues adueniunt, et semina in agrum iacta depascuntur.

4. 5. 6. versus a Strab. I, p. 60 A. excitantur, vbi hinc docet, per omnem australem oram Oceano cinctam Pygmaeos fingi habitantes. Immo nullo loco definito poeta haec scripsit. Locum ante oculos habuere multi, inque his primus Herodot. II, 23.

4. ξ— quod χειμῶνα non hibernum tempus; ἀλλὰ τὸν χειμερινὸν τόπον τῆς Θρᾴκης (eadem in Suida. τὰ τῆς Θρᾴκης χειμέρια est ap. Eust.) dixit; „non enim hie-

me grues fugere, sed hieme instante." atqui sic fugiunt, anteuértunt hiemem: vnde ex gruum volatu aduentus hiemis colligitur. cf. Hesiod. Ἔργ. 448 sq. De gruum migratione in terras calidiores disputarunt iam veteres: v. Aelian. H. Anim. II, 1. III, 13. et ib. laudd. φύγον est pro φεύγουσι. Eurip. Hel. 1497 ὄμβρον λιποῦσαι χειμέριον dixit ad Homeri ductum. — ἀθέσφατον, πολὺν, iam Apollon. h. v.

5. ⸓ quod ἐπ' Ὠ. ῥοάων dictum pro εἰς ῥοάς, notat quoque Suidas. addit Schol. Ἀττικῶς. scilicet serius videmus ab Atticis hunc loquendi morem esse frequentatum. ποτῶνται ant. edd. Strabonis l. c. Bentl. huc vocat Hesych. ποτῶνται, πέτονται. Eadem vox erat sup. B, 462 ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται. Est tamen πέτονται etiam in Schol. ad Arati Diosem. 279. Aristotelem et Strabonem exscripsit Eustath. De forma ῥοάων monent Scholia ad T, 1.

6. ⸓ propter reconditam fabulam. Desudant grammatici in etymo Πυγμαίων. Etiam Apollon. Lex. h. v.

7. ἠέριαι veteres non acceperunt *in aere, ex aere;* sed, quod mireris, Schol. br. ἐαριναὶ, Apollon. Lex. h. v. Scriptum hactenus esse debuit ϝηαριναι. nam ϝεαρ ϝηρ. At αηρ ηεριος. πρωϊναὶ, ἑωθιναὶ, nec aliter Etymol. h. v. θαμὰ pro θ' ἄρα Vrat. a. a pr. m. Versus aberat a cod. ed. Vindob.

8. Versus ap. Strabon. l. c. p. 860 et ap. Gellium I, 11. qui Achaeos *mentium animorumque conspiratu tacito nitibundos* contorte interpretatur. μένεα, μένος, πνέειν, *spirare virtutem animi,* vultu et habitu oris prodere. Et θυμῷ vel ἐν θυμῷ poeta solet antiquo sermone adiungere τῷ μεμαώς. nec σιγῇ μένεα πν. sed ἴσαν σιγῇ.

10. ⸓ Haud dubie stigme respicit τὸ εὖτ' ὄρεος, de quo multa in Schol. A. ex Didymo, saltem partim; add. Etym. h. v. Primo scriptura variauit. Aristarchi lectio est, quam vulgo habemus. At in nonnullis ἐκδόσεσιν, vt in Chia, Massiliensi et aliquot aliis ἠΰτ' ὄρευς (non

ἠΰτε ὄρευς;) contra quod obseruat grammaticus, sollenne esse Homero ὄρεος efferre, non ὄρευς. Altera obseruatio est de significatu vocis εὖτε· est illud et pro ὡς, (καθάπερ, ὃν τρόπον) vt Il. T, 386 τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίνετο. et pro ὅτε frequentatum, vt Λ, 734 εὖτε γὰρ ἠέλιος Φαέθων et Od. N, 93 εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε. (Extant nunc haec in vulgaribus libellis) εὖτε, ἡνίκα Apollon. Lex. h. v. Iam h. l. qui pro ὅτε dictum accipiebant, locum sic constituebant: *quando Notus nebula inducit montem — tum*, τότε ἐπὶ τοσοῦτον δύναταί τις βλέπειν, ὅσον ἐστὶ λίθου βολῆς διάστημα. (quod fieri non potest, cum in poeta sit copula: τίς τ'.) at qui pro ὥςπερ acceperant, idque melius, apodosin faciebant ὣς ἄρα v. 13. Interpretamentum ὥς τ' ὄρεος est in cod. ed. Vindob.

ὀμίχλην recte scribitur cum parte codd. et edd. Flor. Aldd. etiam Turn. quia sic Ionice scribitur, et supra A, 359 iam lectum fuit ἠΰτ' ὀμίχλη. Discesserat ab vsu hoc et aspere scripserat Clarkius, secundum Cantabrig. ed. sicque erat in ed. Rom. ex vulgari ratione, quam et Suidas retinet in hoc versu cum Schol. Aristoph. Respexit ad h. l. et mediam in ὀμίχλην corripit Quint. Smyrn. II, 470. 474.

11. ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω. — quod nonnulli scribunt ἀμείνων. quo sensu, non adiicitur: forte vt absolute interposita sit enuntiatio: (κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνων sc. ἐστὶν ἡ ὀμίχλη) Etiam quae sequuntur in Scholio A. sunt turbata. At tenendum ἀμείνω. οὐκὶ φίλην irrepsit in Ald. 2. hinc in alias. οὔτε vn. Vindob.

12. τίς τ' ἐπὶ (potius ἔπι) λεύσσει diuisim scriptum habuisse br. Schol. suspicatur Barnes. Potest videri praeferendum ὅσον τ' ἔπι pro ἐφ' ὅσον. sicque scriptum in Ven. B. Occurrit tamen et alibi ὅσον omisso ἐφ'. Similis ambiguitas inf. K, 351 ὅσον τ' ἐπίουρα πέλονται. Ceterum in λᾶαν ἵησιν nihil monitum video de prosodia vocis λᾶαν, vnde vltima corripi potuerit. Non enim esse potest ex λᾶας in prima, vnde fit λάαν. nisi ad dorica

confugias. Videtur forma λᾶς, λᾶος in tertia, quae et λᾶας est, facta ex λάυς vel λάϊς, vnde λᾶϊν, λᾶν et λᾶαν. λεύθει et λεύσσει v. ad A, 120.

13. ÷ quod non dicit: ὑπὸ ποδῶν ἀέλλης, sed κονίσαλος ἀέλλης, ἀελλώδης. Haeserunt adeo veteres in voc. ἀελλῆς, quod pro secundo casu ab ἄελλα, *procella,* acceperunt. Addunt B. et L. Aristophanem scripsisse κονισάλου ὤρνυτ᾽ ἀέλλης (ita haud dubie ἄελλα ille legere debuit. ἀέλλη scribere non potuit, quoniam hoc in vsu Homerico non fuit. Nam inf. Π, 374 ὕψι δ᾽ ἄελλα σκίδνατο.) quae interpolatio est; etsi Bentleium video hoc probasse; at ἀελλῆς, adiectiua forma agnoscunt grammatici, Apollon. Lex. h. v. καὶ ὁ κονιορτὸς ἀελλώδης ἀελλῆς, οἷον (οἷος) ἄν τις ἀπὸ τῶν ἀελλῶν γένοιτο, laudato hoc versu, item Etymol. At Hesych. est corruptus.

κονίσσαλος vulgo editum; κονίσαλος scribunt veteres: Schol. Etymol. Hesych. Ven. Lips. Townl. vt taceam recentiores codd. Sic et aliis locis, E, 503. et habet rationem, quia κονίω, κονίη, productam habent penultimam.

16. Τοῖσιν putatur Eustath. legisse pro Τρωσὶν p. 374.

17. παρδαλέην — sic codd. etiam Ven. cum edd. Ap. Apollon. Lex. h. v. obseruatur quod παρδαλέην scribitur, (etiam K, 29.) Alii alia commenti sunt: v. ap. Eustath. ad Φ, p. 1251, 54. Aristarchus πάρδαλις vbique scribebat: v. ad N, 103. P, 20. Φ, 573. Faciunt scilicet grammatici veteres discrimen, vt πόρδαλις sit mas, πάρδαλις femina. v. Villois. et Toll. ad e. l. Quo ipso efficitur, vt nec liceat vbique scripturam constantem seruare.

18. ÷ et in Schol. ÷ in αὐτὰρ ὁ δοῦρε omiserunt ὁ Aristarchus, Aristophanis et Callistrati editio, et fere sic meliores, et Ixion ἐν τῷ ά πρὸς τὰς ἐξηγήσεις. Accensendus quoque Zenodotus (vnde ÷ appicta). Defendit tamen τὸ ὁ Schol. A. tanquam vere Homericum; et recte. Laudat quoque (ex pluribus) exemplum Od. I, 372—4. Accinunt B. L. et laudant Il. Π, 466. 467.

19. — 20. — vterque ἀθετεῖται. nam qui pardi pelle indutus eſt et arcu inſtructus, non facile pronocabit alios ad pugnam; abſurdum quoque, eum omnes prouocare. Zenodotus cum his etiam ſuperiorem 18. damnabat: quippe ſine his iunctura laborantem. (hoc eſt puto: Ζηνόδοτος δὲ ἠθέτηκε τοῖς ἑξῆς οὐ συντιθέμενον) Retulerunt alii inter ζητήματα in Sch. A. B. L. et br. ad 22. Reſpondebant ad haec alii: αὐτὰρ ὁ δοῦρε ſupplendum eſſe ἔχων· (quod ieiunum foret.) *Prouocaſſe* autem eum fortiſſimos ex Achiuis *non verbis*, (cf. ad Π, 657.) ſed *ſpecie*, quam prae ſe ferebat, et oſtentatione, vibrata haſta; aut etiam poetam voluiſſe Paridi ridiculam perſonam imponere. Fatendum eſt, ſine his verſibus et perſonam Paridis et reliqua ſibi melius conſtare videri. Si tamen Paridi eam perſonam induere placuit poetae, nec id ratione caret. cf. Not. ad v. 59. et Clark. ad v. 19. Ad hos verſus videntur ſpectare verba v. 44 φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι.

20. δηϊοτῆτι penultima circumflexa. qua de re ſaepe monent grammatici, deque ea actum erat ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ (Herodiani). Euſtathius controuerſiam pluribus locis repetit, et plurimos acriter contendere ait, vt ſcribatur δηϊότης, vt κακότης, φιλότης.

22. μακρὰ βιβῶντα. Huc vocat Bentl. Heſychii: βιβοῦντα, διαλαμβάνοντα pro βιβῶντα, διαβαίνοντα. Inf. 5. 1 eſt ὕψι βιβάντα. vbi v. V. L. Occurrit tamen quoque μακρὰ βιβῶσα Od. Λ, 538.

23. Haeſerunt grammatici in σώματι. (cf. Sch. br. A. B. L. et Euſt. h. l. et alibi, vt p. 666, 24.) quod Homerum non niſi de cadauere dixiſſe obſeruarunt: (v. l. et H, 79. Σ, 161. X, 342.) vt contra δέμας ſemper de viuo. Obſeruatiuncula eſt Ariſtarchi: v. Apollon. Lex. in σῶμα, ſaepe a grammaticis repetita: v. c. in Cod. Leid. ap. Valken. Diſſ. de Scholiis p. 121. Iam autem alia eſt obſeruatio, leonem cadauer non attingere. Rem itaque ſic expediunt: eſſe σῶμα feram, quam aut ipſe leo aut venator modo ante necauerat: nec hoc male. Quod

ad rem attinet, tradunt naturae animantium periti, praeferre leonem praedam recentem, nec nisi fame adactum cadauer attingere; Aelianus vtique de N. A. V, 39 narrat, leonem praedae partem tanquam penu recondere, verum tanquam obliuione vel contemtu negligere, et aliam praedam circumspicere; εἰ δὲ μὴ, ὡς ἐπὶ οἰκεῖον θησαύρισμα παραγίνεται. Id quod cum eo conuenit, quod vulgo dicitur cadauere non vesci, nisi quando praeda recenti potiri omnino non licuerit. Cum adeo h. l. adiiciatur πεινάων, potest recte de cadauere accipi: adiicitur vs. 25 εἴπερ ἂν pro κἂν: vnde et σεύωνται, non σεύονται, etsi hoc desiderat Bentl. Nec aliter Apollon. Lex. in σεύας acceperat: nam: σεῦαν (Od. Z, 89.) ἀπεσόβησαν. καὶ τὸ, εἴπερ ἂν αὐτὸν σεύωνται, σοβῶσι μεθ' ὁρμῆς. οὕτως καὶ Ἡλιόδωρος. Minus enim commode, cum σείωνται sit, in praesenti, non in praeterito, accipias pro *si quando*, vt v. c. est Il. A, 580. vt caussa famis reddatur. μάλα κατεσθίει quod Aristot. H. A. VIII, 5 τῇ βρώσει χρῆται λάβρως καὶ καταπίνει πολλὰ οὐ διαιρῶν. ἐχάρη post ὡς ἐνόησεν. alibi promiscue ponit poeta aoristum primum et imperfectum. v. c. K, 516 sq. 520 sq. O, 679 et 685.

24. ἄγριον αἶγα, esse αἴγαγρον dictum obseruat Apollon. Lex. h. v. quaerendus ille est in iugis Asiae. Disputat de eo Koeppen ad h. l.

26. αἰζηοὶ ex Eust. p. 376 laudat Barnes. quia et habetur αἰζηιός. Haec Apollonii Lexicographi sententia fuerat ap. Etymol. h. v. nam in Lexico non legitur: vbi v. Villois. ad hanc vocem.

28. ÷ Zenodotus ἀλείτας scripserat, τὰς ἁμαρτίας accipiens: quod nescio an hoc sensu dici potuerit; et forte iniuriam faciunt grammatico, qui pluralem posuerat, qui habetur Od. Υ, 121 φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας, ex ἀλείτης. Recte Etymol. ἀλείτης σημαίνει τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ ἄδικον. Schol. br. ἐχθρόν. hoc ex contexto. ἀλίτην legerat Apollon. Lex. h. v. inuito metro: quam vocem etiam Etymologus memorat. Tum τίσασθαι vulgo editum: τίσεσθαι iam H. Steph. maluerat; et occur-

rit id inf. 366 ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος. Temperat tamen ſibi, quia etiam Od. Υ, 121 φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας legitur. Scilicet eſt haec ambigua ſcriptio aoriſti et futuri innumeris in locis a doctis viris notata. In noſtro loco autem vel propterea putare potes nihil ſatis firmum te habere, quia τίσασθαι toties in Homero occurrit, vt B, 356. Neque adeo iuuat Etymol. qui τίσασθαι τιμωρήσασθαι habet et bene illuſtrat. Enimuero τίσεσθαι grammatica ratio poſtulat et vſus Homericus poſt ἐφάμην, *putabam, ſperabam.* Od. P, 41 ἦλθες — οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε ὄψεσθαι ἐφάμην. Ξ, 481 ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔμπης. cf. N, 357 et al. Jl. E, 190 καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν. Θ, 498. 9 νῦν ἐφάμην — ἄψ ἀπονοστήσειν. M, 165. 6. O, 251. Ergo nullus dubitaui τίσεσθαι h. l. reponere, quod et Venetus habet; idque inf. v. 366 retinendum, et φῆ — τίσεσθαι recte Od. Ω, 461.

29. χαμάζε multi. De accentu v. Euſtath. p. 377.

31. ꞩ quod κατεπλήγη non κατεπλάγη. Scilicet, quod iam ab aliis notatum, Attici ἐπλάγην penultima breui, Iones ἐπλήγην efferunt: quod ſingulare huic verbo eſſe ait Clarke. Multo magis argutum eſt, quod Etymol. in πέπληγε notat: ἔπλαγον ἐπὶ τοῦ ψυχικοῦ πάθους, ἐπὶ δὲ τοῦ σωματικοῦ διὰ τοῦ η. poetam dixiſſe κατεπλήγη, et, ne ad corpus referamus, adieciſſe φίλον ἦτορ. Quidni ſtatuamus, fuiſſe antiquam formam πλήγημι, ἐπλήγην. qua Homerus vtitur h. l. et alibi, vid. N, 394. Π, 403. κατεπλάγη etiam in libris occurrit, vt in Vrat. b.

32. κῆρ' ἀλεείνων, ἐκκλίνων καὶ φυλασσόμενος Apollon. Lex. h. v.

34. βήσης Townl. vt iam B, 532 vidimus. at βήσσης' Cant. ἐν βήσσῃσιν Euſtath. p. 377. hoc non male, vt apodoſis fiat excluſo τε· ὡς δ' — ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα. Apud Clement. Alex. Coh. p. 37. vbi vſſ. 33. 4. 5. adſcripti ſunt, eo alludit lectio vitioſa: ἐν βήσσῃσιν; ὑπό τε τρόμος —

35. ἄψ δ' Εaton. εἷλε παρειάς. Lectum olim παρειά, quod et Ven. habet. v. Etymol. h. v. et Schol. A. tuetur exemplis πλευραὶ et πλευρά. Addit idem φασὶ μὲν Ἀρίσταρχον καὶ Ἀριστοφάνην γράφειν παρειὰς σὺν τῷ σ. ἐπειδὴ καὶ παρειάων ἁπαλάων λέγει. Aduerfantur Schol. B. et L. Ἀρίσταρχος οὐδετέρως. ἔν τισι δὲ θηλυκῶς. Similia Euft. affert. Ergo hoc vnum conftat diuerfas olim lectiones fuiffe. Conf. ad X, 491. Vocem ὦχρος, ὠχρίασις fatis illuftrant grammatici inde ab Apollon. Lex. h. v. Quod in ἀνεχώρησεν vltima per ν ante vocalem producitur, notabile. v. Excurf. ad B, 718.

36. ※ ⟜ Stigme refpicit voc. ἀγερώχων et afterifcus idem voc. h. l. de Troianis, nec tantum de Rhodiis (B, 654. vt nonnulli ftatuiffe videntur) dictum. Mira grammatici comminifcuntur de etymo vocis: v. Euft. Schol. A. B. L. Apollon. h. v. e quo faltem tenendum hoc: dictum vulgo in vitium, Homero effe in laude habitum: τοὺς ἄγαν ἐντίμους, laudato h. l. et B, 654. aut vt Sch. B. L. σεμνούς, μεγαλόφρονας. At Sch. br. αὐθαδῶν. ὑβριστῶν, reddunt. αὔτις variant et hic.

38. De αἰσχροῖς ἐπέεσσι cf. ad Z, 325.

39. Δύσπαρι. Varie vocem interpretantur, fcilicet ex etymo et ad analogiam. Vt δυςηχής, δύςποτμος et alia. Schol. A. cum ceteris fere: ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένε Πάρι. κακὲ Πάρι. καὶ Ἀλκμάν φησι· „Δύσπαρις, αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείρῃ." Prior interpretatio petita ex κακοΐλιον, οὐκ ὀνομαστήν Od. T, 260. 597. Ψ, 19. — δύςπαρι, δυςώνυμε. κακῶς παρωνομασμένε Apollon. Lex. et Hefych. in quo et alia gloffa: ἐπὶ κακῷ Πάρις κληθείς. add. Suid. atqui hoc alienum a re: nulla enim aut bona aut mala notio ineft voci Paridis. Nifi forte Etymol. habuit, quod fequeretur: Πάρις, παρὰ τὸ παριέναι τὸν μόρον τουτέστιν ἐκφυγεῖν τὸν θάνατον· effet adeo: infeliciter, qui cum malo aliorum mortem effugifti. Addunt fimile δυςελέναν ap. Eurip. Or. 1391. Idem Hec. 945 αἰνόπαριν βούταν. Videtur verum effe: *exitiofe, calamitofe Paris.* Similis vfus eft compofitorum per α,

vt apud Sophoclem El. 492 ἄλεκτρα, ἄνυμφα, ἐπέβα μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήματα, h. γάμος δύςλεκτρος καὶ δύςνυμφος, pro κακόνυμφος.

εἶδος ἄριστε in obiurgatione iterum videbimus N, 769. P, 142.

γυναιμανὴς esse potest vel ὁ τὰς γυναῖκας ὡς μαινάδας τῇ τῆς ὥρας ποιῶν ἀπάτῃ vel ὁ ἐπ' αὐταῖς μαινόμενος. Schol. B. L. et br. cum Hesych. Etymol.

40. ὄφελές τ' erat vulgo editum; recte τ' sustulit Wolf. ad mentem Barn. Bentl. Clark. et Ern. abest τ' in Eust. in Ven. Barocc. At retinet τὸ τ' Dio Or. XI, p. 328 R. vbi hos vss. laudat. Ern. etiam ex Suet. Aug. 65. qui eo saepe vsus esse fertur, laudat inuerse dictum: αἴθ' ὄφελον ἄγαμος τ' ἔμεναι ἄγονος τ' ἀπολέσθαι. Bentleius hunc ordinem tanquam naturae consentaneum, cum ἄγονος acciperent, *sine liberis*, praeferebat. Idem coniecerat ἄγυνος. Hesych. ἄγυνος, ἀγύναιος. Cur τ' ante ἔμεναι eiiciatur, caussa idonea non est.

Tandem ἄγονος quod proprie est ὁ μὴ γεννῶν, ἄτεκνος, ἄσπερμος. quomodo et Augustus l. c. acceperat, et sic Apollon. I, 684. vbi v. Schol. add. Hesych. h. v. et Maximus Tyr. XXVI extr. vbi alludit ad narrationem ap. Heród. V, 7. Cum tamen huic loco id non satis convenire videatur, accipitur ὁ μὴ γεννηθείς. repetiit idem Eurip. Phoen. 1591. 2. cum interpretatione: ὃν καὶ πρὶν εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν, ἄγονον — vbi cf. Valk. In iis qui ἄγονον, *sine liberis*, acciperent, fuit apud Schol. A. et Eustath. Dionysius Scytobrachion (qui vixit ante Ciceronem et cuius Sueton. Grammat. 7. meminit) isque tradiderat, vere Paridem ex Helena filium Dardanum nomine suscepisse, idemque versum ex Il. I, 455 petitum protulerat post ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι, μηδέ τι γούνασιν οἷσιν ἐφέσσασθαι φίλον υἱόν. Quid hos homines de Critica sensisse putabimus! Volunt quoque Schol. B. et L. esse τὲ, τὲ, pro ἤ, ἤ. Transfert versum ad homines felicitatem in voluptatibus collocantes Maxim. Tyr. diss. IV, p. 60 R.

41. καί κε τὸ βουλοίμην — Refert verba ad Hectorem ipsum Clarke: *Sane ego, istic si essem, mallem id et ipse*, sc. quam vt ego sic opprobrium essem. Enimvero ad Paridem haec spectant: *malim te non natum — quam sic probris infamem.*

42. λώβην ἔμεναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων. Lectio haec ἐπόψιον fuit Aristophanis vt e Schol. B. et C. constat; adde Schol. br. (Eandem amplexus erat Herodianus, vt ex Etymol. discimus.) hoc sensu: κερδᾶναι τὴν ἀπὸ τῆς φυγῆς αἰσχύνην ἐπὶ τῆς πάντων ὄψεως· Aut, vt Eust. τὸν ἐν ὄψεσι πάντων ἀσχημόνως φυγόντα. Proprie ἐπόψιον dici de loco edito. Apud Apollon. est Iupiter ἐπόψιος II, 1126. *inspector*, actiue et Callim. in Iou. 82. Notant quoque grammatici, Aristophanem haud interpunxisse post ἔμεναι, vt iungantur: λώβην — ἄλλων. An ille haesit in vsu casus secundi ἐπόψιον ἄλλων, sitne κατὰ, *inter alios*, an pro ἄλλοις? At alia lectio olim fuit ὑπόψιον· sic Ven. Lips. Mori. Barocc. Vrat. a. b. c. A. Mosc. 1. Townl. Eaton. et e vet. Schol. B. L. Eust. Schol. br. Etymol. edd. Flor. Ald. 1. (mutauit Ald. 2. et Rom.) primoque loco Apollon. Lex. h. v. qui ὕποπτον καὶ ὑποβλεπόμενον reddit. Schol. A. τοὺς ἄλλους ὑφορώμενον, μήπως ἃ δράσεις, πείσῃ. Duriora sunt ap. Schol. B. et L. Melius inter alia Eustath. τὸν ἐπονείδιστον — ὅν τινες ὑποβλέπονται ὑπέδρα ὁρῶντες διὰ τὸ μῖσος. *Aliis adspectu inuisum:* ὑποπτεύεσθαι ὑπὸ τῶν πάντων καὶ μισεῖσθαι ἄξιον redditur ap. Etymol. h. v. qui et alteram lectionem ἐπόψιος memorat et Herodiano tribuit. Necesse vtique est ex ipsa sententia, ὑπόψιον non tam esse suspectum, quam *inuisum*. Lambin. ad Cic. ad Attic. I, 20. emendasse se praetabat ὑπώπιον, eleganter sane, si in seriore Attico scriptore versabatur; non in Homero.

43. καγχαλόωσι. Etymol. hoc loco laudato: τουτέστιν ἐν χαλάσματι ποιοῦσι τὴν ψυχήν. ex etymo, quod et Apollonius probauit. Melius simpliciter χαίρουσι. γελῶσι. Hesych. καγχαλαάσκειν, γάνυσθαι et κεχάρεσθαι iungit Apollon. IV, 996. 7. 8.

44. ⊱ quod πρόμον dictum sit pro πρόμαχον (male additur per syncopen) εὔχ, ὡς οἱ γλωσσογράφοι, τὸν βασιλέα. vid. inf. ad H, 75. Idem Schol. A. B. L. monent respici ad v. 18—20.

45. Interpungi posse monent Sch. minus plene post εἶδος ἔπ' et continuari orationem, vt pendeat a καγχαλόωσιν, et plene, vt Hectoris verba sequantur: quod grauitatem orationi addit. Conuenit sententia cum Od. P, 454 οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες εἰσί.

46. τοιόςδε ἐὼν hiatum turpem facit, qui tamen vbique in scriptis et editis occurrit; haud dubie fuit, quod nec Bentleium fugit, τοιοῦτος ἐών. Ita queque recitatur versus ab Eustathio ad Il. Σ, p. 1162, 23. Super pronuntiatione multa habent Scholia. Optimum est per exclamationem et interrogationem efferre, vt admirationem referant verba.

47. ἀρίηρας Barocc. Eaton. ἐρίηρ, ab ἄρω, εὐάρμοστος, est frequens de sodalibus. ἐρίηρες ἑταῖροι. Illustrat, hoc ipso loco laudato, Etymologicus.

48. ⊱ quod ἀνῆγες de nauigatione ex Peloponneso ad Troiam quasi altius positam. Sch. A. (Atqui ἀνάγειν νῆα a littore in mare, in altum sollenne est.)

49. ⊱ quod ἀπίην dixit longe remotam; non, vt recentiores, de Peloponneso v. ad A, 270. Sch. A. Vtrumque Sch. br. memorat.

νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων. Reddunt grammatici νυὸν *sponsam*, quia multi principes viri proci Helenae fuerant. Et est νυὸς, *sponsa*, passim; vt latinis poetis *nurus*. In Homero tamen νυὸν nusquam reperio nisi pro nuru dictam; et fuit Helena *nurus fortissimi viri*, Agamemnonis; quod poeta per pluralem extulit. Alias potest latius accipi dictum omnino respectu affinium: cum Apollonio h. v. et Hesychio.

51. (debuit praefixum esse ⊱) Zenodotus legerat κατήφείη, nec male. Sic enim conuicia 50. 51. ad Paridem spectant, non ad Helenam, quae non bene poterat δυςμενέσι χάρμα esse, ne eius quidem raptus. Mul-

to melius etiam ipse Paris sibi est κατηφείη, quatenus se intuens κατηφὴς, moestus pudore, reddi debet. Melius sic continuatur oratio vs. 51. 52. Attamen κατηφείην, quod Schol. A. docent, agnouerunt αἱ Ἀριστάρχου, καὶ ἡ Ἀριστοφάνους, καὶ ἡ Σωσιγένους, καὶ ἡ Ἀργολική. καὶ σχεδὸν ἐν ταῖς χαριεστάταις οὕτως εἶχεν. De voce κατηφὴς, κατήφεια cf. ad Ω, 253 — δέ σοι et δὲ σοὶ αὐτῷ. vtrumque bene. δυςμενέσιν μὲν Flor. Ald. 1. recte; at Rom. δυςμενέεσσι μὲν et Ald. sec. δυςμενέεσσιν μεν quod pessime alii retinuere. Insident eadem vitia codicibus. Debebat sic saltem μὲν induci. Eadem Ald. secunda versu 52 sequenti μείνας. vitiose, vnde alii repetierunt.

53. γνοίης θ' Vrat. A. Eaton. At γνοίης κε suam vim habet: *experturus tum esses, qualis ille vir sit, cuius vxorem abduxisti.*

54. ⸖ quod nonnulli, cum nihil alibi de Paride citharoedo occurrat, pro κίθαρις scripsere κίδαρις, quod pilei genus est. Addit Schol. cum Eust. qui eadem affert, multa tamen esse in Homero ἅπαξ λεγόμενα. (Sane tale vocabulum esset et ipsum voc. κίδαρις. Et poeta omnino mollitiem Paridis arguit.) Quae autem κίθαρις fuerit, et an φόρμιγξ ab ea diuersa, equidem cum aliis ignoro. — οὐκ ἂν δὴ Homerica est forma, notante Bentl. E, 32. 456. K, 204. At Dio Or. XI, p. 328. vbi h. v. c., seq. excitat οὐ γάρ τοι legit; non male. οὐκ ἄν τι Barocc. Mosc. 1. Nobilitata est Paridis cithara Horatii carmine I, 15, 15. et dicto Alexandri M. apud Aelian. V. H. IX, 38.

56. Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες. ⸖ quia Zenodotus exhibuerat ἐλεήμονες. Atqui, ait Sch. A. non miserentur Paridem, sed oderunt, Troiani. Respicit haec Sch. A. ad H, 390. et inf. ad 453 vbi ipse poeta inuisum Troianis Paridem fuisse ait; igitur ne odio indulgeant, aut metu aut reuerentia eos moueri necesse est; non miseratione: quod et negatur illo loco: οὐ φιλότητι. nam hoc est διὰ τὸ ἔλεος. δειδήμονες, εὐλαβεῖς. διὰ τὸ δέος

Apollon. Lex. h. v. vt ſint *verecundi et reuerentia taciti.* et Etymol. verſu adſcripto, *εὐλαβεῖς, φοβεροὶ, αἰσχυντηροί.* addit iis *δειλοὶ* Heſych. Tandem *δειλήμονες* eſt in Townl. et Vrat. a. a m. pr. quod et ipſum defendi poteſt, vt ſint *meticuloſi;* etſi error ex Δ et Λ facile oriri potuit. Heſychius ſimilem gloſſam habuiſſe videtur, etſi corruptam: *δειλήμονες. εἰδήμονες.* (hoc alio ſpectat, ad *δαήμονες,* niſi cenſeas ſcriptum fuiſſe *δειδήμονες*) *εὐλαβεῖς. ἢ δειλοὶ καὶ ἄτολμοι.* In Apollonio bis occurrit *δειδήμονες,* quod altero loco fuit *δειλήμονες.* Alio modo rem expedit, vt video, Slothouwer p. 89. — Pro *ἦ τέ κεν* Vindob. ed. *ἦ ῥά κεν.*

57. *λάϊνον ἕσσο χιτῶνα.* Fuit antiqua ſcriptura *ἕσο* ex ea aetate, qua geminabatur littera pronuntiando non ſcribendo. Huc redit obſeruatio Schol. A. „*ἕσσο* per duplex *σ* ſcripſerat Ariſtarchus, nec modo in commentariis, ſed et in nonnullis editionibus; nec aliter Zenodotus et Ariſtophanes.“ Itaque iam hi grammatici litteras ſcriptura geminare coeperunt.

ἕσσο. debuit eſſe *ϝεσσο·* nam *ἕω* ſi eſt *veſtio, induo, tego,* conſtanter fuit *ϝεω. ϝεννυμι. ϝειμα* et alia. Bentl. coni. *λάων.* Tum ex Heſych. affert *λανὸν, λίθον.* Malim ſtatuere *λαινὸν* non trinis ſed binis ſyllabis fuiſſe pronuntiatum: *λαινον ϝεσσο χιτωνα.* Et forte ipſum illud, quod Heſychio eſt *λανὸν, λίθον* fuit *λάνον, λίθινον.* Nihil in poeta mutant codd. nec apud Lucian. Reuiuiſc. 5.

λάϊνον χιτῶνα induere quid ſit, ex ipſa re facile licet aſſequi; antiqua loquendi forma, ex antiquiſſimorum hominum more per ſimilium rerum ſpecies potius, quam verbo proprio, declarandi res. Is, qui lapidatur, lapidibus obruitur, *λίθοις χωσθεὶς,* viſus eſt eſſe quaſi veſtitus et amictus lapidibus. Euſtathius comparat Heſiodeum *ἠέρα ἕσσασθαι* h. *ἐνδύεσθαι.* Accommodatius eſt Pindaricum *ἐφέσσασθαι γῆν.* Nem. XI, 21 *θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη καὶ, τελευτὰν ἁπάντων, γᾶν ἐπιεσσόμενος.* et Apollon. I, 691 *γαῖαν ἐφέσσασθαι,* quod copioſe illuſtratum ad Heſych. in *ἐπιέσσασθαι γῆν, ταφῆναι.* De ta-

mulo cogitasse quoque video Koeppen ad nostrum versum. Est aliud simile apud Apollon. I, 1326. saltu in mare facto κῦμ' ἀλίαστον ἐφέσσατο, κύματι δύψας. Abiecit in his elegantior vsus vocem χιτῶνα.

Post κακῶν ἕνεχ' plene interpunxerat Seleucus, improbante Schol. A. Ei accedunt B. et L. vt per exclamationem efferatur: οἷα ἔοργας! parum scite. ἕνεχ' recte Flor. Discessit in vitium ἄνεκ' ὅσσα Ald. 1. 2. et hinc omnes; nec correctum vitium nisi in Basil. Oxon.

59. ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. Primum hoc est exemplum vsus Homerici τοῦ ἐπεὶ, vt ponatur nulla subiecta apodosi. Iungit Sch. A. quod et alii faciunt ἐπεὶ — μή μοι δῶρα, nexu parum commodo. Durior altera ratio, vt cum αἰεί τοι iungatur, vt si sit: ἐπεί μοι ἐπέπληξας, σιδήρου τομώτερον εἶναί σε φημί. Inter ζητήσεις et λύσεις haec fuisse intelligas e Schol. ad 61. Nec minus molestum esset iungere vs. 66. quandoquidem merito meo me increpas, nunc vero cum Menelao congrediar. Dicam equidem per aposiopesin talia dici, gestu forte supplente apodosin: vt in istis Achillis: Σ, 101 Νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαι etc. scil. aut moriar, aut vlciscar amicum Od. Γ, 103 ὦ φίλ', ἐπεί μ' ἔμνησας sc. memorandum sane mihi est de his. Sic Il. N, 68, 775. Add. Od. Δ, 204. Θ, 236. Sic et h. l. supple, feram equidem. Vnus locus est, in quo diserte apodosis apponitur Il. Z, 334 τούνεκά σοι ἐρέω.

In αἶσα, τὸ καθῆκον, laudat versum Hesych. Et ad h. l. refert in eodem corruptum κατ' αἰανὸν, κατὰ πρέπον Bentleius. ἐπὶ τοῦ καθήκοντος Aristides Quintil. de Musica lib. III, p. 162 reddit.

κατ' αἶσαν, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν, e veteris sermonis simplicitate profectum, quae tamen δεινότητα aliquam habet, qua et sequiores vtuntur: vt Sophocles: γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι προσήλθεθ' ἱμείροντες Oedip. Tyr. pr. quod laudat Eustath. hic et ad Z, 333. p. 645, 14. Infra I, 70 ἔοικέ τοι, οὔ τοι ἀεικές.

60. ἀτειρὴς Apollon. Lex. et ex eo Hefych. ὁ στε-ρεὸς, καὶ. ἄτρωτος, καὶ ἀνένδοτος, καὶ ἀκατάπόνητος. quod poftremum ad h. l. fpectat. Eft quoque hoc in Schol. et Etymol. qui addit σκληρός. et ἀτειρέα χαλκὸν (T, 233) Φύσει δύςτρωτον. (quod quid fit v. ad M, 66.) opponitur ἁπαλός.

Koeppen haerebat in comparante et comparato, et conuenire aiebat: ὥς τοι νοῦς ἀτάρβητος ἐστὶν ἀτειρής. Saltem dicere debebat iuncturam et interpunctionem effe hanc: ὡς πέλεκύς ἐστιν ἀτειρὴς, — ὥς τοι νόος ἐστὶν ἀ-τάρβητος. vt quod exorfus erat et inexpletum reliquerat, αἰεί τοι κραδίη, — repetatur, et fuppleatur, ὥς τοι νόος. Durum tamen et hoc.

61. ὅς τ' εἶσι. Cod. Vind. ed. ὃς εἶσι. et mox ὅς ῥά γε. non male.

63. ὥς τοι ἐνὶ στήθεσσιν — Ven. et Sch. ὧς σοὶ — ἀτάρβητος, ἄφοβος Apollon. Lex. h. v.

64. χρυσέης Ἀφροδίτης. De epitheto hoc antiquo multa argutantur veteres, laudata quoque Hiftiaea (Heftiaea) grammatica, h. e. femina docta, Alexandrina, (v. Strab. XIII, p. 894 D.) etiam Euftath. pluribus locis, inprimis ad T, 282. Quae antiquiffima notio fuerit, nemo facile expediet. Nunc fatis eft tenere, aurea dici praeclara, pulcra: cum Apollonio: καλῆς, ἀπὸ τῆς παρ' ἡμῖν θαυμαζομένης ὕλης.

χρυσέης et χρυσῆς variant libri hic et vbique. Antiquius prius, etfi contracte pronuntiatum; contracte fcriptum eft ferius: hoc fequutae funt edd. et codd. recentiores. Etiam in Suida hoc To. III, p. 213. Semel monitum efto.

65. 66. ζ— ἡ διπλῆ πρὸς τὸ ζητούμενον· πῶς, εἰ οὐκ ἐστὶν ἀπόβλητα, ἑκὼν οὐκ ἄν τις ἕλοιτο. Et eft longa ζήτησις et λύσις, haud dubie Porphyrii, in Schol. Lipf. plena ineptiarum: cum huc trahatur illud: effe alia deorum dona bona, alia mala; atqui poeta agit tantum de beneficiis quae a diis proficifcuntur, quae nifi diis volentibus nemo affequi poteft. Bene is qui in Schol. A.

adscripsit: τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν, φησὶ, διδόμενα δῶρα οὐκ ἔστιν ἀρνήσασθαι, οἷα ἄν εἰσιν· μὴ διδόμενα δὲ παρ' αὐτῶν, ἀδύνατόν τινα λαβεῖν οἰκείᾳ σπουδῇ. — οὔτι ἑ. Vrat. a.

65. θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. pro hoc ἐρικερδέα mſ. Lipſ. ſed emendatum a manu ſeriore, cum Schol. in quo bis legitur, tertio autem ἐρικυδέα. Non dubito lapſum felicem eſſe librarii. Vulgata eſt in Pind. Sch. P. III, 182. Vtuntur vſ. 65 commode Lucian. Tim. 37. Laert. VI, 66.

67. νῦν αὖτ' ſine δ' Barocc. Lipſ. Vrat. b. Moſc. 1. εἴ με θέλεις. edd. vsque ad Barneſ. male. v. ad A, 133. et μ' ἐθέλεις eſt quoque in Lipſ. Ven. Vrat. A. mox 69 ἐν μέσῳ vitioſe multi; ſed piget aperta vitia enotare.

69—72. ap. Plut. Sympoſ. IX, 13 pr. leguntur. De re ipſa cf. inf. ad 457.

70. σύμβαλέ τ' edidit Barneſ. vt ſingularis eſſet, κάθισον καὶ σύμβαλε. At ſic τε importunum foret. συμβάλλειν, vt Lat. comparare, componere, de pugnaturis, proprie de paribus. cf. inf. T, 54. 55. Frequentius eſt, ipſos pugnantes συμβάλλειν, conferre arma, vel ipſos συμβάλλεσθαι.

κτήμασι πᾶσι. Inter ea, quibus raptum Helenae ornarunt poetae, praeeunte haud dubie Cyprio carmine, fuit quoque, quod ex h. l. petitum erat, memoratio pretioſi apparatus, quem Paris Sparta cum Helena abduxerat. Ex Cyprio illo Proclus: καὶ μετὰ τὴν μῖξιν τὰ πλεῖστα κτήματα ἐνθέμενοι, νυκτὸς ἀποπλέουσι. et ſecundum Fragm. Vffenbach. p. 661 κόσμον οὐκ ὀλίγον Helena ſecum habebat: adde Tzetzae Antehom. 130. Ad Il. N, 626 ait Sch. B. μετὰ πολυτελοῦς ἀποσκευῆς, ὡς ἐπὶ θυσίαν ἤκουσα, (an Mineruae Chalcioeci? Eurip. Helena 250 ſq.) ἥρπαστο ὑπ' αὐτοῦ. Inter ſacra Bacchi factum id eſſe, narrat Lycophron 106 ſq. cf. Schol. ad eum vſ. 93.

Ceterum primo loco occurrit ἀμφ' Ἑλένῃ. Fuiſſe Ϝελένῃ pronuntiatum, patet ex Pauſan. p. 425. at He-

merus digamma non agnofcit. v. ad B, 356 — ἀμφὶ Ἑλένην vn. Vindob.

71. ⨪ quod Zenodotus κρείσσω legerat, quod iam vidimus eum admififfe A, 80. Sane κρείττω effe poffunt τὰ πράγματα. νικήσει Vrat. a. b. vn. Vindob.

72. ἄγεσθαι Vrat. c. et vn. Vindob.

73. Φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες. Quae ὅρκια πιστὰ fint, et quid ὅρκια ταμεῖν, vidimus ad B, 124. fc. ἀποτέμνειν τοὺς στομάχους τῶν θυμάτων ὁρκίων. At h. l. adiungitur Φιλότητα ταμόντες, non quafi hoc per fe dici poffit, nifi duriore ellipfi, verum propter iuncturam cum altero ὅρκια ταμόντες, in quo latet generalis notio ποιήσαντες Φ.

74. ⨪ quod Zenodotus fcripferat ναίοιμεν· male, ait Schol. cum non poffet tam confidenter de exitu certaminis augurari. (non video, quid ni Paris bene de fe ominari potuerit.)

75. Ἄργος ἐς ἱππόβοτον. ἱπποτρόφον. recte Sch. br. Quae in iis et Sch. A. B. L. ex Hellanico apponuntur (in Fragm. Sturzii p. 48. in Argolicis) funt commenta ex nominibus conficta. Vnus Vindob. ἱππόβατον.

Ἀχαιΐδα, χώραν, γῆν, Sch. br. accipiunt de tota Peloponnefo; Sch. A. B. L. τὴν πᾶσαν Ἑλλήνων γῆν Ἀχαιΐδα φησίν. v. notam ad h. v.

76. 77. 78. iterantur inf. H, 54. 55. 56.

77. Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας. Scriptum fuit ανεϝεργε· ficque Bentlei. fcribebat, et Dawes ϝεργνυμι. ϝερχαται. ϝερχατο. Repugnat Payne Knight, qui ftatuebat (p. 98.) hoc vocabulum non admififfe digamma; quia inf. Π, 481 occurrit ἔνθα τε φρένες ἔρχαται. fed fuiffe ἔργω, ἐέργω. quia, quae hinc deducta funt, ἕρκος, ἕργμα, adfpirantur. et inf. Φ, 283 fuere inter veteres qui αποέρσει fcripferant. Atqui funt tot alia loca, quae aperte ad digamma ducunt: τῆλε με ϝειργουσι ψυχαὶ Il. Ψ, 72. τὰς μὲν ἄρα ϝερξαν Od. Ξ, 411. Et quae obftare videntur, aut corrupta funt, vt P, 571 ἧτε καὶ ἐργομένη, vel ἣ καὶ ϝεργομενη. vel ἣ καὶ αϝεργομενη, nam vtrumque vfu

habitum; hoc alterum quidem conſtanter; aut dicendum ſaltem eſt fuiſſe plures formas ἔργω et εἴργω, ἔργω, εἴργω, ϝεργω, ϝειργω. Ita et ἕρκος hinc fieri potuit, et recte legi Π, 481. Ρ, 354 potuit quod in edd. habemus.

78. Abeſt verſus a Veneto; et poteſt ille illatus videri ex Jl. Η, 56. vbi proprius ei locus eſt; nec in Schol. vllis quicquam in eum notatum. Poteſt tamen nec minus librarii incuria excidiſſe videri. In his ac ſimilibus nihil eſt quod definiri poſſit. μέσσου δουρὸς ἑλών. Bentleius coni. μέσσον δουρὸς ἑλών. Cum ἑλεῖν non niſi quarto caſu iungatur, apparet dictum eſſe vt ἅπτεσθαι et ſupplendum eſſe (κατὰ) μέσου δόρατος ἑλὼν (τὸ ἔγχος vel δόρυ.) Ita ἑλεῖν abſolute poſitum puta. Paullulum diuerſo modo dictum χειρὸς ἑλών. ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλών. h. e. ἑλὼν αὐτὸν ἐκ χειρός. Inf. Π, 406 ἕλκε δὲ δουρὸς ἑλών. vbi vide.

80. „ quod Homerus βάλλειν pro τιτρώσκειν ponit; nunc autem emphaſin habet.“ Sic Sch. A. Non video quem locum haec obſeruatio hic habeat. βάλλειν eſt h. l. vt alibi eminus telo petere; opp. οὐτᾶν, quod ipſum ſaepe in Schol. inculcatur. At illud quaeri poteſt, ſitne ἰοῖσιν ad ἐπιτοξάζοντο (vt ſit ἐπιτοξάζοντό τε ἔβαλλόν τε) an ad ἔβαλλον referendum; vt ſit καὶ ἰοῖσι λάεσσί τε ἔβαλλον. Saxa autem per fundas iacta intellige.

τιτυσκόμενοι. ἐπὶ τοῦ στοχασμοῦ, ait Apollon. Lex. h. v. εὐστοχοῦντες. στοχαζόμενοι Heſych. καταστοχαζόμενοι, βλέποντες. Etymol. qui multa de etymo argutatur. Simplicius erat dicere: quod τείνω nunc eſt multas habuiſſe formas, paſſim obuias: τῶ. τάω. τέω. τείω. τείνω. τύω. τιτύω. τιτύσκω. quod ſimpliciter pro τείνω dictum inf. Ν, 23. Θ, 41. Triplicem vocis vſum de oculorum viſu, de animo, et pro ἑτοιμάζεσθαι, allatis vſſ. Θ, 41. Ν, 159 et 558 docent Sch. br. ad h. l. Apollon. Lex. in τιτύσκετο et Etymol.

82. „ quod βάλλετε pro τιτρώσκετε. v. ad vſ. 80.

83. ⟝ quod τὸ στεῦται ἀντὶ τοῦ, κατὰ διάνοιαν ὁρίζεται. v. ad B, 597. γάρ τοι ἔπος ex Eustath. Barnes memorat, quod metrum vitiat.

84. ἀνέῳ τ' ἐγένοντο. nusquam Ionicum habetur τὸ γένοντο. ἄνεῳ, ἥσυχοι Sch. br. e contextu. v. ad B, 323.

86. Κέκλυτέ μευ, Τρῶες, — Temere inculcauit Barnes post hunc versum alium, in margine ed. Florent. tum in mss. Barocc. Cantabr. Mori adscriptum; est ille quoque in Lips. Townl. Harlei. Eaton. vt alios recentiores taceam:

Ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

Est enim is ex aliis locis similibus huc retractus.

Scribit Barnes „γρ. κέκλυτ' ἐμεῦ." Alias est μευ. Nunc erunt iungenda, vel κέκλυτε μῦθόν μευ vel κέκλυτε ἐξ ἐμεῦ. Wasse melius coni. κέκλυτε νῦν.

90. αὐτὸν δ' ἐν μέσσῳ. Vrat. a. ἐς μέσσον Plutarch. Sympos. IX, 13. vbi locum inde a vs. 88 recitat (v. inf. ad 457.) nonnulla omittit ex vss. 90. 1. 2. et subiungit: τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἕποιτο. ex vs. 255.

92. ⟝ ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται. quod Zenodotus κρείσσω scripserat, vti vs. 71. νικήσει Vrat. a. b. vt vs. 71.

94. ὅρκια πιστὰ τάμωμεν. v. ad B, 124. τάμοιμεν ed. Vindob. e cod.

95. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. Scholia hic et aliis locis super ἀκὴν et eius etymo multa argutantur, quibus similia sunt in Eustath. et Hesych. Praestat forte ἀπὸ τοῦ χαίνειν, factam esse ἀχήν. Sufficit fuisse aliquando κατὰ τὴν ἀκὴν, h. e. ἡσυχίαν, ab ἡ ἀκή. Apollonii Lexicon reddit ἐφ' ἡσυχίας. Virgilio est: *Olli obstipuere silentes.*

97. κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο. Vitiose ἐμοῖο Cant. Vrat. b. vt saepe.

98. διακρινθήμεναι ἤδη — διακρ. ἄμφω Cant. et Harl. ap. Bentl.

99. ⟝ quod Zenod. scripserat: Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες, vt alloquatur eos Menelaus, vtque διακρινθήμεναι absolu-

te positum sit συνήθως ἡμῖν, ait Schol. — Super πέποσθε Scholion et in Etymol. habetur. Volunt esse pro πέπησθε vel pro πεπόνησθε. Fuit puto forma πόω, vnde πόνος, πονέω, vt alia forma πένομαι.

100. ≈ quod Zenod. 'Αλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης pro ἀρχῆς scripserat. Sane ἄτης habet quo se defendat: vt sit ἄτη Πάριδος error animi, vesania, flagitium commissum in Menelaum. Occurrit idem hemistichion inf. Z, 356 εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ 'Αλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης, vbi eadem varietas, et Il. Ω, 28. At ἕνεκ' ἀρχῆς erit supplendum vt sit ἀρχὴ τῆς ἔριδος *initium factum a Paride; ὅτι προκατῆρξεν*, sane durius, antiquiore tamen sermone haud indignum. 'Αρχὴ autem belli a Paride repetenda; Sic X, 114 sq. Hector dubitat, an satius sit reddere Helenam cum bonis raptis ἥ τ' ἔπλετο νείκεος ἀρχή. et inf. 351 ὦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε. vnde eius naues 'Αρχέκακοι Il. E, 63. et belli initium πήματος ἀρχὴ Od. Θ, 81. Minus bene Clark. ἀρχὴν ex Latino reddere vult *coeptum, inceptum.* Vix definias, vtra lectio ab Homero profecta sit; ἀρχῆς tamen est recepta inde ab Aristarcho et Aristophane, vt probabile sit. In vs. princ. εἵνεκ ἐμεῖο Cod. ed. Vindob.

101. 2. apud Plutarch. Sympos. IX, 14. p. 743 B. recitantur.

102. διακρινθεῖτε pro διακρινθείητε. Schol. Sic Od. X, 62 ἐπιδεῖτε pro ἐπιδείητε et διακοσμηθεῖμεν sup. B, 126. Attamen διακρινθῆτε Barocc. Vrat. A. Eaton. διακριθῆτε Vrat. a. καὶ διακρίνθητε Schol. Vrat. b. Argute quaestionem mouerunt grammatici in Schol. B. L. cur Menelaus oblitus sit prodigii a Ioue oblati et a Calchante interpretati B, 300 sq. Scilicet virum fortem poeta exhibuit, non philosophum subtiliter res exquirentem.

103. Οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην τε μέλαιναν ≈ 104. ≈ quod οἴσετε et οἴσομεν non est futurum ab οἴω, sed est verbum οἴσω." Recte quidem; sequitur tamen ἄξετε.

ἄρν', siue vt sit ἄρνα ἕτερον, siue vt sit ἄρνε." hic verius; nam inf. 246 ἄρνε δύω. Paullo post promiscue dictum 117 ἄρνας, et 119 ἄρνα, vtrumque de vno.

Notatum quoque a veteribus, in 104 Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον, tertio loco dictum esse ἄλλον, at de duobus ἕτερος· apud Eustath. et Suidam in ἄλλος.

At in metro turbat: οισετε δ' ϝαρν'. nam habuit digamma vox: inf. Δ, 435 ἀκούσασαι ὄπα ϝαρνων. Debuit ergo scriptum esse: οἴσετε ϝαρν' sine δ'.

Varia autem comminiscuntur grammatici super deorum distributione in hoc sacro; etiam Eustath. Videtur Iupiter ad Hellenes, Terra et Sol ad Troianos proprio aliquo modo spectare. Compares forte inf. 276. 7 foederis verba. Retundit tamen impetum vsus eiusdem formulae inf. T, 258. 9. in Agamemnonis iureiurando: nam in hoc quoque ipso cum Ioue Tellus et Sol memorantur.

105. — quod ἄξετε pro ἄγετε. quod et Apollon. Lex. apposuit cum h. v. ἄξατε, Cod. Vindob. ed. Seruarunt ad h. v. e Porphyrio, vt probabile mihi fit, Scholia br. antiquum ζήτημα, valde ineptum: cur nunc ad pugnam descendat Menelaus, cum Iupiter excidium promisisset: respectu puto ad Calchantis vaticinium B, 324 sq. habito.

ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ. msſ. in Apollonii Lex. in τάμνειν exhibet τάμνοι.

106. ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι. De hac voce v. ad N, 293 ἐπεί εἰσιν αὐτῷ παῖδες ὑπερήφανοι.

107. μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται. Apollon. Lex. in ὑπερβασίῃσι (corr. — σίῃ) παραβάσει τῶν ὅρκων καὶ τοῦ δικαίου. οἷον ἁμαρτίᾳ. Similia in Schol. Hesych. inprimis Etymol. h. v.

δηλεῖσθαι τὰ ὅρκια, vt Lat. *violare* iusiurandum. At Δ, 67 dictum est Ἀχαιοὺς δηλήσασθαι ὑπὲρ ὅρκια. sic et vſ. 236. Est sane pro φθείρειν. βλάπτειν, v. c. ap. Theocr. IX, 35. inprimis per φάρμακα, dicta δηλητήρια.

108. 9. 110. — obelo notantur, quia sic venia Priamidis danda foret, si tale omnino iuuenum est ingenium: Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται." Obliti erant viri docti, vsu sermonis hoc vbique haberi, vt de eo, quod *plerumque* fit, dicere soleamus semper, *αἰεὶ*, id fieri.

Recitat vs. 108 vt eum habemus, Polybius, vt creditur, in fragm. ap. Suidam in προςαστειασάμενος, forte προςαστεϊσάμενος. Artemidor. I, 52. p. 44. Lucian. Herc. 4. et Stobaeus Serm. L, p. 358 περὶ τόλμης. et secundum hunc versum habemus epigramma de adolescente: εἴς σε καὶ ἀψευδὴς ἐψεύσατο βίβλος Ὁμήρου, Ὁπλοτέρων ἐνέπουσα μετήορα δήνεα φωτῶν ap. Stobaeum Serm. III, p. 37. Anthol. Steph. p. 120. Brunck. Anal. III, p. 244. In Hesych. a Bentlei. notatum est ἀερέθονται et ἠερέθοντο. Etymol. ἠερέθονται ἐπὶ τοῦ ἀπαιωροῦνται καὶ κρέμανται. Suidas: αἰωροῦνται· Apollon. Lex. σείονται· Actum de hac voce ad B, 448. Est ea inprimis apta ad declarandam animi leuitatem; vti opp. τὸ ἔμπεδον: conuenit ὁ ἀεσίφρων, inf. Υ, 183. et quodammodo ὁ παρήορος Ψ, 603.

109. οἷς δ' ὁ γέρων μετέῃσιν. Fuit, puto, antiquius, οἷς δὲ γέρων, vsu antiquo.

110. λεύσσει et λεύσει variat et h. l. v. ad A, 120. ὅπως τὰ πράγματα διάγηται ὡς βέλτιστα.

112. ἐλπόμενοι παύσεσθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο. quae perpetua est variatio, legitur et h. l. παύσασθαι in Barocc. Cant. Lips. Vrat. a. A. Mosc. 1. 3. vn. Vindob. Townl. Eaton. — εὐχόμενοι Cod. Vindob. ed. a pr. m.

115. ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα. res ipsa postulat, inter vtramque aciem relictum fuisse exiguum spatium pugnaturis Paridi et Menelao. ἀμφὶς dubitare potes, sitne ἀμφοτέρωθεν, *ab vtraque parte*, an χωρὶς seorsum relictum spatium.

116. δύο κήρυκας ἔπεμπε. Barocc. ἔπεμψεν et ἔπεμψε Lips. Townl. Vrat. a. A. Eaton. duo Vindob. Sequitur tamen προΐει.

117. καρπαλίμως cum ἔπεμπε vulgo iungitur; videtur praestare nectere cum seqq. καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν Πρίαμόν τε καλέσσαι. iubet quoque hoc facere Schol. A.

119. ἠδ' ἄρν' ἐκέλευεν οἰσέμεναι. Cant. Barocc. Lips. Vrat. a. b. A. Mosc. 1. Eaton. etiam Athen. XIV, ἐκέλευσεν. Debuit autem olim scriptum esse ἰδὲ ϝαρν' ἐκέλευε aut potius Ionice ἄρνε κέλευε. De ϝαρνε v. ad 103.

121. Ἶρις δ' αὖθ' Ἑλένῃ — In Schol. Harlei. αὖ Ἑλένῃ, quod praeferebat Bentl. vt ϝελενῃ locum haberet.

122. Iris εἰδομένη γαλόῳ ἢ ἡ διπλῆ διὰ τὸ γαλόῳ. nec tamen additur, quid memorabile visum sit in hoc; at conferenda sunt Scholia ad alterum locum X, 473. Vocem γάλως iam olim minus notam fuisse, ex eo colligas, quod grammatici certatim eam interpretantur, iam inde ab Apollonio in Lex. γάλως, ἀνδρὸς ἀδελφὴ, allato hoc loco, vt contra δαὴρ v. 180 ἀνδρὸς ἀδελφός. Tum forma minus vsitata: γάλως, ex γάλοος, όου, όῳ. (non, vt grammatici volunt τῇ γάλῳ esse productum in γαλόῳ) Schol. A. comparat Ἀθόῳ δ' ἐπὶ πόντῳ Ξ, 229. at ibi est ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον.

Ceterum episodium, quod sequitur, cum ipsa carminis rerumque summa nullum vinculum habet tam necessarium, vt a primo auctore profectum videri debeat. Potuit hoc aliunde accedere seu tanquam singulare seu tanquam nouum ingeniosi rhapsodi carmen. De his tamen facile est ariolari; quod tuto pronuntiet, nemo, puto, habet.

123. ἔσχε Porphyr. ad Z, 252. sufficit esse h. l. pro συνῴκει αὐτῇ.

125. τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ. ἐν οἴκῳ. Sch. br. et putes hoc satis esse; at Sch. A. B. L. esse pro ἐν θαλάμῳ· in eo enim materfamilias versatur; at viduae et virgines ἐν ὑπερῴῳ.

126. δίπλακα πορφυρέην. Erat in edd. μαρμαρέην. ἢ quia in δίπλακα μαρμαρέην omissum χλαῖναν. Porro lectum olim fuit πορφυρέην· sic non modo Aristarchi, ve-

rum et Zenodoti et Aristophanis editiones habuerunt, vt Sch. A. testatur; et sec. antiquiores Eustathius. Mirum vtique, vnde altera lectio illata in libros nunc superior antiquiore illa facta fuerit. Quid igitur? reducemus ne alteram? Sane, si auctoritati antiquiorum parendum est. Vtram tamen veriorem putabimus? vtram dicemus e glossemate ortam? Sunt loca plura, in quibus eadem res memoratur; sed lectio fere variat. Sic Il. X, 441 δίπλακα μαρμαρέην alii πορφυρέην. Inf. Σ, 480 ἄντυγα σάκεος τρίπλακα μαρμαρέην alias dubitationes facit. At Odyss. T, 242 δίπλακα δῶκα καλὴν πορφυρέην sine varietate. Memorantur φάρεα ἁλιπόρφυρα Od. N, 108. ἠλάκατα ἁλιπόρφυρα Od. Z, 53. 306. Apollon. I, 722. vbi Iasonis χλαῖναν ad h. l. adumbrat, etiam δίπλακα πορφυρέην habet. Quod in vestibus mirationi et alias esse videmus, est nitor et splendor siue in candore siue in purpureo colore; vt Apollon. I, 725. 6. commendari quoque vtrumque colorem saepe videmus a splendore; hactenus tamen doctior videri potest lectio πορφυρέην, quippe quod male accipi potuit de colore, adeoque minus aptum ad h. l. visum est. Atqui *purpureum* poetis de nitore ac splendore quoque dici, a multis obseruatum est.

πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους. Apud Apollon. Lex. in πάσσε est πολλοὺς — in Hesychio tamen, qui eum exscripsit, est πολέας, vt et apud Athen. V, p. 191 D. vbi vss. 125—128 appositi sunt, vbi et ἐνέπασσεν et μαρμαρέην legitur.

ἐνέπασσε — ἐπὶ τοῦ ἐποίκιλλε versu adscripto Apollon. Lex. in πάσσει. Hesych. et Suid. in quo ἐνέβαλλεν. ἐνεποίκιλλεν. cum Schol. br. Inf. X, 441 ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε ad quem locum vide Schol. Pindari Ol. X, 113. vbi ἀναπάσσει χάριν explicat ἀναποικίλλει, versum nostrum adscribit; et Schol. Theocr. II, 18 addit versu adscripto, ἀντὶ τοῦ· μετὰ κόσμου ἐτίθη.

Restat δίπλαξ, vt quaeratur, quaenam illa fuerit. Difficultatem facit, quod non liquido constat, fueritne διπλῆ, διπλοΐς et δίπλαξ, vnum idemque an diuersa;

prius tamen probabilius fit. Nam et de omento quo involuuntur prosiciae victimarum, δίπτυχα ποιήσαντες dixit A, 461. et al. et hoc idem de veste δίπτυχον λώπην Od. N, 224. Et δίπλακι δημῷ Jl. Ψ, 243. add. 253. vt δίπλακα ἐσθῆτα. Pro synonymis tandem ponuntur διπλῆ et δίπλαξ Od. T, 225. 241. Pro synonymis habent quoque voces grammatici: Etymol. in δίπλακα. σημαίνει δὲ διπλοΐδα, διπλοῦν ἱμάτιον, ὅ ἐστι χλανίδα δίπτυχον, διπλῆν. Consentiunt glossae Hesychianae in vocibus his singulis. Porro ora clipei Achillei est Σ, 480 τρίπλαξ, h. e. triplici lamina constabat. Fuisse χλαῖναν, h. e. vestem exteriorem et crassiorem, et quidem ex lana, dubitari nequit; qua cum corpus amiciretur, potuit illa modo angustior, modo latior ac largior esse. Memoratur itaque ἁπλοΐς Jl. Ω, 230. Od. Ω, 275 Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας. quem et Pollux respicit VII, 47. qui nulla rei declaratione addita in loco cetera turbat. Et fuit διπλοΐς, quae duplicata corpori iniiciebatur. Atque ea statim ita texta esse debuit, vt maior ac latior tela esset, Jl. X, 441 ἀλλ' ἥγ' ἱστὸν ὕφαινε, — δίπλακα, μαρμαρέην, vbi Sch. A. διπλοΐδα ἣν οἷόν τε, διπλῆν περιβαλέσθαι et nostro loco Γ, 126 Helenam Iris offendit: ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε δίπλακα μαρμαρέην. siquidem vestis conficienda erat, quae duplicata corpori iniiceretur, eademque ad talos demitti solita; nam hoc fere adiicitur: Jl. K, 133 Nestor noctu processurus: ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν διπλῆν ἐκταδίην. et Od. T, 225 vbi χλαῖναν πορφυρέην — διπλῆν, cui subiicitur pro mutuo dato munere, 241 καὶ δίπλακα δῶκα καλὴν πορφυρέην, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα. Iam talis vestis et dignitatis, fortunae aut mollitiei significationem habere et vero etiam corpus aduersus frigus munire potuit. Ad prius spectat Od. N, 224 ἀνδρὶ νέῳ παναπάλῳ assimulata Pallas δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην, h. διπλῆν, f. δίπλακα. Frigoris auertendi caussa ea veste induti etiam noctu processerunt; vnde etiam eae vestes cum crassiores fuere, tum villosae ad continendum corporis ca-

lorem. Neſtor l. c. K, 133 noctu prodiens induerat χλαῖναν διπλῆν ἐκταδίην· οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Et Vlyſſes Od. T, 225 χλαῖναν πορφυρέην οὔλην ἔχε δῖος Ὀδυσσεύς. Contra ἁπλοῖς tempeſtati molliori accommodatior: quam in Rheſum 444 acute intulit Toup. ad Suidam in ἀπλοΐδας.

Nuper vir doctiſſimus Viſconti in Muſeo Pio-Clement. III, 37 δίπλακα animaduertit in Pallade duplici amictu veſtita; praeclare ea inſeruire poteſt formae huius indumenti adumbrandae; etſi antiquioribus aetatibus formam rudiorem et ſimpliciorem fuiſſe credere licet.

128. οὕς ἕθεν ἐγκλιτικῶς ſcribi iuſſere grammatici: v. Schol. A. cf. ad A, 114. Apollon. Lexic. in ἕθεν. οὓς ἕθεν εἰ. ἐ. ἀντὶ τοῦ, οὓς αὐτῆς. Verſum 129 et 139 omittit Vrat. b. ſed mera librarii incuria.

130. Νύμφα non eſt Doricum Ionico immixtum, ſed ſeruatum, puto, ex antiquiore ſermone; vt Μοῦσα.

132. οἱ et 134. οἱ iam veteres eſſe ſcribendum notarunt.

135. Verſum παρῳδεῖ Ariſtoph. Au. 402. ad verba ἀσπίσι κεκλιμένοι v. Schol. cf. ad E, 356.

137. μαχήσονται. Bentl. praefert μαχέσσονται. v. ad A, 298.

138. ἕ— τῷ δέ κε νικήσαντι. „quod κε abundat, et tertius caſus eſt pro τοῦ νικήσαντος.“ Suſpiceris vtique ſcriptum olim fuiſſe γε. cf. inf. ad 176. Nec tamen aliter in Plutarcho quoque Sympoſ. IX, 13. p. 742 C. Quod κεκλήσῃ pro ἔσῃ dictum, vulgo nunc notum, notant tamen grammatici ad h. l.

140. ἀνδρός τε προτεροῖο. Obſeruant grammatici, quod poeta ignorat raptum Helenae a Theſeo. cf. Schol. ad 242. At v. ad 144. In προτεροῖο καὶ ἄστεος manifeſta eſt grammaticorum ignoratio τοῦ Digamma. Fuit enim ab Homero pronuntiatum προτεροῦ καὶ Ϝάστεος. Mox in καλυψαμένη vſum mediae formae, *cum ſe ipſam cooperuiſſet*, Clarke obſeruat.

141. ἀργεννῇσι — ὀθόνῃσι. Pollux recitat VII, f. 54. et non ex lino ſed laneam (goſſypinam puta) veſtem intelligi docet: forte ex vſu antiquiore.

143. ἅμα τῇδε Cant.

144. — ἕ — Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ. Si poeta Theſei matrem dicit, delendum eſſe verſum pronuntiant grammatici; etiam Euſt. add. Sch. A. ad H, 9. 10. nimis enim vetulam eam ita fore, nec Helenae eſſe poſſe pediſſequam; addunt alii eam ſocrum Helenae fuiſſe, ſcilicet propter Theſeum, a quo rapta fuerat Helena. Addit Barneſ. Scholio Plutarchum etiam ἀθετεῖν τὸν στίχον. Scilicet ille Theſ. extr. p. 16 B. ait propter moleſtias, quas verſus facit, οἱ δὲ καὶ τοῦτο τὸ ἔπος διαβάλλουσι. h. improbant, ſuſpectum reddunt. Sublatum tamen verſum et ipſe vult Bentleius.

Fuit quoque ζήτημα, Porphyrii puta, cum ipſe poeta Theſeum inter προτέρους ἄνδρας numeret (Odyſſ. Λ, 630) et ἀμφίπολος non niſi de iuuencula ancilla memoretur, non potuiſſe Theſei matrem eſſe ſeruam Helenae; et λύσις · · dici ἀμφίπολον etiam de vetula; vt γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ Od. A, 191. — Fuit alius, qui diſtinguere iuberet poſt Αἴθρη, vt reliqua ad Clymenen referrentur. „Volunt quoque habendam hanc Aethram aliam ac diuerſam." At hoc nullo modo fieri poteſt, cum Πιτθῆος θυγάτηρ adiectum ſit. Nec vero in fabulis priſcarum ſtirpium tam iuſta temporis ratio habetur. Fabula imprimis decantata fuit in tragoediis; quippe quae multum opportunitatis dabat poetis, noua et Athenienſibus auditu grata fingendi; eadem in antiquiſſimis artis operibus expreſſa, vt in Cypſeli arca ap. Pauſan. V, 19. Et in Polygnoti pictura apud Delphos Aethra adſtabat Helenae ipſa detonſo ad cutem capillo ap. eund. X, 25. p. 861. etſi Helenae aderant duae aliae ancillae Electra et Panthalis p. 860. Antiquior auctoritas erat Hellanici: is Helenam a Theſeo raptam, mox cum ille cum Pirithoo ad Proſerpinae raptum abiiſſet, Aethrae ſeruandam traditam, Aphidna autem expugnata Aethram captiuam ab-

ductam tradiderat. Ita Schol. et Schol. Eurip. Hec. 125. et eadem cum aliis ex Hellanico Plutarch. in Theseo p. 14 E. F. v. Apollod. III, 10, 7. et ad e. l. Notas. Lycophr. 503 c. Schol. Add. Iacobs Tzetzae Antehom. 130. et Sturz. Hellanici fragm. p. 115. Fontem fabulae cognouimus ex praeclaris Procli fragmentis Escur. fuisse Arctinum ἐν Ἰλίου Πέρσιδι. Lescheum pro eo memorat Pausan. X, 25. p. 861. siue quod similia is in parte Iliadis paruae narrauerat, siue quod illam ipsam poesin sub Arctini nomine memoratam intellexit. Atque haec narrata potissimum mihi fidem faciunt, rhapsodi alicuius fetum hunc versum esse, cui non satis visum, ἀμφίπολοι δύο.

De *Clymene* nil monent Scholia. At fuit et illa inter captiuas in Polygnoti pictura apud Pausan. l. c. p. 862. lib. X, 26 pr. vbi Stesichorus ἐν Ἰλίου Πέρσιδι eam inter captiuas numerasse narratur. Quod si is primus Clymenen inter captiuas retulit, serioris etiam commatis versum nostrum habendum esse patet. Dictys eam memorat lib. I, 3. V, 13. Fuit aliquis e Tragicis, qui ei sororem Pirithoi Thisadien vel Phisadien substituerat; vnde Hygin. hoc habet fab. 79 et 92. Ceterum in Or. funebri, quae inter Demosthenicas est, (p. 1398 R.) legitur: ἐμέμνηντο οἱ Ἀκαμαντίδαι τῶν ἐπῶν, ἐν οἷς Ὅμηρος ἕνεκα τῆς μητρός φησιν, Αἴθρας Ἀκάμαντα εἰς Τροίαν στεῖλαι. ὁ μὲν οὖν παντὸς ἐπειρᾶτο κινδύνου, τοῦ σῶσαι τὴν αὐτοῦ μητέρα ἕνεκα. auctorem aut fefellit memoria, aut in eius codice plura lecta fuisse necesse est quam quae in nostris libris habentur.

145. αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον. vn. Vindob. ἵκανεν. Σκαιαὶ πύλαι. Caussam nominis portae Scaeae non vno modo tradunt Sch. br. Apollon. Lex. h. v. et inde Hesych. Etymol. item Schol. ad Il. X, 6. Probabilius ceteris, a situ dictam, quod ad sinistram manum, nescio quo respectu, sita erat. Sufficit eam ad planitiem et castra Achiuorum duxisse.

146. οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον. Notatur ad h. v. primum h. l. occurrere vsum loquendi οἱ περὶ, οἱ ἀμφὶ, pro

ipso nomine. v. Eustath. et iterum ad Z, 436. M, 139. 140.

Nomina senum ex parte Virgilius, ex parte Quintus Smyrnaeus, et Tragici, ad suum consilium adhibuerunt. Inutile esset quaerere de singulis. Pauca monere sufficit. *Panthous* et Panthûs, Othryis vel Othryae f. (Aen. II, 319.) cuius filii memorantur ex Phrontide Jl. P, 40. Polydamas et Euphorbus, tum Hyperenor Jl. P, 24. De Panthoi origine Delphica narratio est apud Schol. ad Jl. M, 231. Eustath. p. 900, 46. et Seru. ad Aen. II, 319. vbi cf. Notam. *Thymoetes* notus ex Aen. II, 32. suasor equi Troiani in vrbem admittendi; eundem Laomedontis filium, adeoque Priami fratrem fabulatus est nescio quis apud Diodor. III, 66. — *Lampus*, *Clytius* et *Hicetaon*, Laomedontis erant filii, adeoque Priami fratres Jl. Υ, 138. Apollod. III, 12, 3. — *Vcalegontem* memorauit Virgilius et de *Antenore* actum in Exc. VII* ad Aen. Virgil. lib. I.

149. *δημογέροντες, οἱ τοῦ δήμου ἐντιμότεροι.* Hesych. cum Schol.

150. *γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι.* „*γήραϊ*: *γρ.* καὶ *γήρεϊ*: *ὡς οὔδει.* Schol. A. B. L." at Etymol. in *γέραν* (verbis huius versus corruptis) et in *ὁπλότεροι* memorat *γήραϊ*.

151. *καθ' ὕλην.* Scriptum olim fuisse *ὕλϝῃ* vnde silva, notatum iam viris doctis. v. Bentl. ad Horat. I, 23. et Clarke h. l. add. ad Ξ, 285.

152. *δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι.* Et quod Zenodotus legerat *δένδρει.* (quod et in Diog. Laert. paullo post videbimus.) At apud Homerum est *δένδρεον*, nusquam *τὸ δένδρος*, cf. Eustath. vt nec *τὸ δένδρον*. Itaque nec *δένδρῳ ἐφεζόμενοι* h. l. legi potest; et est quoque *δενδρέῳ* in plerisque. *δενδρέῳ ἑζόμενοι* est in Cant. sed *δενδρέῳ* binis syllabis est efferendum. *ὄζῳ ἐφεζόμενος* est in suauissimo loco in Sc. Herc. 393 etiam de cicada: *ἦμος δὲ χλοερῷ κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ ὄζῳ ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν ἀείδειν ἄρχεται, ᾧ τε πόσις*

καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρσῃ, καί τε πανημέριός τε καὶ ἦμος χέει αὐδὴν Ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ, ὁπότε χρόα σείριος ἄζει. Post haec omnia tamen veram et antiquam lectionem esse censeo δένδρει, vel δένδρε' ἐφεζόμενοι· nam Ionicum hoc est, et Herodoteum. Placuit quoque Gregorio Cor. p. 25. etsi mox subiicit, per metaplasmum δενδρέῳ maluisse Homerum.

ὄπα λειριόεσσαν. Vox hoc et altero loco N, 830 obuia, vbi λειριόεις χροῦς occurrit, vt *molle* corpus, cutis *tenera* sit. Habet ea adeo sensum ex re declarandum, vt sit mollis, dulcis, suauis. vt iam Apollon. Lex. h. v. λειριόεντα — οἱ δὲ τὴν (ὄπα scil. ex h. l.) προσηνῆ. exscriptus ille in Hesychio h. v. apud Etymol. λειριόεσσα simpliciter est γλυκεῖα. ἐπιθυμητὴ, ἡδεῖα. Apud Quintum II, 417 sunt Hesperides λειριόεσσαι. Si vox ἀπὸ τοῦ λείριον ducta est, a suauitate vnius ea generis, quam lilii odor praebet, ad aliam omnem suauitatem traducta esse debet. Nisi cum Schol. Apollonii I, 879 statuas, λείριον omnino pro ἄνθος dici coepisse, vt ap. Nicandr. Ther. 243 λείρια δ', ὡς ἴα τοῖα, περιστρέφει illam radicem. leg. περιστέφει. et esse adeo λειριόεν τὸ εὐανθές. Certe Lucian. in Herc. 4 καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὄπα τὴν λειριόεσσαν ἀφιᾶσιν, εὐανθῆ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἴγε μέμνημαι, τὰ ἄνθη. et reddit ὄπα ἀνθηρὰν Eustath. At ζῶα ὀξύφωνα in lib. de Homer. poesi f. 18. non est pro interpretatione habendum. Apollon. IV, 903 ὄπα λείριον dixit, vt putes adiectiuam aliquando formam vocis fuisse. Versu nostro Timonem Phliasium Sillographum vsum esse ap. Diog. Laert. III, 7. et ad disputationes Platonicorum accommodasse, notatum iam ab Ernestio: vbi tres versus 150. 1. 2. παρῳδοῦνται.

ληριόεσσαν vitiose inde ab Ald. 2. editur.

ἱεῖσι notatur a grammaticis hic et ad Λ, 270 προϊεῖσι, quod est pro ἱᾶσι. cf. Etymol. in ἀφιᾶσι.

154. ὡς οὖν εἶδον Ἑλένην. εἴδονθ' Harlei. Vrat. A. et a. sicque codd. in Θ, 251 variant, vbi vide. Et Π, 278 ὡς εἴδοντο Μενοιτίου υἱόν. Vtrumque igitur vsu habe-

tur. Bentleius defendebat εἶδον ϑ' quia ante Ἑλένην, quam in Homero digamma non habere vidimus sup. 70. Nil tamen interest, cum et in εἶδον vltima in caesura producatur. Apud Hesych. est ὡς, ἦνίκα. οἱ δ', ὡς οὖν εἶδον Ἑλένην.

155. ἦκα Zenodotus ὦκα legerat, cumque eo Crates, si recte intelligo grammaticum e Ptolemaeo Ascalonita haec tradentem. Atqui ὦκα nec senibus conuenit, nec bene ad Helenam retrahitur ἰοῦσαν ὦκα, quod indecorum esset in femina eius ordinis. Verbo: vitiosa fuit lectio; cuius Eustathius quoque meminit. ἦκα, *submissa voce*, prae pudore senes loquuntur. ἦκα, πραέως, ἡσύχως. ἦκα πρὸς ἀλλήλους est ap. Apollon. h. v. Male editum ἧκα inde ab Ald. 2. et Rom.

156. οὐ νέμεσις. οὐ νεμεσητὸν, ὡς τὸ· οὐχ ὁσίη (Od. X, 412) ἀντὶ τοῦ οὐχ ὅσιον Schol. B. et L. Scilicet νέμεσις est μέμψις, indignatio, modo animo suscepta, modo verbis expressa: vide Il. Z, 80. Od. A, 350. Υ, 330. Interdum (non semper) reddi posse οὐ νέμεσις, *non mirum est*, monet Hemsterh. cum Ernestio ad Callim. in Dian. 64.

Vss. 156. 7. 8. sunt ap. Valer. Max. ext. III, 7, 3. vbi de Helena sua Zeuxis eos recitasse fertur; sunt et apud Athen. V, p. 188 B. versus 156—159. Philosophatur de his vss. Maximus Tyr. diss. XXXI. p. 107. To. II. et vtuntur loco passim scriptores, vt Aristot. de Morib. II, extr. Sext. Empir. adu. rhet. praecepta. Suauiter Lucian. Merc. cond. 16.

158. αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικε. Fuere qui iungerent cum antec. ἄλγεα πάσχειν αἰνῶς. At αἰνῶς ἔοικεν est pro λίαν, vt iam Etymol. notauit; vt Od. A, 208 αἰνῶς γὰρ κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικε κείνῳ. et sic alibi, etiam in scriptoribus Ionicis, Herodoto et Hippocrate, quod iam Ernesti monuit ad h. l. Sic alias dicitur δεινῶς. quod comparat Herodian. in fragm. ad calcem Moeridis p. 446. Porro εἰς ὦπα est, *adspectu;* nec mo-

do facie ac vultu, sed toto corpore. εἰς ὦπαν vitium est Ald. 2. traductum in alias.

ἀθανάτοισι. θεῇς reposuit Turnebus, nulla auctoritate; nisi quod nunc sic quoque expressum video in Herodiani fragm. l. l. p. 446. Frequentat alterum quoque Homerus. ἀθανάτῃσι θεῇς est quoque in Etymol. voc. αἰνῶς, et ap. Athen. V, p. 188 B.

159. ἀλλὰ καὶ ὧς — ὧς scribere iusserunt veteres, monentibus A. B. L. cum sit pro ὅμως. cf. ad A, 116.

ἐν νηυσὶ νεέσθω. Vrat. A. ἐν νηΐ —

160. μηδ' ἡμῖν τεκέεσσί τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο. Voluere ἧμιν scribi veteres ap. Schol. A. B. L. cf. ad A, 147. et Etymol. in ἡμῖν.

λίπηται Sch. br. inde ab Ald. cum vno Vindob. Ferri hoc posset, si esset μὴ — λίπηται. At est νεέσθω, μηδὲ λίποιτο. Thucyd. I, 81 f. δέδοικα δὲ μᾶλλον, μὴ καὶ τοῖς παισὶν αὐτὸν ὑπολίπωμεν sc. τὸν πόλεμον, vbi Schol. laudat h. v. μηδ' — λίποιτο.

162. δεῦρο ἐλθοῦσα ἵζευ πάροιθε (πρὸ) ἐμοῦ. quis dubitet de verborum ordine. Turbant tamen Schol. ἐμοῖο vitiose et hic librarii, vt Vrat. b.

163. ὄφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν — ἴδῃ quia ἴδῃ Homericum magis est quam ἴδῃς. De hoc v. ad A, 203. Vulgo editum erat ἴδῃς. Vtrumque Eustath. memorat, ἴδῃ Sch. B. ad E, 695 πηοί, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενεῖς. debuit et hoc vocabulum esse antiquatum serius, cum Schol. et glossaria, cum Suida, illud interpretentur.

164. οὔτι μοι αἰτίη ἐσσὶ — Expressit haec et ornauit Virgil. Aen. II, 601 sq.

165. οἵ μοι ἐφώρμησαν. ἐφόρμησαν Lips. edd. Rom. Ald. 2. et hinc aliae.

166. ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς. Aiunt grammatici, posse ὥς μοι iungi cum ὄφρα ἴδῃ, καὶ ὡς, ἵνα. melius tamen accipi optatiue: εἴθε μοι ἐξονομήνῃς. Atqui nescio an sic optatino carere possit oratio. Sane sine vinculo continuatur oratio, tanquam mora aliqua interposita, cum δεῦρο, ἵζευ πάροιθε ἐμοῦ.

Eſt porro ζήτησις ad h. v. (in Sch. br. ad 170.) haud dubie e Porphyrio: quomodo Priamus decimo anno de Achiuorum ducibus interroget? Ad quam quaeſtionem varia reponuntur. Simpliciſſimum eſſe videtur, quod in nota appoſui.

169. καλὸν δ' οὔτω ἐγὼν — Barnes: γρ. καλὸν δ' οὔ πω ἐγὼν οὕτως ἴδον. neſcio vnde. Vulgata eſt quoque ap. Themiſt. Or. I, p. 6. III, p. 181.

170. οὐδ' οὕτω γεραρόν. ἔντιμον. ſic intellige Apollon. Lex. h. v.

172. Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ, φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε. Iunctim memorantur metus et reuerentia. Il. Ω, 435 τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι. — Commentatur hac de re Plutarch. in Cleomene: αἰδοῖος, αἰδοῦς ἄξιος. Apollon. Lex. h. v. quod communi fere vſu adhibetur de ἱκέτῃ. de ξένῳ. paſſiue; qui reuerenter habetur. vnus locus eſt, iam in lexicis notatus, Od. P, 578 κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης, vbi manifeſte eſt actiue dictum, pudens, verecundus: vt poſſit forte aliquis αἰδοίας ἀλόχους in eundem ſenſum dictas accipere; praeſtat tamen et has αἰδεσίμας interpretari, reuerenter habendas. αἰδὼς autem pro σέβας ſaepe in Homero.

Porro δεινὸς, ap. Apollon. Lex. ἀξιωματικὸς, ἐντροπηματικὸς (noua vox: qui ἐντροπὴν mouet, reuerentiam ſui) laudato hoc verſu. Iunxit vtramque vocem iterum Homerus Od. Θ, 23. Suauiter hac compellatione de Parmenide vtitur Plato Theaet. p. 183 f. (To. II, p. 138.)

Nugas grammaticorum ſuper verſus metro in φίλε ἑκυρὲ, vide ap. Euſtath. Nota ſunt diſputata de verſibus λαγαροῖς, quos Chamaeleon inde tuebatur, quod eos Homerus ad μελῳδίαν comparauerit, cum verſus cantare ſoleret: ap. Athen. XIV, p. 632. Clarke ad A, 51. n. 10. propter aſpiratam primam in ἑκυρὲ vltimam in φίλε produci; ſpiritum enim aſperum ſaepe tanquam conſonantem pronuntiari vel tanquam aeolicum digamma; lectumque, tanquam ſi ſcriptum fuiſſet: φιλὲΦΦ ἑκυρὲ δεινός τε." Ineſt aliquid veri: nam primo in tono ſeu ar-

ſi poſſe ſyllabam breuem produci et ipſa pronuntiatione conſonam geminari nemo dubitet. Tum etiam digamma in ἑκυρὲ fuit Ϝεκυρε, et potuit pronuntiari Φιλε ϜϜεκυρε.

Laudatur fere corrupte Φιλὲ vt ap. Stobaeum Serm. XXXII, p. 212.

173. ὡς ὄφελε θάνατός μοι ἁδεῖν. reddit Schol. ἀρέσαι, idque Apollonium quoque in Lex. h. v. appoſuiſſe vidit Villoiſon. adde Etymol. Et Euſtath. altero loco: ἀρεστὸς καὶ ἡδύς μοι δόξαι. At Heſychii gloſſa ἁδεῖν, ἀκολουθεῖν, aut corrupta eſt, aut ad h. l. ſpectare nequit.

Euſtath. ambigit, ſitne ἅδεῖν an ἀδεῖν, aeolice, et ſitne ab ἥδω an ab ἀδέω, ἀνδάνω. Eſt quoque ἀδεῖν in Lipſ. Vrat. A. edd. Ald. 2. Rom. et ceteris hinc ductis expreſſum. Bentleius quoque cenſebat με Ϝαδειν fuiſſe; enimuero ἁδεῖν ſemper cum caſu tertio iungitur (v. c. M, 80. Od. Z, 245. Υ, 327.) nec Ϝαδειν eſſe potuit. v. disputata inf. ad E, 203.

εἴθ' ὄφελεν Cod. ed. Vindob. ſaltem εἴθ' ὁ.

175. Eſt in Porphyrii Quaeſt. Homer. 13 obſeruatio ſuper τηλυγέτην. At plenior olim in h. v. eſſe debuit ζήτησις, quandoquidem plura alia ex eo laudantur in Schol. br. valde corruptis, et Schol. A. minusque contaminate in Ven. B. (quem compara ad Il. N, 470.) Sch. Lipſ. et Leid. apud Valken. diſſ. de Schol. Homer. p. 144.

Secundum haec Helenae filia fuit Hermione; tum, ſecundum Diaethum, filius Morrhaphius, et ſecundum Cinaethonem, Nicoſtratus. Aliter Apollodorus tradidit III, 11, 1. ad quem vide. Scilicet a tragicis commenta haec ſunt profecta, quae grammatici exceperunt tanquam hiſtorice tradita.

παῖδά τε τηλυγέτην· proprie vocem hanc patre aetate iam prouecto natam deſignare conuenit, vt Il. E, 153. 154. ad quem locum pleniora ſunt Schol. B. Volunt inde dictum eſſe de prole vnica: quandoquidem iunctum eſt interdum μοῦνον τηλύγετον, vt Il. I, 478 ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ μοῦνον, τηλύγετον. Ait Plutarch. de

amicor. multitud. p. 93. 94. τουτέστι μὴ ἔχουσιν ἕτερον γονεῦσι μήτε ἕξουσι γεγεννημένον. Sic quoque Porphyr. Qu. Hom. 13. Alii ἀγαπητὸν esse volunt, vt esse solent οἱ μονογενεῖς. Sic Jl. I, 143. Videtur tandem omnino dicta esse vox de puello aetatis tenellae, delicato: sic saltem Jl. N, 470 ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς. etsi multa de h. l. et aliis comminiscuntur grammatici: est enim plerumque ambiguum, quo sensu vox ea adhibita sit, si subtilius inquiras. v. Apollon. Lex. h. v. quem tamen interpolatum esse arbitror. Philemon ap. Villois. ad e. l. Etymol. h. v. Hesych. Suid. Schol. Apollonii I, 99. 719. Egit quoque de h. v. Pollux II, 20.

176. τά γ' οὐκ ἐγένοντο. Fuit quoque in libb. κ' ap. Schol. A. male. τὸ, δι' ὅ, καὶ κλαίουσα τέτηκα. Frequentata hinc poetis loquendi forma. proprie ὁ θυμὸς τήκεται, consumitur, conficitur, contabescit, inter lacrimas: μηκέτι τῆκε θυμὸν, πόσιν γοόωσα Od. T, 264.

178. οὗτός γ' Ἀτρείδης· οὗτος δ' Ἀ. apud Apollon. de syntaxi p. 79, 27. minus bene.

179. ἀμφότερον βασιλεύς τ'. — Nobilitatus versus Alexandri vsu, qui eum ore ferebat: Plutarch. de fort. Alex. I. p. 309. item Xenophontis memoratione Mem. Socr. III, 2 pr. Sympos. 4, 6. tum centies in Plutarcho, Dione et aliis. ἀγαθὸν ad φρόνησιν reuocat Schol. Pindari Nem. VIII, 13.

180. δαὴρ, ἀνδρὸς ἀδελφὸς, Apollon. Lex. h. v. At Hesych. in δᾶερ. Argutantur in etymo Etymologus et Eustath. ad Z, p. 648, 31. δαὴρ ἐμὸς κυνώπιδος esse pro ἐμοῦ obseruant omnes.

εἴποτ' ἔην γε quid sit nemo diserte docet, sed ex sententia vnusquisque ariolatur. Eustath. οἱονεὶ λέγουσα, ὡς οὐ νῦν ἐστιν, ἀλλά ποτ' ἦν. Sch. B. L. εἴποτε ἦν δαὴρ, ἐμὸς ἦν. quae putida sunt. Sch. br. ἐάν ποτε ἦν cum soloecismo. Consului recentiores: parum profeci. aut omittunt, aut vertunt varie. Proprie est: *si vnquam, si modo fuit*, vel, *siquidem fuit*. Clarke: *siquidem meminisse fas sit. si vnquam digna eram, quae isto nomine*

nominarer. Alii aliter; vt Schol. ad Ω, 426 per ἕως γε. Sed de graecis quaerimus et ſenſu grammatico, non de eo quem inferas. Optatiue εἴποτ' ἦν accipi nequit, tum dicendum erat εἴθε, non εἴποτε. Inſpexi Dammium, qui ceteris melius vertit: *quum olim eſſem quidem.* Comparemus alia loca, in quibus formula occurrit: Il. Λ, 761. Neſtor de ſe et ſua virtute: ὡς ἔον, εἴποτ' ἔην γε, μετ' ἀνδράσιν. Ω, 426 Priamus de Hectore: ἐπεὶ οὔ ποτ' ἐμὸς πάϊς, εἴποτ' ἔην γε, λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν. Od. O, 268 Telemachus ait: πατὴρ δέ μοι ἐστὶν Ὀδυσσεύς, εἴποτ' ἔην· νῦν δ' ἤδη ἀπέφθιτο. T, 315 non eſt in domo herus, οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, εἴποτ' ἔην γε. Nihil video quod accommodatum his locis ſit quam vt ſtatuam εἴ ποτε dictum eſſe pro ὁπότε. ὅτε. ἐπειδή. priſco vſu loquendi. Alio vulgari vſu εἴποτε vidimus in votis et precibus A, 39 et al.

182. ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον. verſus recitatur paſſim, etiam ab Ammon. in Ariſtot. π. Ἑρμηνείας p. 31. Ald. Suauiter hoc verſu vtuntur Diog. Laert. IV, 52. et Plutarch. de an. tranquill. p. 471. dum ait, extra domum Agamemnonem felicem praedicari; at eundem de ſe ipſo profiteri Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. B, 111. Commode quoque verſum adhibet Themiſtius Or. X, p. 133 ad Valent. Imp. de pace cum Gothis facta.

μοιρηγενὲς, ἀγαθῇ μοίρᾳ γεγεννημένε Schol. et Heſych. Per εὔμοιρος explicat Schol. Pindari Ol. II, 18. 19. vbi eſt αἰὼν μόρσιμος.

ὀλβιόδαιμον, προπαροξυτόνως, qua de re longum eſt Scholion A. quod et in Etymol. in Ἀπόλλων extat.

183. ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν. Non ſibi conſtat temporis ratio in δεδμήατο (h. e. δέδμηντο. ſub imperio tuo *erant*) nullus enim locus eſt tempori praeterito. Aliter res ſe habet Od. Γ, 304 Aegiſthus ἐμήσατο λυγρὰ — δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ. recte et Od. Λ, 621. Viderant hoc Bentl. et Clarke. Requiritur δέδμηνται. Legerant Sch. br. et Euſtath. in ſuis libris δε-

δμῆχται, nam adſcripſere, δεδμήαται, ὑποτεταγμέναι εἰσίν. At ſic metrum iugulatur: δεδμήαται κοῦροι Ἀχαιῶν. Aut itaque legendum eſt cum Barneſio: δεδμήαται υἷες Ἀχαιῶν. aut δέδμηνται κοῦροι Ἀ. reponendum eſt. In Heſychio occurrit vtrumque, et δεδμήαται et δεδμήατο. alterum hoc ſolum attulit Apollon. Lex. et Etymol. Poſſis δεδμήατο ſic expedire velle, vt cum miratione dictum ſit: imperabas tu, vt nunc video, ingentibus copiis, quod non putaram! At hoc argutius eſſet pro noſtro poeta.

184. ἤδη καὶ Φρυγίην εἰςήλυθον — Memorabilis locus antiquae rei geſtae *fama* acceptae; diſcimus enim, factam aliquando eſſe *incurſationem Amazonum*, feminarum e Scythia, h. e. e locis vltra Maeotidem, in Phrygiam. Copiae *Otrei* et *Mygdonis*, Phrygum, admodum numeroſae, ad Sangarium fluuium iis occurrerant; iisque *Priamus* ſocius auxiliis adductis interfuit. Nec mirum, cum *Hecuba* e Phrygia eſſet oriunda, Dymantis filia, cuius aiunt Otreum quoque et Mygdonem filios fuiſſe, (etſi alii Mygdonem Aemonis filium ediderant) adeoque Hecubae fratres, vna cum Aſio: cf. Apollod. III, 12, 5. et ad e. l. notam p. 759. Ab Otreo Otroea oppidum ſupra Aſcanium lacum fuit: Strabo XII, p. 849 A. A Mygdone autem Mygdones ad Olympum montem habitarunt ibid. p. 861 B.

Amazonum autem antiquiſſima haec eſt memoria; altera, tempore etiam antiquior, eſt de Bellerophonte Z, 186. Vtraque videtur fama eſſe accepta; at auctores Argonauticorum, Heracleae et Theſeidis, tandem et rerum Dionyſi, ſeu Bacchi, Amazones commento poetico, dum miranda captant, inſeruiſſe ſuis carminibus videntur: cf. ad Apollodor. notas p. 372 ſqq. Fuit quoque epos Poſidis Ἀμαζονὶς, ap. Athen. VII, p. 296 D. (niſi hiſtoricum hoc opus fuit; idem enim τὰ Μαγνητικὰ ſcripſerat ibid. XII, 533 D.) τὰ Ἀμαζονικὰ Onati (ὁ Ὄνατος, niſi Ὀνάτης fuit) memorat Schol. Theocriti XIII, 46. Etſi autem h. l. cum iis bellauit Priamus, Cyclici tamen poſt Homerica demum tempora auxilio veniſſe

Troianis Amazones narrarunt, ducente Penthesilea: ex iis sua duxere Quint. Smyrn. II. et Tzetza Posthomer. vbi cf. Iacobs. vs. 7.

Cum Phrygas αἰολοπώλους memorat poeta, obseruandum et hoc, Phryges iam tum equorum vsu in bello inclaruisse, curuli tamen, puto, vsu. Etiam Il. K, 431 sunt Φρύγες ἱππόδαμοι. Notandum quoque hoc, vitium cultu antiquitus celebratam esse Phrygiam, Φρυγίην ἀμπελόεσσαν, quod serius aliter se habuit. Schol. br. itaque obseruant, ad tractum circa Apameam solum hoc spectare; nam reliqua Phrygia frumentis tantum idonea erat, πυροφόρος.

184. ἔ— quod apud Homerum Troia diuersa est a Phrygia; recentiores vtramque confundunt. — et quod ἤδη est pro ἤδη ποτέ.

185. αἰολοπώλους. Tenendum e pluribus apud Eustath. esse αἰολόπωλον pro simplici αἴολον, ταχὺν, adiuncta notione, agitandi currum; vt αἰολοθώρηξ. αἰολομίτρης. Schol. Aristoph. Nub. 727 reddit ταχυΐππους: v. Not. ad B, 816. vbi est κορυθαίολος Ἕκτωρ.

186. Λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύγδονος· edd. ante Cantabrig. Mori. Cant. Lips. Vrat. A. Μυγδόνος.

187. οἵ ῥα τότ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο. in vno ap. Bentl. τότε στρατόωντο, Ionice, recte.

παρ' ὄχθαις Bentl. laudat nescio vnde. At παρ' ὄχθας vbique legitur, etiam in Strabone XIV, p. 999 C. vbi docet, Phryges hos in Asia esse quaerendos, non, vt alii fecisse videntur, in Europa. Cum Phrygum societate teneretur Priamus, duxerat ex iis Hecubam, Dymantis filiam Π, 718. 9.

188. 189. Versus recitat Strabo XII, p. 830 A. Addunt recentiores, etiam tum ab Amazonibus captam esse Troiam. v. Schol. Lycophr. l. c.

189. ἤματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον. Erat editum ὅτε ἦλθον ingrato hiatu. Legebam ὁπότ' ἦλθον. Sed Cant. diserte ὅτε τ' ἦλθον. Sic et Townl. Vrat. a. b. Eaton. et Sch. Lycophr. 69. At ὅτ' ἦλθον Vrat. 1.

Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι. De epitheto multa Sch. br. Hesych. h. v. Etymol. Praestat accipere, viris pares.

190. ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἑλίκωπες Ἀχαιοί. οὐδ' οἱ Townl. — De Scholio ad ἑλίκωπες v. ad A, 389. Referebant vim vocis ad vigorem et alacritatem obtutus quaquauersus se circumferentis, ἑλίσσοντες ὦπα, ὀφθαλμόν.

193. μείων μὲν κεφαλὴν Ἀγαμέμνονος. — Erat haec lectio Aristarchea, quam desertam esse miror, cum in ceteris fere ea regnet; receptumque pro ea κεφαλῇ vbique in codd. et edd. Offendit in hac, eum fuisse minorem capite Agamemnonis: immo vero, minor Agamemnone erat, capite; altero non nisi humeros huius attingente.

194. εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἠδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι. Sch. br. ἠδὲ cum Vrat. b. Ald. Ergo et ὤμοις lectum esse debuit ὤμοις ἠδὲ στ. Innumeris tamen ex locis apparet, librarios metri nec notionem nec rationem et curam habuisse.

196. αὐτὸς δὲ, κτίλος ὡς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν. Bentleius sibi persuaserat ὡς ita postpositum, scribi solitum ὥς, antiquitus fuisse FΩΣ, idque adeo vbique in suo exemplari monuit. Caussam non apposuit; quam tamen facile exputo fuisse in eo, quod et ὅς, ὅν, οὗ, fuere Fός, Fόν, Fοῦ. Sunt quoque loca, in quibus Bentleiana obseruatio adhiberi possit, vt sup. v. 2 ὄρνιθες ὥς. θεὰς ὥς, et similia. Obseruabatur locus hic κτιλος ὥς, qui excludit digamma: tentabat itaque modis variis: αὐτὸς δὲ ψιλὸς ἐπεπωλεῖτο, vel αὐτὰρ ὁ ψιλὸς ἐὼν, — vt Δ, 231 αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν, vel αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων — Verum omnia haec opera vana puto suscepta esse; et ὡς omnino digammam haud admisisse litteram censeo, repugnantibus omnibus locis; et si qua sunt loca ambigua, facilem medelam aut rationem aliam habentibus. Vide modo A, 66. 116. I, 391. Λ, 210 et al. In his autem, in quibus vltima producitur ante ὡς, θεὸς ὥς, σύες ὥς (Od. Λ, 410) et similibus, tono ea producitur.

In Vrat. b. κτῖλος, vt et in aliis nonnullis; male; N, 492 Λαοὶ ἕπονθ' ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα. Et ap. Pindar. P. II, 31 ἱερέα κτίλον Ἀφροδί — τας — Ibid. Schol. de voce agit. Ὅμηρος μὲν τὸν προηγούμενον τῆς ποίμνης κριὸν κτίλον ὀνομάζει. Scilicet ἀρνειὸς est ὁ κριός. Apollon. Lex. h. v. laudato hoc versu. Ammon. h. v. p. 24. adscriptis vss. 197. 8 ἄρνες οἱ νεογνοὶ — ἀρνειοὶ δὲ οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ. De voce κτίλος iam ad Pindar. l. c. monitum est: v. Etymol. cum Schol. Cum κτίλος sit τιθασσὸς, πρᾶος, χειροήθης· necesse est in Homero esse *proprio* nomine arietem *gregis ducem* dictum. Nam generalis notio locum non habet. Ita apparet, τὰ κτίλα omnino fuisse τὰ ἥμερα, *pecudes:* Sch. Nicandri Ther. ad v. 452 (p. 23) 471 κτίλα μῆλα.

197. ἀρνειῷ — πηγεσιμάλλῳ. Accipiunt alii de denso, alii de nigro, alii de albo vellere. Constat adeo ariolatos esse grammaticos modo ex etymo, modo ex contexta oratione. cf. ad I, 124. Praestat cum Etymol. a πηγὸς, (πήγω, πηγνύω, a πήσσω, nutrio, pinguefacio) ducere vt sit, εὐπαγεῖς μαλλοὺς, τοῦτ' ἔστιν εὐτραφεῖς ἔχων, vt Apollon. Lex. h. v. vno verbo, δασύμαλλος, βαθύμαλλος. Sic κῦμα πηγὸν Od. E, 318. quod alibi πολλὸν καὶ τρόφι Il. Λ, 307. Cum vero μέλαν κῦμα alibi occurrat, putarunt grammatici, hoc idem πηγὸν esse posse. Aiunt autem Sch. B. et L. iam Antimachum τὸ πηγὸν opposuisse τῷ λευκῷ. Mature itaque vocis vsus exoleuisse videtur. Quod πηγεσίμαλλὸς pro πηγόμαλλος formatum est, illustratur ab Etymol. in ἀλφεσίβοια, exemplis ἑλκεσίπεπλος ex ἑλκόπεπλος, Πρωτεσίλαος ex Πρωτόλαος, et ἀλφεσίβοια ex ἀλφόβοια.

198. Longum Scholion super ὀΐων quod binis syllabis pronuntiauit Aristarchus, fauente Ptolemaeo Ascalonita; recte intercedentibus Herodiano, Aristonico et Schol. Ven. A.

199. ἐπειθ' Ἑλένη. sine digamma. v. ad B, 356.

200. οὗτός δ' αὖ vt τοιόςδε. Schol. br. quem male Barnes. sequitur.

201. ἐν δήμῳ Ἰθάκης pro Ithacensibus, et hi pro ipsa Ithaca. Commentitium est quod Schol. ait, fuisse locum in Ithaca Δῆμον dictum. Pro ipsa *terra*, *solo* ac *regione* saepe δῆμος ap. Homer. vt Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ. vnde et epitheti πίων ratio reddenda, de *fertili* agro.

202. Versum recitat Strabo I, p. 32 B.

203. αὖ Lipſ. perpetua varietate.

204. ἔσιπας Mori Barocc. Vrat. a. a m. pr. Lipſ. a m. pr. Vindob. ed. At ἔειπες Eustath. et al. v. ad A, 106 dicta. Ceterum ex seqq. confinxit Libanius declamationes suas Menelai et Vlyssis ad Troianos pro reddenda Helena.

205. ἡ διπλῆ, ὅτι παραλλήλως τὸ δὴ τῷ ποτέ. Accepit ergo ἤ δὴ γάρ καὶ δεῦρο ποτέ. ἤλυθε h. l. ab aoristo, non a praeterito esse ducendum, temporum ratione docet Clark. Respicit h. l. Pausan. X, 26, sub f.

Quod in seqq. narratur, ad Antehomerica spectat, et expositum erat copiosius in Carmine Cyprio; quod ex Proclo assequi licet in argumento: καὶ διαπρεσβεύονται (οἱ Ἀχαιοὶ) πρὸς τοὺς Τρῶας, τὴν Ἑλένην καὶ τὰ κτήματα ἀπαιτοῦντες. ὡς δὲ οὐκ ἐπήκουσαν ἐκεῖνοι, ἐνταῦθα δὴ τειχομαχοῦσι. Vlysses et Menelaus (alios adiungunt seriores. v. Tzetza Antehom. 154. et Dictys pr.) ante bellum illatum, Tenedo profecti, vt est in Schol. res repetitum Troiam venerant et in concione Troianorum verba fecerant. Eos Antenor hospitio exceperat. Menelaum huic legationi interfuisse, etiam Herodot. II, 118 fide sacerdotum Aegyptiorum se accepisse narrat. Ad hanc legationem spectat, quod Jl. Λ, 137 memoratur Antimachus aliquis tanta fuisse vesania, vt legatos occidendos suaderet. Diuersa et altera Vlyssis profectio sub finem belli facta, qua speculatum Troiam sub mendici habitu ingressus ab Helena agnitus est: de quibus Od. Δ, 242. Exposita erat haec legatio a Lescheo in Jliade parua, vt e Proclo discimus. Meminere ea multi: Quintus V, 78 sq. Tzetza Posthom. 602. et Schol. ad 609. Tertia est profectio Vlyssis cum Diomede ad Palladium auferen-

dum; etiam haec in Iliade parua fuit narrata. Haec omnia aliis variisque modis expoſuere tragici et ſeriores; de quibus nobis laborandum non eſt. Ceterum memorato apud Antenorem hoſpitio ſuperſtructae ſunt multae aliae narrationes; etiam de legatione Antenoris in caſtra Achiuorum poſt Paridem e medio ſublatum ad pacem componendam. In caſtra adductus iam Helenus expoſuerat fata vrbis, ſi adductus eſſet Neoptolemus, abductum Palladium, et equus Mineruae conſecratus: cuius narrationis primus auctor fuit Leſcheus: (v. ap. Proclum. add. Quint. X, 346 ſq. Tryphiod. 43 ſq. et diſertius Conon Narr. 34.) In illa legatione iacta ſunt fundamenta proditionis: de qua v. dicta ad Aen. I. Exc. VII *.

206. ⸖ (potius ⸖) quia Zenodoti lectio fuit: σῆς ἕνεκ' ἀγγελίης (ap. Apollon. Lex. p. 26. eſt ἧς) Grammatici ei ita occurrunt, vt diſtinguant σεῦ ἕνεκ', ἀγγελίης σὺν ά. vt ſit ὁ ἀγγελίης Ὀδυσσεὺς, pro ὁ ἄγγελος. quod vix putes iis in mentem veniſſe, niſi diſerte hoc haberent Schol. et h. l. et alibi, vt N, 252. et Lexica, ipſe Apollon. Lex. in ἀγγελίην p. 26. ad quem locum doctus eſt excurſus Tollii p. 736. cf. inf. ad Δ, 384. Λ, 140. Verum vtique eſt, ἀγγελίαν pro eo dici, qui nuntiat; abstractum pro concreto; non vero vt ὁ ἀγγελίας ſit. Eſt autem ἀγγελία σου idem ac ἀγγελία ὑπὲρ, περί σου. vt recte Tollius pluribus docet. Duriorem in hoc ſecundi caſus vſum etiam Erneſti notauit. Occurrit tamen haud raro, et in hac ipſa voce Od. K, 245 Eurylochus venit ἀγγελίην ἑτάρων ἐρέων. pro περὶ ἑτάρων. Porro ἀγγελίης (ἕνεκα) ἦλυθε eſt etiam Od. Π, 334. apud Heſiodum in Theog. 781 ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης et inf. Il. O, 639. 640 ὃς Εὐρυσθῆος ἄνακτος ἀγγελίης οἴχνεσκε adde N, 252. At Bentleius recordatus loci Λ, 140 Μενέλαον — ἀγγελίην ἐλθόντα refingit et h. l. ἀγγελίην vt legebatur quoque inf. O, 640 a Zenodoto.

207. ⸖ quod ἐκ παραλλήλου dicta ſunt ἐξείνισσα καὶ ἐφίλησα; nam idem ſignificat vtrumque“ Sch. A. Sunt

tamen hactenus diuerſa, quod alterum eſt, *hoſpitio excipere*, alterum, hoſpitem *comiter et benigne habere*.

Cum, vt paullo ante vidimus, ex h. l. ductae ſint narrationes de nimis procliui Antenoris in Achiuos voluntate, hos ipſos verſus eo conſilio adſcripſit Schol. Pindari P. V, 108.

209. Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἐμίχθην. Erat vulgata lectio Τρώεσσιν ἀγειρομένοισιν forte orta ex omiſſione τοῦ ἐν, quod abeſt in ed. Flor. Ald. 1. item in Vrat. c. Verum alteram lectionem agnoſcunt codd. M. L. H. apud Bentl. quod et ipſe praeferebat, tum Ven. Lipſ. Townl. Eaton. Vrat. A. Moſc. 1. duo Vindob. Sic quoque Euſtath. recitat p. 406. c. Schol. Biblioth. S. Germ. ad A, 54. recte, vt ſit ἐνεμίχθην Τρώεσσιν. vt K, 180 οἱ δ', ὅτε δὴ Φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισι γένοντο.

211. ἄμφω δ' ἑζομένω. „ quod Zenodotus ſcripſerat ἑζομένων." At enim nota eſt: caſus rectos abſolute poſitos dixeris pro quibus vulgo genitiui abſoluti poni ſolent: Sic σύν τε δύ' ἐρχομένω, καὶ πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησε, Il. K, 244 οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν — Od. M, 73. Figura a multis illuſtrata: vt in Lesbonacte de figg. p. 183. Koen. ad Gregor. p. 34. Vim in figura quaerit Demetr. de enunt. ſ. 60.

ἑζομένων eſt in Townl. et Eaton. ſcilicet vt conueniat cum στάντων· et hoc ipſum maluerat Bentleius; aut ſi ἑζομένω, legendum quoque eſſe στάντες μέν. recte, ſi quidem poetam ad ſubtiliorem rationem adigere licet.

212. ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον. Videtur ieiunum eſſe πᾶσιν, et pronum eſt coniicere fuiſſe Τρωσίν. Defendes alterum ex obſeruatione, quod ſaepe poeta πολλοὺς et πάντας memorat pro πλῆθος. Eſt adeo πᾶσιν, ἐν πᾶσιν, pro ἐν πλήθει, in concione populi; alibi ἐνὶ δήμῳ vt inf. Σ, 295.

Pro ὕφαινον Caſaub. Lect. Theocr. c. IX. ἔφαινον malebat; et miror Bentleium ipſum pronum eſſe in hanc lectionem laudato loco N, 295 Νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ. tentabat quoque πᾶσ' ἀνέφαινε. Non

video, quid in ὕφαινε displiceat, cum ὑφαίνειν δόλους καὶ μῆτιν, toties occurrat, nec ipsa notio texendi aliquid insoliti hac in re habeat, vt sit, componere cum arte et ingenio.

213. ἤ τοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε. ἤ τοι ὁ μὲν Eustath. recitat. ἐπιτροχάδην. vocis significatus plures annumerant grammatici in Schol. et Etymol. ἠπειγμένως. ταχέως. ἐσπευσμένως. In Hesych. quoque est ταχέως. ex Apollonio exulat vox. porro κεφαλαιωδῶς. συντόμως. Manifestum fit, eos non ex vsus notitia, sed ex etymo et sententia ea esse ariolatos, quod multo magis patet, si Schol. A. B. et Eustath. inspexeris. Habet sane per se vtrumque locum, vt sit ἐπιτροχάδην et *celeriter* et *cursim*, *strictim*, *breuiter*: vt Eustath. τὰ καίρια μόνα ἐν βραχεῖ ἐπιλεγόμενος, τὰ δὲ περιττὰ ἐπιτρέχων. Si tamen alterum locum, in quo eadem vox occurrit, Od. Σ, 26 compares, de *celeritate* videtur ea a poeta dicta esse: nam Vlyssem iratum, voce concitata loquentem, comparat Irus cum vetula garriente: ἢ πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει γρηῒ καμινοῖ ἶσος. Sane vetula *voce volubili* vtitur, non oratione breui. Videntur tamen reliqua de Menelai oratione ad breuitatem nos reuocare; estque haec recepta interpretatio, et volunt veteres *genus dicendi concisum ac breue*, quale postea Laconicum fuit, indicatum esse. Laudat versum in hanc rem Schol. Thucyd. IV, 84. p. 287, 56. Duck. et creditur ad h. v. respicere Euripides Or. 639. (v. Schol. ad e. v.) ita vt contrarium afferat: τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων ἐπίπροσθεν ἐστι, καὶ σαφῆ μᾶλλον λέγειν.

Comparant grammatici (in Sch. A. B. Lips. Leid. br. Eustath.) genus dicendi *tenue* ac *subtile*, quale Lysiae fuit; ἄνετον appellant et ἀπολελυμένον; vt contra Vlyssis orationem, vbertate et grauitate cum affectuum, tum sententiarum insigne (τὸ ἁδρὸν) cum Demosthenis oratione; tandemque Nestoris suauitatem et copiam cum Isocrate. Agnoscunt quoque in hoc genus medium, ad delectandum aptissimum, dum dulciorem melle orationem

eius fluere dixerit A, 249. Sunt loca veterum peruulgata ap. Clark. et aliis: Ciceronis Brut. 10. et 13. Gell. VII, 14. Sic et Quinctil. XII, 10, 64. eoque spectat lib. II, 17, 8 *et omne in tribus ducibus orationis genus.* Inculcatum inde hoc passim et a multis decantatum; Barnes laudat Cuper. Apotheof. p. 119. Petr. Victor. Var. Lect. XV, 17. adde Commentar. in Aphthon. in Biblioth. Coislin. p. 591. 596. Iudicia tamen plerumque sunt aut parum aut nimium subtilia. Voluit quoque genus dicendi Menelai pressum, et Vlyssis copiosum exprimere Libanius in binis orationibus in legatione super Helena habitis ad Troianos Vol. I. p. 189.

214. *παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως.* Reddunt Scholia ἡδέως. ὀξέως. εὐφυῶς. parum definite. Ex vsu Homerico esse debet, *voce clara ac sonora:* vt sit: etsi celeriter loquebatur, distincte tamen et clare ad aurem pronuntiabat. Sic Jl. T, 82. 83 *in magno strepitu quomodo quis audiat vel dicat? βλάβεται δὲ, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.* quis dubitet esse dicentem *voce clara ac sonora?* et *κλαίειν λιγέως* T, 5. et similia. Veteres tamen acceperunt *suaviter;* quia Jl. A, 248 Nestor *ἡδυεπής, λιγὺς Πυλίων ἀγορητής,* quasi vnum idemque sit. Cicero Brut. 13 *Menelaum ipsum* dulcem *illum quidem tradit Homerus, sed pauca dicentem.* Quinctil. *cum animi iucunditate.* Auctor de Homer. poesi: f. 20. *τὸν δὲ Μενέλαον βραχυλόγον καὶ εὔχαριν καὶ τοῦ προκειμένου τυγχάνοντα.* Dionyf. Halic. Art. c. 11, f. 8. (p. 120. Hudf.) subtiliora captare videtur; vbi enim dixerat, *ἡ γνώμη τριπλῆν ἐξέτασιν ἔχει, μὴ περιττὰ, μηδὲ ἐλλείποντα, μὴ ἐναντία,* primum illud illustrat exemplo contrarii in Therfite: alterum et tertium *μὴ ἐλλείποντα,* per haec verba *παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, ἐπεὶ οὐ πολύμυθος,* et reuocat haec ad duo: *μέτρον καὶ ἀσφάλειαν, τὸ γὰρ, μὴ περιττὰ. μηδὲ ἐλλείποντα, μέτρου ὄνομα. τὸ δὲ, μὴ ἐναντία, ἀσφαλείας.* comparat enim hoc cum O, 171 *ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει.*

215. οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς, εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. Sane ἀφαμαρτοεπὴς per ſe non vno ſenſu dictum eſſe poteſt; poteſt eſſe et is, qui in pronuntiando non peccat, et is, qui veras ſententias pronuntiat; et is qui conſilio dicendi non excidit; (vt Schol.) quique adeo argumentis certis et probantibus vtitur et ἀπόδειξιν facit διὰ τῶν ὁμολογουμένων, vt Dionyſii verbis l. c. vtar, et qui verba cuique ſententiae, rei et loco, idonea et propria adhibet. Sic contra Jl. N, 824 Aiacem Hector appellat ἁμαρτοεπῆ, qui ſtolida, rei non conſentanea, loquitur. Apud Clement. Paedag. II, p. 183 verſus Eratoſthenis ſeruatus: οἶνος ἁμαρτοεπὴς, οἶνος μεθύουσιν ὄλισθος, οἶνος ψυχαπάτης. vbi eſt *vinum quod temere loqui cogit.* Iam in loco noſtro, ſi ad breuitatem reuoces, quod non verboſus erat, erit, quod verba idonea, ſua ac propria, ei erant in promtu, vt nec lingua falleret, nec verborum ſententia, ſed ea, quae ſentiret, verbis propriis enuntiaret. In Odyſſ. Λ, 510 Neoptolemus αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων. etſi et hic ambiguum eſſe poteſt, ſitne qui loquitur prudenter, an cui non deſit facultas verborum idonea ad animi ſenſa enuntianda. Veteres Vlyſſis laudem acceperunt de ipſa elocutione animi ſenſis accommodata ac fida. Loc. cl. Quinctil. XII, 10, 64 *nam et Homerus* breuem *quidem* cum animi iucunditate (παῦρα μὲν ἀλλὰ μάλα λιγέως) *et propriam, id enim eſt,* non errare verbis, (οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς) *et* carentem ſuperuacuis (ἐπιτροχάδην ἀγόρευε) *eloquentiam Menelao dedit.* Apud Gellium VII, 14 *ſubtile* in Menelao *et cohibitum* dicendi genus. Poeta quidem Menelaum aliquoties inducit verba facientem; vt ſup. 97. H, 97. P, 18. 248. inprimis Od. Δ, 78. vbi ſuos labores ille exponit; non tamen equidem diuerſum ab aliis ſermonis characterem in his locis reperio: etſi Popius ſupra in vſ. 96 Laconicam breuitatem agnoſcere ſibi videbatur.

In illis εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν fuit η in antiquis; quod et Townl. Eaton. Ven. Sch. A. B. L. Euſtath. Ety-

mol. p. 415, 17 agnofcunt; addunt tamen Scholia et Apollon. (in η, p. 322 extr. ed. Toll.) et Etymol. l. l. effe η pro ει. hoc idem lectum in Sch. Eat. Apparet hoc effe fuperftitiofe feruatum ex prifca fcribendi ratione, cum H fcribebatur per E innumeris aliis locis redditum per ει EI per ηι vel η. Senfus fane refpuit ἢ *fiue*, at poffit fcribi ἦ. *erat fane natu minor*. καίτοι νεώτερος ἦν. quod et reperias in Sch. A. B. L. Eton. Verum hoc effet argutari. εἰ καὶ eft pro κἂν.

216—220. Vlyffem exhibet poeta in exordiis fubmiffum, lenem, ftantem meditabundo fimilem, oculis in terram dejectis, immobilem. Praeter Ouid. Met. XIII, 125 fq. Aen. VII, 249 fqq. iam alii, in his Clark. laudarunt Quinctil. XI, 3, 158. „*Mire auditurum dicturi cura delectat, et iudex fe ipfe componit. Hoc praecipit Homerus Vlixis exemplo, quem ftetiffe oculis in terram defixis, immotoque fceptro, priusquam illam eloquentiae procellam effunderet.*" Pro paraphrafi habendus locus Tryphiodori 113 fqq. αὐτὰρ ὁ, δαιμονίῃσι νόον βουλῇσιν ἑλίσσων, Πρῶτα μὲν εἱστήκει κενεόφρονι ἀνδρὶ ἐοικὼς, Ὄμματος ἀστρέπτοιο βολὴν ἐπὶ γαῖαν ἐρείσας· Ἄφνω δ' ἀενάων ἐπέων ὠδῖνας ἀνοίξας, Δεινὸν ἀνεβρόντησε καὶ, ἠερίης ἅτε πηγῆς, Ἐξέχεε μέγα χεῦμα μελισταγέος νιφετοῖο. De *fceptro* in dicentis manu v. B, 101. 186. 7. Od. B, 37 et al.

217. ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε. ὑπαὶ vbique legitur h. l. etfi alibi variat, nec dubito effe grammaticorum acumen in fyllaba producenda. Hefych. ὑπαὶ δὲ ἴδεσκεν, ὑπέβλεπεν. et mox alieno loco et corrupte ὑπαιδεῖδεσκεν. Inciderat ille in codicem deprauatum, qualis Apollonii Lexicon eft p. 668 ὑπεδείδεσκεν, ὑπεβλέπετο. Fuit ὑπαιδείδεσκεν pro ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε. v. Villoif. et Toll. Reddidit verba Ouid. Met. XIII, 125 *Laertius heros adftitit atque oculos* paullum tellure moratos *fuftulit ad proceres exfpectatoque refoluit ora fono.* et verfum vertit Chalcidius in Timaeum Platonis p. 361 *Stabat acerba tuens defixo lumine terrae.* Idem haec ad iram refert; vix bene. Immo

declarat gestus τὸν ἄγαν φροντίζοντα; vnde ap. Aristoph. Nub. 191 οἱ σφόδρ' ἐγκεκυφότες. vbi Schol. h. l. laudat.

218. σκῆπτρον — ἐνώμα. Sch. br. ἐκίνει. et ad E, 594 διέφερεν, ἐκίνει. praeiuit Apollon. Lex. add. Hesych. Etymol. ἀπὸ τοῦ νέμειν.

219. ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκε, τὸ σκῆπτρον. „ propter ἀστεμφὲς, ὅτι τὸ, ἀμετακίνητον." Sch. A. Eadem sunt apud Apollon. Lex. add. Eustath. et Etymol. h. v. παρὰ τὸ στέμβειν, τὸ κινεῖν συνεχῶς. Vidimus iam sup. B, 344 ἔχων ἀστεμφέα βουλήν. vbi Eust. ἀστεμφέως ἐχέμεν Od. Δ, 419. 459.

ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς. Sch. A. multis docet ἀΐδρεϊ esse proparoxytonon. Scilicet, esse ἀΐδρεϊ non ἀϊδρεῖ. — esse porro pro ἀΐδρϊι ἀΐδρει, vt πόσιος πόσει, Ionice seu euphoniae caussa. Eadem fere ex Herodoro attulit Eustathius. ἀΐδρει Mosc. 1. et alii. ἀΐδρι Cant. Vrat. b. c. Townl.

220. φαίης κε ζάκοτον. „pro φαίη τις ἄν. vt Δ, 223 ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδῃς Ἀγαμέμνονα δῖον, pro ἴδοι τις ἄν." Sch. A. cf. inf. ad 392. Repetunt haec alii vt Sch. Eurip. Or. 128. ζάκοτον. Putes esse dictum omnino pro *animo commotum*: ἀγωνιῶντα. Nisi *irato* similis erat in hoc, quod contractis superciliis, fronte corrugata, oculis contentis stabat, homini autem stupido, ἄφρονι, quod immobilis stabat. ζάκοτον, μάλα ὀργίλον. Schol. A. διὰ τὸ ὑποδρὰξ ὁρᾶν. Interpretantur vocem Apollon. Lex. h. v. Etymol. Hesych. Eustath. Ceterum diuersum est, quod Cicero de se memorat exalbescente in principiis et tota mente atque omnibus artubus contremiscente: de Or. I, 26.

ζάκοτόν τέ τιν' ita rescriptum adstipulantibus Eustath. Ven. Lips. Barocc. Vrat. A. Townl. Mosc. 1. vn. Vindob. pro vulgari ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, in quo hiatus erat: etsi sic recitant etiam Schol. Eurip. Or. 128. Correxerat quoque Bentleius.

ἄφρονα θ' αὔτως. Alii τ' αὔτως. Sic ipse Ven. Eust. Flor. Rom. Vrat. tres Mosc. 1. Townl. et si subtiliores

esse volebamus, recipiendum erat hoc; ita vero plura loca fuissent mutanda. Ita veteres scripsisse satis constat; aeolice factum aiunt. Tum vero grammatici discrimen intulerunt, esse *αὔτως*, quoties sit *temere*, *αὔτως* pro *οὕτως*. cf. ad A, 133. Etsi hoc loco non est, temere, sed fere vt A, 520 *ἡ δὲ καὶ αὔτως — νεικεῖ*. aut, vt Schol. br. *ὡςαύτως. ὁμοίως*. Quod autem *αὔτως* adiicitur, more Homerico fit, ex antiquo sermone, multo cum gestu et mimice pronuntiato, ita vt gestus et vultus multa definiat accuratius. Etiamnum in vulgi sermone adiungimus *ita*, *so*, quoties aut cum affectu animi loquimur aut rem siue attenuare siue augere volumus, comparatione idonea, qua vti volebamus, destituti. Saepe in Homero *αὔτως* occurrit, ex contextu accuratius constituendum: modo est *sic temere*. modo, *nude*, *simpliciter*. modo *valde*. *admodum*. vt Z, 400 *νήπιον αὔτως*. modo, *iam sic*, *etiamsi nihil aliud accesserit:* vt A, 520. Compara loca a Dammio congesta. Seiungenda tamen vulgaris notio *αὔτως*, *οὕτως*, *ita:* quae difficultatem non habet.

221. Ἀλλ' ὅτε. a principiis lenibus ad vehementes et concitatos motus animorum et affectus et ad copiose fluentem orationem vberemque progreditur Vlysses. Quintil. XII, 10, 64. „*Sed summam aggressus*, *vt in Vlysse*, *facundiam*, *magnitudinem illi* (delectationi) *iunxit* (Homerus): *cui orationem niuibus hibernis et copia verborum atque impetu parem* tribuit. *Cum hoc igitur nemo mortalium contendet* (ex v. 223, Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀ.) *hunc vt deum homines intuebuntur.*" Apud Ausonium sunt *Dulichii ninguida dicta*. Et Seneca Ep. 40 „Itaque oratio illa apud Homerum *concitata et sine intermissione in modum niuis superueniens oratori* (Vlyssi) *data est; at lenis et melle dulcior seni profluit*" et auctor de poesi Hom. l. c. ait Homerum *χαρακτηρίσαι τὸν Ὀδυσσέα πολλῇ καὶ πυκνῇ τῇ δεινότητι κεχρημένον*. Est scilicet genus dicendi *πυκνὸν*, *ἁδρὸν*, *νοημάτων καὶ ἐνθυμημάτων*. Haec est eloquentia, quam Plinius sibi votis expetebat Epp. I, 20 *Si detur electio*

illam orationem similem niuibus hibernis, id est, crebram, assiduam et largam, postremo caelestem et diuinam, volo.

221. 2. 3. versus recitat Strabo I, p. 33 A. Iam in 221 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄπα aberat ῥ' in Cant. Harl. Townl. Eat.

ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει. In iisdem codd. est εἵη. Lipf. ἧη. Apollon. Lex. ἵει, ἀφίει. τοῦτο δὲ, οἷον, ἀπέπεμπεν. quod viri docti ad h. l. referunt. Varietas ex antiquiore scriptura profecta est.

ἐκ στήθεος sollenne est de voce magna et valida, laterum ac pulmonum vi prolata. Romani fere latera et ilia memorant. Argutatur Gellius I, 15. qui versu adscripto subiicit: *Vlyssem contra Homerus virum sapienti facundia praeditum vocem mittere ait non ex ore, sed ex pectore* etc.

222. καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσι. νιφάδας per ψεκάδας reddiderat Apio, quem refellit Apollon. Lex. h. v. cf. O, 170 ὡς δ' ὅταν ἐκ νεφέων.

χειμερίοισιν Flor. Ald. 1. Vrat. c. Nil mutant alii, nec Commentator ad Aphthon. in Bibl. Coislin. p. 696. cf. ad B, 294.

223. ἐρίσσειε. Edd. ante Barnes ἐρίσειε. Tam parum curae erat de metro. Adscripserat Bentl. loca Od. T, 286. Ψ, 726. Il. Ψ, 792.

224. οὐ — ὧδε non tam formam oris, *quam nunc eloquentiam*. Longius repetitum est, si sic accipias: tum non longius mirabamur eum stare ore defixo in terram etc. ex 217 sq.

Etiam Sch. A. ὅτι non tam mirati sumus corporis speciem in Vlysse, ὡς τὴν κατὰ λόγον δύναμιν, vel, vt Sch. B. L. ὅσον ἐπὶ τῷ λόγῳ ἐκπλάγημεν.

Peccat versus in fine contra digamma: ἀγασσάμεθ' ϝεῖδος ϝιδόντες. Quod ipsum suspicionem ex ipsa versus sententia susceptam firmat, esse versum rhapsodi pannum; adeo redundat ille et nexu caret. Videret et ne-

tarat iam Bentleius. Versum tamen repetit Aristides To. II, p. 105.

225. ἐρέειν' ὁ γεραιός. Nusquam variat ἐρέεινε γεραιός. quod expectares.

226. 7. Suauiter ad Milonem haec transfert Lucian. Contempl. 8. τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ, πάχιστος ἀνὴρ ἦΰς τε μέγας τε, ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;

227. κεφαλήν τε καὶ Aristarchi et Aristophanis lectio est. Lectum ab aliis et editum κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους.

229. ουτος δ' Αἴας ἐστὶ — Abest δ' post οὗτος Lips. Townl.

230. ⟝ quod Idomeneus prope adstitit Aiaci; adeoque pro insititio habendus est versus B, 558 στῆσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες. (ad quem versum v. Obss.) Haec Sch. A. in quo primum mireris ad hunc locum haec esse notata; non autem ad Δ, 251. 273. vbi de ordine aciei agitur. Tum vero aliena est obseruatio a toto loco: nam B, 558 de ordine nauium agit poeta; nec vero, quia Helena Idomeneum post Aiacem memorat, necesse est alterum alteri proximum adstitisse. Post θεὸς interserit θ' Vrat. b. et τ' Vrat. a. perperam.

231. ἠγερέθονται. Haesit in h. v. Barnes. et iure, nam est verbum ἀγερέθομαι. Edidit itaque ἠγερέθοντο. quod et Schol. br. habent, et Cant. Mori. Vrat. a. b. Townl. Cod. ed. Vindob. forte et Mosc. 1. Saepe quoque hoc in poeta occurrit; at alienum esse a temporum ratione h. l. Clarke monuit. Scilicet, si ἠγερέθοντο legeris, verba sunt poetae narrantis; quo turbatur narratio Helenae, quae ipsa Idomeneum prospicit et obseruat, alia parte eum stare in medio Cretensium. ἠγερέεσθαι occurrit inf. K, 127. possit adeo et h. l. legi ἠγερέονται. At consentiunt codd. et edd. in ἠγερέθονται. Videtur adeo eodem modo formatum esse ἠγερέθομαι vt ἠερέθομαι, vnde sup. 108 ἠερέθονται. Et est quoque ἠγερέθονται in Hy. in Apoll. 147.

232. ξείνισσ' ἀρηΐφ. Ald. 2. cum sqq. et Rom. cum vitio metri.

234. ἑλίκωπας iam vidimus A, 389.

235. ἐῢ et εὖ promiscue codd. edd. Vtitur hoc versu Strabo XIV, p. 992 C. vbi et vna voce editur. καί κ' οὔνομα Townl. vt sit μυθησαίμην κε.

236. Longum est Scholion antiquius in B. e quo hausere ceteri, qui factum sit, vt per nouem annos non rescifcere posset Helena, superstites ne essent fratres, nec ne. Non legerant Grammatici Aristotelem de Poetica, docentem, ea quae sunt extra drama, adeoque et extra epicam narrationem, in censum non venire. Porro Sch. A. ἰδέειν Ionicum esse docet: idem Etym. Ceterum ad hos versus respicere debuit auctor carminis Theocritei Id. XXII, 218, 9. color orationis est idem qui inf. X, 46. Adde similem locum Eurip. Phoen. 159. vbi quoque Schol. nostri loci meminit.

238. αὐτοκασιγνήτω dictum esse h. l. de iis qui nati sunt eadem matre at non eodem patre, obseruat Apollon. Lex. h. v. τώ μοι. intelligo σὺν ἐμοί. Sunt fratres ὁμογάστριοι. ὁμομήτριοι.

239. 240. ἢ οὐχ ἑσπέσθην — ἢ δεῦρο μὲν ἕποντο. Ita erat expressum inde a Barnes, vt prius membrum per interrogationem efferretur; parum commode. Reuocaui antiquiorem rationem ἢ — ἢ quae in Cantabrig. et iam antea in Louan. Basil. regnat. Nicanor ἢ — ἢ scripserat, vt disiuncta essent. At Herodianus altero loco ἢ. ὡς διαπορητικοὺς ἄμφω δεχόμενος. (quod non bene conuenit. Debuit sic accipere, vt priora ἢ οὐχ ἑσπέσθην iungeret cum 236 δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν — ἢ οὐχ ἑ.) Sunt haec eadem in Excerptis e cod. Leid. ap. Valk. ad Ammon. p. 241. sed minus bene ad v. 230 retracta. — οὐκ ἑσπ. ἐσπ. ἑπέσθην lapsus codd. et edd.

240. νέεσσ' ἐνὶ π. Nicias ἔνι. sed repugnare, ait Schol. A. quod narratur in tali positu Aristarchus contrarium sequi. Sexcenties hoc passim inculcatur. — Quod de δεῦρο monent Schol. B. L. vide disertius in

Etymol. dictum. δεῦρο Ionicum, δευρὶ Atticum; δεῦρ' οἱ μὲν mallet Barn. ſine idonea cauſſa. Bentleius tentabat: δευρὶ, vel ἢ μὲν δεῦρ' ἕσποντο. Heſych. δεύρω. δεῦρο. idem a m. ſec. Vrat. a.

241. πένον pro μάχην br. Schol. Euſt. legerant. νῦν αὖ. Vrat. a. et ſine δ' Vrat. b. c. Townl. vtrumque bene ſi recte iudico.

242. Nolunt grammatici interpungi ὀνείδεα πολλ', ἅ, ſed ὀνείδεα, πόλλ' ἅ μοι ἐστί. h. ἃ ἐμοῦ χάριν ἐστί. αἴσχεα, ὀνείδεα. αἴσχεα δειδιότες. Apollon. Lex. h. v. Forte melius cum Waſſio interpungam — μάχην καταδύμεναι, ἀνδρῶν αἴσχεα δειδιότες, —

243. τοὺς δ' ἤδη κατέχε φυσίζοος αἶα, iterum obuia Φ, 63. Od. Λ, 300. duplici modo exponitur, aut, quod recte fit, ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν (πρὸς ζωήν. puta eſſe ζόην) φύουσα καὶ δωρουμένη. Sic et Etymol. Apollon. Lex. h. v. Heſych. vtrobique per ω φυσίζωος. quod iam Euſtath. damnauit; laudatur Aeſchylus Suppl. 599 φυσίζωον γένος. ſed et ibi eſt emendandum. Scilicet ζόη ex Herodoto notum Ionice dici; aut, quod vere locus in Lacedaemone fuit, Φυσίζοος dictus, quia ibi Dioscuri viſi terra abscondi et iterum reddi. (hoc grammaticum commentum eſt.) Add. Sch. br. In Euſt. eſt et aliud: ἡ τὰ ζῶα φύουσα.

Quod autem ad rem, de qua agitur, ſpectat: Caſtor et Pollux iam fatis functi erant in pugna cum Apharei filiis, Ida et Lynceo. v. Pindar. N. 10, e quo recitant Schol. A. v. Apollod. III, 11, 2. et not. p. 730. Diſertius expoſita fuerat ea pugna in carmine Cyprio: vt ex argumento apparet quod Proclus ſeruauit, et apud Polemonem et Alcmanem; vt docet Schol. br. et Sch. A. vbi παρὰ τοῖς Πολεμωνίοις haud dubie legendum eſt παρὰ Πολέμωνι. vt iam Valk. monuit Diſſ. de Schol. p. 119. Patet autem ex iisdem, non vno modo haec narrata fuiſſe. — κατέχε γαῖα ad fabulam referunt grammatici, quod alternis in Olympo, alternis ſub terra alteruter degebat, vt Od. Λ, 302. 303. Argutius quam verius: nunc enim poeta hoc vnum declarat, eos mortuos

ac sepultos esse. Fuit quoque Therapnis sepulcrum Dioscurorum, quod idem Pindarus memorat. Ceterum sensum decori seruauit poeta, bono cum iudicio, saltem in hoc, quod de Menelao non interrogatur Helena.

244. ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ. ⸖ (potius ⸖) quod Zenodotus legerat ἑῇ ἐνὶ π. sua sc. Helenae. et Apollon. Synt. II. p. 159 ait: ὡς ἐν ταῖς πλείοσιν ἐκδόσεσιν. idque ille bene defendi posse ait, esse ἑῇ scilicet *in sua*, in Helenae patria: simile ei quod Il. X, 404 habetur, τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ. ἐν πατρίδι, pro ἐνὶ, pars codd. Cant. Lips. Vrat. a. b. Mosc. 1. Townl. Eat. Hiatu in Λακεδαίμονι αὖθι offensus Bentl. modo tentabat δηθὰ, vel ἐν Λακεδαίμον' ἄνευθε. Sed totum versum esse serius insertum docet et hiatus, et otiosa sententia, expletiua superioris versus, et ipsum αὖθι tam ieiune appositum; etsi versus etiam ap. Clement. Cohort. p. 26. legitur.

245. θεῶν ὅρκια πιστὰ iungenda sunt, vt sit 269. antiquo sermone, *diis destinatae victimae*. nam ὅρκια substituendum est θύματα, ἱερεῖα. (v. sup. 73. et 105.) Cum tamen ὅρκιος adiectiuum sit, τὰ ὅρκια possunt etiam generaliore notione πάντα τὰ εἰς ὅρκον χρήσιμα χρήματα intelligi, non modo ἄρνε δύω sed et οἶνος vt et inf. 269 praecones ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, latius dictum accipi potest. —

ὅρκια πιστὰ, Sch. br. interpretantur τοὺς πιστοὺς ὅρκους τῶν θεῶν. Etiam Hesych. ὅρκους ἐπὶ πίστεσι. Sed hoc conuenit forte aliis locis, vt mox 252. et B, 124. at h. l. ea, quae ad fidem faciendam necessaria sunt. Eustath. recte τὰ εἰς ὅρκον χρήσιμα. Mox εὔφρονα οἶνον, pro εὐφραντικὸν dixit.

247. φέρε δὴ Lips.

249. ὄτρυνεν Vrat. a.

250. Appicta est ⸖ Veneto; nihil tamen in Scholiis monitum, nisi forte in ὄρσεο peccatum fuit a Zenodoto, qui non vidit ab ὄρσω, ὄρσομαι ductum esse. Est aliud, quod Schol. A. ex Porphyrio *de praetermissis*

ab Homero nominibus: (ἐν τῷ περὶ τῶν παραλελειμμένων τῷ ποιητῇ ὀνομάτων) monet, Priami matrem apud Alcmanem memorari Zeuxippen, apud Hellanicum Strymo. Extat idem Scholion in Schol. br. ad h. v. cf. Not. ad Apollod. p. 752.

252. ἵν' ὅρκια πιστὰ τάμηται vulgo legebatur. Fluctuat lectio in vltima voce et poteſt in varias partes trahi. τάμηται inductum eſt ab Ald. 2. eandem firmauit ed. Rom. (quid Euſtath. legerit non apparet) vix tamen media forma ſatis eſt accommodata h. l. Eſt quoque altero loco Il. I, 576 ταμέσθαι actiua ſignificatione. Antea in Flor. et Ald. 1. legebatur τάμωμεν, quod poteſt videri docte dictum, vt praeco ipſa mandantium verba recitet; poteſt tamen etiam ab interpolatore ex vſ. 257 ναίοιμεν eſſe profectum; etſi quoque legitur in Vrat. c. At eſt tertia lectio τάμητε e qua error vulgatae argui poteſt: nam ex ea facile τάμηται oriri potuit: hoc τάμητε exhibent Ven. Lipſ. Oxon. Townl. Eat. Vrat. a. Moſc. 1. et ex corr. 3. Cod. ed. Vindob. Iam hoc vnice verum exiſtimarem, niſi ex Cod. Cantabr. prolatum eſſet τάμηαι. Cum ambiguus inter duo haec haeream, haud multum aberat, quin relinquerem, quod vulgo exaratum erat; eſt tamen erroris ratio ex τάμηαι orti tam aperta, vt de eo, tanquam vnice vero, vix dubitare liceat.

254. μακρῆσ' Cant. μαχήσονται Lipſ. Vrat. c. et ed. Flor. Erneſti tamen ſuſpicabatur fuiſſe ἐγχείῃς μαχέσονται. Et prodit ſic haud dubie verſus comtior.

255. γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἕποιτο. Oxon. ἕποιντο. Nil mutat Plutarch. Sympoſ. IX, 13. p. 741. F.

257. ναίοιμεν Τροίην — τοὶ δὲ νέονται. ※ aſteriſcus reſpicit Zenodoteam lectionem ſupra 74. vbi ναίοιμεν in Paridis verbis non bene legi aiebat grammaticus, melius autem hoc loco. νέονται Mori et Oxon. Ven. Townl. vn. Vindob. Eaton. Vrat. c. Moſc. 1. 3. tum edd. vett. omnes, etiam Rom. cum Turn. Intulit νέωνται Steph. iam ante Caſtellionem, quem Erneſti laudat. Vſus coniunctiui pro imperatiuo requireret ſubintellectum ὡς, vt

ſup. v. 166 ὡς — ἐξονομήνῃς. In C. et L. apud Bentl. Lipſ. Vrat. a. cum Vindobon. ed. νεέσθων quod praeferas, niſi, eſſe illud ex v. 74 repetitum, ſuſpicio foret.

258. Ἄργος et Achaia per appoſitum dicta: v. ad 75.

259. ἐκέλευσε δ' ἑταίροις, ἵππους ζευγνύμεναι. Flor. Ald. 1. ἐκέλευε. ἑταίροις repoſui pro ἑταίρους. ſane et hoc recte dici poſſet, ſed ſequente altero quarto caſu ἵππους praeſtat alterum. Habet autem ἑταίροις auctoritatem Veneti et Lipſ. apponit grammaticus οὕτω αἱ Ἀριστάρχου. συνεφώνει καὶ ἡ Ζηνοδότου. etiam vn. Vindob.

260. ὀτραλέως. Sch. br. σπουδαίως. ταχέως. Similia Heſych. in h. v. et in αἶψα καὶ ὀτρ. Etymol. hoc verſu adſcripto. Iterum inf. T, 317. et Od. T, 100.

261. 2. Eſt h. l. obſeruandum, quod et ad anaglypha aliaque priſcae artis opera ſpectare poteſt, cum in pugna ὁ παραβάτης prior dignitate ſit, vtpote pugnator, equos autem regat ὁ θεράπων, h. l. Priamus rex ipſe aurigae vices ſuſtinet, habenis regendo equos, Antenor autem adſtat ei. Aſſumſerat autem hunc Priamus comitem, tanquam virum prudentem et Achiuis haud ignotum, vt ſupra 203 vidimus.

κατέτεινε τὰ ἡνία. quippe habenae religatae erant orbiculo currus; has manu prehendit et intendit ὀπίσω κατὰ τῶν ἵππων. cf. ad E, 261.

261. ⊱ quod currus, δίφρος, duo inſiſtentes recipit; et quod heroes αὐτουργοί, nam ipſe Priamus aurigatur. Sic A. At B. L. praeludi ita volunt narrationi de Priamo curru vecto in caſtra Achaeorum in Ω.

262. πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον. βήσατο antea erat vulgatum inde ab Ald. 2. At βήσετο eſt in Ven. Cant. Vrat. b. c. A. Moſc. 1. vn. Vindob. edd. Flor. Ald. 1. Eſt haec illa perpetua varietas in hac forma, ſaepius notata a grammaticis. Editores modo hoc, modo illud inferunt ſine certo conſilio: cf. ad B, 35. Clarke plerumque vulgarem formam praetulit. Secundum Schol. A. Ariſtarchus praeferebat βήσετο, reliquerat

tamen βήσατο. Si loca, in quibus haec varietas occurrit, diligentius inſpicias, ſunt ſane alia ita comparata, vt et aoriſtus et imperfectum pari iure locum habeat: vt B, 35. ſi conferas B, 84 et K, 531. Λ, 516. 7. et ſimili loco etiam aoriſti ſecundi occurrunt. At ſunt alia, in quibus ex iunctura et ordine ſententiarum imperfectum requiritur: Od. Γ, 481 ἀνεβήσετο, ſequitur ἀνέβαινε et λάζετο. Od. Δ, 521 ἀπεβήσετο — καὶ κύνει — χέοντο. H; 135 θηεῖτο — ἐβήσετο. N, 75 ἐβήσετο — κάθιζεν. Sic et O, 284. 285. Et ſic in Jliade, vt inf. 312 ἔβαινε, τεῖνε, βήσετο. E, 745. et Θ, 389. K, 513. 529. N, 26. Iam grammatici veteres, ſi criticen exercere volebant, aut codices aut rationes quas attulimus ſequi debebant; quorum neutrum fecerunt. Similis ambiguitas eſt in δύσετο et δύσατο. Eſſe autem talem formam praeſentis βήσομαι, dubitari nequit; nam eſt v. c. Θ, 105 ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο. Poſt ἔβη, τεῖνεν et ſequente ἔχεν erat ſane quod βήσετο praeferres. πὰρ δέ οἱ βήσετο, pro παρεβήσετο, dictum eſt proprie, vnde παραβάτης.

263. ⊱ quod ad Σκαιῶν omiſſum πυλῶν. et quod nunc Σκαιῶν dixit non Σκαιάων (ſcilicet vt Jl. X, 6. Inepta obſeruatio!) πεδίον ἔχον ſine δ' Lipſ.

264. γρ. κατὰ Τρ. *Barn.*

265. ἐξ ἵππων ἀποβάντες. Euſtath. τὸ τοῦ ἅρματος καταβῆναι, ἵππων ἀποβῆναί ἐστι. ad ſenſum recte: ſed ἵπποι ſunt pro ἅρματος, et ἵππων καταβῆναι non minus dictum vt Jl. K, 541.

267. ἔπειτ' ἄναξ peſſime Stephanus nouauit; eſt tamen in libris v. c. Moſc. 1.

268. ἂν δ' Ὀδυσσεύς, Sch. br. ἀνέστη δὲ καὶ Ὀ. recte ad ſenſum, ad verba tamen debuit ἀνώρνυντο h. l. et Ψ, 755 ſubintelligi, formatum vti ἀνόρουσεν. Sic H, 168. Ψ, 837. et alibi ſupplendum ex antec. ἀνῶρτο.

κήρυκες ἀγαυοί. ſpectat ad h. l. ex parte Heſychiana gloſſa: λαμπροί, φωτεινοί, ἔνδοξοι, ἐπιφανεῖς. Sch. br. vero, νῦν θαυμαστοί. Conf. Λ, 1. Δ, 534. Eſt omnino epi-

aheton ornans, obiiciens legentis ſenſui aetatem, inceſſum habitumque hominum ſacra geſtantium.

269. ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον. συνῆγον τὰ εἰς ὅρκον χρήσιμα Euſtath. cf. ſup. ad 245.

270. μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν. ⟋— quod μίσγον non h. l. de vino aqua miſcendo dictum, ſed de confuſo Troianorum et Achiuorum vino; (hoc et Sch. br. et Euſt. cf. inf. ad Δ, 159. et B, 341.) et quod ἔχευον ab Ariſtarcho ſcriptum, quod conuenit cum μίσγον. Sic quoque Ven. B. exhibet, et Sch. br. tum Oxon. Lipſ. (vbi Schol. ἵν' ᾖ ἀνάλογον τῷ μίσγον) Townl. Vrat. c. et tres Vindob. ed. Flor. at diſceſſit ſtatim Ald. 1. ἔχευαν, quod inde obtinuit. Fuit autem, ſingulari huius ſacri ritu, vinum vtriusque foedus facientis populi apportatum in ipſo cratere confuſum, haud dubie ſymbolica aliqua ratione et reſpectu ad ipſam animorum coniunctionem. In ſacris, etiam foederis cauſſa factis, alias σπονδαὶ ἄκρητοι fiebant, vt appellantur B, 341. et de hoc ipſo ſacro noſtro Δ, 159. a quo adeo nec abeſſe potuit libatio; ab ea tamen diuerſus alter hic ſacri ritus. — μίσγειν adeo diuerſum eſt a κεράσαι, κεράσασθαι *miſcere* vinum aqua in poculo.

Ceterum diſcendi ſunt ex h. l. ritus antiquiſſimi in foedere feriendo; memorabiles, vt apud alios populos antiquiores et rudiores, cum nondum perſcriberentur pactionis verba. Sunt in iis pili ex victimae fronte reciſi et inter paciſcentes vtrinque diuiſi; foederis conditiones per preces et diras enuntiatae; victimae ab altera parte caeſae, ab altera absportatae; libatio facta vtrinque. Diverſa nonnulla ſunt in ſimili loco inf. de Agamemnone iurante, Briſeidem a ſe intactam dimitti: T, 250 ſq.

271. ⟋— quod μάχαιρα h. l. eſt ἡ παραξιφὶς, iuxta enſem ſuſpenſa. Alias ἐγχειρίδιον. vt Euſt. Ceterum obſeruandus et hic mos geſtandi mucronem propter artis priſcae monumenta. Verſus 271. 2. 3. iterantur inf. T, 252. 3. 4. in iurisiurandi apparatu, quo ſe Achilli purgat Agamemnon de intacta Briſeide.

272. ἢ οἱ παρ' ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο. Vix credas, nisi oculorum fides iuberet μέγαν scribi et ed. in Flor. Ald. 1. Turneb. vt in codd. Mosc. et al.

Variat scriptura hic et altero loco T, 253. ad quem vide. ἄωρτο editum in Flor. et Ald. 1. ἄορτο receptum ab Ald. 2. firmatum per Rom. obtinuit per edd. seqq. excepta Turn. et hinc forte aliis quae ἄωρτο repetierunt, idem fecit Wolf. nam Glasg. habebat ἄορτο. Iam Grammatici modo hoc modo alterum amplectuntur, ἄωρτο Apollon. Lex. h. v. Hesych. Suid. Etym. Eustath. qui tamen ἄορτο ab aliis legi obseruat, et Schol. A. qui ex Herodiano eandem scripturam laudat; Schol. br. Reliqui itaque scripturam hanc, cum parum referat, vtro modo scripseris. Habent eam quoque codd. Mori, Cant. Barocc. Lipſ. Ven. Vrat. a. b. c. Mosc. 1. duo Vindob. Laborant porro grammatici in forma et ratione τοῦ ἄωρτο. Herodianus ἐν τῷ β ποιήματι (leg. ἐν τῷ β' ὑπομνήματι) τῷ περὶ παθῶν Διδύμου, (τῶν vel τοῦ περὶ παθῶν Διδύμου. cf. ad P, 201.) ab ἄρω, ἁρμόζω, duxerat ἤρμαι, ἤρμην, ἦρτο, ἄρτο, ἄωρτο miro acumine! Sic Ven. A. et Etymol. Apud hunc alii ab αἴρω, ἦρτο, ἄρτο, ἄωρτο. Iterum alii pro ἠώρητο ab αἰωρέω. Tandem et ab ἀείρω, ἄορτο. Si semel argutari super antiqua forma, cuius caussam nondum repererunt, volebant grammatici, quid ni simplicissimam sequebantur? fuit forma ἄορμαι, ἀορμαι, ἠόρμην, ἀόρμην, et hinc ἄορτο. nam ω Homerus non norat. Potuit autem esse tale verbum; nam fuit quoque ἀόρω, simili vi, qua εἴρω, ἀείρω, *necto*, nam hinc factum ἀορτήρ, *ensis*, et hinc ducta παρήορος, μετήορος et reliqua. Vim vocis exprimit glossa Hesychii, ἄωρτο, ἐκρέματο. παρήρτητο· hoc postremum est in Apollonii Lex.

273. ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων — Ξ: „quod Zenodotus ἀρνέων scripserat.“ Similia B. L. At ab ἄρνες non fit ἀρνέων. nisi dixeris fuisse ἀρνεύς. Acceptum itaque ἀρνέων dictum pro ἀρνείων, adiectiua forma. Id colligo e loco corrupto Etymologi, vbi in voc. κεφαλέων dicitur Zeno-

dotus legisse ἀρνῶν ἐκ κεφαλαίων quod prorsus indoctum et absurdum esset; repugnante quoque metro. Sed grammaticus, vnde haec exscripta sunt, egerat de ἀρνέων pro ἀρνείων. monetur enim βόειον κεφαλὴν et similia dici de mortuis, non de viuorum capitibus.

Quod autem pili ex victimae capite rescissi distribuuntur, factum esse aiunt, vt in caput periuri verteretur malum; ideoque distributos esse pilos. Eustath. laudat quoque versus Sophoclis in verbis Teucri: γένους ἄπαντος sq. Ai. 1178. 9. Enimuero communis sacrorum fuit ritus, pilos ex victimae fronte rescindere, *vt essent pro ἀπαρχῇ diis oblata;* itaque mox igni cremandae erant: quod tamen h. l. non fit, vt nec in iureiurando l. c. Jl. T, 256 κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος. vbi v. Obss. Distribuuntur autem h. l. inter principes adstantes, vt omnes fierent sacri et foederis participes, forte etiam vt pilos, tanquam foederis facti documentum, asseruarent; vti alter, Priamus, victimarum partes secum aufert.

274. νεῖμον Lips. Townl. Eaton.

275. τοῖσι δ' Flor. Aldd. et rel. ante Turn. et Steph. sic et Vrat. c. Vide Excurs. ad B, 718.

276. ⸓ quod Ἴδηθεν μεδέων pro Ἴδης. Sane sic plerumque casu secundo μέδεσθαι, ἀνάσσειν, dii dicuntur, *praeesse ei loco, in quo coluntur:* vt et accepisse videtur Sch. Aeschyli S. ad Theb. 169. Attamen h. l. est ἐξ Ἴδης. vt et B. L. ἐξ Ἴδης ἐποπτεύων. Heraclid. de Alleg. 3. p. 8. laudat: Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων, Ἠέλιός θ' etc. memoriter priora ex B, 412. Simili modo haec recitat Lesbonax p. 198. quae ex Cleanthis interpolatione nata esse suspicor, qui digniorem Ioue lectionem inferre voluerat pro Ἴδηθεν μεδέων. vt disco ex Plut. de aud. poet. p. 31. D. E. Est Porphyrii ad h. v. quaestio in B. et L. cur, cum excidio perdendi essent Troiani, non tamen periurii reos eos fecerit poeta, sed finitur pugna sic, vt res exitum non habeat; nam Paris non interimitur; non autem nisi altervtro interemto conditiones pugnae, locum habebant.

Narrat Porphyrius Aristotelem quaestionem sic soluisse: non periuros factos esse Troianos sed *diris deuotos*, καταράτους, vss. 298 sq. Ζεῦ κύδιστε — ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν sq. hoc ipsum machinatam esse Iunonem cum Minerua Δ, 66 sq." (Scilicet hoc voluit dicere: periurii, quod ad pugnam inter Menelaum et Paridem spectat, reos non esse factos Troianos, sed induciarum violatarum, sagitta mox a Pandaro in Menelaum emissa: hoc esse Δ, 67. et 72 ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι, τὸ δὲ βλάψαι οὐκ ἔστιν, ἐπιορκῆσαι. Vereor ne haec sint nimis subtiliter exputata, ad rationes philosophicas περὶ τοῦ δικαίου. Nam πημαίνειν ὑπὲρ τὰ ὅρκια 299 vix aliud esse potest quam ἐπιορκεῖν. Quantum assequor, omnia haec *ad oeconomiam poetae* sunt referenda: expectare nos iusserat pugnam; dum de eius exitu solliciti eramus, ecce pugna inter Paridem et Menelaum interponitur; pugnae euentu iterum omne Iliadis argumentum intercipi poterat, caeso Paride; inuenta noua fraus, qua nos deludit, Paride neci subducto; restabat pugna facienda; nouauit tamen et hic aliquid poeta ingeniosus, vt Troiani inopinos Achiuos aggrederentur, et quidem initio per Pandari perfidiam facto, a quo vulneratus Menelaus nobis alium metum iniecerat. Itaque Troiani haud dubie periurii rei facti, h. e. pactionis, sed alio modo; quae poeta non tam subtiliter discernit. cf. ad 302. et 457.

Ἴδηθεν μεδέων accommodate, vt ex Ida prospiciat Iupiter et foedus factum testetur. Scilicet sacrum fuisse Iouis in Idae vertice vel hinc patet. Erat Iouis ara in Gargaro Θ, 48 Ἴδην — Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. Habitat itaque Iupiter in monte et ex eo prospicit, vt Iehoua ex monte Sinai. Opportunitatem dedere, nubes his montium iugis insidentes et fulmina inde procedere visa. Narratur enim ab his, qui haec loca adierunt, nubibus in his montium iugis collectis, et versus camporum planitiem ad mare se demittentibus, nasci tempestates et procellam.

Ne in ceteris argutemur, et Iouem ad Hellenas, Tellurem et Solem ad Troianorum religiones referamus intercedit alter locus in Jl. T. vide sup. ad vs. 103. 4.

277. Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις. ⸖ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι ἥλιος ἀντὶ τοῦ ἥλιε, ὡς κἀκεῖ Δὸς φίλος (Od. P, 415) καὶ, ἀλλὰ φίλος, θάνε καὶ σύ (Jl. Φ, 106. Similia sunt in Schol. Pindari P. XI, 1. Ergo id, quod vulgatissimum inter nos habetur grammaticis illo tempore visum est notabile, primum casum poni pro vocatiuo. Inter Soloeca hoc relatum video a grammatico ad calc. Ammonii p. 198. Quid autem in his peccarit Zenodotus non apparet) καὶ πρὸς τὴν ἀθέτησιν τῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ· ὠκέα δ' ἠελίῳ ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθεν (M, 374.) περὶ τῆς ἀπωλείας τῶν βοῶν τῷ πάντα ἐφορῶντι (vt adeo versus damnandus esse videretur, quia factum nuntiatur aliquid Soli, qui tamen omnia videt). Subiecta est e Schol. B. et L. Porphyrii quaestio super eadem re valde inepta. Altero enim loco poeta Soli praedicatum perpetuum adiungit, ὃς πάντ' ἐφορᾷ, altero loco poetico more narratio instituitur. Cuius generis in Homero haud pauca in diuersam rationem variata occurrunt. Etiam 278 habet ⸖ in Veneto, librarii errore arbitror.

279. ⸖ aduersus Zenodotum; ex duali enim apparere, de Plutone et Proserpina haec dici, non de mortuis: οὐκ ἐπὶ τῶν νεκρῶν." At quomodo is hoc facere potuit? An forte legerat: καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώπους τίνυσθον et *Manes qui vlciscimini:* vt dualem pluralis locum tenere putarit? nam ita τίνυσθε esse debuisset, facile etiam locum habuisset, si legebatur ἀνθρώπους τίνυσθ', ὅςτις κ' ἐ. fere vt in edd. Heraclid. de Allegor. c. 3. καὶ οἱ ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώποις τίνυσθον. — Tum τίνυσθον et τίννυσθον etiam h. l. variant. At enim si τίνω priorem habet longam, quod ipse Clarke fatetur (a τίω,) v. c. inf. 289. non est liberum, τινύω an τιννύω scribere velimus, sed vnica vera ratio est τινύω. sicque vbique refingam; nam variat lectio, vt Jl. T, 260. Od. B, 73. N, 214. — ἀνθρώπους — ὅςτις, pro

οἵτινες, nota figura, quam illuſtrat Euſtath. e recentiorib. v. c. Br. ad Soph. Ai. 760. Pro ὅτις in multis legitur ὅς-τις metri ignorantia; κ' quoque abeſt Townl. Eat. tum nec dualem attendunt; ita Moſc. 1. reddit τιμωρεῖσθε. debebat ſaltem ſic refingere, τίνυσθ' ὅςτις. Porro ἐπίορκον vna voce, vt et verbum: οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονα (Jl. T, 188.) Ven. B.

Ceterum in altero loco, iam memorato T, 259. 260. pro diis inferis, Plutone et Proſerpina Erinnyes memorantur αἵ θ' ὑπὸ γαῖαν ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Confuſe, ex vtroque loco, ductum eſt ad 278. Schol. br. quod meliora apponit ad vſ. 279. Notabilis autem locus, quod poenae *a mortuis* exigi creduntur; periurium autem inter atrociora flagitia, maturo habitum.

280. Et quod Zenodotus ſcriptum habebat μάρτυρες, cum Homero ſit ὁ μάρτυρος. Obſeruatio plus quam vicies repetita ad faſtidium. Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω Jl. H, 76. Porro ἔστε ſcribere iubent grammatici, imperatiue non ἐστέ. Sch. A. B. L. Etymol. — Alio autem modo ii, qui iurant, alio h. l. dii iusiurandum ſeruant, curando, vt obſeruetur fides a iurantibus data.

281. Eſt hic alia quaeſtio Porphyrii ex Ven. B. quae potius inf. ad 457 ſpectat, de discrimine verborum Hectoris ſup. 92 ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται et Menelai: εἰ μέν κε M. — καταπέφνῃ. (De quo monitum ad v. 101. 2.) quo ipſo Troianis pugna facta parata ſit reſponſio: non eſſe reddendam Helenam, cum Paris non necatus fuerit; at Agamemnonem inf. 457 poſcere Helenam, et verba Hectoris praetendere ex v. 92. quibus *deuicto* altero conditio propoſita fuit.“ Hoc alterum argutius quam verius. Sufficit pugnae conditionem ab ipſo Agamemnone pronuntiatam locum non habere.

282. ἐχέτω. Plutarch. Sympoſ. IX, 13. p. 742 A. ἀγέτω. Sane Homericum eſt ἀγέσθω ſup. 72. 93. Eſt tamen ἀγέτω Od. Γ, 424. Verum Plutarchus, qui eo loco

plura ex Homericis laudat, (cf. inf. ad 457.) memoriter recitans nonnulla confundit. Ita eodem loco subiiciens vs. 285 sic effert: Κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε οἶκον ἀγέσθω ex vs. 72. 93.

283. Ἡμεῖς δ' ἐν. versum alicubi omitti, notauit Steph. et abest a Lips. et a Townl. Eat. vno Vindob.

285. ἀποδοῦναι, ἀντὶ τοῦ· Τρῶες ἀποδότωσαν. Ven. A.

286. ‖— quod τιμὴν ait τὸ ἐπιτίμιον, mox v. 290 ποινήν. Alias τὸ ἐπιζήμιον. τὸ πρόςτιμον τοῦ πολέμου br. Sch. et Apollon. in τιμή, — ἐπὶ δὲ τοῦ προςτίμου· Τιμὴν δ' Ἀ. ἀ. sic et Schol. Sophocl. Oed. Col. 381. Porro τιμήν τ' Ἀ. vterque Mosc. ἥν ἐπέοικεν Eustath. vn. Vindob. ἥν τ' ἐπέοικεν. sed fuisse putandum ἥν τε ϝεϝοικεν. cf. ad Δ, 341.

287. ἥ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται. L. et C. apud Bentl. ἥ τε κεν. De huius versus qui et inf. 460 repetitur, fuco non sine caussa me dubitare arbitror. Primo sententia non est absoluta: ἥ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται desideratur aliquid, quod Schol. supplent: φανερὰ γενήσεται καὶ (f. ἢ) μένει καθάπερ νόμος. Similia loca occurrunt plura, in quibus πυθέσθαι adiicitur: Od. Λ, 76 σῆμά τέ μοι χεῦσαι — καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. Φ, 255 ἐλεγχείη τε καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. Ω, 432 Λώβη γὰρ τάδε γ' ἔστι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. Item Il. B, 119. Abest quoque versus in Porphyrio et hoc et 460. etsi hic reponas, ad consilium eius, quo locum recitat, (ad 281.) versum non spectasse. At eum agnoscit Eustath. — ad πέληται Barnes in Schol. adscripsit: γρ. καὶ μέληται. nescio vnde; verum sic μετὰ abesse deberet, vt sit μέλεται τοῦτο ἐμοί.

288. Πρίαμος τιμὴν Vrat. a. Laudat versum Schol. Sophocl. Oed. Col. 373. vt doceat esse τιμὴν Homero πρόςτιμον.

289. οὐκ ἐθέλουσι L. et C. ap. Bentl. cum cod. Vindob. ed. at est ἂν in vs. antec.

290. μαχήσομαι reuocatum est, vt sibi constaret scriptura pro edito μαχέσσομαι. v. ad A, 298. Est autem

μαχήσομαι lectio Ariſtarchi: quam Ven. habet, et Schol. Ven. A. Sic C. L. ap. Bentl. cum vno Vindob. — ποινή nunc compenſatio, per quam ſatis facimus, pro iniuria: qui antiquior vocis vſus, proprie caede facta, vt ſatis fieret propinquis tanquam per ἐπιτίμιον ὑπὲρ τοῦ πεφονευμένου, Homero frequens. cf. ad 207. N, 659. inprimis Σ, 498.

292. ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε. ἀπὸ eſt Ariſtarchea lectio; at plures ἐπί. nec inelegans eſt lectio iudicio Ven. A. καί ἐστιν οὐκ ἄχαρις ἡ γραφή. Enimuero non tam de elegantia quaerebatur, ſed diuerſus ſenſus notandus erat. Si ἀπέταμε στόμαχον· fauces adeoque ceruicem abſecuit; ſi ἐπέταμε tantum iugulum immiſſo cultro ſecuit. Communi vſu ἱερείων τὰς φάρυγγας ἀποτέμνειν eſſe ait Pauſan. VIII, 37. p. 676. Eſt autem στόμαχος Homero ὁ λαιμὸς, proprie inferior eius pars, οἱ βρόγχοι, ait Euſtath. vnde tandem ventriculi orificium declaratum eſt ea voce. cf. Etymol. Heſych. cf. inf. ad P, 47. τάμνειν ἐπὶ τοῦ θῦσαι Apollon. h. v. (v. ad B, 124) idem νηλέϊ χαλκῷ reſpexerat in voc. νηλεῖς, vbi v. Villoiſ. νηλὴς occurrit ſemel inf. I, 628.

294. θυμοῦ δευομένους vita priuatos. explicat Apollon. Lex. in δεύεσθαι. μένος pro vita antiquo ſermone, quia cum vita vis ac robur diſcedit.

295. Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι — Primo, ἐκ abeſt ab Harl. additur tamen ἐκ aliis quoque in locis. Tum ἀφυσσάμενοι. Ita et Ven. At Schol. monet, eam eſſe Ariſtarchi lectionem, alios legere ἀφυσσόμενοι. Sicque Lipſ. a pr. m. Moſc. 1. Eaton. cum binis Vindob. Eadem varietas Ψ, 220. in ceteris locis ἀφυσσάμενος obtinet. edd. Ald. 2. et hinc ductae. Deſeruit Turneb. Steph.

296. θεοῖς αἰειγενέτῃσιν. τοῖς ἀΐδιον ἔχουσι τὴν γενεάν, ἤτοι αἰεὶ οὖσιν. Sic Schol. Similia ceteri grammatici, Etymol. Heſych. vt ſint ἀειγενεῖς. Scilicet ex re interpretantur; nam ex analogia ſunt, *qui ſemper genitores ſunt*. διὰ παντὸς ἐνεργοῦντες.

297. ~ quòd ὧδε Homero est οὕτως nunquam pro aduerbio loci. Obseruatiuncula et alibi repetita, tum ap. Etymol. Eustath. In marg. Vrat. b. legitur: γρ. ἄλλως· ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. quod et vn. Vindob. habet. Scilicet ex aliis locis v. c. H, 178. et inf. 364.

299. ὑπερόρκια vna voce Mori L. ap. Bentl. Mosc. 1. et al. ea forma qua ὑπέρμορα B, 155 et alia. δηλήσαντο et ex corr. δηλήσαιντο Mosc. 1. ex Δ, 236. Redit sane ad idem, δηλεῖσθαι et πημαίνειν, *iniuriam facere, ὑπὲρ τὰ ὅρκια, praeter pactionem, contra iusiurandum;* adeoque *violare foedus;* βλάπτειν. Sch. br. βλάψειαν διὰ τὸ παρελθεῖν αὐτοὺς (τοὺς ὅρκους) Mosc. 1. inter lin. ἔξω τῶν ὅρκων. Supra 107 erat μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται.

300. Obseruant B. L. σφὶν — αὐτῶν. (sed est ῥέοι σφὶν ὁ ἐγκέφαλος αὐτῶν) et comparant Od. I, 256 ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ Δεισάντων φθόγγον τε βαρύν.

300. 1. ἄλοχοι δ' ἄλλοισι μιγεῖεν. Eustath. δαμεῖεν ἢ μιγεῖεν. Etiam Harlei. vtrumque habet, et Schol. ad E, 486 laudat δαμεῖεν. Etiam Vindob. vnus in marg. γρ. δαμεῖεν. Et est hoc expressum e cod. Ven. et sic Townl. sane vocabulum vsitatum hac in re, vt Il. Σ, 432. Conuenit tamen h. l. alterum cum symbolo vini mixti, pro sensu rudiore istorum hominum; non ad sensum nostrum.

302. οὐδ' ἄρα πώ σφιν. fuit et πῶ σφιν scriptum, teste Eustath.

303. τοῖσι δὲ Δαρδανίδης. Barnes hic et alibi scripsit τοισίδε reprehensus a Clarkio.

304. κέκλυτέ μευ. Barocc. κέκλυτ' ἐμεῦ.

305. ἤτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον. Mori: ἤτοι ἐγὼ μὲν εἶμι πρὸς Ἴλιον.

Ceterum quaestio est, haud dubie e Porphyrianis, ad 300. 306. in Ven. B. cur nunc Priamus nolit pugnam filii cum Menelao adspicere, qui postea Hectoris congressum cum Achille e muris vrbis prospexit? E pluribus, quae memorantur, (absurdiora etiam in Ven. A.

et Schol. br. ad 313.) hoc locum habet: quod Priamus non otiose spectat Hectoris pugnam, sed eum obtestatur, vt intra moenia se recipiat, et vna cum Hecuba et aliis de eius salute consilia versat. At h. l. indecorum fuisset, cum ex composito pugna fiat, patrem adstare spectatorem.

306. ἐπεὶ οὔπω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Edd. οὔπως. Est οὔπω in Eust. ed. Flor. Ven. Vrat. tribus. Mosc. 1. 3. Eat. et recte ante τλ. τλήσομαι ὀφθ. Eustath. minus scite ad aurem. v. ad Α, 587.

308. μέν που esse forte pro μέντοι. Ven. B. L. Ζεὺς γάρ που Eustath. At μὲν που etiam Plutarch. Sympos. IX, 13. p. 742 E.

310. Cur victimae reportentur a Priamo in vrbem, varia comminiscuntur grammatici B. et L. Sufficit eas non cremari. cf. not. ad 292.

312. βήσετο Ven. Vrat. a. b. A. cum vno Vindob. quod h. l. iunctura verborum postulat, pro vulgato βήσατο. vide ad 262. Mox 313. ποτὶ Eustath. Et de ἄψορρος v. ad H, 413.

315. Porphyrii fuit quaestio, (e quo Eustathius petiit) haud dubie secundum antiquiores, cur nunc Achiui locum dimensi sint pugnantibus, cum in pugna Hectoris et Aiacis (inf. H, 225 sq.) hoc idem non fiat. Varia argutantur grammatici. Simplicissimum erat dicere: constitutum esse spatium iustum inter duas acies, quas exiguo interuallo medio relicto sibi adstitisse supra vidimus (115 πλησίον ἀλλήλων· ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα). Tum autem recordandum, Paridem et Menelaum cominus hastis se petiisse: cui pugnae generi certus status conueniebat, vt alter alteri ictum inferret.

316. Versus iterum legitur Ψ, 861. Recitat eum Apollon. Lex. in κλήρους. p. 400. 1. vbi βάλλον pro πάλλον est; vnde creditur olim sic quoque lectum fuisse: v. Not. ad e. l. Enimuero ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο est Ψ, 352. non ἔβαλον, et H, 187 ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέῃ βάλεν de eo, qui sortem in galeam iniicit. Et multo pro-

babilius est librarium lapsum esse in Apollonio, quia praecesserat: κλήρους. Sunt enim verba: κλήρους. ἐπὶ μὲν τῶν βαλλομένων εἰς τὸν λαχμὸν, vt legendum cum viris doctis. Ipse enim Apollon. agnoscit πάλλειν et πάλος altero loco p. 525. πάλος. κλῆρος, ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι πρὸς τὴν ἄρσιν τοῦ λαγχάνοντος. — Vnde Hesychii Scholion in πάλλος emendandum esse manifestum fit.

317. ἀφ' εἴη Ven. inscite. ἀφίει Vrat. a. b. Mosc. 1. Townl. e corr. Est autem in hac voce et forma simili perpetua modo varietas modo aberratio: vide ad P, 631. Τ, 464.

318. λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον. Ita iam olim fuit scriptum; at viderat Nicanor ita inferri tanquam diuersa: copias esse precatas, et alterum: ad deos manus eleuasse. Atqui preces, inquit, nec minus iisdem diis faciebant; distinxitque adeo: ἠρήσαντο θεοῖς, ἰδὲ χεῖρας ἀνέσχον. Scilicet vidit ille male olim fuisse distincta verba. Seruarunt hanc obseruationem A. et B. add. Eustath. et legitur θεοῖς ἰδὲ χ. in Barocc. Cant. Lips. Vrat. c. tum in edd. Flor. et Ald. 1. At Ald. 2. mutauit, et ex ea Iuntina, quippe quae ex illa est expressa. Itaque hoc reuocaui, h. l. et in Il. H, 177. vbi vide. Notatus quoque versus in Sch. B. ad Ω, 499. quod ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον dictum sit pro ἀνασχόντες ηὔξαντο.

319. ὧδε δέ τις εἴπεσκεν. Vrat. a. ὑπέσχεν. forte memoriae vitio ex Il. H, 188. vbi Aiax ὑπέσχεθε χεῖρα sorti.

325. ἂψ ὁρόων· Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν. Appicta est διπλῆ ⸖ in Ven. Scholion tamen excidit, quod de Zenodoti peccato aliquo monuit. Ad θοῶς Bentl. adscripserat: Hesych. ἐθῶς, ταχέως. leg. θοῶς, quod iam alii obseruarunt. Apud Gregor. de Dial. p. 144. laudatur: Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ἔπεσσεν. memoriter et vitiose.

326. ἵζοντο κατὰ στίχας. Etiam ad h. v. Bentl. adscripserat: „Hesych. κατὰ στίχους, κατὰ τάξεις. leg. στίχας.

ἦχι ἑκάστῳ ἵπποι — ἔκειτο. Ariſtarchus legebat ἦχι ἑκάστου. et ipſum recte. alterum tamen frequentiſſimum in Homericis. Antiquitus ſcriptum erat ἑκαστο, per o, quod et ω et ου eſſe poterat.

327. ἵπποι — καὶ τεύχε' ἔκειτο. nota figura, cum verbum proxime ad alterum ſolum ſpectat; nam ἵπποι requirebant ἕστασαν. Ven. A. add. Euſtath. vel εἱστήκεισαν, ſecundum τὸν ἀπὸ κοινοῦ τρόπον· quem illuſtrat Porphyrius in nota inſerta Schol. A. Jl. K, 165. Simile illud Jl. K, 407 ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι; vbi cf. Sch.

τεύχε' ἔκειτο vulgo lectum. ἔκειντο Cantabr. vnus Vindob. etiam ſic Schol. Sophocl. legit alicubi. At Ionicum τεύχεα κεῖτο Barocc. habet.

ἵπποι ἀερσίποδες vim epitheti in declaranda equorum impatientia notarunt veteres; αἴροντες εἰς ὕψος, κουφίζοντες τοὺς πόδας. Sch. A. et br. et Etymol.

328. αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλά. Intulerat Ald. 2. ἐδύσετο. Iterum hoc eiecit Turnebus ſecundum ed. Rom. qua ille vtebatur: praefero h. l. aoriſtum ἐδύσατο, cum ſequantur ἔθηκε. ἔδυνε. ἥρμοσε. etc. et ſic alibi: ſup. B, 578. I, 592. Λ, 16. Male ἐδύσσατο in nonnullis hic et alibi ſcribitur, vt in Vrat. a. nam δύω longam habet priorem: vt iam ab aliis alibi notatum eſt. ἐδήσατο Townl. Ceterum habemus hic grammaticorum diſputationem de ἐδύσετο et ἐδύσατο ſimilem ei, quam de βήσετο et βήσατο vidimus ſup. ad 262. B, 35 et al. Fuit δύσομαι noua forma.

330. 1. 2. iterum occurrunt verſus Λ, 17. 18. 19. et Π, 131. 2. 3. et T, 369. 370 et 371. vtro loco primo auctori debeantur, quis dixerit! Sunt quoque ſimilia in Sc. Herc. 122 ſq. Initium armaturae vbique fit ab ocreis.

331. ἐπισφύρια, ſatis patet ex ipſa re et ex etymo, eſſe fibulas, quibus ſupra malleolos pedis (τὰ σφυρά) ocreae conſtringuntur; exponuntur tamen et illuſtrantur a grammaticis, et ab Apollon. Lex. h. v. et in ἀραρυίας, ἡρμοσμένας, vt appareat vocem iam illa aetate fuiſſe antiquatam. Armatur autem Paris ocreis, thorace, ſcuto, ga-

lea et hasta, quia antea leuiter armatus prosiluerat: sup. 16. 17. quod cum non teneret Schol. Lips. miras tricas facit.

333. ἥρμοσε δ' αὐτῷ thorax, pro ἡρμόσθη. vt et P, 210 Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχεα. Resoluitur autem sollenni more Homerico, quod esse debebat θώρηκα ἡρμοσμένον οἷ. — De οἷο pro ἑαυτοῦ, agit Apollon. de Syntaxi p. 155.

334. ÷ 335. ÷ quod duo hos versus Zenodotus ἠθέτηκε; in Veneto etiam vs. 333. signatur, perperam. Scilicet is locum ita ediderat:

δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος, ἥρμοσε δ' αὐτῷ.
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν
ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρώρει.
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισι βάλετ' ἀσπίδα θυσανόεσσαν.

Monet aduersus haec Sch. A. aduersari ea mori armandi se Homerico; quod ante clipeum arreptum galeam imponit Paris, et ensem omnino non habet: „πρὸ τῆς ἀσπίδος γάρ, ait, φανήσεται ἀναλαμβάνων τὴν περικεφαλαίαν, καὶ ξίφος μὴ ἔχων." Fateor me haec non satis assequi; cur enim prius clipeum capiat qui galeam nondum impositam habet? nisi forte galea capiti imposita impedimento fuit balteo scuti humeris induendo. Iterant tamen hanc obseruatiunculam grammatici ad Λ, 32. et O, 480. At quod ensem desiderat grammaticus, rationem habet, quod v. 339 Menelaus eodem modo quo Paris, armare se narratur: iam autem is ensem habet inf. 361. Respiciunt ad haec iterum Scholia ad 361. et ad 363. (nam ibi leg. τὸ Ἀλεξάνδρου sc. ξίφος) et ad 370. Atqui si semel argutias sectari placet, respondeas: Paridem ense non instructum fuisse, hinc patere, quod, si is ensem habuisset, eo arrepto Menelaus eum iugulaturus fuisset v. 370. Praefero tamen post omnia haec lectionem vulgatam per totum ὁπλισμόν.

336. κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην — ἔθηκεν. — ἐπέθηκεν. ἀντὶ τοῦ περιέθηκεν Ἀττικῶς. Schol. A. At ἔθηκεν

nude per se dictum accepit Harpocration, qui versum adscribit in θέμενος τὰ ὅπλα ἀντὶ τοῦ περιθέμενος καὶ ὁπλισάμενος. Scilicet variis modis θέσθαι, vel τιθέναι τὰ ὅπλα dicitur; v. Valesii notam ad Harpocrat. Ex vss. 336. 337. risum de Aeschylo captauit Aristoph. in Ran. 1066. vbi v. Schol. ad 1070.

338. εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. Ven. A. ait: „in alio εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ." scilicet ex aliis locis repetitum.

339. ⟵ respicit στιγμὴ ea, quae ad v. 334. 5. notata sunt: Menelaum ensem habuisse, adeoque et Paridem, siquidem vterque eodem modo armatus esse dicatur.

344. καί ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ. Sch. A. διαμετρητῷ vltima circumflexa Aristarchus scripsit et alii; καὶ οὕτως ἔχει ἡ παράδοσις (scilicet, cum ex analogia esse deberet διαμέτρητος.) v. Etymol. h. v.

345. σείοντ' ἐγχείας. malebat Stephanus σεῖον τ'. parum tamen interest, iudice quoque Clarke. κοτέοντες Sch. br. cum binis Vindob.

346. πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος. hasta pugnatur modo duplici, aut vt pro telo missili sit, vt emittatur, aut vt cominus pugnetur, hostis feriatur: ἐγχείῃ ὀρεκτῇ, ᾗ ὀρέγεταί τίς τινος. v. ad Δ, 307. et iam sup. B, 543. *ferire* tum hostem, οὐτάσαι, aliquis dicitur; vt E, 336. At hasta *emissa* dicitur aliquis βάλλειν. haec semel dicta sunto, per totam Iliadem animo tenenda. Hoc ergo loco hasta manu emittitur: προΐει ἔγχος. et iterum 356. et 367 ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν. sicque alibi παρετράπετο ἔγχος Λ, 233.

Ceterum, cum primo nunc memoretur pugna singularis, agedum, videamus, quae in ea notabilia sint. Primo in altera pugna Aiacis et Hectoris inf. H, 232. 244. is, qui prouocauit, orditur pugnam, primusque emittit hastam; altero loco Φ, 439. qui iunior erat aetate; at h. l. sortito Paris prior hastam emittit: vt 315. 325. vidimus. Tum hastis vtuntur longis, quas manu emittunt,

βάλλουσιν, vterque ſemel. Ex quo ſtatim Menelaus enſe ducto in Paridem irruit; at H, 244. 255. haſtam clipeis extractam altera vice immittunt; tertio loco ſaxis ſe petunt, quarto denique loco 273. ad enſis vſum procedunt. In funere Patrocli Jl. Ψ, 817. ter haſtis ſe petunt Aiax et Diomedes.

Effictum autem ex h. l. poſt Homerum aliud certamen Paridis a Philoctete prouocati et ſagitta interfecti, apud Leſchen et hinc apud alios. cf. ad Apollod. p. 765. Tzetz. Poſthom. p. 155.

347. κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην. Occurrit nunc primo, πάντοσ' ἐΐσην, quod toties videbimus, vbique diuerſis modis ſcriptum, aut ſic aut πάντοσε ἴσην. Sane per ſe nihil intereſt, vtro modo ſcripſeris; eſt Homericum ϝίσος, potuitque adeo παντοσε ϝισην recte ſcribi. Fuiſſe tamen etiam ἐΐσος, apparet ex eo, quod toties occurrit δαιτὸς ἐΐσης, et, ſi dubites, an hoc ſit pro ἴσης, referendus eſt animus ad ἐπὶ νῶτον ἐΐσας B, 765. ad quem locum vide. Vt ſcribendi ratio ſibi conſtet, cum Wolfio et h. l. retinui πάντοσ' ἐΐσην, quia ſic in ceteris locis receptum eſt: ne multa temere ſint mutanda. Videtur autem ἀσπὶς πάντοσ' ἐΐση declarare clipeum rotundum περιφερῆ. alibi εὔκυκλον.

348. οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκὸς, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή. Legebatur οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκὸν h. e. τὴν ἀσπίδα vt ἔγχος clipeum non perruperit. Ita quoque in Sc. Herc. 415 σάκει ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος, οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκόν· Attamen Townl. Vrat. a. vn. Vindob. et Venetus χαλκὸς exhibent, quod etiam Euſtath. non vno loco memorat, quodque in loco Scuti Herc. ſcripſerat Seleucus, teſte Tzetza. Ita χαλκὸς eſt ipſa haſta, vt et alibi. Sic πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκὸς Δ, 528. et E, 292 τάμε χαλκὸς et ſaepe. Nec quicquam intereſt, vtro modo legas. Adiiciunt tamen Scholia A. B. οὕτως Ἀρίσταρχος. Sch. Lipſ. Ἀρίσταρχος μὲν· „χάλκον, ἄμεινον χαλκός." ita intellige et interpunge. Ita conuenit, quod ſtatim ſequitur, ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ, *haſtâ*, et οἱ poſt ἀνε-

γνάμφθη refertur ad ἔγχος. — Verſus idem occurrit H, 259. et P, 44. priore loco conſtanter, etiam in Veneto, χαλκὸν legitur.

Porro obſeruandi ſunt numeri οὐδ᾽ ἔῤῥηξεν χαλκὸς, cum poſſet refingi οὐ χαλκὸν δ᾽ ἔῤῥηξεν. Sitne τὸ ν adiectum a grammaticis, et an antiquioribus fuerit ουδε ρηξε χαλκος, quis dixerit? Dawes ερηξε inferebat. v. ad Δ, 140. De adiecto ν in θέσει v. Exc. ad B, 718.

ἀνεγνάφθη ap. Etymol. in γνάμπτω. idque in aliis locis ſaepe variat.

349. ἀσπίδι ἐν κρατερῇ. Sic et Ven. Eat. et alii, hiatu ingrato; et hoc intulerat Stephanus; ante quem vbique editum erat ἀσπίδι ἐνὶ κρατερῇ contra metrum, quod et ipſum in codd. Cant. Moſc. 1. Townl. occurrit; adde Euſtath. Atqui manifeſtum ſit fuiſſe ἀσπίδ᾽ ἐνὶ κρ. idque exhibent codd. Mori Barocc. Similes errores occurrunt in verſu repetito P, 44. Elidi autem ι ne dubita. cf. Ω, 26. Similiter inf. H, 272 ἀσπίδι ἐγχριμφθεὶς emendatum fuit ab Ariſtarcho: ἀσπίδ᾽ ἐνιχριμφθείς.

351. ὅ με πρότερος κάκ᾽ ἔοργε. Bentleius, qui formam antiquam ϝεοργα fuiſſe putabat, in hoc verſu et aliis haerebat; et corruptos eſſe arbitratus ingenioſe emendabat κάκ᾽ ἔρεξε. vt legitur Δ, 32. Od. Σ, 455. Φ, 298. et ſequitur vſ. 354 ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι. Non videbat vir acutiſſimus, in hoc ac ſimilibus fuiſſe duas formas. ϝεργω. εϝοργα et ϝεϝοργα. vt εϝοικε et ϝεϝοικε, εϝολπα et ϝεϝολπα. vt ſup. 57 ὅσσα ϝεϝοργας. B, 272 Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ϝεϝοργε. Sic E, 175. Θ, 356. I, 320 et alibi. At nec minus Φ, 399 et X, 347 οἷα μ᾽ ἔοργας, et X, 318 οὐδὲν ἐοργώς. etſi his remedium aliunde eſſet; f. οὔτι ϝεϝοργώς.

354. ξεινοδόκον — ὅ κε φιλότητα παράσχῃ. Obſeruant Sch. B. et L. φιλότητα nunc dictum eſſe pro ξενίαν. Scilicet genus reuocatur h. l. ad vnam formam ſeu ſpeciem. Longum eſt Scholion aliud, de iniquitate ſortis inter Menelaum et Paridem pugnantes: de quo monui in Nota ad vſ. 76.

355. ἀμπεπαλών. Etymologus verſu adſcripto: ἀντὶ τοῦ ἀνασείσας, ἀνατείνας. ſic quoque Sch. br. Heſych. Euſtath. Addunt hic et Etymol. eſſe ductum ab ἀναπάλλω, παλὼν, πεπαλών. quid ni ex πέπαλα dicemus ductam more ſollenni vocem πεπάλω vel πεπαλέω.

356. πάντοσ' ἐΐσην. in ſcriptura nunc conueniunt Lipſ. Vrat. a. ed. Ald. 2. vsque ad Turnebum. Alii πάντοσε ἴσην. cf. modo ad 347.

357. διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε. Occurrit primo nunc loco crux haec metricorum, quod tres breues ſyllabae ſe excipiunt: repetitur verſus H, 251. Λ, 435. et Δ, 135 διὰ μὲν ἄρ ζωστῆρος — Eſt adeo tribrachys pro ſpondeo vel dactylo adhibitus. Aut dicunt primam breuem eſſe productam, vt fit in aliis, ſi trinae ſyllabae breues ſe excipiunt, vt in ἀθάνατος, et paſſim in multis. ὄϊες huc refert Erneſti ad Callimach. in Apoll. 53. verum Bentl. emendat οἴϊες. Conſulto tres ſyllabas breues cumulari ad adumbrandam ictus celeritatem ſtatuebant Barnes et Clarke. Sane pronuntiatione ipſa productam eſſe ſyllabam facile cenſeas; et dignum adeo metrico eſt iudicium Hermanni de Metris Graec. p. 70. ſyllabam in διὰ eſſe productam in prima arſi, quae ſit omnium fortiſſima.

ὄμβριμον ἔγχος erat. At Barocc. Cant. Ven. Lipſ. ὄβριμον et ſic vbique in hac voce ſcriptura variat. Dicas prius, tanquam antiquius, horridius et potentius, eſſe ſeruandum. Verum antiquiores grammaticos, Apollonium, Etymol. Heſych. tum codd. antiquos video ὄβριμος vnice memorare; et fauet etymon ex βρι, βριαρος, βριμῶ, ὄβριμος, ita vt μ inſertum dixeris ab iis, quorum animis inſidebat ὄμβρος. eſſe tamen diuerſa, diſcas ex ὄβριμον ὕδωρ Δ, 453. vbi eſt impetuoſum, validum. Retineo itaque per totam Jliadem ὄβριμος.

358. ἠρήρειστο. in ſoni aſperitate vim ictus agnoſcunt Sch. B. L. Eadem occurrunt Jl. H, 252. vbi 244. 249—253 ex h. l. ſunt tranſlati.

πολυδαιδάλου, πολλὰ δαιδάλματα ἔχοντος reddunt, etiam Suidas; non video, cur non simpliciter, affabre factus, sit thorax.

359. ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα. Schol. A. distinguit inter ἀντικρὺ et ἄντικρυς, esse illud ἐξ ἐναντίας, hoc φανερῶς. Similia produnt Sch. br. Etymol. qui simul de accentu in vtraque voce diuerso monet, Ammonius et Eranius Philo (alii laudantur a Valken. ad e. l. p. 17. et 161.) Herodianus et ad eum Pierson. in app. ad Moerid. p. 462. ad καταντικρὺ Platonis Schol. in Charmidem in Siebenkees Anecd. gr. p. 41 apud Homerum notat esse ἀντικρὺ τὸ κατ' εὐθὺ καὶ ἐξ ἐναντίας laudato hoc versu, et loco Thucydidis; at in Demosthenis loco esse φανερῶς. significare quoque ταχέως et ὁλοσχερῶς, et laudat Il. Π, 116. et Od. Χ, 16. Miscet plura Suidas in ἀντικρὺ, qui et obseruat vltimam h. v. produci. Apollon. Lex. tantum laudat ἀντικρὺ· διαμπὰξ καὶ οἷον διόλου, adscriptis locis P, 49. E, 67. Ψ, 673 ὅτε δὲ ψιλῶς ἐξ ἐναντίου Od. K, 559.

Porro vltimam in ἀντικρὺ breuem esse, apparet ex E, 130. — ἀντικρὺ μάχεσθαι. Nec aliter res se habet in similibus: μεσσηγὺ, ἥμισυ. Itaque Bentleius vbique, quoties υ producitur, refinxerat ἄντικρυς, et μεσσηγὺς, quoties vltima esset producenda; itaque et h. l. ἄντικρυς δὲ π. scripserat. Simile quid videtur innuere Schol. Aristoph. Pl. 134. Quod tamen necesse factu haud videtur; quandoquidem ipso tono vltima breuis producitur.

Mihi videntur omnia haec ad argutias grammaticorum esse releganda. Manifestum fit fuisse aliquando adiectiuum ἄντικρυς, τὸ ἄντικρυ. *e regione positus*, adeoque *aduersus*, et *manifestus*, et διόλου, si gladius adactus in alterum latus exit, vt v. c. ceruix tota resecetur. Neutrum abiit in aduerbii vsum; vulgi vsu accentus potuit mutatus esse, et coepit ἄντικρυς eodem modo adhiberi. Aliter iudicantem video Brunckium ad Apollon. III, 493.

παραὶ λαπάρην. Deberi παραὶ serioribus suspicor: fuit παρὰ, quod et legitur in Townl. Vrat. a. — De voce λαπάρα multis agunt grammatici, quae ad poetam nil faciunt. Sufficit esse τὴν ἐκκεκενωμένην κοιλίαν, ile. cf. inf. ad Z, 64.

361. ⸖ respectu Zenodoteae lectionis ad v. 334 335. in qua ensis nulla fiebat mentio. ἐρυσάμενος vno sibilo multi, vt aliis in locis, quod recentiores faciunt ignoratione rei metricae, at veteres ita scribebant, quia litteras geminarunt pronuntiando, non scribendo: vt saepe monuimus. Vitiosius Ἀτρείδης δ᾽ ἐρυσάμενος Lips. Townl. Flor. et al. Aiebat Ernesti τὸ ρ sic pronuntiatione duplicandum esse. Immo digamma habuit vbique vox Ϝερυω et mediam breuem, duplicata consona producendam. v. Exc. ad A, 141.

362. ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῇ scilicet κόρυθι, περικεφαλαίᾳ Aristarchus legit: quo vulgato αὐτῷ. quod adsciui, non quia Aristarcheum erat, sed quia notio rei primaria ad galeam non ad conum, φάλον, pertinet. vn. Vindob. etiam αὐτοῦ.

πλῆξεν ἀνασχόμενος. Apollon. Lex. h. v. reddit ἀνατείνας. occurrit saepius, subintellecto τὰς χεῖρας, h. l. τὸ ξίφος.

363. τριχθά τε καὶ τετραχθά. de sono verborum congruo monuere omnes. — Longa est nota Clarkii de versibus similibus Homeri et Virgilii, e re sane ipsa natis: quis enim, si lenia eloquitur, asperis, si aspera, lenibus verbis ac sonis vtitur!

διατρυφὲν, pro hoc vitiose διατρυφθὲν Mori, Lips. Vrat. a. Townl. Vindob. tum edd. Rom. Ald. 2. et hinc ductae, vsque ad Turnebum; nisi quod Camerar. in marg. Heruag. emendarat. Laudat prius hemistichium ad declarandum vsum τοῦ τρὶς Strabo lib. I, p. 75 B.

364. ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ⸖ quod Zenodotus legerat εἰς οὐρανὸν αἰπύν. Atqui αἰπὺς est mons, caelum autem εὐρύ. Sch. A.

365—8. recitantur a Plutarcho Sympof. IX, 13. p. 743. et verfus 365 iterum legitur Od. Υ, 201. de Antilocho: οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλων, Jl. Ψ, 439. Iupiter χαιρέκακος fic declaratur. Mira eft interpretatio Gregorii de Dialect. p. 46. effe ὀλοώτερος pro ὀλοὸς, vt fit: ὀλοὸς ἐκ τῶν ἄλλων θεῶν οὐκ ἐστίν. voluit ergo effe, σου, *praeter te*. Scilicet vifus ipfi eft poeta impie loqui. Vnde et Plutarch. de aud. poet. p. 25 F. animos adolefcentum contra impiam fententiam munit. Iterum talis impietas occurrit Jl. Χ, 15 ἔβλαψας μ', ἑκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων.

366. ἦτ' ἐφάμην τίσεσθαι. recte fic fcribitur: v. fup. ad v. 28. Eft tamen τίσασθαι in magna codd. parte, Mori, Cant. Barocc. Vrat. a. c. Mofc. 1. Ven. et in edd. non modo Rom. fed omnibus ante Steph. et in edd. Plutarchi in Sympof. l. c.

367. νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσ' ἐάγη ξίφος. Ita vulgo editum. At ἐν χείρεσσιν ἄγη Ven. ed. Rom. cum Euft. Mori. Barocc. Cant. Vrat. a. Townl. Eaton. ficque vulgo editur inf. Π, 801. et in edd. Plutarchi l. c. praefert ἐάγη Valken. Diatr. ad Eurip. p. 234. Atqui vtraque lectio eft vitiofa. Bentl. modo ϝαγη priore breui, modo ϝεαγη coniectabat, nec expediebat. Nam primum ἄγω *frango* habet primam longam. Inf. Λ, 558 — ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη. Od. Λ, 574 χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον αἰὲν ἀαγές. Etiam ap. Pindar. I. I, 52 ναυαγίαις producit τὸ α. nec aliter κατάγω in Ariftophane.

Contra haec poffunt laudari loca Jl. Ν, 162. et Ρ, 607 ἐν καυλῷ ἐάγη. Π, 801 νῦν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη. Od. Κ, 560 et Λ, 65 ἀστραγάλων ἐάγη.

Enimuero infidet voci vitium alterum: αγω *frango* Homeri aetate fuit ϝαγω, cum afpiratione antiqua: quod docent loca multa: ἐξ αὐχένα ϝαξει. κατὰ δ' ἅρματα Ψ, 341. πάταγος δέ τε ϝαγνυμενάων et fic faepe. Etiam αϝαγες.

Apparet itaque fcripturam antiquam fuiffe νῦν δέ μοι ἐν χερσὶ (feu noftro more ἐν χερσὶν) ϝαγη ξίφος.

Et ſic in ceteris locis laudatis pro ϝαγη reponendum eſt ἄγη vel antiquum ϝαγη, et ſyllaba vbique producenda: ἐν καυλῷ ϝαγη. ἐν χερσὶν ϝάγη.

Porro quoties εαγη occurrit, fuiſſe putandum εϝαγη. vt in ῥόπαλ' αμφις εϝαγη. — Et ἔαξα fuit εϝαξα. ἱστὸν εϝαξε Od. E, 316. et M, 422. πρὸ δὲ κύματ' εϝαξεν Od. E, 385. add. Γ, 298. Sic ἀσπίδ' εϝαξε. niſi praeferas αστιδα ϝαξε Ionicum. αὐχέν' εϝαξε vel αυχενα ϝαξε. Et Il. N, 257 κατεϝαξαμεν. Natum ex hoc οὐδέ κε καυάξαις pro καταϝαξαις Heſiod. Ἔργ. 666. 693. Ibid. quoque prauo vocis vſu apparet vſſ. 533. 4. 5 eſſe ab interpolatore. Vitioſus quoque eſt verſus Hymn. in Apoll. 235 εἰ δέ κεν ἅρματ' ἄγῃσι. ſi hoc ab ἄγω frango ductum eſt. De locis Δ, 214. Ψ, 392. et Od. T, 539. ſuo tempore videbimus.

Ceterum e dictis apparet, formam Atticorum, κατέαγα, κατεαγὼς, κατεαγῆναι, vti et ἕαδα, ἑάλω, et ſimilia ab ὁράω, ὠθέω, ab Ionibus accepta eſſe. Itaque ἐάγη, et ἐαγῆναι, quod Tho. Mag. in καταγῆναι p. 497 impugnat, vbi v. Not. Ionibus quoque vſu habitum eſt, vt ex verſu noſtro patet.

Fuiſſe quoque grammaticos, qui ἄγη et ἐάγη ſcriberent, exemplo Tyrannionis diſcimus in Schol. ad Il. N, 543.

368. οὐδ' ἔβαλόν μιν. ✱ quod Ammonius in libro ad Athenoclem aut legerat aut interpretatus erat οὐδ' ἐδάμασα (οὐδ' ἐδάμασσα). Sunt grammatici, inprimis Sch. A. valde ſolliciti in repetenda hac obſeruatiuncula: quod βάλλειν eſt eminus ferire, at οὔταμαι eſt e propinquo, cominus, vulnero, percutio. Monitum inprimis contra Zenodotum. Poſt Homerum, vt alia, diſcrimen hoc exoleuit, etiam apud Tragicos. cf. Schol. Eurip. Hippol. 687.

ἠίχθη παλάμηφιν ἐτώσιον. reſcripſi παλάμηφιν, quia eſt pro παλάμηςφι, ἐκ παλάμης. v. ad Θ, 300. Adſcr. Barn. „γρ. παλάμηθεν. dubito an vsquam ſic lectum ſit.

371. ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς — praecesserat 362 φάλος, mox 372 ὀχεὺς τρυφαλείης. Vt semel defungar opera, rem paucis aperiam, vt ad alia quoque loca memoria teneatur.

Galea, κόρυς, κυνέη, περικεφαλαία, πήληξ, ex aere corio munita, habet in vertice conum, φάλον, cui inseritur crista, λόφος; interdum plures coni plures cristas recipiunt. Cum φάλος et λόφος alter alterum postulet, nam vbi λόφος est, necesse est, esse φάλον, permutantur voces; itaque est τετράφαλος, quae τετράλοφος, et ἀμφίφαλος κυνέη, quae proprie esset ἀμφίλοφος κυνέη. cf. ad E, 743. At discernitur vtraque vox N, 614. 615. ἤτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης ἄκρον, ὑπὸ λόφον αὐτόν. Contra iunctim dictus est ἄφαλος καὶ ἄλοφος K, 258.

Memoratur quoque αὐλὸς in galea, seu αὐλίσκος, qui est canalis, cauum in cono galeae, cui inseritur crista. vnde galea αὐλῶπις inf. E, 182. et Λ, 353 ad h. l.

Iam τρυφάλειαν putes debere dictam esse τριφάλειαν, trinis conis ac cristis instructam; sicque grammatici pronuntiant fere omnes; cum tamen alterum scribatur, ducendum erit a τρύειν, quia conus perforatus est et aperturam habet, αὐλὸν illum, cui inseritur crista. Certe τρυφάλεια genericum nomen est pro galea, v. ad Λ, 352. 3.

Cum φάλος viri docti cum grammaticis, vt h. l. ad 362. confundunt τὰ φάλαρα vel φάληρα, quae sunt ornamenta galeae in fronte, *orbiculi*, ἀσπίδια, claui, in στεφάνῃ. Est autem στεφάνη, lamina in galea fronti praefixa aut galeae oram ambiens, vt pro tegmine ac munimine frontis sit; vt in pileis nostris ora prominentior assurgere solet. Inde est κυνέη τετραφάληρος E, 743. cf. ad Π, 106. Haec ex antiquitate graeca attigisse satis est.

Iam galea subter mento religata erat loro, in nodum coacto: hic est ὀχεὺς, ὁ ἱμάς.

373. καί νύ κεν εἴρυσσέν τε h. e. εἵλκυσεν ἂν αὐτὸν, ἐφείλκυσεν ἂν πρὸς ἑαυτόν. adeoque ἐζώγρησεν ἄν. In Aristophanis editione fuit καί νύ κεν ἐξείρυσε καὶ ἄ. minus

bene. Est quoque vulgata apud Aelian. Hist. Anim. X, 1. Geminandus autem sibilus in εἴρυσσε, nam est υ breve in ἐρύω. v. Excurs. ad A, 141.

374. Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη. Et ad h. l. et saepe alibi, vt Υ, 107 obseruant grammatici hoc, quod Homero Venus est Iouis filia, non ex Vrani genitalibus nec e mari.

375. Ad βοὸς ἶφι κταμένοιο grammatici argutantur, et ex iis Plutarch. Sympos. II, 9. additum hoc ad ἱμάντα monentes, quia morbosarum pecudum coria sunt mollia ac fluxa. Enimuero poeta simpliciter epitheton ornans adiecit, corium bouis caesi, et addit ἶφι, quia viribus opus est ad eum caedendum.

376. κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἕσπετο. Hiatus perturbabat Bentleium, vt et suspicaretur h. l. et B, 745 fuisse aliquando ϝαμα. Potest defendi hiatus ex eo, quod in thesi et in caesura ille occurrit. Bentl. reponit τρυφαλείη, at in Homericis vbique est τρυφάλεια. Forte fuit τρυφάλει' ἅμ' ἐφέσπετο. Similis tamen versus est K, 285 σπεῖό μοι, ὡς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἕσπεο Τυδέϊ δίῳ. Alioqui dicendum est, esse inter ea, quae a more et lege recedunt.

379. ⸺ 380. ⸺ Laborant grammatici cum Didymo quem laudant, A. B. L. vt exputent, vnde Menelàus hastam acceperit; nam eam, quam habebat, emiserat: vs. 355. 368. Nolumus turbari; aut emissam hastam de terra arripuit, aut ab adstantibus aliam accepit.

381. ὥςτε θεὸς, ἐκάλυψε. Vrat. A. ὥςτε θεός γ', temere, in caesura.

382. κὰδ' δ' εἷσ' ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ κηώεντι. In Sch. br. καδ' δ' εἷσεν θαλάμῳ, quod ex vsu Homeri videtur esse praeferendum, iudice quoque Bentleio. In Mosc. 1. καδδ' εἷσε θαλάμῳ. Townl. κάδδ' εἷσεν ἐν θαλάμῳ. At apud Apollon. de Syntaxi IV, p. 321. l. 14 est καδδ' ἷσ' ἐν θαλάμῳ ab ἵζω, καθίζω.

κηώεντι. ex etymo interpretantur grammatici: Sch. B. L. κοιμιστικῷ. εὐώδει. hoc ἀπὸ τοῦ κῆαι, καίειν. v. Eu-

ſtath. Heſych. e quo Bentl. laudat κεῶεν pro κηῶεν. add. Sch. br. ad Z. 288. Prius ἀπὸ τοῦ κέω, κοιμῶμαι ductum eſt quoque apud Etymol. et Schol. br. Verum poeta amat ſynonyma iungere; εὐῶδες et κηῶεν ſunt vnum idemque, hoc a bonis odoribus incenſis.

382. καλέουσ' ἤϊε. notant dictum pro καλέσουσα.

383—448. Sequitur episodium, quod in multorum reprehenſiones venit, et merito, ſi de arte et dignitate epica, et de loci nexu cum ceteris effectuque quaeras. Veteres videmus tantum offenſos oratione Helenae v. ad 395. At ſunt grauiora, quae de toto episodio moneri poſſunt: nihil enim habet, quod cum carminis argumento ſit neceſſario coniunctum; contra vero officit narrationi, dum expectatione et metu, quem pugnae exitus iniecerat, animus haud liberatur. Audire cupiebamus, quid Menelaus, quid Achiui, quid Troiani, qui pugnam ſpectauerant, nunc molituri erant. Pro his narratur intempeſtiuus Veneris interuentus, retracta Helena domum in amplexus Paridis, nulla cum vtilitate ad carminis ſummam et praeter omnem expectationem, cum de Paride et Helena nunc nihil erat cur ſolliciti eſſemus.

Scilicet haec ipſa docere poterant, fruſtra de arte et de artiſſimo nexu aut mirabili partium conſenſu episodiorumque dilectu ſubtili multa iactari; neque tali iudicii ſeueritati in antiquiſſimo carmine locum eſſe; expectari in Homero non artem, ſed ingenii felicitatem in rerum inueniendarum copia et varietate et narrationis ſuauitate. Atque hac ex parte nihil eſt, quod in episodio reprehendas. Sitne illud a primo auctore profectum, facile dubites; nec, vt in interpolatione fieri ſolet, omnia ſatis ſibi conſtant aut iunctura commode cohaerent; eſſe tamen antiqui poetae, ex eo patet, quod digamma in iis eſt ſeruatum. Inſederat, puto, eius qui episodium appoſuit, animo ea cogitatio: debuiſſe Helenam ſuccenſere Paridi, quod ex pugna inferior disceſſerat, mox tamen eam cum marito in gratiam rediiſſe. Facile in animum venit Veneris opera et miniſterium in

placanda Helena et ſic porro. Hoc itaque narratum et ornatum eſt eo more quo reliqua huius carminis; ad noſtros quidem mores ac ſenſus non ſatis accommodate, per ſe tamen probabiliter. Paris, fuga elapſus, domum redit incolumis, et in ea latet; nam ad Troianos pro muris ſtantes vix accedere auſus eſſet. Nuntiandum erat Helenae in muris ſtanti, Paridem domum rediiſſe. Iraſci eam Paridi victo nemo mirabitur; et muliebrem animum mariti prioris deſiderio recrudeſcente contactum eſſe facile expectes: quo etiam ducunt ſup. vſſ. 139 ſq. cf. dicta ad B, 356. Porro Menelai victoris virtutem animum Helenae multo magis a Paride alienare, ſenſui omnis feminae, inprimis in heroica, quam vocamus, aetate conſentaneum eſt. Inde 428 ſq. obiurgationes. Concidit tamen omnis Helenae ira Paridis adſpectu et blanditiis eius facile mulieris animus expugnatur. Paratum hoc et inſtructum iam erat vetulae verbis Paridis illecebras vſſ. 391 ſq. praedicantis. Poſtrema haec narrantur ad morem antiquorum hominum; non vero ad noſtrum decori ſenſum, nec ad rationes ethicas. Opinioni de Paridis virtute nihil detrahitur hac eius domum reducis cupiditate qua in vxoris amplexus ruit, et eius placandae modum hunc eſſe tutiſſimum cenſet.

Veteres reprehenderunt alia multo minus in vitium incurrentia, inprimis hoc, quod Venus facit indigna ſe, cum lenae partes illa agit in perducenda Helena. v. Sch. B. L. ad 383. 424. Enimuero placatur illa a dea Paridi marito, neque ex Homeri ſenſu molitur aliquid ab honeſtate alienum.

385. *χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα.* Vox ἑανὸς media breui hic et 419. Ξ, 178. Π, 9. Φ, 507. occurrit, aliis locis media longa, E, 734. Θ, 385. Σ, 352. Ψ, 254. add. Σ, 612. poſſet in his ἑαννὸν legi; ſed Σ, 612 ἑανοῦ κασσιτέροιο docet etiam ſignificatum diuerſum eſſe, *ſubtilis*, proprie de byſſo, ſeu xylo vel linteo: forte ab ἕω pro ἐλάω, *ductile:* ab alia origine ἑανὸς, *peplum*, ab ἕω, pro ἕννυμι, quod cum fuerit ϝέω. ϝέννυμι.

necesse est scriptum fuisse ϝεανος. R. Payne Knight p. 97 suspicatur fuisse hoc εϝανος· at ab ἑάω ducere nolim. De vario vocis sensu v. Etymol. in ἑανὸς, qui pleniora dat iis, quae apud Apollon. Lex. sunt. Cumulat plura Hesych. parum curiose.

νεκτάρεον autem dixit quod alias ἀμβρόσιον. v. ad A, 529. Redditur per ἡδὺ, καλὸν, εὐῶδες, etiam in Suida. ἑανοῦ λαβοῦσα quod serius λαβομένη praestat forte supplere: λαβοῦσα αὐτὴν κατὰ, ἐκ, τοῦ ἑανοῦ σὺν χειρὶ, ἐτίναξε τὸν ἑανόν.

387. ἤ οἱ Λακεδαίμονι ναιετωώσῃ. Schol. A. B. L. volunt dictum esse Ionice pro ναιεταούσῃ. Est quoque hoc in vno Ven. et apud Athen. V, p. 191 A. vbi vss. 386. 7. 8. adscripti sunt. In Barocc. ναιετάωσα. in Harl. ναιεταῶσα. Non viderunt ex ναιετάω fuisse quoque ναιεταάω, vnde ναιεταάουσα, ναιεταῶσα, et h. l. ναιετωώσῃ.

εἰροκόμῳ. In Townl. εἰροπόκῳ. At hoc ouium est epitheton. v. E, 137. Od. I, 473. Bentleius censebat fuisse ϝειροκόμῳ et mox ϝειμα. in quo fallitur; fuit εἶρος, εἴριον, ἔριον, *vellus. lana.* Od. Δ, 135 ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. Jl. M, 434 ἥ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον. ab alia origine ductum; εἴρω. *iungo. necto.* ἔερμαι. ἐερμένον. Od. Σ, 295 ὅρμον ἠλέκτροισιν ἐερμένον et O, 459 μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο. inde ἀείρω. παρήορος et alia sine ϝ. Etiam εἴρω, necto verba, dico, ἐρέω. Ceterum sibi non constitit pronuntiatio: fuit enim ἔριον. εἴριον. εἱρίον. quod Steph. quoque docet.

388. (ἥ οἱ) ἤσκειν εἴρια καλὰ — In ἤσκειν antiquam scripturam pro ἤσκει, Etymologus quoque et Hesychius agnoscunt. Obseruatum quoque est Eustathio, qui Ionicum esse vult; scilicet quatenus antiquum fuit et ab Ionibus seruatum; a quibus retinuerunt eam formam Attici, vt in ᾔδειν, de quo multi egerunt. cf. Schol. Aristoph. Pl. 696. et Hemst. Mirum tamen, quod in ἤσκειν tantum antiquum seruatum est in Homericis. Alterum tamen exemplum est in εἱστήκειν Jl. Ψ, 691. etsi et ibi libri variant, et saepe alibi occurrat, quod vulgo fre-

quentatur, ἑστήκει vel εἱστήκει. Ariſtarchus voluit ἠνώγειν inducere Z, 170. Euſtathius comparat antiquum ἦν tertia perſona pro ἦ, ex Heraclide grammatico ad h. l. et Od. Υ, p. 1182. Eſt tamen et noſtro in loco ἤσκει, in Mori, Vindob. ed. et a m. ſec. in Lipſ.

De voce ἀσκεῖν pro ἐργάζεσθαι v. ad Σ, 592. Pro καλὰ eſt πολλὰ in Vrat. b.

389. τῇ μιν ἐεισαμένη. Longa Clarkii nota eſt dubitantis an praeſtet μὲν ſcribere. Atqui hic verſus iam B, 795 occurrebat, et alibi. τὸ μὲν referendum eſt ad προσεφώνεε. eſt προσφωνεῖν τινα.

390. δεῦρ' ἴθ', Ἀλέξανδρος — male Stephanus intulerat δεῦρ' ἴτ', recte eiectum a Barnes. Vtique eſt et eſſe debet ἴθ' pro ἴθι. In Vrat. b. eſt οἶκόνδ' ἐπανελθεῖν.

391. κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι. ἕν quod δεινωτὰ (ita enim ſcribitur in Veneto, cum tamen inf. N, 407 ſit δινωτήν) λέχη dicit poeta ἤτοι διὰ τὸ τετορνεῦσθαι τοὺς πόδας, ἢ διὰ τὴν ἔνστασιν (leg. ἔντασιν) τῶν ἱμάντων. πρώτῃ γὰρ ἐχρῶντο τῇ διὰ τῶν ἱμάντων πλοκῇ. Vides eum de ſella plicatili cogitaſſe. cf. Schol. A. at enim δινωτὸν λέχος eſt quod alias τορνωτόν. Homero δῖνος eſt τόρνος, inſtrumentum quo tornatur: recte Heſych. reddit δινωτοῖς, στρογγύλοις. Et inf. N, 407 ἀσπίδα δινωτὴν dixit clipeum *rotundum*. Minus bene Etymol. τορνευτοῖς, caelatis, ſculptis. Etiam Od. T, 56 κλισίην δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ.

δεινωτοῖς ſcribunt cod. Ven. et Sch. A. adde Apollon. Lex. h. v. Adde N, 407. ἐν θαλάμῳ ἐν d. ap. Barnes et Moſc. 1.

κεῖνος ὅγ' Sch. B. et L. ſupplent ἐστὶν ἐν θαλάμῳ quod languet. Immo ſollenni vſu τοῦ ὅδε, ὅγε, pro στίλβων ἐκεῖνος. Vocat te, nitens ille — Inf. T, 344 κεῖνος ὅγε — ἧσται ὀδυρόμενος.

392. κάλλεϊ στίλβων. refert ad vnguenta Athenaeus I, 15. p. 18. E vt Od. Σ, 192. 3. Proprie ſane alio modo στίλβειν dicendae ſunt veſtes, alio corpus et oris pul-

critudo: vtrumque petitum a candore, vestium quidem, si lotae sunt. nunc figura nota vtrumque iungitur. Nitorem pulcritudini cuiusque rei tribuit omnis aetas.

οὐδέ κε Φαίης ⟝ quod dictum pro οὐδὲ Φαίῃ τις ἂν· repetitum inf. Δ, 429. Vix expectes grammatico hoc notatu dignum visum. Verum fuit quoque lectum olim Φαίη vt disco ex Sch. ad Ξ, 58.

393. ἀνδρὶ μαχεσσάμενον· ita nunc vbique scribitur: nec variat nisi Vrat. a. sed a' m. sec. In eodem et binis Vindob. τόνδ' ἐλθεῖν pro τόνγ'. Et ἐλθέμεν scribi notat Barnes, nescio an ex libris; suauius vtique ad aurem; Wassio quoque iudice.

394. νέον λήγοντα καθίζειν Vrat. a. χατίζειν, ex auditu.

395. τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε. ⟝ (nisi aduersus Zenodotum disputauit, ⟝) quod non debet hoc accipi *ira exasperauit*, (ἐθύμωσε) sed *concitauit*, παρώρμησε. Iterum h. l. respicit Sch. A. ad Δ, 208. Scilicet cum improbentur versus seqq. profectos eos esse putarunt ab aliquo qui iratam Helenam fuisse ex hac voce statueret, cum illa potius esset *commota animo*, audito, Paridem domi apud se esse. Et recte sane ὀρίνειν pro συγχέειν θυμὸν dicitur, et recte h. l. accipitur: vt locis aliis. Sch. br. διετάραξε. Adiectum εἰς ἔρωτα αὐτὴν ἤγαγε.

Verum audiamus grammaticum nostrum, Sch. A. Ait is, „aliquem, qui verbum male acceperat, inseruisse versus sequentes: ἐνδιασκευάζει τοὺς ἑξῆς. Itaque, inquit, ἀθετοῦνται versus XXIII. καί ῥ' ὡς οὖν ἐνόησεν vsque ad 418 ὡς ἔφατ', ἔδδεισέν δ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα. quomodo enim, pergit, quae vetulae se assimilauit, pulcram ceruicem, pectus amabile et fulgentes oculos habere potuit? Porro, inquit, impia sunt v. 406. 407 ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα — Est etiam tenue illud: μή μ' ἔρεθε, σχετλίη. Contra vero iis versibus sublatis, αἰρομένων αὐτῶν, (non, ἐρομένων) bene se ait excipere ista: ὣς φάτο, τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε, βῆ δὲ κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ." Hactenus Schol. A. Pariter B. et L. ad 396

notant id, quod vetulae aſſimilata dea pulcram ceruicem habe et per hanc agnoſcitur; apparet quoque ex his inter ζητήματα hoc fuiſſe, et λύσιν ſubiectam eſſe hanc: heroes ſolere deos agnoſcere, vti Aiax Neptunum: οὐδ᾽ ὅγ Κάλχας ἐστὶ etc. Jl. N, 70 ſq. itaque Helenam agnoſcere deam (γυμνὴν additur ad 397) cum Troianorum oculos illa ſugeret.

Iam in his primo deprehendimus τὸ ἀθετῆσαι de iis verſibus dici qui improbantur grammaticorum iudicio, non propter defectum auctoritatis codicum. Tum autem iudicium illud eſt parum ſubtile. Nam ex hoc ipſo, quod Helena agnouit vetulam ex diuina ſpecie, patet et intelligitur, Venerem, depoſita vetulae ſpecie, diuina forma conſpiciendam ei ſe praebuiſſe; vti alias diſceſſu Neptunus Jl. N, 72. et *disceſſu patuit dea* ap. Virgil. Porro illud miror: ſi grammatici repugnantia ceteris in h. l. deprehendere ſibi viſi ſunt, cur non tollere maluerunt vſſ. 386—389. quae multo magis poterant pro inſititiis haberi, quibusque ſublatis ſublata erat omnis difficultas. Secundum omnia tamen disputata liberatum et ipſe carmen verſibus his malim, quia aliena et longe petita in Helenae verbis 400 ſq. inferuntur; et ſi non metu, ſed mariti reducis videndi deſiderio illa de muris diſceſſit, multo melius narratio facta videtur.

396. Exuerat nunc dea anum. cf. Excurſ. XIII, ad Aen. I. In dea ὄμματα μαρμαίροντα memorantur tanquam proprium aliquid deae et eximium. Video, nondum Cnidiam aliquam Venerem verecundia amabilem Homeri menti inſediſſe.

398. θάμβησέν τ᾽ ἄρ ἔπειτα, ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽ — vnus Vindob. δ᾽ ἄρ. Vrat. a. θάμβησ᾽, αὐτὰρ ἔπειτα —

399 ſqq. Non ſtatim in oculos incurrit, quid Helenae ſuſpicionem fraudis mouere potuerit. Scilicet, illa videtur crediddiſſe, Menelao victori ſe nunc eſſe reddendam; Venerem ſtudio Paridis cauere velle, ne id fiat, eoque conſilio motam non domum ſe auocare, ſed in interiora Aſiae loca abducere velle, ne Menelao dedi

posset. Statuendum adeo est, eam prius matrimonium probasse: conuenit hoc cum vss. 139. 140. Hinc illa irascitur Veneri eamque amaris dictis increpat: si tanto Paridis amore ac studio illa teneatur, cur non ipsa ei pro coniuge sit.

Fatendum tamen est, toti loco inserta esse nonnulla aliena a consilio. In vs. 402 suspicatur Helena, se abduci, vt alii, cuius studio, vt olim Paridis, dea teneatur, tradatur: quem versum, si ille absit, haud desideres. Quae autem 406 sq. subiiciuntur, non ita intelligenda sunt, quasi ipsa suspicetur, Venerem id agere, vt, abducta Helena, ipsa Paridis amplexibus fruatur: sed Helena Veneri exprobrat tantum summum illud studium, quo in Paridem teneatur, vt etiam cauere velit, ne ipsa, Helena, reddatur ex foedere.

ταῦτα. διὰ ταῦτα. κατὰ ταῦτα pro οὕτως.

400. ἦ πῄ με προτέρω πολίων εὖ ναιομενάων ἄξεις. Erat ἦ πῇ με et ἦ πῆ με ante Clarkium, qui ἦ πῄ με scribere iussit; sic mſ. Lipſ. et Schol. facere monent. Scilicet non est, *quorsum*, sed, *num aliquo* me abducere vis? ἦ πῃ (εἴς τινα) τῶν πολίων — Est quoque in codd. πῇ, pro πῆ *quorsum*. sane ex etymo recte; est enim ex πός, πή, πόν, πῇ vt ᾗ, ὅπως. sed vsus non probat. εὐναιομενάων vna voce codd. et edd. Sed v. Exc. V ad A, 164.

προτέρω. Sch. B. L. προτέρω δίχα τοῦ ν ἀπὸ τοῦ προσσωτέρω γάρ ἐστι. Vltima illustrat Etymol. in προτέρω. Scilicet fuerat in nonnullis lectio προτέρων πολίων, quam et Eustath. quoque in suo exemplari habuerat. Eam alii mutarunt in προτέρω, quod et in Rom. Ald. Turn. legitur: mutauit illud Stephanus.

402. εἴ τίς τοι καὶ κεῖθι. Potest videri maior vis inesse, si scriptum fuerit: ἦ τίς τοι. *num et ibi aliquis* est amasius ad quem me abducas? καὶ κεῖθι Aristarchea est lectio. Alii κἀκεῖθι· quod est ex seriore vsu: Sch. A. Sic tamen scribunt Sch. br. Harl. Vrat. a. b. Mosc. 1. Sic mox τοὔνεκα scribitur passim.

404. στυγερὴν ἐμὲ — μισητὴν Sch. br. Eust. et iam Apollon. h. v. Sic στυγεῖν A, 186. Eodem sensu dictum inf. T, 325 est ῥιγεδανὴν Ἑλένην.

406. ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους. Ita vbique legitur. Attamen Sch. A. narrat „lectionem Aristarcheam fuisse ἀπόειχε κελεύθου, nec intelligi, vnde vulgata venerit, nec eam in vlla alia recensione reperiri, nec in commentariis.“ An vero non illa esse potuit in Zenodotea, Aristophaneane recensione? Pergit: „esse etiam expeditum εἶκε τῆς κελεύθου εἰς θεούς, καὶ τῆς ὁδοῦ παραχώρει, μὴ βαδίζουσα εἰς αὐτούς.“ Non video, quam commode hoc se habeat, *decede de via ad deos;* etsi sequitur, nec reuertere ad Olympum. ἀποειπεῖν vel ἀπειπεῖν est Homericum, abnuere, recusare, respuere. Et hoc ipsum ἀπόειπε, ἀπόφησον, ἀπάρνησον est in Hesychio, quod tamen ad A, 515 spectare potest. Etiam Sch. br. ἀπάρνησαι δὲ καὶ ἐπιλάθου δι' αὐτὸν τὴν σὴν διαγωγὴν τῶν ὁδῶν. Laudatur Callimachus Dian. 174 ἦλθες ἀπὸ Σκυθίης ἀπὸ δ' εἴκαο τέθμια Ταύρων. Est etiam pro φεύγειν, ἀλεείνειν, vt in Carm. de Hero 125. Possunt κέλευθοι θεῶν de vita et ratione viuendi cum Schol. accipi; possunt quoque proprie accipi, propter versum sequentem.

407. μηδ' ἔτι recte Stephan. edidit pro μηδέ τι. Iam Schol. br. καὶ μηκέτι interpretantur, quod et Clemens scribit Cohort. p. 65. Pott. et est μηδ' ἔτι expressum e Ven. it. in msf. Lipf. et Sch. ap. Bentl. Vrat. a. b.

408. γρ. παρὰ κεῖνον. vt 406 ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα ap. Barn.

409. In Schol. B. et L. longa est argutatio super εἰςόκε, sitne vna vox composita. Eadem extant in Etymol. h. v. De subtili discrimine inter σύνθεσιν et παράθεσιν v. ibid. in παλιμπλαγχθέντας. Ap. Barn. γρ. εἰςόκεν ἤ σ' ἄλοχον. forte e Schol. br. εἴσοκεν ἤ Vrat. a. a m. pr. Mosc. 1.

ἤ ὅγε in altero membro inter elegantias celebratum a viris doctis: Clarke ad h. l. et Ern. ad Callim. Di.

150. Bentlei. ad Horat. I, 9. et al. Grauius est, quod totum versum deleuerunt olim nonnulli propter vocem δούλην. Nunquam enim ancillas (θεραπαίνας) poeta δούλας vocat, sed δμωάς. Obseruat hoc Eustath. alio loco, ad Od. Δ, 12. et apparet hinc, serioris commatis et hunc versum esse.

410. 411. κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι — Monent grammatici A. B. L. iungenda esse εἶμι πορσυνέουσα (pro ὥςτε πορσύνειν) vt νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη interpositum sit, de quo vix dubites. Explicant porro πορσυνέουσα, εὐτρεπίζουσα. ὡς τὸ, λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν. (Od. Γ, 403 et H, 347.) Enimuero de duplici lectione huius versus Scholia nil monent: legitur tamen in ipso cod. Ven. et expressum est πορσανέουσα, etiam in codd. Cant. Vrat. b. et A. Mosc. 1. vn. Vindob. Agnoscunt idem Schol. br. (vt nunc edita sunt; nam edd. Rom. Aldd. Bas. vitiose πορσηνέουσα) et praeferunt viri docti, Bentl. Ruhnken. alii. Accedunt his Etymologus, (cetera turbatus) et Hesych. cum Eustath. etsi hic et alterum, quod vbique expressum erat in edd., πορσυνέουσα habet; neque hoc potest per se pro vitioso haberi: recte enim πορσύνω, πορσύνεω, etiam ad metrum, formatum est: et πορσύνειν occurrit in Odyss. locis modo laudatis. Est adeo non tam vitiata, sed duplex lectio, de qua egit Eustath. et Stephan. Thes. L. Gr. Vt tamen πορσανέουσα reponerem, adductus sum eo, quod ex notione πορσύνω facilior aberratio fuit πορσυνέουσα. Apollonius in Argonauticis et ipse vtrumque agnoscit, πορσαίνειν tamen fere solum hac in re et sensu qui huius loci est. Constanter legitur III, 1127. Iason Medeae: ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι πορσανέεις. vbi etiam de vxore legitima dictum; etsi Schol. aliter accipiunt; item IV, 1107. 1119. vnde et Brunck. reposuit III, 839 οὔπω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσαίνουσαι pro πορσύνουσαι. Firmauit quoque Ruhnkenius πορσανέουσα ex Hy. in Cer. 156. etsi locus ille tantum hoc docet, fuisse et formam πορσαίνειν in vsu; nam sunt ibi vxores *quae domum curant* κατὰ δώματα πορ-

σαίνουσιν. latiore adeo sensu quam h. l. Apud Apollon. II, 721 τὴν δαίμονα πορσαίνοντες est τιμῶντες, exquisitiore sensu, vnde etiam in aliis ap. Schol. lectum fuit κικλήσκοντες. Conf. quoque IV, 897. vbi Sirenes Proserpinam πορσύνεσκον, *coluerunt* tanquam comites, IV, 967, Διὸς πόρσυνον ἐφετμὰς vbi est *exsequi mandata*. Esse vero πορσαίνειν etiam aliis de curis frequentatum docet vel Pindar. Ol. VI, 54 iussit dare infantem Aepyto πορσαίνειν, vt educaret, et Apollonii locus IV, 248. ὅσσα θυηλῇ κούρη πορσαίνουσα (vt Brunck. edidit) τιτύσκετο. Schol. ad III, 1123 οἱ δέ σε πάγχυ θεὸν ὥς πορσανέουσιν. νῦν ἀντὶ τοῦ τιμήσουσι καὶ ὡς θεὸν τιμήσουσι σεπτήν. ὅταν δὲ λέγῃ ὁ Ἰάσων· ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι πορσανέεις (non — οις. 1127. 8.) δηλοῖ ὅτι προςκτήσῃ καὶ αὐξήσεις· δι᾽ οὗ τὴν συμβίωσιν σημαίνει. Obscura haec vltima, forte corrupta. Schol. ined. pro iis: ὅταν δὲ εὖ λέγῃ — τὸ προΐστασθαι καὶ αὐξάνειν δηλοῖ. δι᾽ οὗ τὴν συμβίωσιν σημαίνει. possis legere προστήσῃ. sed αὐξάνειν τὸ λέχος non magis commode dictum. Non itaque mirum, vocabula memorata inter se variata occurrere, nec semper de vera lectione satis constare: vt πορσύνεσκον et πορσαίνεσκον in Apoll. IV, 897. Contra in locis Odyss. in πόρσυνε nulla variatio occurrit. Nulla in Pindaro I. IV, 105 δαῖτα πορσύνοντες et al. At idem Isthm. VI, 11 dixit κρατῆρα πορσαίνοντας.

Restat nunc alterum, vt de more loquendi hoc antiquo moneam, πορσαίνειν λέχος dictum de femina in amplexus viri ventura. Simile est illud, quod A, 31 vidimus: ἀντιᾶν λέχος τινι. *praesto esse viro.* Mores rudiorum hominum formula prodit; ducta forte ex eo, quod in eodem toro et interdiu sedent et noctu dormiunt; etsi Eustath. nescio quomodo pro honestiore vocabulo habet pudoris caussa posito: πορσύνειν λέχος σεμνῶς εἴρηται. δηλοῖ γὰρ — τὸ συγκοιτάζεσθαι. Honeste sane dici certum est: Od. Γ, 403 de Nestoris coniuge: τῷ δ᾽ ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνὴν, et H, 347 de Alcinoi vxore. Minus facit mirationem, si de

ipſo congreſſu agitur: vt de Medea in Argonaut. Orphicis 1331 Δὴ τότε Μηδείῃ θαλάμων πορσύνετο λέκτρον (ἐν θαλάμῳ) add. Apollon. III, 1127. IV, 1107. 1119. Et III, 40. de Venere ὑπ' αἰθούσῃ θαλάμοιο — ἵν' ἐντύνεσκε δὲ λέχος Ἡφαίστοιο. In Theocrito Cyclops occludere vult fores, donec Galatea iuret, αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω. Adoptarunt quoque Tragici: Eurip. Hel. 59 ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινί. Petiit itaque e graecis verſum Catull. Epithal. 163. vbi Ariadne vel ſerua eſſe mallet Theſei, qua ille pro pellice vteretur: *candida permulcens liquidis veſtigia nymphis, Purpureaue tuum conſternens veſte cubile.* Contra ſimpliciter inter munera ſeruilia memoratur in Hymno in Cer. 143 καί κε λέχος στορέσαιμι μυχῷ θαλάμων εὐπήκτων. nam loquitur Ceres in anum mutata.

μωμήσονται γάρ με, φησιν, αἱ Τρωάδες, ὡς δευτέρας μάχης οὖσαν αἰτίαν· ἔδει γὰρ αὐτὴν τῷ νικήσαντι ἕπεσθαι. Sch. B. L. Immo vero, Troianae mulieres Helenam eſſent ſeu conuiciaturae, ſeu irriſurae (melius ſic Apollon. Lex. h. v. οἱονεὶ καταπαίζονται) quod maritum imbellem praeferret fortiori. Mulierum ſenſus illa rudiore aetate notabiles!

412. ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ. ſum enim animo valde afflicto. Haec non videntur ſatis conuenire. Forte ἔχω pro ἕξω δὲ ἄ. — ad μωμήσονται, *atque hinc cruciabor animo.* male me hoc habebit, ſi me irriſam videro.

414. ※ — Obelus omnibus his verſibus appoſitus erat in Veneto inde a 396. at aſteriſci nullam video rationem. Nihil enim ineſt verſui quod alibi iteretur, niſi forte A, 32 ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι. Sed nec hoc quicquam ad rem. Ap. Barneſ. γρ. σχετλίη, μή μ' ἔρεθε. Disſyllabi locum obtinere σχετλίη putabat Waſſe.

415. τὼς ex h. l. laudant Etymol. Heſych. Suidas, Schol. Ven. ad Ξ, 48. et Euſt. ad h. l. — ἔκπαγλα φί-

λησα Barocc. Lipſ. Townl. Eat. recte pro vulgato ἔκπαγλ' ἐφίλησα.

416. μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρά. Poſſet, ſeiunctum a ſuperiore ſententia accipi. At iungendum eſt cum iis: μὴ μεθείω, — ἀπεχθήρω — μητίσομαι. Iungitur enim μὴ cum futuro indicatiui. v. ad Υ, 301.

μητίσσομαι ſcriptum eſt in edd. recentibus inde a Turn. et Steph., et in antiquioribus, excepta Ald. 2. hincque ductis et Romana, in quibus μητίσομαι eſt, quod et mſſ. nonnulli habent, vt Ven. Vrat. a. b. Moſc. 1. vitioſe μητήσομαι in mſ. Lipſ. Media ſyllaba poteſt pro breui haberi, ſi μητιέτα Ζεὺς, μητιόεντα et ſimilia cogites, at ſunt verba in ιω producta vocali, μηνίω, φθίω, τίω, et al. Itaque Clarke ad Il. K, 48. et Ψ, 312 etiam μητίω profeſſus eſt productam vocalem habere. Exemplum tamen non attulit; at Erneſti ad Il. K, 48. ex Orph. Argon. 1330 τά οἱ μήτιον ἄνακτες. Porro ἄχθεα pro ἔχθεα in altera Ariſtarchi editione lectum fuit; nonnulli autem ἄλγεα ſcripſerunt.

417. σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι. vſitatius in hoc poſitu: ὄλοιο κεν. Sed ſubintelligitur: δείδω, μὴ ὄληαι κεν. nam a μὴ 414. vix deduci poteſt.

419. βῆ δὲ κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ. Primo κατασχομένη idem eſt quod ſupra 141 καλυψαμένη. De cauſſa formae dicendi Euſtathius diſputat: „vti ἀνασχέσθαι τὸ ἱμάτιον, ſubducere veſtem, attollere, ſic κατασχέσθαι eſſe demittere; pro ἱμάτιον nunc eſſe ἱματίῳ.“ Volebat ſic dicere: pro κατασχοῦσα τὸν ἑανὸν, illa nunc κατασχομένη τῷ ἑανῷ dicta eſt. Scilicet κατασχεῖν eſt detrahere, adeoque, quatenus rei celandae cauſſa fit, occultare, ergo κατασχέσθαι occultare ſe. vt ἀνασχόμενος erigens ſe, ſtans erectus. Sic ἀντισχέσθαι *ex aduerſo tenere ſe*, Od. Ζ, 141 ἀποσχέσθαι τοῦ πολέμου, *continere ſe* a pugna, adeoque non pugnare.

Mox ἑανῷ ἀργῆτι, φαεινῷ. Interpretatur, adſcriptis verbis, Etymol. ἀργὴς, λευκὸς, ἢ λαμπρός. De ἑανὸς cf. ſup. 385.

421. Ἀλεξάνδροιο δόμον. De hac Paridis domo videbimus plura Z, 316. 242 ſq.

423 ad 426. ⸖ quia Zenodotus mutauerat orationem (trinis verſibus extruſis) hunc in modum:

ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο·
αὐτὴ δ' ἀντίον ἷζεν Ἀλεξάνδροιο ἄνακτος,
ὄσσε πάλιν κλίνασα.

viſum enim ipſi erat indecorum, Venerem ſedile apportare Helenae; (Sic alii Schol. ad 383) at, Ven. A. ſubiicit, oblitus erat Venerem anilem formam induiſſe adeoque ex perſona anus miniſterium rite praeſtare." Atqui Venerem ſub anus ſpecie Helenae cubiculum interius intraſſe poeta non dixit. Quaeſtio omnino eſt inepta. Quidni enim Venus, vt dea, faciat aliquid, ita vt actionis modum poeta haud memoret? — In B. et L. ſubiicitur aliud Scholion, in quo poeta, multo etiam ineptius, defenditur ex allegoria ethica: eſt illud depromtum ex Heracl. de Alleg. Hom. c. 28. — Aiunt eadem Scholia, δῖα eſſe pro διαπράττῃ. quid ni δῖα κατὰ τῶν θεῶν, eminens inter deas.

424. τῇ δ' ἄρα δίφρον ἑλοῦσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη. Primo δίφρον ſellam; non confundendam, vt Etymologus facit, cum θρόνος. v. Apollon. Lex. h. v. et Not. Tum φιλομειδὴς pars codd. vt Mori, Cant. Vrat. Townl. et edd. Flor. Aldd. cum ipſo Apollon. Lex. h. v. recte: ſi veterem ſcribendi modum ſequi videri volunt, quo littera non geminabatur ſcribendo, ſed pronuntiando.

Vox φιλομειδὴς vix interpretatione egebat: grammatici tamen ἡ φιλοῦσα τὰ μειδιάματα (eſt iam in Apollon. Lex.) ἐξ οὗ τὴν ἱλαρὰν σημαίνει. ὁ δὲ Ἀπίων· φιλόγελως. vt quoque Heſych. Sch. br. Etymol. etiam Sch. A. B. Putes potius eſſe referendum ad blanditias oris arridentis ei quem illecebris ſuis demulcet, qui ſollennis vſus eſt τοῦ μειδᾶν, μειδιᾶν, *ſubridere.* In Sch. br. ad h. l.

et Δ, 10. adiicitur alia interpretatio, quae Theogoniae Hesiodeae, haud dubie ab aliena manu, inserta est per versum 199. ἠδὲ Φιλομμηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη, sc. τῶν αἰδοίων Vrani, non Κρόνου, vt in Sch. et Eustath. legitur.

426. Helena κούρη Διὸς αἰγιόχοιο. Vrat. a. cum Vindob. ed. Διὸς ἐκγεγαυῖα. Mox 427 ὄσσε πάλιν κλίνασα est *auertens*. cf. ad N, 3.

428. ἤλυθες ἐκ πολέμου· ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι — Possunt iungi ἤλυθες — ἀνδρὶ δαμεὶς κρ. Possunt quoque iungi ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι δαμεὶς, et absolute dictum accipi ἤλυθες ἐκ πολέμου. *tu ergo ex pugna excessisti!* vt nunc editur. Altera haec ratio Nicanori fuit probata, vt e Sch. A. B. L. discitur: sicque acceperat Plutarch. Qu. Conu. IX, 1. p. 737 B. εἴθ' ὄφελες. Vindob. ed.

429. ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν. Apud Eustath. πρότερον quod praeferam cum Wassio.

432—437. — ἀθετοῦνται στίχοι πέντε· quia sunt sermonis pedestris, et sententia frigidi, et sibi repugnantia insunt: modo enim ire, modo manere iubet Paridem. Sic Sch. A. At nec ipse, nec B. et L. ad 434 vident, haec esse verba Helenae irridentis.

433. ἐξαῦτις μαχέσασθαι. Cant. μαχέσεσθαι. vitium.

434. ἀλλά σ' ἔγωγε παύσασθαι κέλομαι. Sch. A. suffragantibus Sch. B. L. iubet post παύσασθαι (immo post κέλομαι) interpungere, et sequentia infinitiua pro imperatiuis accipere. Quod sane fieri potest. Melius tamen sequentia a κέλομαι pendent.

παύεσθαι Aristarchus ediderat, quod et B. L. praefixum habent; sicque Barocc. Mosc. 1. Eat. tres Vindob. παύσεσθαι Cant. Lipf.

435. πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. nusquam πολεμιζέμεν.

436. μάχεσθαι ἀφραδέως, μή πως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης. ἀφραδέως. ἀνεπιστημόνως, ἀπείρως. Apollon. Lex. et Hesych. qui addit ἀδιανοήτως. et Etymol. ἀνοήτως. ἀσυνέτως. ἀπείρως. δαμείης. Est Aristarchea lectio, nunc

vbique recepta; eandem Euſt. habuit. At alii δαμασθῇς legerant, vt et Cod. Ven. A. habet: qui de altero monet. Corrupte δαμάσθης in litura Vrat. b.

437. Paridis excuſatio ſane ex re petita eſt, at quae
441 ſequuntur, reprehenſionem habere poſſunt et habuere. v. V. L. ad 441. Veteres primo loco improbarunt libidinem Paridis; at haec reprehenſio eſt facti, non poetae, qui probabilia ſequitur; altera reprehenſio poetae, quod decori haud ſatis obſeruans fuit, in Homeri aetatem haud cadit. Contra ſenſibus ac moribus iſtorum hominum conueniebat, vt inter virtutis praemia haberetur, ſi heroes e pugna reduces amplexu ſeu coniugum ſeu captarum feminarum ſe recrearent. Bene autem h. l. et Helenae pulcritudinem et Paridis incontinentiam hoc ipſum declarat, quod contumelioſe a coniuge appellatus tamen amplexus eius appetit. Alia reprehenſio eſt, quod animum ad alios ſenſus poeta auertit in ſua narratione. Scilicet perſequutus eſt episodium tanquam narrationem vsque ad nouiſſima momenta; peccauit adeo in artem epicam; quam tamen ipſe vix profeſſus eſt.

438. *μή με — ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε. ἔνισπε. ἄλλοι ἔνιπτε* Sch. br. Etiam Euſt. habebat in ſuo *ἔνιπτε*. at in Rom. *ἔνισπε* expreſſum. hoc idem receptum in Ald. ſec. et in edd. ex ea propagatis. reſtituit *ἔνιπτε*, quod iam Flor. et Ald. 1. habebat, Stephanus (non primus Barneſ.). Variant quoque libri *ἔνισπε* Mori, Vrat. a. Moſc. 1. *ἔνιπε* Lipſ. variant item tres Vindob. At *θυμὸν* quorſum iungemus? *μή με ἔνιπτε θυμὸν ὀνείδεσι.* Sane quidem *θυμὸν* ſaepe apponitur, ſed alia ratione. Euſtath. comparat *τί δέ σε θυμὸν ἵκετο πένθος*, at hoc parum convenit. Si *ἐνίπτω* eſt *obiurgo*, *ἐπιπλήσσω, λοιδορῶ*, (v. Etymol. h. v.) ratio grammatica non conſtat; niſi grauior inſit verbo vis, *ne animum meum exulcera probris.* Niſi fallor, *ἐνίπτω* duas diuerſas habuit origines: ab *ἴπτω, βλάπτω*, eſt *ἐνίπτω*, quod ad h. l. ſpectat: *μὴ βλάπτε με* (*κατὰ*) *τὸν θυμόν.* Eſt vero etiam ab *ἔπω, λέγω, ἐνέπω, ἐνίσπω*, et *ἐνίπτω*, *increpo.* quod ſaepe alibi oc-

currit in Homero; vnde et ἐνενίπτω, ἐνιπάπω, ἐνιπή. In Townl. aberratur μύθοισιν ὀνείδεσιν.

439. ἐνίκησε σὺν 'A. Fulcrum per ν quaesitum videntur alii quaesiisse per ξ in ξὺν 'A. ap. Barn.

440. παρὰ γὰρ θεοί εἰσι καὶ ἡμῖν. — πάρα scribendum esse, accentu retracto, monet Ven. A. quia παρα — εισι iungendum, quod scribitur πάρεισι. v. sup. ad B, 831.

441. ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε. Nugatoria est Porphyrii quaestio in Schol. B. et L. cur poeta Paridem, qui vix discrimen vitae effugerat, tam pronum in libidinem finxerit. Sane quidem Paridis intemperantia per se spectata recte reprehenditur; in hoc assentiaris facile Plutarcho de aud. poet. (c. 3. f.) p. 18. F. Recte quoque narratio ab Agatharchide ridetur, quatenus morum praecepta et religionum principia in Homero quaerebant alii: in fragm. de rubro mari p. 9. τὸν δὲ ὑπὸ Μενελάου κατὰ τὴν μονομαχίαν ἤδη χειρούμενον, ἐξαίφνης ἁρπαγέντα, ἐν θαλάμῳ γενέσθαι πρὸς συνουσίαν ἕτοιμον ὄντα, τῶν δεινῶν ἁπάντων ἐπιλελησμένον. — Bene obseruauerat Aristoteles, „ex natura humani ingenii haec esse a poeta constituta; nam amabat Paris Helenam, et per absentiam tanto maiore eius desiderio flagrabat." Recte haec, sed de poeta quaeritur, an recte haec narrauerit. Scilicet nec ex philosophicis, nec ex decori rationibus haec sunt diiudicanda; sed ex poeticis. Si de arte epica quaeras, peccauit poeta; sin eam ne requiras quidem in tali poeta, nil reprehendas; per digressionem haec sunt narrata et ex vitae heroum vsu adumbrata: etsi negari nequit, et a summa consilii ea esse aliena, et ad nostrum sensum verbosiora. cf. ad 383 et 437.

φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε. τραπείομεν pro τραπῶμεν, vt alia apud Etymol. in θείομεν pro θῶμεν p. 449. ab ἐτράπην, *conuertamur*, τραπώμεθα, et φιλότητι pro ἐς φιλότητα. quod sollennius est: οἱ δ' εἰς ὀρχηστὺν

τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν τρεψάμενοι τέρποντο. nec insolens iste vsus casus tertii. In Vindob. cod. ed. est quoque Φιλότητα. In vi tamen vocis et origine iam veteres in diuersa abierunt: sitne a τραπέω pro τρέπω, an potius τραπῶμεν pro ταρπῶμεν, idem quod ταρφθῶμεν, τερπώμεθα. Apollon. Lex. τραπείομεν. τρεφθῶμεν. εἴρηται δὲ κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ ταρπείομεν. Scriptum erat haud dubie τραπείομεν. τερφθῶμεν. Etiam Hesych. τραπείομεν. τερφθῶμεν. Idem quoque Eustath. Et τέρπεσθαι φιλότητι obuium, vt Od. E, 227 τερπέσθην φιλότητι.

Vtrum igitur verius putabimus? Scilicet est aliquid quod litem dirimat, quod adiectum est εὐνηθέντε. Nam cum hoc iungendum est φιλότητι. εὐνηθῆναι φιλότητι et ἐν φιλότητι vsus fert Homericus: Inf. Ξ, 331 εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι. et 360 Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν εὐνηθῆναι. Ergo et h. l. erit accipiendum εὐνηθέντε φιλότητι τραπείομεν pro ταρπῶμεν, *oblectemur*. Nec aliter accipiemus Od. Θ, 292 λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντε.

Φιλότητι h. l. esse pro συνουσίᾳ notant Apollon. Lex. et Etymol. adscripto versu.

Pro εὐνηθέντε est εὐνηθέντες in Townl. Vrat. a. Mosc. 1. vno Vindob. et ap. Eustath. et Etymol. in φιλότης. Variat quoque in Od. Θ. l. c.

442. οὐ γάρ πώ ποτέ μ' ὧδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψε. Versus haud dubie corruptus. ἔρως Homerus non agnoscit, sed ἔρος. Porro ingratus est hiatus ὧδε ἔρως, qui Bentleium non latuit; interponebat ille fulcrum ὧδε γ' ἔρως. Ducit ad veram lectionem Eustath. qui p. 455 nonnullos legere ait, φρένας ἔρως. Legerunt scilicet veteres: μ' ὧδε φρένας ἔρος ἀμφεκάλυψε. Firmatur ex altero loco Ξ, 315 de Ioue, vbi idem color est: οὐ γάρ πώποτε μ' ὧδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐπιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν.

De vſu vocis ἀμφικαλύπτειν Homerico paucis eſt monendum: A nube et nocte traducitur fere ad moerorem et iram ac dolorem, qui quaſi caligine obducit animum; v. c. P, 591 τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα. Sic et νέφος θανάτου, et ſimpliciter θάνατός μιν ἀμφεκάλυψε. vt Π, 350. E, 68. Schol. Lipſ. a reti petit, ἐθήρευσεν. cf. Euſtath. Traductum nunc ad amorem qui ἀμφικαλύπτει, pro ſimplici περιέλαβε. κατέσχε, vt in Schol. br. redditur. Inf. Ξ, 294 ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρος πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. Sic et ἀμφιχεῖσθαι, περιχεῖσθαι, et de gaudio διαχεῖσθαι.

Eſt alterum in hoc verbo, quod ad res, quae ἀμφικαλύπτουσι, ſpectat; dicit enim Homerus καλύπτειν et ἀμφικαλύπτειν νέφος τινὶ, et τινὰ νέφει, et νέφος τινὰ, vnde nunc ἔρος ἀμφεκάλυψεν ἐμὰ φρένας. de hoc cf. inf. ad Θ, 331.

443. οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς. Erat vulgatum πρότερον. Tres hos verſus adſcripſit Strabo IX, p. 612 B. vbi eſt πρῶτον. hoc et exhibet Ven. c. Sch. A. Barocc. Cant. Harl. Vrat. a. b. Moſc. 1. in litura, item Euſtath. Et praeſtare ſentio. Mox 444 ἐνὶ ποντοπ. v. Vrat. a. nec male. et ἔπλων Vindob. ed. quaſi a πλῶμι. ſed eſt merum vitium vitioſi codicis.

445. νήσῳ δ' ἐν Κρανάῃ — ſ– quod non Lacedaemone primo congreſſus eſt Paris cum Helena, ſed in inſula; tum, quod incertum eſt, quaenam haec inſula ſit; poteſt enim eſſe epitheton κραναῇ, vt ſit inſula *aſpera*, τραχεῖα; at ſi eſt inſula, ἡ Κρανάη, (v. Sch. br.) tum alii inſulam ante Gythium Laconicae, de qua accurate tradit Pauſan. III, 22 pr. alii Helenen inſulam ante Atticam intellexerunt: de qua v. Strabo IX, p. 612. A. B. Steph. Byz. h. v. Alia v. et ibi et apud Holſten. add. Schol. br. B. L. Poſtremum, de inſula Helena, ſequitur quoque Euripides, in Hel. 1689. Ita vero Paridem recto curſu Sparta Troiam contendiſſe neceſſe eſt. Alii Cretam praeteruectum in Phoenicen, alii in Aegyptum de-

vertisse narrauerant: prout scilicet poetarum quilibet famam antiquam pro consilio suo variauit et ornauit. Vide vel Lycophr. 97 sq. add. in nostro loco Sch. ad 443.

446. ὡς σέο νῦν ἔραμαι. Sic editur ὡς σέο. Attamen A. B. L. volunt ὥς σεο scribi. ἀπόλυτον γάρ ἐστιν. (indefinite ponitur, nam opp. ὁρισμὸς v. c. Etymol. in ἡμὶν) Scilicet volunt sententiae vim in νῦν quaeri: *nunquam alias sic vt nunc.* At, pergunt, ἐπὶ Διὸς ὀρθοντητέον. h. e. in Iouis verbis Ξ, 328. vbi comparatio est Iunonis cum aliis feminis, vt adeo ὡς σέο νῦν ἔραμαι scribendum sit. Alii porro sic distinxerunt: καὶ εὐνῇ. Ὥς σεο νῦν ἔραμαι *Adeo, tantopere,* nunc ego te amo.

447. ἦ ῥα καὶ ἦρχε λέχοσδε κιών. ἄρχε vbique legitur, nec modo in edd. sed et in codd. et in ipso Ven. tum in Schol. B. L. br. Eust. ἦρχε Barnes. reposuerat, a Clarkio eiectum Wolf. reuocauit; idque retinui, quoniam me hoc propositum habere professus sum, vt, cum Homeri lectio, qualis illa ab ipso poeta profecta est, nullo modo restitui possit, vt ea, quae diuersis locis variant, ad vnam saltem normam reuocem. Centies et paullo ante 420. A, 495 eodem sensu vt h. l. προηγεῖτο, occurrit in Homero voc. ἦρχε, nusquam ἄρχε. quod quo casu hunc locum insederit, nemo facile exputet.

448. τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσι. Iterum Ω, 720. et aliquoties in Odyssea obuium. Taedium mouet recognoscere, quantopere grammatici, Apion, Heliodorus, (Herodorus) Apollonius Chaeridis f. in voce hac ex etymo constituenda trepidarint: ap. Schol. Ven. A. (partim ductum ex Apollon. Lex. h. v.) Etymol. Hesych. A τρέω ductum esse satis patet; cum autem τρέω, τερέω, τιτραίνω proprie sit perforo, dubitatum est de sensu; a plerisque refertur ad foramina, per quae lora, ἱμάντες, traiiciuntur, ad stragulas vestes continendas. Simplicissimum erat videre, τερεῖν latius dictum esse pro sculpere, fabricari; esse adeo τρητὸν λέχος idem quod κλισίη

ἀνωτῇ, et εὔτυκτος. A genere aliquo tota ars, totumque opus declaratur. Inter loca verecunde rem enarrantia verſum referebat Gell. IX, 10. non video cauſſam; nec expectes pudoris ſtudium poſt vſ. 441.

449. ἀν' ὅμιλον, μάχην. Apollon. Lex. h. v. In omnibus edd. eſt φοίτα. Quam parum curate deſcriptus ſit Homerus, vel hoc documento eſſe poteſt; docet enim aurium iudicium ἐφοίτα hic fuiſſe, vt aliis locis. Recte adeo repoſuit Barneſ. Legitur quoque in ed. Ven. ex ipſo apographo vt credere licet, item in codd. Mori, Barocc. Cant. adde Lipſ. Vrat. a. b. A. Argutabatur Clarke, qui perturbationem Menelai per numeros in ἀν' ὅμιλον φοίτα redditam volebat.

450. εἴ που ἐς ἀθρήσειεν. Ven. Euſtath. disiunctim. θεοειδῆ Moſc. 1. ex pronuntiatione. Vulgata ſunt apud Plutarch. Sympoſ. IX, 13. p. 762.

453. οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανον. Schol. A. ait hinc firmari lectionem δειδήμονες ſup. 56. pro quo Zenod. ἐλεήμονες legerat; nam exoſus fuit Troianis.

ἐκεύθανον. „κευθάνω ait Bentl. alibi non occurrit.“ Sane multa alia ſemel tantum leguntur in poeta. Gravius alterum quod ἂν deſideratur; probo ergo ἔκευθον ἄν. Eſt tamen antiqua lectio, etiam in Heſych. ἐκεύθανον, ἔκρυπτον. φ. γε κεύθανον Vrat. a. recte Ionice.

εἴτις ἴδοιτο. manifeſte a ſerioribus grammaticis interpolatum. Bentleius refingit: εικε ϝιδοιντο. cf. ad Δ, 232. 516. mihi probatur εἴτις ἐρῷτο. aliquoties enim hoc modo interpolatum eſt τὸ ὁρᾶσθαι per ἰδέσθαι.

454. ἶσον γάρ τοι πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ. antiqua loquendi forma ſignificanter declarans id quod inuiſum eſt, ἴσως κηρὶ, morti, Orco. Inf. I, 312. ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσιν.

456. Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι, ἠδ' ἐπίκουροι. Pro his Vind. ed. καὶ ἐϋκνήμιδες 'Αχαιοί. verum etiam Strabo XIV. p. 977 B. notat, Δάρδανοι metro iubente pro Δαρδάνιοι dictum eſſe quod ſupra vidimus B, 819.

vbi v. Obss. Quod ii et Τρῶες iunguntur, veteres eo referunt, quod duo regna fuerunt, alterum Dardani, alterum Trois. Saltem Dardania dudum erat condita, cum Ilium et Troianorum regnum ortum habuit in eius finibus. v. ad Apollod. III, 12. Sufficit diuersa regna fuisse. B, 816. 819.

457. Νίκη μὲν δὴ φαίνετ' Ἀρηϊφίλου Μενελάου. Scilicet Alexander χώρῳ μετρητῷ excesserat nec aderat, nec tamen caesus erat; adeoque Troiani laudare poterant pro se verba Agamemnonis sup. 284 εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ. nam occisus Paris non erat; Achaei autem vs. 92 ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, nam Menelaus superior pugna discesserat. cf. sup. ad 276. 281. Manet itaque caussa incerta et quaestio scripti ac voluntatis, vt Schol. subiiciunt: καὶ γίνεται ἡ στάσις, ῥητὸν καὶ διάνοια. διὸ ἀμφοτέρων εὔλογον αἰτίαν ἐχόντων, ἐπίσκεψις itaque et mora aliqua ac cessatio pugnae succedit. — ἀντινομίας δίκην appellat Eustath. p. 434 extr. secutus forte Plutarchum in Sympos. IX, 13. in quo quaestio haec proposita non vno modo soluitur. Sane conditionibus pugnae ter eodem modo enuntiatis vss. 69—72. 88—94. et 97—102. et quarto loco 138. ecce mox in ipso foedere 281—291. adiicitur aliquid de poena, quod in istis locis memoratum non erat; vt adeo illos versus serius insertos esse suspiceris. Potuit hoc illatum esse ab aliquo rhapsodo ex iis, quae Hector pacisci volebat inf. X, 117 sqq. Dicendum est, tacite et in hoc conuenisse Troianos. Enimuero vel sic pugna exitum non habet, Paride non caeso: quae conditio primaria erat vs. 281. et 101. nec aliter τὸ νικῆσαι acceptum esse patet e versu 309. Ergo recte H, 69 Hector Ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν. cf. ad 101. 2. 281.

459. Ἔκδοτε quod Zenodotus ἀποτίνετε ediderat, et quod infinitum pro imperatiuo frequentatur. Sch. A. Idem versus iam lectus fuit sup. 286. vbi et monitum est, vltima verba laborare ignorato digammo, in ἥντιν' ϝέοικε;

ergo videri fuisse ἤν τε ϝεϝοίκε. Erat ἠν τε ϝεϝοίκε. ἤν τ᾽ ἐπέοικε. in Mosc. 1.

Ceterum ex Schol. Ven. A. intelligas fuisse quoque lectum ἀποτίνετον, nam συγχεῖται, ait, τὸ δυϊκὸν σχῆμα ἐπὶ πλειόνων τιθέμενον. Zenodotus ita statuisse putatur.

460. ⸎ appicta Veneto, sed sine Scholio. Rediit ea haud dubie ad ea quae v. 287 dicta; nam eo loco idem versus legebatur: profectus vtroque loco ab interpolatione.

461. Versum laudat Apollon. Lex. in αἰνήσωσι. quod de assensu dictum est.

IN LIBRVM IV. ILIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

Ἐπιπώλησις inscripta est haec rhapsodia apud antiquos propter Agamemnonem discursitantem per ordines copiarum v. 231 sqq. 250 sqq. ad quos vss. cf. Eust. et ad pr. libri.

1. οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο. Laudat vss. 1—4. Athen. XII. p. 513 E. vbi vita deorum voluptaria ex his verss. notatur. ἠγορόωντο Sch. B. ἐδημηγόρουν — ἢ διελέγοντο. prius male. Etiam Sch. br. miscent διελέγοντο εἰς τὸ κοινόν — ἐκκλησιάζοντο — ἠθροίζοντο. gl. Mosc. 1. ὡμίλουν recte. v. Notam. In Sch. Leid. est Porphyrii Scholion: ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἠγορόωντο ἀποδέδωκεν ἀντὶ τοῦ ἠθροίζοντο. βέλτιον δὲ λέγειν τὸ διελέγοντο. ὥςπερ καὶ τό· „ἆς ὁπότ' ἐν Λήμνῳ κενεαυχέες ἠγοράασθε.“ (Jl. Θ, 230.) εἰ γὰρ εἰπεῖν ἐβούλετο, ἠθροίζοντο, ἔφη ἄν· οἱ δὲ θεοὶ — ἠγερέθοντο. τοῦτο μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ἀγείρεσθαι. τὸ δ' ἠγορόωντο, ἀπὸ τοῦ ἀγοράασθαι. recte quidem, nec tamen nunc ad concionem aut consilium habendum.

2. ἐν Notatur quod Hebe virgo inducitur; neque adeo Herculi nupsit; (estque adeo mythi in his diuersitas cum Od. Λ, 602.) Hinc ζήτημα in A. et B. atque etiam in Sch. br. subiicitur: cur Ganymedes in deorum epulis non ministret, cum multis argutiis. Simplicissimum erat dicere, poetam aliam nunc rationem in vita deorum constituenda sequi, et Hebes opera vti, fabula non inepta, ad vitam deorum per perpetuam iuuentam de-

clarandam. etsi nec minus ingeniose alii poetae, modo Mercurii tanquam κήρυκος, modo Ganymedis, secundum morem orientis, qui formosos pueros ad mensam adhibet, aliquis etiam poeta Harmoniae, ministerio vsi sunt. v. Athen. X, p. 425 C. D. Respicit versum Pausan. II, 13 vbi narrat Phliasiis Heben dictam *Ganymedam;* vt adeo nomen videatur inuentum et ductum esse ab hilaritate impertienda, cum γάνος sit *gaudium*, et μήδεσθαι γάνος dici possit auctor ac dator laetitiae.

Alia in Scholiis quaestio est: quomodo, cum πολύχαλκον οὐρανὸν (χαλκοβατὲς δῶ sup. A, 426) alibi appellet, nunc *aureum* eum dicat? Scilicet quoties *Solidum* (στερεὸν) eum esse declarare vult, illo, si pulcritudinem, *aureum*, appellat. Similia in Schol. br.

Tandem monetur μετὰ δέ σφισι enclitice h. l. esse scribendum ex scholae Aristarcheae doctrina (quia σφισὶν indefinite ponitur: non, *inter eos ipsos*, sed simpl. *inter eos:* cf. ad A, 368.) Laudantur loca Il. P, 453. X, 474. Od. Ξ, 272 et Δ, 683. χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ. msf. Mori χρυσέῳ ἐνὶ δ. — δάπεδον ex γῆ πέδον miro consensu contendunt grammatici. Sic Sch. B. Eustath. Etymol.

πότνια Ἥβη. male me habet, etsi nec a Bentleio obseruatum, cum nusquam ϝηβη occurrat; contra καλλίσφυρον Ἥβην et similia nouerimus. Contra sollemne est πότνια Ἥρη. Iam Apollon. Lex. in μετὰ, vbi docet esse pro ἐν, laudat „μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥρη." hoc quidem ex vsu fieret ποτνια ϝηρη. cf. Exc. IV. ad lib. 1. Ita vero dicendum erit, locum hunc esse interpolatum; eumque seu casu seu consilio, ne bini se excipientes versus exirent in Ἥρη, Ἥρην, ex πότνια Ἥρη factum esset πότνια Ἥβη, vss. 3. 4. a rhapsodo seriore esse insertos. Suspicionem firmat hoc, quod Hebe nusquam in Homero ministrat ad epulas; ministerium illa praestat Iunoni, E, 722 sq. Ceterum Hesych. in Ἥβη laudat, vt nunc legimus cumque eo Etymol. in νέκταρ, Athenaeus, l. c. et ipse Apollon. in Ἥβη.

3. Νέκταρ ἐῳνοχόει. ⁓ Lectio Zenodotea fertur fuisse ἐνῳνοχόει. Schol. A. κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτων „ἐνῳνοχόει" φέρεται. οἱ δὲ φασι, τὴν Ζηνοδότειον εἶναι γραφήν. ἐν μέντοι ταῖς ἐκδόσεσι χωρὶς τοῦ ν εὕρομεν ε κατ' ἀρχὴν τῶν παρῳχημένων. cf. Eustath. Laudat Sch. A. paullo post ἀνῷγεν et ἀνέῳγεν ἥνδανε et ἑήνδανε. ὦσεν et ἔωσεν· ἕσσατο (sic leg. pro ἕσσυτο) et ἑέσσατο. sic et ἐῳνοχόει h. l. quod est ᾠνοχόει Od. Ο, 141. et Il. Α, 598. vbi v. Exscripsit simile Scholion Eustathius; vnde et patet, ab Herodiano ista esse profecta. cf. Hesych. h. v. Etymol. Volunt grammatici Atticum esse. Dicendum erat, esse formam antiquam, quam Attici retinuerunt. Ceterum in ἐνῳνοχόει indocte ν interposuisse patet seu Alexandrinos seu antiquiores ex ignoratione digammi; fuit enim εϝοινοχοει (Dawes p. 179 εWοινοχοWει.)

De νέκταρ agunt ad h. l. Eustath. et Etymol. h. v. Notatur quoque schema, quod οἰνοχοεῖν νέκταρ iuncta sunt notione τοῦ οἴνου adiecta, pro simplici χέειν νέκταρ, vt de equis βουκολεῖσθαι dictum Il. Υ, 221. vbi v. — χρυσέοις binis syllabis efferri, hic, et ad B, 268. et vbique inculcat Clarke. χρυσείοις passim in codd. vt saepe, indocte.

4. ⁓ δειδέχατ' ἀλλήλους. Excidit Scholium, quod ad δειδέχατ' spectasse videtur. Vrat. a. δειδέκατ'. A δέχεσθαι est ἐδεδέχμην, inde pro ἐδεδέχντο est δειδέχατο. vt δείδεκται pro δέδεκται, et alia. δέχεσθαι pro δεξιοῦσθαι δεπάεσσι. fiebat sic vt alter alteri poculum plenum praeberet, interdum delibatum, quae docent loca a Clarkio adscripta, Athen. I, 11. p. 13 T. 14 A. loco hoc apposito lib. V, p. 193 A. XI, 14. p. 498 D. Virgil. Aen. I, 741.

5. 6. αὐτίκ' ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθιζέμεν Ἥρην κερτομέοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων. Est in Schol. B. longum Scholion, exscriptum ex Porphyrio (in cuius Quaest. Hom. 16 repetitur) an vere prouocare dicendus sit Iupiter Iunonem. Scilicet indignum hoc Ioue putarunt multi, quare etiam παραβλήδην v. 6. de compara-

tione acceperant; vnde hoc petitum in Schol. br. cf. Euſtath.

παραβλήδην ἀγορεύων. Eſt de iſta voce quae vno h. l. occurrit, nec ex contexto deſinitam notionem habet; ſi autem ad etymum recurritur, quandoquidem τὸ παραβάλλειν multos vſus habet, multo magis ambigua eſt, ſervatum Scholion in Etymol. voc. ὑποβλήδην (A, 292) vbi παραβλήδην ex Apollonio illuſtratur: lib. II, 60 ὣς ἔφατ᾽· αὐτὰρ ὅγ᾽ οὔτι παραβλήδην ἐρίδηνεν. *nil regerendo altercatus eſt.* hoc autem Homeri loco redditur per τὸ κατ᾽ ἀπάτην λέγειν. quae interpretatio auctoritatem habet Apollonii Lex. h. v. vbi cf. Villoiſ. Vnde aſſequi licet, quod Schol. Ariſtoph. Au. 1647 de fraude accipit, et illuſtrat inde τὸ διαβάλλεσθαι pro ἐξαπατᾷν, laudat quoque ex Alcaeo διαβάλλεταί σε. Suidas: παραβαλέσθαι τὸ ἐξαπατῆσαι. Θουκυδίδης ά. (loco ab hoc ſenſu alieno p. 86, 60.) οὕτω καὶ Ὅμηρος· παραβλήδην ἀγόρευε. et poſtea παραβλήδην. ἀπατητικῶς. παραλογιστικῶς. Haec eadem habet Heſych. h. v. et adiungit alterum, ἐξ ἀντιβολῆς παραβάλλοντες. Apud eundem alieno mox loco idem voc. appoſitum, habet adiunctum ἐρεθιστικῶς. Habemus itaque duplicem interpretationem. Fraudis quidem notio videtur eſſe aliena; ſed exponendum eſt, *ſimulate*, per ſimulationem. Cum tamen παραβάλλειν ſit interponere ſeu ſubiicere aliquid inter dicendum, ſeu reſpondendo ſeu interpellando, vt ὑποβλήδην dictum eſt, amplecti licet alterum, vt ſit *interponere inter confabulandum*: vt quoque Schol. III, 107 παραβλήδην προςέειπε reddit, ἀντὶ τοῦ παραβάλλουσα τοῖς εἰρημένοις. οὐ γὰρ ἀκουστέον ἐπὶ τοῦ ἀπατᾷν. Παλαμήδης δὲ ἐξ ἀντιβολῆς. ἢ παραλογιστικῶς. νῦν δὲ, ἐξ ἀποκρίσεως. add. Schol. ad IV, 1563. Vides quam ambigua vox ſit. Disputaſſe video de ea Koeppen. ad h. l. Sturz. et Jlgen ad Hymn. in Mercur. 56. vbi παραιβόλα κερτομέουσι pro ſuo quisque ſenſu exponit.

7. *δοιαὶ — θεάων.* „γρ. θέαιναι." Barnes.

8. Ἥρη τ' Ἀργείη. versus excitatur a Strabone IX, p. 634 A. et hemistichium VIII, p. 571 A. vbi notat, ab vrbe dictam esse. Etiam Apollon. Lex. in Ἀργείη. Πελοποννησία· Ἀργείη δ' Ἑλένη (B, 161) ὁτὲ δὲ, διὰ τῆς πόλεως. „Ἥρη τ' Ἀργείη." Φησὶ γάρ· ἤτοι ἐμοὶ τρεῖς etc. inf. 51. 52. Scilicet fuere, quibus ἀργείη esset ἡ λευκή. vt ex Hesych. h. v. discas; vbi adscribitur Ἡσίοδος, pro Ἡλιόδωρος, vt emendauit Ruhnken. Praef. p. VIII.

Ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη. Veram notionem epitheti ignorarunt iam veteres; itaque ex etymo declarant, s. ab ἀλάλκειν, quod vim depellit dea, siue ab aliquo homine, siue a vico Boeotiae: vt Sch. B. et Sch. br. inprimis Etymol. h. v. et in Κύπρις. Hesych. et primo loco Apollon. Lex. h. v. Praestat cum Strabone IX, p. 634 A. statuere, dictam esse Athenen ab Alalcomenis, Boeotiae vico, cf. Pausan. IX, 33. p. 777. respondet quoque hoc alteri Ἀργείη Ἥρη, monente Clarkio. Fuere quoque Alalcomenae in Ithaca: de quibus Plutarch. in Qu. Gr. p. 301 D.

9. νόσφι καθήμεναι. νόσφι non succurrendo Menelao. νόσφι τοῦ Μενελάου Sch. B. dum ei non subuenerunt.

10. Φιλομμειδὴς Ἀ. variant in μ et μμ codd. et edd. etiam h. l. v. ad Γ, 424.

11. τῷ δ' αὖτε Φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκε καὶ αὐτοῦ] κῆρας ἀμύνει. Sch. br. παρμέμβλωκε, παραμένει. πάρεστι. Apollon. Lex. h. v. παραμεμόλκηκε, συμπάρεστι. Eadem repetunt Hesych. Eustath. ad h. l. et ad Ω, 73 (vbi de Thetide ἡ γάρ οἱ αἰεὶ μήτηρ παρμέμβλωκε) Etymol. Suid. in μέμβλωκε. De sensu igitur constat; at de forma vocis grammatici varia comminiscuntur; quae repetere piget. Simplicissimum erat dicere, fuisse verba μέμβλω et μεμβλόω ex μέλω ducta. Μέμβλω et μέμβλομαι occurrunt in ipso Homero T, 343. Φ, 516. Od. X, 12 pro μέλεσθαι. Est adeo παραμεμβλοῦν assidua cura aliquem amplecti ac prosequi. Apud Hesych. est βέμβλωκε sollenni permutatione τῶν β et μ. Etiam βέμβλετο et μέμβλητο.

Pro *καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει* Barnes „γρ. *αὐτῷ.*" Placebat Waſſio; et placere poteſt, modo auctoritas adeſſet; eſt enim hoc ſollenne. Occurrit tamen et alterum Φ, 539 *Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι*, vbi paullo ante 250 *Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι* dictum erat.

13. *ἦτοι* et *ἤτοι* et hic et vbique variat.

15. *φύλοπιν.* primo loco nunc haec vox Homerica occurrit, quae pugnam declarat, nec tamen de ea quaerunt grammatici, niſi ad Z, 1. Sch. B. et Sch. br. A *φῦλον* vocem eſſe ductam, probabiliter disputes; at altera pars obſcura eſt; disputant de ea Etymol. Heſych. Apollon. Lex. p. 700.

16. *ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' — ἢ ῥ* (ſubintell. *εἰ ἢ* —) — Laborant grammatici in conſequutione temporum conſtituenda: *Φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα· ἢ ῥ' — ὄρσομεν, ἢ — βάλωμεν.* Scilicet permutauit poeta tempora propter paritatem virtutis; vt ſexcenties facit, cum aut *ὄρσωμεν* aut *βαλοῦμεν* dicere deberet. Exempla v. ap. Barn. ad Od. A, 41. Idque inprimis locum habet in futuris indicatiui et aoriſto coniunctiui. Etiam Pindarus v. c. Ol. VI, 39 *ὄφρα βάσομεν — ἵκωμαί τε.*

17. *εἰ δ' αὖ πως.* Sic *αἱ Ἀριστάρχου.* (Expectabam *αὖ τὼς* pro *οὕτως*, vt ſup. Γ, 415.) At Ariſtophanea: *εἰ δ' αὕτως*, vt nunc legitur. Sch. A.

18. *ἦτοι μὲν οἰκέοιτο. μὴν* ediderat Barnes quod recte ſpreuit Clark. *ſane quidem. ἦτοι μεν* Vindob. Pronuntiatum autem fuiſſe *οἰκέοιτο* trinis ſyllabis monere vix opus erat, niſi vt animaduertas, omnes contractiones eſſe ſerioris vſus.

20. *ἐπέμυξαν.* Satis declaratum per Schol. Euſtath. Heſych. Suid. etiam ab Apollon. Lex. h. v. (vbi verba *ὧν πάσχουσι* videntur retrahenda eſſe ad ſuperiora *οἷον ἀγανακτοῦντες, ὧν πάσχουσι.*) eſſe proprie id genus ingemiſcendi prae indignatione, cum labris compreſſis ſonus per nares editur. *ἐπεμύχθησαν* ad interpretandum vitioſe vbique pro *ἐπεμύχθισαν* legitur. cf. Ern. ad h. l. et quem laudat Hemſt. ad Lucian. T. I. p. 253. notioni in

visionis nullus hic locus est. Similis locus Θ, 457. 8. vbi v. Eust. Inter Ionica relatum a Gregor. de Dial. p. 265 καὶ τὸ ἐστέναξεν, ἔμυξε. In fine καὶ Ἥρῃ nulla ratio τοῦ Digamma habita est: vt iam monitum Exc. II, ad lib. I.

21. ⟩— quod Iunonis et Athenes sedes declarantur proximo a Ioue loco. Sch. A. nota res. — πλησίαι superscripto ον Eton.

22. ⟩— quod ἀκέων pro ἀκέουσα. Non enim, ait Sch. A. (eadem habet Eustath.) esse potest dictum pro ἡσύχως, vt Aristonicus ἐν τοῖς σημείοις pronuntiat, quemadmodum (Od. Φ, 89.) ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε. Apollonius ἐν τῷ περὶ μετοχῆς (f. μετοχῶν vt Eustath.) negat esse posse aduerbium μεσότητος. (quod quale sit qui scire volet, adeat Etymol. in br. Sch. κεῖται δὲ ἀντὶ μεσότητος τῆς ἀκῆς leg. τοῦ ἀκήν.) Praestat statuere, ἀκέων pluribus formis, primo vt participium, ἀκέων, ουσα, tum vt adiectiuum, ὁ καὶ ἡ ἀκέων, tandem aduerbii habitu, frequentatum esse. cf. Hesych. h. v. Suidas. Etymol. h. v. Ita dici potuit sup. A, 565 ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο. et h. l. ἡ Ἀθηνᾶ ἀκέων, et Od. Φ, 89 ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι. Ceterum, si alibi, vt Z, 131 poeta dicere potuit, οὐ δὴν ἦν, et vulgare est, εὖ εἶναι, κακῶς εἶναι, quidni aduerbio iunctum esse possit ἀκέων ἦν?

ἡ μὲν ἀθηναίη Vindob. Alt.

23. σκυζομένη Διὶ πατρί, de verbo σκύζεσθαι, ὀργίζεσθαι, a canum frendentium sono ducto, omnia expedita sunt in grammaticorum libris, Apollonio praeeunte, σκύζεσθαι, χολοῦσθαι ἢ σκυθρωπάζειν.

χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει. Athenag. Deprecat. pro Christ. 17. (21) laudat αἱρεῖ.

24. Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον. Pro Ἥρῃ, quod legitur quoque ap. Apollon. Lex. in χάσασθαι, p. 703. et ap. Galen. Hippocr. et Plat. plac. III, 2 et 7. Barnes, nescio vnde, „γρ. ἥρης et ἥρῃ." Eadem ille repetit inf. ad Θ, 461 vbi hic versus iterum occurrit. Editur tamen ἥρῃ ap. Athenag. l. c. Vt nunc legitur, Iuno

οὐκ ἔχαδε (κατὰ τὸ) στῆθος χόλον, οὐ κατεῖχε· idem quod Ω, 584 κραδίῃ χόλον ἐρύσασθαι est.

οὐ κέχαδε an οὐκ ἔχαδε sit legendum, dubitat Eustath. prius legerat altero loco Θ, 461 at οὐκ ἔχαδεν recitat ad Jl. Ξ, 34. Contra ad Od. Δ, 96 χρῆσις δὲ — inquit, τοῦ κέχαδεν ἐν τῷ· Ἥρῃ δ' οὐ κέχαδεν χόλον θυμός. εἰ γὰρ καί τινες βούλονται γράφειν ἔχαδε, λόγῳ δευτέρου ἀορίστου, ἀλλ' ἡ πλείων χρῆσις τῶν ἀντιγράφων κέχαδεν αὐτὸ οἶδεν. Atqui hoc ita se haud habet; vbique legitur οὐκ ἔχαδε, etiam ap. Hesych. Suid. Athenag. l. c. (vbi Bodlei. 1. 2. χόλος) Tametsi autem κέχαδε legeres, non tamen h. l. esse posset praeteritum perfectum, sed esset ab ἐκέχαδον, a κεχάδω, noua forma pro χάζω. Contra ab hoc χάζω frequentatur κέχανδα Jl. Ω, 191. Ψ, 268. Od. Δ, 96.

25. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες. Mori cum al. Vrat. a. ἔειπας, perpetua varietate; de qua iam monitum A, 106. Formulam aliquoties iteratam videbimus, Π, 439. X, 177.

26. ἅλιον θεῖναι πόνον ἠδ' ἀτέλεστον. Ad h. v. respicit mox v. 57. In Townl. πόνον ἠδ' ἀτέλεστον θεῖναι. Expectabam alicubi θέμεναι πόνον, plenius ad aurem.

27. ἱδρῶ θ', ὃν ἵδρωσα μόγῳ. Vulgo legitur vna voce ἱδρῶθ'. atqui in Homero nusquam occurrit ἱδρῶτα, sed ἱδρῶ. Videntur Sch. A. et B. sic legisse, etsi verba corrupta sunt; neque aliter Hesych. ἱδρῶ, ἱδρῶτα, hoc ipso loco laudato: qui excidisse videtur in Apollonio in ἱδρῶ. Add. Etymol. Ita vero apparet θ' esse copulam τε, et esse eo modo interpungendum, quo feci: vt iungantur πόνον ἱδρῶ τε.

At alio modo Bentleius locum concinnabat, ἱδρῶ, ὅνθ' legendo: ita οὐδ' ἀτέλεστον ἱδρῶ, iungebat, ὅντε. Enimuero ὃν ipso tono producitur.

καμέτην δέ μοι ἵπποι. Cantabr. ἵππω.

29. ἔρδ' et ἕρδ' variat. v. ad A, 315.

οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν. Ἐπαινεῖν nunc est συναινεῖν, *assentiri.* Sic et Σ, 312 Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι. ἐπαινέσομεν Mosc. 1.

30. μέγ' ὀχθήσας. v. ad A, 517.

31. τί νύ σε Πρίαμος — Sch. B. „ἀντὶ τοῦ· πῶς δή; vt τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα A, 414." ſane ſic reddi poteſt; proprie tamen eſt διὰ τί; πρὸς τί; Verſus 31—33 recitat Plutarch. de Iſ. et Oſir. p. 360. 1. vbi docet δαιμονίη dici etiam περὶ τῶν φαύλων.

32. ὅτ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις — ἐξαλαπάξαι. Occurrit nunc primum ἀσπερχὲς, quod Apollon. h. v. reddit συνεχὲς, δαψιλὲς, ἀδιάλειπτον. Sic et Heſych. Sch. br. Euſtath. ex contextis. Propriam vim, quae occurrere videtur Σ, 555 παῖδες ἀσπερχὲς πάρεχον, declarat Etymol. τὸ ἄγαν ἐσπευσμένον. σπέρχειν, σπεύδειν. Scilicet eſt valde, cum impetu, ruens, et hinc omnino multus: cum α intenſiuo; et aduerbii loco *valde, multum;* vſu maxime in ira frequentatum.

35. εἰ δὲ σύ γ' — βεβρώθοις, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο. *quod ſi Priamum eiusque liberos crudos deuoraveris, tum tuum odium expletum erit.* Quod nos diceremus: odium tuum non ante, puto, expletum erit, quam — Ineſt aliquid impediti in ſtructura. Nec comtior eſt oratio, ſi εἰ accipias pro εἴθε dictum, *vtinam — deuores.* τότε deſiderat ὅτε, pro quo ſane eſſe poteſt εἰ δέ γε σύ.

36. ὠμὸν βεβρώθοις. Mori βεβρώθεις. at alterum conſtanter legitur, etiam ap. Heſych. Etymol. et recte poſt εἰ. Alludit ad h. v. Xenoph. Hiſt. gr. III, 3, 6. et de Cyri Exped. IV, 18, 12. iam a Clarke laudatus. Ab Attio Labeone, qui Iliadem et Odyſſeam, verbum e verbo, ridicule ſatis, transtulerat, redditum erat: *Crudum manduces Priamum Priamique piſinnos* apud Perſii Schol. I, 4. v. Wernsdorf. P. L. M. To. IV. P. II. p. 578. Verſum hunc, qui tam feros animi ſenſus et mores arguit, inprimis in dea, multis diſplicuiſſe facile expectes. Par tamen eſt ferocia Achillis erga Hectorem ſupplicem Il. X, 346. 347. et Hecubae Ω, 212. Cauſſam odii inueterati in Troianos nec Iupiter nec Iuno memorant; ita vt non niſi ex ſtudio Iunonis in Achiuos repetendum illud

esse videatur. Itaque seriores commenti sunt, aut antiquiores poetas sequuti narrarunt, iudicium Paridis et spretae iniuriam formae.

36. χόλον ἐξακέσαιο. Iterum hoc in Od. Γ, 145 ὡς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο, et Il. O, 217 ἀνήκεστος χόλος· tum *mederi malo* aliquoties, et ἄκος ῥεχθέντος κακοῦ Il. I, 250. Etiam de restinguenda siti, Il. X, 2. quod Pindarus sequutus est P. IX, 180. Hinc in vulgarem tropum abiit, quem auide arripuerunt multi. Est autem χόλον ἀκέσασθαι pro παύσασθαι τοῦ χόλου, sed non tam placando, quam exsatiando iram, vlciscendo iniuriam.

37. ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις; μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω — γένηται. Alii apud Sch. A. et B. nouam sententiam constituerunt, vt optatiue sit: *vtinam ne.* Atqui sic non γένηται, sed γένοιτο requireretur. Iidem supplerunt διὰ τοῦτό γε — et νῖκος scripsere, de quo v. ad M, 276. Fieri potest νεῖκος ἔρισμα, ἔρις, quatenus illud est animi seu dissensio seu exacerbatio.

40. ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαὼς πόλιν ἐξαλαπάξαι — Videri potest in his poeta ad tempora reditus Heraclidarum respexisse: quod et Schol. A. suspicatur. Quorsum et referas v. 50 ἤ τοι ἐμοὶ τρεῖς — Ad consilium Iouis, quod Achiuorum res inferiores fieri Achillis caussa constituerat, referunt verba Sch. A. B. ad v. 37. at Mycenarum euersionem hic memorare non debebant; facta ea est multo serius Ol. LXXVIII. v. Diod. XI, 65. Strab. VIII, p. 571 C. 579 B.

41. ὅθι τοι φίλοι ἀνέρες ἐγγεγάασι. Legebatur ἐκγεγάασι. Sch. A. „ἐνδιατρίβουσιν, οὐ γεγένηνται.“ Itaque ille ἐγγεγάασι legerat. quod Vrat. b. Townl. Mosc. 1. et ex corr. 3. ed. Flor. cum Ald. 1. habent; mutauit illud Ald. 2. non bene. At in principio versus τὴν habet quod offendat: pro τινὰ dictum esse non potest; sed ταύτην, ἐν ᾗ, ὅθι. Tollius coni. σὴν ἐθέλω.

42. μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον. Notabili vsu dictum Homero τὸ διατρίβειν pro ἀναβάλλεσθαι. παρέλ-

κειν. Sch. br. Addunt alia Eustath. Etymol. Hesych. optimum est ἐμποδίζειν, κωλύειν. Videtur notio orta ex διατρίβειν χρόνον περί τι proprie conterere, consumere tempus, tum simpliciter διατρίβειν, moras nectere, vt Il. T, 150. Inde διατρίβειν τι, pro ἀναβάλλεσθαι, vti γάμον Od. Υ, 341 et B, 204. itaque et χόλον, h. l. inhibere et effectui moram iniicere. — Vsus τοῦ τὸν non est ex Homerico more.

42. ἀλλά μ' ἐάσσαι male reposuerat Barnes. cum non teneret, verba in αω antecedente alia vocali produci in penultima; quod accurate docuit Clark. ad h. v. ἐᾷν h. l. vi oppositi sinere alterum libere agere pro arbitrio suo. Potest tamen h. l. suppleri: ἐᾶσαι ἐμὲ ἐξαλαπάξαι τὴν πόλιν vt inf. 55 — εἰῶ διαπέρσαι. Vide de h. v. vsu ad Ω, 71. ἀλλά μ' ἔασον Vindob. Alt.

43. Laborant grammatici, A. B. Sch. br. et cum iis Eustathius, in diluenda contradictione ἑκὼν ἀέκοντι θυμῷ. cum tamen ipse rerum vsus vnumquemque satis doceat, facere nos multa inuitos, alio tamen respectu lubentes; et cedere nos precibus etsi inuitos. Tryphon tamen in id inciderat vt scriberet δῶκ' ἀέκων ἀέκοντί γε θυμῷ. Sch. A. et B. hic quidem e Porphyrio, quod docet Leid. Etiam scribere iubet Ven. A. ἐγὼ σοὶ (cum in *tibi* vis sit.) τοὶ Cant. Etiam γρ. σοι ἔδωκα. Barnes.

45. ⊱ quod ναιετάουσι actiuum pro passiuo ναιετάονται est." Immo est, *sitae sunt:* cf. ad B, 626. Retulit quoque inter soloeca grammaticus ad calcem Ammonii p. 199.

46. ⊱ quod πέρι pro περισσῶς dictum. vt: ὃς πέρι μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πέρι δ' ἱρὰ θεοῖσι Od. A, 66. cf. inf. ad 375. — tum (ἐν) κῆρι (ex κέαρ:) nec iungenda sunt περὶ κῆρι quod plerumque factum in locis plurimis: tuente quoque id Bentleio ad Callim. in Del. 201.

Sequitur in Ven. A. (etiam in Eustathio) obseruatio sexcenties inculcata, quod Homero est ἡ Ἴλιος. semel tantum Ἴλιον αἰπύ. Il. O, 71. add. ad Σ, 174. Quod Iupiter ait Ilium sibi *tantopere cordi esse*, τιέσκετο Ἴλιος

ἱρή, in eo eum mentiri contendunt, quia Il. Υ, 306 Ἤδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων. Ait Schol. A. et Eust. hoc serius factum propter impietatem. Atqui diuerso respectu vtrumque verum est.

47. ἐϋμελίω multi vt alibi, vno μ. et sic antiquitus recte.

48. δαιτὸς ἐΐσης. classicum hunc locum esse ait Ern. aduersus eos, qui a partitione ciborum ducunt modum loquendi, et ad intelligendum, δαῖτα ἐΐσην esse nihil aliud, quam *cibum bonum, opimum.* ἀγαθὴ e Zenodoti mente. v. Athen. I, 10. et Suid. in δαιτή. Etiam ad Ω, 69 τῆς ὀφειλούσης καὶ δεούσης redditur. Equidem ne sic quidem rem expeditam video propter alia, quae ad A, 468 disputata sunt. et quid? si Od. Υ, 281 pro ἐΐσην dicitur Ἴσην? Πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν, οἳ πονέοντο, Ἴσην ὡς αὐτοί περ ἐλάγχανον. et 293 Μοῖραν μέντοι ξεῖνος ἔχει πάλιν, ὡς ἐπέοικεν, Ἴσην, οὐ γὰρ καλὸν ἀτεμβέμεν οὐδὲ δίκαιον ξείνους Τηλεμάχου. Et sic saepe ἀτεμβόμενος κίεν ἴσης. Occurrunt vs. 48. 49. iterum Ω, 69. 70. Nec dicere ausim, annon ex isto loco in hunc translati sint. Notandum autem inprimis h. l. δαῖτα de sacrificio poni, quod reliqua docent.

49. Vtuntur hoc versu passim Patres eccles. ad irridendos deos victimarum nidore gaudentes, v. c. Clemens Cohort. p. 35. κνίσης et h. l. veteres ap. Eustath. v. ad A, 66.

51. 52. Versus recitantur in Schol. Pindari Nem. X, 1. est ap. Apollon. Lex. in Ἀργείη. ibid. τρὶς legitur. Possis argutari τρὶς φίλταται fuisse; sed verius, vitium esse. — φίλτατοι Vrat. a.

52. ⟵ quod Iuno harum vrbium caussa se bellantibus studere ait, non vero propter formam spretam; nam iudicium Paridis ignorat Homerus. Praestat obseruare, debuisse aliquando, Achiuorum tempore, maiorem Spartae religionem esse Iunonis, quam serius, scilicet inde a Dorum immigratione, quae etiam religiones antiquas turbauit. In Ven. B. et Leid. inserta est ζήτησις haud du-

bie Porphyrii admodum inepta, cur tres vrbes Iuno memoret pro vna. Ex eadem funt quae Euftath. memorat p. 443. Ἄργος τε Σπάρτη τε Strabo VIII, p. 568 A. laudat inter exempla variae acceptionis prioris vocis. et Schol. Sophocl. El. 4 obferuat h. l. laudato, Homerum disiungere Argos a Mycenis, quae poft Homerum vna eademque vrbs funt (in Tragicis).

53. διαπέρσαι fcribere iubent, vt fit infinitiuus pro imperatiuo, cum poffet quoque fcribi διάπερσαι et ἐπίτειλον. imperatiue διάπερσον tres Vindob. Scripfi πέρι, non περὶ κῆρι. cf. ad 46. Ordo fententiarum eft inuerfus, et lenior foret oratio verfu 54 ante 53 collocato: Τάων οὔ-τοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω Τὰς διαπέρσαι, ὅ-ταν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι. Saltem ne τὰς — τάων fe excipiant, praeftat: οὔτοι ἐγὼ τάων. μεγαίρω ait Ven. A. pro futuro φθονήσω.

54. τάων οὔ τοι ἐγὼ — Ita vel fine codice erat legendum, vt hiatus tolleretur qui erat οὔτι ἐγώ. Subueniunt tamen et legunt fic Townl. Mofc. 1. 3. Eton. et vn. ap. Bentl. duo Vindob. προίσταμαι in Vindob. eft vitium.

55. 56. — ἀθετοῦνται. quod ipfam gratiam, quam ei facit Iuno, infringunt.

56. οὐκ ἀνύω, φθονέουσ' — οὐ τελειῶ Hefych. add. Suidas ἄνυσιν, τὴν ἐνέργειαν. Ὅμηρος· οὐκ ἀνύω φθονέουσα. Schol. Apollon. I, 413.

Φέρτατός ἐσσι laudatur in Ven. A.

59. ⸖ quod πρεσβυτάτην nunc dixit τιμιωτάτην. Hefiodum hinc in fraudem inductum Iouem minorem natu facere: Θ. 454 fq. (etfi nec hic diferte hoc pronuntiatum).

Κρόνος ἀγκυλομήτης. Defiderabat Bentleius ἀγκυλομῆτα, vt eft μητιέτα Ζεύς. In Mori mf. et in marg. ed. Henr. Steph. eft ἀγκυλόμητις. Sic eft δολόμητις et δολομήτης.

60. ἀμφότερον, γενεῇ τε. ⸖ quod γενεῇ pro γένει. (non, natu, fed genere, nam iisdem parentibus nata:) Apollon. Lex. h. v. per εὐγένειαν reddit. At Ven. B.

Schol. cum Leid. affert fex (ἓξ non ἑξῆς) voc. γενεὰ fignificatus. Petiti illi ex Apollon. Lex. h. v. Paria habet Etymol. h. v. cf. ad A, 250. Porro σοὶ παράκοιτις Ald. 2. et Rom. vnde aliae. Sic Mosc. 1. 3.

61. Recte obferuat Sch. B. κέκλημαι, σὺ δὲ π. dicta effe pro, διότι σου εἰμὶ γυνὴ, τοῦ πάντων θεῶν ἀνάσσοντος, βασιλεύοντος.

63. ἐπιδέψονται erat in Hefych. ex h. l. notante Bentl.

64. σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι. ἐπιτεῖλαι pro imperatiuo (ἐπίτειλον, πρόσταξον) eft. Sch. br. Obferuat quoque hoc Apollon. de Syntaxi p. 84, 27. etfi in editis peccatum eft. Tandem Sch. B. θᾶσσον ad ἐλθεῖν referre iubet, nam v. 70 fequitur: αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθέ.

66. Πειρᾶν θ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς — Primo argutantur grammatici (in Ven. A.) quod nolunt Troianos cogi a diis ad delinquendum, fed tantum *tentari*, πειρᾶσθαι· (ex antiquo philofophandi more, vt occurreretur impio effato, deos effe auctores malorum: quo nomine hunc ipfum locum damnauit Socrates apud Platon. de Rep. II. extr. quafi dei nunc minor culpa effet, fi *pellexit* ad peccandum. Ignorant, rudiorum hominum fenfus alios nec fuiffe nec effe potuiffe, quam vt malorum auctorem facerent numen; nec nifi melior philofophia hac fuper re fubtilius quaerere coepit.) Repetunt fimilia grammatici inf. ad v. 88. Etiam Popium hic haerentem videas.

Laborant porro grammatici in forma vocis ὑπερκύδαντας. Multi contractum accepere ex ὑπερκυδήεντας ab ὑπερκυδήεις. Ita vero fcribi debet ὑπερκυδᾶντας. Herodianus ex ὑπερκυδάναντας contractum effe ftatuebat, ab ὑπερκυδαίνω. Scholion extat quoque in Etymol. Adde Euftath. e quo Barnes habet: γρ. ὑπερκυδᾶντας. Non perfpectum habuere viri docti eiusdem vocis varias effe formas, et ex iis nonnullas effe antiquatas poft Homerum; fuiffe adeo ὑπερκύδημι, vnde ὑπερκυδὰς, debebat effe ὑ-

περκυδάντας, at ignoratione originis mutarunt accentum. In Sch. A. aliud adiicitur: ὑπερκύδας δὲ, ἐκ τοῦ κῦδος κύδας, ὑπερκύδας. Esset adeo vt γήμας, a γάμω, κύδας a κύδω. Nisi et is scribere voluit κυδὰς a κύδημι. Sensum reddit Apollon. h. v. et ex eo Hesych. ὑπερκύδεις γενομένους. ἐνδόξους. Est adeo epitheton ornans ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς, ac si κλειτοὺς diceres. Aliquid amplius addunt Sch. br. ὑπεράραντας τῇ δόξῃ διὰ τὴν Μενελάου νίκην. fere vti in Sch. A. aliud Scholion, nec indocti hominis, subiicitur: ὑπερκύδαντας, μεγάλως γαυριάσαντας ἐπὶ τῇ Μενελάου νίκῃ, nec male.

Sed de πειρᾶν adhuc monendum: quod, vt ἐπιτεῖλαι paullo ante, pro imperatiuo acceperunt veteres, vt esset πειράτω. aut etiam πειρῶ, vt Gregor. de Dialect. p. 198. indocte; pendet enim ab ἐπιτεῖλαι ἐλθεῖν — πειρᾶν τε.

πειρᾶν θ'. pro hoc πειρᾶν δ' Mori. C. L. et praefert Bentl. ex 71. Vrat. b. Eton. Towni. hic et 71. Mosc. 1. Vindob. Alt. Gregor. l. c. cum non animaduersum esset, πειρᾶν τε pendere ab ἐπιτεῖλαι. Monstrum lectionis est in Sch. B. L. ad Γ, 276 vbi hic versus adscribitur: πειρᾶν θ' ὡς κέντροισιν ο. Ἀ.

67. ὑπὲρ ὅρκια. Etiam hic nonnulli, vt Mori, vna voce ὑπερόρκια, de quo v. ad Γ, 299. vbi v. de modo loquendi: ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι τοὺς Ἀχαιοὺς, *aduersus foederis pactionem violare Achiuos.* cf. inf. 236.

71. ⸖ diple spectauit eo quod post ἐλθὲ subiicitur πειρᾶν pro πείρα, imperatiuo: quo nomine quoque versus notatur ab Etymologo in μὴ p. 586, 26. et Schol. Aristoph. Pl. 321. et inter soloeca refertur a grammatico ad calcem Ammonii p. 210.

73 sqq. Nihil in his, quae Mineruae tribuuntur, est, quod ad ethicas notiones exigi possit ac debeat; Ingenium, quale tum erat hominum, expressum puta in Minerua: quae pro studio suo Achiuorum odioque in Troianos hoc vnum satagit, vt redintegretur praelium. Inepte argutantur super his Schol. ad 88. 93. et Plutarch.

de Pyth. Orac. (p. 405 A.) quos Clarke minus bene commendat.

74. ξ— Quod de Olympo tanquam de monte memoratur: βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων —

75. οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς — Ita legebatur hiatu haud Homerico; vitiose pro ἀστέρ' ἕηκε. Sic sup. A, 48 μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε. sic et ξυνέηκε. μεθέηκε. ἀνέηκε. ἀφέηκε. ἐνέηκε. καθέηκε. Emendarat sic Bentl. et est ap. Barnes: „γρ. ἀστέρ' ἕηκε" nec addit, vbi.

De meteoro agi manifestum est, non de stella; videtur cogitandum esse de igni repente per aerem discurrente, interdum in globi, alias in facis morem; id quod iam tum prodigii loco habitum esse nemo miretur, qui meminerit, nec maiores nostros aliter statuisse; adiicitur, pro prodigio haberi a nauigantibus aut praeliaturis; adeoque in rei magnae ac periculosae aditu ac cursu. Singulare hoc, quod *scintillae ab igni emissae* memorantur; accipiendum tamen rectius de flamma micante ac vibrante. Cadunt autem tales ignes et noctu et interdiu, etsi poeta nec de tempore quicquam adiecit. Etiam Apollon. III, 1376 sqq. locum expressit de stella cadente. Add. Virgil. Aen. II, 694. vbi v. Schol. B. καλοῦσι δὲ τούτους διάττοντας, quod nomen iam aliunde notum est, et de quorum caussa iam Anaxagoras quaesiuit, v. Plutarch. de placit. philos. III, 2. Male Sch. br. cum Tzetza Homeric. 25 de cometa acceperunt.

Ceterum non formam ac speciem talis meteori assumsisse putanda est Athene; sed dea, fulgida nube induta, de caelo delapsa ignis decidui speciem spectantibus obiecit, ita vt talem ignem de caelo cecidisse putarent.

77. τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται. Hesych. τοῦ δὴ πολλοὶ in τοῦ δή. Expressi hinc vss. 441. 2. in Hy. in Apoll. vbi deus ἀστέρι εἰδόμενος, μέσῳ ἤματι τοῦ δ' ἀπὸ πολλαὶ σπινθαρίδες πωτῶντο, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἷκε.

Potest scribi ἄπο, vt sit ἀπὸ — ἵενται, ἀφίενται, et ἄπο, ἄποθεν. Sch. B. potest etiam esse τοῦ ἄπο, ἀφ' οὗ. Vrat. a. ἵενται quod ferri possit.

78. τῷ εἰκυῖα. Sch. br. τῷ ἰκέλη· forte ex v. 86 repetitum.

79. κὰδ' δ' ἔθορ' ἐς μέσσον. Apollon. Lex. καδδέθορε. κατέθορεν δέ. ὅπερ ἴσον ἐστὶ τῷ κατεπήδησε.

81. ὧδε δέ τις εἴπεσκε. Rem insolitam non temere esse obiectam, sed pro prodigio habendam statuunt Achivi et de memorabili euento insequuturo interpretantur aut redintegrandi praelii aut pacis conficiendae. Quaerunt Scholia vim τοῦ τέρατος in eo, quod *ignis* pugnam, *casus in terram* finem belli declarare videtur: add. Eustath. Nescio tamen an recte interpretentur verba, vt de dubitatione agatur. Saepe ἢ altero loco ponitur pro μᾶλλον ἢ, quod magis conuenit, ἔσσεται πόλεμος μᾶλλον ἢ, profecto nunc, hoc prodigio obiecto, verendum est praelium magis portendi quam pacem. In Schol. A. ad 82 video verba ἦ ῥ' — ἔσσεται; interrogatiue esse accepta. Etiam Bentl. hoc maluerat; qui praeterea coni. ἔσσεθ'; ὁ δ' οὐ φιλότητα — τέτυκται;

83. ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι. Apollon. Lex. φιλότης. ἐπὶ μὲν φιλίας versu hoc adscripto; et Etymol. h. v. vbi scriptum τιθεῖμεν.

84. Ζεύς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο — Daceria desiderabat ἀνθρώποις. Verum et inf. T, 224 sic legitur, vbi hic versus repetitur, et ap. Plutarch. de aud. poet. p. 15 A. B.

86. κατεδύσεθ' ὅμιλον. Vulgg. edd. inde ab Ald. 2. et Rom. κατεδύτσεθ', quod et codd. habent, inque iis Lipf. Mosc. 3. ignoratione prosodiae. Restituerat Barnes κατεδύσεθ' secundum Flor. et Ald. 1. At Clarke reposuit κατεδύσαθ', quia sic K, 517 scriptum occurrit. Sane sic quoque Schol. br. Mori. In Vrat. a. est κατεδύσσαθ'. Est haec perpetua illa formae varietas in δύσετο, βήσετο, et similibus. cf. sup. ad Γ, 328. 262. At h. l. κατεδύσεθ' firmatur per bonos codd. Ven. Townl. Vrat. b.

88. 89. Scholion A. aut obscurum est aut corruptum. Quantum assequor, Zenodotus dea indignum

ratus, quod hominem quaerere narratur, deleuit verſum 88 Πάνδαρον. ἀντίθεον.

ἀντίθεον. ἀμύμονα. vel hoc exemplo patet, laudes huius generis Homericas non ad mores et animi virtutes ſpectare, ſed, pro illa aetate ad manuum robur, dexteritatem, corporis virtutem qualemcunque, et armorum tractandorum peritiam; interdum ſimpliciter ornare, vt praecipuum et praeclarum aliquem eſſe deſignent, aut ſtirpe vel fama nobilem.

90. 91. *ἀσπιστάων λαῶν.* Euſtath. λαῶν ἢ ἀνδρῶν. Si etiam ἀνδρῶν lectum fuit, praeferam hoc. Nam ἄνδρες ἀσπισταὶ bene dicuntur; inſolenter λαοὶ ἀσπισταί. Enimvero iterum hoc occurrit inf. 201. 2. Et comparari poſſunt λαοὶ ἀγροιῶται, Λ, 675.

οἵ οἱ ἕποντο ἀπ' Αἰσήποιο ῥοάων. turpe inſidet vitium prosodicum: corrigendum haud dubie παρ' Αἰσήποιο. Sic iam Bentleium video emendaſſe, excitato inf. vſ. 500 ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' ἵππων ὠκειάων. vbi Euſtath. quoque notat παρὰ Homero vſurpari pro ἀπὸ, ἐκ. addit παρὰ dici de rebus inanimatis. (p. 895, 35. et plenius p. 1134, 37.)

92. *ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.* Cant. Lipſ. Mori ap. Bentl. Vindob. Alt. a ſec. m. legunt ἀ. δ' ἱ. προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη.

93. *Ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο.* In hoc Mineruae conſilio non eſt cogitandum de iniuria et periurio Pandari; nec de deae perſona et ethicis praeceptis; quod omnino facere non licet, quoties dii ſunt pro machinis, quod nos vulgo loqui ſolemus, hoc eſt pro miniſtris aut ſequeſtribus et adiutoribus rerum gerendarum. Propoſitum erat poetae epico hoc vnum, vt haberet, qui eſſet idoneus conſilii auctor et ſuaſor.

Argutantur veteres, praeeunte iam Ariſtotele, (v. Sch. A. cf. Sch. br. et Euſtath.) dum quaeſtionem movent: cur non e Troianis, verum e ſociis aliquem excitauerit Minerua, et cur Pandarum? Reponunt: „cum Paris eſſet tam odioſus (ſup. Γ, 453. 454.) neminem ex iis

eius caussa aliquid fuisse nouaturum; Pandarum autem fuisse auarum; nam auaritia adductum eum reliquisse equos cum curru domi E, 192 sqq.; et fuisse periurum, vt solent esse Lycii.“ (male Λυκάονες scriptum Sch. A. B. cf. Eustath.) Scilicet veteres perperam Lycium gente Pandarum e Lycia aduenisse statuerunt: v. sup. ad B, 824—7. Mirabar, cur non pariter quaesiuerint veteres, cur Laodici maxime personam induerit Minerua. Video nunc in Schol. B. ad 87 hoc esse factum; scil. quia Antenor pater hospitio acceperat Achiuorum legatos, adeoque filius hospitii iure impeditus ipse facinus perpetrare non poterat. Quam acute! Ceterum improbari hoc Mineruae assignatum consilium, quod ipsa τὴν τῶν ὅρκων σύγχυσιν suadet, videbis a Platone in de Rep. II. p. 379 E.

94. Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν; scripserat Μενελάῳ ἔπι Aristarchus. ἐπὶ e Lips. laudat Bentl. Etiam Ven. discriminat duo verba. At vulgatum tuitus est Menecrates Milesius, similiter ac ἐπιπροέηκε, ἐπιπροίηκε. A. et B. addit Schol. A. ἵνα ἔμφασις μᾶλλον γένηται. hanc vix agnoscas. Ceterum interpunctio varie institui potest; satis commodam video esse nullam. Lenior foret iunctura, si εἴ ῥά legeretur, sequente apodosi: τλαίης κεν — Nunc, conditionem, (in εἰ) puta mutatam esse in interrogationem. Apud Proclum in Platon. Polit. p. 378 legitur ἦ ῥά νυ πείθοιο. Etiam v. 95 alii absolute extulerunt; quod Schol. A. improbat. Mox 95—98 absunt a Vrat. a. non tamen de iudicio, sed librarii lapsu.

95. Recte κε nunc seruant codices; nec tamen omnes vt video; nam κεν est in Vrat. b. c. Sic et I, 303 ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο. Adeo nihil in his est quod pendeas a libris.

96. μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ. ingratus hiatus. Supplere facile est, quod et Bentl. facit μάλιστά γ' Ἀλ. MS. Lips. Townl. c. Sch. B. μάλιστ' Ἀλεξ. magis corrupte.

97. τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα πάρ' ἀγλαὰ δῶρα Φέροιο. Schol. A. improbat, quod nonnulli πάρ' scribunt, nam esse iungendum παραΦέροιο. Cui nos quidem non obtemperabimus. Est enim πάρ' οὗ Φέροιο κεν δῶρα.

99. Monent A. et B. non necesse esse scribere πυρῆς ἔπι β. In Mori et Vrat. a. πυρῆς τ' ἐπιβ. Male Bentl. adscripsit: „Hesych. ἀλετενῆς. χαλεπῆς ad h. l. spectare; scr. ἀλεγεινῆς. (iam obseruatum).

100. ⦖ quia supplendum ἐπὶ Μενελάου. ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸν Μενέλαον. Comparant cum ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων sup. Γ, 5. quod et Suidas facit. Tum quaerunt grammatici, cur non Agamemnon telo petatur? Aiunt, quia opinari voluit Achiuos, telum a Paride furtim emissum esse. Satis argute! ἀλλά γ' Vrat. c.

101. ⦖ Quia Λυκηγενὴς a Lycia Troica ductum est, e qua Pandarus ortum traxerat. Sic Sch. A. A Lycia miro consensu ducunt Λυκηγενὴς veteres; etiam rhetor Alexander in libello, qui Menandro rhetori adhaesit in Rhet. Ald. p. 640 med. De Lycia Troica cf. ad B, 824—7. Enimuero si in Lycia natum dicunt Apollinem, in quo consentientes habet grammaticus multos, Lycia intelligitur proprie dicta, quae vulgo inter Apollinis terras natales memoratur. At enim ex Λύκιος non fieri potest Λυκηγενής. Fuere quoque fabulae, sed seriores, lusus verius ex nominis interpretatione, de Latona in lupam mutata (Aelian. H. A. X, 26) item de comparato Sole cum lupo et alia; vt apud Aeschyl. VII ad Theb. in primo choro Λύκειος a peremtis lupis. Haud dubie potior est grammatica ratio, ductum nomen esse a λύκη, ὄρθρος, atque patet ex hoc quoque epitheto, notionem Solis in Apolline antiquissimam esse, est enim Sol mane natus, vt dies est Ἠὼς ἠριγένεια. Etymum istud memorat quoque ad h. l. Schol. A. quod ex Heraclide de Alleg. Hom. 7. p. 24. exscriptum est, add. Macrob. Sat. I, 17. p. 301. Lips. etsi hi ad allegorias prolabuntur.

102. ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην. ⦖ diple, nisi ad vs. sequ. spectat, voc. πρωτογόνων respice-

re videtur, etsi Scholion A. excidit. At Sch. B. exponit: νέων — ἢ πρωτευόντων ἐν γονῇ, ἢ ἠριτόκων. πρῶτον γὰρ πάσης ὥρης τὸ ἔαρ. Apollon. Lex. in ἄρνες, τὰ νεογνὰ τῶν προβάτων, versu hoc apposito.

ἑκατόμβην non proprie dixit, sed indefinite pro sacro, saltem pro sacro lauto et opiparo; etsi de Apollinis sacro nunc agitur. v. ad A, 65.

103. ⸖ ὅτι ἡ ὑπὸ τῇ Ἴδῃ Λυκία τὸ παλαιὸν Ζέλεια ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ τὸν Ἀπόλλωνα λίαν ἐν αὐτῇ εὐσεβεῖσθαι. Sic Sch. A. cf. Eustath. non quasi a λίαν nomen ducatur; sed ait Zeleam fuisse antiquum nomen Lyciae sub Ida; Lyciam autem dictam a cultu Apollinis Lycii. Est haec Lycia sub Pandaro ap. Strabon. XII, p. 847 extr. cf. ad B, 824. Patrium autem numen Zeleae et insignem eius cultum fuisse, ex vss. 102. 103 apparet.

Obseruat Eustath. in Ζέλεια et similibus vocalem ante ζ non produci; sed manere h. l. breuem ἄστυ Ζε — et iam sup. B, 824 οἳ δὲ Ζέλειαν ἔναιον. Metricos hoc non fugit. Payne Knight suspicabatur p. 33. fuisse olim scriptum Δελεια, vt in numis scribi solet Δανκλε pro Ζαγκλῆ. Δακυνθος pro Ζακυνθος.

104. τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν. Versus ab aliis laudatus, vt a Plutarcho de aud. poet. p. 19 D. apud Clarke, et respexit ad h. l. Virgil. Aen. V, 496 *Pandare, qui quondam.*

105. ἰξάλου αἰγὸς ἀγρίου. nonnulli ἰξάλου, vt Eton. Barnes. „γρ. ἰσάλου et ἰασάλου antiquo errore“ nec addit, vbi? Apud Hesych. est ἰσσέλα. At Galen. in Gloss. Hippocr. ἰξάλην, τελείου αἰγὸς δέρμα. De voce ἴξαλος mira comminiscuntur veteres, scilicet, quia iam tum vox erat antiquata: v. Sch. A. B. Sch. br. e Porphyrio et Eustath. qui copiosior, Etymol. Hesych. et primo loco Apollon. Lex. h. v. Ab ἵκω et ἅλλομαι vocem esse ductam non improbabile est. Legimus eam adhuc in veteri monimento, quod Expiatio seu Apotheosis Herculis appellatur, seruatum olim in Museo Farnesio, inde in Villa Albani, (Ἡρακλῆς ἀναπαυόμενος) illustratum olim

a Corfinio, inde *in Inſcrizioni antiche delle ville Albani* p. 150. In hoc vox ἴξαλος Fauno adſcripta eſt tanquam πηδητικῷ. Viſconti (p. 54. Vol. III. *Muſei Pio Clement.*) ſagaciter coniicit partem illam ſuperiorem tabulae ex dramate aliquo Satyrico eſſe adumbratam. Fuit ſane Hercules complurium eius generis dramatum, etiam comoediarum, argumentum, et in his Epicharmi Ἥβας γάμος. Equidem antiqui carminis nomen ductum quaerebam in adſcripto nomine Εὐρώπη.

ἐσύλλα, aliqui, vt Eton. Ab *ἰξάλου* vsque ad *κορώνην* vſ. 111. parentheſi incluſit Henr. Stephan.

107. *ἐν προδοκῇσι.* Sch. B. *τόποις προβλήματα* (tegimen proiectum, prominens locus quo quis tectus latet) *ἔχουσιν· οἱ δὲ, ταῖς ἐνέδραις,* Apollon. Lex. h. v. *προενέδραις*, laudato hoc verſu.

108. ξ — quod vim ictus declarat τὸ ὕπτιος. Sch. A. (ieiuna obſeruatio!)

109. *κέρα* — *ἑκκαιδεκάδωρα.* ſunt ſedecim palmi; fere tres pedes. Interrogat grammaticus: *καὶ ποῦ ἐστι κέρας δύο ἥμισυ πηχῶν*; ſubiicit: *ἀλλ' οὐκ ἐπὶ ἑκατέρου φησὶν, ἀλλ' ἀμφοτέρων.* vt adeo octo palmi bis ſint ſumti. ſiniſtre vtique. nam vſu loquendi vtriusque cornu eadem debuit menſura ſic declarari. Etiam apud Euſtathium vtrumque cornu ſimul quinque ſpithamis et vno palmo cenſetur; nam *σπιθάμη* tres palmos efficit. Grammaticus apud Venetum A. XVI palmos aeſtimat *δύο ἥμισυ πηχῶν*. Voluit puto dicere *ποδῶν. duobus pedibus cum dimidio.* Scilicet pes Graecorum cenſetur VI palmis, *palmus* autem quatuor digitis. (Palmus eſt *δῶρον, παλαιστή, δόχμη*. Apud Apollon. Lex. h. v. eſt *δῶρον, ὁ παλαιστής,* laudato hoc verſu. adde Suid. in *ἑκκαιδεκάδωρα.*) Tam magna eſſe caprarum agreſtium cornua olim dubitatum eſt. Verum iam Schol. A. ex Alexandro (Polyhiſtore puta) narrat in Delo viſa eſſe allata a rubro mari cornua arietis et capri etiam longiora. add. Euſtath. Altera dubitatio ſuborta, quomodo arcus, cuius cornu tam latum erat, commode tractari potuerit. Popio reſpondet Clarke, po-

tuiſſe arcum, acciſis et imminutis cornubus habilem reddi. Tandem metrum aurem vellicat κέρα ἐκ κ. ſed κέρα eſt pro κέραα, ex κέρατα.

110. καὶ τὸ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων. Recte Schol. A. τέκτων eſſe generale nomen artificum: pro ὁ τεχνίτης. Sic λιθοτέκτονες, χρυσοτέκτονες, dicti. ἀσκήσας. Heſych. κοσμήσας. κατασκευάσας. Sch. κοσμήσας. ἐργασάμενος. Neuter vim exprimit: eſt ἀσκεῖν *elaborare*, elaborate ac ſtudioſe aliquid facere ac fabricare. Quo ſenſu ſaepe in Homero occurrit, v. c. de curru K, 438. — ἤραρε. non praeteritum, ſed aoriſtum eſſe, monet Clarke.

111. ἐπέθηκε. Schol. A. ἐπάνω ἔθηκε. ſc. in extremis oris. Eſt quoque verſus in Apollon. Lex. in κορώνη.

112. 113. καὶ τὸ μὲν (τὸ τόξον) εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας. Vertunt εὖ κατέθηκε, *bene diſpoſuit, ad terram inclinans.* nec aliter Ven. B. accepiſſe videtur: τουτέστιν ἐπαναβιβάσας τῇ κορώνῃ τὴν νευρὰν, et ἀπερείσας, ἑαυτόν. aut potius ἐπερείσας. Dubito an alterum conueniat ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας. Vix enim hoc de eo, qui arcum intendit, ἐρείδων τὸ τόξον πρὸς τῇ γῇ. Nec ἀνακλίνεται aut κλίνεται τὸ τόξον, ſed ἐντανύεται. Ergo Pandarus, poſtquam arcum tetenderat, *depoſuit eum* humi *reclinatum*, cum ſcilicet nunc id ageret, vt ſagittam pharetra promeret. Ita κατέθηκε τὸ τόξον Eumaeus Od. Φ, 81. 82. et κλίνεται τόξον quod deponitur, vt Od. Φ, 136. 137. 138. vbi Telemachus fruſtra expertus vires intendendo deponit arcum, mox Antinous 163. 4. 5. et ſic porro, vt X, 121. Atque aliis quoque in rebus, quas quis in terra *deponit*, vt Od. N, 370. I, 329.

Schol. A. bene monens poſt τανυσσάμενος eſſe diſtinguendum nec cum eo iungendum ποτὶ γαίῃ, ſed ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας, tamen hoc, quod ad arcum ſpectat, accepit male, πρὸς τῇ γῇ ἐπερείσας ἑαυτόν. et Sch. br. πρὸς τῇ γῇ ἐπήρεισεν ἑαυτὸν, δηλαδὴ, ὥστε μὴ ὁρᾶσθαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

προτὶ et ποτὶ perpetua varietate.

Pro ἀγκλίνας est ἐγκλίνας in Lipſ. ap. Bentl. Vrat. a. Eton. At ἀγκλίνας est in Apollon. Lex. et Hesych.

πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι. Barnes restituisse se putabat σάκεα. At σάκη mera est corruptela ed. Rom. et ex ea H. Steph. Vbique in his veteres ſcripſere ea, etſi vna ſyllaba pronuntiarunt.

114. μὴ πρὶν ἀναΐξειαν. ſic recte edd. Flor. et Ald. e quibus repetiit Turnebus. ἀναΐξαιν est vitium edd. Aldd. ἀναῤῥήξειαν Vrat. a.

115. Μενέλαον Ἀρήϊον, ἀρχὸν Ἀχαιῶν. Pro poſtremis Ἀτρέος υἱὸν iterum h. l. Venetus, cum aliis, vt binis Vindob. et tert. Ἀτρέως. vt erat ſup. 98 et inf. 195. 205. Vtrumque offerunt G. et L. ap. Bentl. Vrat. a. b. Moſc. 1. Totum verſum ab interpolatore inſertum eſſe arbitror ad ſupplendam ſententiam. Non tanta fuit antiqui vatis inopia, vt bis ſe exciperet eadem vox, Ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν, et Μενέλαον Ἀρήϊον. Aberat quoque verſus ab Eton. adſcriptus a m. rec. in marg.

116. ἐκ δ' ἕλετ' ἰόν. Vrat. b. ἰὸν, et Vrat. c. ἐκ δ' ἕλεθ' ἰόν. Scribunt illi et alibi ἰόν. vt ſit ductum ἀπὸ τοῦ ἰέναι. *emittere.* ἕλεν est in vno Vindob.

117. — ἀθετεῖται verſus. (ἰὸν) ἀβλῆτα, πτερόεντα, μελαινῶν ἕρμ' ὀδυνάων, quia praeter Homericum vſum ἰὸς ἀβλὴς dictus, ſagitta *nunquam emiſſa* (ὁ μήπω βληθεὶς, ὅ ἐστιν ἀφεθεὶς κατά τινος ap. Euſtath.) Nam Homero βάλλειν est *ferire*, non, ſimpliciter *emittere*, προέσθαι. tum ἀβλὴς eſſet ἄβλητος, *nondum vulneratus*, (vt κεραυνοβλὴς, fulmine ictus. Sed haec ſubtilia magis eſſe cenſeo quam vera.) Minus doctum est Scholion in Etymol. Suidae. Difficultatem non ſenſerunt Schol. br. Heſych. nec Apollon. Lex. Quod vero multo magis mireris, Apollonius Arg. III, 279 verſum ex h. l. habet, τόξα τανύσσας Ἰοδόκης ἀβλῆτα πολύστονον ἐξέλετ' ἰόν. legerat itaque verſum et probarat.

Pergit Ven. A. ἕρμ' ὀδυνάων non eſſe, quod ſenſus poſtulabat: ἕρμα γὰρ καθ' Ὅμηρον ἔρεισμα, καὶ κώλυμα,

quod a loco alienum est. Similia ἐκ τῶν παλαιῶν recitat Eustath. Ex Apollonio autem Lex. voc. ἕρματα. discimus, Aristarchum maxime fuisse, qui locum damnaret; ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ τὸν στίχον, λέγων· -- reliqua truncata sunt; sed sensum facile assequaris, multo magis nunc e Sch. Ven. eum vidisse, notionem esse alienam ab h. l. si sagitta dicatur qui dolorem sistit, vel tollit.

In eodem Sch. A. alius grammaticus explicuit ἕρμα, quia dolorem comprimit, cohibet, sagitta, quamdiu haeret in vulnere; scilicet sagitta euulsa grauior est doloris sensus ex vulnere; comparat quoque ἕρμα πόλιος, parum commode.

Est tandem melioi ratio in Sch. br. ἕρμα, ἔρεισμα, τὸ ἐνερεῖδον τὰς ὀδύνας. Eadem fere sunt apud Eustath. Ex Apollonii Lex. l. c. intelligo, (Dionysium) Sidonium fuisse auctorem huius interpretationis; ὁ δὲ Σιδώνιος βοηθῶν τῷ λεγομένῳ, ἀκούει τὸ ἐρεῖδον, πρὸς τὰς ὀδύνας. nisi tollas πρὸς, est quod adactum (vt ἐρείδεται hasta, sagitta, vt inf. 136) penetrat ad dolorem inferendum.

μελαίνας autem ὀδύνας dixisse aiunt propter sanguinem e vulnere emissum; at atra sunt omnia tristia, exitiosa.

Post omnia haec nullus dubito, versum esse confictum ex v. 190. 191. vnde et huc translatum quod vulgo legitur in codd. cum metri vitio μελαινάων ἕρμ' ὀδυνάων. mutauerat hoc in μελαινέων Barnes, (quod et in cod. Ven. et praefixum Schol. legitur, etsi in Scholii verbis μελαινάων expressum est) in μελαινῶν Clarke. Etiam Bentleius damnat versum, non modo hunc, sed et antecedentem: quo tamen recta interpretandi loci ratio carere nequit; erat enim sagittae e pharetra sumendae memoratio facienda. Versum tamen esse valde antiqui poetae seu rhapsodi, inde, quod eum Apollonius imitatione expressit, apparet. Agnouerat quoque versum Apollon. Lex. in ἀβλῆτα, supra laudatus.

118. κατεκόσμεε. Cant. et L. ap. Bentl. forma antiquiore.

122. γλυφίδας illuſtrant Sch. A. et Apollon. Lex. h. v. cum Heſych. Etymol. vt taceam Sch. br. Euſtath. Etiam Apollon. Arg. III, 282 γλυφίδας μέσσῃ ἐνικάτθετο νευρῇ. γλυφίδ' αὐτε λαβὼν Vindob. Alt.

123. νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασε, τόξῳ δὲ σίδηρον. ξ— (potius ξ—) quia Zenodotus alio ordine verſus exhibuit: ἆλκε δ' ἐμεῦ — αὐτὰρ ἐπειδὴ — νευρὴν μὲν — λίγξε βιὸς — recte improbante Sch. A. Expreſſit verba Virgil. Aen. XI, 860—3. comparat quoque vtrumque poetam Macrob. Sat. V, 3.

μαζὸν et μαστὸν differre volunt grammatici, prius viri, hoc feminae eſſe, hoc verſu laudato Ammon. p. 91, Thomas M. h. v. Suidas, et al. Sane μαζὸς refugiunt Attici et amant μαστὸς, vide praeter alios Brunck. ad Hecub. 140. Apud Homerum ſane μαζὸς ſcribitur, et plerumque de virili mamma ac pectore dictum; eſt tamen X, 80 de Hecuba ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε.

124. αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε. Sch. A. ἀντὶ τοῦ, τείνας κυκλοτερὲς ἐποίησε. Clarke αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ ad numeros rotundius eſſe cenſebat.

125. νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν· ἆλτο δ' ὀϊστός. Legimus ſic e ſcriptura Alexandrina. Nam ιαχω fuit ϝιαχω v. ad A, 482. B, 316. prima modo breui ante vocalem, modo longa. Neceſſe adeo eſt ſcriptum olim fuiſſe μεγα ϝιαχ' ἆλτο. Offenderat quoque corruptela Bentleium.

126. ὀξυβελής, haud dubie ὀξὺ βέλος ἔχων, h. e. ὀξεῖαν ἀκμήν, vt recte Euſtath. at veteres ὀξέως βάλλων ἢ βληθεὶς miro conſenſu in Schol. Etymol. Heſych. Suid.

ἐπιπτέσθαι μενεαίνων. Laudant locum propter tropum Ariſtot. Rhet. III, 11. Demetr. de Eloc. ſ. 81. convenit λιλαιομένη χροὸς ἆσαι. vt Φ, 168. Λ, 573. Sic multa alia vt naues ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ Od. E, 176 vnde procliuis erat rudior aetas ad fingendum quoque animo et credendum, animata eſſe ipſa ea, quae ſenſu carent; vt adeo Argo vocalis, quercus vocalis, memorari poſſet.

Ceterum in ipſis numeris verborum et ſonis celebritas ineſſe viſa eſt criticis. Ita in λίγξε βιὸς Quincti-

liano I, 5. ap. Clarkium. ἐπιπτέσθαι vt σχέσθαι, a πτῆμι.

127. οὐ δὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο. Obſeruant grammatici apud Euſtath. apoſtrophen primo nunc loco in Jliade adhibitam (occurrit alibi, et illuſtri exemplo in Patroclo Π, 787 ἔνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή.) in Odyſſea non niſi ſemel (ſcil. in verſu toties repetito: τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης, Εὔμαιε συβῶτα· Od. P, 272.) Etiam Sch. A. de apoſtrophe agit.

128. Διὸς θυγάτηρ Ἀγελείη. Quod in Turnebo et H. Stephano legitur, Ἀγελαίη, corruptela eſt, non varians lectio, ex duarum vocum confuſione orta; haec *gregalem*, iſta *praedatricem* ſignificat. Inf. K, 460 eſt ληῖτις. Eſt eadem λαφυραγωγός. In Vrat. a. aberratum erat Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη. Eſt ἄγουσα λείαν quod certatim illuſtrant; v. Etymol. Apollon. Lex. cum Heſych.

129. ἥ τοι πρόσθε στᾶσα. In aliis fuit ἥ σοι ap. Sch. A. πρόσθεν στᾶσα quod vulgo edebatur, correxi, praeeunte iam Bentleio; τοῦ ν nulla prorſus hic erat cauſſa, cum ſequatur στ.

ἥ τοι πρόσθεν στᾶσα Vindob. Alt. ἥ γε πρ.

130. ἡ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν et mox 131 ἐέργει, pro quo Townl. ἐέργῃ.

131. ὅθ' ἡδέϊ λέξεται ὕπνῳ. vbique legitur λέξεται in codd. etiam ap. Plutarch. de praecept. reip. ger. p. 821 C. Quod in vulgatis legitur λέξατο, ortum eſt ex mendo ed. Ald. 2. λέξετο quod repetierunt Iunta, Ald. 3. et al. correxit Lonicerus in Argent. 1525 λέξατο, idque inde ſeruatum ab editoribus. Video tamen λέξατο in Moſc. 3. ſed ex correctione; contra Moſc. 1. λέξεται e correctione. Scilicet fefellit futurum poſitum loco praeſentis. Porro in eo, quod nunc legitur ὅθ' ἡδέϊ λ. vitium eſt ex digammo; nam Homero vbique eſt Ϝηδύς; emendauit itaque iam Bentl. ὁ pro ὅς. vt Λ, 648 Αἰδοῖος νεμεσητός, ὅ με προέηκε πυθέσθαι. M, 380 μαρμά-

φῳ ὀκριόεντι βαλὼν ὅ ῥα — κεῖτο. N, 211 Ἐρχόμενος παρ' ἑταίρου, ὅ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο ἦλθε.

132. 133. ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ. Iterum hi duo verſus leguntur Υ, 414. 5. ὀχῆας τὴν τοῦ θώρακος ζώνην κατέχοντας ex h. l. obſeruat Apollon. Lex. ὀχεὺς, tum alii.

In definienda ſpecie ac forma τοῦ ζωστῆρος et τῆς μίτρης, et quis ſit διπλόος θώρηξ, aſſumunt quoque τὸ ζῶμα ex vſſ. 186 et 187. 215. 6. disſident grammatici, et obſcurant potius rem, de qua quaeritur. Videbimus, an rem aliquomodo illuſtratam dare poſſimus. Prius autem in animum reuocanda eſt antiqui thoracis forma, qui στατὸς erat, e duobus cauis, (γύαλα dicta) corpus ambientibus conſtabat; deſinebat is infra vmbilicum, ita vt ilia et aluus parum munita eſſent. Ad 133 ζ— „quod, qua parte cingulum erat, διπλοῦς erat θώραξ, quoniam thoraci στατῷ (recto, nec plicatili), ſuberat τὸ λεγόμενον ζῶμα, καθῆκον μέχρι τῶν γονάτων ἀπὸ τῶν λαγόνων." hoc ζῶμα ille mox tanquam adiunctum ſeu aſſutum thoraci memorat, vt adeo vtrumque ſaepe eadem voce deſignetur: ἀμφότερα δὲ ταῦτα (ὁ στατὸς θώραξ et τὸ ζῶμα) θώρακα καλεῖ. hoc ſpectat ad vſſ. 186. 7. 216. 7. vbi ζῶμα ſolum memoratur. Quod autem Schol. ad thoracem στατὸν ſolum haec refert, non bene fieri arbitror. Nam eius vſum iam tum ſuſtulerat melior fabrica thoracis plicatilis. Idem ζῶμα diſtinguit a *mitra:* ἔνδοθεν δὲ τούτων (ait ſc. τοῦ θώρακος καὶ τοῦ ζώματος) πρὸς τῷ χρωτὶ, κατὰ τὰ κοῖλα καὶ τὰς λαγόνας, ἡ μίτρα. ζωστῆρα autem et ipſum diſtinguit, h. e. cingulum, ζώνην, quo thorax cingitur. ὁ ζωστὴρ, ᾧ ἐπάνω τοῦ θώρακος χρῶνται. Apollon. Lex. h. v. cum Heſych. Ergo exterior eſt ζωστὴρ, *cingulum;* thoraci aſſutum eſt *interius* ζῶμα, κατὰ τὰ κοῖλα, νειαίρῃ ἐν γαστρὶ, Il. P, 519. ſubeſt μίτρα. Apollon. Lex. μίτρη. λεπὶς χαλκῆ, ᾗ ζώννυται. ἐστὶ δὲ ἐντὸς τοῦ θώρακος. paria ap. Etymol. Sch. br. Video de his nuper egiſſe doctiſſ. Boettiger *ad vaſa pi-*

cta P. II. p. 84. 85 consentientem fere mecum, cum, et ipse Scholia Veneta ante oculos haberet.

Conueniunt fere Sch. B. et Leid. nisi quod is e Telepho nomina obscurat; θώρακα ait appellari partem superiorem vsque ad vmbilicum; inde autem ad crura ζῶμα appellari. Qua parte coeunt, subesse μίτραν. διὰ τὴν ἐμβολὴν (qua parte ora thoracis (τὰ πτερύγια) iungitur ζώματι) διπλόον θώρακά φησιν. exterius *eodem in loco* cingulum erat iniectum, ζώνη, ἣν ζωστῆρα καλεῖ, et quatenus ibi sibi admoti et alligati sunt θώραξ et ζῶμα, dici potest διπλόος θώραξ. Est autem μίτρα fascia intus lanea, exterius aere munita. Qua materia ζῶμα fuerit, non memoratum video.

Difficultatem in hac expositione facit, quod ita non apparet, quomodo sagitta, quae *in thoracem* incidit 136. mox 186. ζῶμα, traiecisse dicta est, cum tamen ζῶμα attextum esset infimae parti thoracis. Equidem censeo τὸ ζῶμα sub interiore thoracis parte fuisse inferius, tamen vsque ad genua descendisse; adeoque aliqua sui parte superiectum fuisse θώρακα ζώματι. At, vt iam paullo ante vidimus, aiunt grammatici ap. Sch. A. esse ζῶμα dictum pro thorace. Huius iudicii auctorem esse video Aristarchum: Apollon. Lex. in ζωστήρ· ζῶμα δὲ καὶ ὁ αὐτὸς ὁ θώραξ, κατὰ Ἀρίσταρχον. Vnde in Hesychio est, ζῶμα, θώραξ, adiectum χιτὼν aliunde (Est tamen etiam Sch. br. ad 187. ζῶμα ὁ ζωστὸς χιτών.) et paullo post ἄλλοι τὸν θώρακα. male adiectum οἷον τὸ ζῶμα. idem miscet plura in μίτρῃ. At Etymol. p. 414, 26 paria habet cum Apollonio. Eustathius, qui ceteroqui veteres sequitur, male ζῶμα etiam ζωστῆρα appellat, et ζώνην distinguit, atque ita perturbat totam rei rationem.

Apparet ex his alio sensu dictum esse *duplicem thoracem* apud Virgil. Aen. IX, 707. vbi *lorica duplici squama* est; vnde Valer. Fl. VI, 248 *duplices thoracas* fecit. Alio sensu thorax esse potest διπλοῦς, quatenus duobus cauis, γυάλοις, constabat, qui τὸ κύτος thoracis constituebant: de quibus v. ad E, 99.

Post omnia haec animo tenendum est, nec vnum eundemque armandi se modum moremque fuisse, nec vbique tam diserte a poeta modum memorari; ne in alia loca haec eadem inferas, quae de cinctura et succinctu memorata sunt. Ita inf. E, 539 traiecto clipeo hasta in aluum adigitur: νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσε (τὸ ἔγχος). Sic et ibid. 615. 616. et P, 519 hic nec thorax nec ζῶμα et μίτρα memorantur. At Λ, 235 ictus infertur κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθεν, οὐ δ' ἔτορε ζωστῆρα — ἀλλὰ πολὺ πρὶν — ἐτράπετ' αἰχμή·

134. ἐν δ' ἔπεσε ζωστῆρι ἀρηρότι. Forte potest ferri hiatus, quia vox hic subsistit et moram facit. Bentleius tamen expleuit ζωστῆρι ῥ' ἀρηρότι vt ζωστῆρ' ἐπαρηρότι, vt Odyss. Σ, 377 galea est ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα. Si ϝαρω etiam fuisset, vt viros doctos optare video, rationem haberemus accommodatiorem.

135. διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος ἐλήλατο — ⟝ πρὸς τὸν ὁπλισμὸν ait Sch. A. hoc est, vt obseruetur armatura, (quam paullo ante memorauimus) Aiunt Sch. B. narrari contrarium inf. 186 εἰρύσατο ζωστὴρ — sed hic cingulum Menelaum seruasse dicitur frangendo sagittae impetum, ne in corpus penetraret.

De metro nil monent veteres. In διὰ μὲν ἄρ, celeritatem sagittae adumbrari per tribrachyn aiunt metrici nostri. Nescio quam vere; suspicor fuisse olim scriptum ἄρα, διὰ μὲν ἄρα ζωστῆρος, contractis duabus syllabis in vnam in διὰ, et locum corruptelae fecisse alteram corruptelam sup. Γ, 357 διὰ μὲν ἀσπίδος, vbi fuerat scriptum: διὰ μὲν ἄρ ἀσπίδος ἦλθε.

137. (Excidit ⟝) μίτρης θ', ἣν ἐφόρει, ἔρυμα χροὸς, ἕρκος ἀκόντων. Sch. A. Zenodotum et Aristophanem tradit legisse ἔλυμα quasi εἴλημα, *inuolucrum*. Vtinam his appositum esset: fueritne haec varietas lectionis an correctio grammaticorum! Nam potuere esse in hoc versu quae improbarentur; primum hoc, quod se excipiunt ἔρυμα et ἔρυτο, et quod alterum est interpretamentum alterius; et multo magis displicere potest, quod in ἔρυμα

media est breuis; in ἔρυτο longa. Ita tamen ἔλυμα pro εἴλυμα putes non minus peccare, media correpta, cum Od. Ζ, 179 εἴ τι που εἴλυμα σπείρων ἔχες — Contra quod tamen haberem, quod reponerem, εἴλυμμα scribendum esse. Pro interpretatione τῆς μίτρης est εἴλημα ἐρεοῦν quoque in Sch. br.

In eo quod legitur ἔρυμα χροός, alia est difficultas, eaque grauior: media breui est ab ἐρύω, *traho*: quod alienum est ab h. l. in quo sensus requirit, *tutamen, munimentum*, adeoque ἔρυμα media producta, ab ἐρύω et ῥύω, *tueor*: v. Exc. IV ad A, 141. Knight, qui p. 103 prosodiam in hac voce animaduerterat, emendat ῥῦμα, et scribit: ῥυϝμα χροϝος. et in Hesiod. E. 536 καὶ τότε ϝεσσασθαι ῥυϝμα χροϝος. Bene haec: apud tragicos tamen et alios ἔρυμα, sensu *tutaminis, praesidii, tutelae*, saepe occurrit media breui: exempla vide ap. Valk. ad Phoen. 990. Mature adeo in hac voce deserta est ratio grammatica et etymi prosodia neglecta, et ad vulgarem vsum mutarunt Homericum ῥῦμα in vulgare ἔρυμα grammatici. Factum hoc idem in ἐρυσίπτολις inf. Ζ, 305. quod esse debuit ῥυσίπτολις. In H. in Cer. 230 est ἐρυσμός.

138. ἣ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς. ⟝ πρὸς τὸ ζητούμενον ἐπὶ Ἀχιλλέως ἀσπίδος: scilicet Il. Υ, 272. S. vbi hasta penetrat in auream laminam et in ea haeret fixa, nec vlterius procedit; vt h. l. sagitta in mitra, impetu retuso.

Porro Ven. A. monet, „scribendum esse ἔρυτο, ex Aristarchi auctoritate, καὶ ἐπείσθη αὐτῷ ἡ παράδοσις; esse enim εἰρύω, vnde εἰρύετο, pro quo ἔρυτο.“ Ita vero debebat scribi ἐρῦτο, vt et ἐρῦσθαι, non ἔρυσθαι, quotiescunque occurrit; nec necesse erat, ab εἰρύω petere, sed ab ἐρύω, pro quo εἰρύω poeticus mos vsurpat. At ignorabant grammatici esse duo diuersa voc. ϝερυω media breui, *traho*, et ἐρύω, media longa, vel ῥύω, ῥῦμι, *servo, tueor*, eodem modo ἔρυμι, ἔρυμαι, ἔρυσθαι, ἐρύμην, ἔρυτο. v. Exc. IV ad Il. A. paullo ante memoratum.

διὰ πρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς. In his eſt graue verſus vulnus, hiatu relicto. cum non ſit ab εἴδω, ϝειδω, vnde ϝεισατο, ſed ab εἶμι, vado; neque vllum ſuſpicioni locum video, cur et hoc ϝεισατο pronuntiatum fuerit. Verum expedita eſt medicina; εἴσατο fuit quoque ἐείσατο, vt in excuſis quoque eſt O, 415 Ἕκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος ἐείσατο. et 544 τὼ μὲν ἐεισάσθην — Od. X, 89 Ἀμφίνομος δ' Ὀδυσῆος ἐείσατο. Scribendum adeo et h. l. διὰ πρὸ δ' ἐείσατο. Sicque quoties hoc idem recurrit, inf. E, 538. P, 518.

139. ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός. &c. quod Zenodotus ſcribit χαλκὸς, (ſcripſerat adeo aut ediderat ille ἀκρότατον δ' ἄρα χαλκὸς, cum reſpectu ad Il. Γ, 348 οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκός.) atqui, pergit Sch. A. ſupra vſ. 123 σίδηρον dixit, *ferream cuſpidem teli*, non adeo, putauit, χαλκὸν nunc locum habere. — Porro ἀκρότατον h. l. eſſe pro ἄκρον; et ἐπέγραψε ſcribendum eſſe propter ſequens χρόα. Etiam Apollon. Lex. in γραπτῦς laudat ἐπέγραψε χ.

140. αὐτίκα δ' ἔῤῥεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς. — ἀθετεῖται, quod poeta non facile dixit ὠτειλὴν de vulnere ex miſſili; nam aliud ipſi eſt βάλλειν, aliud οὐτάσαι, illud eminus, hoc cominus haſta. Sch. A. Ariſtarchi eam cenſuram eſſe, diſco ex Apollon. Lex. in ὠτειλήν. Repetitur ea a Schol. Eurip. Hippol. 684. Eſt autem ὠτειλὴ ἀπὸ τοῦ οὐτάσαι cf. ad Ξ, 518. P, 86. Neque tamen vel ſic admitti poteſt lectio ap. Ammon. in οὐλὴ p. 107 κατ' οὐταμένην ὠτειλήν. petita ex P, 86. Repetitur mox vſ. 149 αἷμα καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς.

κελαινεφές. nunc primum occurrit. Diſputant de eius vi grammatici. Apollon. Lex. h. v. et in τανύηκες vult modo eſſe compoſitum ex νέφος, vti, quoties Iupiter eſt κελαινεφὴς, modo eſſe paragogice dictum pro κελαινός. Mirum acumen. Immo vero eſt ex iis compoſitis, quae poetico vſu pro ſimplicibus adhibentur, vt ſexcenties inprimis in tragicis. Proprie nigram nubem declarat, tum omnino nigredinem, vt nunc, ſi κελαινεφὲς

αἷμα dicitur. In Hesych. κελαινεφὲς ἆμα μέλαν a Bentl. tum ab aliis iam legitur κ. αἷμα. μέλαν.

Tandem de ἔῤῥεεν, quod primo hoc loco legimus, monendum est vel verbo, nonnullos viros doctos scribi velle ῥέεν, vti quoque ῥῆξε. ῥήγνυσι. ῥίψε. ex doctrina Dawesii Misc. Crit. p. 160. Quid tamen ex hac subtilitate lucremur, non assequor. Ab initio sane litteras non fuisse geminatas nemo facile dubitet; ex prisco itaque vsu ερεεν scriptum esse debuit. Vsus tamen innumera emolliuit, aspera laeuigauit, haec ne omnia ad pristinam asperitatem reuocabimus? et si non omnia, quo tandem iudicio ac dilectu, tantum nonnulla? Nec magis tamen fructuosum est, quod spiritus appingimus ῤῥ.

141. ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ. ⦠ ※ Alterum hoc signum, quod declarat versum et alibi legi, ab h. l. est alienum. Diple autem eo spectat, quod nonnulli ἐλέφαντα accepere pro ἐλεφαντινὰ, tanquam ἔρια λευκά· quod etiam Eustath. memorat. Atqui ἐλέφας est etiam pro ebore; vt Od. Σ, 195 πριστοῦ ἐλέφαντος. Apollon. Lex. ἐλέφαντα. τὸ ἐλεφαντινὸν, addit Hesych. ὀστοῦν.

Φοίνικι δὲ, ait Sch. A. ἄνθει, ὃ ἀπὸ τῆς πρινοῦ συλλέγουσι Τροιζήνιοι. Etiam Apollon. Lex. h. v. φοινικὸν ἄνθος designari ait per φοίνικα, apposito hoc versu. add. Eustath. Etymol. cf. Z, 219. H, 305. Colorem designari, qualis est teneri palmae palmitis, σπάδικος, φοίνικος, adeoque subrufum, docuit Salmas. ad Solin. p. 291. cf. Virgil. Ge. III, 82. At vnde color ille confectus fuerit, nos latet. Florem πρινοῦ memorat Schol. A. ad h. v. 141. Forte est ilex aquifolia, qua coccum nasci narrat Plinius XVI, 8. de qua v. Salmas. ad Solin. p. 190 sq. Pro flore καρπὸν memorat Eustath. p. 456. pr.

μιήνῃ, duplici iota, monente Ernestio, Wolfius, vt in Ald. 1. 2. et hinc deriuatis, et in Rom. Excidit alterum Iota in Turn. Steph. et hinc ductis, in quibus μήνῃ. Codices variant, vt in aliis similibus. Est sane prior scriptura accuratior, quam etiam Ven. c. Schol.

Vrat. a. Mosc. 3. exhibent. cf. ad A, 41. vbi est χρήγυον. Nec tamen in his sibi constant nec librarii nec editores.

142. Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων. Κάειρα, Καρικὴ, ait Apollon. Lex. laudato hemistichio. Vox Κάειρα nullam habet analogiam formae:. cf. Eustath. et Etymol. h. v. Non enim conuenit μάκαρ, μάκαιρα. salתem δάηρ, δάειρα, vt forte fuerit Κάηρ, Κὰρ, Κάειρα. Alii volunt esse pro Καῖρα, alii comparant cum φαείνω.

Porro Schol. A. laudat duplicem lectionem, ἵππων et dualis ἵππω (debuit esse ἵπποιν.) Aristophanem tantum dualem agnouisse.

143. πολέες τέ μιν. Vindob. Alt. δέ μιν.

144. ἱππῆες φορέειν (μιν ἠρήσαντο) βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. Versum habet Suidas in ἄγαλμα, vbi obseruatio, quae et in Schol. br. occurrit, addita: ἄγαλμα ornamentum Homero, serioribus statuam esse. Disertior in hac voce est Apollon. Lex. h. v. laudatis vss. 144. 5.

145. ἐλατῆρί τε κῦδος. Vrat. b. δὲ, at praecesserat, κόσμος ϑ᾽ ἵππῳ.

146. τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνϑην αἵματι μηροί. — μίανϑεν metrum forte admittere ait Eustathius pro μιάνϑησαν. Quorsum tamen hoc? cum μιάνϑην sit contractum ex μιανϑήτην, alterum autem ne metro quidem satis conveniat. Etiam ap. Maximum Tyr. (24) XXXX. p. 257. To. II. Reisk. μηροί, et tamen μιάνϑην. Dubitat tamen Bentleius, an fuerit: τοίω τοι — μηρὼ εὐφυέε, κνῆμαί τ᾽ — Etiam veteres grammatici pugnarant, sintne εὐφυέες μηροί, an εὐφυέες κνῆμαί τε. prius defendebat Nicanor. „γρ. κνῆμαί τε ἰδὲ" ap. Barnes. indocte. sic Cant. Harl. ap. Bentl.

148. Ῥίγησεν δ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα. Aristarchea lectio δ᾽ ἄρ. Improbatur altera γὰρ, v. ad A, 65.

149. — praefixus est obelus in Ven. et in Sch. A. nec tamen monitum, quid sit, quod versus damnetur. Scilicet respectu voc. ὠτειλῆς. v. sup. ad 140.

Subiicitur Scholion, quod ratione caret, nisi retrahatur ad vs. 151 ὡς δ᾽ εἶδε. vbi grammaticum puta legisse

ὡς δὲ ἴδε. Ait enim: συσταλτέον τοῦ ἴδε τὸ ι, ὁμοίως τῷ· οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην (Od. Ψ, 40) Pergit: εἰσὶ δὲ οἱ ἀναγινώσκοντες, ὡς δ' εἶδεν νεῦρόν τε, ὁμοίως τῷ· ὡς εἶδεν δύο φῶτε (Il. E, 572) οὐχ ὑγιῶς. ἐνθάδε γὰρ οὐ καλῶς δυνάμεθα ἀναγνῶναι η (corr. ει) φυλάσσοντες τὴν δίφθογγον ει. Cauſſam diuerſitatis mox declarat obſcure per ſubtilitates vanas, quia veram rationem ex digammo ignorabat.

151. ὡς δὲ ἴδε. ita repoſui pro ὡς δ' εἶδε. v. modo ad vſ. 149. Eſt quoque ὡς δὲ ἴδεν in Ven. Lipſ. Harl. Vrat. a. Townl. alludunt Moſc. 1. 3. ὡς δ' ἴδεν. ὄγκους, τοὺς πώγωνας τῶν βελῶν τῶν τοξικῶν. Apollon. Lex. h. v. addunt τὰς ἐξοχὰς τῶν βελῶν Sch. A. et ſimilia omnes fere grammatici repetunt, etiam Etymol. et Pollux. At τὸ νεῦρον, τὸ κύκλῳ σφίγγον τὴν τοῦ σιδήρου τοῦ βέλους ἐμβολήν. Euſtath. Sch. br. Heſych. h. v. ergo ex tendine, neruo pro filo factum.

ἐκτὸς ἐόντας. ἐκτὸς τοῦ σώματος. ne diuerſa tradi videantur inf. 213 ſqq. Supererat ſalutis ſpes, ferri acumine tantum in corpus acto. Mox de voce ἄψορρον v. ad H, 413. rediit ei animus.

153. τοῖς δὲ βαρὺ στενάχων. Ita diſtincte Ven. vulg. βαρυστενάχων. v. ad A, 364. τὸν δὲ. Par. in marg. ed. Libert. Pro μετέφη C. et L. ap. Bentl. et vn. Vindob. προσέφη.

154. >— diple videtur ad vſ. antec. ſpectaſſe quod in eo eſt στενάχων, non στεναχῶν, quia et στενάχομαι (in ἐπεστενάχοντο) ſequitur. Ex Ven. B. colligere licet, verſum ab aliquo codice abfuiſſe, nam recte eum legi grammaticus contendit.

155. φίλε κασίγνητε. In φίλε quomodo priorem producere potuerit poeta, quaeritur. Metri neceſſitate factum aiunt. Alii geminandum eſſe λ, alii ſcribendum eſſe φῖλε, quod Ptolemaeus facere iuſſit. v. Euſtath. ad h. l. et E, 359 ſicque exaratum a Barnes. Cum duplicem probabile ſit fuiſſe formam vocis, alteram priore longa, φίλω, φίλομαι, φίλημι, alteram breui priore, φιλέω: poſ-

fis suspicari quoque, fuisse primitiuum duplex φίλος et φῖλος. Cum tamen de hoc aliunde non constet, manebo in hoc, tono et geminato λ productam esse syllabam. Hermann. de metris Gr. p. 70. breuem productam censet vi arseos, quae fortissima est in principio versus.

„γρ. κασίγνητος“ Barnes. ex suo forte commento.

156. οἶον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι.

Est in πρὸ Ἀχαιῶν hiatus, qui tamen aurem non offendit. In Sch. A. et Eust. notatur lectio πρὸς Τρώων. Suspicari licet exempli loco hoc appositum esse alteri lectioni, quae fuit, πρὸς Ἀχαιῶν. Nam πρὸς notionem τοῦ πρὸ interdum habet, vt in πρόσθεν. ἔμπροσθεν. et πρὸς, *coram*, in illo: τὼ δ᾽ αὐτὼ μάρτυροι ἔστων πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων A, 339. et al.

157. ὥς σ᾽ ἔβαλον Τρῶες. ἡ πρὸς τὸ ἔβαλον, ὅτι ἐκ βολῆς ἔτρωσαν, *eminus telo*. cf. ad 140. et saepe. Nusquam memoratur Ionicum ὥς σε βάλον. Apud Hesych. est, ὧ σε. διὰ τοῦτο. ὧ σ᾽ ἔβαλον Τρῶες. notante Bentleio. Putes auctorem glossae aliter legisse in Homero. Nunc inspecto Schow video in Hesychii msto. Veneto legi: ὥς σε. διὰ τοῦτον. ὡς ἔβαλλον Τρῶες. ita euanuit varietas. In eodem Hesych. in ὡς. καὶ θαυμαστικὸν ἐπίῤῥημα. ὡς ἔβαλον Τρῶες. Acceperat ergo per exclamationem. Melius nos vulgo: *Sic. adeo.* Alii, *quandoquidem.*

158. οὐ μέν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον. Opportune hunc versum in animum reuocauit Quintus in ipso Troiae excidio, lib. XIII, 377.

πέλοι C. et L. ap. Bentl. qui probauit adscriptis vss. B, 340. 1.

αἷμά τε ἀρνῶν. hiatum animaduerterat Bentl. nec meminerat, esse digamma ϝαρνων, v. ad Γ, 103. sed tentabat variis modis: αἷμά τ᾽ ἄρ᾽ ἀρνῶν vel ἅλια πέλοι ὅρκια, μήδεά τ᾽ ἀρνῶν ex B, 340. vel ἅρκιον αἷμα κατ᾽ ἀνδρῶν, nam κατ᾽ erat in C. et L. sic fere est in Hesych. κατὰ βοὸς εὔξασθε vbi vide. Est quoque, notante Bentleio, in Hesych. αἰὼν, μάταιον, pro ἅλιον.

159. σπονδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιαὶ αἷς ἐπέπιθμεν. Ἐ propter ἄκρητοι, cum tamen ſup. Γ, 269. 270 dictum eſſet κρητῆρι δὲ οἶνον μίσγον. quod adeo non poteſt eſſe, *vinum aqua miſcuerunt*, cum nunc οἶνος ἄκρατος memoretur. v. ad e. l.

Obſeruant quoque grammatici, quod *dextras datas* ſupra non memorauerat poeta in ipſo foedere. Ceterum verſus iam fuit lectus B, 341. ἐπέπιθμεν eſt et ἐπέποιθμεν, vt in vno Vindob.

161. ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ. Ἐ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει, τελέσει. (Ita ſcribere non potuit, ſed τελεῖ pro futuro acceperat) καί, σύν τε μεγάλῳ τίσουσι. (hoc vtique melius conueniret.) Pergit grammaticus: οὐκ ἔχει δὲ οὕτως, ἀλλὰ καθολικῶς (per ſententiam, non de ſolis Troianis) ἐπὶ τῶν παραβαινόντων τὰ ὅρκια. Grammatici τελεῖ et ἀπέτισαν pro futuris dicta eſſe volunt, quod et patet ex Euſtathio. Erneſti adeo hanc futuri et aoriſti coniunctionem ait eſſe frequentem, etiam proſaicis, et laudat Intpp. ad Luciani Reuiuiſc. c. 22. Enimuero diuerſa eſt iſta ratio ab hac, in qua verſamur. Ita debebat ſaltem eſſe ἀποτίσαιεν ἄν. Forte dicas in ἀπέτισαν ſubintelligendum eſſe ἄν. vt illud Apollonii I, 1158 τὴν δ' οὔ κε — κίχον ἵπποι, *aſſequi poſſent.* Saltem dicendum, ἀπέτισαν dictum eſſe pro praeſenti ἀποτίουσι, et rem adductam in praeſens tempus. Si tamen conſtaret Zenodoteam lectionem non correctionem eſſe, ſed antiquam lectionem, hanc vtique praeferrem. ἀπέτισσαν vitioſe edd. ante Barneſ. qui ad proſodiam cum codd. plerisque, exceptis Cant. Venet. Vrat. b. et c. correxit; nam media per ſe producta eſt. σύν τε μέγαλῳ. Sch. br. χόλῳ. ἢ τόκῳ ἤτοι ποινῇ. προςτίμῳ. Simplicius Sch. A. κακῷ. Notabile quoque quod σὺν adiectum, quod vulgari vſu non in more habetur: nam alias eſt ἀποτίσεις μεγάλῳ, κεφαλῇ σου et ſic porro, magno lues.

163. εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα. Flor. et al. ἐγὼν ſine cauſſa. Bentleius hos tres verſus 163. 4. 5. ſuſpicabatur ex Il. Z, 447. 8. 9. huc translatos eſſe. Poteſt alius con-

trarium suspicari. v. ad e. l. Versum 163 recitat Strabo XIII, p. 897 A.

164. ἔσσεται ἦμαρ, ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή. ⁒ quod ὀλώλῃ pro ἀπολεῖται. (scil. vi et vsu ὅτε ἀπολεῖται et ὅταν ὀλώλῃ esse possunt idem: Ita Θ, 373 ἔσται — ὅταν εἴπῃ vbi Ven. A. obseruationem repetit.) — et quod ἡ Ἴλιος Homericum est.

Versus recitantur a Galeno de opt. secta 14. vbi male editum, ὅταν πότ' ὀλώλοι.

ὅτ' ἂν et h. l. scribitur: v. ad A, 519.

165. λαὸς ἐϋμμελίω. Inutilis est geminatio litterae; nam ipso loco ac tono syllaba producta esset ἐϋμελίω. Est autem εὐμελίας, et Ionice εὐμελίης, εὐμελίεω, ίω, docente Etymologo h. v. Sic in Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι B, 461. vbi v.

166. Ζεὺς ὑψίζυγος. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν ναυσὶ ζυγῶν, ἐφ' ὧν καθέζονται οἱ ἐρέσσοντες. Sic A. B. Sch. br. Eustath. Attexuntur alia minus probanda et ibi et apud Philemonem MS. in nota Villoisoni ad Apollonii Lex. h. v. In Apollonio recte ad h. l. ὁ τὴν ἀνωτάτω ἕδραν ἔχων. Occurrit sic et ap. Tragicos v. c. Eurip. Phoen. 74. vbi cf. Schol. et Valk. est idem quod ὑψίθρονος· ἐν ὕψει θρόνον ἔχων. Suidas.

167. Ζεὺς δὲ αὐτὸς ἐπισσείησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι. pendent ab ὅταν. ⁒ quod aegis Iouis ὅπλον. (clipeus). πρὸς τοὺς νεωτέρους ποιητάς. „Monetur hoc adeo aduersus recentes poetas, an quod hi pro *lorica* vocem accipiunt?

Notat quoque Sch. B. ἐπισσείῃ esse pro futuro; et in Sch. br. redditur ἐπισείσει. Geminatio sibili debetur serioribus.

170. αἴ κε θάνῃς καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο. (⁒) quod Aristarchus habuit πότμον, vulgatae (κοιναὶ) habuere μοῖραν. Sollenne est μοῖρα θανάτου. et absolute Apollon. I, 1322 πέπρωται, μοῖραν ἀναπλήσειν. Scilicet μοῖρα *praefinitum* est *tempus*, *sors*, seu *vitae*, seu *mortis*. hoc frequentius in formulis: μοῖρα θανάτου. θάνατος καὶ

μοῖρα. Possit ergo etiam *ἀναπλήσειν μοῖραν θανάτοιο* locum habere. At *βιότοιο μοῖραν*, explendo fatale vitae tempus obire, fere vt Latini dicunt *explere*. Aliis locis *ἀναπλῆσαι* est reddendum per *exantlare*, *perpeti*, *subire*, vti *πότμον*, *κήδεα*, *οἶτον*, *ἄλγεα*, *κακὰ*, et similia, etiam in Apollonio Rh. et aliis; *ἀναπλήσωμεν ὄλεθρον* est ap. Quintum V, 426. interdum mutatum in *ἀντλῆναι* et *ἀνατλήσεις*. v. c. ap. Brunck. ad Apollon. IV, 1388.

171. *καί κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην.* ⸏ ὅτι Ἄργος τὴν Πελοπόννησον, οὐ τὴν πόλιν λέγει. De hoc v. Exc. I ad B.

Duplicem lectionem habuit Aristarchus, *ἐλέγχιστος*, et *ἐλέγχιστον*, alterum hoc vix ferendum; praefixum tamen Sch. B.

Super *πολυδίψιον Ἄργος* mira comminiscuntur veteres. Obuia res est *δίψιον* terram esse aridam; fontem *δίψιον* qui nullam aut exiguam aquam habet; sic Hermippus ap. Ioseph. in Apion. I, 22 Pythagoram ait praecepisse, *τῶν διψίων ὑδάτων ἀπέχεσθαι*, scil. potius sectari amnes largos. Expeditum est rem ex priscis mythis repetere, quibus traditum erat, antiquissimis aetatibus siticulosam, *ἄνυδρον*, fuisse Argolidem. In quem sensum quoque mythum de L. Danaidibus interpretantur, prouisum enim fuisse a Danao L. puteis effossis. Primo loco haec traduntur in Sch. A. et Etymol. v., Apollod. II, 1, 4. Bene de his, vt de multis aliis, egit iam Koeppen. Interea mirum videri potest, antiquum hoc, quod ad Argolidis origines spectauerat, in epitheti perpetui loco haberi potuisse, quandoquidem serius Ἄργος εὔυδρον factum est per puteos et fontes. Itaque viam inierunt aliam, vt repeterent vocem ab *ἴπτω* pro *βλάπτω*, vt sit pro *πολυΐψιον*, interposito delta (qua tandem analogia?) *πολυβλαβὲς διὰ τὴν ἧτταν*. Sicque tradunt non modo Sch. br. A. B. Etymol. Schol. Apollonii Arg. IV, 14. verum etiam Strabo VIII, p. 569 B. C. quem exscripsit Eustath. h. l. et p. 16 extr. Est quoque ap. Apollon. Lex. *δίψιον*. *βλαβερὸν*, quod in Sophoclis Ixione fuit lectum. Tandem

πολυδίψιον voluerunt ex h. l. esse πολυπόθητον, metaphora a sitientibus ducta: v. Sch. A. br. Etymol. Sch. Apollon. l. c. Strabo l. c. Athen. X, 9. p. 433. v. Barnes. hoc Hesychius illustrat: δίψιον Ἄργος. Ἡσίοδος μὲν (legit praef. p. VIII. Ruhnken. Ἡλιόδωρος) τὸ ἄνυδρον, Ἀρίσταρχος δὲ τὸ πολυπόθητον. διψᾷν γὰρ τὸ ἐπιποθεῖν. Additur tamen his alterum: ἢ ὑπὸ Διὸς βεβλαμμένον. ἶψαι γὰρ τὸ βλάψαι. (de quo v. ad A, 3.) Nouam coniecturam proposuit Toup. ad Hesych. Vol. III opp. p. 326. πολυλίψιον, quia apud Apollon. IV, 813 occurrit λίπτειν, pro ἐπιθυμεῖν, et λὶψ, ἐπιθυμία, apud Hesych. Esset itaque et sic Ἄργος πολυπόθητον. — Videntur veteres plus laboris et molestiae suscepisse, quam necesse erat. Potuit Argolis solum habere natura aridum et siticulosum; vtpote sabulosum; habuit tamen et amnes et fontes, quibus irrigaretur.

173. κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν Ἀργείην Ἑλένην. In Cant. Lips. Eton. λίποιεν vt ad Achiuos referatur.

174. σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα ⌐ quod hinc patet, in terra peregrina mortuorum corpora non fuisse domum reportata. (Repetuntur haec a Suida in πύσει, sed in alium sensum deflexa.) Monitum, respectu loci H, 334. 5. quos versus ab Homero non esse, hinc apparere. πύσει, σήψει, Apollon. Lex. h. v. vt ἀνδρῶν πυθομένων Od. M, 46. πύσσει iam ante ed. Rom. corrupit Ald. 2. cum sequacibus, cum in Flor. et Ald. 1. esset πύσει. reuocauit hoc Stephanus cum prior sit producta. Sic quoque Schol. Nicandri et Apollon. de Synt. II, p. 165. vbi docet, σέο ὀστέα esse pro σὰ, et p. 66. esse σέο scribendum, idque factu opus fuisse, etiamsi non in principio sententiae legeretur. Disertissime τὸ πύθεσθαι expositum est in Sc. Herc. 152 ὀστέα δέ σφι περὶ ῥινοῖο σαπείσης Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἴῃ.

176. καί κέ τις ὧδ' ἐρέει ⌐ quod abundat κε, aut est enallage pro εἴποι ἄν." Oblitus est grammaticus, Homerum saepe futurum cum ἂν ponere pro optatiuo vel

coniunctiuo. Ὑπερφρονεόντων. e pluribus teneo esse pro ὑπερηφάνων.

178. εἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων. restituit τελέσαι' Barnes, quod et Cod. Cant. habet, pro vulgari τελέσει edd. et codd. at εἴθε cum futuro quis ferat! τελέσαι est in Eustath. marg. Cant. item in Apollonio Alex. de Syntaxi p. 246 et p. 248.

χόλον τελέσειε. vt A, 82 ὄφρα τελέσσῃ referendum ad χόλον. Nec de νόον cogitandum.

181. σὺν κεινῇσιν νηυσί. Cant. χερσὶ superscr. νηυσὶ sic et L. ap. Bentleium, cui hoc probatur, quomodo enim, inquit, naues inanes, sine remige, domum redire possunt. Laudat quoque Od. K, 42 οἴκαδε νισσόμεθα κεινὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες. Atqui, praeda ex vrbe nunc non capta, vacuae ipsae redeunt naues: vt in illo loco: πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ ληΐδος praeceſſerat; et inf. vſſ. 238. 9 pro interpretatione sunt. Trepidant tamen grammatici quoque in Sch. A. B. Sch. br. Eustath. plerique, et Eust. accipiunt, vacuas, sine Menelao.

Aliud mirari licet, cum tam importune alibi τὸ ν in fine vocum inculcetur, h. l. edi vbique κεινῇσι vsque ad Turnebum, qui sine codice intulit; porro a codd. Eton. Vrat. A. Mosc. 1. 3. abesse video; ex aliis nil notatum. E cod. Ven. tamen κεινῇσιν editum est. Videmus vtique, e codd. parum praesidii ad indicium de his ferendum peti posse.

182. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. — quod εὐρεῖα h. l. non est genericum epitheton, sed pro εὐρεῖα γενομένη. εὐρύ μοι χάσμα γῆς γένοιτο Sch. A. Sch. br. Suidas. Per εὐρέως reddit Sch. B. vt ἀγορὰ αἰψηρή. Od. B, 257. Eadem iam leguntur ap. Apollon. Lex. in αἶψα et in τεχεῖα. ex eo Hesych. in αἰψηρά. Idem χάνοι εὐρεῖα χθών, εὐρὺ χάσμα ποιήσειεν ἡ γῆ. Equidem non video, cur non pro ornante terrae epitheto εὐρεῖα accipi possit.

In capite versus ὥς ποτέ τις ἐρέει. Bentl. tentabat ὥς ὅτε τις ἐρέει, τότε —

183. τὸν δ' ἐπιθαρσύνων. Ed. Flor. Vrat. c. ἐπιθαρσήσας.

184. μηδέ τί πω. Sic Ariſtarchus; non που, vt nonnulli. Sch. A.

185. οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος. Harlei. οὐ δὴν καίριον ὀξὺ βέλος πάγη, α.

De καίριον v. ad Λ, 439.

186. 187. ἀλλὰ πάροιθεν εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος ἠδ' ὑπένερθε ζῶμά τε καὶ μίτρη, ἣν χαλκῆες κάμον ἄνδρες. Eſſet εἰρύσατο a ϝερυω traho: quod eſt alienum. Non dubito fuiſſe aut εἰρῦτο, *tuebatur*, vt ſit pro εἰρύετο, aut εἴρυτο, ab εἴρυμαι, εἰρύμην. Sic Π, 542 ὃς Λυκίην εἴρυτο — v. ad vſ. 138 et Exc. IV ad A.

παναίολος. in aliis vt Vrat. a. πανναιόλος. ſic variat ſcriptura in κορυθαίολος et al. vt iam monitum ad B, 816. Redditur vox *mobilis* a Clarke, ex Porphyrii Qu. Hom. 3. (eſt locus etiam in Schol. ad Z, 359.) At ea notio h. l. parum commoda eſt. Vt igitur de hac voce ſemel dicam: αἰόλος cum deriuatis ſpectat omnino ad *motum celerem*, vnde et eſt αἰόλλειν (male ἀπὸ τῆς ἀέλλη ducit Porphyr. Qu. Hom. 3. et ad Z, 359). At is eſt *varius*, *variat* quoque *res*, et *varios* habet effectus. Eſt adeo *varium* modo luce ac ſplendore, coruſcans; modo colore; modo *figuris*, *arte*. Transfertur quoque ad *animi cogitata*, *conſilia*, *dolos*; denotat verſutum. Conuenit adeo voci Lat. *varius*. Quo fit, vt interdum notatio ſit incerta, cum haud vna modo ſententiae conueniat; vtque definiri nequeat, quam poeta in animo habuerit; ita κορυθαίολος poteſt ad celeritatem motus, et ad vibrationem lucis ex aere referri: cf. ad B, 816. Conuenit αἰόλος ſaepe cum ποικίλος v. inf. 432. Cingulum h. l. cum ex aere ſit, eſſe poteſt αἰόλον, ſeu παναίολον, varie ornatum vti ſupra erat δαιδάλεον vſ. 135. poteſt tamen quoque eſſe coruſcum, vt E, 295 arma αἰόλα παμφανόωντα. et ſic Sch. ad K, 77.

187. ζ— (non ζ—) quod ζῶμα ſolum nunc memoratur, non thorax ſimul, cui illud eſt ſubtextum; — mitra

autem lanea est aere obducta. De his v. sup. ad ψ. 135.

τὸν χαλκῆες κάμον ἄνδρες. Potest videri ad h. l. respexisse Aristoteles Poet. c. 22. vbi inter ea, quae vsu defendi possunt, est: καὶ χαλκέας, τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους. Adde Od. I, 391. 2. 3. De auri fabro χαλκεὺς Od. Γ, 432.

190. ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται. Sch. br. ἐφάψεται. ψηλαφήσει. recte. Per duplex σ scribitur ἐπιμάσσεται h. l. vbique, etiam in Ven. vbi Schol. A. παρὰ τὸ μῶ. μαίω. μάω. vt νῶ. ναίω. νάω. Erit ergo ἐπιμάομαι, idem quod ἐπιμαίομαι, de *omni* impetu corporis et animi *studio*, tum etiam *de conatu attingendi aliquid* dictum, vt de equis aliquoties dictum, μάστιγι ἵππους ἐπεμαίετο. Inde ἐπιμάσεται erit et ἐπεμάσατο, et ad producendam brevem syllabam in αω, geminato σ ἐπιμάσσεται, ἐπεμάσσατο.

At alii a μάσσειν ducunt, cui duplicem significatum Eustath. assignat, ἀποσπογγίζειν (vt saepe est μάσσειν. μάττειν *abstergere*) tum etiam ἐπιμάσσεσθαι, τὸ διὰ ἐπαφῆς θεραπεῦσαι. μάσσεσθαι γὰρ καὶ τὸ ἅπτεσθαι. Et est in Hesych. ἐπεμάσσατο. συνετάραξεν. ἐφήψατο. ἐψηλάφησεν. Erit ergo ex μάσσομαι futurum non μάξομαι, quod expectabas, sed, forte vt in πλάσσω, μάσομαι, et h. l. ἐπιμάσεται, cumque α sit breuis, geminato σ ἐπιμάσσεται. Hactenus ambigua res manet, v. c. Od. N, 429 ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη, Vlyssem, vtrum sit ab ἐπιμάσσω an ab ἐπιμάομαι. sic quoque in aliis. Od. Λ, 590 ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι *apprehendere*, ἐπιμάσασθαι. add. T, 468. 480. porro Od. Υ, 152 σπόγγοισι τραπέζας ἀμφιμάσασθαι. ἐσεμάσσατο Jl. P, 564. Υ, 425. vbi tandem a Barnes et Clarke de hac voce eiusque temporibus μάσομαι, ἐμασάμην, aliquid monetur. Ernesti comparat πάσσομαι, ἐπασάμην. Adde alia: ἱμάσσω. ἵμασε καλλίτριχας ἵππους. Videri debet μάσσω retinuisse significatum τοῦ μάω primitivum, *de motu et impetu ad aliquid*, verum cum translatione *ad res diuersas, quas prehendimus aut appetimus*; vnde est *pinso*, *subigo*, et sic porro. Conf. He-

ſych. in μάσσαι. μάσσει. μάσσασθαι, et laudd. in Not. ad e. l.

Hactenus ſatis bene ſe haberent disputata, at ecce ipſe Homerus habet a μάσσω futurum, non μάσω, ſed μάξω· Od. T, 92 ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις. Concidunt ita omnia, et dicendum eſt, non a μάσσω, ſed a μάω, μάομαι ducta eſſe μάσομαι, ἐμασάμην, correpta priore, vti in μέμαμεν, μέμασαν. et hinc ductis, vt αὐτόματος, vt adeo geminandus ſit ſibilus ἐπιμάσσεται ad producendam ſyllabam. Eſt ſane a μάω ductum μαιμάω, media longa; verum vt alia, ita et μάω poteſt duplici modo ſcriptum et pronuntiatum fuiſſe, μάω et μάϳω, μαιμάω. Sufficit dubitari amplius non poſſe ἐπιμάσεται et ἐπιμάσασθαι ſiue vno ſiue geminato ſibilo ab μάομαι ducta eſſe, et eſſe vim vocis, *attingere.* Recte adeo Etymol. ἐπιμασάμενος, ἐπιλαβόμενος. ἁψάμενος. quod idem in Homero ἐπιμασσάμενος. cf. inf. ad T, 263 ἀπροτίμαστος. Altera ex parte dubitari nequit, a μάω, μάομαι, ductum eſſe μάσσω; atque etiam μασάω, *manduco,* priore breui, vnde etiam ſcribitur μασᾶσθαι et μασσᾶσθαι. vide laudd. a Steph. Bernardo ad Theophan. Nonnum p. 78. Ad eundem modum erit conſtituendum ἐσεμάσσατο inf. P, 564 et Y, 425.

191. Φάρμαχ' ἅ κε παύσῃσι — quod dicta haec pro παύσειεν ἄν. vt ἰχθὺς, ὅς κε φάγῃσι, ὃς φάγοι ἄν Φ, 127. vbi cf. Schol. Sch. A. et B. bona obſeruatio, quae tamen locis infinitis repetenda eſſet; vt A, 137. 139. vbi vide 205. et al.

παύσῃ τε Moſc. 3. ex corr. an voluit γε.

μελαινάων ὀδυνάων eſt quoque ap. Heſych. v. ad vſ. 117.

193. ὅττι τάχιστα. Alii vna voce ſcribunt; ſollenni grammaticorum more compoſita fabricandi.

194. Φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱὸν ἀμύμονος ἰητῆρος. Ex Schol. B. apparet olim dubitatum eſſe, ſitne περιττὸς ὁ στίχος. Melius vtique eo carebimus. Siue Μαχάονα Φῶτα iunxeris, ſiue Φῶτα Ἀσκληπιοῦ υἱὸν, ſeu abſolute ſum-

ſeris, ineſt aliquid inſolentioris vſus. Nec rem expedit Clarke dicendo: „Vox φῶτα non hic παρέλκει, quod eſt ridiculum et poeta omnino indignum; ſed aut virum inclytum denotat, aut quod Pauſanias ait II, 26 p. 171 φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱὸν, ὡς ἂν εἰ λέγοι, θεοῦ παῖδα ἄνθρωπον." Haec iterum apponit ad Φ, 546. nec videt, rem ibi aliter ſe habere; nam eſt ibi δῖον φῶτα. mox ἰσόθεος φὼς 212. Et eſt ſollenne cum adiectiuo illud poni, non autem abſolute φῶτα. An dices Σωκράτην ἄνδρα προςεῖπε? — Dixeris forte eſſe δεικτικῶς dictum *voca Machaonem, virum inquam, ex Aſclepio natum: den Mann da, den Sohn A.* At nihil horum procedit; et praeclare vidit Koeppen noſter, nos corruptelam amplecti, et fuiſſe videri ἰητῆρα, vt eſſet vera lectio: φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱὸν ἀμύμονος, ἰητῆρα. Nam hoc recte dicitur φὼς ἰητήρ· ἀνὴρ ἰατρός. Oriri potuit corruptela ex ſimilibus locis, vt Λ, 518 Βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητῆρος, et ibid. 834. et 514 Ἰητρὸς γὰρ (ad manum eſt) ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

195. ※ — 196. ※ — 197. ※ — aſteriſcus, cum obelo qui in verſu 196 exciderat in Veneto, declarat, omnes tres verſus pro aliunde illatis habitos eſſe, alio loco melius lectos quam hic: Scilicet vſſ. 205. 6. 7. Defendit tamen vſ. 195 vna cum 194. Schol. B. De his verſibus otioſis et diuerſo loco repetitis raro tuto pronuntiari poſſe, iam profeſſi ſumus.

195. ὄφρα ἴδῃ. Ven. B. ὄφρ' ἴδῃ. cum Harl. et Townl. vitio proſodico obuio. at recte Apollon. Lex. ὄφρα ἀντὶ τοῦ ἵνα, ἢ ὅπως. ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον. Tum ἀρήϊον Ἀτρέος υἱὸν Ven. ed. cum Schol. A. B. (pro variante tamen laudatur alterum) Townl. Ad 196 eſſe debuit ⟝ quod ἔβαλε dixit de telo eminus miſſo; reſpectu ad v. 157.

202. οἵ οἱ ἕποντο Τρίκης ἐξ. Barnes refinxerat ἕπον Τρίκκης quia geminata littera ſcribitur B, 729. At ἕπειν pro *ſequi* Homero non frequentatur; v. ap. Clark. et Alberti ad Heſych. in ἕπουσιν. Prior in Τρίκη natura brevis eſſe putanda eſt; Etſi ſollennius nomen eſſe coepit

Tricca, Τρίκκη, quo vſi ſunt ſcriptores. Habent et h. l. vitioſe ἕποντο Τρίκκης Ven. Harl. Vrat. a. Simile vitium videbimus inf. ad Λ, 483. In Vrat. A. etiam vitioſius eſt Θρήκης.

203. ἔπεα πτερόεντα προςηύδα. pro hoc πτερόεντ' ἀγόρευεν alii ap. Ven. A. De παπταίνω Scholion ad 200. habetur in Etymol. h. v.

204. Ὄρσ' Ἀσκληπιάδη. Ὄρσεο Sch. br. ὄρσε Vrat. A. ſed ὄρσο alibi. vt Ὄρσο, Θέτι. Etſi nemo docuit, qua analogia hoc dictum ſit. Mihi videtur ab ὄρω factum ὤρμαι, vnde ὄρσο, vt λέλεξο. δέδεξο. Niſi ſtatuere malis fuiſſe verba in μι. ὄρημι, et ὄρμι vnde ὄρσο. — καλέει σε κρ. Vrat. b.

205. ※ (et ſic inſigniti eſſe debebant etiam 206. 207. nunc enim recte ſuum locum occupant hi tres verſus; minus bene ſupra 195. 6. 7. hoc enim deſignat aſteriſcus.) In 205 ὄφρα ἴδῃ ed. Ven. cum Sch. A. mſ. Lipſ. Townl. Eton. Moſc. 1. eſtque ea Ariſtarchea lectio. Itaque vix abſtinui quo minus reuocarem pro vulgari ὄφρα ἴδῃς. Vide ad A, 203. retinebat me, quod praeceſſit 195 ὄφρα ἴδῃ tertia perſona, et ἴδεν ἕλκος, vſ. 117. Per ſe nil refert, eſt enim vtrumque vſitatum ἰδόμην et ἴδον. ἰδεῖν et ἰδέσθαι, videre. In fine ἀρχὸν Ἀχαιῶν, nunc legit Ven. cum Townl. Eton. et binis Vindob. qui 195 Ἀτρέος υἱὸν habebant. Ad 206 appicta ⊱ ſpectat ad ἔβαλε cf. ad 196.

208. ⊱ propter ὄρινεν. ἀντὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν ἐκίνησεν. reſpectu habito ad verſum: ὣς φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε (Od. P, 150 Telemachus narratione de profectione coram Penelope facta) quo loco pro ἐθύμωσε accepiſſe narratur is qui Odyſſeae lectionem vulgatam eo modo, quo habemus, adornauit, (ὁ διασκευαστής) et ibi XX. verſus ſequentes appoſuiſſe. Scilicet eſt θυμὸν ὄρινε de motu illo animi dictum, cum repentina re perculſi terrore, metu, ſollicitudine, ſimul afficimur.

210. Antecedens producunt Schol. A. ad κυκλόσε. Scilicet et hoc exemplum est apodoseos per δὲ subiectae; qua de re aliquoties monitum est v. c. ad A, 58. Λ, 713. vnde etiam δὲ adiungitur τόφρα δὲ, et putatur in his δὲ esse δή. cf. Gregor. Dial. p. 33, 58. At Schol. B. censet, liberatam ab vtroque versu 211. 212. βλήμενος et κυκλόσε, si deleti fuerint, orationem profluere significantiorem. Quod concedi potest; vt nec tamen ad delendos versus satis hoc valeat. — Porro ἵκανεν Bentl. siue ex cod. siue ex coni. scripserat.

212. κυκλόσ'. — Aristarchus scripserat κύκλος, vt esset ἀγηγέρατο κύκλος, vt illud: ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος (Il. Υ, 166.) supplendo γενόμενοι κύκλος. At Nicias et Ascalonita (Ptolemaeus) cum Herodiano, vt Bentl. ex Lips. Schol. adscripserat, defendebant κυκλόσε. Porro ἀγηγέρατο esse debet pro ἤγερντο, non pro ἤγερτο, vt Etymol. h. v. quam recte reddit συνηθροισμένοι ἦσαν.

213. ἔλκεν οἰϛτόν. Erat εἷλκεν. Sed ἕλκεν Ionice Aristarchus et maior pars. Sch. A. L. Notant autem grammatici tria chirurgiae (ἐν τῇ βελουλκίᾳ) genera in Homero memorata, ἐξολκὴν, vt in Menelao, ἐκτομὴν, vt in Eurypylo (Λ, 843.) et διωσμὸν in Diomede (an Λ, 396?) Schol. B. ad h. v. et A. B. Leid. ad 191. Eust. ad 218. vbi et φάρμακα distribuunt in ἐπίπαστα, χριστὰ et πότιμα.

214. τοῦ δ' ἐξελκομένοιο πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι. notant A. B. posse dupliciter interpungi, ἐξελκομένοιο πάλιν, et πάλιν ἄγεν, εἰς τουπίσω ἀνεκάμφθησαν. cf. Hesych. in ἀγέν, et ibi not. (peius Eust. iterum ἔμπαλιν ἐκλάσθησαν, respectu τῆς πρώτης περιαγωγῆς καὶ κλίσεως vncorum inter cudendum. Vtrumque etiam in Sch. br. habetur) Bentl. ϝαγεν adscripsit. At nec ipse, nec grammatici obseruarunt difficultatem metricam quae subest huic loco; si ἄγεν (ϝαγεν pro ἤγησαν) ab ἄγω, ϝαγω ductum est, habet priorem longam: v. ad Γ, 367. Itaque aut ἄγεν ducendum est ab ἄγω, *retroacti, retroflexi sunt* hami, aut scriptum fuit: τοῦ δ' ἐξελκομένου ἄγεν

(ϝαγεν) πάλιν ὀξέες ὄγκοι. recuruati sunt. Nisi totus versus serioris ingenii est, insertus ex v. 151. non satis commode. ὄγκος, γλωχὶν, ἀκὶς τοῦ βέλους.

215. Versus ap. Apollon. Lex. in ζωστὴρ habetur.

216. ζ— quod iterum ζῶμα, nulla loricae mentione facta, memoratur; v. ad 187. 133.

217. In re chirurgica nobilis hic locus. Memorabilis quoque visus Auctori de Vita Hom. §. 23.

218. 9. Versus respicit Plato de Rep. III, p. 408 A. vbi robur hominum temperantia vtentium praedicat, quibus sanguine exsucto et herbis adspersis satis curae ad sanandum vulnus adhibitum esse visum est.

219. Φάρμακα, τά οἱ πόρε. οὐκ ἐκεῖνα, ἀλλὰ τὰς αὐτῶν δυνάμεις καὶ πράξεις. Ven. B. ergo ἔπορεν est h. l. *docuit, monstrauit.* Prodiit autem Aesculapius, Machaonis pater, e Chironis disciplina; et est hic locus ex antiquissimis chirurgiae, seu, quam veteres vocant, Iatrices monumentis. Φάρμακα illa erant radices et herbae, quarum vires stypticas vsus docuerat; illas arefactas et tritas inspersas fuisse vel applicatas vulneri probabile fit ex voc. πάσσειν, ἐπιπάσσειν. v. E, 409. 900. Λ, 515. O, 393. 4. Hinc παστὸν, et ἐπίπαστον medicamen vulneri inspersum et πάσματα apud medicos v. c. Theophan. Nonn. c. 24. vbi v. Bernard. Il. Λ, 623 sq. κυκειῶνα, potionem, adhibitam videbimus, nec tamen nisi ad vires recipiendas. Disertior locus est Pindari P. III, 83 sq. de Aesculapii arte.

Porro τά οι ποτὲ πατρὶ, duplici datiuo pro πατρὶ αὐτοῦ. Bentleius tamen emendat τὰ ᾧ (ϝῷ) — πατρὶ, *suo.* Sane antiqua scriptura FOI etiam sic legi potuit. Nec tamen necesse esse video sic legi.

221. τόφραδ' male vna voce Barn. Est δὲ in apodosi vt modo vs. 213. An hic versus a primo carminis auctore profectus sit, admodum dubito; turbat enim ordinem narrandi. Primo si Troiani iam tum aduentabant, quomodo tempus suppetere potuit Agamemnoni ad discursitationem per ordines, appellationes singulorum du-

cum et confabulationes? quomodo duces ſtare potuere otioſi? inprimis ſi memineris, quam exiguum inter vtramque aciem relictum fuerit interuallum. Non procedunt Troiani propius, niſi infra procedentibus Achiuis vſ. 427. 433. Tum vſ. 446 ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο. Tolle verſum male a rhapſodo interpoſitum, vt eſſet quod reſponderet τῷ τόφρα, cum non videret, οἱ δ' idem eſſe ac τόφρα οἱ.

222. Doctum Scholion A. B. ſuper ἔδυν pro ἔδυσαν quod in Etymol. non reperiri miror; at excerptum habet Euſtath.

223. ⊱ quod ἴδοις pro ἴδοι τις ἄν. obſeruatio ſaepe decantata, etiam ap. Schol. Ariſtoph. Acharn. 24. vbi eſt Ἔνϑ' οὐκ ἂν ὑβρίζοντα ἴδοις. et inde ap. Suidam in ἀστιάς. Euſtath. eſſe pro Attico οὐκ ἂν εἶδες. Ἴδῃς L. ap. Bentl. Vrat. a. βρίζειν. νυστάζειν. ἀναπαύεσϑαι. quod iam in Apollon. Lex. h. v. eſt, καϑεύδειν. v. Od. I, 151. M, 7. v. Schol. Etym. Heſych. laudato hoc verſu: In quo etiam hoc obſeruant, laudes ampliores fieri vitiis detrahendis. v. Gell. II, 6. med.

224. καταπτώσσοντ' vno σ Townl.

226. ⊱ quod, cum alias ἵπποι pro curru memorantur, nunc ἵππους καὶ ἅρματα appoſuit. Fuit porro ζήτησις, quam Schol. B. ſeruauit, cur non in curru perſtiterit Agamemnon, ſi celeritate opus erat? Atqui, inquiunt, e curru non potuiſſet ſingulos milites adire et alloqui. (Grauis vero obſeruatio repetita ab Euſt.) — ἔασσε male Barn. v. ad Δ, 42.

227. Φυσιόωντας. ἀσϑμαίνοντας. ἐν τῇ δ' Ἰλιάδος. τῶν πεποιημένων ἡ λέξις (ex ſono) Apollon. Lex. h. v.

228. ⊱ quod eodem nomine et Agamemnonis et Neſtoris auriga (Λ, 619) fuit; vterque nomine Eurymedon. Repetiit eadem Euſtath. Erat autem auriga Agamemnonis Ptolemaei f. Piraei nepos. Idem eius ϑεράπων. — Porro Πειραιδαο. quod plerique quatuor ſyllabis efferunt; (Πειραΐδης) at Tyrannio triſyllabum eſſe voluit, ex analogia, (Πειραίδης) velis et docuiſſe hoc grammaticos,

quomodo ex Πείραιος, (quod occurrit v. c. Od. O, 543) fit Πειραίδης non vero Πειραιίδης. Etiam Hesych. Πειραΐδαο, Πειραίου παῖδα. Malim duci a Πείραος Πειραΐδης. Laudatur tamen ab Eustathio Ἀλκαῖος, Ἀλκαΐδης. Mox 229 παρίσχειν pro πλησίον ἔχειν et διακοιρανεῖν pro διατάσσεσθαι.

229. τῷ μάλα πόλλ᾽ ἐπέτελλε παρισχέμεν, Barnes putabat vltimam vocem se restituere pro περισχέμεν. at hoc erat vitium edd. Oxon. et Cantabrig. 1684. παρασχέμεν Sch. br. Cant. Mori. L. apud Bentl. Vrat. A. Mosc. 1. quod et ipsum bene se haberet. At περισχεῖν in Homero non occurrit; sed περισχέσθαι, amplecti, tueri.

230. ὁππότε κέν μιν γυῖα λάβῃ. Harlei. cum vno Vindob. λάβοι. — πολέας διακοιρανέοντα. Mihi probabile fit, duabus vocibus esse scribendum. κοιρανεῖν enim absolute dicitur, vt iterum vs. 250 ὡς ὅγε κοιρανέων διεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν, de imperatore disponente singula ad pugnam et praecipiente quae factu opus sint. igitur πολέας διά, pro διὰ πολλούς, ἀνὰ τὸ πλῆθος, vt E, 824 Ἄρην μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα. Ita et distrahere malim κατακοιρανεῖν, vt E, 332. M, 318 et al.

231. ἐπεπωλεῖτο στίχας. ἐπεπορεύετο Apollon. Lex. h. v.

232. καί ῥ᾽ οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι. 𝔖 quod σπεύδοντας h. l. non transitiue dictum, pro ταχύνοντας, sed ἐνεργοῦντας καὶ κακοπαθοῦντας.

At in σπεύδοντας ἴδοι peccatum vides in digamma, vt mox iterum vs. 240. Bentleius reponit ὅρα. vt Π, 646 ἀλλὰ κατ᾽ αὐτὸν ὅρα καὶ ἐφράζετο θυμῷ. Bene hoc. Ita tamen haud apparet, quae caussa fuerit mutationis hic et aliquoties obuiae, vt inf. 516. A, 203. vbi v. Obss. Suspicor itaque, formam in his locis fuisse olim insolentiorem ὁρέω, ὅρημι, ὅρημαι quae nonnullis adhuc in locis locum tuita est. Ita ὅρηαι est Od. Ξ, 343. Expulsam vidimus A, 56 et 198. Forte et h. l. fuit ὅρη imperfectum tempus.

Aliam rationem init Wakefield in Silu. crit. P. IV, p. 175 καί ῥ' ὃν μὲν σπεύδοντα ἴδοι — τοὺς; numeri mutatione facta.

Ceterum locum, qui sequitur, expressit Xenophon Cyrop. VII, 1, 6 sq. vbi Cyrus obambulat hortando turmas et duces.

234. Ἀργεῖοι, μή πώ τι μεθίετε. Eustath. μή πώ τε. At est μή πώ τι pro μή τι, et hoc pro μὴ simpliciter, μεθείετε Townl. vn. Vindob.

235. οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός. Aristarchus ψευδέσσι scripserat, a ψευδής, (mendax, h. l. periurus) adstipulante Ptolemaeo Ascalonita. Et in has partes concessit Sch. br. οὐ γὰρ ἐπιβοηθήσει ὁ Ζεὺς τοῖς ψευσταῖς. At Hermappias, negans adiectiuum nomen ψευδής apud Homerum occurrere, nisi forte in compositis, ἀψευδής, Φιλοψευδής, et similibus, scripsit ψεύδεσσιν ἀπὸ τοῦ, τὸ ψεῦδος, quod Homerus frequentat: vt in illo: ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει (Od. Γ, 20.) Subiicit Schol. A. „οὕτως ὁ Ἡρωδιανός." Ex eo igitur hic locus, vt pleraque alia grammatica seruata ad nos peruenere. Addit idem: „καὶ μᾶλλον πιστέον Ἀριστάρχῳ, ἢ τῷ Ἑρμαππίᾳ, εἰ καὶ δοκεῖ ἀληθεύειν." Prauum vero hoc auctoritatis studium!

Haud dubie magis poeticum et prisco sermoni accommodatius est, τὰ ψεύδεα intelligi, *periurium*, quam οἱ ψευδεῖς; adiectiuum, cuius nec vsus Homericus aliunde constat. οὐκ ἐπέσσεται Ζεὺς ἀρωγὸς τοῖς ψεύδεσιν, *periurio*.

ἐπιψευδέσσιν ed. Rom. cum Eustath. qui tamen duplicem interpretationem norat.

ἐπὶ — ἀρωγὸς iungit Sch. B. vt sit ἐπαρωγός. Magis tamen analogiae conuenit ἐπέσσεται.

236. ὑπὲρ ὅρκια, παρὰ τοὺς ὅρκους, vt iam vs. 67. Eustath. cum Cant. et al. etiam h. l. vna voce ὑπερόρκια.

237. γῦπες ἔδονται. Sch. B. reddit Φάγωσι, ac si ἔδωνται ante oculos haberet. Est tamen ἔδονται pro futuro tempore.

238. ἡμεῖς δ' αὖτ' ἀλόχους τε. Aristarchus sine δ', ἡμεῖς αὖτ' ἀ.

240. οὕς τινας αὖ μεθιέντας ἴδοι. Idem peccatum in digamma, quod vſ. 232 vidimus, tollendum forte eodem modo, μεθιέντας ὁρῇ. Nunc tamen coniicere possis, singulari locum fuisse, ὅν τινὰ δ' αὖ μεθιέντα ἴδοι. (μεθιεντα ϝίδοι) — τὸν μάλα νεικείεσκεν vt Z, 330 εἴ τινά που μεθιέντα ἴδοις στυγεροῦ πολέμοιο. et N, 229 Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἴδηαι. Verum non conuenit singularis sequentibus: Ἀργεῖοι. etsi laudare possis similem locum M, 267. 8. 9.

242. Ἀργεῖοι ἰόμωροι. Antiqua haec vox, h. l. et Ξ, 479 obuia, de cuius vi, sensu et etymo non liquet. Ductum vulgo ab ἰὸς, sagitta, vt sint οἱ μεμορημένοι (πεπονημένοι. κακοπαθοῦντες) περὶ τοὺς ἰοὺς, confecti aerumnis inter tela, per tela, vel telis tractandis, occupati telis. Vt B, 692. 840 ἐγχεσίμωροι. Sic Sch. br. Etymol. Hesych. At primo loco Apollon. Lex. h. v. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος, οἱ τοὺς ἰοὺς ὀξεῖς ἔχοντες, καὶ τὸ ὑλακόμωροι παραπλησίως, καὶ τὸ ἐγχεσίμωροι. βέλτιον δὲ ἀκούειν, οἱ περὶ τοὺς ἰοὺς μεμορημένοι, καὶ οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν πεπονημένοι, καὶ οἱ περὶ τὰ ἔγχη. Quomodo Aristarchus in suam interpretationem inciderit, vix assequaris, nisi haec tenueris: μωρὸν olim dictum fuisse τὸ ὀξύ. Sch. B. ad Ξ, 479 ἢ ἰοὺς ὀξεῖς ἔχοντες. μακρὸν γὰρ τὸ ὀξὺ κύπριον. Emenda. μωρὸν γὰρ τὸ ὀξὺ, Κύπριοι. Hesych. μωρόν. τὸ ὀξύ. Etymol. ὑλακόμωροι — τινὲς δὲ τοὺς ὀξυφώνους, — μόρον γὰρ λέγουσι Κύπριοι τὸ ὀξύ. Enimuero, vt taceam, Achiuos non sagittis, sed hastis bellicam laudem quaesiuisse; potest enim responderi, ad opprobrium id h. l. dictum esse; metrum violatur in ea voce, nam prima in ἰὸς, sagitta, vbique est producta. Itaque nec locum habet altera ab aliis proposita etymologia ab ὥρα, custodia, et ἰὸς, sagitta, ap. Eustath. h. l. et ad Ξ, 479 οἱ ποιούμενοι ὥραν, ἤτοι φροντίδα τῶν ἰῶν.

Obseruauerat hoc Askew (v. ad Hesych. in ἰόμωροι) isque vocem ducebat ab ἴον, *viola*, et exponebat, *fato*

violae destinati, h. e. breuis aeui. Atqui hoc est ludicrum. Dicerem saltem, nomen ἴου violae, ad colorem nigricantem traductum esse, vt in πόντος ἰοειδὴς, adeoque ἰομώρους esse, infaustos, miseros, fere vt πορφύρεος θάνατος. Ita fere Koeppen exposuit, atrae morti destinatos. Inciderat in hanc etymologiam quoque Bentleius; nam is, etsi sensu non apposito, refingit ϝιομωροι. Fuit enim viola, ἴον, olim ϝιον, quod ex Theocrito patet, X, 28. καὶ τὸ ἴον (ϝιον) μέλαν ἐστί. Sicque idem scribit ϝιοϝειδέα ποντον Λ, 278. et ϝιοεντα σιδηρον Ψ, 850.

Dionysius Thrax ap. Apollon. l. c. ἀπὸ τοῦ ἰέναι duxerat, οἷον ἰόντες ἐπὶ τὸν μόρον, mortem fatalem. Possit simili modo ab ἴος, μόνος, duci, eodem fato nati, aut pares aerumnas tolerantes. Praestat dicere, verum vocis sensum cum vsu exoleuisse. — Quod ο in ω transiit, docet vocem non a μόρος, sed a μοῖρα ductam esse.

Ceterum sustuli interpunctionem post Ἀργεῖοι, siquidem ἰόμωροι non videtur opprobrio dictum esse, vt ἐλεγχέες, sed iunctim: Argiui pugnatores, nunc probris oppleti, an non pudet vos! Docet quoque hoc comparatio alterius loci Ξ, 479 Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι. Adde E, 787.

οὔ νυ σέβεσθε; in Aldd. et hinc profectis σεύεσθε· noto more, emendatum a Turnebo. σέβεσθαι apud Homerum alio vsu dictum quam qui serius inualuit: τὸ ἐντρέπεσθαί τινα, διὰ τὸ θαυμάζειν. σεβάσσατο γὰρ τόδε θυμῷ Z, 167. σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα Od. Γ, 123. hoc est θαῦμα, κατάπληξις. Haec Apollonius, et plenius Eustathius: vbi additur: οὔπω γὰρ ἐπὶ τιμῆς τότε ἡ λέξις ἔκειτο. Statim tamen ap. Pindarum hoc sensu occurrit et apud Aeschylum. Adde Hesych. et ipsa Lexica.

243. Τίφθ' οὕτως ἔστητε. ※ (an quod iterum vs. 246 occurrit?) ⊱ quod Ptolemaeus ἕστητε scripserat; grammaticus autem Ven. A. cum aliis ἔστητε scribi vult, esse enim pro ἔστατε ex ἑστήκατε. Quam argute! cum toties ἔστην. στῆτε. στῆναι. occurrant. In Etymol. nil de his. cf. inf. ad 331. et ad B, 525.

244. ⸓ quod διὰ omissum ante πεδίοιο. ἐπεὶ οὖν est pro ἐπειδή.

245. τίς σφι Aristarcho debetur. (Scilicet vt ὅσφι, v. c. A, 76. sic vna voce scripserant librarii τίσφι.) γίγνεται inde a Turn. antea γίνεται. quod et libri habent. v. ad B, 468. Sup. Γ, 45 ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν οὔτε τις ἀλκή.

246. ⸓ stigme spectauit ad ἕστητε. v. modo ad 243. τέθηπα. „καταπέπληγμαι· καὶ μετοχικῶς· ὑμεῖς ἕστητε τεθηπότες.“ Apollon. Lex. h. v. Paullo post 248 εἰρύατ' est εἴρυνται, non εἴρυντο. De voc. v. Exc. IV ad lib. I. p. 177.

249. ὄφρα ἴδητ', αἴ κ' ὔμμιν — Corrupte Mosc. 1. et al. ὄφρ' ἴδητ'. Mox verum est αἴ κ' ὔμμιν. Aberrauerat Ald. 2. αἴχ' ὔμμιν inde aliae αἴχ' ὔμμιν quod et Mosc. 3. habet. Schol. B. obseruat petitum hinc esse illud Tragici: τῷ γὰρ πονοῦντι χ' ὡς θεὸς συλλαμβάνει. (Est ex Eurip. Temenidis fragm. ap. Stob. sed legitur καὶ θεὸς συλλαμβάνει.) Conuenit sane sententia: sed in Homero longe potentius et ἐναργεστέρως expressa ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων, antiquo loquendi modo, qui idem magnam ad animum vim habet; vnde eo saepe vtitur Homerus, vt E, 433. vbi v. I, 420. 683. Ω, 374. Od. Ξ, 184. Petitum esse aiunt ex eo, si quis clipeo suo tegit alterum, quod est quoque ὑπερασπίζειν, atqui satis est, *manu* aliquem protegi.

250. ὁ post ὡς abest ab Harlei. nec male. Etiam a Ven. Townl. Vrat. a. b. Eton.

251. ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν. ⸓ „quod ἐπὶ Κρήτεσσι dixit pro ἐπὶ τοὺς Κρῆτας. sic ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι B, 89.“ Quasi hoc nunc primo occurreret dictum esse pro ἐπῆλθε Κρήτεσσι. Porro, „quod Idomeneus proximo loco ab Aiace constitutus, πρὸς τοὺς ὑποτάσσοντας τοῖς 'Αθηναίοις τὸν Τελαμώνιον.“ Scilicet spectat ad B, 557. 8. et cf. Schol. A. Γ, 230. Etiam Schol. B. obseruat, ad h. v. et ad 258. quod nunc iidem, quos Helena supra Γ, 166 sq. memorauerat, ite-

rum recensentur, sed disertius. — Κρήτεσσι κιών. hinc nata praua glossa Hesychii ἰκιών, πορευθεὶς, obseruante Bentleio. κρήτεσιν ἰὼν Mosc. 1. in litura.

ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν. Ab Homero nondum de certo hominum numero accipi potuit, sed, vt iam Eustath. obseruauit, simpliciter de turba et caterua. Bene vocem ab εἰλέω, conuoluo, ducit Sch. B. vt οὔλας τρίχας. ad. de ad Υ, 113. multoque disertius quam ceteri, Apollon. Lex. h. v. et Etymol. apud Suidam breuiter ἀνὰ οὐλαμὸν, κατὰ τὸ ἄθροισμα.

253. Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις sc. ἐθωρήσσετο, vt et Porphyr. ad K, 165 monet; non *erat*, vt vulgo suppletur. ἐπὶ προμάχοις duo Vindob. male. συὶ εἴκελος repositum a Barnes, cum vulgo editum esset ἴκελος, quod habet syllabam breuem: cf. Etymol. h. v. Verum εἴκελος etiam libri exhibent meliores, vti Lips. Ven. Cant.

254. ὤτρυνε φάλαγγας. Etiam φάλαγγες simpliciter pro cateruis dictae sunt.

259. ἠδ' ἐν δαίθ', ὅτε πέρ τε γερούσιον αἴθοπα οἶνον — msf. Bentl. ἠδ' ἐνὶ. Vrat. a. ἠδ' ἐς δαῖτ', idque malim, ne durior elisio του ι in δαίτ' ex δαιτὶ inferatur.

γρ. ὅθι πέρ τε. ap. Barnes.

γερούσιον οἶνον, τὸν τοῖς ἐντίμοις διδόμενον. Schol. B. Lips. Leid. Etym. ipse Apoll. Lex. h. v. τὸν τοῖς ἐντίμοις κατὰ τιμὴν διδόμενον. et Hesych. c. Schol. br. κατὰ γέρας. Vides a γέρας ducere omnes γερούσιος, quod fieri nequit. Nam ἀπὸ τῶν γερόντων est γερουσία, ergo et ex γέροντες γερόντεσι, γέροντσι, γέρουσι. γερόντσιος, γερούσιος. Ita γερούσιος οἶνος. et inf. 344 ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί. et X, 119 γερούσιον ὅρκον videbimus iusiurandum, quod iuratur a senioribus, h. e. principibus. Sunt tamen etiam γέροντες οἱ ἔντιμοι, vt B, 404 κίκλησκε δὲ γέροντας ἀριστῆας Παναχαιῶν, interprete Apollonio in γέρων. Est ergo vinum senioribus, h. principibus viris apponi solitum; sane quidem honoris caussa; nec tamen reddi potest, vinum honorarium.

260. ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται vulgo lectum. Ariſtarchus ἐνὶ κρητῆρι. quod magis conſentaneum; nam vnus tantum crater ſtatuebatur; vt mirer, hoc non receptum.

κέρωνται. non κερῶνται, vt Euſtath. obſeruat, ab incerta, ait, origine ductum. Eſt tamen haud dubie a κέρω, κέρομαι, vnde reliqua κεράω et ſic porro. Heſych. κέρωνται, κιρνῶνται. vt emendatum e Schol. br.

261. εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι. ſc. quod cum ceteris portio aequa aſſignata eſſet, viri principes ſemper poculum plenum cum menſis plenis habuerunt appoſitum. Etiam vſſ. 261. 262. ab Athenaeo recitantur lib. V. p. 193 A. vt doceat, principibus honorem hunc habitum eſſe, vt ſemper plenus adſtaret calix.

262. δαιτρὸν πίνωσι. Sch. br. μεμερισμένον. vel — μένως, vt Euſt. διαιρετόν. Heſych. μεμετρημένον cum iisdem: παρὰ τὸ δαίω, μερίζω.

σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ ἕστηχ' ὥςπερ ἐμοί. non ſibi reſpondere σὸν et ὥςπερ ἐμοὶ animaduertebat Bentl. et refingebat aut ἐμὸν aut σοί. At quid vetat poetam variare orationem? Conſentiunt in vulgatam omnes etiam ii qui verſum recitant Athen. l. c. Lucian. Paraſ. 45. Plutarch. in loco interpolato. Conuiu. Sept. Sap. p. 156 E. vbi etiam δαιτρὸν per μετρητὸν redditur.

263. ἕστηχ' ὥςπερ ἐμοί, πιέειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. „γρ. εἵστηχ'" Barnes, et „πίνειν ὅ, τι." Porro ἀνώγει Vrat. a. et a m. ſec. b. Recte vero ἀνώγοι, quod et ap. Athen. eſt I, p. 13 D.

264. οἷος πάρος εὔχεαι εἶναι. Legebatur εὔχεο cum hiatu. Eum iam Bentl. ſuſtulerat, repoſito εὔχεαι ex Cant. Harl. Nunc adde Ven. Vrat. a. b. duo Vindob. ſicque iam editum erat in Ald. 2. et ſeq. Male mutauerat iterum Turneb. et ex eo Steph.

Solet autem πάρος cum praeſenti iungi. Il. Σ, 386 πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις. v. inf. ad M, 347. Π, 23.

265. τὸν δ' αὖ Ἰδομενεὺς — αὖτ' mſ. ap. Bentl. Townl. Vrat. b. c. Moſc. 1. 3. Eton.

269. σύν γ' ὅρκι' ἔχευαν. Monet Sch. A. σύν γ' esse scribendum; non σύγγ' ι

ἔχευαν quod vbique in codd. et in edd. anterioribus legitur, corruperat Turnebus ἔχευσαν. Hoc nusquam reperi, praeterquam in Vrat. a. Eiecit id recte iterum Wolf. ex sententia Ernesti, vt et voluit Bentl. cf. ad Jl. Γ, 270.

271. ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο. Vrat. a. ὅρκι' ἐδηλήσαντο.

273. ⸖ nullo cum Scholio; quod, puto, monuit τὸ, ἐπ' Αἰάντεσσι pro ἐπὶ τοὺς Αἴαντας. de quo v. sup. ad vs. 251.

274. ἅμα δὲ, Barnes malebat ἅμα δὴ, quem refellit Ernesti ad Callim. in Di. 98.

275. ※ (ἀστέρισκος περιεστιγμένος) praefixus huic versui est in Cod. Ven. nec de eo in Scholio monetur, nec quorsum χιασμὸς spectare possit assequor: non enim memini verba bis occurrere in Homericis, nec eo signo in Veneto τὸ χρηστὸν designatur.

Sch. B. τὸν αἰπόλον cum dilectu dictum notat, quia caprae in altis montibus pascuntur. Eoque Sch. A. et B. ad vs. 269 referunt τὸ ῥίγησε, metu enim eum percelli, quia pecudes grauidae, audito tonitru, abortum faciunt, quod nescio an nimis subtile sit. Adde Eustath. p. 472.

ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε. Porphyr. Qu. 27. εἴδῃ.

Laudat hunc locum, quod terrore legentem afficit, Aristides Quintil. de Musica lib. II, p. 83 συστέλλει μὲν οὖν ἡμῶν τὴν διάνοιαν, ἐν οἷς φησιν· ὡς δ' ὅταν etc.

276. νέφος ἐρχόμενον κατὰ πόντον, ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς. Ἰωὴ et de voce (v. inf. K, 139 et Obss.) et de flatu dictum (quo sensu etiam Apollon. I, 1299 adhibuit) hoc ipso versu laudato notauit Apollon. Lex. h. v. Vnde apparet vocem esse a sono ductam: ιωη et olim ϝιωη vel ϝιωϝη. cf. ad K, 139.

277. τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἐόντι, μελάντερον ἠύτε πίσσα. ⸖ quod singulari modo dixit μελάντερον ἠύτε πίσσα, pro sollenni μελάντερον πίσσης, vel μέλαν, ὡς πίσσα.

Alia obseruatio est, ἐόντι Aristarcheam esse lectionem ἰόντι esse Zenodoteam. Eustathius: ἰόντι ἢ ἐόντι. Etiam Sch. br. ἐν ἄλλοις ἰόντι, ἐρχομένῳ. Sicque Cant. msſ. Bentleius, nescio an ex codice, refingit τῷ δ', ἔτ' ἄνευθεν ἐόντι. Idem ad h. l. refert Hesych. μελάντατον. — ἄνωθεν ap. H. Steph. ex Porphyr. pro Var. Lect.

Tandem in Sch. A. et Sch. br. noua proponitur interpunctio: ὡς δ', ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε νέφος — ὑπὸ ζεφύροιο ἰωῆς, τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἰόντι μελάντερον. ἠΰτε πίσσα φαίνετ', ἰὸν κατὰ πόντον — posset ferri, non praeferri. Ortum videtur acumen ex notatione comparatiui cum ἠΰτε πίσσα.

280. Legebatur ἀρηϊθόων αἰζηῶν — φάλαγγες. Pro ἀρηϊθόων est διοτρεφέων in Cant. Mori. Ven. Lipſ. (vbi vitiose διοτροφέων) Eton. M. C. H. ap. Bentl. Vrat. omnibus, Townl. Mosc. 1. 3. (cum gl. εὐγενῶν quam et Vrat. A. habet) duob. Vindob. item in Edd. Flor. Ald. 1. Eustath. Sane et hoc et illud epitheton bene se habet, et vtrumque aliis locis iteratur, διοτρεφέων B, 660. vt forte hinc ductum in h. l. putes; at et alterum occurrit Θ, 298. O, 315. Υ, 167. Sequenda igitur codd. auctoritas.

282. κίνυντο φάλαγγες κυάνεαι, σάκεσί τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι. -÷- quod Zenodotus scripserat: φάλαγγες ἡρώων, σάκεσι — est tamen κυάνεαι melior oppositio πρὸς τὸ μελάντερον.

Pro πεφρικυῖαι altera ex Aristarcheis exhibebat βεβριθυῖαι. Hoc tamen alio sensu dici, intelligas vel comparato Odyſſ. Π, 473. 474. Ad hanc lectionem, quae etiam e cod. Pariſ. laudatur, glossam Hesychianam: βεβριθυῖαι. βαρεῖαι. ἰσχυραί, referebat Ruhnk. praef. To. II. p. VIII. IX. At πεφρικυῖαι accommodatissimum. *horrere hastis* aciem etiam Latine dici notum est, scilicet hastis erectis aut prominentibus. Sic inf. N, 339.

Versum Aristides Quintil. de Musica lib. II, p. 82. commendat propter dilectum epithetorum ad terrorem mouendum.

286. σφῶϊ μὲν, οὐ γάρ ἔοικ', ὀτρυνέμεν οὔτι κελεύω. Apollon. Lex. σφῶϊ μὲν, ὑμᾶς, τοὺς δύο. vbi v. Not. Scilicet σφῶϊ, σφὼ, dual. casu quarto.

Interpunctio non vno modo institui potest. Sch. B. praecipit: σφῶϊ μὲν οὔτι κελεύω· (sc. μάχεσθαι e vs. seq.) οὐ γὰρ ἔοικεν ὀτρυνέμεν. Iungitur autem κελεύω et cum tertio et cum quarto casu. Male Eustath. ait σφῶϊ pro σφῶϊν dictum esse metri caussa. Potest et tertia ratio iniri: σφωϊ μὲν οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν· οὔτι κελεύω. —

Porro οὐ γὰρ ἔοικεν ὀτρυνέμεν Eustath. Bentl. scribebat οὐδὲ ϝέοικε. Scilicet nondum in hac voce digammi vsum expedierat. Est sane ϝεϝοικε, sed et εϝοικε. Inf. 541 est σφωϊν μέν τ' ἐπέοικε. vbi v.

κελεύω superscripto σ, Vrat. b. vt sit κελεύσω, et κελεύθω Vrat. c.

287. αὐτὼ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἶφι μάχεσθαι. Laborat metrum propter digamma in ϝιφι. Bentl. bene coni. vitium ortum ex ignoratione vsus pluralem iungendi cum duali, et fuisse ἀνώγετε ϝιφι. Totus tamen versus serius a rhapsodo adiectus esse videtur male sedulo in sententia explenda ac dilatanda, ne breuiter ac concise quicquam dictum sit.

288—291. iterati sunt ex B, 371—374 vbi v. Ad 289 Scholion, nescio in quo codice, apud Bentleium haec habet: ἔνθα Εὐριπίδης λαβὼν λέγει· (σοφὸν γὰρ) ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας Νικᾷ· σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθία πλεῖστον κακόν. Sunt ex Antiope fr. XII. Et 290 ἠμύσσεια Sch. br. vitiose.

292. τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ. „γρ. αὐτόθι," vt inf. 364 Barnes.

294. οὓς ἑτάρους στέλλοντα. verba sunt ap. Hesych. n οὓς. vbi cf. Schow. Eustath. vult esse, quod paullo post ἐπιτελλόμενος. Atqui στέλλειν est τάσσειν. διατάσσειν ordinare, non, praecipere, monere.

295. ⸎ „quod Χρόμιος hic tertius, Pylius, est: τρίτα Πυλαιμένους" scil. respectu B, 851. vbi vide Obss. Chromii autem occurrunt plures; vnus est Chromius e

Priami filiis E, 160. alter ex Lyciis E, 677. Verum praeterea Troianos alios obſcuros hoc nomine memorat Θ, 275. P, 218. 494. 534. Vix igitur res digna obſeruatu videri debuerat. Emendandum erat ad metrum Πελάγοντά τ', 'A. vulgo omiſſum perpetua librariorum incuria, vſu tamen Homerico admonente. Bentleius praeterea ἀμφὶ Μέγην ſcribit ingenioſe; vt nec tamen confundatur cum altero Megete B, 627. In Χρόμιος de accentu nil h. l. monetur: at vide ad E, 677. Χρόμνον τε eſt vitium ed. Turn. Κρείοντα pro nomine proprio eſt acceptum in Townl. et in vno Vindob. pro Chromio eſt Σχέδιόν τε. quod caſu librario in buccam venit.

296. Apollon. Lex. in Αἵμονα ſic recitat: Αἵμονά τε, κρείοντα, Θόωνα τε Δηΐπυρόν τε. Ad poeticam ſane virtutem nil facit, haec an iſta nomina legas. Sed memoriter grammaticus verſum intulit ex N, 92. Eſt etiam ap. Etymol. in αἵμων, Αἵμονά τε — Κρίοντά τε vitioſe.

Obſcuros autem homines memorat, vt poeta, qui hac ipſa enumeratione fidem facit narrationi; tam accurata enim rerum et euentuum notitia inſtructum ſe oſtentat, vt et ſingulos homines deſignare poſſit nomine. Tum vero poetae nihil eſt vniuerſe enuntiandum; indiuidua ille, non complexus ac genera, memorare debet.

297. ἱππῆας μὲν πρῶτα — πεζοὺς δ' ἐξόπιθεν. Vix credat aliquis tam abſurde veteres inſtituiſſe interpretationem, vt πρῶτα et ἐξόπιθεν acciperent de dextro et ſiniſtro cornu, aut vt interſerti eſſent κακοὶ ἐσθλοῖς. Sch. B. Vat. Leid. Et laudatur tamen in Quaeſtione Porphyrii ipſe Ariſtoteles auctor. Mirantur quoque ἱππέας ante pedites ſtatui; putantque fieri hoc ita, vt equi intra interualla peditum recipiantur. Atqui ſunt πρόμαχοι qui ante aciem diſcurrunt, modo hic modo illic in hoſtes inuecti impreſſionem faciunt, ſequente tum plerumque caterua peditum, qua aciem hoſtium inclinatam vident. Addit praeter haec Euſtathius: Herodorum et Apionem contendiſſe, quadrati ſeu laterculi ſpeciem habuiſſe Neſtoris aciem (κατὰ πλιν-

θίον γενέσθαι) et inter duo ordines fuisse vias, γεφύρας dictas, vt per has se reciperent ἱππεῖς (currus).

ἱππῆας μὲν πρῶτα. Ed. Flor. cum Vrat. b. c. Mosc. 1. 3. μὲν πρώτιστα. etiam bene, si ἱππέας (duabus syllabis) scripseris. Ernesti iudicium de constituendo hoc versu non percipio.

Versibus his passim vtuntur veteres, vt Maximus Tyr. diss. XVI, p. 200 inprimis, quod κακοὺς ἐν μέσῳ τῶν ἀγαθῶν τάττει Nestor. Scilicet in pugna ad extremos ordines se recipiunt κακοί, vt in reip. muneribus ad primos prouolare solent. Alludit ad h. l. Quintil. V, 12, 14 vbi de argumentorum collocatione agit. Et iam olim Xenoph. Cyrop. VI, 3, 11. Polyb. XV, 16. Vsum esse praecepto Homerico Pyrrhum Tarentinis in media acie collocatis narrat Frontin. Strategem. II, 3, 21. Et Iulianus in pugna cum Persis ap. Ammian. XXIV, 6. Suauiter Aelian. H. An. X, 8 delphines dudum hoc Nestoris consilium tenuisse docet.

299. ἕρκος ἔμεν πολέμοιο. Apollon. Lex. laudat; ἕρκος ἐπὶ μὲν τῆς ἀσφαλείας· ἕρκος ἔμεν π.

ἔλασσεν est Aristarchea lectio, quam et Apollon. Lex. agnoscit in κακὸς, δειλός. Alii legerant ἔεργεν. quod nec ipsum male se haberet.

300. vid. Excurs. III ad h. l.

301. Ἱππεῦσι μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει — Wassenberg e Schol. Jl. A, 17 eruerat nouam lectionem Ἱππεῦσιν πρώτοις τ' ἐπετέλλετο, vix meliorem aut veriorem. τοὺς μὲν ἄ. Cant. Harl. Vrat. a. b.

302. σφοὺς ἵππους. Apollon. Lex. σφοὺς, τοὺς ἑαυτῶν.

306. 307. ὃς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἅρμαθ' ἵκηται, ἔγχει ὀρεξάσθω. Locum inter vexatos habitum inter veteres, vel ex Plutarcho apparet de aud. poet. p. 28 B. Piget repetere, quae grammatici super h. l. ariolati sint in Sch. B. et Sch. br. et multo magis in Eustathio. Et Sch. B. quidem accipit aut sic, vt, qui ad currum hostilem venerit, pugnet eo conscenso nec equos

abigat, aut, vt, qui de suo curru exciderit, et ad vicinum currum se receperit, ne equos regat, quorum vsum non habet, sed, habenis aurigae relictis, ipse hasta pugnet. Eustathius autem e veteribus quatuor rationes interpretandi apposuit a Clarkio diligenter excussos; ad quem remittere praestat, cum ex iterata memoratione nulla vtilitas exspectanda sit; nulla enim est, quae non et sermonis vsui repugnet et rerum rationi. Scilicet homines de Polybiana aliqua acie aut Liuiana cogitant, vt XXX, 33 exposita est, non de acie Homerica, de qua egi singulari libello in Commentat. Soc. R. Sc. Gotting. Vol. VI. et addam Excursum I ad h. l. Alios, qui de tactica Homeri scripserint, videbis laudatos a Barnes ad vs. 299 et Fabric. B. Gr. II, 6, 10. Videndum erat primo loco, quem sensum grammatica verborum ratio offerret, tum quae rei species ac facies inde constituenda esset: hanc v. expositam in Notis ad h. l.

306. *ἀπὸ ὧν ὀχέων* (pro *ἑῶν*, *σφῶν*, *τῶν ἑαυτοῦ*). Proprie dicendum erat *ἐπὶ*, nam *in suo curru* in alterum se infert, ei occurrit. Recte tamen quoque *ἀπὸ*, de suo curru quippe pugnaturus. Sic *ἀφ' ἵπποιιν ὤρνυτο* E, 13. *οἱ ἀπὸ τῶν ἁρμάτων προμαχοῦντες* sunt ap. Xenoph. Cyrop. III, 3, 60. Simili vsu dictum est *ἐκ* Σ, 209. 210 vbi oppugnati pugnant *ἄστεος ἐκ σφετέρου*.

307. *ἔγχει ὀρεξάσθω· ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτως*. „*ἡ διπλῆ πρὸς τὸ σημαινόμενον*, quod in verbis: *ἔγχει ὀρεξάσθω* intelligitur alterum *ἔγχει παραταξάτω τις αὐτῶν*, et id, quod subiicitur, se habet sic: *ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτω, τὸ ἕνα τεθνάναι, ἢ τὴν ὅλην τάξιν συγχυθῆναι*.“ Adeo hi homines prorsus aberrarunt a sententiis Homericis. Immo vero: ille de curru suo hasta hostem petito; est enim melius ita pugnare, scil. quam de curru descendere et peditem pugnare.

ἔγχει ὀρεξάσθω. Vsus loquendi Homericus hic est. Vulgari modo *ὀρέγειν* est extendere; tum *ὀρέγεσθαι*, extendere se, vt Od. Φ, 53 *ἔνθεν ὀρεξαμένη, ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον*, prominere corpore. *ὀρέγεσθαι κατά τι-*

νος σὺν ἔγχει et hinc per ellipsin ἔγχει ὀρέξασθαι, ad sensum exhibet ferientem protenta hasta; scilicet cogitandum de congressu cum hasta longa, ἔγχει, cum cominus pugnatur; vnde ὀρεκτῇσι μελίῃσι pugnant B, 543 etiam de curru, contra quam Clarke statuebat. Sic Mars de curru E, 851. 2. adde 3. 4. πρόσθεν Ἄρης ὠρέξατο (κατ' αὐτοῦ) ἔγχεϊ χαλκείῳ. Additur enim modo casus instrumenti, modo personae, quae petitur. Ψ, 805 ὀρεξάμενος (κατὰ τοῦ ἑτέρου ex voc. ἀλλήλων) χρόα καλόν, s. κατὰ τὸν χρόα. Adde Π, 314 et ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς E, 335. Ψ, 99 ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσι scil. κατ' αὐτοῦ, extendit se versus ipsum: vt amplecteretur. Z, 466 Hector οὗ παιδὸς ὀρέξατο. Apud Apollon. II, 1113 filii Phryxi naufragi δούρατος ὠρέξαντο πελωρίου. vbi Schol. reddit ἐλάβοντο. Simili modo enarrandi sunt versus Ω, 506 ad quem v. Item Hesiod. Θ. 178. Scut. 456. Theocr. XXIV, 123. Apollon. IV, 1605 ἵππον στέλλει ὀρεξάμενος iungenda sunt ἵππον στέλλει, ὀρεξάμενος χαίτης. At Π, 830 αὐτοῦ ὀρέξατο (κατ') αἰγανέῃν pro σὺν αἰγανέῃ paullo durius.

308. πόλιας καὶ τείχε' ἐπόρθουν. Venetus πόλεας sicque Herodianus et ipse Aristarchus et (Ptolemaeus) Ascalonita; esse tamen vtrumque vsitatum Homero. At Ven. B. πόλιας cum Sch. br. — ἐπόρθεον Townl. antique, et sic primitus vbique fuit scriptum.

310. Fuere qui haec cum antecedenti versu iungerent: τόνδε — ἔχοντες, ὡς ὁ γέρων ὤτρυνε. Ven. A. ὄτρυνε Harl.

314. recitat Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2.

315. ✠ quod ὁμοίιον semper in deterius dicitur. Sic θάνατος ὁμοίιος Od. Γ, 236. vbi vide. ὁμοίιος πόλεμος vt Il. I, 440. Prouocatur quoque ad glossographos: itaque ab Apione et Herodoro traditum esse disces ex Eustathio. Addit Ven. B. νεῖκος ὁμοίιον inf. 444. γῆρας ὁμοίιον. Concinunt Schol. br. Omnino grammatici in hac voce diserti sunt omnes; at vim vocis poeta dignam affert nemo. εὐνόητον μὲν οὐκ, ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς, ait Eu-

ſtath. — qui aliquoties de hac voce argutatur. Contra Apollon. Lex. voc. ὁμοίιου πολέμοιο in malam partem dici negat; Homero eſſe τὸ πᾶσιν ὁμοίως συμβαῖνον vt *mortem, ſenectutem*, laudato hoc verſu: cf. Heſych. Apud Arat. Dioſ. 331 ſane σήματ' ἐπιφράσσασθαι ὁμοιΐου ἀμητοῖο (non ὁμοίιον) *meſſis communiter ab omnibus faciendae*. Apparet tamen ex vſu Homerico id, quod primo dictum erat de fato omnibus communi, mox notionem contraxiſſe eius, quod omnibus pariter aut exitium aut moleſtiam affert. Jlluſtrat vocem ſimile illud: ξυνὸς Ἐνυάλιος.

316. κουρότεροι. vt οἱ νεώτεροι Sch. Apollon. II, 263.

318. μάλα μέν τοι, et μέν γε Harl. Prius ſono ſuauius habet quoque Lipſ. Ven. Vrat. a. b. Townl. Moſc. 1. Vindob. Alt. ergo repoſui pro ingrato vulgari μάλα μέν κεν.

319. De Ereuthalione a ſe occiſo narrat ipſe Neſtor H, 136 ſq. cf. Strabo VIII, p. 535. adde Schol. ad h. l. A. et B. et Sch. br. quae cum Schol. A. conueniunt; cum Sch. B. conuenit Euſtath. Vides vbique duas fere ſectas commentatorum antiquorum. Extat in Sch. A. et B., ex duplici quidem ἐκδόσει, Epitaphium in Ereuthalionem, quod in Anthologiis videre non memini, integrius in Sch. A. ἐνθάδ' Ἐρευθαλίωνι etc. Seruata haec ſunt ex Ariaetho, quem de rebus Arcadicis ſcripſiſſe conſtat. Praeter Scholion de Ereuthalione alterum extat in Ven. A. valde doctum, laudatis verſibus ex Euripidis Pliſthene, Aeſchyli Palamede et Semele ſeu Hydrophoris tum ex Homero, ad docendum: ex κτῆμι eſſe ἔκτην, et pro hoc ἔκταν, dorice et attice. Ita reperiri κατέκτας, κατέκτα, (B, 662) adduntur ἀπέκταμεν, ἔκταθεν, ἀπέκτατο, κτάσθαι, κτὰς, κτάμενος. Ita defendi quod h. l. Ariſtarcheae habent κατέκταν, vt ἔκταν ἐγώ. Hoc idem Herodianus tuitus eſt. Neceſſe adeo, olim lectum in aliis eſſe κατέκτην, quod nusquam nunc ſcriptum occurrit. Euſtathius Scholion non legerat; et Aeolicam formam, melius: omnino *veterem*, appellat τὸ κατέκταν. At nunc

porro colligo: ſi *κατέκτα*, quod aliquoties occurrit, eſt a *κατέκταν*, probabile ſit, eodem modo etiam *οὖτα* eſſe formatum, eodemque iure, ſaltem analogia, habere *α* breue. Inf. E, 376 *Οὖτά με Τυδέος υἱός*. Licet itaque ſtatuere, praeter *οὐτάω* et *οὔτημι*, fuiſſe tertiam formam, *οὔταμι*, vnde imperfectum *οὖταν*, *οὖτα*. *κτᾶμι*. *ἔκταν*. *ἔκτα*. Vulgo *οὖτα* pro *οὔτασε* dictum eſſe dicitur. v. Clark. ad Δ, 525. Brunck. ad Apollon. II, 111. in Append. veteribus praeeuntibus, nulla cum analogia apocopes. Si vltima breuis eſt, fit hoc eodem iure, quo Jl. O, 432 *ἄνδρα κατέκτα Κυθήριον*, vbi Sch. A. quoque obſeruat vltimam breuem eſſe. Alia v. ad B, 662 et ad N, 192 — Librarius Vrat. a. ſcripſerat *κατέκταν'*.

320. — ⁜ Mira criſis Schol. A. „ſi Neſtor vtrumque ſimul, iuuentutem et ſenectam voluiſſet, recte dixiſſet, *ἅμα πάντα*. At verſus, inquit, ex alio loco intruſus: *ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν*. *Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, Ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι*.“ Locus eſt Jl. N, 729 ſqq. ſed ibi aliter ſe habet prior verſus: *ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι*. In B. ad *ἅμα πάντα* ſuppletur *τὰ ἡδέα*. Verſum adſcribit Schol. Pind. Ol. VIII, 16.

321. *εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει*. *εἴποτε* Sch. E, 533 laudant. *ἔα* nunc primum occurrit pro *ἦν*. alibi *ἦα*. de quibus mira comminiſcuntur grammatici: v. Euſt. Etym. in *ἤδη*. ad quem loc. cf. Valk. ad Jl. XXII, p. 55. Simpliciſſima ratio erat: eſſe aoriſtum antiquum ex *ἕω*, fut. *ἑῶ*, *ἔα* et *ἦα*. At ex *ἔμι* vel *εἰμὶ* factum *ἔην*, *ἦν*, cum ceteris formis. — Barn. „*γρ. ἔην*.“ quod non pro lectione ſed eius coniectura habendum. — In fine *νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει*, Scholion habetur A: *Ἀρίσταρχος· γῆρας ὀπάζει. ἐπείγει. ἐλαύνει.*“ an in Ariſtarcheis *ἐκδόσεσι* tam diuerſa fuit lectio? Additur: *ἀπὸ δὲ τοῦ κατόπιν ἐσχημάτισται*. ſenſus eſſe videtur a notione *τοῦ κατόπιν εἶναι*, *ab inſequendo*, ductam eſſe vim vocis *ὀπάζειν*. — Expectabam alicubi *νῦν αὖτ' ἐμέ*.

324. αἰχμάσσουσι recte vbique editum, vtpote ductum ab αἰχμάζω. Laudatur Hesych. h. v. at cf. Schow ad e. l. Vnum σ habebat Barocc. Lipſ. — ἐμοῖο vitioſe, vt plerumque, br. Sch. Cant. Vrat. c. piget talia notare, quae fere ſemper alicubi in mendo cubant.

325. ἐ— quod νεώτεροι et ὁπλότεροι dicuntur ἐκ παραλλήλου, at illi abſolute οἱ νέοι, alterum autem comparatiue, οἱ ἐμοῦ νεώτεροι. Ceterum hic verſus ſimillimus eſt iis, quos a rhapſodis interpretandi et interpolandi cauſſa adiectos eſſe paſſim reperimus. Nihil deſiderabatur ſententia finita: αἰχμάσσουσι, νεώτεροι οἵπερ ἐμεῖο.

327—330. laudantur a Strabone IX, p. 604 B. vbi his verſibus vſi ſunt veteres ad tollendum verſum B, 558 στῆσε δ' ἄγων. ad quem vide V. L. de Πετεῶο v. ad B, 552.

328. ἑσταότ', ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι μήστωρες ἀϋτῆς. Primum male ἑστάωτ' Porphyr. in Schol. ad K, 166. vbi docet ad οἱ δὲ ſupplendum inde eſſe ἕστασαν. Porro, μήστωρες ἀϋτῆς. Sch. A. et Sch. br. δυνάμενοι κατὰ μάχην μήσασθαι, ὅ ἐστι, βουλεύσασθαι. ἀφ' οὗ ἐπιστήμονες μάχης. Ducit ergo a μήδεσθαι. Sic et Euſtath. Sch. br. hic et ad E, 272. Z, 97. Etym. Heſych. ſicque alii; alii videntur loco eodem cum μνηστὴρ, μνήμων, habuiſſe. Sic Schol. Pindari Nem. I, 23. At Apollon. Lex. μήστωρα φόβοιο. ἐργάτην φυγῆς. μήσασθαι γὰρ, τὸ ἐργάσασθαι. (Similia Sch. B. ad Ψ, 16.) Etſi nec hoc proprie. nam μᾶσθαι eſt *impetum ac motum facere* ſeu corpore et manibus, ſeu animo; eſt adeo ὁρμᾶσθαι, τεχνάσασθαι, ἐργάζεσθαι; ita tandem quoque βουλεύσασθαι, μήδεσθαι. Sic abſolute μήστωρ prudens, proprie qui animo, agitat, verſat, ſc. conſilia. Ita Iupiter ὕπατος μήστωρ Θ, 22. Vnde et Priamus θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος *prudens* Il. H, 366. Expeditior res eſt, ſi caſus ſecundus rei adiicitur: μάχης. ἀϋτῆς. φυγῆς. Sic μήστωρες ἀϋτῆς ſunt *Athenienſes pugnaces, pugnatores.* οἱ μησάμενοι, ἐργασάμενοι, ἀϋτὴν, μάχην. cf. Schol. Ven. ad Ψ, 16. 24.

329. αὐτὰρ ὁ πλησίον ἑστήκει, Ven. et Sch. A. „οὕτως Ἀρίσταρχος Ἰακῶς, ἑστήκει. Quod ſi Ionicum eſt, erat ſane recipiendum pro vulgato εἱστήκει, et per totum carmen tenendum. cf. inf. ad 367. Eſt quoque ἑστήκει in Townl. Vrat. b. Moſc. 1.

331. ἕστασαν, οὐ γάρ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς. ⊱ quod ἀκούετο pro ἤκουε, et σφιν, αὐτοῖς pro αὐτῶν." Scilicet eſt οὔπω γὰρ λαός σφιν ἀκούετο ἀϋτῆς. Addit Sch. B. ἀϋτῆς, τῆς βοῆς· οὐ γὰρ ἠλάλαξαν οἱ Τρῶες, ἵνα μὴ νοηθῶσι. Enimuero ἀϋτὴ ſimpliciter eſt pugna, hanc iterum parari nondum reſciuerant copiae Meneſthei et Vlyſſis, quia longius aberant ab ea aciei parte, qua congreſſi erant Menelaus et Paris, moxque Menelao vulnerato Troiani arma ceperant; quod etiam Sch. br. obſeruat. Viderant tantum turbatum eſſe neſcio quid inter Troianos et Achiuos vſ. 332. 333. Nunc ſtabant expectantes, quid aliae propius adſtantes turmae paraturae ſint, quas ſi arma ſtringere et in aciem progredi vidiſſent, inuaſurae eſſent et ipſae hoſtem.

In capite verſus eſt ἕστασαν, ἀμφιέστασαν, non ἕστασαν quod in multis legitur, quia Ionica ratio in poeta Ione praeſtat. Alias et illud recte; vnde et compoſitum ἀφέστατε paullo poſt 340. nec omnino vlla eſt in hoc conſtantia. De hoc v. ad vſ. 243 et cf. ſup. ad B, 525.

332. κίνυντο φάλαγγες. κινοῦντο Vrat. b.

333. Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν. Aberat θ' poſt Τρώων ab Ariſtarcheis: e quo numero eſt Townl. Volebat igitur Ven. A. accipere pro ἐπ' Ἀχαιούς. Atqui intercedit καί. Notiſſima formula eſt τε — καί.

334. Verſus eſt ap. Heſych. in πύργος. quod dictum eſſe pro τάξις, τάγμα, φάλαγξ, στίξ, obſeruant omnes.

334. 5. ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν Τρώων ὁρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο. ⊱ „quod ἐπὶ deeſt, et Τρώων dictum ἐπὶ Τρῶας." Scilicet ὁρμᾶν, ἰέναι, τρέπεσθαι cum ſecundo caſu iunguntur, appoſito vel ſubintellecto ἐπὶ vel κατά. Sic vidimus Γ, 5 πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων. Ξ, 488 ὡρμήθη δ' Ἀκάμαντος. et ſic ſaepe.

Cum his tamen tricati sunt grammatici in hoc: sintne Achiui Troianos, an hi illos priores aggressuri. v. Sch. B. vnde etiam iunxere: πύργος Τρώων ὁρμήσειεν Ἀχαιῶν, h. e. ἐπ' Ἀχαιούς. Sch. A. et Eustath.

In πολυστίχῳ (fuit is Seleuci) alia erat lectio: ὁππότε κέν τις Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν Τρώων ὁρμήσειεν καὶ ἄρξειεν πολέμοιο quod damnat Sch. A. Legitur tamen et sic in Vrat. b. et vltima habent, quod probes, si scripseris: καὶ ἄρξειε πτολέμοιο. Sic quoque Bentl. legere suadebat.

338. ὦ υἱὲ Πετεῶο. Mosc. 1. ὦ υἱὸς Π. e correctione. De Πετεῶο v. ad B, 552.

339. καὶ σὺ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεόφρον. &c. „quod Zenodotus pro vltima voce legebat, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. non tamen conuenire cum ceteris conuiciis." Male haec; non conuicia ista sunt, quod astutiam et fraudes ei tribuit, sed laudes, pro ista aetate, inprimis in rebus bellicis. Est itaque altera obseruatio Sch. A. aliena: quod ἐκέκαστο in malam partem dictum sit; nec, in quo Eustath. quoque argutatur, κακοὶ δόλοι sunt in reprehensione; sunt exitiosi aliis, in quos machinatur eos Vlysses.

341. σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας ἑστάμεν. „γρ. ἐοῦσιν. Eustath." Barnes. At vir doctus varias huius generis lectiones ipse comminisci solet. Nam Eustath. ait: posset etiam locum habere ἐοῦσιν ad σφῶϊν. quod sane et ipsum vsus ferret. Verum vsus varians non est varians lectio: quo vno monito sexcentae criticorum concidunt coniecturae, in quibus sibi mirifice placent.

Apud Apollon. Lex. legitur σφῶϊ — ad ἐόντας. ita et Vrat. b. et Sch. B. ad E, 2. laudat. recte et hoc.

μεν τ' ἐπέοικε. Bentleius, duram, puto, sentiens elisionem in μεντοι, legit σφῶϊν μέν ῥα ϝεοικε (aut potius ϝεϝοικε). Constanter enim pronuntiatum fuit Homerica aetate ϝεικω similis sum per omnia tempora; inde εἶκα, ϝεικα. οἶκα, ϝοικα. ἔοικα duplici modo εϝοικα et ϝεϝοικα. ita et ἐοικὸς, ἐῴκειν et cetera; et ἐπέοικε esse debuit επεϝοικε.

342. *μάχης καυστειρῆς.* Est ea h. l. et M, 316 ἡ θερμὴ καὶ πυρόεσσα, ἔμπυρος. *ardens pugna.* Apollon. Lex. θερμῆς καὶ πυρώδους μάχης. Eustath. comparat ducta a δαίω, pro καίω, v. c. δέδηε μάχη. δήϊος πόλεμος, μάχη. δηῒς, δηϊοτής. Ita tandem peruenimus ad notionem generalem, quae in Schol. br. est, μάχη δεινή, grauis, atrox. Hesych. reddit ex h. l. ὀξείας. δριμείας. Apud eund. scribitur καυστηρῆς. sicque Cant.

Faciunt quoque discrimen inter ἀντιβολῆσαί τινος, vt μάχης, et τινί, v. Eustath. ad N, 246. p. 929, 47 et ad M, 316. nimis subtiliter, arbitror. cf. ad Λ, 365.

343. πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο. — quia eum Menestheo communicatur, quod proprie ad Vlyssem spectat; nam Menestheus non fuit inter VII. γέροντας. Hos tamen esse omnino τοὺς ἐντίμους obseruant alii (cf. sup. ad vs. 259 γερούσιον οἶνον).

Notat porro Sch. A. „ἀκουάζεσθαι esse pro ἐπαισθάνεσθαι." Scilicet est pro antecedente, καλεῖσθαι, vocari ad epulas. v. Sch. br. nimis late Hesych. τιμῆς ἀξιοῦσθαι.

„Tandem δαιτὸς ait esse pro περὶ δαιτός. Sic Aristarchum censere; et sic sollenne esse, ἵν' ᾖ· οἱ περὶ δαιτὸς πρῶτοι ἐμοῦ μεταλαμβάνεσθε. (non — νεται) οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν." Vel hic locus docere potest, laudari saepe librorum partes pro libris: est enim locus Apollonii Dyscoli de Syntaxi lib. II. p. 165. b. vbi ex h. l. docet, pronomen primitiuum etiam ab Homero pro possessiuo poni; est enim pro δαιτὸς ἐμῆς, quod seriore vsu δαιτός μου est. Altero loco idem mavult iungere ἀκουάζεσθον ἐμεῖο, pro ἀκουάζεσθόν μου, (δαιτὸς ἕνεκα.)

345. — 346. — Non ἀθετοῦνται, ait Sch. A. ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν (Aristarchi). At reprehendunt eos nostri, (οἱ ἡμέτεροι. Aristarchei?) tanquam heroum personis indecoros, quod carnem ipsis exprobrat Agamemnon. At v. Notam.

In κρέα ἔδμεναι hiatus notetur a Bentleio, non tollitur. At nec tollere necesse est; nam κρέα est proprie

κρέαα contracte κρέα. Possis putare κρέατ' ἔδμεναι fuisse. At in Homericis semper est κρέα. Ita nec Od. Γ, 33 κρέα ὤπτων, si vel maxime τ' interponatur, e codd. est pro τε. κρέα τ' ὤπτων, ἄλλα δὲ πεῖρον.

346. οἶνου πινέμεναι μελιηδέος. esse δασυντέον τὸ μελιηδέος ait Sch. A. Scilicet scribi vult ex more veterum μελιήδεος. quem iam vidimus in aliis.

347. Laudat versum Apollon. Lex. in πύργος. ὅτε δὲ τὴν τάξιν· Νῦν δὲ φίλως χ' ὁρόωτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν. ὁρόωτε, ἐὰν δέκα Vind. Alt. male et sequitur μαχοίατο.

350. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. primo loco hoc occurrit. Antiquum illud ἕρκος ὀδόντων in Sch. A. et Sch. br. ita accipitur, vt sit περίφραγμα τῶν ὀδόντων, τὰ χείλη περιφραστικῶς. Refert quoque ad τὰ χείλη Pollux II, 89. Non video cur non ipsi dentes septum faciant, sitque dentium septum periphrastice, ipsi dentes, quatenus linguam obsepiunt. Fit hoc ex indole prisci sermonis; nec deterret me, quod Od. K, 328 φάρμακα — ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, cum in potando *labia*, non dentes, memorari soleant. Vtramque rationem ex antiquioribus apponit Eustath. ad Ξ, 83. p. 968. extr. et Sch. br. ad e. l. Sufficit pro *ore* dictum illud esse; apud Tragicos pro eo occurrit πύλαι στόματος. vt Eurip. Hippol. 895 et similia. Argutantur in ἕρκος ὀδόντων alii, vt Gell. I, 15. *petulantiae verborum coercendae vallum esse oppositum dentium luculente dixit, vt loquendi temeritas non cordis tantum custodia atque vigilia cohibeatur, sed et quibusdam quasi excubiis in ore positis sepiatur.* Sequitur versus noster, non alter ex Od. A, 64 et al. et delendum est τέκνον ἐμόν. Iteratur quoque noster versus Il. Ξ, 82.

351. 352. pro singulari sententia, seorsum, habent Eustath. et alii; minus bene. Recte, vt nunc sit, interpunxit Barnes probante Clarke.

351. πῶς δὴ φῄς πολέμοιο μεθιέμεν; Townl. μεθειέμεν. φῄς cum iota subnotato grammaticorum auctoritate

ſcribitur, etſi iam ab Etymologo damnata, ſed, ait, ita ſcribitur κατὰ ἱστορίαν, ἤγουν κατὰ παράδοσιν. v. ad P, 174.

353. ὄψεαι, ἢν ἐθέλῃσθα, καὶ αἴ κεν τοὶ τὰ μεμήλῃ. Idem vſ. inf. I, 359. ἢν κ' ἐθέλῃσθα Ven. nec male. ὄψεαι αἴ κ' ἐθέλῃσθα eſt inf. Θ, 471 et Od. Ω, 510. — μεμήλει Vrat. a. μεμήλοι Vrat. b. at μεμήλῃ etiam l. c. I, 359. de quo v. Exc. III ad A, 68.

354. ⊱ „quod Telemachi meminit, ſicque Odyſſeam praeſtruit; vt hanc ab eodem poeta profectam eſſe neceſſe ſit." Sch. A. leue argumentum.

355. Τρώων ἱπποδάμων. Interponit θ' Lipſ. male, ex 333.

σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις. De vocis ἀνεμώλιος etymo varia commenti ſunt grammatici Etymol. Apollon. Heſych. Euſtath. praeſtat accipere pro ἀνεμώνιος, vt ab ἀνεμόω ductum ſit, ἀνεμοφόρητον, adeoque leues, κενὸν, μάταιον.

357. ὡς γνῶ χωομένοιο ⊱ „quod γνῶ (ſ. ἔγνω) cum ſecundo caſu iunctum eſt." vt πολέμων εὖ εἰδώς. et Od. Φ, 36 γνώτην ἀλλήλων. cf. Euſtath.

πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον ap. Plutarch. de aud. poet. p. 29 C. vbi in cod. μύθῳ. quod et Vrat. a. exhibet. — πάλιν autem accipiunt, ἀνάπαλιν. ἀντὶ τοῦ εἰ; ἐναντίον ἔτρεψε, μετέστρεφε τὸν λόγον. ψόγον γὰρ εἰπὼν, νῦν ἔπαινον λέγει. Sch. br. Dicas: quidni ſimpliciter dictum malis pro *viciſſim;* ἀνέλαβε τὸν λόγον. Scilicet grammatici reueriti ſunt auctoritatem Ariſtarchi, qui obſeruauerat, Homero πάλιν eſſe τοπικὸν, non χρονικὸν, *iterum, poſtea.* v. ad N, 3. Atqui *viciſſim* diuerſum eſt.

359. οὔτε σε νεικείω περιώσιον, *neque te obiurgo temere,* vertunt, quo iure? Sch. B. περισσὸν, πλέον Μενεσθέως. ſicque per περισσῶς explicant Etymol. Heſych. Nec alio ſenſu vox occurrit Od. Π, 203. Apollon. I, 466. Nicand. Ther. 518. Etymol. addit παρὰ τὸ προσῆκον. παρὰ τὸ ὅσιον. Equidem arbitror vocem eſſe adhibitam vt

alibi, *οὐ μάλα*, *non admodum*, pro *nequaquam*. *οὐδέ σε*. Vrat. a.

361. *ἤπια δήνεα*. Vindob. Alt. *μήδεα*.

362. *ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθα*. Habent haec difficultatem grammaticam: Eſt Homero *ἀρέω*, quod poſtea, *ἀρέσκω* factum, *placo*: ex *ἄρω*, *ἁρμόζω* (male ab *ἀρὰ* ducit Porphyr. Qu. Hom. 19.) vt I, 120. Occurrit vi actiua etiam *ἀρέομαι*, (et *ἀπαρέομαι*, T, 183) et quidem *τινὰ*, vt Od. Θ, 402. 396. et ſubintell. 415. caſu tertio rei adiecto, vt *ἐπέεσσιν* ibid. *δαιτὶ*, Il. T, 179. I, 112. 3. *ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθοιμεν δώροισί τ' ἀγανοῖσιν ἔπεσσί τε μειλιχίοισι*, vbi pro *ἀρεσαίμεθα* eſt *ἀρεσάμενοι πεπίθοιμεν*. at h. l. eſt accuſatiuus rei: *ταῦτα ἀρεσσόμεθα* vt iterum Z, 526 *τὰ δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ' αἴκε πόθι* etc. Eſt itaque pro controuerſiam componere, transigere. Haec analogiam habent. At grammatici modo hoc, modo aliud captant. Sch. B. *εἰς τὸ σοὶ ἀρέσκον μετάξομεν*. Atqui Homero *ἀρέσκω* non eſt placeo. Sch. br. *ἐξιλεωσόμεθα. θεραπεύσομεν*. ferrem hoc, mederi. at prius requiret, *σε*. te placabimus: Ita tamen et alii grammatici: Euſtath. etymon ex *ἄρω* ſequitur: *συναρμοσθῆναι φιλικῶς καὶ εἰς ἀριθμὸν* (leg. *ἀρθμὸν*) *ὅ ἐστιν*, *ἁρμονίαν φιλίας ἐλθεῖν*. Apollon. Lex. fere vt Sch. B. *ἀρεσάσθω, εὐαρεστοῦντα καταστησάσθω*. quod ſpectat ad T, 179. Etymol. *ἀρεσόμεθα. ἐξιλεωσόμεθα. θεραπεύσομεν. φιλοφρονησόμεθα*. Paullo argutius eſt, quod apud Heſych. legitur: *ἀρέσασθαι, ἰάσασθαι. ἀρεστὸν ποιῆσαι*. Prius illud, *ἰάσασθαι*, et *θεραπεύειν*, adduxiſſe ſuſpicor Bentleium ad ingenioſam coniecturam: *ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀκεσσόμεθ'* vt N, 115 *ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον, ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν*.

363. *τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώνια θεῖεν*. Erat in edd. *μεταμώλια*. At *μεταμώνια* eſt ap. Euſtath. p. 483, 5. ſicque Ven. cum Eton. et Apollon. Lex. cum Heſych. tum ita ſcriptum ap. Theocr. XXII, 181. Apollon. Rh. I, 491. III, 1095. 1120. vbi tamen ad I, 491 Schol. alteram ſcripturam norat. Aliquoties in Odyſſea legitur, plerumque cum varietate. Videtur *τὸ λ* ſerius frequen-

tatum esse, et recte se habere etymon ab ἄνεμος pro μετανεμώλιος. Redditur μάταια. ἀνεμοφόρητα. ἀχρεῖα. Convenit certe cum ἀνεμώλιος vs. 355 et dicitur pari modo ἀνεμώλια βάζειν et μεταμώνια βάζειν. mirum tamen quod in altero τὸ λ constanter exaratum est.

364. λίπεν αὐτοῦ. „γρ. αὐτόθι vt 292." Barnes.

366. ἑσταότ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσι. Male vertitur, inter equos et currus. Immo stabat in curru: vnde vs. 419 desilit. Etiam Sch. B. ἐφ' ἅρματος ἵστατο.

κολλωτοῖσι scribit Vrat. b. et hoc voluit Lips. κολλοτοῖσι.

367. πὰρ δέ οἱ ἑστήκει. „οὕτως, ἑστήκει. Ἰακῶς. Ἀρίσταρχος." Sch. A. Similia vidimus ad vs. 329. vbi tamen vulgatum erat εἱστήκει. Agnoscunt tamen hoc grammatici, Etymol. Eustath. Male me habet variatio scripturae in hoc verbo, nisi statuam fuisse ἑστάω. vnde ἕστηκα. Et forma alia, quam mediam dicimus, ἕσταα, ἕστα, ἑσταώς. ab ἑστῶ, ἕσταον. Occurrit tamen nec minus aliis locis spiritu leni ἐσταότα. ἐσταότες. At ἕστην est a στῆμι. cf. sup. ad 243.

Καπανήϊος υἱός. pro τοῦ Καπανῆος. Notata sunt huius generis plura, ne incidas in ἥρως coniectando.

368. καὶ τὸν μὲν νείκεσσεν ἰδών. recte hoc reposuit Barnes pro eo quod erat, καὶ μὲν τὸν, quod non Basil. aut Steph. intulerat, sed vitio Ald. 1. legebatur. Nam ed. Flor. recte τὸν μὲν, cum codd. Ven. Lips. Eton. Vrat. A. Mosc. 1. 3.

371. τί πτώσσεις; τί δ' ὀπιπτεύεις πτολέμοιο γεφύρας. ὀπιπεύεις Lips. vt solent codd. in hac voce discordare vna cum grammaticis, in his Apollon. Lex. h. v. ὀπιπτεύεις legitur quoque ap. Plutarch. de sui laude p. 540 F. vbi hic versus recitatur.

πολέμοιο γεφύρας male explicant grammatici multis modis. Etiam aliena afferunt Clarke et Ernesti, Gottleb. ad Thucyd. I, 122 quem recte refellit Bauer, tum Intpp. ad *belli* oras ap. Virgil. Aen. IX, 528. Haud dubie sunt

γέφυραι πολέμου, μάχης, κέλευθοι, ὁδοί, interuallum inter vtramque aciem, in quod procedunt concurrentes. cf. Θ, 378. 549. Λ, 160. Υ, 427 vbi Schol. recte, τὰ μεταξὺ πολεμούντων διαστήματα. quod ap. ſcriptores eſt τὸ μεταίχμιον.

372. οὐ μὲν Τυδέϊ γ' ὧδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν. Vulgata lectio erat πτωκαζέμεν quaſi a πτὼξ lepus. Verum a πτώσσω, fit πτώσκω, πτωσκάζω. Sic ſcriptum in Ven. Lipſ. Eton. vno Vindob. Euſtath. p. 484. pr. Etymol. Heſych. Suida.

374. οἵ μιν ἴδοντο πονεύμενον. Peccatum in digamma οἵ μιν ϝίδοντο. Bentl. em. οἵ ϝε ϝίδοντο. ϝε, ἕ, pro αὐτόν.

375. πέρι δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι. Vt ſemel de hoc moneam, quod ſexcenties recoquitur: variat ſcriptura fere vbique, quoties περὶ ſeiuncta a verbo occurrit; creditur pro περισσῶς poni, h. ὑπὲρ ἄλλων, περὶ ἄλλων. tunc volunt grammatici πέρι ſcribi; Cum tamen pari iure poſſit eſſe ἄλλων περιγενέσθαι, pari iure ſcribitur περὶ δ' ἄ. φ. γενέσθαι. Contra pugnatur in aliis, vt περιδείδια, non eſſe πέρι δείδια, vt N, 52. Satis eſt, ſemel monitum eſſe. Res tanti non eſt vt nos ceteris locis moretur. cf. ſup. ad 46.

376. ἄτερ πολέμου. Schol. ἄτερ πολεμικῆς παρατάξεως. *non ſtipatus*, ait Clarke, μοῦνος ἐὼν inf. 388. Vix bene. Reſpiciunt verba oppoſitum 384. vbi Thebas hoſtis adiit. Igitur: non tanquam hoſtis, ſed pacate. Potuerat autem Agamemnon ex Mycenaeis, qui eum viderant, audire, cum Mycenas ille adiiſſet.

Ceterum hic locus, ſi quis alius, ex iis eſt, in quibus rhapſodorum ſedulitatem deprehendere tibi videaris in explendis et locupletandis, aut perſequendis iis, quae leuiter primus auctor tantum attigerat. Aliena eſt narratio a loco ac feſtinatione imperatoris; nec ſatis eſt, cum Clarkio dicere, vltimum eſſe Diomedem, ad quem aduenerit.

377. ξεῖνος, ἅμ' ἀντιθέῳ. Sch. A. „γράφεται καὶ κεῖνος ἅμ' ἀ. quod ſane et ipſum locum haberet; at

alterum ſignificantius. Porro *ἀγείρας* Ven. etſi Sch. A. et B. agnoſcunt *ἀγείρων*.

378. Saepe in Homero, vtpote antiquo necdum polito ſcriptore, ambiguitas ſubiecti incidit; ſic h. l. *οἵ ῥα. οἱ δέ.* Vulgo interpungitur ſic, vt omnia vna ſerie procedant a 376—379. Ita 378 *οἵ ῥα* obſcurum eſt, ſitne ad *λαὸν* referendum, an ad duo illos Tydeum et Polynicen; ita ingrata fit oratio. Interpunxi poſt *ἀγείρων*. Sequitur *οἵ ῥα τότ᾽ ἐστρατόωντο* hocque de conatu accipio: *Hi tum copias parabant aduerſus Thebas, et ſupplicabant. At illi* (*οἱ δ᾽ ἔθελον*) ſc. Mycenaei, (ex Μυκήνας) *parati erant et annuebant poſtulatis, ſiniſtris tamen auſpiciis obuenientibus absterriti ſunt. οἱ δὲ τότ᾽.* Townl. cum vno Vindob. *τότε στρατόωντο.* Sch. br. nec aliter, puto, mſ. Lipſ. Ionice.

380. *οἱ δ᾽ ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπῄνεον, ὡς ἐκέλευον.* Affert *ὡς ἐκέλευεν* Barnes e Baſil. neſcio qua. — Recte Ern. mollius fore ait *ὅσσ᾽ ἐκέλευον.* Licet ſane in his eſſe liberiorem, ſi veterem ſcribendi rationem cogites per *ο*. Vt nunc legitur eſt: *annuerunt, promiſerunt auxilia, vt flagitauerant illi.*

381. *Ζεὺς — παραίσια σήματα φαίνων.* Bentl. ex Heſych. huc vocat *παραίσιμα*, vt *ἐναίσιμα*.

382. *οἱ δ᾽ ἐπεί.* Tydeus et Polynices cum ſociis, adeoque omnino Achiui. Fuere apud Ven. B. qui poſt *λεχεποίην* plene diſtinguerent, vt *δὲ* poſt *οἱ* vacaret; ſaltem debebant illa: *οἱ δ᾽, ἐπεὶ — ἐγένοντο* protaſin facere, quod et mihi viſum eſt faciendum eſſe. Hi, poſteaquam iam aliquantum viae fecerant, peruenerunt ad Aſopum. Hic Achiui ſubſtiterunt, et Tydeum legatum Thebas miſerunt. Vulgo ita interpungitur poſt *λεχεποίην*, vt hinc apodoſis ſequatur.

οἱ δ᾽, ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο ἰδὲ — ita legebatur in edd. Hiatum debemus ignorationi rei metricae; fuit *ᾤχοντ᾽ ἠδὲ*, quod ſeruatum quoque eſt in Sch. br. Abiit ſerius in vulgarem loquendi formulam, *πρὸ ὁδοῦ γίνεσθαι, πρὸ ὁδοῦ εἶναί τι*, eſſe vtile, opportunum. v. c. in Lucian.

383. Ἀσωπὸν δ' ἵκοντο. Ἀσωπόν θ' Barocc. Ex vulgari ratione interpungendi poterat hoc ferri. At eſt vt Τροίηνδε et ſimilia. ἀλεχεποίην vitium eſt Ald. 2. et hinc aliarum. Suaue epitheton λεχεποίης, ἔχων βαθεῖαν ποίην, εἰς λέχος, κοίτην, pro ſimplici, herboſo littore. Vidimus iam B, 697. Mira tamen grammatici de etymo comminiſcuntur. Multo ineptius obſcenum ſenſum in his epithetis βαθύσχοινον λεχεποίην, quaeſiuere apud Sext. Empir. adu. grammat. p. 285 παραστατικόν ἐστι πρὸς συνουσίαν τὸ τῆς σχοίνου σπέρμα, λέχος καλοῦντος τοῦ ποιητοῦ τὴν μίξιν. add. Etymol. h. v.

384. ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἔπι Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί. Excidit Scholion, quod haud dubie reſpexit vocem ἀγγελίην, circa quam trepidant veteres, vt et h. l. Sch. br. et ipſe Apollon. Lex. ἀγγελίην — ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου· ἔνθ' αὖτ' ἀ. Zenodotus autem vapulabat. v. ad Γ, 206. Enimuero eſt ἀγγελίην ἔπι pro ἐπ' ἀγγελίην ἔστειλαν, ἔπεμψαν. Ita vero ἔπι ſcribendum, pro vulgato ἐπὶ, ſic enim eſſent iungenda ἐπὶ — ἔστειλαν, ἐπέστειλαν, qua ratione nouus verbi vſus in Homerum inferretur, nam is ἐπιστεῖλαι tantum ad mandata et litteras adhibet. cf. Toll. ad Apollon. p. 235.

Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί. Eſt Τυδεῖ in Mori. Cant. Vrat. a. c. At Τυδῆ etiam Etymol. in Πηλεύς. Nihil expeditius eſſe videtur quam Τυδέα, Τυδῆ, etſi probabile ſit, veteres ne ſcripſiſſe quidem Τυδῆ, ſed Τυδέα, hocque binis ſyllabis pronuntiaſſe. Grammaticorum tamen animis inſidebat hoc, Τυδῆ eſſe per apocopen dictum pro Τυδῆα. cf. ad O, 339 vbi Μηκιστῆ. Maluit Payne Knight emendare ἔνθ' αὖ Τυϝδεϝ' (Τυδέ') ἐπ' ἀγγελίην — quod non ſequar.

385. αὐτὰρ ὁ βῆ πολέας τε. Vrat. b. c. δὲ quod praeferam.

386. βίης Ἐτεοκληείης. Ariſtid. Quintil. de Muſica lib. II, p. 85 laudat poetam, comparato altero ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, quod in altero excellens robur, in altero τὸ κα-

τὰ σωφροσύνην θεοφιλὲς expresserit. Quale acumen in tali scriptore!

388. πολέσι μετὰ Καδμείοισι. Bentleio videbatur et hic Καδμείωσι scribendum esse. At reprimit conatum vs. 391.

390. ῥηϊδίως· τοίη οἱ — ※ quod versus hoc loco recte ponitur; minus bene in verbis Mineruae (E, 808.) Occurrunt quoque eius membra E, 828 et in verbis Achillis Υ, 453.

τοίη τοι Sch. br. iam in ed. Ald.

392. Ἂψ οἱ ἀνερχομένῳ. Interposuit οἱ Barnes ad explendum versum. nam ἂψ ἀνερχομένῳ manifesto cum vitio metri legitur vbique in edd. etiam in codd. Mori. Cant. Lips. Vrat. b. c. A. Mosc. 1. 3. Ven. B. Eustath. Sch. br. nec aliter forte Hesych. nam in eo est ἀνερχομένῳ, ὑποστρέφοντι. Alii habent ἂψ ἀναερχομένῳ non minus vitiose. Sic ipse Ven. Townl. Harl. Vrat. a. e corr. Vitium subesse, et, quod mireris, tam antiquum, in aperto est. Bentleius ei medebatur alio, et forte, aptiore, modo ἂψ ἄρ' ἀνερχομένῳ. Etiam Jl. Z, 187 Τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε.

395. Λυκοφόντης. nomen pro var. lect. habet quoque Ven. A. Sch. At in ipso carmine Πολυφόντης. *Lycophontem* tamen Statius quoque agnoscit Theb. II, 610. cum Maeone vs. 690 sq. vbi augur est. In Schol. Ven. et Sch. br. ad 394 praeconem eum ediderant alii; quia incolumis fuit dimissus. Erant autem κήρυκες ἱερὸν γένος.

396. ἀεικέα πότμον ἐφῆκε. in vno Vindob. ἀειδέα, in altero ἐνῆκε.

398. Μαίον' ἄρα προέηκε, Cant. et vn. Vindob. Μαίονά ῥα quod probat Bentl. Et est mollius. θεῶν τεράεσσι πιθήσας. Apollon. Lex. ad h. v. respicit, πιθήσας, πιστεύσας.

399. 400. ἀλλὰ τὸν υἱὸν γείνατο εἷο χέρεια. Morari potest legentem articulus τὸν, quem Homerus ignorat: expedita res est coniicere fuisse τοι; ἀλλά τοι sollennis est formula. Potest tamen nec minus contendi τὸν esse di-

ctum cum vi, filium hunc Tydei. vt bene expedit Koeppen. Locus similis est vs. 11 Jl. A.

Porro χέρεια quod praeter Ald. 2. edd. habent, aiunt esse pro χερείονα, verum analogiam, qua id fiat, nemo docet. Accusatiuus est χερείω Od. Ξ, 176 καί μιν ἔφην ἔσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χερείω Πατρὸς ἑοῖο φίλοιο. Legitur χέρηα in Eust. κατὰ τὰ πλείω, inquit, τῶν ἀντιγράφων, sicque etiam χέρηι et χέρηες, ὡς ἐν ἄλλοις φαίνεται. Legi et χερῆα, quasi a χερεύς, ait Barn. Accedit Ald. 2. χέρηα· sicque Lips. a m. pr. (nam refictum χέρεια) Vrat. A. — Vrat. a. χερια supra adscripto η. (at h. c. χέραια) Vindob. duo χέρεια, et vnus χέρηα. Nullus dubito ignoratione veteris formae grammaticos turbasse h. l. Fuit χέρηα, a χέρης, χέρηος, χέρηα, vt Ἄρης, Ἄρηα. Est enim χέρης τινὸς, inferior, deterior altero, *qui virtute cedit alteri.* At χερείων τινὸς esset, *altero malo peior.* Itaque etiam a χέρης sunt χέρηες vt Od. O, 323, tum Od. Σ, 228 ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρηα sunt τὰ κακά, etiam a χέρης. Quod si hic et alibi editur χέρεια, nec hoc male fieret a χέρειος. Verum Grammaticorum animis semel insedit hoc, χέρεια esse pro τὰ χερείονα dictum. Videtur vbique verum fuisse τὰ χέρηα, vt Jl. Ξ, 382. Od. Υ, 310.

Tandem in hoc versu ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνων Aristarchea fuit lectio, testante Ven. A. sicque Venetus ipse. Quod sane importunum est, ipso Ven. B. iudice; nam Tydeus ab eloquentia longe abfuit. Antimachus ait eum inter subulcos eductum fuisse, Euripidis autem versus laudatur: οὐδ' ἐν λόγοις ἦν δεινὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι. Idem Scholion e Leid. ms. attulerat Valken. ad Ammon. p. 241. ἀγορὰ nunc λόγος, eloquentia v. Porphyr. ad Θ, 2.

401. Respiciunt locum et Diomedis characterem commendant laudati iam Clarkio Plut. de aud. poet. p. 29 A. comparata cum Stheneli iactantia inf. 404 sq. Add. eund. de sui laude p. 540. E. F. Galen. in Protrept. 7. et Auctor de Hom. poesi s. 20. Ineptit in Stheneli laude ex h. l. Philostr. in Heroic. 4, 2.

403 vſ. ab. ab Eton. extremarum ſyllabarum ſimilitudine c. antec.

404. σάφα pro ἀληθῶς. Male Suidas verbis allatis per φανερῶς exponit. Notat quoque Schol. Sophocl. Oed. Col. 623. vbi Φοῖβος σαφής.

407. — 408. — 409. — ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς. quia per hos verſus ea, quae paullo ante dicta erant, tolluntur. Nam ſi de ſe vtroque ſolis loquitur, falſum eſt; fuere enim VII. Epigoni duces; ſin ſeptem illos innuit, nec dualis ἀγαγόντε conuenit, et eleuatur virtus: nam filii deos habuere συνεργούς, qui iſtis aduerſati ſunt." En Graecum acumen! atqui vel ſic filii fuere ſuperiores patribus, quippe qui re infecta diſceſſerant. Dualem autem permixtim cum plurali poni ſolitum multis exemplis notatum eſt. Si qua ratio ad delendos verſus afferenda eſſet ſatis idonea, hanc dicerem: quod multo maior vis ac ferocia orationis eſt illis verſibus ſublatis. Sic enim reſtant iſta: ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι. ἡμεῖς καὶ Θήβης ἕδος εἵλομεν ἑπταπύλοιο. Τῷ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ. Enimuero hoc iudicium eo valet, vt appareat, quid melius ſit, non quid verius. Veteres grammatici nullis criticis regulis ſubnixi, nulla codicum auctoritate memorata, argutati ſunt, vt ſaepe alibi, ita et hoc loco.

407. παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' Mirum quod ſingularem hic maluit poeta. Etiam Bentl. emendat παυροτέρους λαοὺς ἀ. vt B, 580 πλείστους ἄγε λαούς. τεῖχος Ἄρειον quis dubitet a Marte dictas Thebas, quae toties Martiae ſunt. Ven. A. tamen ἄρειον τοῦ ἐν Τροίᾳ τείχους accipere mauult; quod et Euſt. habet, κρεῖττον, ὀχυρώτερον. Illud ὑπὸ τεῖχος docet ſollenne hoc eſſe, vt toties: ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον et alia. Paullo ante 406 ἕδος Θήβης mera periphraſis; quam Koeppen illuſtrat.

409. σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσι ſcil. cum malis ominibus in prima expeditione aduerſus Thebas vſi haud deſtitiſſent a conſilio: at ipſi melioribus vſi, πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν cf. ad Apollod. p. 639 ſq.

κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Idem fere vſ. Od. A, 7 αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. vbi ex h. l. putes αὐτοὶ ibi fuiſſe. Verum et alterum bene ſe habet.

Ceterum quae hae ἀτασθαλίαι fuerint, veteres non diſerte docuerunt. Apud Euſtath. legimus dubitatum eſſe, vtrum versus ad Thebanos ſpectaret, an ad Septem ad Thebas profectos; recte Clarke procliuior eſt in hoc alterum, at non docet, quorſum haec reſpiciant. ἀτασθαλία alibi ipſum flagitium declarat, at in h. l. ſtultitiam animi et amentiam; vt in ſimili loco X, 104 νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν. Iam vi oppoſiti: πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν — credo eo reſpici, quod VII. illi ad Thebas profecti ſunt aduerſus auſpicia, auguriis ſiniſtris haud deterriti, inprimis Amphiarao mala ominante. Vide Statium Theb. III, 456 ſq. Apollod. III, 6, 2. Pind. Nem. IX, 41 ſqq. Koeppen laudat Eurip. Suppl. 158.

Obſcurum eſt Schol. B. ὑποφαίνει, ὡς διὰ δεισιδαιμονίαν οὐκ ἠθέλησαν ἄρχειν τῆς πρὸς Τρῶας (immo vero πρὸς Θηβαίους) συμβολῆς, ἣν οἱ πατέρες μὴ κτησάμενοι ἀπώλοντο.

410. τῷ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ. ἔνθεο vna voce ſcripſit Ariſtarchus pro ἔνθου. Apollonius tamen ἐν ſeiunxerat, vt eſſet ὁμοίῃ ἐν pro ἐν ὁμοίῃ. Habet quoque hemiſtichium Heſych. in ὁμοίῃ ſed corrupte. v. Intpp.

412. τέττα, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. Eo quod, τέττα vnde ductum ſit, neſcitur. Nolo apponere nullo cum fructu in Ven. A. dicta. Sufficit alloquendi eſſe formulam: *o bone*, ὦ φίλε. Neque aliter Apollon. Lex. h. v. add. Heſych. Etymol. Hellad. p. 9. Optime cum ἄττα comparatur.

Alii apud Euſtathium videntur τέτλα legiſſe. Habet hoc quoque Heſych. vt ſit pro τέτλαθι, et memoratur ex Helladio. Bentl. coni. τέτλαθι, σιγῇ δ' ἧσο. In Ven. expreſſum τετγα vitioſe. Nihil mutant, qui verſum reci-

tant, Plato de Rep. III, p. 389 E. Dionyſ. in Arte ſ. 13.

σιωπῇ ἧσο. Non eſſe ἧσο proprie dictum, per ſe patet. Igitur, quieſce. ἧσο ἐμῷ offendit hiatu; quem feram equidem hemiſtichio finito. Bentl. tentabat et h. l. μεῷ, quod pro Homerico nunquam habebo. Liceret ſuſpicari fuiſſe infinitum pro imperante, ἧσθαι ἐμῷ. Vti Od. K, 506 μήτι τοι — μελέσθω, ἱστὸν δὲ στήσας ἧσθαι pro ἧσο.

415. τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἕψεται. „γρ. ἔσσεται." Barnes. forte ex mera variandi lubidine. ἕψεται vbique, etiam apud Plutarch. praecept. reip. ger. p. 817 C. ἕπεσθαι eſt incedere, ἅμα σύν τινι. ἅμα itaque ſaepiſſime adiungitur, vt ſup. A, 424. Γ, 143. Inde ſaepe pro παρεῖναι ponitur vt h. l.

Pro εἴ κεν eſt αἴ κεν in Cant.

416. ⸓ ſed Scholion excidit, quod haud dubie recoxit obſeruationem ad Ἴλιον ἱρὴν; eſſe ἡ Ἴλιος feminino genere apud Homerum.

εἴ κεν — δῃώσωσιν ἕλωσί τε. Vrat. A. δῃώσουσιν.

417. Ἀχαιῶν δῃωθέντων. paſſim δηιωθέντων ex antiqua ſcriptura. τούτῳ δ' αὖ. poſt prius τούτῳ alias ſequi ſolet αὐτῷ, vel τῷ δ' αὖ καί.

419. Eſt hemiſtichium prius apud Heſych. in ἦ ῥα.

420. 421. Δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς — Primo nunc occurrit vox ad fragorem exprimendum facta; refertur inter ὀνοματοποιηθέντα. v. Etymol. ἠχέω, ἰάχω, βρυχάω, βράχω, omnia ſunt communis originis. Emendat ex hoc verſu ἄβραχε apud Heſychium Bentleius, et ex vſ. 421 ἀτμησίφρων, ἀτλησίφρων.

Porro: ἄνακτος ὀρνυμένου. fuerunt apud Sch. A. qui ὀρνυμένου cum ſeqq. iungendum eſſe putarent: ὀρνυμένου ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν. Explicatur in Sch. br. ὑπὸ, ὑφ' οὗ ἂν ἦχου. Mox melius: ὑφεῖλεν. Argutatur Clarke. Eſt Latinorum *ſubiit metus.*

422. ⸓ praefixum eſt; quod in aliis libris τὸ χρηστὸν ſignificat. In Veneto tamen videmus aliis locis de-

clarare versum alibi quoque lectum. Atqui comparationes similes memini equidem occurrere, v. c. N, 796 sq. non autem eadem verba.

423. Ζεφύρου ὕπο κινήσαντος. Sic Ptolemaeus Aristonici f. Nicias et Tyrannio scribebant. Sicque Ven. A. diuisim (quod et Vrat. a. exhibet) οἱ δὲ ἄλλοι παρέλκειν φασὶ τὴν πρόθεσιν. (ἔνθεν καὶ φυλάσσεται ὁ τόνος. ergo scripserunt ζεφύρου ὑπὸ κ. alieno loco haec interposita sunt) ὁμοίως τῷ· ἔσκεν ὑφηνίοχος (Jl. Z, 19) et Ποσειδάωνος ὑποδμώς (Od. Δ, 386). Ergo scripsere vt in edd. vulgatum erat: ὑποκινήσαντος, (ita ὑπὸ παρέλκει) at Eust. ὑποκινήσαντος, ἤγουν ἠρέμα τὸ πρῶτον εἰς φρίκα διασαλεύσαντος· Sic et Ven. B. Vrat. b. c. edd. omnes, quae in censu sunt. Et sane vtrumque bene se habet. Bentl. e cod. Lips. laudat praefixum Scholio: ὑποκινηθέντος, etsi in ipso Scholio ὑποκινήσαντος legitur. De κορύσσεσθαι v. inf. ad 442.

424. πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα. Barnes: „γρ. μέν τε πρ." sicque Vrat. a.

426. κυρτὸν ἰὸν Aristarch. Laudat versum, vt nunc legitur, Strabo lib. I, p. 92 B. vbi de motu maris agit. Super ἄχνη et vocis vsu v. Eustath. disputantem, et Hesych. h. v.

429. — quia φαίης pro φαίη τις ἄν. (ὑπολάβοι. h. l.) quod iam sup. Γ, 392 obseruatum. Lectum quoque olim φαίη, vt esset φαίη τις ἂν colligas ex Schol. ad Jl. Ξ, 58. Sch. A. videri potest interpretari ἔσαν lectum a se, quod et habet Townl. Sed ἴσαν Homericum est.

430. ἐν στήθεσιν αὐδήν. „γρ. ἐν στήθεσι φωνήν." Barnes.

431. σιγῇ δειδιότες — Laudant h. l. Plutarch. de aud. poet. p. 29 D. et in Cleom. et Ag. p. 808 E. (quem iam Clarke notauit) et Plato, confundendo alterum locum Γ, 8, recitat: ἴσαν μένεα πνείοντες Ἀχαιοὶ σιγῇ δειδιότες σημάντορας. Vocem σημάντορας notarunt glossographi, lectam quoque Θ, 127 de auriga, et O, 325 de pastore. σημάντορες, οἱ βασιλεῖς ἀπὸ τοῦ σημαίνειν, ὅ

ἐστιν, ὑποτάσσειν, aut potius ἐπιτάσσειν, vt Villoifon bene emendat in Apollon. Lex. Similia, aliis adiunctis, Hefych. Ap. Hefiod. Sc. Herc. 56 θεῶν σημάντορι πάντων.

432. τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε. Vox ποικίλος h. l. definitam habet notionem, refpectu ad micantem fplendoris auram ex aere. Alias faepe incerta eft notio; nam eft omnino τὸ ποικίλον, quod varium eft aut motu aut colore aut diftinctum figuris. Conuenit in multis cum αἰόλος· v. fup. 186. Transfertur quoque ad animum, modo in laudem, modo in vitium: vnde ποικίλος eft συνετός, πυκνὸς ap. Hefych. Eft quoque ambiguum, impeditum, difficile, vt apud Platonem, et opponitur τὸ ἁπλοῦν. Apud Homerum tantum fimplices primo loco memoratas notiones occurrere memini.

433. ὥςτ' ὄϊες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ. Male fcribitur πολυπάμμονος. Ducta enim vox eft a πάω. Recte Sch. A. πάματα καλεῖται παρὰ Δωριεῦσι τὰ κτήματα. καὶ πάσασθαι τὸ κτήσασθαι ἐκτεινομένου τοῦ α. Apollon. Lex. h. v. πολυπάμονος, πολλὰ πεπαμένου, τοῦτ' ἔστι, κεκτημένου. cf. Toll. Recte quoque Etymol. in πηός, et in πολυπάμων, etfi hic male editur μμ, vt et in Sch. br. in Suida et ab Euftath. Inepte hoc ipfum tribuitur Doribus, quod confona geminatur. Laudatur Theocriteum XV, 90 πασάμενος ποτίτασσε, vbi cf. Valk. et ad Ammon. p. 180. Ernefti ad Callim. in Cer. 218.

434. μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Longum eft Scholion Porphyrii in Sch. B. et Vatic. (adde Leid.) fuper γάλα λευκὸν et fimilibus epithetis. Dicendum erat fimpliciter, effe talia epitheta ornantia a natura rei cuiusque vfu petita et longo poetarum vfu nobilitata. At ille argutias inanes effutit.

ἑστήκωσιν Vrat. b.

435. ἀζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν. ἀζηχὲς, ἀδιαλείπτως. Et Apollon. Lex. et cum eo Suidas ἀδιεχές. ἀδιάλειπτον. Ἀζηχὲς μεμακυῖαι. Vocem hanc antiquam e contexto interpretantur et etymon conftituunt grammatici variis modis: Etymol. Euftath. ad h. l. et paf-

ſim. Apud Apollon. II, 99 eſt aridum ſonans; idque eſt ſimpliciſſimum etymum; vnde videri poteſt τὸ ἀζηχὲς eſſe omnino valde ſonans, magnum, et pro valde. cf. Heſych.

μεμακυῖαι. Grammatici dictum eſſe volunt pro μεμηκυῖαι: et, quod mireris, ſic ipſe Apollon. in λελακυῖα. Quorſum tamen hoc, cum variae formae fuerint! λήκω. ληκέω. λάκω. itaque et fuiſſe putemus μήκω. μάκω. Ex iſto eſt μεμηκὼς K, 362 ex eodem μεμήκω Od. I, 439. et μηκάω. vnde vulgare μηκᾶσθαι. Ex altero μάκω, ἔμακον, μακὼν, Jl. Π, 469. μέμακα.

ἀκούουσαι. Eſt lectio codicum Cant. Harlei. Eton. Ven. Viat. a. b. c. A. Apollon. Lex. in ἀζηχές. Sic quoque Flor. Ald. 1. Mutauit Ald. 2. ſicque Ed. Rom. Porphyr. ad Jl. E, 137. et Sch. B. vbi et μεμακυῖαι ὄπα editur. Per ſe nil intereſſe videtur; codicum tamen auctoritati parendum. Bentleius adſcripſerat loca Jl. Σ, 53 κλῦτε — ὄφρ' εὖ πᾶσαι εἴδετ' ἀκούουσαι. Od. T, 204 τῆς δὲ ἀκουούσης ῥέε δάκρυα. Atqui nec minus Jl. K, 183. 4 ὡς δὲ κύνες θηρὸς ἀκούσαντες.

ὄπα ἀρνῶν Bentl. videbat hiatum et emendabat ὀπὸς, vt Jl. Π, 76. X, 451. Nondum ſcilicet animaduerterat ἄρνα fuiſſe olim ϝάρνα. vt Jl. Θ, 131 ἠΰτε ϝάρνες. cf. ad Γ, 103.

436. Τρώων ἀλαλητός. Sch. Pindari ad P. I, 137 verſu adſcripto notat τὴν βαρβάρων ἀκοσμίαν per hanc vocem expreſſam eſſe. Et redditur per θόρυβον ap. Suid. et Etymol. et alibi. Atqui h. l. eſt clamor aciei ante pugnam capeſſendam. Apud Pindar. l. c. ὁ Φοῖνιξ ὁ Τυρσηνῶν τ' ἀλαλατὸς pro claſſe.

437. 8. οὐ γὰρ πάντων — Laudat duo verſus Polyb. Exc. lib. XV, 12. p. 518. To. III. ed. Schw. de acie Poenorum cum Romanis congreſſa. Recitat quoque vſ. 437 Schol. Pindari ad Ol. I, 5. quod γῆρυς eſt pro φωνή. Excidit ad vſ. 437 Scholion, quod intelligo ex Sch. A. ad Π, 173.

ὁμὸς θρόος. Hesych. ὅμοιος. ὁ αὐτός. vt et Schol. vnde et pro ἴσος, et tandem pro planus, vnde ὁμαλός. Itaque ὁμοχροίη apud Herodot. I, 74. de superiore cute.

438. Ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο. Vrat. b. seruat Ionismum γλῶσσα μέμικτο, quem praeferam.

439. & 440. ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη, Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα. Sch. A. ὅτι διὰ μέσου τῶν Τρωϊκῶν θεῶν τέταχε τὴν Ἀθηνᾶν. Scilicet grammaticus vtrumque versum ad solos Troianos retulerat, et omnes pro Troianorum diis habuerat. Atqui promiscue intersunt vtrique aciei. Notat porro Schol. ὅτι Δεῖμος καὶ Φόβος Ἄρεως υἱοί. vt sunt in Hesiodi Theog. Saltem comites sunt, θεράποντες, vti stant in curru Martis in Sc. Herc. 195. 196. Tandem obseruat: Antimachum adeo peccasse, qui equorum Martis nomina esse putauit: Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος, πόδας αἰνετώ, υἱὲ Θυέλλης." Potuit tamen Antimachus nomina ista, ad equos transferre sine erroris culpa. Sic alio iterum modo idem Δεῖμος et Φόβος inerant clipeo Agamemnonis Λ, 37. Solent enim mythica huius generis pluribus modis tractari. Spectant autem haec proprie ad O, 119 vbi v. Super Antimacho v. disputata ap. Schellenberg et Villoiſ. praef. Iliad. p. XXIII. IV. Quae ab eo aliter, quam in Homero enuntiata erant, pro varia lectione Iliadis videntur habita esse a grammaticis.

Super Eride pro Scholio illatus est in Schol. B. ad h. l. locus exscriptus ex Heracl. Alleg. Homer. 29.

Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα. Vox ἄμοτον, nunc primo obvia variis etymis a grammaticis vexatur. Haud dubie sunt τὰ μοτά, τὰ ῥάκη πληρωτικὰ τῶν πληγῶν (*Charpie*) v. Etymol. in ἄμοτος. Vox habetur in fragm. Sophoclis e Laocoonte, vt quidem illud legitur ap. Plutarchum: de quibus v. dicta ad Virgil. Aen. II, Exc. XVII. vbi de Anchise. Apud Quintum IV, 212 sunt μοτάων εἴρια. vbi de vulnere: θέσαν δ' ἐφύπερθε μοτάων εἴρια συνδεύσαντες ἀλεῖφασι. Est ergo ἄμοτος, ἀπλήρωτος, vt reddit Apollon. Lex. et Eustath. pluribus locis. Pluribus tamen modis

accipitur, vt sit inexplebile, modo τὸ πλῆρες et ἀνενδεές, quod plura non capit, nec postulat vt repleatur. Constat tamen vbique notio τοῦ πολύ. cf. Hesych. et Intpp.

441. Ἄρεος ἄ. versus a Townl. abest.

442. 443. ἥ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα — Laudat hos vss. de Eride Galenus de meth. med. lib. I pr. et malam hanc esse Eridem ait diuersam ab Hesiodea meliore: in Ἔργοις. Recitat quoque vss. Aristides Or. de Concordia p. 532. To. I. vbi et ὀλίγον editum; Timon autem Phliasius παρῴδησεν ap. Clement. Strom. V, p. 651. loco tamen corrupto; lege Νείκους — κασιγνήτη καὶ ἑταίρη, ἥτ' ἀλαὴ τὰ πρῶτα — nouissima non assequor.

κορύσσεται. Vulgare nunc est, κορύσσειν duo significatus habere, ambo ad sensum oculorum factos; alterum a galea imposita, vt sit inde omnino, *armare*, alterum a capitis fastigio, vnde est, *in altum assurgere*, vt de fluctu sup. 424 et Φ, 306 Scamander κόρυσσε κῦμα ῥόοιο ὑψόσ' ἀειρόμενος. et hoc saepe ap. Apollon. et al. flamma emicans κορύσσεται ap. Apollon. Rh. I, 1027, et 1028. de nubibus Theocr. XXV, 94. Idem est κορθύεσθαι a κόρθυς aceruus Jl. I, 6. 7. — 443. οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη. Expressum hinc κῦμα οὐρανῷ στηρίζον ap. Eurip. Hippol. 1207. Versum recitat Dio Or. XII, p. 412.

Locus est illustris partim crisi Longini s. 9. qui ait non Eridis magis, quam ingenii Homerici appositam esse mensuram; adeo a magno animi sensu esse profectum illud magnifice dictum; partim iniquo Scaligeri iudicio Poet. V, 3. qui Eridem in caelo collocatam male acceperat; tandem imitatione Callimachi H. in Cer. 59. et Virgilii Aen. IV, 173 de Fama ad eundem modum adumbrata. v. Not. et ibi et Clarkii ad h. v. Addit Barnes Nonnum in Dionysiacis (lib. XLV, 134) de Baccho. Verum in his aliquantum mutatum est phantasma. In Homero ad terrorem mouendum valet, et exhibet terrorem pugnae increbescentem; specie eius petita a diis, quorum, ad terrorem iniiciendum, species maior maiorque fieri solet. Ple-

rumque solet interpretatio a discordiae notione peti, quae ab initiis et caussis paruis profecta capit incrementa, quo magis ea progreditur, feruentibus ira animis: praeiuit in hoc iam Heraclid. Allegor. Hom. 29. et Eustath. ad h. l. vbi plura inepte dicta. Sed aliena haec a poetae animo; qui non nisi Terrorem auctum ex pugna late sparsa declarare debuit, quando conseritur a pluribus turmis et tandem a tota acie; ita terror fit maior maiorque cum pugna increbescente; hanc notionem cum Eride coniunctam esse putandum est.

444. νεῖκος ὁμοίϊον est pugna omnibus pariter exitiosa: v. sup. ad vs. 315.

445. ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν. στόνον, vt alias πόνον, spectat ad vulnera ac caedes, quae per gemitum morientium declarantur. Vt αὐξάνειν, ἀέξειν, augere, et similia, sic ὀφέλλειν ponitur pro simplici ποιεῖσθαι, sed adiuncta notione magnitudinis, aut multitudinis; ita h. l. faciens stragem ingentem.

Bentl. ex h. l. emendat Hesych. ὀφελοῦσα.

446—451. sex versus iterantur inf. Θ, 60—65. Laudantur illi passim. Apud Lucian. in Lapith. 17 est σὺν δ' ἔβαλον. Ap. Schol. Apollon. I, 1026 μένη ἀνδρῶν.

Apodosis statim subsequitur in altero versu: σύν ῥ' ἔβαλον. Minus bene fit post χαλκεοθωρήκων. Comparatur ad h. l. Virgil. Aen. XI, 608 sq. 636 sq.

447. σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς — versum expressit Apollon. I, 1026 σύν τ' ἔλασαν μελίας τε καὶ ἀσπίδας ἀλλήλῃσι (vt puto leg. pro ἀλλήλοισι)

448. [illegible] quod post ῥινοὺς memorantur ἀσπίδες, eodem vtrumque sensu.

449. ἔπληντ' ἀλλήλῃσι. Est πελάω, πλάω, πέλημι, πλῆμι, πλῆμαι, ἐπλήμην. At Etymol. habet contractum ex ἐπέπληντο, ἀπὸ τοῦ πλῶ, πλησιάζω. Bentl. hinc em. Hesych. ἐπέληντο.

ἀλλήλοισι Vrat. a. b. Mox in πολὺς ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. Vrat. b. ἐρώρη e correct.

450. ἐνθάδ' ἅμ' οἰμωγή τε — Iterum ſic verſus legitur, ἅμ' inf. Θ, 64. Apud Maxim. Tyr. Diſſ. XXXVI, p. 189. R. eſt ἔνθα δ' ἄρ — et apud Philoſtrat. in Apollon. V, 26 οἰμωγή τε καὶ ὕβρις, memoriter forte. Paſſim enim locum exprimi ac reſpici videas, vt apud Thucyd. VII, 71 lin. 54. vbi Schol. verſum apponit.

451. ⊱ quod ad poſterius priore loco rediit; ſcilicet ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων poſt οἰμωγή τε καὶ εὐχωλή. haec enim eſt ὀλλύντων, illa, οἰμωγὴ, τῶν ὀλλυμένων. Saepe monent grammatici de hac figura per ſe parum memorabili; etiam Euſtath. et Galen. hoc ipſo loco appoſito, ad Hippocr. de medici offic. To. XII. p. 18. Excidit τε in nonnullis.

ῥέε δ' αἵματι γαῖα. figuram illuſtrat Euſtath. et Schol. Apollonii I, 1146 ἀντὶ τοῦ· αἷμα ἔῤῥεεν ἐν τῇ γῇ. nota eſt forma poetica, mox et oratoria.

452. ὡς δ' ὅτε χείμαῤῥοι ποταμοὶ — ※ Iterum haereo in hac nota, ſitne forte τὸ χρηστὸν loci notatum contra morem grammatici in reliquis. Quae ornamenta verbis inſint, non male docet Ven. B.

Super χείμαῤῥοι disſenſerant grammatici. Ptolemaeus Aſcalonita ſcribebat χειμάῤῥοι, quia eſt χειμάῤῥοος, χειμάῤῥους· quod et Euſtath. memorat et addit: ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φαίνεται. e quo totum Scholion eſt emendandum. At Nicias χείμαῤῥοι ſcribebat, quod amplecti videtur Sch. A. Vtrumque ſane habet analogiam, alterum ἀγάῤῥοος. βαθύῤῥοος. ἀψόῤῥοος; alterum ἄψοῤῥος, quod ſaepe occurrit. Payne Knight p. 93 malit χειμάρροοι (ſeu, vt vult, χειμαροϝοι) vti eſt E, 598 στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ.

κατ' ὄρεσφι ῥέοντες pro ῥέοντες κατ' ὄρους. hoc praeſtat altero declarandi modo: καταρέοντες (ἐν τοῖς) ὄρεσι. ὀρεσίφι, ὄρεσφι. De his v. ad Θ, 300.

Verſus autem huius comparationis laudantur a Dionyſ. Halic. de compoſit. ſ. 16. propter verba rebus ſono reſpondentia, ὀνοματοποιηθέντα, quae ille ſaepe miratur cum Demetr. ſ. 95. 96. Dione Or. XII. et Auct. de

Homeri poesi s. 6. ap. Clarke. Ceterum expressi hinc sunt vss. Virgiliani II, 305 sq. XII, 523 sq.

453. *ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ. μισγάγκειαν* interpretatur Apollon. Lex, *τόπον κοῖλον, εἰς ὃν καταφερόμενα μίσγεται ἀπὸ πλειόνων ὀρῶν ὕδατα. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.* inde alii. Voce vsus est suauiter Plato in Philebo p. 62 D. To. II. *μεθίω δὲ τὰς ξυμπάσας (ἐπιστήμας;) ῥεῖν εἰς τὴν τῆς Ὁμήρου καὶ μάλα ποιητικῆς μισγαγκείας ὑποδοχήν. μισγάγγειαν* alicubi fuit lectum ap. Eustath. et sic edd. Dionysii Halic. de struct. Orat. 16. p. 98.

ὄβριμον ὕδωρ. Etiam h. l. *ὄμβριμον* in Dionys. eod. l. in Mori. Vrat. a. Mosc. 3. Verum iam ad Γ, 357 praetuli alterum, cum altera scriptura proficisci videatur ab erronea deductione ex *ὄμβρος.* Barnes etiam *ὀμβρίων* laudat, effictum e Schol. br. 454. quibus similia sunt in Sch. B. In Hymn. in Merc. 516 est *Στυγὸς ὄβριμον ὕδωρ.*

Tandem notatur pluralis cum duali iunctus: *ποταμοὶ ῥέοντες συμβάλλετον.* Ernesti remittit ad Α, 566. 7 *ἆσσον ἰόντε.* At v. ad e. l. *συμβάλλειν, συνάγειν, συμμίσγειν,* laudato versu, exponit Schol. Eurip. Or. 336.

455. *τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν.* Sch. B. et Lips. ap. Bentl. putat melius scribi *τηλόθι,* vt ad pastorem referatur: quod et in Harlei. legitur: verum si *τηλόσε* est, in longinquum, *εἰς μακρὰν,* et ad *δοῦπον* referatur, est illud magis poeticum et doctius.

456. *ὣς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχή τε φόβος τε.* Et quod *φόβος* est *ἡ μετὰ δέους φυγή,* obseruatiuncula subinde repetita; ab hoc autem loco aliena; cum nondum de fuga agatur in primo congressu, nec comparatio hoc admittat. Est vero *φόβος* etiam terror ac metus, qui fugam facit; potest adeo *ἰαχή τε φόβος τε* haberi pro *ἰαχὴ φοβερά.* Aristarchus legerat *πόνος τε,* quod et ex vno Vindob. notatur; si auctoritate codicum, bene. Ad-

dit Schol. οὐ γὰρ γέγονέ που Φυγή. ita vero apparet, e iudicio ſuo eum ita emendaſſe.

γένετο ἰαχή τε — ἐγένετο ed. Flor. γένετ' ἰαχή τε adhuc vitioſius Ald. 1. quod ſequentes retinuere, emendauit γένετο Turn. vnde Steph. Idem eſt in codd. etiam in Ven. et aliis melioribus. ἐγένετ' Moſc. 3. γένετ' Vrat. A. et al. Profecta haec ab ignorato digamma Ϝιαχη. v. ad A, 482.

457. ⸖ 458. ⸖ Reſpexit diple (nam Scholion A. turbatum eſt) illam quaeſtionem: cur et quatenus Antilochus primus hoſtem occidiſſe memoretur. A multis cauſſis, etiam a celeritate, quae in eo fuit, repetita res eſt. Res tanti non eſt, vt ſingula apponam. v. Sch. A. B. Sch. br. Euſt. Verbo reſpondendum erat: Neſtoris turmas primo loco aduerſus hoſtem proceſſiſſe promachis in fronte conſtitutis, in quibus fuit Antilochus, Neſtoris f. Clarke opinabatur, poetam ſic fama accepiſſe. Eſt autem iactus de haſta miſſili accipiendus, quia ἔβαλεν, et vulnus in vertice capitis fit; deſuper deſcendente haſta.

ἄνδρα κορυστὴν ἐσθλὸν ſunt iungenda; deleui itaque interpunctionem; monet quoque Sch. A.

In Ven. B. et Vat. alieno vtique loco, inſertum eſt Scholion de ἱπποκορυστής. Eſt illud transſcriptum ex Porphyr. Quaeſt. Hom. 15. plenius tamen. Pertinet illud ad Jl. B, 1. ad q. loc. v. Obſſ.

Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος. Bentl. tentat πρῶτον hic et 459. Scilicet ex 480. E, 40 et ſimilibus.

458. Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον. Notatur ab vtroque Schol. Ἐχέπωλον eſſe nomen, non Θαλυσιάδην, quod patronymicum eſt; nec talia nomina reperiri, niſi vnum Ἀργεάδην πολύμηλον (Π, 417. atqui nec hoc recte traditur). Eadem ap. Schol. Ariſtoph. Acharn. 142.

461. ἔσσε κάλυψε, quod Ionicum eſt, repoſui (pro ὄσσ' ἐκάλυψε) vt ſibi conſtet ſcriptura ceterorum locorum; et ſic h. l. quoque Cant. probante Bentleio, Townl. Eton. Apollon. h. v.

463. ἐν τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε. ἡ διπλῆ, ὅτι ἀπὸ τῆς πληγῆς πέπτωκε. Ne absurdum videatur Scholion, puta excidisse ὕπτιος. Subiicitur quoque, τοὺς γὰρ πόδας τοῖς πολεμίοις δέδωκε.

ποδῶν ἔλαβε. Cant. εἷλε.

464. *Elephenorem* inter duces Abantum iam memorauerat Jl. B, 540—2. Versum habet Schol. Sophocl. Philoct. 494.

465. ἕλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων λελιημένος. ὑφεῖλκεν αὐτὸν ἔξω τῶν βελῶν Sch. br. ἕλκε λελιημένος est plus quam ἤθελεν ἕλκειν. sed εἷλκε λελιημένος, προθυμούμενος, ἐσπουδακώς. Sch. br. et Etymol. vbi mira comminiscitur grammaticus de etymo. Est haud dubie ex λῶ, ἐθέλω. θέλω, λιέω, vel λιάω, vnde et λίπτομαι, λέλιμμαι, apud Aeschylum.

467. νεκρὸν γάρ ῥ' ἐρύοντα ἰδών. Versus vitiatus ignorato digammo. Esset enim γαρ ῥ' ϝερυοντα. Abest quoque ῥ ab Harlei. Lips. Townl. Eton. Flor. Ald. 1. Apud Erotian. Lex. Hippocr. in εἰρύεται legitur: νεκρόν γ' αὖ ἐρύοντα.

468. πλευρὰ, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη. παρενεχθέντος τοῦ ὅπλου ait Sch. B. clipeo, dum inclinabat corpus, paullulum a latere abducto h. e. latere nudato, ita vt illud esset παρὰ, ἔξω, τῆς ἀσπίδος. Inf. Π, 400 est στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα vbi v. Obss. etiam de loco Aeschyli VII ad Th. 626. Est quod ap. Virgil. Aen. X, 424 *dum texit Imaona Halesus, Aradio infelix telo dat pectus inerme.*

469. οὔτησε ξυστῷ. Cant. χαλκῷ. cum altero in margine. Laudatur versus a Strabone X, p. 689 B. de vsu hastae in pugna stataria.

470. ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη. Hic haeret versus in digammo ϝεργον. Bentl. suspicatur fuisse scriptum δϝεργον. Mihi probabile fit, fuisse τῷ pro αὐτῷ· ἐπ' αὖ τῷ ἔργον ἐτύχθη. fere vt meliores Od. Ξ, 161 τοῦ δ' αὖ τοῦ λυκάβαντος.

472. ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν. Vox non nisi hic et Od. Ξ, 512 occurrit. Sch. A. δονῶ. δονοπίζω. δονοπαλίζω. δνοπαλίζω. Eustath. autem modo a δονεῖν καὶ πάλλειν, modo a πάλη ducit, Etymol. addit, etiam a παλάμη. Sufficit esse arripere, percellere, caedere. cf. Hesych. et Intpp. Mihi placet a lucta ductum esse.

ἐδνοπάλιξεν Vrat. a. et Apollon. Lex. h. v.

474. Sustuli prauam interpunctionem post ἤϊθεον.

478. οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε. ἐν ἄλλῳ quod Zenodotus scripserat θρεπτά. Atqui θρεπτὰ sunt τὰ τεθραμμένα, θρέπτρα autem τὰ θρεπτήρια, Atticis τὰ τροφεῖα, de quibus e multa virorum doctorum disputatione constat. cf. Hesych. Etymol. Suid.

Legitur tamen θρέπτα in Vrat. b. c. Mosc. 3. vno Vindob. in Eustath. forte contra eius mentem, et in ed. Rom. et in ceteris, vsque ad Barnes, qui mutauit e mss. Mori, et Cant. a m. pr. in θρέπτρα, vt inf. P, 310 legitur, sic quoque Vita Hom. f. 21. et qui potiores sunt, Sch. br. Ven. Vrat. a. Vulgo sunt θρεπτήρια, etiam apud Hesiod. Ἔργ. 185 θρέπτα Ernesti pro antiqua lectione habebat; potest etiam antiquum mendum esse.

480. πρῶτον γάρ μιν ἰόντα. Legebatur νιν hoc vno in loco; cum perpetuum Homero sit μιν. quod etiam in codd. plerisque omnibus legitur et in edd. vsque ad Turnebum, in cuius editionem νιν casu venisse videtur, vnde retinuit Stephanus et seqq. quod Tragicorum esse satis constat, adeoque Atticum; etsi Grammatici Doricum esse aiunt; atqui in ipso Theocrito μιν editur, non νιν. Ita tandem vere grammatici partes tueor, secundum epigramma Herodici (Anal. To. II, p. 65.).

481. ἀντικρὺ δὲ — „γρ. ἀντικρὺς" Barnes: quod a Bentl. hic et alibi reponi iam dixi ad Γ, 359. Faciunt quidem grammatici discrimen, et accentu et significatu, inter ἀντικρὺ, τὸ ἐξ ἐναντίας et ἄντικρυς, τὸ φανερῶς· v. Etymol. h. v. Eustath. ad E, 100. et alibi. verum in Homericis haec locum non habent: vt ipse Eustath. fatetur p. 1915, 25 τὸ γὰρ ἄντικρυς τῶν ὑστέρων ἐστί. Hoc

loco, vt Γ, 359. E, 67. 74. 100. et saepe ἀντικρὺ est διαμπερές, at H, 362 ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, φανερῶς. quaeritur tantum de vltima producenda per σ, si scribatur ἄντικρυς. atqui ipsa caesura τὸ υ producitur.

483. αἴγειρος — ἥ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει. Disputatur de voce εἱαμενῇ in Sch. A. Similia sunt in Etymol. partim iam ap. Apollon. Lex. h. v. add. inf. O, 631 et Schol. ad e. l. Hesych. Eustath. Esse locum κάθυγρον καὶ βοτανώδη satis conuenit; quaeritur modo de etymo. Ab ἧμαι vt sit locus, qui subsedit, erit ἡμένη, ἑαμένη, et ipso vsu ἑαμενή. Apud Apollon. Arg. III, 1219 Φάσιδος εἱαμενὴν, et II, 797 ὑφ' εἱαμεναῖς Ὑπίοιο. vtrobique aspirate editur, vbi Schol. εἱαμενὰς δὲ λέγει τοὺς καθύγρους τόπους.

485. Inf. Φ, 37 ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξέϊ χαλκῷ Τάμνε, νέους ὅρπηκας, ἵν' ἅρματος ἄντυγες εἶεν. Ex vtroque loco profecit auctor carminis quod inter Theocritea habetur, XXV, 248—251 ὡς δ', ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων ὅρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο, θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ, τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινὸς καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ.

486. ἐξέταμ', ὄφρα ἴτυν κάμψῃ. Hiatus dubitationem facit; cum vocis ἴτυς vsus aliunde non magis certus sit. Bentl. ὄφρα ϝίτυν reponit probabiliter. Payne Knight ὄφρ' ἴτυϝον, de qua forma non magis constat. ὄφρ' ἴτυν etiam ap. Apollon. Lex. legitur; (vbi est ἡ τοῦ τροχοῦ ἅψις) male tamen, cum prior breuis sit, E, 724.

487. ἡ — quod caussam, cur *ad ripam* sternatur arbor, alio loco adiecit poeta (Λ, 493 sq.), scilicet vt ab amni deferatur. At Schol. B. torrentis vi erutam arborem esse vult. Non assequor, quid homines sibi velint: cum poeta ipse arborem narret *data opera a fabro caesam*, vt e ramis rotae curuaturas faciat, trunco humi relicto. Quod autem ποταμοῖο παρ' ὄχθας adiecit, spectat ad populi naturam, locis humidis et ripis prouenientis. Memorat versum Apollon. Lex. ἄζετο. ἐὰν ψιλῶς, ἐξηραίνετο.

488. Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον. Supra 473 erat Ἀνθεμίων. Conſtat ergo hoc et aliis exemplis, vſum ita tuliſſe, vt patronymica in ιδης et ιων eodem loco haberentur. Iam porro neceſſe eſt, vt aut Ἄνθεμος et Ἀνθεμίων vnum idemque eſſet, aut vt Ἀνθεμιωνίδης fieret Ἀνθεμίδης. Hoc alterum Etymol. Heſych. Clarke cum aliis ſequuntur; nam de hac patronymicorum varietate multa paſſim disputata ſunt, v. c. Valk. ad Theocr. p. 413 et ibi laudd. Occurrit M, 117 Idomeneus Δευκαλίδης, cuius pater fuit Δευκαλίων. Ταλαϊονίδης a Ταλαός. Eſt alia disputatio de Ὑπερίων et Ὑπεριονίδης. v. ad T, 398. De Μολίων v. ad Λ, 708.

489. τοῦ δ' Ἄντιφος αἰολοθώρηξ — ἀκόντισεν. Vrat. a. τὸν δ'. Nil refert. τοῦ δὲ eſt κατὰ τούτου δέ. vt vbique in his; quartus caſus deſignat ſcopum ſeu locum, vt 492 κατὰ βουβῶνα. αἰολοθώρηξ accipe dictum pro ſimplici αἰόλος, ταχύς, ſed aucta re ad ſenſum, a motu thoracis, dum corpus mouetur: cf. ad B, 816. Idem inf. E, 707 αἰολομίτρης. et ſimili modo, αἰολόπωλος Γ, 185.

491. Antiphus Aiacem petiit haſta, et Vlyſſis ſocium ferit — quod turbati ſunt pugnantium ordines." Recte hoc animaduerſum, et ad iudicium de acie Homerica ferendum notabile. Nam paullo ante vſ. 273—329 magno interuallo Aiacis copiae disiunctae erant ab Ithacenſibus; Neſtoris adeo praeceptum B, 362 ſq. Δ, 297 ſq. nec ad omnes copias ſpectauit, nec ei eſt obtemperatum. Porphyrius, appoſita quaeſtione et λύσει (in Sch. B. et Vat.) ait, potuiſſe Leucum eſſe Vlyſſis ſodalem, et tamen Salaminium eſſe vel in acie cum Aiace pugnare. Attamen paullo poſt 494 Vlyſſes ipſe in propinquo verſatur. Alii dixerant, Aiacem auxilii ferendi cauſſa ordines obiiſſe, adeoque alio loco Vlyſſi, alio Meneſtheo ſuccurrere; etiam ad Patrocli corpus tutandum a Menelao vocari. Atqui haec ad aliam pugnam ſpectant; et praeſtat dicere, nullo ordine ſeruato Achiuos turmatim pugnare; exceptis forte Neſtoris copiis.

Λεῦκον ſcribendum, vt diſtinguatur nomen proprium a *λευκόν*. Sexcenties hoc inculcant grammatici. cf. Euſtath. p. 638 f. et al.

492. *ὁ δὲ — βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἑτέρωσ' ἐρύοντα*. Primo, in *βεβλήκει* habemus iterum exemplum plusquamperfecti pro imperfecto hiſtorico ſeu aoriſto *ἔβαλε*. Hoc eſt, quod toties Clarke inculcat. Etſi non video quid reponam ei, qui accipere malit, *percuſſerat*. Poſſis cum Koeppen noſtro contendere, fuiſſe voc. *βεβλήκημι*, vnde imperfectum eſſet *ἐβεβλήκη* et — *κει*. cf. ad Il. A, 221.

ἑτέρωσ' ἐρύοντα. cum ſit conſtanter (v. ad A, 141. Exc. IV.) *ϝερυω*, apparet corruptam eſſe lectionem. Bentl. cenſebat fuiſſe *νέκυν ἕταρον ϝερυοντα*. Enimuero *νέκυς*, ſi bene memini, vbique abſolute ponitur, vt ſit *ὁ νέκυς*, corpus. Suſpicor primitus fuiſſe *βουβῶν', ἑτέρωσε νέκυν ἐρύοντα*. Sic P, 277 *ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο*.

493. *νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός*. Barnes ex Euſtath. *ἔκφυγε*. Ald. 3. *ἔμπεσε* vitio.

496. *στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών*. Ven. B. *ἐγγὺς ἐών*, praeferas hoc, quod toties occurrit, et ſemper cum notione, eſſe in ſtatu et loco. Variat tamen *ἐὼν* et *ἰών*. poſſis h. l. iungere *στῆ ἐγγύς*. Atqui Plato in Phaed. 44 *ἡμεῖς δὲ Ὁμηρικῶς, ἐγγὺς ἰόντες πειρώμεθα*. Dictum ergo quoque *ἰέναι ἐγγὺς* etiam vſu Homerico; nam de iis, qui poſt Homerum ſcripſerunt, nemo dubitet.

497. *ἀμφὶ ἑ παπτήνας*. Sch. A. contendit ſcribendum eſſe *ἀμφὶ ἕ*, quia vim habet, ac ſi eſſet *ἑαυτόν*. cf. ad Il. A, 368. O, 241. Ψ, 202. cum Apollonio de Syntaxi p. 142, l. 3.

Bentleius huc vocat Heſychiana *παπτήνας* et *πεπτήνας*. Adde *ἀμφὶ ἑ παπτήνας. περιβλέψας ἑαυτόν*. om. *περί*.

ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο. Etymologus hoc verſu laudato: *ταρχασσόμενοι ἐσκορπίζοντο καὶ ἔφευγον. ἀπὸ τοῦ χάζω, χάσω, κεχάδω (leg. χαδῶ) ἔχαδον*, pro quo eſt *ἔκαδον, ἐκαδόμην, ἐκάδοντο, κεκάδοντο*. „Immo vero vt eſt *ὑποχάζομαι*, recedo, ita ſit noua forma *ὑποκεκάδομαι*, a

κεκάδω, vel κεχαδέω, vnde eſt κεκαδὼν Λ, 334. Alio ſenſu κεκαδέομαι occurrit inf. Θ, 353 vbi vide.

498. ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. ἀκοντίσαντος non modo edd. ante Barnes, ſed et codd. pars, rei proſodicae ignoratione.

499. υἱὸν Πριάμοιο νόθον. νόθος, ὁ ἐκ παλλακῆς. Jlluſtrat hanc et cognatas voces Sch. A. Sch. br. Euſtath. melius quam Heſych. h. v.

500. ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' ἵππων — quod notabile eſt (in Sch. A. del. οὐ in verbis: ὅτι οὐ λέγει, aut lege ὅτι οὖν) Priamum equos aluiſſe ad Abydum (erat ea in ditione Aſii: ſup. B, 836.).

Schol. B. narrat fuiſſe qui παρ' ἵππων acciperent ἀφ' ἵππων. At venit ille ab armentis et equili, quod Priamus in iſtis locis, longius a Troia, habebat.

Verſus 499. 500 recitat Strabo XIII, p. 877 A.

501. 2. τόν ῥ' Ὀδυσεὺς — βάλε δουρὶ κόρσην, ἡ δ' ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν αἰχμὴ χαλκείη. Sch. A. ἡ διπλῆ, διότι προειπὼν τὴν κεφαλὴν, διέσταλκε κατὰ μέρος τὸν κρόταφον.. Ergo grammaticus κόρσην de capite accepit. Atque ita ſenſerunt Aelius Dionyſius, vt ad alium locum memorat Euſtath. p. 947, 26 et Eratoſthenes ap. Etymol. in κόρη. Aduerſati ſunt alii grammatici, qui κόρσην, ſeu κόῤῥην, ab Atticis pro mala (γνάθος) dictam, h. l. de temporibus accipiendam eſſe contendunt, vt eam mox ſynonymice per κρόταφον reddiderit poeta. Statuit ſic quoque Pollux II, 40 verſu Homerico adſcripto. Contendas tamen pari iure, κόρσην modo latius modo anguſtius dici de toto capitis latere, in quo etiam mala et tempus eſt, modo de mala; potuiſſe quoque haſtam obliquo ictu per malam in tempus aduerſum exire. κόρσης vn. Vindob.

503. Ad verba τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε Schol. A. notat: σολοικισμὸς παρὰ τὰς πτώσεις· ἔδει γὰρ εἰπεῖν· τοῦ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε. Eadem Sch. br. enotarunt. Quis talia a grammatico proficiſci poſſe putet? cum modus loquendi, duplici caſu quarto, tam vulgaris ſit, nec nunc

primo obuius. — ὅσσε κάλυψε Bentl. et hic pro vulgato ὅσσ' ἐκάλυψε reponere iubet.

504. δούπησεν δὲ πεσὼν — Bentl. huc vocat Hesych. γδούπησεν et δούπησεν v. ad Π, 824. ἀράβησεν αἶον ἐψόφησεν Apollon. Lex. h. v. nunc primum occurrit, abhinc saepe videbimus.

505. In Ven. B. est ζήτησις· πῶς νικῶσιν Ἕλληνες, οὓς ὁ Ζεὺς θέλει ἡττᾶσθαι. Ad ineptam quaestionem ibi multo ineptiora reponuntur. Simpliciter est tenendum: alio modo Iouem praelii exitum moderari, alio geri res in praelio per solitas vicissitudines fortunae, quae poetae narrandi copiam et facultatem suppeditant. Alioqui nihil quod narrari posset, poeta haberet.

506. Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς. In edd. ante Barn. erat vbique μέγ' ἴαχον, ἐῤῥύσαντο violata metri lege. Ita tamen et Ven. B. Vrat. c. Mosc. 1. 3. neque aliter codd. nisi quod alii μεγ ἴαχον ἐρύσαντο Cant. Townl. et Ven. Lips. Vrat. b. (at a. ἐρύσσαντο; videtur quoque in eo esse μέγα.) et Vrat. A. De ϝιαχω v. ad A, 482. B, 316. et de ϝερυειν v. ad A, 141 cum Exc.

508. Περγάμου ἐκκατιδών. Aiunt Schol. A. et B. et br. Πέργαμον esse recentioribus quamcunque ἀκρόπολιν, at veteribus tantum Ilii. Eo videtur spectare glossa Apollonii h. v. add. Hesych. h. v. et ibi not. — In ἐκκατιδὼν laborat Bentl. quia ϝιδειν, ϝιδων, non admittere videtur κατιδων, et emendat ἐκκαθορῶν. Sane sic Λ, 337 ἐξ Ἴδης καθορῶν. N, 4 καθορώμενος. Enimuero obseruatum est iam ad B, 316. in compositis digamma fuisse neglectum. Redit quoque inf. H, 21 Apollo Περγάμου ἐκκατιδών.

510. Laudat Ven. B. Agesilaum his versibus vsum. Nos notabimus vetustum sermonem pro eo, quod nos dicimus, eos non esse inuulnerabiles; iam vides quoque antiquissimum sermonem esse poeticum.

511. χαλκὸν ταμεσίχροα. v. ad N, 340.

512. πάϊς repono: quod Homericum est. Sic et Cant.

513. ⸗ quod χόλον nunc eodem modo dicit quo μῆνιν (Il. A, pr.)

515. Τριτογένεια. varias vocis origines ſuppeditant veteres et grammatici et philoſophi; ſic et h. l. Sch. A. et ad Θ, 39. Sch. A. B. et Sch. br. cum Euſtath. Vocem iam olim fuiſſe antiquatam facile intelligas. Quod a Tritonide palude nomen repetitur, alienum vtique eſt ab Homero, qui ignorauit fabulas ab rerum Argonautarum et Heraclearum auctoribus inuentas; quas adoptauit Aeſchylus (Eumen. 287) et quibus nimium tribuiſſe videmus Herodotum. Praeſtat dicere, ductum nomen eſſe a τριτὼ, *caput*, et deam Iouis capite natam inter antiquiſſimos mythos habendam eſſe, docet ipſa mythi indoles.

516. ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο. ὅθι. „γρ. ὅπου" Barnes. In verbis μεθιέντας ϝίδοιτο manifeſtum eſt vitium metricum. Bentl. iam animaduerſum illud correxit μεθιέντας ὁρᾶτο. (vt A, 56. 198. Φ, 390) vel ὁρῷτο (vt T, 132 ὅθ' ἑὸν φίλον υἱὸν ὁρῷτο. cf. ſimilia ſup. ad vſ. 232. A, 203. Γ, 453. Forte hic quoque antiqua forma vſus erat ὅρητο. v. ad A, 56. 198. Sanabitur tamen locus etiam alio modo, ſi legas ἐπεὶ μεθιέντα ϝίδοιτο. Sic N, 229 ὅθι μεθιέντα ἴδηαι. cf. ſup. ad vſ. 240.

517. Διώρεα μοῖρα πέδησε. „Ἰακῶς. Ἀρίσταρχος." Sch. A. Mirum vero, quod Ariſtarchus non vbique hoc ſequutus eſt, vt Ionica teneret, vbi metrum non intercedebat. κατὰ μοῖρ' ἐπέδησε Schol. Aeſchyli in Perſ. 569 recitat memoriter.

518. χερμαδίῳ — ὀκριόεντι. Vitioſe ὀκρυόεντι codd. et edd. vt et aliis locis. Primus emendauit Clarke. v. ad M, 380.

520. Piros, ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει. Bentl. adſcripſerat ὅς ῥ' — Eſt quaeſtio in Sch. B. quomodo hoc conueniat cum lib. II, 844. 5 vbi ille Thraces ad Helleſpontum duxiſſe dicitur? Videbis λύσιν in Obſſ. ad e. l.

Hemistichium recitat Harpocrat. in Ἄλιος, additque locum ex Ephoro, de Graecis, qui aliquando in eam immigrarunt e diuersis locis.

521. λᾶας ἀναιδής. — quod ἀναιδὲς dixit τὸ ἀνένδοτον καὶ σκληρόν. Sch. A. τραχὺς est in Sch. br. et Apollon. Lex. h. v. ὁ βίαιος. καὶ σκληρός. καὶ ὁ ἀναιδὴς (deest λᾶας). In E, 593 est Κυδοιμὸς ἀναιδής, et N, 139 πέτρῃ. Probabile fit, dictum esse de omni re, quae modum excedit, adeoque et de re nimis magna, fere vt Lat. *improbus*.

522. ἄχρις ἀπηλοίησεν. ἄχρις. νῦν, καθόλου. Schol. br. Eustath. Suidas in ἀλοιῶν et in ἄχρι. Non probabat hoc Ernesti, et coniiciebat, esse dictum pro ἄχρι παντός. Etiam Bentl. haesit, et tentauit λέχρις, h. e. πλαγίως. Enimuero ἄχρις conuenit cum Lat. *vsque*, vsque ad ossa, ὀστέα ἄχρις, pro ἄχρις εἰς τὰ ὀστέα, fere vt Eustath. τοὺς τένοντας ἄχρις, καὶ εἰς τὰ ὀστᾶ. Inf. Π, 324 est ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξε, h. e. ἀπήραξε (τὸν ὦμον) ἄχρις ἐπὶ τὸ ὀστέον, h. vna cum ipso osse. P, 599 γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμή. Conuenit ex parte quod occurrit διὰ πρὸ, vt E, 66. — Spectat ad h. l. Hesych. ἀπηλοίησεν. ἀπήλασεν. ἀπέκοψεν, quod et in Apollon. Lex. est, et in ἄχρις ἀπηλοίησεν, quod vitiose ibi scriptum est. Ammonius p. 27. ἄχρις — Ὅμηρος· ἄχρις ἀπηλοίησεν. οἷον, ἀκριβῶς ἀπέκοψεν. Tradit ibi ἄχρι esse χρονικὸν ἐπίρρημα, ἄχρις esse ἀκριβῶς. At Phrynichus μέχρις καὶ ἄχρις ἀδόκιμα. μέχρι δὲ καὶ ἄχρι λέγε. Scilicet haec Attica esse volunt, illa vulgaria.

ἀπηλλοίησεν vitiose Vrat. a. et Suidas l. c. Idem vitium et ἀπηλλοίωσεν et ἀπήλησεν est in aliis recent. vt in Vindob.

524. ὅς ῥ' ἔβαλέν μιν. Cant. et alius codex ap. Bentl. cum Vindob. Alt. Etiam Ernesti sic emendabat, quia vulgatum ὅς ῥ' ἔβαλέν περ exemplo caret, et insuaue est ῥά περ. Malim Ionicum, ὅς ῥα βάλεν μιν.

525. οὖτα δὲ, de prosodia vocis οὖτα vltima breui, v. sup. ad 319.

526. χύντο χαμαὶ χολάδες, τὰ ἔντερα. de vocis etymo a χολὴ bonum eſt Scholion Ven. A. B. Sch. br.

Ὄσσε κάλυψε Ionice. Cant. Vrat. a. vt 461. 503.

527. τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενος βάλε δουρί. Vulgg. ἐπεσσύμενον. — Ariſtarchus ἀπεσσύμενον legebat, h. e. ἀπιόντα, quod et Sch. br. habent, et cod. Townl. cum Moſc. 3. Erneſti ait, ſic omnes edd. veteres legere; hoc ita ſe non habere, docuere me veteres editiones inſpectae; vbique eſt ἐπεσσύμενον, vsque ad edit. Cephalaei Argent. 1542. in qua primum ἀπεσσύμενον legitur; petitum vtique e Sch. br. et pro var. lect. appoſitum eſt in ed. Spondani, recepit tandem Turnebus. At hic bonum criticum ſe probat Schol. A. ἄτοπος δὲ τελείως, inquit, ἡ Φερομένη, ἐπεσσύμενον. Scilicet Piros occupatus erat in transfigendo haſta Diorem. Neque tamen ἀπεσσύμενον poteſt probari, quia abeuntem non potuit in pectore haſta percutere. Quid multa? Non Piros irruere potuit, ſed Thoas, legendumque eſt ἐπεσσύμενος. Et ſane Sch. A. ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ (Ariſtarchi ἐκδόσει) ἐπεσσύμενος (male excuſum — ον) ἵνα ἐπὶ τοῦ Θόαντος λέγηται.

528. πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός. Euſtath. ad Od. B p. 83 ἐν πλεύμονι, καθά τις γράφει τῶν παλαιῶν.

529. ὄβριμον ἔγχος· ὄμβριμον et h. l. alii. v. ſup. ad 453.

533. Θρήϊκες ἀκρόκομοι. poteſt epitheton plures habere ſignificatus; vide vel Apollon. h. v. Verum huius generis ſunt innumera, in quibus, cum res ipſa ignota nobis ſit, non niſi, qui nimium ſibi placet, aliquid definire auſit, et iraſcatur aliis aliter ſtatuentibus. Suſpicor Thraces erectos in vertice habuiſſe cincinnos, vt multi barbari, Germani quoque priſci, et nunc Americae populi habere ſolent. Aliter videntur dicti heroes ὑψιχαῖται, comati, vt in iuuenili aetate, ap. Pindar. P. IV, 306. In Vrat. c. erat ἀκρότομοι, ſed correctum.

534. 5. verſus repetiti inf. E, 625 et alter Δ, 571. N, 148.

534. οἵ ἑ μέγαν περ — οἵ ἑ nunc ſcriptum eſſe volunt Sch. A. vt eſt quoque in Apollon. Lex. h. v. non οἵ ἕ, vt paullo ante 497 ἀμφὶ ἕ malebant.

ἀγαυόν. ad h. v. ſpectat gloſſa Apollonii: καλὸν, ἐπιφανῆ (non — ες) θαυμαστόν. ὁ δὲ Ἀπίων· καλὸν, σεμνόν. Sch. br. λαμπρόν. Heſych. λαμπρὸν, θαυμαστόν. cf. ad Γ, 268.

535. ὦσαν ἀπὸ σφήων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη. Sch. A. ἡ διπλῆ πρὸς τὸ σημαινόμενον· ὅτι τὰ ἐμπησσόμενα (h. ἐμπαγέντα) δόρατα ἀναχωροῦντες διετίνασσον, ἵνα ἐκπέσῃ· *discedentes*, inquit, *haſtas clipeo excuſſerunt*. Obſcurum eſt, quid haec ad h. v. faciant; debebat ſaltem eſſe πελέμιξε ſc. τὸ σάκος. Similia tamen leguntur in Sch. B. et in Euſtath. repetuntur quoque eadem ad Λ, 571 et N, 148. vbi eſt: tela ἐν μεγάλῳ σάκεϊ πάγεν, h. ἐμπάγησαν et ibi Zenodotus vexatur, quod non aſſequutus ſit cum reſpectu ad h. l. Videntur adeo πελεμίχθη actiue accepiſſe, *concuſſit clipeum*. Eſt tamen notio τοῦ πελεμίζειν et πελεμίχθη ſatis conſtituta: πελεμίζειν, κινεῖν, διασείειν, reddunt omnes; ſic Θ, 443 ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος, et Π, 612 οὐρίαχος πελεμίχθη ἔγχεος. Etiam Sch. br. h. l. διεσείσθη. ἀνεκινήθη, vt ſententia alia eſſe poſſit nulla, quam: recedens Thoas a turba eſt iactatus, ab vrgentibus vndique contuſus.

χασσάμενος πελεμίχθη eſſe pro πελεμιχθεὶς ἀνεχώρησε, obſeruant Schol. Pind. P. I, 8. Iſthm. I, 26 cum aliis, vt Sch. br. ad E, 626. Sch. Sophocl. ad Electr. 19.

χασάμενοι ignoratione proſodiae paſſim ſcriptum: etiam apud Suidam. et Apollon. Lex. σφείων. αὐτῶν. ὦσαν ἀπὸ σφείων.

536. ὥς τώγε. Vindob. Alt. corrupte ὥς οἵ γε.

539. ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών. ⊱ „quod κεν otioſum eſt“ vix hoc aſſequor, ὀνόσαιτό κεν *quis vituperaturus ſit?*

οὐκέτι. Ptolemaeus Aſcalonita legebat οὐκ ἔτι in Schol. Sophocl. Trach. 19. Quid tamen interſit, haud

apparet. Fuit et tertia lectio, ſi recte intelligo verba: ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ. Ἀσκαλωνίτης βαρύνει τὴν ου ἀπόφασιν ουκετι, ἵνα ᾖ τὸ ἑξῆς ἀρχὴ, ἔτι. οὐκ ἔτι ſcribitur ab aliis.

Fuit et alia lectio ἐν παραλλήλοις (grammatico opere) οὔ κε τι ita vero eſſe κεν et κε. Simpliciſſimum erat dicere, οὐκέτι h. l. poſitum eſſe, vt ſaepe alibi pro οὐκ Incidit tandem in hoc alius grammaticus in Sch. A. ſed laudat parum commode ex Odyſſea: ἔνϑ' οὐκέτι ἥνδανε Νύμφῃ (legitur ibi nunc ἐπεί). Miror tamen ἔτι v. 540 non aeque vacare viſum otioſe; pro quo ſane eſſe potuit ὅςτις ἂν ἄβλητος — δινεύοι. Tandem grammaticus obſeruat: ὅτι χρῆμα καὶ χρόνος ἐνήλλακται. Videtur haeſiſſe in ὀνόσαιτο aoriſto, et δινεύοι. ἄγοι. iunctis.

540. ἀνούτατος. et ἀνουτητὶ Χ, 371. At Σ, 538 ἄουτον. — quod in ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ſeruatum diſcrimen inter οὐτάσαι et βαλεῖν, hoc *eminus*, illud *cominus*. Obſeruatiuncula ſexcenties repetita, Ariſtonico, cuius ſunt σημεῖα, admodum grauis videri debuit; nec minus tamen aliis; occurrit enim etiam v. c. ad Eurip. Hippol. 684.

541. αγοι δε ϝε. δινεύει et ἄγει ap. Bentl. cod. Sane Heſych. διανεύει. στρέφει, κυκλοῖ corr. δινεύει. Laudat quoque Bentl. δινεύοιτο. ἀναστρέφοιτο.

543. 544. Duo hi extremi verſus otioſi languent. Bentl. iam excluſit eos numero. Facile agnoſcas rhapſodum.

EXCVRSVS AD LIBRVM IV

EXCVRSVS I

De acie Homerica et tactica Achiuorum et Troianorum. *)

Cum ad tacticen latius acceptam plura ſpectent, quam quae hic in conſiderationem venire poſſunt; monebo, eam nunc referri a me tantum ad rationem eam, qua heroum temporibus copiae deſcriptae, agmine et acie ordinatae ac diſpoſitae fuerint; etſi non ignoro ad hanc ipſam requiri, vt bene deſcriptae ſint copiae in numeros ſuos, vt conſtituti ſint duces eorumque vices et partes: quarum tamen rerum non niſi rudimenta Iliacis temporibus innotuiſſe in confeſſo eſt.

Bello iam per nouem annos ad Troiam protracto, Troianis ſe muris continentibus, Achiuis autem partim vicina quaeque populantibus, partim eſcendere muros (VI, 435 ſqq.) et inſidiis collocandis fraudem facere meditantibus, nec vrbem ita ab omni parte obſidentibus vt omni commeatu interclusi eſſent Troiani; cùm ad bel-

*) Egi de his in Commentatione a. LXXXIII. recitata et Vol. VI. Commentationum Societ. R. Soc. Gotting. inſerta p. 137. Emendatiora .poſtea, vt fit, rerum vſu edoctus prodidi ad calcem libri de Campo Scamandrio Lecheualerii (*Beſchreibung der Ebene von Troia*, p. 246.) retractata ea ſunt a Lenzio in Comitis *de Choiſeul Gouffier* libro ſimilis argumenti. Repetam h. l. ea, quae interpretandi carminis vſibus accommodata eſſe viſa ſunt.

si fummam nihil magnopere profecifſent Achiui: exorta inter Achillem et Agamemnonem fimultate, cum ille iratus fe fuosque Myrmidones ab omni militari opera contineret, Agamemnon in eius inuidiam et contemtum copias educere (II, 29 fq.) et fine Achille vrbem capere conftituit. Tum Troiani de discordia in caftris hoftium mota, edocti, vrbe exire conftituunt: id quod antea non erant aufi facere, (lib. V, 788. 791. IX, 351 fq. XIII, 101. 5 fq.) feniorum hoc quidem confilio (lib. XV, 721—3) qui bene intelligebant, protracto bello Achiuos viribus fractis re infecta difceffuros effe. Hoc idem confilium vt fequerentur, re ad naualia fatis profpere gefta, Troianis fuadebat Polydamas; verum Hector, partim animi ferocia elatus, partim, quod belli diuturnitate opes Troianorum attritas videbat, (lib. XVIII, 285 fq.) iterum includere moenibus copias noluit.

Iam, antequam de copiis in aciem eductis dicam, pauca de copiis ipfis funt monenda. Troiani quidem fociorum copias adiunctas habebant, partim ex ipfa Troade, partim e vicinis barbaris collectas; Achiuorum vero exercitus ex populis communis ftirpis et originis compofitus erat; etfi cum aliqua tribuum, familiarum, terrarum ac fedium morum quoque et armorum diuerfitate. Omnino robur exercitus in curribus et grauis armaturae militibus erat; qui tamen multo inferiores numero fuiffe videntur; maiore parte inftructi erant haftis miffilibus; cateruae fagittis vtentes, nifi fallor, pauciffimae; etfi inter exercitationes memorantur Myrmidonum τόξα Jl. B, 774. 5. et in certamine funebri Ψ, 850 eft τοξεία. De Locris arcu et funda vtentibus fidem facit locus Jl. N, 713 fq. Alii graui armatura erant inftructi, hoc eft hafta longa, fcuto, galea, ocreis, vt Myrmidones XVI, 211. 214 fq. et Abantes B, 542 fq. ficque Argiui et Lacedaemonii quos omnes ὁπλίτας fuiffe apparet. Armis iisdem, grauioris tamen molis et ponderis, inftructi fuerunt illi, qui curribus inuehebantur, quod ipfa, puto, armatura coegit facere, cum expeditiorem inceffum illa non ad-

mitteret: ipſi dicti ἱππεῖς, reliqui autem omnes, quocunque armorum genere vterentur, *pedites*, πρυλέες, vt lib. V, 743. etſi a grammaticis πεζοὶ ὁπλῖται fere reddi ſolent: etiam in Etymologo; ipſi principes, curribus relictis pugnantes, πρυλέες pugnare dicuntur XII, 77. XI, 49. et narratur lib. XXI, 90 aliquis cecidiſſe ἐν πρώτοις πρυλέεσσι; dux πρυλέων vno loco memoratur lib. XV, 517. Eos, qui poſt promachorum proluſiones pugnant, pedites *turmatim* fere pugnare videmus, non acie vna continua; tum nec apparet, quot et an certi cuiusque turmae ordines fuerint, in quos diſpoſitae eſſent; qui poſt primos ordines ſtabant, non niſi miſſilibus vti potuere aut otioſi ſteterunt; primi ordines, pugnae ſaltem principio, ita ſunt diſpoſiti, vt clipeis conſertis phalangem conſtituant, ſeriores συνασπισμὸν, appellarunt; verum nihil fieri videas, quod ad totam aciem ſpectet, ſed per turmas modo incurritur, modo receditur; modo pugna reſtituitur. Ita quoque turmatim modo perrumpere turmas hoſtiles oppoſitas ſtudent, modo denſatis ordinibus hoſtem repellere; qua de re loci aliquot ſunt ab antiquis diligenter notati XIII, 129 ſq. XVI, 211 ſq. πύργος quoque appellatur iſtud aciei genus et πυργηδὸν pugnatur, ſingulis ſaltem turmis: vt IV, 334. 347. XII, 43. Interea prima tactices elementa in hoc agnoſcas, quod turmae ſaltem certos ordines ſeruare didicerant. Tribuuntur quoque pugnantibus στίχες, generali aliqua notione; nam de noſtris ordinibus nondum eſt cogitandum; omnino vocibus his, etiam ὅμιλος, στίχες, φάλαγγες, non tam ſubtiliter vtitur, vt certi aliquid definias.

Principes curribus inuecti, quos leues et humiles fuiſſe ſatis conſtat, ita vt facile conſcendi poſſent a tergo, non vno modo pugnant, modo de curribus, irrumpendo in turmas peditum, modo eas praeteruecti, vt videant qua perrumpere cateruas infirmiores poſſint, modo curru deſcendunt et pedites pugnant, prope habito curru ab auriga: ad regendos enim equos altero in curru ſtante opus erat; is ἡνίοχος, qui pugnat, παραιβάτης,

dicti. Habendus autem erat currus in propinquo, vt fessi pugnando, aut vulnere accepto, aut hoste grauius incumbente, eo conscenso saluti consulere possent. Solent quoque arma occisis ademta in currum reponi; interdum quoque dominorum caesorum corpora imposita reportari. De omnibus his nemo multum laboret. Hi principes, ἀριστῆες vbique ante aciem locantur; inter vtramque aciem (ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας lib. XII, 160 et al.) ante ordines discurrunt; iidem πρόμαχοι plerumque dicti; non in vnam turmam collecti, sed ante suam quisque turmam pugnantes. Ceterum, quando in conspectum ventum est, primo plerumque turmae missilibus temere iactis hostem lacessunt; inde promachi procurrunt, et ante ordines pugnant; ita pluribus locis pugna increbescit. Hic de curru pugnandi mos ad omnem pugnae, qualis tunc erat, morem et rationem vim habere praecipuam debuit, ita vt omnis fere pugnae fortuna in hac pugnantium parte sita esset. Quod celerius se mouere, adoriri alios, aliis succurrere, facile et ex improuiso, poterant, magnam vtilitatem habebat; nec minorem hoc, quod aliquamdiu curru inuecti ad pugnam statariam alacriores descendere aut ex ea fessi in currum se recipere poterant, licebat quoque heroibus Homericis vti armis grauioribus ac magno aeris pondere corpus prementibus, quibus incessum ceteroquin tardari necesse fuisset; etsi vel sic vasta corporum moles vastumque robur ad arma haec tractanda requireretur: in quo Homerus declarando aliquoties sibi placet. Debuit quoque promachorum ante aciem exsultantium mos et vsus ad augendam et incendendam singularium hominum virtutem mirifice accommodatus esse. Altera tamen ex parte pars exercitus longe maxima inutilior ad pugnam reddita est hac ipsa re, quod curribus geri res solebat; pedites enim curru inuectis haud facile resistebant, nec in animum inducebant, ipsi leuiter armati pugnare aduersus homines thorace, galea, scuto, quod vulgaribus armis haud peruium esset, hasta longa ponderosa armatos, et tectos tutosque in ca-

teruam curru irruentes. Nec vero curruum nisi in camporum planitie vsus esse potuit; quae ipsa res fecit, vt, quae ex locorum situ, montium iugis, amnium aut torrentium vadis capi possent, vtilitates aut spernerentur aut ignorarentur. Tandem illud quoque in curruum vsu minus probandum, quod, cum bini vtique currui insisterent, *) alter vt equos regeret, erant in singulis curribus singuli viri fortes, quorum opera et manu pugnantium ordini carendum erat; altero vero caeso alterius quoque opera erat inutilis, (v. c. XVII, 459 sqq.) quippe in regendis equis consumenda. In aperto quoque est, quod idem mos effecit, vt minus roboris in reliqua acie esset, porro vt illa ad vnum aliquod imperium ac nutum regi nequiret; quae tamen in modum machinae, ad certum vnius consilium per plures ordine dispositos facile moueri debet, ita vt in multorum millium congressu, non aliter ac si duo bellarent, res gerantur, et multitudo personae vnitatem induat. Videas quoque factum, inprimis in loco impedito, vt omnes curru descendant et pedites pugnent (XI, 47) curribus habitis in extrema acie. Ceterum ex hoc promachorum pugnantium more rem interdum deductam videmus ad id pugnae singularis genus, quo vnus fortissimus fortissimum ex altera acie prouocat, vtque, pactione facta, vtriusque exercitus fortuna rerumque summa disceptatio huic pugnae committatur: quod statim Il. III, 15 sq. factum videmus. Idem promachorum procursus ante aciem locum fecit sermonibus illis, quos inter se habent nonnunquam pugnaturi apud Homerum. Consistebant hinc inde turmae, nec mouebant se loco, si duo promachos congressos videbant. Spoliatio quoque caesorum vix locum habuisset, nisi per promachos prosilientes ante aciem res gesta esset; circumdat quemque sua turma aut popularium concursus. Itaque ad caesos spoliandos et subtrahendos so-

*) Itaque in certaminibus curulibus, cum pugnandum non esset, vnum insistere currui videmus: lib. XXIII, 287 sq.

lent pugnae oriri, modo singulares, modo turmarum conglobatarum, modo promachorum plurium in eundem locum confluentium. Magna carminis Homerici pars in pugnis his cateruatim factis consumitur, maxime in Patroclo caeso. Quod autem hic mireris, tanquam a nostro militaris existimationis et laudis iudicio alienissimum, spoliat caesum interdum alius, quam qui occiderat; neque id dedecori habitum (vt IV, 463.) Hoc spoliandi more quantopere pugna turbari et inhiberi debuerit, in promtu est ad intelligendum; itaque in medio pugnae discrimine edicit Agamemnon, vt ne spoliandis corporibus moram quisquam faciat; lib. VI, 67.

Memorantur duo inter principes Achiuorum, tactices arte aliqua instructi: Menestheus, dux Atheniensium, (Il. II, 553. 4.) nihil tamen praeterea de eo occurrit, quod dicto fidem faciat; nisi quod lib. XIII, 689 Atheniensium delecti, προλελεγμένοι, duce Menestheo, densam turmam obiiciunt Hectori irruenti. Alter, Nestor, duobus locis laudatur, speciminibus quoque artis propositis. Primo lib. II, 362. consilio dato, vt Agamemnon exercitum per φῦλα et φρήτρας disponi iubeat; videtur itaque, quod vix credas factum, ante id tempus pugnatum esse promiscue, et permixtim, prouti turba confluxerat in aciem progressa; ita, pergit ille, promtum fore ad intelligendum, quantam ducum quisque et turmarum quaeque virtutem exserat; cognosci quoque posse, ignauia ne an imperitia pugnandi bellum protrahatur. Alter locus est lib. IV, 297 de ordinando exercitu, vt currus collocentur in prima et in extrema acie, quotquot inter pedites essent copiae validiores; in medio autem multitudo, cuius virtuti confidere haud possit: quae sane res non est magnae sagacitatis, laudanda tamen in tactices incunabulis. Adiunctum est vs. 301 sq. aliud praeceptum, quod ad currus spectat (τοὺς ἱππεῖς) vt ii qui curru vehuntur, *contineant equos*, nec turbas faciant; tum, vt in ipsis *ordinibus stent*, nec ante ordines procedant nec retrocedant post eos; ita

enim maius eorum robur fore; tandemque, vbi ad hostem peruentum fuerit, ita vt in curru stantem hostem telis attingere possint, vt *hasta eum de curru petant*, adeoque non desiliant nec pedites pugnent. Prouocatur in his ad exemplum maiorum. Ita enim locum vexatissimum accipiendum esse iam olim docuimus, et nunc ad Δ, 301 — 306. Atque ita pugnari videmus VIII, 118 sq.

Bene quidem Nestorem ita praecepisse videmus; at quae inde de praeliis factis narrantur, docent aut ei parum fuisse obtemperatum, aut, si in pugnae initio id factum, paullo post turbatam esse aciem, aut ad solos Pylios Nestoris praecepta et consilia spectasse. Quod ad prius illud attinet, de copiis per Φῦλα et Φρήτρας disponendis, vsus eius instituti per se non tantus esse potuit, vt ordines seruarentur; descriptio ista fuit comparata ad originis et stirpis rationem, vt ii, qui a communi stirpe genus ducerent, secundum gentes per plures tribus distributi, in vno loco consisterent, dispescerentur autem in tot turmas, quot essent cuiusque tribus familiae per plures domos, pagos, tractus dispersae sanguine inter se et connubiis iunctae; hae debuere esse Φρῆτραι; ita Thessalos puta descriptos fuisse in plures stirpes ac populos, hos in suos demos, secundum stirpes suas diuersis tractibus incolentes, aut per vrbes pagos, vicos, habitantes, vtque iis praeessent duces, qui in sua quisque stirpe, in suis gentibus, aut plurium gentium et familiarum coalitione essent principes: quo loco, vt exemplo vtar, apud Israelitas tribuum erant principes, iidem et genere et auctoritate et potestate alios praeeuntes. In recensu copiarum lib. II videmus fere descriptionem copiarum ad hunc modum vniuerse propositam, ita vt forte ducum numerus designare videatur copiarum cuiusuis populi distributionem in agmina et numeros: Itaque Boeoti, cum quinos habeant duces, videntur quoque quinis turmis pugnasse, Orchomenii binis, totidem Phocenses, Locri vno, vno quoque Euboe-

enses; et sic porro. Nihil tamen satis exploratum est, nec in his: nam multos passim in carmine ducum nomine memorari legimus, qui in Catalogo non memorantur. Troianorum acies multo etiam rudiore arte instructa fuisse videtur; nam (lib. II, 802.) etsi Hectorem principatum habuisse videmus, non tamen nisi suorum ciuium imperator haberi potest; adiuncti sunt socii e diuersis regionibus, diuersa lingua vtentes, adeoque et armis ac more pugnandi diuersi; suis quique ducibus parentes; ita vt Hector summam tantum belli in proponendo pugnae signo administrasse videatur.

Quanta vtilitas esse potuerit alterius instituti, vt copiae deteriores et infirmiores in medio ordine, inter primam et postremam aciem, collocatae essent, diiudicatu haud difficile est. Mirum tamen illud, quod per totam Iliadem nullam nec prioris nec alterius instituti factam meminimus mentionem. Laudantur plerumque vniuersim Achiui, Argiui, Danai, aut sigillatim copiae ducum vel populorum; nusquam aciem Achiuorum, quomodo ea instructa fuerit, accurate poeta exposuit; declarantur pleraque per duces, quorum virtute res geruntur. Atque hoc illud est, in quo magni ingenii poetam partim videmus impetu animi concitati ferri, partim iudicio et prudentia vti, cum ad ea narranda properat, quae vim aliquam ad audientium animos tenendos habere possunt; in quo ille bene sensit sibi non historici vires et partes esse sumendas, vt docere velit et *docendo delectare*; sed delectare, et *delectando docere*. Bene quoque sensit poeta, si consilium suum obtinere vellet, sibi non esse subsistendum in pugna vniuerse exposita, sed esse descendendum ad virtutes *singulorum*, quandoquidem haec, quae a singulis perpetrantur, poeticae narrationi vnice consentanea sunt; variari quoque ita potest pugnae facies multis ac variis modis. Ita omnis fere narratio redit ad promachos et a singulis viris streme facta.

Neque tertii praecepti Nestoris, quod ad pugnantes de curribus spectat, obseruantes esse Achiuos videmus

in pugnis, quae fiunt; nam in primo statim congressu Diomedes de curru desilit, IV, 419 et pedes irruit in duo Daretis filios in curru stantes, lib. V, 13. et sic in seqq. alii. Tertiae pugnae, quam inde a lib. XI factam videmus, alio modo instruendae necessitatem attulit ipsum pugnae genus; nam Achiui pridie intra vallum se recipere coacti currus nunc intra fossam tenent, ipsi pedites exeunt etiam promachi, sed intra ordines seu turmas, vt adeo pugnam missilibus factam credas; donec Achiui perrumpunt turmas Troianorum vs. 99. prosilit nunc inter promachos Agamemnon, et sic alii; quos tamen caedunt, sunt et ipsi e Troianorum promachis.

In ipsa pugna innumera fiunt, quae sunt a praeceptis tactices aliena, quae facile quisque pro se obseruabit, nonnulla quoque locis suis sunt animaduersa.

Descriptionis vniuersae aciei speciem aliquam habere videri possunt ea, quae de Agamemnone narrantur ordines obeunte, dum hortatu minisque incendit animos; hac enim in discursitatione pererrat ille primo Cretensium ordines; quos adeo ipsi proximo loco stetisse necesse est; lib. IV, vs. 251.; tum Salaminiorum, inde Pyliorum, Atheniensium, Cephalleniorum, quos Vlysses ducebat, et Argiuorum, quos Diomedes. Quaeri potest, vnde et ad quas partes progressus sit Agamemnon. Scilicet *mediam aciem* probabile fit tenuisse Agamemnonem et Menelaum, cum Mycenaeis et Lacedaemoniis; Agamemnonem autem ordines versus cornu *laeuum* pererrasse; hic tamen turmarum ordo non satis conuenit cum iis, quae in ipsa pugna narrantur; ita Aiax vbique tenet extrema laeui cornu. Ignoramus porro, quinam populi in *dextro* cornu steterint, quod alioqui nudatum fuisset, cum Achilles ab hac parte in castris remaneret; nam is castrorum dextra ad Sigeum cum Myrmidonibus tenebat. Nisi dicendum est, omnino de acie media inter duo cornua non esse cogitandum, sed aciem continuam ab vno cornu ad alterum pertinuisse.

Quod iam ſupra dictum eſt, in acie ordinanda nihil regi ac conſtitui *vnius* per totum exercitum conſilio, ſed ducum quemque pro lubitu copias ſuas diſponere, hoc in primae pugnae principio ſtatim intelligitur: cum ante Agamemnonis et Menelai aciem pugnatur a Paride et Menelao, moxque violato foedere congreditur vtraque acies, Cephallenes et Athenienſes e longinquo proſpicientes expectant, non tam ſignum pugnae propoſitum, verum exemplum aliarum turmarum in hoſtem tendentium, IV, 330 ſq.

In primo congreſſu quo ſcutatorum (ὁπλιτῶν) ordines primo concurrunt 447 ſq. paullo poſt manus videmus primum committentem Antilochum, adeoque Pylios (IV, 457); Aiacem, adeoque Salaminios, Vlyſſem cum Ithacenſibus, Diorem (vſ. 517) ex Epeis Elidis, Thoantem Aetolum; tum Diomedem, primas virtutis laudes ex ea pugna nactum. (lib. V.) Fuga Troianorum iam facta memorantur Agamemnon, Idomeneus cum Merione ſodali, Menelaus, Meges; is ex Echinadibus copias adduxerat; Eurypylus e Theſſalia, Sthenelus Diomedis ſodalis. Ordines vix vllos ſeruatos videmus; ſaltem poeta nullum nec pugnae nec pugnantium ordinem prodit vel obſeruat. Narratur hinc (lib. V, 628 ſq.) congreſſus Tlepolemi et Sarpedonis, adeoque Rhodiorum et Lyciorum, quos ſibi vtrinque aduerſos ſtetiſſe neceſſe eſt; et Rhodios quidem propiores ad laeuum Myrmidonum latus, dextrum forte Argiuorum latus tegentes. Superuenit inde Hector cum Troianis e media puta acie auxilium Sarpedoni laturus (V, 682). Narrantur in pugnis ſequentibus interdum dextrae vel ſiniſtrae partes ab vtraque parte; quas e Troianorum modo, modo Achiuorum ſtatu ſituque dictas et accipiendas eſſe, facile intelligitur; vt lib. XI, 497. 8. nec tamen ex his locis certam diſponendae aciei rationem elicere licet.

In pugna, quae intra caſtra exoritur (lib. XIII) duo Aiaces reuocatos e fuga Achiuos denſatis ordinibus in Troianos ducunt, eorum impetum in ſe factum ex-

cipiunt, et turmatim ingruentes facile repulsos cedere cogunt. In h. l. 126 sq. inprimis vss. 130—135 prima *phalangis* fundamenta iacta esse credunt.

EXCVRSVS II

de primo ex quatuor praeliis inter Achiuos et Troianos commissis.

Δ — Z. lib. IV, 446 — VII, 305.

Agamemnonis iussu conuocatus a praeconibus exercitus castris exierat lib. II, 442 sq. in campum Scamandrium vs. 467. re nuntiata egressi quoque sunt Troiani II, 809. ventum erat vtrinque in conspectum, III, 15. cum a Paride ad pugnam singularem prouocantur Achiuorum fortissimi; prodit Menelaus, et Paris inuitus cum eo congredi cogitur. Pugnae exitus victoriam incertam reliquerat; redibat itaque res ad Martis aleam; acceleratur praelium periurio et fraude Pandari, qui induciarum fide violata Menelaum sagitta vulnerauerat. Troiani pugnae signum editum rati, in aciem procedunt lib. IV, 220 sq. ita Achiui quoque arma parant. Agamemnon ordines pererrat, et nunc tandem vs. 446 sq. praelium committitur, de quo narratio continuatur vsque ad lib. VII, 305. De loco pugnae alibi opportunior erit ad Z, 4 locus dicendi. Sufficit nunc pugnatum esse in campo Scamandrio lib. II, 465—8. V, 36. et VI pr. h. e. in planitie decliui inter Simoentem et Scamandrum, ab vrbe versus littus et castra Achiuorum patente (cf. Append. ad Chevalier p. 257 sq. 263 sq.) Troiani vrbe egressi ad Collem, κολώνην Βατίειαν, qui et Myrinnae tumulus appellabatur (II, 811—815) subsliterant, vbi in suas turmas socii et ipsi discreti fuerant. Inde progressi Achiuis occurrunt in medio inter Simoentem et Scamandrum campo; cum intra teli iactum ventum esset, (lib. III pr.) certamine inter Paridem et Menelaum constituto Troiani paullulum retrocedunt, vt iustius certami-

ni locus relinquatur (III, 77. 113—5.) et arma in terram deponunt. Vulnerato Menelao a Pandaro (adeo non magnum interuallum inter aciem vtramque intercedere potuit) instruitur acies Achiuorum: interea Troiani et ipsi arma expediunt et incedunt ad confligendum: (lib. IV, 221 ad quem vs. vide; saltem vs. 446.)

Concurrunt turmae cominus sine vlla velitatione; ita vt grauiter armati conflixisse primis aciei ordinibus videantur; vs. 446—9. Memorantur inde pugnae caedesque singulorum; in quibus Diomedis virtus enituit lib. V; et fortuna pugnae vtrinque varia, prouti ex principibus ac promachis modo ab hac modo ab illa parte strenuum aliquod facinus editur, aut aliquis ex promachis caeditur. Troiani tandem, ordinibus per Aiacem ruptis versus vrbem fugiunt, VI, 6. nec nisi sub moenibus, ab Heleno et Aenea confirmati, animum recipiunt et consistunt: vs. 73 sq. Nunc miro, et ad sensus nostros vano, Heleni, cuius augurandi scientia aliunde nota est, consilio, ad preces et vota diis facienda conuersis animis, Hector vrbem intrare, et pompam cum supplicatione Mineruae ducendam indicere iubetur. Interea a Troianis, quos moenia a tergo tutabantur, procurrit Glaucus, ab Achiuis Diomedes, ad pugnam singularem faciendam; quae cum exitum non habuisset, reduce ex vrbe Hectore instauratur praelium, lib. VII pr. mox eius et Aiacis pugna singularis initur, e qua sub noctem incolumes vterque redeunt, cum iisdem Achiui in castra, in vrbem Troiani: VII, 306. Induciis in alterum diem factis sepultura caesorum peragitur, et ab Achiuis vallum exstruitur vs. 325 seq.

EXCVRSVS III

ad Δ, 300.

de ὄφρα cum subiunctiuo et optatiuo.

Δ, 299. 300. *κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσεν, ὄφρα, καὶ οὐκ ἐθέλων, τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι.* Edebatur inde ab

Ald. 2. πολεμίζῃ. At πολεμίζοι restitutum ex Ven. Lips. Townl. Vrat. c. A. tum edd. Flor. Ald. 1. nec aliter legitur apud Polyb. XV, 16, 3. de acie Annibalis. Varietas lectionis in optatiuis et subiunctiuis, vt in aliis, sic in Homero, frequenter occurrit, cum in aliis particulis, tum in ὄφρα. De Atticorum vsu multa sunt quae praeceperunt viri docti ad Tragicos et ad Comicum; enimuero mihi videndum est de Homericis, et nunc quidem de ὄφρα. De ὅπως, ὡς, ἵνα et similibus, aliis locis: Exc. I, et III. IV. libri IX. Exc. II, lib. VII. et Exc. I, libri XII.

ὄφρα *cum subiunctiuo* iungi, quoties de *certo fine ac consilio* agitur, quando reddi potest, *vt, eo consilio ac voluntate, vt*, dubitari nequit. v. c. Il. A, 158 σοὶ ἑσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρῃς. 185 auferam tibi munus tuum, ὄφρ' εὖ εἰδῇς, ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν. adde 118. 523. Γ, 105 ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ. E, 109 καταβήσεο δίφρου, ὄφρα μοι ἐξ ὤμοιο ἐρύσσῃς πικρὸν ὀϊστόν. 127. 8 caliginem tuis oculis detraxi, ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἡμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα. vbi v. Obss. 227 ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι. 360 da mihi currum, ὄφρ' ἐς Ὄλυμπον ἵκωμαι. Θ, 191 σπεύδετον, ὄφρα λάβωμεν. add. Ω, 74. 75 et al. Od. O, 75 et 81. Apud Apollon. similis est iunctura, etiam cum ἂν, vt I, 16. 17. iniunxit ei nauigationem, ὄφρ' ἐνὶ πόντῳ ἠέ κεν ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσι νόστον ὀλέσσῃ.

ὄφρα tamen saepe *cum optatiuo* iunctum legi, ita vt eodem sensu accipi et reddi possit *vt, eo consilio vt*, nullo modo negari potest. Interdum ratio aliqua elici potest, cur optatiuus praeferendus sit, si *oratio* est *obliqua*, aut *pendens* ex praecedente, aut *consilium non plane certum et ratum*, sed potius *in votis* habitum. Sic Achilles iubet Patroclum στορέσαι λέχος Phoenici, ὄφρα τάχιστα ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο legati: I, 617. 8. N, 37 ligauit equos, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν. E, 666 ὄφρ' ἐπιβαίη, σπευδόντων. H, 439 portas fecere in vallo, ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη. Od. E, 255

πηδάλιον ποιήσατο, ὄφρ' ἰθύνοι. Eodem modo alibi multis argutiis opus est, vt caussam exputes, cur optatiuus praelatus sit subiunctiuo; nisi forte quod ille elegantiae nescio cuius sensum habet. Σ, 146 Thetis ad Olympum tendit, ἤϊεν ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι. hic variat lectio ἐνείκοι, ἐνείκαι, ἐνείκῃ. 377 Vulcanus tripodibus subiecerat rotas, θῆκεν, ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα, ἠδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο. Sentio optatiuum suauiorem esse. Et ex hoc genere est, quod huic Excursui praescripsi, ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι. Sicque in multis aliis, vt E, 690. 1. Z, 170. 195. Π, 99. 100. Σ, 344. 5. X, 443. Ψ, 197. Ω, 285. At de adiiciendo ἂν vel κεν in optatiuis cogitandum non est, itaque nec cuiquam in mentem veniat: ὄφρα κεν οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι.

Cum epico nostro epici Apollonii orationem recte comparari censeo. In hoc lib. III, 1135 versu simili ei, quem praescripseram, ὡς γὰρ τόδε μήδετο Ἥρη, ὄφρα κακὸν Πελίῃ — ἵκοιτο Μήδεια, reposuit ἵκοιτο pro ἵκηται Brunckius; recte vtique; verum nolim pronuntiare, quod ille adscripsit, soloecum omnino esse coniunctiuum. Adscripsit ille alia loca, e quibus ad rem facit vnus I, 166.

Ὄφρα hoc ipso sensu, vt sit, *vt, eo consilio vt,* apud Homerum alio quoque modo iungitur, cum *futuro indicatiui:* Θ, 110. 111 inuehamur in Troianos, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται, vt intelligat. Z, 308 Minerua esto propitia, ὄφρα τοι — ἱερεύσομεν, αἴκ' ἐλεήσῃς, Sic P, 452 vobis vires addam ὄφρα Αὐτομέδοντα σαώσετον Π, 242. 3. Confirma eius animum, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται — *vt intelligat.* Z, 308. 9. tum vero etiam cum *praesenti indicatiui*, et quidem cum et sine κεν. B, 440 ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα. Σ, 58 κλύετ', ὄφρ' εὖ πᾶσαι εἴδετ' ἀκούουσαι. Adde K, 146. N, 326. 7. ὄφρα τάχιστα εἴδομεν. Etiam cum ἄν, ὄφρα ἂν cum futuro: Θ, 375. 6 rege equos, ὄφρ' ἂν ἐγὼ — τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι. Sic Od. Δ, 670.

Verum haec et alia similia spectant ad id genus, cuius caussas ex grammatica nondum elaborata illustrare malim, vt coniunctiuorum vocales longae confundantur cum breuibus indicatiuorum. Nisi dicere praestat, ὄφρα omnino in tali sententia cum indicatiuo positum antiquis probatum esse; potest quoque in subsidium vocari significatio altera, *donec*, et esse adeo ὄφρα εἴδομεν ἄν idem fere ac, *donec, dum, rescifcimus*: ὄφρα εἰσόμεθα, dum rescifcemus. In futuro indicatiuo etiam altera obseruatio locum habet, quod constat, futurum indic. eandem vim et vsum habere cum aoristis coniunctiui. Sic A, 147 nauem mittamus Chrysam ὄφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας, *vt tu places*.

Post haec omnia adhuc monendum est de alio vsu τοῦ ὄφρα *cum subiunctiuo*, dum alteram significationem habet, pro ἕως, *donec, quamdiu, interea dum*. Nam etsi hoc sensu vulgatissimus hic vsus est, vt cum omnibus *indicatiui* temporibus iungatur, v. c. fortissimus inter Achiuos erat Aiax, ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν· occurrit tamen vsus coniunctiui, etiam cum ἄν, non modo in oratione obliqua, aut relatiua, conditionali, incerta et indefinita; sed etiam in satis definita.

Exempla commemorabo A, 509. 510 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν ὀφέλλωσί τέ ἑ τιμῇ. E, 524 nubes incubant montibus immotae, ὄφρ' εὕδῃσι μένος Βορέαο. N, 141 vt saxum praecipitatur, ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ὄφρ' ἂν ἵκηται ἰσόπεδον. A, 133 ἦ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὔτως ἧσθαι δευόμενον *interea dum tu (dummodo) munus tibi habeas*, me contra, vicissim, egere (αὐτὰρ oblitus sum monere, clarius fore, si resolueris αὖτ' ἄρ.) Sic A, 82. Z, 258. H, 193. K, 325. Λ, 477. Σ, 408. 9. T, 191. X, 387. Est ergo etiam pro coniunctiuo habendum Λ, 187. et 202 ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷ et ὁρᾷς. Occurrit et sine ἄν Δ, 346 ὄφρ' ἐθέλητον et Λ, 477. Sicque accipio A, 82 iram retinet ὄφρα τελέσσῃ, *donec vltio-*

nem sumserit. Similiter vt ὄφρα με βίος ἔχῃ ap. Sophocl. El. 225 *quamdiu vita mihi fuerit.*

Hoc in vsu non memini nisi vnum et alterum exemplum occurrere vsus τοῦ ὄφρα cum optatiuo; ita K, 571 Dolonis spolia in naue reposuit Vlysses, θῆκεν, ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ, quod veteres accipiunt *donec sacrum parare possent Mineruae, in quo illa dedicarent.* Possis tamen verba sic accipere, *vt consecrarent ea Mineruae.* Ita nec Π, 567. 8 accipiam pro *donec,* sed pro *vt:* Ζεὺς ἐπετάνυσε νύκτα ὑσμίνῃ, ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη. nec Od. I, 229 et M, 437. At alterius vsus, cum futurum apponitur, vbi aoristum coniunctiui requirebas, est Θ, 374—6 σὺ μὲν ἔντυε ἵππους, ὄφρ' ἂν ἐγὼ — θωρήξομαι, *interea dum ego arma sumsero,* ὄφρα ἴδωμαι, εἰ — *vt experiar, an.*

Eundem vsum eandemque structuram et iuncturam cum ὄφρα, habet ἕως, Γ, 291 ego pugnabo, εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχείω. Sic Ω, 183 et saepe. At habet hoc sibi singulare, quod iunctura cum optatiuo, quam in ὄφρα dixi vix occurrere, in ἕως est frequens in Odyssea B, 78. Δ, 800. E, 386. Z, 80. I, 376 etc.

Conuenit quoque εἰσόκε, quod cum coniunctiuo et optatiuo iungitur, cf. ad E, 466.

SVPPLENDA ET EMENDANDA.

AD LIB. I—IV (Α—Δ)

Cum serius ad manus meas peruenissent Scholia Victoriana et Lipsiensia, quorum antea non nisi Excerpta aut Specimina haberem: operae pretium esse duxi, etsi profligata iam opera mea, Scholiorum apographa in ceteris quoque libris ac locis comparare cum eo apparatu, quem iam in Obseruationibus apposueram, eaque, quae paullo memorabiliora essent, iisdem adiicere: ita quidem, vt ea tantum enotarem, quae in ceteris Scholiis aut non occurrerent, aut diuersa essent, aut vllo alio modo notabilia. Et Lipsiensem quidem codicem deprehendi in prioribus tantum libris antiquiora Scholia ante oculos habuisse, in sequentibus saltem haud exscripsisse, sed in meris minutiis grammaticis tricari, vel sententiis monitisque ethicis vel rhetoricis immorari. Victorianus Scholia antiqua, quae Venetus A. exhibuit, cum Scholiis alterius classis, cuius caput est Venetus B. coniunxit, ita tamen vt multa in compendium redigeret, interdum detruncaret: quo ipso difficultates et molestias mihi attulit, quae fastidium saepe facerent. Accentus et spiritus etiam hic suppleui; nam vt Veneta, ita et Victoriana sine accentibus perscripta acceperam. Enotaui diligenter nomina veterum Grammaticorum in ceteris Scholiis omissa. Ceterum in multa incides praeclare obseruata, et in fragmenta veterum poetarum et scriptorum aliunde mihi

haud nota; ita vt, si nulla alia re, hac saltem opera virorum doctorum gratiam me initurum esse sperem.

Occasione ita data, vt euoluerem multa loca opellae meae, incidi in vitia nonnulla typographica, interdum quoque in errores meos, quos correxi: vtinam licuisset cuncta volumina diligenter perlustrare, et corrigenda corrigere! Praeterea, in prioribus inprimis rhapsodiis, interposui nonnulla serius animaduersa, aut nimio breuitatis studio obscurata. Veniam dabunt viri docti ceteris, a me haud animaduersis.

I (A)

Ita statim ad vs. 1. monebo, de *μῆνιν*. Glaucum Tarsensem maluisse *μηνὶν* scribere.

De exordio Iliadis dicta sunt plura in Excurss. ad Ω de Iliade, de eius partibus et de partium compage.

p. 6 ad vs. 3. Homericum *προϊάπτειν* "Αϊδι ad verbum reddidit Plautus Casina II, 8, 12. *hunc Acherontem praemittam prius.* Confer quoque inf. ad E, 190.

p. 10. vs. 5 ad verba Stasini ab Euripide expressa adde locum alterum ex Helena 39. 40. *πόλεμον γὰρ εἰσήνεγκεν Ἑλλήνων χθονὶ καὶ Φρυξὶ δυστήνοισιν, ὡς ὄχλου βροτῶν πλήθους τε κουφίσειε μητέρα χθόνα γνωτόν τε θείη τὸν κράτιστον Ἑλλάδος.*

p. 12 ad vs. 8. *Τίς δ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι.* quod scriptum quoque fuit *ξυν ἕηκε*, vt alia similia occurrunt in medio adspirata; res nunc a multis est illustrata. v. Villois. Proleg. p. II, III. Exempla alia v. inf. ad E, 76. 333. O, 705. Φ, 262. Ω, 235. De *σφωε* autem v. Schol. ad K, 546. vbi etiam voluere scribere *ἤ τίς σφωε*.

p. 17 ad vs. 21. sunt duae *ζητήσεις* in Schol. B. quae iam memoratae fuere sup. ad vs. 1 pr.

p. 19 ad vs. 30. 32. in Amst, Paris. lepida apposita est *ζήτησις, διὰ τί ἐπάγει τῇ γαμετῇ καὶ τοῖς τέκνοις αἰχμάλωτον*; similia quaerunt ad vs. 114. Ad vs. 30 de "Αργος v. Schol. B. Eustath.

p. 22. vſ. 38. 39. de Cilla, Tenedo, et de Smintheo, poſſunt fabulae noſci in Scholiis, et ap. Euſtath. p. 33. De locorum ſitu v. Notam ad vſ. 366.

p. 23 ad vſ. 40. ἤ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα. dixi videri legendum Ionice μηρία κῆα (antiquius κεῖα v. ad VII, 377.) Sic quoque editum Λ, 772 πίονα μηρία καῖε. Ad hunc verſum ſpectat Scholion Suidae truncatum κατάπίονα.

vſ. 41. Ariſtarchus, qui ſcripſit: τὸ δέ μοι κρήηνον ἐέλδωρ, verba in medio ſententiae interpoſita eſſe credere debuit, et iungere: εἴ ποτέ τοι — ταύρων ἠδ' αἰγῶν· τίσειαν Δαναοί.

p. 24. vſ. 42. τίσειαν Δαναοὶ — ad h. v. memorare debebam Scholion Ven. A. et Sch. br. quod paſſim ad alia quoque loca a grammaticis adſcribitur, vt in Schol. Pariſ. ad M, 144. de *Danaorum* nomine a Danao dicto. Actum de Danais in Obſſ. ad B, 558. 684. p. 368. extr.

p. 25. ad vſ. 46. Schol. Eton. habent longam ῥῆσιν cum Platonis verbis de Sirene ſingulis circulis caeleſtibus inſidente: Eſt ea, ne fallaris, adſcripta ex Heracl. de Allegoria c. 12. ex quo alia inde iam in Schol. B. habebantur.

p. 28 ad vſ. 50. Scholion quod ex antiquis A. B. L. memoraui, auctius eſt in Schol. Eton. quod nunc vidi petitum eſſe ex Heracl. cap. 13. Ex eodem ſunt quoque ea, quae de Zoilo ab aliis dicta ſunt.

p. 30. vſ. 56. τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ — putes eſſe debere ἐνὶ φρεσὶ θῆκε. Et Π, 83 πείθεο δ', ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω. Sicque ſollenne hoc ἐν φρεσὶ θέσθαι. Verum alterum quoque Θ, 218 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη.

p. 31. vſ. 59. ἄψ ἀπονοστήσειν Wakef. Silu. P. II. p. 128 emendabat αἶψ' ἀπονοστήσειν. Non meminerat vſum Homericum paſſim obuium: ἄψ ἀνέρχεσθαι, ἄψ ἰέναι, ἄψ ἀναχωρῆσαι et al.

p. 37. vſ. 68. de ἤτοι et ἦτοι primo loco memorandus erat Apollon. de Syntaxi I. p. 15 et al.

p. 39. vſ. 77. ἤ μὲν pro ἦ μὴν, add. Suidam h. v.

p. 40. vſ. 81. εἴπερ. — καταπέψῃ. vbi de vſu τοῦ εἴπερ. εἴ κεν. et ſimilibus monui: l. extr. poſt εἰ excidit κεν. De omni re v. accuratius tradita Excurſu II ad lib. V. (To.. V p. 176.)

p. 41. vſ. 81. l. 8. εἰ δέ κε μή. adde, cum futuro indicatiui.

p. 43. vſ. 88. ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. plena formula loquendi eſt δέρκεσθαι φῶς. βλέπειν φῶς. Sic v. c. Aeſchyl. Perſ. 299 φάος βλέπειν. Vtrumque vſ. 88. 89. adſcripſit Plin. Ep. VI, 8.

p. 44. ad vſ. 96. ἄλγε' ἔδωκεν. Probabile ſit fuiſſe Ionicum ἄλγεα δῶκε.

p. 45. vſ. 98. πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι. Alteram grammaticorum ſcripturam ἄπο in hoc et ſimilibus, quoties praepoſitio a verbo diremta eſt, probat Hermann. Grammat. Gr. p. 119. Vſu tamen receptum hoc non facere, niſi in praepoſitione verbo poſtpoſita: δόμεναι ἄπο. Nec res tanti.

p. 45. ad vſ. 100. τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν. Reddunt πείσοιμεν, placatum flexerimus. Ea ſane notione transitiua occurrit αἴ πεπίθοιεν Πηλείδην. Ψ, 40. ſicque eſt παραπεπιθών, a παραπεπιθέω. vt Ψ, 37 σπουδῇ παρπεπιθόντες. Actione tamen immanente, confidere, eſt Ξ, 55 τεῖχος, ᾧ ἐπέπιθμεν. Β, 341 δεξιαί, αἷς ἐπέπιθμεν, pro ἐπεπίθαμεν (niſi dixeris eſſe haec pro ἐπεπίθειμεν. nam alia grammaticorum commenta haud admittam.) Altera hac notione eſſet ſententia, πεπίθοιμεν ἱλασσάμενοί μιν, noto graeciſmo pro ἱλάσασθαι, confidamus, nos eum placaturos eſſe.

p. 49 ad vſ. 106. Scholia Pariſ. et Amſt. memorant fabulam de Iphigenia in Aulide ex Dicty: παρὰ Δίκτυϊ τῷ γράψαντι τὰ Τρωϊκά. quod refer inter ea, quae probant, extitiſſe olim librum graecum ſub Dictyis nomine.

p. 50. vſ. 114. ἐπεὶ οὐ ἕθεν ἐστὶ χερείων. Debebam in hoc analogiam cum Ariſtarcho ſequi et, vt ſerius feci, amplecti alterum οὔ ἑθεν. Sic quoque Β, 239.

Ἀχιλῆά ἔθεν. ἀπό ἕο Ε, 343. Ν, 163. Υ, 305. v. Obſſ. ad O, 165. add. Excurſ. VII ad lib. I. p. 185. Recte dedi οὔ οἱ vt Β, 392. Χ, 219.

p. 50. vſ. 114. κουριδίης ἀλόχου voce etiam Herodotus vſus eſt, vt appareat, Ionicam eſſe: lib. I, 135. vbi illuſtrarunt H. Stephanus et Iac. Gronou.

p. 50. vſ. 114. Poſt ἐπεὶ οὔ ἕθεν ἐστὶ χερείων οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν, οὔτ᾽ ἂρ φρένας, οὔτε τι ἔργα. Conſentiunt Scholia B. L. T. V. ἐν μονοστίχῳ, inquiunt, πᾶσαν ἀρετὴν γυναικὸς περιέλαβεν. Compara N, 431. Od. N, 289. Apollon. Arg. II, 37. hinc duxit: οὐ δέμας οὔτε φυὴν etc. Diſcrimen inter δέμας et σῶμα in Schol. A. conſtituitur, paſſim ab aliis repetitum: illud de viuo, hoc de mortuo dici ab Homero; contra quam Euripides vocibus his vtitur. Sunt paria in Schol. br.

vſ. 114. Lepida eſt quaeſtio in Schol. breu. Leid. Par. Vrat. b. Amſt. cur Agamemnon Chryſeidem puellam vxori praetulerit.

vſ. 116. ἀλλὰ καὶ ὥς, quod veteres ſcripſere ὣς, diſerte illuſtrauit Herman. Grammat. Gr. p. 112.

p. 51. ad vſ. 117. ἢ ἀπολέσθαι, vbi dixi veteres in hoc haeſiſſe, adde Etymol. in ἢ p. 416. Paullo infra l. 22. „ſed *his* verſus" lege, *is*.

p. 53 ad vſ. 124. οὐ δέ τί πω ἴδμεν. quod Schol. B. Lipſ. cum Vat. (adde Vict.) habent: αἱ πᾶσαι δέ, που ἔχουσαι. lege ἔχουσιν. Ibidem οὐ δὲ per οὐ γὰρ reddunt Schol. B. Lipſ. Vict. Townl.

p. 55. ad vſ. 133. ἢ ἐθέλεις, ὄφρ᾽ — αὐτάρ. tenendum eſt, αὐτὰρ eſſe αὐτ᾽ ἄρα, viciſſim. et eſſe haec dicta pro vulgari: ἢ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἔχειν, αὐτὰρ ἐμὲ ἧσθαι.

p. 56. ad vſ. 135. l. 10. quae volunt ἀρχαϊκῶς dicta eſſe, vbi in Schol. Amſt. Reg. varia exempla afferuntur (ap. Waſſenb.) in Schol. B. V. T. Lipſ. adſcriptus eſt, praeter locum Ariſtoph. in Pluto, alius locus ex Theſmophor. 543 ſq.

ad vſ. 136. ὅπως ἀντάξιον ἔσται. Schol. Townl. Vict. acceperunt ὅ πως. nam reddunt τοῦτό πως. Ad vſ.

138 sunt duae ineptae ζητήσεις in Schol. v. ap. Wassenb.

ad vs. 137. hic nil monent Schol. At inf. 324 vbi idem versus redit, notant T. Vict. Lips. Ven. B. Par. τὸ δὲ ἕλωμαι ἀντὶ τοῦ ἑλοῦμαι ἢ ἑλοίμην.

ad vs. 139. Versus tollitur quoque a Diomede ad Dionys. Thrac. apud Villois. Diatr. p. 173.

p. 57. ad vs. 142—144 notatum quoque Hermogeni Method. Eloqu. 13 inter σχήματα.

p. 59. vs. 149. Impudentia Agamemnonis h. e. inverecundia spectatur in postulando praemio alio pro eo quod concessurus est, vt alterum, κερδαλεόφρων ad πλεονεξίαν spectat. Ibid. vs. 153. αἴτιοι. v. inf. vs. 335. Γ, 164.

p. 62. ad vs. 162. debebam praeferre πολλὰ μόγησα. Etiam B, 690 de Briseide τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο πολλὰ μογήσας.

p. 65. ad vs. 175. οἵ κ' ἐμὲ τιμήσουσι. De κε cum futuro cf. ad Δ, 176. E, 212. Λ, 433. et Exc. II p. 176.

p. 66. ad vs. 176. διοτρεφέων βασιλήων. Schol. A. B cum Leid. Amst. Par. et Schol. br. τῶν σὺν Διὸς γνώμῃ τεθραμμένων. ἐπεὶ τῆς αὐτῆς σειρᾶς εἰσιν. (f. τῆς αὐτῆς σπορᾶς.) Hesiod. Theog. 94. 5. 6.

ad vs. 177. repetit eandem censuram Diomedes ap. Villois. Diatribe p. 173.

ad vs. 180. Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε. Apollon. de Syntaxi lib. III. p. 289 vsui repugnare ait casum tertium: cum secundus iungatur. Atqui alterum et alibi: vs. 231. 281. De Myrmidonibus fabulosa v. in Schol. br. et A. meliora inf. ad II, 684 p. 365.

p. 67. ad vs. 187. ὁμοιωθήμεναι ἄντην. In Schol. ad B, 153 excitatur ex Aristotele ἄντα. vtrumque recte et idem.

p. 70. ad vs. 175. Schol. T. Vict. πρὸ γὰρ ἧκε. τοῦ μὲν, ἵνα μή τι πάθῃ δεινὸν, τοῦ δὲ, ἵνα μή τι δράσῃ, ἐκήδετο. εἴωθε δὲ, εἰς τοσοῦτον ἄγειν τὰς περιπετείας, ὡς μὴ δύνασθαι ἄνθρωπον αὐτὰς παῦσαι. ὡς καὶ ἐπὶ τῆς πει-

ρῶς (v. B. 166 sq.) χρείαν πάλιν ἔσχε τῆς Ἀθηνᾶς. Prorſus vt in Tragoedia: deo dignus vindice nodus.

p. 71. ad vſ. 200. δεινὼ δέ οἱ. δὲ pro γὰρ Schol. T. V. Lipſ. Ven. B.

p. 72. ad vſ. 204. Ariſtarchea lectio, quam Schol. A. B. L. T. V. tradunt, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὀΐω, eſt diſerte in Moſc. 2. Mox 205 θυμὸν ὀλέσσῃ. v. ad E, 250 mortem aliquando ſibi arceſſet, capitis diſcrimen adibit.

p. 74. ad vſ. 211. ἔπεσι μὲν ὀνείδισον. de exprobratione beneficiorum commentum eſt Porphyrii: ἀντὶ τοῦ, ὑπόμνησον τῶν εὐεργεσιῶν, ὡς ἐγένετο. (potius ὡς γενήσεται.) eum memorant Schol. T. Vict. cum Schol. B. Leid. Lipſ. Moſc. Per ſe ὀνειδίζειν eſt λοιδορεῖν. hoc putarunt indecorum eſſe dea, ſi moneat. Atqui illa non hortatur vt faciat; ſed vltra verba negat iram Achillis procedere debere. ὡς ἔσεταί περ. vir doctus: exprobra ei, quem euentum res habitura ſit. Ita ſaltem eſſe deberet ὀνείδισον ἃ ἔσεταί περ.

p. 75. 219. de ἦ. ἔφη. Schol. A. Eadem Schol. Par. Amſt. ibid.

ad vſ. 225—233. Sunt in Scholiis Ven. B. et eius claſſis aliis, Lipſ. Leid. de his conuiciis ζήτησις, ἀπορία, et λύσις, quibus bene carebimus.

Plutarch. de poet. aud. p. 67. R. Eſt p. 19 B. ed. Par. et Frf. quam laudare ſoleo. Verſum 225 memorat Longin. c. 4 ſ. 4. — mox vſ. 232 νῦν ὕστατα λωβήσαιο v. inf. B, 242.

Porro p. 77. l. 4 ab extr. ſcribe: Ἀχιλλειος εὐχή.

p. 78. ad vſ. 244. ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας. pro ὅτι. at Schol. Vict. ὅτε reddit, ἐπειδή. et laudat exempla: νῦν δ' ὅτε δὴ ὑμέων γλῶσσαν (verſum haud memini) et, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσι. Od. N, 129.

p. 79. ad vſ. 245. Schol. T. Vict. Lipſ. νῦν μὲν τὸν Ἀχιλλέα, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσείᾳ (Od. B, 80. 81.) τὸν Τηλέμαχον ποιῶν (ita omnes. corr. ποιεῖ.) τὸ σκῆπτρον ἀποτιθεμένους. καὶ ἐπ' ἐκείνου μὲν καὶ πλῆθος ἐξέχεε δακρύων, (l. δάκρυα) καὶ γὰρ νεώτερος, καὶ αἱ συμφοραὶ δει-

ναί. ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς οὐ μάλα ὀλοφύρεται. οὔτε γὰρ ὁμοίως νέος, καὶ περὶ γυναικὸς ἡ μάχη.

p. 79. ad vſ. 250. Schol. Vict. δύο γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθάρησαν' non ita accipi volunt, vt homines mortui ſint, ſed elapſas eſſe duas γενεὰς περιοδικάς. quod inter alia quoque occurrit in Schol. B. et Lipſ.

p. 80. ad vſ. 254. ὦ πόποι. - Plutarchi locus eſt de aud. poet. p. 22 C.

p. 81. ad vſ. 258. de περὶ et πέρι v. ad B, 831.

p. 83. ad vſ. 265. De Centauris et Lapithis memoranda erant Scholia A. B. br. Lipſ. ad h. l. Verſum Θησέα τ' Αἰγείδην Athenienſium in gratiam inſertum eſſe potuiſſe, ſuſpicabatur Boettiger V. C. (*Vaſengemälde* I, 3. p. 125.)

p. 84. ad vſ. 270. de Ἀπίῃ γῇ nil praeter ea, quae in ceteris ſunt, habent Schol. T. Vict. Par. Tacent Schol. Lipſ. Sane binis Iliadis locis hic et Γ, 49. de Peloponneſo accipi poteſt; non autem in Odyſſ. H, 25 et Π, 18. Nullam tamen habet analogiam, ſi ductum dixeris ab εἶμι, *eo*, vt potius probabile fiat, in Odyſſea diverſum vſum ab alio poeta, et ex interpretatione, illatum eſſe, pro ἀπούσῃ, ἀλλοδαπῇ.

In vſ. 269. καὶ μὲν τοῖσιν. ſollennius eſt, καὶ μὴν τ.

p. 92. ad vſ. 313. λαοὺς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν. non male quaerunt Schol. T. Vict. διὰ τί μὴ — καθαροὺς ἐκπέμπει; reſpondent Ven. Leid. ὅτι προυργιαιτέρα τῷ θεῷ ἡ ἀπόδοσις. Atqui nec ad deum accedere fas eſt iis, qui luſtrati non ſunt: hactenus manet difficultas. Verum dicendum erat, eos, qui Chryſam miſſi erant, antequam ſacra facere poſſent, ibidem more ſacrorum luſtrandos a ſacerdote fuiſſe.

p. 93. vſ. 317. κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν. Verſum admiratur Hermog. de formis orat. II. p. 485.

vſ. 324. Iam ſupra occurrebat idem vſ. 137.

p. 95. vſ. 333. αὐτὰρ ὁ ἔγνω. fuit vtique ὅ γ' ἔγνω.

ad vſ. 335. in l. 1. ὕμμες corr. ὔμμες.

ad vſ. 336. de σφῶϊ Lipſ. et Vict. ſed turbate: huius quidem Scholion adhaeſit vſ. 324.

p. 97. ad vſ. 349. ἄφαρ δηλοῖ καὶ τὸ ἔπειτα. Schol. T. Vict. et Schol. B. Lipſ. Melius Schol. br. εὐθέως· ταχέως.

ad vſ. 350. etiam Schol. Vict. γράφεται καὶ, ἐπ' ἀπείρονα πόντον. θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς. ἐπὶ θινὶ accepere veteres: inf. Schol. ad K, 277. ad χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς. Ita vero ſcribere debuere θίν'.

p. 100. ad vſ. 366. De Thebe ſunt videnda Scholia, alia aliis auctiora. Profecta ſeqq. eſſe a rhapſodo, perſuaſum habuit grammaticus in Schol. Vict. inf. ad O, 64.

vſ. 368. Scholion A. de μετὰ σφίσιν eſt quoque in T. Vict. Amſt. Par.

p. 101. ad vſ. 374. καὶ λίσσετο πάντας Ἀχαιούς. Etiam Schol. T. Vict. Ἰακῶς. In Schol. Par. inſertum eſt Schol. de Achaeis: quod locum ſuum habet Jl. B, 684. inf. p. 367.

ibid. vſ. 383. ἐπῴχετο κῆλα. ἐπεφέροντο. ſup. vſ. 50. ipſe deus οὐρῆας ἐπῴχετο ſcil. ἰῷ. tum vſ. 53 ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο.

p. 102. ad vſ. 393. ad παιδὸς ἕηος congeſſit multa Alter praef. Odyſſ. p. XLI.

p. 105. ad vſ. 396. Rident fabulam quoque PP. Chriſtiani, vt Iuſtin. Cohort. alt. et al.

p. 109. ad vſ. 403. ὃν Βριάρεων. Schol. Vict. Lipſ. „Ἡσίοδος δὲ, ὃν Βριάρεω. ὡς τὰ πρῶτα.“ Leg. Ἡσίοδος δὲ· Βριαρέῳ δ' ὡς πρῶτα πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ ex Theog. 617. vbi mythus aliter narratur. Ibid. vſ. 734 Ἔνθα Γύγης Κόττος τε, καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμοι. corr. Κόττος τ' ἠδὲ Βρ.

Eadem p. 109. l. vlt. „Plato in Phaedro“ p. 252 B. ed. Steph. quam laudare ſoleo.

p. 111. ad vſ. 407. eſt ζήτησις valde otioſa, καὶ πῶς ταύτην οὐκ ᾔτει τὴν δόξαν, ὅτε φησὶ πολλὰς ἀΰπνους νύκτας ἰαύων (J, 325) etc. multis modo omiſſis, modo

inculcatis, in codd. Schol. B. Lipf. T. Vict. in quibus, Porphyrius haud dubie, multa a poeta aliena inepte philofophatur.

409. κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἅλα. exciderat τε in Flor. Ald. 1. Rom. apparet illud primo in Ald. 2.

410. ἐπαύρωνται. Vrat. A. ἐπαύρωσι, quod et ipfum vfu frequentatur.

412. ἣν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν. ⊱ Ad ftigmen excidit Scholion. At Schol. Ariftoph. Vefp. 1469. ad οὐδὲν παύσεται. ὅμοιον, inquit, τῷ παρ' Ὁμήρῳ· ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔτισεν.. Schol. Vict. ἔτισαν. ὅτι παρέλκει τὸ δέν. De hoc v. fup. ad vf. 244.

ἄτην. Si verum eft, quod Payne Knight cenfet, p. 56. erit et hic fcribendum αϝατην. v. ad T, 88. 95.

Verfus 411. 412. iterantur Π, 273. 274.

Omiffum quoque eft in notatione digamma, fuiffe ϝην ατην.

413. κατὰ δάκρυ χέουσα. Vna voce καταδακρυχέουσα fcriptum in Lipf. Vrat. A. Sicque Ed. Flor. mutatum ftatim in Ald. 1.

p. 112. ad vf. 414. Schol. Vict. B. Lipf. τὸ ἑξῆς· αἰνὰ τεκοῦσα, ἐπεί νύ τοι αἶσα — τὸ δὲ· αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶ· διὰ μέσου. τὸ δὲ αἰνὰ, ἀντὶ τοῦ αἰνῶς.

415. αἴθ' ὄφελες — ἧσθαι. Videtur αἴ, εἰ. αἴθε, εἴθε, abfolute acceptum fuiffe, *ah! heu! debebas defidere, effe.* Quod in Schol. B. Lipf. Vict. Par. ex Callimacho notatum eft, (Epigr. XVIII) ὤφελε μήδ' ἐγένοντο θοαὶ νῆες, minus probati vfus fuit: quod tamen faepe occurrit in Quinto Paralip. I, 727. V, 206. 419. 563. 575. etfi is et alterum fequitur.

416. αἶσά τοι ἐστὶ μίνυνθά περ. ἐπ' ὀλίγον χρόνον. vel μίνυνθα εἶναι, ζώειν. vt Z, 131 οὐδὲ — Λυκόοργος δὴν ἦν. 139 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦν. Ad follenniorem morem eft dictum E, 407 ὅττι μάλ' οὐ δηναιὸς, —

Cum 417 fqq. compara Il. Σ, 59. 61 fq.

p. 113. vſ. 423. *Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν* — inde ab Ald. 1. editum *ἐπ' Ὠ.* Quod p. 115 l. 1. corruptum e Lipſ. memoraui, eſt quoque in Schol. T. Vict. et p. 116. l. 14. add. loc. claſſ. Herodot. VII, 69, 70. et p. 117. de XII diebus ex aſtronomicis diebus poſt Gattererum nunc ſagaciter opinatus eſt Dornedden noſter (*Eichhorns Biblioth. d. bibl. Litterat. Vol.* X p. 344 ſq.)

p. 118. ad vſ. 426. Cur Thetis non abiiſſet cum ceteris diis, ratio expedita erat ad manum, quod dii *Olympii* eo abierant; ipſa habitabat *in mari*. At Scholia, etiam Townl. Vict. Lipſ. hic quidem diſertius, mira comminiſcuntur: cf. quoque ad vſ. 424.

ad vſ. 430. Schol. Vict. *Ζηνόδοτος τὸ προηγούμενον τῆς τοιαύτης ἐννοίας, ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο* (ſup. vſ. 318) *ἐκεῖσε καταλιμπάνει τὸν Ὀδυσσέα.* mira corruptela: *Ζηνόδοτος* pro *ζητεῖται.*

De Chryſe inſula cf. Olear. ad Philoſtr. iun. 17. p. 889.

433. *ἱστία μὲν στεῖλαντο, θέσαν δ' ἐν νηῒ μ.* bene Wakef. Silu. P. II. p. 127. emendat *στεῖλάν τε θέσαν τ' ἐν νηῒ μ.* nam *στέλλειν ἱστία* eſt quoque Od. Γ, 11. Π, 353 et al.

p. 119. vſ. 434. Ven. A. diuerſo modo a ceteris: *ὑφέντες. Ἀρίσταρχος, ἀφέντες. Ζηνόδοτος, ὑφέντες.* a Vict. et Par. nil ad h. l. monitum.

p. 120. vſ. 443. *παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν.* acuendum eſſe *σοὶ* monent Schol. B. Lipſ. Vict. nam apponi alteri, *Φοίβῳ.* porro *ῥέξαι* eſſe tantum *σφάξαι,* et *θῦσαι* tantum *θυμιάσαι.* de hoc v. ad J, 219. ergo *ῥέξαι* generalius.

p. 121. ad vſ. 453. *ἤδη μέν ποτ' — ἠδ' ἔτι καὶ νῦν.* cf. Obſſ. ad H, 301. Paullo ante in Schol. B. Lipſ. Vict. eſt quaeſtio Porphyrii inutilis, cur nunc lauent manus, non poſt epulas. Lauerant haud dubie etiam ante epulas, e more; inprimis ſacrorum.

p. 122. vſ. 458. *οὐλοχύτας προβάλοντο.* Schol. Townl. Vict. *προεβάλοντο εἰς τὸν βωμόν. οὐχ ὡς Ἀριστοφα....*

σου ταχέως. εὖ δὲ πρότεινε τῶν λόγων. Latet versus Aristophanis ex Pace 960. Lege: οὐχ ὡς Ἀριστοφάνης· σείου σὺ ταχέως· εὖ δὲ πρότεινε τῶν ὅλων.

p. 123. ad vs. 462. καῖε δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρων. Nullus dubito scriptum fuisse ἐπὶ σχίζησι γέρων. Porro αἴθοπα — vel vt alii διάπυρον. v. Gellium XVII, 8. et Macrob. VII, 12.

p. 124. ad vs. 464. de πάσασθαι v. Ernesti ad Callimach. in Cer. 69. Notanda quoque iunctura grammatica pro ἐπάσαντο σπλάγχνων, vt ἀπογεύσασθαι τοῦ.

p. 126. ad vs. 468. de ἐΐσος adde ad Δ, 48.

p. 129. vss. 470. 471. recitat Athenaeus III p. 179. sed ex J, 171. 172. 173. nam addit: αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσαντο.

ad vs. 473. παιήονα. cf. Schol. Platonis p. 44. Quinque genera hymnorum ita distribuuntur: πέντε δὲ αἱ παρὰ τοῖς ἥρωσιν ᾠδαί· σωφρονιστικὸν, ὡς τὸ τοῦ ἀοιδοῦ Κλυταιμνήστρας (Od. Γ, 267) ἐγκωμιαστικὸν, οἷον Ἀχιλλεὺς ευρηται ᾄδων· (Jl. J, 189) παιχνικὸν, ὡς νῦν. θρηνητικὸν, ὅπερ ἐπὶ γυναικῶν μᾶλλον τάσσει (addit Schol. Vict. ἄνερ ἀπ' αἰῶνος Ω, 725.) καὶ ὑπορχηματικόν. Schol. Vict. κοῦροι δ' ἐπιλήκεον ἄλλοι. Od. Θ, 379)

p. 130. ad vs. 474. Versum quoque ὀβελίζει Diomedes grammaticus ad Dionys. Thrac. ap. Villois. in Diatribe p. 173.

p. 132. ad vs. 486. verba sic interpunge: de etymo voc. ἕρμα, — multa disputantur in Schol. etc. Paullo post l. 6. Praestat dicere fuisse primitus ἔρειν, (mox εἴρειν) iungere, conserere, vnde factum ἐρείδειν, firmare, stabilire. cf. ad Ξ, 182.

ἔρεισμα per στήριγμα, interpretatur quoque Galenus ad Hippocrat. π. ἄρθρων l. III. t. 26.

p. 135. Versus 497. legitur apud Stobaeum Ecl. phys. I, 23. p. 424. Heer. Versus 503. respicit ad sup. 394 sq.

p. 136. vs. 510. ὀφέλλωσί τέ ἑ τιμῇ. αὐξήσωσι recte reddunt; est hinc absolute αὔξειν ap. Pindarum, illustra-

re, fortunare, vt P. IV, 496 αὔξεται Μοῖσα. αὔξειν πόλιν, Ol. V, 8. Latinis *mactare*. Nec aliter ἀέξειν in Odyſſ. N, 360 καί μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ. et Ξ, 65 θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ.

ad 513. Scholion Lipſ. eſt quoque in Vict. ὁ Ἰξίων καὶ ἔγρετο δεύτερον. κακῶς.

p. 139. ad vſ. 526. hemiſtichium eſt apud Arrian. Diſſ. II, 8, 26. et vterque verſus 526. 527. in Schol. Eurip. Alc. 981.

p. 142. vſ. 530. Quod de Phidia narratum, alii ad Euphranorem pictorem retulere, Iouem ex Homericis verſibus auditis adumbrante, legitur in Schol. Lipſ. et Vict. tum in Euſtath. etiam in Valer. Max. VIII, 2, 5. Inter opera Euphranoris memorantur *duodecim dii* etiam ap. Plin. XXXV, 40 ſ. 25.

p. 145. ad vſ. 542. οὐδέ τί πώ μοι. Schol. Lipſ. et Vict. T. ὀξυντέον τὸ πω μοι. Suſpicor voluiſſe eum ſcribere: οὐδέ τί πω μοὶ, nam addit, δυςχεραίνουσι γὰρ αἱ γυναῖκες, εἰ μὴ πάντα αὐταῖς ἀνεκοινῶντο οἱ ἄνδρες.

vſ. 547. ὃν μέν κ' ἐπιεικὲς — Wakefield Silu. P. II. p. 129 κ' in σ' mutandum eſſe cenſebat.

Ceterum haec, quae Iunonem nunc celat Iupiter, diſertius eidem exponit inf. O, 49 ſqq. 75. 76. 77. cf. ſup. Notam ad vſ. 5.

p. 146. ad vſ. 554. quae de ἄσσα et ἅσσα expoſita ſunt, habentur quoque in Schol. Lipſ. et Vict. in vtroque ſub finem: καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος οὕτος. ὁ δὲ (Dionyſius) Σιδώνιος, ὅττι .... lacuna in vtroque.

p. 147. vſ. 561. Grammaticus reſpexit, puto, locum Ψ, 648. 649.

p. 148. vſ. 567. add. in fine, p. extr. v. Obſſ. ad Ω, 282.

p. 149. ad vſ. 567. μή νυ τοι οὐ χραίσμωσι. med. p. 149. poſt „cf. Etymol. h. v." adde Suidam in χραίσμωσιν. ὠφελήσωσι. βοηθήσωσι. in pag. extr. vbi, O, 105 ἢ ἔτι μὴν leg. μιν. Eſt quoque aliud exemplum Il. O, 164

μή μ' ἐπιόντα ταλάσσῃ μεῖναι. De voce χραισμῶ adde dicta sup. ad vſ. 242.

p. 150. l. 1. ἐφῷ. ἐπιβαλῷ. dele iota. nam eſt ἐφῶ. ἐπιβαλῶ. et l. 2. Δ, 54. ſcrib. Γ, 54.

Porro Scholion Lipſ. ad ἀάπτους χεῖρας. in quo eſt: αἱ πᾶσαι ἀέπτους ἔχουσι. eſt quoque in Townl. Vict.

p. 153. ad vſ. 578. Φέρειν Διΐ, ὄφρα. hiatus, verum in loco, quo ferri poteſt, in θέσει toni.

p. 158. ad vſ. 587. Mythus videndus in Schol. br. et in ceteris ad vſſ. ſeqq. In Lipſ. etiam allegoriae.

p. 160. 597 ad ἐνδέξια cf. inf. H, 184. κῆρυξ δὲ Φέρων ἀν' ὅμιλον ἁπάντῃ δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν.

p. 161. 599. ad mythum cf. Schol. Platon. p. 185.

p. 162. 600. ποιπνύσαντα. αἱ πᾶσαι συντελικῶς, eſt quoque in Schol. T. Vict.

p. 163. 4. ad vſ. 607 ἀμφιγυήεις. Scriptum eſſe debuerat ἀμφιγυιήεις. vt eſt ἀμφιγυιῶσα Z, 265. vſus tamen probauit alterum: v. ad N, 147.

p. 166. vſ. 609. Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος. forte fuit Ζεὺς δὲ ϝεϝὸν λέχος. quod nunc ἑόν, omiſſo πρός. Mythum in Schol. br. de Iouis et Iunonis amoribus non attigi; eſt ille alienus ab Homero: vide γάμον Ἥρας ad Virgil. Aen. II. Exc. I. (p. 284) vbi de Piſandro.

p. 173. Excurſ. II. Si Ἥρη fuit ϝήρη, debuit vſ. 536. A. ſcriptus eſſe οὐδέ τε ϝήρη.

p. 174. Excurſ. III. αἴκεν πως βούλεται pro βούληται. cf. Excurſ. II. ad E, 212. Scilicet non nos moratur αἴ vel εἰ βούλεται, ſed adiectum κεν. αἴ κεν βούλεται, eſt idem ac ἐὰν βούλεται, quod grammaticae repugnat. Eſt tamen ἐὰν et ἤν ſimili modo H, 39 ἤν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται οἰόθεν οἶος. et X, 419 ἤν που ἡλικίην αἰδέσσεται ἠδ' ἐλεήσῃ. vbi tamen coniicere poſſis fuiſſe εἴ που.

p. 181. ad Excurſ. V. extr. adde: πολυσύνθετα a grammaticis excogitata eſſe, monetur quoque in Euſtath. p. 1277, 45.

p. 184. Excurſ. VII. De ἕο, ἕο αὐτοῦ, ϝεο. v. ad T, 384. Ergo et p. 185 ϝειο. ϝεειο. De οὗ ἕθεν v. ſup. ad vſ. 114 οὗ οἱ B, 792. v. X, 219. Porro ἑὸς pro σφέτερος reprehendit quoque in Heſiodo Apollonius Dyſcolus ap. Maittaire de Dialectis. p. 185.

p. 185. med. „Comparatis locis plurimis — vt adeo ſcribendum ſit ἀπό ἑο an ἀπὸ ἕο. Sic et οἱ et ἑ pro encliticis habentur; adde: „ergo ἀπό ἑο ſcribere praeſtat" et in Nota in Quinto I, 466 ἑῶν μελάθρων eſt pro ὑμετέρων. Maiorem mirationem facit, quod Apollon. Dyſc. apud Maittair. p. 427. Sapphonis φαίνεταί μοι κεῖνος recitat: φαινεταί οἱ pro ϝοι, vt adeo et hoc neceſſe ſit accipere dictum ἐμοί.

p. 186. χεῖρα ἑὴν Jl. J, 420 puta fuiſſe χειρα ϝεϝην v. Excurſ. de Digammo. p. 748 ad Jl. XIX (T.) vbi meliora appoſui, quam hic et ad J, 420.

II (B)

p. 201. ad B, 34. ὕπνος ἀνήῃ. Schol. Vict. Lipſ. καὶ Πλάτων· ἐπεὶ ἤδη με ἀνῆκεν ὕπνος.

p. 202. ad vſ. 36. τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν, ἅ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλε. ἡ Ζηνοδότειος γραφὴ διὰ τοῦ ε, οἱ δὲ διὰ τοῦ ο. Schol. Vict. et Lipſ. ſpectat ad ἅ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλε, vbi alii ἔμελλον legerunt.

p. 203. ad vſ. 53. variant in βουλὴ δὲ et γὰρ, hoc Ald. 2. intulerat.

p. 205. ad vſ. 56. θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος. Schol. B. ἐνύπνιον. ὀνοματικὸν ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ, ἐνυπνίως. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα. δεῖ κρατεῖν ὡς δραπετεύοντα τὸν ἐνύπνιον. quis ariolando perueniat ad lectionem quae ex Par. et Amſtelód. notata eſt: ἐστὶ δὲ ὄνομα. Κρατῖνος· θράττει με (h. e. ταράσσει) τὸ ἐνύπνιον. eodem ducit Victor. Κράτιλος θράττει μεν . . . . . Locus ex Artemidoro de ἐνύπνιον, IV, 1. eſt in Suida ὄνειρον.

p. 206. vſ. 73. πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσι. l. 4. 5. dele verba: ἐγὼ vsque ad ſtatuam. Nam ſententia poſtulat

tantum verba: „adſcripſerat quoque Bentleius: *ἐγὼ Ϝεκεσι.*

p. 207. vſ. 74. Scripſere grammatici *πολύκληϊς* et *πολυκλῇς, πολυκλήϊσι* et *πολυκλήϊσι.* l. 2. ab vltima ſcrib. *εὔκνημις.* cf. Schol. inf. ad vſ. 175.

p. 210. ad vſ. 88. *βοτρυδὸν* h. e. *πυκναὶ καὶ ἐπάλληλαι.* illuſtrant Schol. et Suidas cum Heſychio. 92. *βαθείης ἠϊόνος.* varie interpretantur Sch. Lipſ. Vict. Praeſtat pro *μακρᾶς* dici, verſus interiora campi. Tum, *ἐστιχόωντο ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν.* quod Apollon. I, 655 *ὅτε δὴ μάλα πᾶσαι ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο.*

p. 213. ad 106. 107. Ignorat Homerus Pliſthenem, patrem Agamemnonis et Menelai; appellatque ſimpliciter Atridas, ſeu nepotes, ſeu, vt vulgo creditur, filios Atrei. Hoc modo Atreus, natu maior, patri Pelopi ſucceſſit, et liberos impuberes, Agamemnonem et Menelaum, moriens Thyeſtis fratris tutelae tradidit, qui pupillis regnum reddidit, non filio Aegiſtho. Variarunt rem multis modis Tragici: vnde ſua petiere grammatici: vt h. l. Sch. br. ad vſ. 104. 105. 106. ad quae tanquam notiora haud adhaereſcere volui: inprimis in prioribus rhapſodiis. cf. inf. Exc. I. p. 440 et 441.

p. 214. vſ. 111. *Ζεύς με μέγα Κρονίδης* — Oratio haec ab Agamemnone nunc habetur ſimulate; infra I, 17 ſqq. ex animo. Piget tertio eam legi Ξ, 64 inter conſultantes principes. Non hoc expectabas ab ingenio Homeri.

p. 215. ad vſ. 114. *νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην.* Schol. A. B. Lipſ. Vict. *ἔστι γὰρ καὶ δικαία. Αἰσχύλος· ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός.*

p. 219. ad vſ. 133. *Ἰλίου πτολίεθρον.* Sch. Vict. eſſe dictum *ὡς, Ἄργους σκάφος.* (Eurip. Med. pr.)

Mox ad vſ. 135. in Schol. Ven. B. et Lipſ. *δοῦρα σέσηπε.* propter hoc ipſum aiunt, Troia capta moram tantam abitus feciſſe, *καὶ Θεόπομπος δὲ ταύτην τὴν αἰτίαν αὐτοῖς τοῦ ναυαγίου φησίν· ὡς καὶ τοὺς περὶ Κάλχαντα καὶ Ἀμφίλοχον πεζοὺς ἀπαλλάττεσθαι.*

σπάρτα λέλυνται. quod alii voluere esse σπαρτὰ, Plinius respicit XIX, 6. de lino: *hinc fuisse et nauium armamenta, apud eundem* (Homerum) *interpretantur eruditiores, quoniam cum* sparta *dixit, significauerit* sata. Idem XXIV, 40 dubitat, an *genistam* designauerit.

Locum laudat Hermogenes de eloqu. methodo c. 33. pro exemplo artificii dicendi contraria iis, quae quis in votis habet.

p. 221. ad vs. 145. l. extr. — *sed facile sanando.* adde, sanauit quoque Wassenberg. praef. V.

p. 222. ad vs. 147. ὅτε κινήσῃ. — *male.* Dele hoc, et v. Excurs. II. ad M. To. VI. p. 362.

p. 224. ad vs. 153. Schol. Vict. Lips. μεγαλοφυῶς ηὔξησε τὴν ταραχήν. ἣν κατελεπτολόγησεν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσιν. nescio an vs. 30 sq. respiciat.

ad vs. 154. ὑπὸ δ' ἧρσον ἕρματα νηός recitat Galen. in Hippocr. περὶ ἄρθρων lib. III t. 27.

ad vs. 158. οὕτω δὴ οἶκόνδε. Versus est ap. Demetr. de Elocut. f. 57. vbi notat, τὸ δὴ facere ad πάθος. cf. ad E, 684.

p. 227. vs. 170. l. 6. „Sch. Ven. et Π, 1." leg. et ad Π, 1.

ad vs. 175. de πολυκλήϊσι et πολυκλῄϊσι h. l. Schol. v. sup. ad vs. 74. et de ἐν νηυσὶ πεσόντες, v. ad Λ, 823 (non A, 823.)

p. 228. ad vs. 190. οὔ σε ἔοικε. Schol. B. L. V. ἡ μὲν ἀκρίβεια ὀρθοτονεῖ σὲ, ἐγκλίνει δὲ ἡ συνήθεια. Porro ad hunc vs. lin. 3 transpone verba; vt sit: quod alio loco Eustath. (p. 961, 22. ad N, 810. cum Thoma Mag. p. 201.) ait, serioribus in vsu fuisse.

p. 235. l. 3 ab extr. Memorat quoque Thersiten Sophocl. Philoct. vss. 447 sq.

p. 236. ad vs. 215. recitat versum Plutarch. de adulat. p. 68 B.

p. 240. ad 222. λέγ' ὀνείδεα. hoc vno loco λέγειν pro εἰπεῖν in Homero, vt λέγεσθαι B, 135. vbi v. Obss.

p. 241. ad vſ. 234. κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν. Eſt ἐπιβάω, ἐπιβιβάω, ἐπιβιβάσκω, τινά, vt ἐπιβιβάζω, vi transitiua, *facio conſcendere, impono*, vt ἵππων, Θ, 129. πυρῆς J, 547. inde tropice, Od. Ψ, 13 dii τὸν χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν (ab ἐπιβάω) ad prudentiam adducunt. Jl. Θ, 285 τὸν δ' εὐκλείης ἐπίβησον. et h. l. κακῶν, inducere in mala, cui reſpondet de altero dictum, ἐπιβῆναι κακῶν, κακότητος, ἀναιδείης, εὐφροσύνης, vt Od. X, 424 vbi Clarke exempla appoſuit, permittere ſe, *indulgere, laetitiae.* Frequentarunt idem alii: Heſiod. Θ. 396. Sophocl. Philoct. extr. δόξης τῆσδ' ἐπιβάντες. Oed. Col. 188 εὐσεβείας ἐπιβάντες, pro, εὐσεβοῦντες.

Vſſ. 236. 237. expreſſit Apollon. I, 872. 3. 4.

ib. p. 241. vbi de πέσσειν, l. 4 ab extr. *mollire*, *fovere*. et mox *fruendi*, γεύεσθαι. De πέσσειν cf. Etymol. h. v. Heſych. Euſtath.

p. 242. ad vſ. 246. Verſus ap. Stobaeum XLIII p. 214 extr.

p. 252. vſſ. 291. 2. 3. leguntur ap. Hermog. de methodo eloqu. ſ. 37.

ad vſ. 293 ἀσχαλάᾳ παρὰ νηΐ. Jl. Ω, 403 ἀσχαλόωσι γὰρ οἵδε καθήμενοι.

p. 253. A vſ. 308—321. recitat Orig. in Celſum IV. p. 230. ed. Hoeſchel. vbi 309. τὸν δ' αὐτός.

p. 257. ad vſ. 318. τὸν μὲν ἀρίζηλον. Schol. Vict. ἀθετεῖται. πιθανώτερον γάρ, αὐτὸν καθάπαξ πεποιηκέναι ἀφανῆ τὸν καὶ φήναντα θεόν. Mirum iudicium!

p. 258. vſ. 319. λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε. Origenes l. l. μιν θῆκε.

p. 259. ad vſ. 329. τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν. Monent Schol. A. B. L. non conuenire numerum cum prodigio, octo pullorum cum matre, et debere eſſe ἐννάτῳ. At computus eſt annorum oppugnationis: nono expleto, vrbs eſt capta decimo ineunte.

ad vſ. 333. Schol. B. Lipſ. notant: Achiuis, iam ante procliuibus ad diſceſſum, gratam rem fuiſſe auditu:

„οἷον γάρ, φησι, (leg. φασί) πούς, (lege νοῦς) τοῖον καὶ γλῶσσα κἀνθρώπου λόγος." κατὰ Εὔπολιν.

p. 263. ad vſ. 353. Poſt κατανεῦσαι Κρονίωνα ſequitur ἀστράπτων. Schol. B. laudat verſus Euripidis e Palamede: Λάϊε (non Αἴας), vt eſt in Fragmentis ap. Valk.) πάλαι δή σ' ἐξερωτῆσαι θέλων, σχολή μ' ἀπεῖργε. pro θέλοντά με. Laudat verſum noſtrum Schol. Aeſchyl. Agamem. 754.

ad ἐπιδέξια Eton. Scholion quod adhaeſit verſui 370 γράφει δὲ περὶ δεξιῶν Ἑρμόδημος. (ignotus ſcriptor) „καὶ ὅταν κατὰ δεξιὰ χειρὸς ἀστράπτῃ, νίκην καὶ ὑπέρτερον εὖχος ὀπάζει." καὶ ὅλως οἱ περὶ τούτων σκεψάμενοι φασὶν, ἀστραπὰς καὶ βροντὰς δεξιὰς τοῖς ἐπιχειροῦσιν ἄγεσθαι (*haberi, credi ſecunda oſtenta eſſe iis qui hoſtem aggrediuntur*) φόβους γὰρ τοῖς πολεμίοις σημαίνουσιν ἐν δεξιοῖς γινόμενα.

ad vſ. 355, in Vict. inſertum eſt Scholion, quo vindicatur poeta a nota turpitudinis in hoc incitamento virtutis, petito a concubitu cum feminis Troianis.

p. 266. ad vſ. 367. θεσπεσίῃ Schol. A. λείπει, βουλῇ, ὡς Πίνδαρος. Addit Schol. Vict. τὸν δὲ ἄνδρα δαιμόνια γεγαμέναι. Eſt verſus Pindari Ol. IX, 164 τόνδ' ἄνδρα δαιμονίως γεγάμεν —

vſ. 371—4. leguntur iterum Λ, 288—291. Et ad vſ. 372. τοιοῦτοι δέκα μοι laudant Scholia B. Lipſ. Vict. verſus „ἓν γὰρ βούλευμα" etc. ex Euripidis Antiope, ſed corrupte: quos iam emendatos vides in Diatribe Valk. et in Edit. Lipſ. Fragm. No. XII. σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα —

p. 267. ad vſ. 373. de voce ἠμύειν. Schol. A. B. L. V. ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡ μεταφορὰ, οἳ, σὺν τῷ μύειν, τοῦ φωτὸς στερίσκονται. pergunt Schol. Vict. ὅθεν. „ἔτι ὀφθαλμὸν ἔσεσθαι Ἑλλάδα (an Ἑλλάδος?) ἔφα. καὶ, Σικελίας τ' ἔσαν ὀφθαλμοί. Sunt Pindarica. Alterum Ol. II, 18.

ad vſ. 380. οὐδ' ἠβαιόν. Omnes Schol. monent, βαιὸν nusquam in Homero occurrere, ſed ἠβαιὸν (pro

ὀλίγον) et ex Callimacho addunt: ἠβαιὴν οὔ τι κατὰ πρόφασιν. βαιὸν in Pindaro et in Tragicis occurrit; videntur ergo fuisse, qui οὐδ' ἠ βαιὸν acciperent, *nec vel parum.*

p. 270. l. 4. Schol. B. L. V. sic: οἱ ἀήθεις μεταγράφουσι, videtur esse: audaciores, insolentiores e grammaticis reponunt, corrigunt.

ad vs. 403. πενταέτηρον. iterum H, 315 vbi adscripsi locum ex Aristotele, quem ad hunc vs. laudari video in Schol. Eton. et in Eustath.

p. 274. ad vs. 435. l. c. *Schol. A.* adde, ex Didymo. Paullo post l. 11. *nonnulli:* adde „νῦν δὴ αὖθι, sine θ'. alii —

ad vs. 436. ἐγγυαλίξει. Schol. Vict. αἱ πᾶσαι δὲ διὰ τοῦ ζ εἶχον.

p. 277. ad vs. 452. ἄλληκτον. v. ad J, 632.

ad vs. 453. 4 l. 2. post *leguntur* adde: alterum Scholion inuerse indicat.

p. 278. ad vs. 460. χηνῶν ἢ γεράνων. sunt hae aues, ὄρνεα, ἥμερα καὶ συναγελαστικά, Schol. B. L. V. addunt Schol. Vict. ὅθεν διδαχθεὶς Ἀριστοτέλης τὰ γαμψώνυχα οἰωνόμα φησὶ, τὰ δὲ τὴν ἐπιδερμίδα ἔχοντα . . . . ex Aristotele supplebit, cui otium est.

p. 281. ad vs. 466. αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν σμερδαλέον κονάβιζε. Schol. Vict. Ἀρίσταρχος οὕτως ἔφη· σμερδαλέον δέ τε γαῖα. εἰς βραχεῖαν τελευτῶσα τὸν ἦχον ἐμείου. Corrupta haec sunt. Spectauit, puto, Scholion ad vs. 463 σμαραγεῖ δέ τε λειμὼν, pro quo legerat Aristarchus γαῖα. ita in breuem desinit versus, sono minus graui.

Porro obserua, in primo hoc e castris egressu nullum *amnem ante castra* memorari, qui traiiciendus esset.

ad vs. 468. ineptiunt Schol. Lips. et Eton. (Nöhden p. 30) in ἄνθεα et φύλλα. Mox ad vs. 479. 480. Scholia nugacia auctorem habent Porphyrium. v. Nöhden ibid. p. 31.

p. 288. de nauium catalogo a pueris memoriter edi-ſci iuſſo v. Ariſtot. Rhet. I, c. extr. et alia ap. *Lenz (Ebene von Troia* p. 234. et p. 230.) Si fides habenda Porphyrio apud Euſtath. ad B, 557. p. 285. *Peplus* Ariſtotelis, e quo epitaphia habemus, γενεαλογίας τε ἡγεμόνων ἐξέθετο, καὶ νεῶν ἑκάστων ἀριθμόν. In ipſis Epitaphiis memorantur nonnulla in Homero haud obuia. Plura in Νόστοις occurrere debuere. Porro ex hoc catalogo chorum priorem Iphigeniae in Aulide contexuit Euripides.

Abeſt autem Catalogus ſ. Βοιωτία a nonnullis codicibus. In his eſt cod. Townleii, Victor. cum binis Vindobonenſ. ap. Alterum: quem v. in praef. Vol. II. p. XVIII. XIX. De locis ſerius inſertis, vt vniuerſe iuſta eſt ſuſpicio, ita de ſingulis nihil poteſt tuto affirmari.

p. 296. ad vſ. 500 l. 2. ϝυλῃ. ſcribe ὑλϝῃ.

p. 306. ad vſ. 520. Κρίσαν τε ζαθέην καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπῆα, non ad vſ. 521, ſpectat Schol. Sophocl. Oedip. R. 753 (733) τινὲς δὲ τὴν Δαυλίδα Ἀνακρίδα λέγουσιν· οὕτως· Κρίσσαν τε ζαθέην, καὶ Ἀνακρίδα, καὶ Πανοπῆα. quod alibi non occurrit.

p. 310. ad vſ. 529. λινοθώρηξ. reſpicit Plinius XIX, 1. f. *Honor etiam* (lino) *et Troiano bello; cur enim non et praeliis interſit, vt naufragiis? thoracibus lineis, paucos tamen pugnaſſe teſtis eſt.*

p. 315. ad vſ. 543. ὀρεκτῇσι μελίῃσι. Verba oraculi in Scholiis haec ſunt: καὶ ὁ χρησμὸς οὕτω περὶ αὐτῶν· (de Abantibus ſ. Euboeenſibus) „ἄνδρες δουρέμαχοι (ſic Vict. non δουρίμαχοι. ſic ἀγχέμαχοι v. inf. ad vſ. 823. N, 5.) ναίουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. Oraculi huius vulgatiſſimi, ab Aegienſibus in Megarenſium contumeliam verſi, verba varie ſunt edita: ap. Strabon. X p. 689 C. Schol. Theocriti XIV, 48. Suidam in Ὑμεῖς ὦ Μεγαρεῖς. vnde translata ſunt in Paroemiographos.

ad vſ. 546. Aliud exemplum mortalis in templa deorum recepti eſt Palaemon Corinthi in templum Neptuni. v. ad Philoſtrati Imagg. II, 16.

p. 317. ad vſ. 547. alludere ad h. v. Platonem docet Schol. Platon. p. 82.

p. 318. ad vſ. 548. ζείδωρος Ἄρουρα. vbi ſub fin. adde Plin. XVIII, ſ. 19 *Zea, propter quam Homerus ζείδωρος ἄρουρα dixit, non, vt aliqui arbitrantur, quoniam vitam donaret.* Ceterum non improbandam rem faciet, qui verba τέκε δὲ ζείδωρος Ἄρουρα parentheſi includet, ſaltem pro interpoſitis accipiet, nam iuncta ſunt: θρέψε Διὸς θυγάτηρ, κὰδ δ' ἐν Ἀθήνῃς εἶσεν.

p. 319. ad vſſ. 553. 4. 5. Locum legit et reſpicit Herodotus VII, 161.

p. 320. ad vſ. 558. στῆσε δ' ἄγων. adde Ariſtot. Rhet. I. cap. extr.

p. 322. ad vſ. 561. (68) Schol. B. L. Τροιζῆν' ἀπὸ Τροιζῆνος τοῦ Πέλοπος. λέγουσι δὲ τὴν Καλαβρίαν εἶναι. Eſſe hanc inſulam Καλαυρίαν Troezeni oppoſitam, facile aſſequaris. Quid tamen ea ad Troezenem faciat, haud in aperto eſt. At cum viderem in eod. Certam. Hom. c. Heſiodo l. c. verſum 562 οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν, legi Νῆσόν τ' Αἴγίναν τε, in promtu fuit animaduertere, Scholia iſta voc. Νῆσον interpretari per Calauriam. Fuit igitur ea antiqua nonnullorum lectio.

p. 323. Verſibus, de Argiuorum ducibus, poſt vſ. 568. duo alii aſſuuntur in Certam. Hom. c. Heſiodo p. XXVIII. ed. Barnes.

ἐν δ' ἄνδρες πολέμοιο δαήμονες ἐστιχόωντο,
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.

luſus indoctus; cum Argiui grauiter armati eſſent, non lineo thorace vti poterant, vt Locri vſ. 529.

Porro ad vſ. 567. (74) συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, Scholia B. et L. ὡς ἄριστος. ἤ, κατὰ τὸν Φαιάκων νόμον· τρισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός. Od. Θ, 391. vbi Alcinous inter ceteros Phaeacum principes primum locum tenet. Aliter quam in oraculo de Megarenſibus ſupra ad p. 315 laudato ὑμεῖς δ', ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι, οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

ad vſ. 570. de Corintho iam tum opulenta v. Thucyd. I, 13. et ad vſ. 571. Plinius IV, 6. *Phlius — quae regio ab Homero Araethyrea dicta; poſtea Aſopis.*

p. 334. ad vſ. 594. τὸ Ἕλος eſſe vnde Ἐλῶται, ait Schol. Platonis p. 78. ad locum qui ſequitur cf. Diodor. III, 66.

ad vſ. 595. pro Nympha Agriope corruptius adhuc in Schol. A. eſt Ἀρσίου τῆς Νύμφης. corrige Ἀρσιόπης ac verius Ἀργιόπης.

p. 336. vſ. 597. l. 3. In hoc loco (Od. Λ, 583) male iunguntur: στεῦτο διψάων· quod me per litteras monuit vir elegantis doctrinae Twining: legendum enim eſſe: στεῦτο δὲ διψάων πιέειν, οὐδ' εἶχεν ἑλέσθαι. vbique στεῦτο, στεῦται, cum infinitiuo iungitur, Γ, 83. J, 241. Σ, 191. Φ, 455.

p. 344. vſ. 627. de Megete v. Schol. Vict. ad N, 691.

p. 347. ad vſ. 634. Notabile eſt in Schol. A. Φρούριον δὲ τῆς Κεφαλληνίας μέχρι νῦν Σάμος. ὅπερ φασὶ Ῥωμαῖοι Κάστρον. niſi ſerioris manus eſt.

p. 348. l. 5. ad vſ. 637. *minii vſum* — et ex h. l. notat Plinius XXXIII, 38.

vſ. 638. Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο. Flor. ed. δ' ἦρχε. repoſuit vulgatum Ald. 1.

p. 351. l. 6. ab extr. ναιεταούσας ſcribe ναιετωώσας.

p. 365. vbi Myrmidones et Hellenes. Plin. IV, 14. *Sequitur mutatis ſaepe nominibus Aemonia; eadem Pelasgicum Argos; Hellas; eadem Theſſalia et Dryopis,* (per ſingulos populos a poetis ex more declarata; non tanquam geographica nomina fuerint) *ſemper a regibus cognominata,* (hoc ex Plinii opinione, vt et ſqq.) *ibi genitus rex nomine Graecus, a quo Graecia, ibi Hellen, a quo Hellenes, hos eosdem Homerus tribus nominibus appellauit, Myrmidonas et Hellenas et Achaeos.*

p. 372. ad vſ. 690. Conuenit cum his ſup. A, 690.

p. 381. vſ. 728. Medon Oilei filius ex Rhena. v. inf. Sch. Vict. ad N, 694.

p. 389. vſ. 748. „*Gunei* nomen alibi non memoratum" adde: niſi quod in Fragmento Apollodori p. 1038. ex Schol. Lycophr. 902 Guneus eſt inter eos, qui in Libyam fuere delati; in Ariſtotelis Epitaph. 37. mari ſubmerſus fertur.

p. 393. vſ. 756. Prothous naufragio ad petras Caphareas Euboeae periiſſe narratur ibid. Apollod. p. 1038. et Ariſtot. Epitaph. 37.

p. 395. ad vſ. 767. add. E, 272. vbi Aeneae equi *μήστωρε φόβοιο*. Mox p. 396. vſſ. 792 ſq. leguntur iterum H, 229.

p. 399. ad vſ. 783. de Ὕδῃ, *Taylorum:* adde in *Elements of civil Law* p. 554.

p. 407. ad vſ. 814. *Myrine* eo nomine fuit vrbs Lemni. Apollon. I, 604.

p. 409. ad vſ. 820. 1. inſertum in Ven. B. et Lipſ. longum Scholion de Venere virili cum pectine et barba, quam Romae fuiſſe aiunt. Eſt idem locus in Suida voc. Ἀφροδίτη. Contra alia Venus Calua fuiſſe traditur.

p. 412. ad vſ. 827. Πάνδαρος ᾧ *καὶ τόξον.* eſſe *καὶ* expletiuum obſeruat Schol. Platonis p. 69. quidni ſit *cui etiam?* Scholion in Ven. B. et Lipſ. quo carere poteramus, eſt e Porphyrio: v. Nöhden p. 33.

ad vſ. 828. Plin. V, ſ. 40. *Parium colonia, quam Homerus Adraſtiam appellauit.*

p. 429. ad vſ. 856. Opinionem, Ἁλίζωνας dictos tanquam mari cinctos, ſequitur Plinius V. ſ. 40. de Bithynia: *ea appellata eſt Cronia, dein Theſſalis, dein Maliande,* (melius Mariandyne) *et Strymonis: hos Homerus Halizonas dixit: quandoquidem praecingitur gens mari.*

p. 435. ad vſ. 867. Cares βαρβαρόφωνοι. cf. Suidas in Καρικῇ Μούσῃ.

p. 442 verſus fin. *Euripides in Oreſte pr.* adde: vbi *Argos* eſt totus ille tractus, in quo Mycenae ſitae ſunt.

p. 445. l. 1. *et Hippocratis:* non, vt nunc editi ſunt, ſed codices. quod docuit V. C. Coray ad Hippocr. de Aere et locis: De *νυ ἐφελκυστικῷ* pro ſuo quisque ſtatuet ſenſu; modo tempora antiquiora a ſerioribus diſtinxerit; quae in antiquioribus veriora ſunt, adhuc latent.

III (Γ)

p. 448. ad vſ. 1. in fine: *ἢ πληθὺς* corrige *πληθὺς* —

p. 450. ad vſ. 3. non ſatis circumſpecte Plinius VII, 2. ad Homerum prouocat, vbi de Pygmaeis ſupra Indiam agit ex Megaſthene ac ſimilibus.

p. 451. ad vſ. 5. Schol. Harl. *τινὲς μέν τοι ἐνόμιζον, Ὠκεανὸν μὲν λέγειν τὸν Νεῖλον.* Sic ſupra nonnulli ad A, 125. p. 117.

ad vſ. 6. *ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι.* ⟝ *ὅτι καὶ τῷ ξένῳ τῆς ἱστορίας ψυχαγωγεῖ τὸν ἀκροατήν. ὅθεν καὶ τὸν θροῦν ἐπ' ἄπειρον αὔξει. φησὶ δὲ αὐτοὺς Ἑκαταῖος ἐπὶ σχημάτων* (leg. *ἐπὶ σχήματι* Euſtath. *ἐν σχήματι.* Lipſ. *κατὰ σχημάτων*) *κριῶν ἐξιόντας ἀλέξασθαι αὐτάς· τὰς δὲ καταφρονούσας τοῦ μήκους, πολεμεῖν πρὸς αὐτούς.* Schol. A. B. L. Vict. Addunt Vict. poſt *αὔξει. κρατήλοις γὰρ αὐτὰς ἀλέξονται.* lege *κροτάλοις.* Euſtathius quoque: *κρόταλα γὰρ ψοφοῦσι, καὶ οὕτω τὰς πυγμαιομάχους γεράνους ἀμύνονται, καταφρονούσας ἄλλως τοῦ μήκους.*

ad vſ. 7. l. 3. *ϝηαριναὶ* ſcribe *ϝειαριναί.* v. Excurſ. III ad XIX p. 737.

p. 453. ad vſ. 13. l. 5. adde: potuit Ariſtophanes ſtatuere, fuiſſe et *ἡ ἄελλα,* et *ὁ ἀέλλης,* vt eſſet: *ὁ κονισάλου ἀέλλης.*

ad vſ. 17. Eſt in Schol. B. et L. *ζήτησις·* quatenus Paris *θεοειδὴς* dictus ſit. Rhapſodia haec onerata eſt *ζητήμασι* mirum in modum, quae collegit Nöhden l. c. p. 35. ex Etonenſi iisque nugatoriis fere et ludicris, vt e Porphyrio tam multa ſeruata eſſe aegre feras.

p. 457. ad vſ. 35. l. 6. Ἀρίσταρχος οὐδετέρως, παρειά. In Schol. Vict. additur: „ὁ δὲ Σιδώνιος διὰ τοῦ η, διὰ τὸ παρῄιον.“ Ita vero ſcribere debuit παρῇα.

p. 458. vſ. 43. ἦ που καγχαλόωσι. ſup. A, 255 ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος.

p. 459. ad vſ. 42. λώβην τ' ἔμεναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων. Ariſtophanem haud interpunxiſſe poſt ἔμεναι, aut, vt Vict. ait, poſt λώβην, propterea notatum eſt, quia ἐπόψιον legebat ideoque iungebat, λώβην τ' ἔμεναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων. at iis, qui ὑπόψιον ἄλλων legebant, diſtinguendum erat hoc a ceteris, nam accipiebant ſic: *verentem, ne paria ipſe experiretur*, et ne viciſſim alius Helenae moechus eſſet.

p. 460. ad vſ. 49. νυὸν ἀνδρῶν. l. 5. *Agamemnonis*. corrige „Menelai. De nauigatione Paridis cf. ad Z, 290. vbi et 291. de ἐπιπλώσας.

p. 463. vſſ. 57. 58. ſpurios eſſe Martorelli Theca calamaria p. 51. cenſet, quia a Dione Chryſ. Or. XI. ſuper Jlio non recitantur. argumento per ſe haud idoneo.

p. 469. ad vſ. 99. ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε. Schol. Vict. πέποσθε. πέπασθε. οὕτως πᾶσαι. ἀπὸ δὲ τοῦ πήθω δὲ τὸ πέποσθε. corrupta haec cum aliis ſeqq. Comparatis Scholiis ceteris apparet, Herodianum πέποσθε ductum eſſe putaſſe a πήθω, πέπησμαι, πέπησθε, et per ſyſtolen πέπυσθε. quod eſt ariolantis. Malim dicere vocis, quae nunc πάσχω eſt, fuiſſe olim formas plures, πήθω, vnde παθῶ, ἔπαθον. inde etiam eſſe potuit πέπησμαι. πείθομαι, vnde πείσεται Jl. Υ, 127. porro πόω, vnde πέποσμαι, et h. l. πέποσθε. πόνω, vnde πέπονα et πέπονθα, πονέω, πονῶ. tandem quoque πένομαι.

p. 472. ad vſ. 121. Ἶρις δ' αὖθ' Ἑλένῃ — ἄγγελος ἦλθε. Schol. Vict. δῆλον, ὅτι παρὰ τοῦ Διός. οὐ γὰρ αὐτάγγελος. Eſt hoc excerptum Scholii Porphyriani quod ex Cod. Eton. exhibuit Nöhden l. l. p. 35. De accentu τοῦ γαλόῳ vſ. 122. vide late disputantem Hermannum Gr. gr. p. 27. Helicaonis vſ. 123 memorationem videbis ap. Athenaeum VI p. 232 ex epigrammate clipei ab

eo Delphis dedicati. ad vſ. 124. monent e Priami filiabus Λαοδίκην dici εἶδος ἀρίστην, nec minus tamen et Caſſandram dici εἶδος ἀρίστην N, 365. bene memoria valere dixeris grammaticos. At vtroque loco eſt *admodum praeſtans*. 126. δίπλακα, δίμιτον χλαῖναν reddunt Schol. B. Lipſ. διπλοΐδα. οἱ δὲ, δίμιτον Vict. Eadem: αἱ πᾶσαι πορφυρέην. Ad h. v. ſpectat Plinius H. N. VIII, 74. *accipio pictas veſtes iam apud Homerum fuiſſe*. Ineptum eſt Scholion cod. Vindob. ap. Alter. To. II p. VIII ὅτι ἐκ τούτου τοῦ ἱστοῦ ἔλαβε τὸ πλέον τῆς ἱστορίας τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ὁ θεῖος Ὅμηρος. ὥς φησιν Ἀρίσταρχος ὁ Ὁμηρικός.

p. 475. vſ. 132. οἳ δε et οἱ δὲ — corriges ad vſ. 140. poeta ignorat raptum Helenae a Theſeo, quia Menelaum πρότερον ἄνδρα dicit: ἐπεὶ πρῶτον μὲν ὑπὸ Θησέως, εἶτα Μενελάου, εἶτα Ἀλεξάνδρου, Δηϊφόβου, καὶ Ἀχιλλέως ἐν ὀνείρῳ· ὧν αὐτὸς οὐ μέμνηται. ſuſpiceris fuiſſe ὧν αὐτὸς οὐδ' ἐν ὀνείρῳ μέμνηται. Ne tamen feſtines, v. Schol. Lycophr. 174.

p. 476. ad vſ. 144. Αἴθρη, Πιτθῆος θυγάτηρ. Schol. A. εἰ μὲν τὴν Θησέως λέγει μητέρα, ἀθετητέον. Schol. B. V. L. εἰ μὲν ὁμωνυμίᾳ ἐστὶν, (vt alia ſit Aethra) ἐατέον. ζήτημα Porphyrii plenius eſt in Victor. et Eton. vnde id vide ap. Nöhden p. 35.

p. 480. vſ. 157. τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ, contenderunt et h. l. alii ſcribendum eſſe τοίῃδ' ap. Schol. Vict. Ω, 15.

vſ. 158. pro αἰνῶς legerat δεινῶς Hermog. περὶ ἰδεῶν II. p. 155. ed. Laur. Idem de eloqu. meth. c. 32. vſ. 164. οὔ τι μοι αἰτίη ἐσσὶ pro exemplo confeſſionis refert, quae eſt inter artes rhetoricas.

p. 482. ad vſ. 172. Plutarchi in Cleomene locus eſt p. 808 E.

p. 488. ad vſ. 189. de Amazonibus vulgo tradita v. in Scholiis.

p. 489. ad vſ. 197. Scholion ad h. l. de πηγεσίμαλλος eſſe Porphyrii docet Schol. Eton.

p. 491. ad vſ. 205 extr. Propter Antenoris in Achivos beneficia intactae fuere eius aedes *pardalea pelle* ex foribus ſuſpenſa: de qua v. ad Virgil. Excurſ. VII Aen. I. de Antenore. Memorant eam diuerſis locis Scholia B. L. Harlei. ad h. l. vſ. 203. 205. 206. — Ita et Scholion de tribus dicendi generibus alii ad vſ. 213. Vict. ad vſ. 216. apponunt.

p. 495. vſ. 214. *παῦρα μὲν* — reſpicit locum Eurip. Or. 639. vbi cf. Schol.

p. 497. vſ. 218. 9. Eſt Schol. Townl. ad Σ, 523. quod huc ſpectat: *συμπεριέφερον τὰ σκῆπτρα τοῖς λεγομένοις, ὡς καὶ οἱ δημογέροντες. ὅθεν καὶ Ὀδυσσεὺς ἔδοξεν ἀμαθὴς εἶναι, ὅτε τὸ σκῆπτρον οὐκ ἐνώμα. οὕπω γὰρ ἀνέδην τὰς χεῖρας ἐκίνουν.*

p. 501. ad vſ. 236. Schol. Vict. *Ζηνόδοτος δὲ ὁ* .... *ὑπολελεῖφθαι τῆς Ἑλλάδος φησὶ τοὺς Διοσκούρους.* haec explere nemo valeret, niſi in Euſtathio eſſent p. 410. l. 15. *διοικητὰς ἐν Λακεδαίμονι.*

p. 505. ad vſ. 260. de *ζευγνύμεναι* v. ad Π, 99.

p. 511. ad vſ. 277. *Ἠέλιος θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις.* Solem etiam *audire* omnia ex h. l. Plinius memorat H. N. II, ſ. 4 extr. quo ſenſu, non adiecit; vix tam ſubtili, quo Xenophanes, qui *οὐσίαν θεοῦ* aiebat eſſe *σφαιροειδῆ, μηδὲν ὅμοιον ἔχουσαν ἀνθρώπῳ, ὅλον δὲ ὁρᾷν καὶ ὅλον ἀκούειν.* verſus eſt ap. Sext. Empir. IX. ſ. 144. *οὖλος ὁρᾷ, οὖλος τε νοεῖ, οὖλος δέ τ' ἀκούει.* ſuſpiceris *οὐλός τ' ἐπακούει* ex noſtro.

p. 511. 512. ad vſ. 279. Iungenda eſſe *οἳ ὑπένερθε τίνυσθον*, non *τοὺς ὑπένερθε καμόντας*, per ſe patet.

p. 517. ad vſ. 323. *ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα — γενέσθαι.* pendet a *δὸς*, etſi locum imperatiui habere putat Schol. Vict. „*ἤ, φιλότης γενέσθω. ὡς καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ· οἱ τὸ ἀλύοντες φεύγειν* * *μεταμβρινον* * *ὕπνον* verſus eſt X, 48. *σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον.*

p. 518. ad vſ. 330. *διὰ τί πάντας* — *ζήτημα* eſſe Porphyrii cod. Eton. docet. vt et ad vſ. 355. vtramque

ζήτησιν. et ad 365. τί οὖν βλασφημεῖ. ad 379. ζητεῖται, ποίῳ ἔγχει. ad vſ. 396. ἀδύνατον φασὶν etc.

p. 523. διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε. ſuſpicor ἄρ' excidiſſe, et fuiſſe: διὰ μὲν ἄρ' ἀσπίδος ἦλθε. ſicque Δ, 135 διὰ μὲν ἄρα ζωστῆρος, ita vt διὰ vna ſyllaba pronuntiaretur, quae ratio expeditiſſima eſſe videtur.

p. 525. ad vſ. 359. παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα de α correpta in διάμησε v. ad Ω, 165.

p. 532. ad vſ. 387. Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ. vt ſup. B, 648. vbi v. Obſſ. ad B, 626. Paullo poſt ad vſ. 388. ἤσκειν adde aliud exemplum, βεβλήκειν Ξ, 412.

p. 540. ad vſ. 414. In Schol. Vict. Lipſ. Ven. B. adſcripti Iambi: θεὸς γὰρ ἐπὶ σμικροῖσιν οὐ θερμαίνεται, ἀλλ' ὡς λέβης τοῦ μείζονος δεῖται πυρός. Adſcripſerat eos e MS. Baſil. iam Valken. ad Eurip. Hippol. p. 179. Mox 415 τοὺς δέ σ' ἀπεχθήρω. Alii ſcribunt τῶς. hoc malit Hermann. Gr. gr. p. 113.

p. 542. ad vſ. 423—426. quae in Ven. A. ſunt, leguntur quoque ap. Diomedem Scholaſticum εἰς τὴν Διονυσίου τέχνην, ap. Villoiſ. Diatribe p. 173.

p. 549. ad vſ. 449. θηρὶ ἐοικώς. λέοντι v. ad O, 586.

IV (Δ)

1. Laborant Scholia huius libri etiam in Leid. Harlei. magno numero Quaeſtionum Porphyrianarum: quarum tamen raro vſus aliquis eſt ad interpretationem vel illuſtrationem poetae; praeter ea, quae Schol. B. habet, ſunt alia in Lipſ. et in Eton. quae Nöhden in Diſſ. de Porphyrii Scholiis enotauit p. 38 ſq.

p. 552. ad vſ. 1. l. 9. in Porphyrii Scholio „ἃς ὁπότ' mſ. legit ὡς ὁπότ'.

p. 554. ad vſ. 4. δειδέχατ' ἀλλήλους. δεξίωσιν hanc eſſe φιλοτησίαν dictam, Suidas memorato verſu docet h. v.

p. 557. ad vſ. 12. καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει. Schol. Vict. τινὲς ἀντὶ τοῦ αὐτόθι. τοῦτ' ἔστιν, ἐπὶ αὐτοῦ μένουσα τόπου.

ad vſ. 17. εἰ δ' αὔτως — ἡδὺ γένοιτο. Vict. ἀντὶ τοῦ ὁμοίως. καὶ, ἡδὺ γένοιτο. οὕτως Ἀριστοφάνης. Ἀρίσταρχος δὲ, πέλοιτο. et vſ. 18. ἤτοι μὲν οἰκέοιτο ἀντὶ τοῦ οἰκείσθω Schol. Vict.

p. 559. ad vſ. 27. Vict. τὰ ὀνόματα τῶν ἵππων τῆς Ἥρας Γλαῦκος καὶ Πυρία (vix ſanum).

p. 560. ad vſ. 31. τί νύ σε Πρίαμος Vict. non malè annotat: ἀγνοεῖ δὲ (Ὅμηρος) τὴν κρίσιν. latent itaque multo magis ſic cauſſae irarum Iunonis, dixeris cum Marone.

p. 562. ad vſ. 40. ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ — Schol. Lipſ. ἐμφαίνει δὲ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον. Notabile hoc; inprimis ſi memineris (v. Excurſ. II. ad Ω) fuiſſe, qui Jliadem conditam eſſe putaret ante κάθοδον Ἡρακλειδῶν, quia alioqui huius euenti memoratio in Jliade facta eſſe deberet.

ad vſ. 46. Locum reſpicit Plato Alcib. II. To. II p. 149. verſibus tamen ex diuerſis locis compoſitis.

p. 563. ad vſ. 49. λοιβῆς τε κνίσσης τε. Inter Patres qui hoc verſu vtuntur, eſt quoque Cyrill. in Iulian. IV p. 125.

p. 565. ad vſ. 66. de voc. ὑπερκύδαντας Scholion legitur quoque in cod. Par. vbi ὅτι ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς λέγει ἡρόδοτος, inter nota exempla errorum in hoc nomine referendus eſt; obuium enim ſit, Ἡρωδιανὸς legendum eſſe.

p. 567. ad vſ. 75. ſine. Athene ignis decidui (ἀποῤῥοίας, quam Virgil. Ge. I, 365 ſq. deſcribit,) ſpeciem praebens. Ita P, 547. 551. iridis ſpeciem mentita eadem deſcendit.

p. 569. ad vſ. 89. εὗρε Λυκάονος υἱόν. Schol. Vict. αἰσχροκερδὴς οὗτος ὁ καὶ τοὺς ἵππους οἴκοι καταλιπὼν φειδοῖ τροφῆς Πάνδαρος — Φασὶ δὲ Τριόπαν παραιβὸν (Περ-

ῥαιβὸν) τύραννον τοσοῦτον ὠμὸν εἶναι, ὡς τὸν υἱὸν ἀποκτείναντα αὐτὸν, Κάρκαβον, τυραννοκτονίας γέρας λαβεῖν παρὰ τῶν πολιτῶν. Φυγὰς δὲ ἥκων εἰς βρεμθι (Βρένθιν) τῆς Τροίας, καθαρθεὶς δὲ (τε) ὑπὸ Τρωὸς, λαβὼν ἔδαφος, κτίζει Ζέλειαν, τὴν μικρὰν Λυβίαν (corrig. τῆς μικρᾶς Λυκίας) ὥςτε ἀναγκαίως ἐκ τούτου τοῦ αἵματος ἐστὶν ὁ συγχέας τοὺς ὅρκους. Nunc video, Euſtathium attigiſſe narrationem, p. 448, 11.

p. 571. ad vſ. 101. de Apolline Λυκηγενεῖ. vbi de Latona in Lyciam abeunte vt Iunonem lateret: ὡς καὶ Ἄγνων ἐν τῇ δεκαστίχῳ λέγει. videtur is decem huius loci verſus de Pandaro ſingulari libello illuſtraſſe. Ad h. v. docet Schol. Lipſ. octo notiones vocis γενεά. eſt enim ἡλικία. εὐγένεια. ἔκγονος. πατρίς. χρόνος ὡρισμένος. φύσις. ἐνιαυτὸς παρὰ τοῖς νεωτέροις. ad vſ. 102. πρωτογόνος. ζήτησις eſt in Schol. B. L. Vict. alia ad vſ. 109 κέρα ἑκκαιδεκάδωρα, de qua v. Nöhden l. c. praeter illam, quae eſt ad vſ. 105. de ἰξάλου αἰγὸς, in Scholiis A. B. adde Vict. Lipſ. Vtitur hac voce cum reſpectu ad Homerum Philoſtratus Imagg. I, 10. lyrae cornu, κέρας αἰγὸς ἰξάλου, ποιηταὶ φασίν. Vox occurrit in Leonidae Epigr. ἴξαλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις. Analect. p. 236. T. I.

p. 573. ad vſ. 109. l. 3. δύο ἥμισυ πηχῶν. leg. δύο καὶ ἥμισυ.

p. 575. ad vſ. 117. ἀβλῆτα, πτερόεντα — Schol. Vict. cum Ven. A. σημειοῦται ὁ στίχος, ὡς ἐνοχλῶν τῇ τάξει. καὶ τὸ ἀβλῆτα οὐχ Ὁμηρικόν. ἄμεινον δὲ τοῦ, πτερόεντα, τὸ, πικρὸν ὀϊστόν. ἕρμα δὲ, τὸ ἔρεισμα. συνέχει γὰρ, ἕως ἀφαιρεθῇ, τὴν ὀδύνην. ὅμοιον δέ ἐστι τῷ· ἕρμα πόληος. (qui ciuitatem continet, moderatur) μελαινάων δὲ, ὅτι μελαίνονται αἱ σάρκες τῶν ἐκπεφαρμακευμένων βληθέντων ὀϊστῶν (malim ἐκπεφαρμακευμένοις — ὀϊστοῖς) ὡς τό· μελαίνετο δὲ χρόα καλόν. (E, 354) Verbo omnia declarant antiquiorem interpolationem.

p. 577. l. extr. *celebritas* leg. celeritas.

p. 579. ad vſ. 132. 3. In Schol. Vict. et Lipſ. Αὐτόχθων (fuit inter grammaticos) οὕτως· ἵνα μὴ χαλεπὴ γένηται ἡ πληγή, et ad vſ. 133. Vict. iterum.

p. 583. l. 7. Αἰάντοος. corr. Αἴαντος.

p. 587. ad vſ. 156. οἷον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν. non dubito fuiſſe πρὸς Ἀχαιῶν. vt πρὸς Τρώων Ω, 215. vbi v. Obſſ.

p. 590. ad vſ. 171. πολυδίψιον Ἄργος. memorandus erat Eurip. Alceſt. 560. ὅταν περ Ἄργους διψίαν ἔλθω χθόνα.

p. 592. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών, v. ad Ζ (VI) 282.

p. 605. ad vſ. 249. vbi memoraui e Tragico verſum τῷ γὰρ πονοῦντί χ' ὡς θεὸς συλλαμβάνει. ex Euripidis Temenidis; praemittit verſum alium Schol. Vict. καὶ τὸ τραγικὸν (f. τὸ τοῦ Τραγικοῦ·) αυτος τι νυν δραχ' ουτως δαιμονας καλει. τω γαρ πονουντι χ' ὡς θεος συλλαμβάνει· τουτο ουν πρωτος Ὅμηρος ειπεν. Videtur itaque locus hic fuiſſe: αὐτός τι νῦν δρᾶ χ'· οὕτως δαίμονας κάλει. τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει. *ipſe tu nunc quoque labora; ſicque deos inuoca. laboranti enim numen quoque opitulatur.* Eſt ſententia eadem quae in noto dicto: σὺν Ἀθηνᾷ καὶ τὴν χεῖρα κίνει.

p. 609. ad vſ. 278. φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον. Schol. Vict. οὕτως Ἀρίσταρχος. Ζηνόδοτος δὲ, ἰόντι. κακῶς. Sunt Scholia turbata ex vſ. 277. ad vſ. 279. ὑπό δὲ σπέος ἤλασε μῆλα. Schol. A. B. V. κύουσα γὰρ ἡ ὄϊς, ἐὰν ἔξω ἀκούσῃ βροντῆς, ἐκτιτρώσκει. vel vt Lipſ. Sch. ἐξαμβλοῖ: abortum facit. Mox ad vſ. 282. Ariſtarcheam lectionem βεβριθυῖαι, quam Schol. A. Vict. recitant, exhibet Cod. Pariſ. βεβρικυῖαι.

p. 612. ad vſ. 300. ἀναγκαίῃ πολεμίζοι. μοίρᾳ. αἴσῃ etiam Herodotus frequentat; v. Weſſel. ad II, 65. not. 79.

p. 618. ad vſ. 330. πὰρ δὲ Κεφαλλήνων. vbi Athenienſibus cum Meneſtheo adſtat Vlyſſes cum Cephalleniis.

Schol. Vict. ἴσως, ἐπεὶ Κέφαλος ὁ Δηϊόνος, Ἀθηναῖος ὤν, ᾤκησε (vel ᾤκισε) τὴν Κεφαλληνίαν, (v. Apollod. II, 4, 7. et sup. ad B, 631 p. 345.) συνετάγησαν αὐτῷ. Simpliciora v. in Nota ad vs. 330. Paullo post ad vs. 334. πολύστιχον Seleuci etiam Schol. Vict. memorat.

p. 620. ad vs. 343. πρώτω γὰρ — compara Sarpedonis verba inf. M, 310. 1. et notos vss. Aen. XI, 736 sq.

p. 626. ad vs. 381. παραίσια σήματα φαίνων. Schol. Vict. praefixum habet παραίσιμα. interpretatur tamen, παρὰ τὴν αἶσαν.

p. 627. ad vs. 384. Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί. Schol. Vict. Τυδῆ. ὡς· ἀλλ' Ὀδυσῆ ποθέουσα (Odyss. T, 136. at recte editur: Ὀδυσῆα ποθεῦσα) καὶ· κασιστῆ δ' ἕλε Πολυδάμας. (Il. O, 339. Μηκιστῆ δ' ἕλε Πουλυδάμας.)

p. 628. ad vs. 391. Καδμεῖοι κέντορες ἵππων. Schol. Vict. ἔνθεν καὶ εὐάρμοστον τὴν Θήβην φησὶ Πίνδαρος. immo vero, εὐάρματον in fragmento ap. Schol. Pindari ad Pyth. IV, 25. p. 548.

ad vs. 398. θεῶν τεράεσσι. Schol. Vict. B. ἡ Ἀθηνᾶ γὰρ αὐτῷ εἶπεν, ὅτι ἐάγη αὐτοῦ τὸ δόρυ. v. Notam ad h. v. et inf. K, 285.

p. 630. ad vs. 404. Ἀτρείδη, μὴ ψεύδε', ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν. Schol. Vict. μὴ ψεύδεαι. ὡς τὸ, νήχεαι. Ἡρωδιανὸς δὲ τὸ ἐν τέλει, ψεύδεο, φησι.

ad vs. 405. ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες — Schol. Vict. et Lips. „ἐν τῷ τῆς ἀρετῆς ἀγῶνι οὐδὲ γονεῦσί φησι δεῖν παραχωρεῖν. (Vict. addit: φησὶ γοῦν. υἱέες θ' υἱωνέες τε ἀρετῆς πέρι. Est vs. Od. Ω, 514) παρύψωσε δὲ καὶ ἑαυτὸν τῷ· μέγα. καὶ τὴν μαρτυρίαν ἐπήγαγε (vss. 406 sqq.) τοῦτο δὲ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς τῶν προγόνων ἀρεταῖς κοσμεῖσθαι· Pergit Schol. Lips. οὐδεὶς δὲ παρ' Ὁμήρῳ πρωων (leg. πατέρων) αἰνέσει εἰ μὴ κακοδαίμονα τέκνα. Schol. Vict. παροιμία τις πατερ αινεσει. — Est hic nobilis ap. Ciceron. ad Att. I, 19. τίς πατέρ' αἰνήσει; quem pleniorem habet Plutarch. in Arato pr. τίς πατέρ'

αἰνῆσαι' εἰ μὴ κακοδαίμονές υἱοί. h. opibus virtutibusque propriis egentes.

ad vſ. 406. de noto epitheto Θήβης ἑπταπύλοιο. Schol. Vict. πρὸς γὰρ ἑπτάχορδον 'Αμφίονος λύραν ἡρμόσθη.

p. 631. ad vſ. 410. ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ. Schol. Vict. ἀντὶ τοῦ· ἐν ὁμοίῃ. 'Αρίσταρχος δὲ, ἔνθεο τιμήν. hoc tamen vitioſe pro τιμῇ.

p. 633. vſ. 426. ἀποπτύει ἁλὸς ἄχνην. illuſtrat Schol. Eurip. Or. 115.

p. 636. vſ. 437. ὁμὸς θρόος etiam Suidas laudat.

p. 638. vſ. 448. ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. diſerta ſunt Scholia in hac voce per ſe perſpicua: vmbilicum in medio habentes, et hoc ipſo rotundae.

p. 639. ad vſ. 452. ὄρεσφι. Schol. Vict. τὸ σ ἔδωκεν ἡ συγκοπή. ὡς θεόφατον, θέσφατον. ergo putauit eſſe ex ὀρεόφι?

p. 641. vſ. 457. In Scholio Porphyrii exploditur Apio, qui κορυστὴν putauerit eſſe dictum pro ἱπποκορυστήν. recte, eſt ſimpl. ὁ μαχητὴς, ὁ ὁπλίτης.

p. 643. ad vſ. 476. Schol. B. Lipſ. μῆλα ὁ ποιητὴς τὰ πρόβατα, καὶ τὰς αἶγας· 'Ηρόδοτος τὰ τετράποδα πάντα. Vict. pro 'Ηρόδοτος, 'Ηρόδικος. Pariſ. 'Ηρωδιανός. Obſeruatiunculam ſexcenties recoctam haud curo; verum aberrationem in nomine pro exemplo propono: Herodiani nomen veram puto eſſe ſcripturam. Herodoti tamen nomen potuit legi in Scholio pleniore, nam illum πρόβατα generali notione adhibere, notatum eſt paſſim, vt Herodot. I, 207. p. 98, 71. et Euſtath. p. 1648. 9.

p. 648. vſ. 508. Apollo Περγάμου ἐκκατιδών. quia ibi eius templum, inf. E, 445. 6.

p. 652. ad vſ. 539. ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών. lin. penult. totum locum ſic conſtitue:

οὐκέτι. Ptolemaeus Aſcalonita legebat οὐκ ἔτι, ſic et ſcriptum in Schol. Sophocl. Trach. 19. qui verſum laudat.

Schol. Vict. ἴσως, ἐπεὶ Κέφαλος ὁ Δηϊόνος, Ἀθηναῖος ὤν, ᾤκησε (vel ᾤκισε) τὴν Κεφαλληνίαν, (v. Apollod. II, 4, 7. et sup. ad B, 631 p. 345.) συνετάγησαν αὐτῷ. Simpliciora v. in Nota ad vſ. 330. Paullo poſt ad vſ. 334. πολύστιχον Seleuci etiam Schol. Vict. memorat.

p. 620. ad vſ. 343. πρώτω γὰρ — compara Sarpedonis verba inf. M, 310. 1. et notos vſſ. Aen. XI, 736 ſq.

p. 626. ad vſ. 381. παραίσια σήματα φαίνων. Schol. Vict. praefixum habet παραίσιμα. interpretatur tamen, παρὰ τὴν αἶσαν.

p. 627. ad vſ. 384. Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί. Schol. Vict. Τυδῆ. ὡς· ἀλλ' Ὀδυσῆ ποθέουσα (Odyſſ. T, 136. at recte editur: Ὀδυσῆα ποθεῦσα) καὶ· κνιστῆ δ' ἕλε Πολυδάμας. (Jl. O, 339. Μηκιστῆ δ' ἕλε Πουλυδάμας.)

p. 628. ad vſ. 391. Καδμεῖοι κέντορες ἵππων. Schol. Vict. ἔνθεν καὶ εὐάρμοστον τὴν Θήβην φησὶ Πίνδαρος. immo vero, εὐάρματον in fragmento ap. Schol. Pindari ad Pyth. IV, 25. p. 548.

ad vſ. 398. θεῶν τεράεσσι. Schol. Vict. B. ἡ Ἀθηνᾶ γὰρ αὐτῷ εἶπεν, ὅτι ἐάγη αὐτοῦ τὸ δόρυ. v. Notam ad h. v. et inf. K, 285.

p. 630. ad vſ. 404. Ἀτρεΐδη, μὴ ψεύδε', ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν. Schol. Vict. μὴ ψεύδεαι. ὡς τὸ, νήχεαι. Ἡρωδιανὸς δὲ τὸ ἐν τέλει, ψεύδεό, φησι.

ad vſ. 405. ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες — Schol. Vict. et Lipſ. „ἐν τῷ τῆς ἀρετῆς ἀγῶνι οὐδὲ γονεῦσί φησι δεῖν παραχωρεῖν. (Vict. addit: φησὶ γοῦν. υἱέος θ' υἱωνός τε ἀρετῆς πέρι. Eſt vſ. Od. Ω, 514) παρύφηνε δὲ καὶ ἑαυτὸν τῷ· μέγα. καὶ τὴν μαρτυρίαν ἐπήγαγε (vſſ. 406 ſqq.) τοῦτο δὲ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς τῶν προγόνων ἀρεταῖς κοσμεῖσθαι· Pergit Schol. Lipſ. οὐδεὶς δὲ παρ' Ὁμήρῳ πρανου (leg. πατέρων) αἰνέσει εἰ μὴ κακοδαίμονα τέκνα. Schol. Vict. παροιμία τις πατερ αἰνεσει. — Eſt hic nobilis ap. Ciceron. ad Att. I, 19. τίς πατέρ' αἰνήσει; quem pleniorem habet Plutarch. in Arato pr. τίς πατέρ'

αἰνῆσαι' εἰ μὴ κακοδαίμονες υἱοί. h. opibus virtutibusque propriis egentes.

ad vſ. 406. de noto epitheto Θήβης ἑπταπύλοιο. Schol. Vict. πρὸς γὰρ ἑπτάχορδον Ἀμφίονος λύραν ἡρμόσθη.

p. 631. ad vſ. 410. ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ. Schol. Vict. ἀντὶ τοῦ· ἐν ὁμοίῃ. Ἀρίσταρχος δὲ, ἔνθεο τιμήν. hoc tamen vitioſe pro τιμῇ.

p. 633. vſ. 426. ἀποπτύει ἁλὸς ἄχνην. illuſtrat Schol. Eurip. Or. 115.

p. 636. vſ. 437. ὁμὸς θρόος etiam Suidas laudat.

p. 638. vſ. 448. ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. diſerta ſunt Scholia in hac voce per ſe perſpicua: vmbilicum in medio habentes, et hoc ipſo rotundae.

p. 639. ad vſ. 452. ὄρεσφι. Schol. Vict. τὸ σ ἔδωκεν ἡ συγκοπή. ὡς θεόφατον, θέσφατον. ergo putauit eſſe ex ὀρεόφι?

p. 641. vſ. 457. In Scholio Porphyrii exploditur Apio, qui κορυστὴν putauerit eſſe dictum pro ἱπποκορυστήν. recte, eſt ſimpl. ὁ μαχητὴς, ὁ ὁπλίτης.

p. 643. ad vſ. 476. Schol. B. Lipſ. μῆλα ὁ ποιητὴς τὰ πρόβατα, καὶ τὰς αἶγας· Ἡρόδοτος τὰ τετράποδα πάντα. Vict. pro Ἡρόδοτος, Ἡρόδικος. Pariſ. Ἡρωδιανός. Obſeruatiunculam ſexcenties recoctam haud curo; verum aberrationem in nomine pro exemplo propono: Herodiani nomen veram puto eſſe ſcripturam. Herodoti tamen nomen potuit legi in Scholio pleniore, nam illum πρόβατα generali notione adhibere, notatum eſt paſſim, vt Herodot. I, 207. p. 98, 71. et Euſtath. p. 1648. 9.

p. 648. vſ. 508. Apollo Περγάμου ἐκκατιδών. quia ibi eius templum, inf. E, 445. 6.

p. 652. ad vſ. 539. ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών. lin. penult. totum locum ſic conſtitue: οὐκέτι. Ptolemaeus Aſcalonita legebat οὐκ ἔτι. ſic et ſcriptum in Schol. Sophocl. Trach. 19. qui verſum laudat.

ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ Ἀσκαλωνίτης βαρύνει τὴν οὐ (οὐκ) ἀπό-φασιν· οὐκ ἔτι. ἵνα ᾖ, τὸ ἑξῆς, ἀρχή, (h. e. κατὰ τὸ ἑξῆς ἡ ἀρχή. nisi fuit ἡ ἑξῆς ἀρχή·) ἔτι. Fuit et alia lectio ἐν Παραλλήλοις, grammatico opere, οὐ κέ τι.

Simplicissimum erat dicere, οὐκέτι h. l. positum esse, vt saepe alibi, pro οὐκ.

οὐκέτι, seu vt melius scribitur, οὐκ ἔτι, simpliciter positum occurrere pro οὐκ, obuia res est. Schol. Vict. pro exemplis adscripsit Il. Υ, 376. et Od. Ψ, 228.

p. 662. l. 7 a fine. Aiax extrema laeui cornu seruat: et ab ea parte plerumque acerrima pugna fit. etiam in τειχομαχίᾳ (v. Excurs. I ad XII.) ergo *versus Simoentem;* respectu castrorum Achiuorum. Saepe itaque occurrit μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης. recte τοῦ ναυστάθμου addunt Schol. Vict. Lips. E, 355. νεῶν ἐπ' ἀριστερὰ M, 118. N, 675. 752. 765. vbi ipse Hector eo modo loquendi vtitur. At inuerso modo a parte Troianorum Hector μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου. Λ, 498. 9 vbi cf. Notam.

p. 666. Excursu III. de ὄφρα. Dawes Miscell. crit. p. 85. iuncturae τοῦ ὄφρα et similium, ἵνα, ὡς, μή, diversitatem in tempor[illegible] positu quaesiuit, proposita obseruatione: post prae[illegible]m esse optatiuum, post praesens coniunctiuum. [illegible]ior ratio quaerenda primo in consequutione temporum, [illegible]m in oratione recta vel obliqua; quoties est propositio caussalis locum potiorem habet subiunctiuus: *auf dass. damit.* quoties est potentialis, *es könnte, möchte, dürfte,* amatur optatiuus. Tandem subtilitas ista in Atticis regnat; in Ionico poeta non aeque.